

dan Simmons

olimp

continuarea romanului ILION

Dan Simmons

Olimp

Traducere din limba engleză
Mihai-Dan Pavelescu

DAN SIMMONS s-a născut în 1948 în statul american Illinois şi a crescut în Vestul Mijlociu. În 1970 a absolvit Colegiul Wabash şi a fost recompensat cu Premiul Phi Beta Kappa pentru excelenţă în ficţiune, jurnalism şi artă. A urmat Washington University din St Louis, după care a lucrat optsprezece ani în învăţământul primar. Prima povestire i-a fost publicată în 1982, iar primul roman în 1985. Din 1987 este scriitor liber-profesionist. Dan Simmons a devenit faimos în 1989, când a câştigat premiile Hugo şi Locus cu romanul *Hyperion,* a cărui structură este inspirată din *Decameronul* şi *Povestiri din Canterbury.* Simmons a abordat de-a lungul carierei sale literare diverse genuri, combinându-le uneori în cadrul aceluiaşi volum: science fiction, horror, fantasy şi roman poliţist. Dintre lucrările sale amintim: *Song of Kali* (Premiul World Fantasy, 1986), *Carrion Confort* (premiile Bram Stoker, Locus şi British Fantasy, 1990), *Hyperion* (premiile Hugo şi Locus, 1990, Ignotus, 1991, şi Seiun, 1995), *Entropy's Bed at Midnight* (Premiul Locus, 1991), *Căderea lui Hyperion* (premiile Locus şi SF Chronicle, 1991, British SF, 1992 şi Seiun, 1996), *Prayers to Broken Stones* (Premiul Bram Stoker, 1992), *Summer of Night* (Premiul Locus, 1992), *Children of the Night* (Premiul Locus, 1993), *This Year's Class Picture* (premiile World Fantasy, Bram Stoker şi Sturgeon, 1993, Seiun, 1999), *Death in Bangkok* (premiile Bram Stoker şi Locus, 1994), *Fires of Eden* (Premiul Locus, 1995), *The Rise of Endymion* (premiile Locus şi SF Chronicle, 1998), *Orphans of the Helix* (Premiul Locus, 2000), *A Winter Haunting* (Premiul International Horror Guild, 2003), *Ilion* (Premiul Locus, 2004).

Dedic această carte lui Harold Bloom, care – prin refuzul de a colabora în această Epocă a Resentimentelor – mi-a oferit o mare satisfacţie.

„Cum ar fi putut Homer să fi ştiut despre faptele acelea? Când s-au petrecut, el era o cămilă în Bactria!”

LUCIAN DIN SAMOSATA, *Visul*

„… istoria adevărată a Pământului trebuie să fie în ultimă instanţă istoria unui război realmente necontenit. Nici semenii, nici zeii, nici pasiunile sale nu-l vor lăsa în pace pe om.”

JOSEPH CONRAD, *Note despre viaţă şi scrisori*

„O, nu mai scrieţi despre Troia
Dacă pământul e să fie cartea Morţii
N-amestecaţi cu furia laienilor
Bucuria oamenilor liberi:
Chiar dacă Sfinxul mai subtil de azi a înnoit
Şarade ale morţii cum Teba nu a cunoscut.
O nouă-Atenă are să răsară
Şi unui viitor îndepărtat
Îi va transmite, cum lasă cerului apusul
Splendoarea sa din prima floare;
Şi va lăsa, când strălucire e prea multă
Cât poate cerul dărui şi tot ce poate lua pământul.”

PERCY BYSSHE SHELLEY, *Hellas*[1]

---

[1] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

Partea 1

1

Elena din Troia se trezeşte imediat înaintea zorilor, în sunetele sirenelor ce anunţă raidul aerian. Pipăie peste pernele patului, dar amantul actual, Hockenberry, a dispărut – a plecat din nou în noapte înainte de trezirea servitorilor, purtându-se aşa cum face întotdeauna după nopţile lor de iubire, de parcă ar fi făcut ceva ruşinos, furişându-se fără îndoială chiar acum spre casă pe aleile dosnice şi străduţele lăturalnice pe care torţele ard atât de puţin luminos. Elena gândeşte că Hockenberry este un bărbat straniu şi trist. Apoi îşi reaminteşte.

Soţul meu este mort.

Faptul acesta, uciderea lui Paris în duel cu nemilosul Apollo, se petrecuse în urmă cu nouă zile – măreaţa ceremonie funerară, care-i implica atât pe troieni, cât şi pe ahei, va începe peste trei ore, dacă nu cumva carul de luptă zburător aflat deasupra cetăţii va distruge complet Ilionul în minutele următoare –, însă Elena tot nu poate crede că Paris al ei nu mai există. Paris, fiul lui Priam, înfrânt pe câmpul de bătălie? Paris, mort? Paris azvârlit în adâncul grotelor întunecate ale lui Hades, lipsit de frumuseţea trupului sau de eleganţa gesturilor sale? Inimaginabil! Este vorba despre *Paris,* frumosul flăcău-copil care a furat-o de la Menelau, pe lângă străji şi peste pajiştile verzi ale Lacedemonei. Este vorba despre Paris, cel mai tandru amant al ei, chiar şi după deceniul acesta lung de război obositor, bărbatul la care ea s-a referit adesea în taină ca fiind „bidiviul ferecat la iesle şi hrănit cu orz”.

Elena coboară din pat şi se îndreaptă către terasa exterioară, dând în lături perdelele vaporoase, când iese în lumina dinaintea zorilor. Este mijlocul iernii şi marmura se simte rece sub tălpile-i desculţe. Cerul este încă destul de întunecat ca să poată zări patruzeci–cincizeci de proiectoare ce împung în sus, căutând zeul sau zeiţa şi carele lor de luptă zburătoare. Explozii înăbuşite de plasmă unduiesc peste jumătatea de dom a câmpului de forţă moravec, care protejează cetatea. Brusc, o mulţime de raze de lumină coerentă – lănci albastru-compact, verde-smarald, roşu-sângeriu – ţâşnesc ascendent din defensivele de pe perimetrul Ilionului. Sub ochii Elenei o singură şi uriaşă explozie zguduie

cvadrantul de miazănoapte al cetăţii, expediindu-şi unda de şoc în ecouri peste turnurile fără vârfuri ale Ilionului, fluturând cârlionţii părului lung şi negru care cad pe umerii femeii. În ultimele săptămâni zeii au început să utilizeze bombe materiale pentru a străpunge câmpul de forţă, bombe ale căror învelişuri monomoleculare decalează fazic cuantic prin câmpul moravecilor. Cel puţin aşa au încercat să-i explice Hockenberry şi Mahnmut, micuţa şi amuzanta creatură din metal.

Elenei din Troia nu-i pasă câtuşi de puţin de maşini.

Paris este mort. Gândul este pur şi simplu insuportabil. Elena fusese pregătită să moară alături de el în ziua în care aheii, conduşi de fostul ei soţ, Menelau, şi de fratele său Agamemnon, spărseseră în cele din urmă zidurile, aşa cum trebuiau s-o facă potrivit prietenei ei, profetesa Casandra, ucigând toţi bărbaţii şi toţi copiii de sex masculin, siluindu-le femeile şi purtându-le în robie pe insulele greceşti. Elena fusese pregătită pentru ziua *aceea* – pregătită să moară de propria-i mână sau de spada lui Menelau –, dar, cumva, nu crezuse niciodată cu adevărat că dragul, înfumuratul şi semizeul Paris, bidiviul ei, frumosul ei soţ-războinic, ar putea muri cel dintâi. De-a lungul a peste nouă ani de asediu şi bătălii glorioase, avusese încredere în zei că-i vor păstra iubitul viu şi neatins şi în aşternutul ei. Şi aşa făcuseră. Iar acum îl uciseseră.

Îşi reaminteşte ultima imagine a soţului ei troian, cu zece zile în urmă, când ieşise din cetate pentru a se duela cu zeul Apollo. Paris nu arătase niciodată mai încrezător în armura-i de bronz magnific sclipitor, cu capul lăsat pe spate, părul lung fluturându-i peste umeri precum coama unui armăsar, dinţii albi scânteind sub privirile şi ovaţiile Elenei şi ale altor mii de troieni de pe zidul aflat deasupra Porţii Scheiene. Picioarele lui repezi îl purtaseră iute, „vesel şi strălucitor întru faima-i”, aşa cum bardului preferat al regelui Priam îi plăcea să cânte. Dar în ziua aceea îl purtaseră iute spre propria lui moarte, sub mâinile furiosului Apollo.

Iar acum este mort, gândeşte Elena, *şi, dacă veştile murmurate pe care le-am auzit fără să vreau sunt adevărate, trupul îi este un leş ars şi găurit, oasele rupte, desăvârşita faţă aurie hârcă de cenuşă rânjind respingător, ochii albaştri topiţi în zdrenţe unsuroase de carne friptă ce-i spânzură din pometii mistuiţi ca…* – primele bucăţi – *asemenea primelor bucăţi carbonizate din ofrande, scoase din focul sacrificial deoarece au*

fost socotite nedemne. Elena se înfioară în vântul rece sosit odată cu zorii şi priveşte fumul care se ridică deasupra acoperişurilor Troiei.

Trei rachete sol-aer din tabăra aheeană din miazăzi vuiesc spre cer, în căutarea carului de luptă zburător ce se retrage. Îl întrezăreşte – o scânteiere efemeră, intensă ca luceafărul dimineţii, urmărită de dârele de condens ale jeturilor rachetelor greceşti. Fără avertisment, punctuleţul sclipitor decalează cuantic din vedere şi lasă pustiu cerul dimineţii. *Zburaţi înapoi pe Olimpul vostru asediat, laşilor!* gândeşte Elena din Troia.

Sirenele de încetare a raidului încep să jelească. Strada care trece pe sub odăile ei din palatul lui Paris, aflat atât de aproape de palatul năruit al lui Priam, se umple iute cu oameni care aleargă, grupuri de bărbaţi cu găleţi care se grăbesc spre miazănoapte prin apus, unde fumul continuă să se ridice în văzduhul iernii. Maşini zburătoare moravece zumzăie peste acoperişuri, iar trenurile lor de asolizare ghimpate şi turelele proiectoare le fac să semene perfect cu viespi chitinoase negre. Unele dintre ele, Elena ştie din experienţă şi din poveştile nocturne ale lui Hockenberry, vor zbura în ceea ce el numeşte „acoperire aeriană”, prea târziu pentru a fi de ajutor, în timp ce altele vor contribui la stingerea incendiului. Apoi troienii şi moravecii laolaltă vor scoate, ore în şir, trupuri stâlcite de sub ruine. Întrucât îi cunoaşte aproape pe toţi din cetate, se întreabă buimacă cine va fi în rândurile celor trimişi în neînsoritul Hades atât de devreme în dimineaţa aceasta.

Dimineaţa funeraliilor lui Paris. Iubitul meu... Prostuţul şi înşelatul meu iubit!

Îşi aude servitoarele începând să se foiască. Cea mai vârstnică dintre ele – bătrâna Aitra, fostă regină a Atenei şi mama regelui Tezeu, până ce a fost luată în captivitate de fraţii Elenei drept răzbunare pentru răpirea surorii lor – stă în pragul iatacului.

– Stăpână, doriţi ca fetele să vă pregătească baia? întreabă Aitra.

Elena încuviinţează. Priveşte cum cerul se mai luminează puţin – fumul se îndeseşte spre miazănoapte prin apus, apoi se destramă, pe măsură ce brigăzile cu găleţi şi maşinile de pompieri moravece stăpânesc focul, se uită un moment la viespile rocvece de luptă care continuă să gonească spre răsărit, în urmărirea lipsită de speranţe a carului de luptă zburător, deja

teleportat cuantic... după care se întoarce să intre în odaie, cu picioarele desculţe şopotind pe marmura rece. Trebuie să se pregătească pentru ceremoniile funerare ale lui Paris şi pentru a-şi vedea soţul încornorat, Menelau, prima dată după zece ani. Tot acum va fi şi prima dată când Hector, Ahile, Menelau, Elena şi mulţi dintre ceilalţi ahei şi troieni vor fi prezenţi împreună la un eveniment public. Orice se poate întâmpla.

Numai zeii ştiu ce va ieşi din ziua asta-ngrozitoare, gândeşte Elena. Şi, în plus, mai trebuie să şi zâmbească, în ciuda tristeţii. În zilele acestea, zeii nu mai răspund niciunei rugi adresate lor. În zilele acestea, zeii nu mai împărtăşesc nimic cu muritorii – sau, cel puţin, nimic, cu excepţia morţii, pieirii şi distrugerii teribile abătute spre răsărit de propriile lor mâini divine.

Elena din Troia intră în palat pentru a se îmbăia şi îmbrăca pentru funeralii.

2

Roşcovanul Menelau stătea tăcut în armura lui cea mai bună, cu spinarea dreaptă, nemişcat, regal şi mândru, între Odiseu şi Diomede, în primul rând al soliei aheene de eroi sosită la ceremoniile funerare dintre zidurile Ilionului pentru a-l cinsti pe inamicul care-i răpise soţia, fiul lui Priam, porcul de câine mâncător de rahat, Paris. În fiecare clipă pe care o petrecea aici, Menelau se gândea cum şi când s-o ucidă pe Elena.

Ar fi trebuit să fie destul de uşor. Ea se afla de cealaltă parte a pasajului larg de acces, ceva mai sus, la nici cincisprezece metri de el, în centrul uriaşei piaţete a Troiei, în balconul regal, alături de bătrânul Priam. Cu niţel noroc, ar fi sprintat până acolo mai rapid decât oricine l-ar fi putut intercepta. Şi chiar fără noroc, fiindcă, dacă troienii *ar fi avut timp* să se interpună între el şi soţia sa, i-ar fi secerat ca pe buruieni.

Menelau nu era un bărbat înalt – nu era un gigant nobil ca fratele său absent, Agamemnon, şi niciun gigant plebeu ca Ahile puţică-de-furnică –, aşa că ştia că n-ar fi reuşit să ajungă printr-un salt pe balconul pentru urmărirea paradelor, ci ar fi trebuit să suie treptele prin gloata de troieni de acolo, hăcuind, sfârtecând şi ucigând în timp ce înainta. Era perfect pentru el.

Dar Elena nu avea cum să scape. Unica scară de coborâre din balconul de pe zidul Templului lui Zeus era spre această curte

interioară a cetăţii. Femeia s-ar fi putut refugia în templu, dar el ar fi urmat-o şi ar fi încolţit-o acolo. Menelau ştia c-o va ucide înainte de a se prăbuşi sub atacurile zecilor de troieni ultragiaţi – incluzându-l pe Hector, conducătorul procesiunii funerare, care apăruse chiar acum –, după care aheii şi troienii aveau să se lupte iarăşi între ei, dând uitării războiul lor nebunesc împotriva zeilor. Bineînţeles că Menelau îşi va pierde viaţa aproape cu certitudine, dacă războiul troian se relua aici, azi – la fel ca Odiseu, Diomede şi, poate, invulnerabilul Ahile, deoarece numai treizeci de ahei participau la funeraliile porcului Paris şi mii de troieni erau prezenţi de jur împrejurul curţii interioare, pe ziduri şi masaţi între ahei şi Poarta Scheiană dinapoia lor. *Va merita.*

Gândul acela traversă capul lui Menelau ca vârful unei lănci. *Va merita – orice preţ ar merita – s-o omor pe căţeaua necredincioasă.* În ciuda vremii – fusese o zi de iarnă rece şi sură –, sudoarea i se revărsa de sub coif, şiroind prin barba scurtă şi roşcovană, şi-i picura de pe bărbie, cu picăturile spărgându-se pe pieptarul din bronz. Desigur, el auzise de multe ori până atunci sunetul de stropi căzuţi pe metal, dar fusese întotdeauna sângele inamicilor săi împroşcat pe armură. Mâna lui dreaptă, aşezată uşor pe spada-i bătută în argint, îi strânse mânerul cu ferocitate amorţitoare.

Acum?

Nu acum.

De ce nu acum? Dacă nu acum, atunci când?

Nu acum.

Cele două glasuri care se certau în interiorul ţestei sale străbătute de dureri – ambele glasuri erau ale lui, fiindcă zeii nu-i mai vorbeau – îl înnebuneau pe Menelau.

Aşteaptă până ce Hector aprinde rugul funerar şi apoi acţionează.

Menelau clipi, alungându-şi transpiraţia din ochi. Nu ştia care voce fusese aceea – cea care-l îmboldise la acţiune sau cea laşă, care îndemna la reţinere? –, însă era de acord cu sugestia. Procesiunea funerară tocmai intrase în cetate prin uriaşa Poartă Scheiană şi purta leşul ars al lui Paris – ascuns sub un linţoliu de mătase – pe drumul principal spre piaţeta centrală a Troiei, unde aşteptau rânduri-rânduri de demnitari şi eroi, cu femeile – inclusiv Elena – privind de pe zid. În doar câteva minute, fratele mai mare al mortului, Hector, va aprinde rugul şi atenţia tuturor

va fi îndreptată asupra flăcărilor mistuind corpul deja ars. *Momentul perfect pentru a acţiona... nimeni nu mă va observa până ce tăişul nu-mi va fi înfipt adânc în sânul trădător al Elenei.*

În mod tradiţional, funeraliile unor personaje regale ca Paris, fiul lui Priam, unul dintre prinţii Troiei, durau nouă zile – multe dintre acestea erau dedicate jocurilor funerare, printre care figurau cursele de care şi competiţiile atletice, ultima fiind de obicei aruncarea suliţei. Menelau ştia însă că în cele nouă zile rituale de când Apollo îl transformase pe Paris în cenuşă avuseseră loc călătorii ale căruţelor şi tăietorilor de lemne spre pădurile care mai rămăseseră pe muntele Ida, la mulţi kilometri către miazăzi prin răsărit. Micile creaturi-maşini numite moraveci fuseseră chemate pentru a-şi conduce viespile şi dispozitivele magice alături de tăietori, asigurând apărări de câmpuri de forţă împotriva zeilor, dacă i-ar fi atacat. Şi-i atacaseră, bineînţeles. Totuşi, tăietorii îşi făcuseră treaba.

Abia acum, în ziua a zecea, lemnele fuseseră strânse, aduse în Troia şi pregătite pentru rug, deşi Menelau şi mulţi dintre prietenii săi, inclusiv Diomede, care stătea lângă el aici, în contingentul aheean, considerau că arderea cadavrului putrezit al lui Patrocle pe un rug funerar constituia o risipă desăvârşită de lemne de foc bune, deoarece atât cetatea Troiei, cât şi taberele aheene întinse pe kilometri de-a lungul ţărmului nu mai avuseseră de multe luni combustibil pentru focurile de tabără, fiindcă arbuştii piperniciţi şi fostele păduri care înconjuraseră Ilionul dispăruseră în zece ani de război. Până şi trunchiurile fuseseră demult folosite. Robii aheeni găteau cinele pentru stăpânii lor pe focuri din baligi, ceea ce nu îmbunătăţea nici gustul cărnii, nici dispoziţia proastă a luptătorilor.

Cortegiul funerar era condus în Ilion de un alai de care de luptă troiene, înşiruite unul câte unul, cu copitele cailor înfăşurate în pâslă neagră şi abia auzindu-se pe dalele mari din piatră ale drumului principal şi piaţetei cetăţii. În carele acelea, tăcuţi lângă vizitiii lor, se aflau unii dintre cei mai de seamă eroi ai Ilionului, luptători care supravieţuiseră la peste nouă ani din războiul iniţial şi la opt luni din acest război mult mai teribil cu zeii. Cel dintâi venea Polidorus, alt fiu al lui Priam, urmat de celălalt frate vitreg al lui Paris, Mestor. Următorul car îl purta pe aliatul troian Ifeus, apoi pe Laoducus, fiul lui Antenor. Urmau în propriile lor

care de luptă, bătute în pietre preţioase, bătrânul Antenor însuşi, coborât printre luptători ca întotdeauna, în loc să stea sus pe zid cu ceilalţi vârstnici, apoi căpetenia Polifetes, apoi Trasmelus, faimosul vizitiu al lui Sarpedon, care-i luase locul lui Sarpedon însuşi, a doua căpetenie a licienilor, ucis de Patrocle cu luni în urmă, pe când troienii încă se războiau cu grecii, nu cu zeii. Venea după aceea nobilul Pilartes – desigur, nu troianul ucis de Marele Aias chiar înainte să fi început războiul cu zeii, ci celălalt Pilartes, care adesea lupta alături de Elasus şi Mulius. Tot în alaiul acesta erau Perimus, fiul lui Megas, ca şi Epistor şi Melanippus.

Menelau îi recunoscu pe toţi, pe bărbaţii aceia, pe eroii aceia. Le văzuse de o mie de ori chipurile contorsionate şi acoperite de sânge sub coifurile din bronz, dincolo de spaţiul scurt şi letal al împungerii de lance şi loviturii de spadă care-l separau de ţintele lui gemene: Ilion şi Elena.

Este la cincisprezece metri. Şi nimeni nu se va aştepta la atacul meu.

În urma carelor de luptă tăcute veneau rândaşii, purtând potenţialele animale de sacrificiu: zece dintre caii de mâna a doua ai lui Paris şi câinii săi de vânătoare, zeci de oi grase – acestea din urmă sunt un sacrificiu serios, deoarece atât lâna, cât şi carnea s-au rărit sub asediul zeilor – şi nişte vite bătrâne, cu coarne strâmbe, care abia îşi târşâie picioarele. Vitele n-au fost aduse pentru mândria sacrificării lor – căci cui le mai sacrificau acum, când zeii erau inamici? –, ci pentru ca grăsimea lor să facă să ardă mai luminos şi mai fierbinte rugul funerar.

Îndărătul animalelor de sacrificiu mergeau mii de pedeştri troieni, toţi în armuri lustruite în ziua aceasta mohorâtă de iarnă, ale căror rânduri se întindeau în urmă prin Poarta Scheiană şi pe câmpiile Ilionului. În mijlocul masei de bărbaţi se deplasa catafalcul lui Paris, purtat de doisprezece dintre camarazii lui de arme cei mai apropiaţi, bărbaţi care şi-ar fi dat viaţa pentru al doilea fiu al lui Priam şi care plângeau chiar şi acum, în vreme ce duceau palanchinul masiv pentru morţi.

Trupul lui Paris era acoperit cu un linţoliu albastru, îngropat deja sub mii de şuviţe de păr – simboluri ale jalei de la oştenii lui Paris şi rude mai îndepărtate, întrucât Hector şi rudele mai apropiate aveau să-şi taie şuviţele imediat înainte de aprinderea rugului funerar. Troienii nu le ceruseră aheilor să contribuie cu

şuviţe pentru ceremonie, iar dacă ar fi făcut-o – şi dacă Ahile, principalul aliat al lui Hector în zilele acestea nebune, ar fi transmis mai departe doleanţa aceea sau, şi mai rău, dacă ar fi formulat-o ca pe un ordin care să fie impus de mirmidonii săi –, Menelau ar fi condus personal revolta.

Regreta că fratele său Agamemnon nu era prezent. Agamemnon părea întotdeauna să ştie care era cursul cuvenit de acţiune. El era adevărata lor căpetenie argivă – nu uzurpatorul Ahile şi în niciun caz bastardul troian Hector, care în zilele acestea se aştepta să dea ordine argivilor, aheilor, mirmidonilor şi troienilor deopotrivă. Nu, Agamemnon era adevăratul conducător al grecilor şi dacă ar fi fost azi aici, fie că l-ar fi oprit pe Menelau din atacul lui nesăbuit asupra Elenei, fie că i s-ar fi alăturat până la moarte. Însă el şi cinci sute dintre luptătorii săi loiali plecaseră cu corăbiile negre înapoi spre Sparta cu şapte săptămâni în urmă – era de aşteptat să lipsească cel puţin încă o lună –, în aparenţă pentru a mobiliza noi recruţi în războiul împotriva zeilor, dar în secret pentru a înregimenta aliaţi într-o revoltă împotriva lui Ahile.

Ahile... Acum văzu că monstrul trădător mergea la numai un pas înapoia înlăcrimatului Hector, care venea în spatele catafalcului, ţinând capul fratelui său mort în mâinile lui uriaşe.

La vederea trupului lui Paris, un geamăt imens se ridică dinspre miile de troieni strânşi pe ziduri şi în piaţă. Femeile de pe acoperişuri şi zid – femei de condiţie modestă, nu cele din familia regală a lui Priam sau Elena – începură să bocească ascuţit. Fără să vrea, Menelau simţi cum i se zbârleşte pielea pe braţe. Jelirile funerare îl mişcau întotdeauna în felul acela.

Braţul meu rupt şi răsucit, gândi el, alimentându-şi furia, aşa cum cineva ar alimenta un foc de tabără pe punctul de a se stinge.

Ahile – acelaşi semizeu Ahile care trecea pe lângă el, în vreme ce catafalcul lui Paris era purtat solemn prin faţa contingentului de onoare al căpeteniilor aheene – îi frânsese braţul cu doar opt luni în urmă, în ziua în care ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat îi înştiinţase pe toţi aheii că Pallas Atena îl omorâse pe prietenul său Patrocle şi-i dusese trupul pe Olimp în batjocură. După aceea anunţase că aheii şi troienii nu se vor mai război între ei, ci vor asedia muntele sacru Olimp.

Agamemnon obiectase atunci – obiectase faţă de toate: faţă de

aroganţa lui Ahile şi uzurparea dreptului legitim al lui Agamemnon, ca rege al regilor tuturor grecilor adunaţi aici la Troia, faţă de blasfemia atacării zeilor, indiferent al cui prieten fusese ucis de Atena, asta dacă spunea realmente adevărul – şi obiectase cel mai mult faţă de faptul că zeci şi zeci de mii de luptători aheeni treceau sub comanda lui.

Răspunsul lui Ahile în ziua aceea fatală fusese scurt şi simplu – va lupta cu orice bărbat, cu orice grec care se opunea conducerii sale şi declaraţiei sale de război. Se va lupta cu ei în duel individual ori împotriva tuturor o dată. Fie ca ultimul rămas în picioare să-i conducă din clipa aceea pe ahei.

Agamemnon şi Menelau, mândrii fii ai lui Atreu, îl atacaseră concomitent cu lancea, spada şi scutul, în timp ce sute de căpetenii aheene şi mii de pedeştri priveau în tăcere stupefiată.

Menelau era un veteran dur, deşi nu se număra printre cei din primele rânduri ale eroilor la Troia, însă fratele său mai vârstnic era considerat – cel puţin câtă vreme Ahile rămăsese îmbufnat săptămâni de zile în cortul lui – cel mai feroce luptător dintre toţi aheii. Suliţele aruncate de el îşi nimereau întotdeauna ţinta, spada lui reteza prin pavezele dublate ale inamicilor precum tăişul prin ţesătură şi nu dovedea milă nici chiar faţă de inamicii cei mai nobili care-l implorau să le cruţe viaţa. Agamemnon era la fel de înalt, musculos şi semizeu ca bălanul Ahile, dar trupul lui purta un deceniu în plus de cicatrice din bătălii şi ochii îi clocoteau de furie demonică în ziua aceea, în timp ce Ahile aştepta nepăsător, cu o expresie aproape neatentă pe chipul său băieţesc.

Ahile îi dezarmase pe ambii fraţi de parcă ar fi fost nişte copii. Suliţa puternic aruncată de Agamemnon fusese deviată de pielea lui, ca şi cum fiul lui Peleus şi al zeiţei Thetis ar fi fost înconjurat de unul dintre invizibilele câmpuri de forţă ale moravecilor. Lovitura sălbatică de spadă a lui Agamemnon – îndeajuns de feroce, gândise Menelau atunci, pentru a reteza printr-un bloc de piatră – se oprise în scutul lui minunat.

Iar după aceea Ahile îi dezarmase pe amândoi – azvârlindu-le în mare celelalte suliţe şi spada lui Menelau –, aruncându-i pe ei înşişi pe nisipul bătătorit şi smulgându-le armurile de pe corp cu uşurinţa cu care un vultur uriaş ar sfâşia straiele de pe un leş neajutorat. Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat rupsese apoi braţul lui Menelau – cercul de căpetenii şi pedeştri încordaţi

icnise la auzul pocnetului ca de lemn verde frânt al osului –, după care îi spărsese nasul lui Agamemnon printr-o lovitură aparent lipsită de efort cu podul palmei şi în cele din urmă lovise cu piciorul în coastele regelui regilor. După aceea îşi pusese sandala pe pieptul lui Agamemnon care gemea, în vreme ce Menelau zăcea gemând lângă fratele său.

Abia atunci Ahile îşi trăsese spada.

– Predaţi-vă şi juraţi-mi credinţă astăzi şi vă voi trata pe amândoi cu respectul datorat fiilor lui Atreu şi vă voi cinsti ca pe căpetenii, camarazi şi aliaţi în războiul care va veni, rostise el. Şovăiţi doar o clipă şi vă voi trimite sufletele de câini în străfundul lui Hades, înainte ca prietenii voştri să poată clipi, şi vă voi hăcui stârvurile pentru vulturii care-aşteaptă, astfel încât trupurile voastre să nu-şi găsească nicicând mormânt.

Icnind şi gemând, aproape vomitând fierea care se ridicase în el, Agamemnon se predase şi-i jurase credinţă. Menelau, încercat de durerile în pragul agoniei ale unui picior învineţit, cu coastele rupte şi un braţ fracturat, îl urmase după o secundă.

Treizeci şi cinci de căpetenii ale aheilor aleseseră să i se opună lui Ahile în ziua aceea. Toate fuseseră înfrânte în mai puţin de o oră, cele mai curajoase dintre ele fuseseră decapitate când refuzaseră să se predea şi leşurile le fuseseră aruncate păsărilor, peştilor şi câinilor, aşa cum ameninţase, dar celelalte douăzeci şi opt sfârşiseră prin a-i jura loialitate. Niciunul dintre ceilalţi mari eroi ahei de statura lui Agamemnon – nici Odiseu, nici Diomede, nici Nestor, nici Marele sau Micul Aias, nici Teucer – nu-l provocase în ziua aceea pe ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat. Toţi juraseră cu glas tare – după ce auziseră mai multe despre uciderea lui Patrocle de către Atena şi, mai târziu, după ce auziseră detalii despre felul în care aceeaşi zeiţă îl măcelărise pe pruncul lui Hector, Scamandrius – să declare război zeilor în chiar dimineaţa aceea.

Acum Menelau simţea că îl doare braţul – oasele nu se sudaseră drept şi nu se vindecaseră bine, în ciuda îngrijirii acordate de faimosul lor tămăduitor, Podaleirius, fiul lui Asclepios, şi braţul continua să-l sâcâie în zile reci ca aceasta –, dar se împotrivi imboldului de a-şi freca mâna, când catafalcul lui Paris, urmat de Ahile, trecu încet prin faţa soliei aheene.

Catafalcul acoperit cu linţoliu şi şuviţe de păr este aşezat acum

lângă rugul funerar, sub balconul de paradă de pe zidul Templului lui Zeus. Rândurile de pedeştri din alai se opresc. Gemetele şi bocetele femeilor de pe celelalte ziduri încetează. În tăcerea bruscă, Menelau poate auzi fornăielile cailor, apoi jetul de urină al unui cal care izbeşte piatra.

Pe zid, Helenus, bătrânul profet care stă lângă Priam, întâiul profet şi sfetnic al Ilionului, strigă un soi de panegiric scurt, destrămat de vântul ce bate dinspre mare, suflând ca o respiraţie rece şi dezaprobatoare a zeilor. Helenus îi întinde un cuţit ceremonial lui Priam, care, deşi aproape pleşuv, a păstrat câteva şuviţe lungi de păr sur deasupra urechilor tocmai pentru asemenea ocazii solemne. Foloseşte cuţitul ascuţit ca briciul pentru a-şi reteza un smoc din părul sur. Un rob – de mulţi ani sclavul personal al lui Paris – prinde smocul într-un vas de aur şi trece mai departe, la Elena, care primeşte cuţitul de la Priam şi-i priveşte tăişul o clipă prelungă, ca şi cum s-ar gândi să-l folosească asupra ei, înfigându-şi-l în sân – Menelau se simte brusc alarmat că ea va proceda exact aşa, lipsindu-l de răzbunarea lui, aflată acum la doar câteva momente depărtare –, însă apoi femeia ridică lama, îşi prinde una dintre pletele lungi şi-i retează capătul. Şuviţa brunetă cade în vasul de aur şi robul trece la nebuna Casandra, una dintre numeroasele fiice ale lui Priam.

În ciuda eforturilor şi pericolului aducerii lemnelor de pe muntele Ida, rugul este respectabil. Deoarece nu putuseră umple piaţa cetăţii cu un rug regal tradiţional cu latura de treizeci de metri, lăsând în acelaşi timp loc oamenilor de jur împrejur, al lor avea latura de numai zece metri – în schimb îl făcuseră mai înalt ca de obicei, ridicându-se la nivelul balconului de pe zid. Trepte late din lemn, mici platforme în sine, au fost construite ca o rampă până în apexul său. Bârne solide, smulse chiar din pereţii palatului lui Paris, încadrează şi susţin mormanul masiv din lemne de foc.

Purtătorii puternici duc catafalcul lui Paris pe mica platformă din vârful rugului. Hector aşteaptă jos, la baza scării largi.

Animalele sunt ucise apoi, iute şi eficient, de bărbaţi experţi atât în măcelărit, cât şi în sacrificii religioase – *şi la urma urmelor,* gândeşte Menelau, *care-i diferenţa dintre cele două?* Beregatele oilor şi vitelor sunt retezate, sângele este scurs în alte vase ceremoniale, pieile sunt jupuite şi grăsimea tăiată în

doar câteva minute. Corpul lui Paris este învelit în bucăţi de grăsime animală, aidoma pâinii moi care înfăşoară fripturile.

Carcasele jupuite sunt suite după aceea pe trepte şi depuse în jurul trupului lui Paris, acoperit de linţoliu. Femei – virgine în straie ceremoniale complete, cu chipurile acoperite de văluri – ies din Templul lui Zeus, purtând amfore cu două toarte, cu miere şi ulei. Lor nu li se îngăduie să suie pe rug, ci întind amforele gărzilor lui Paris, care urcă pe trepte şi le aşază cu mare grijă în jurul catafalcului.

Sunt aduşi caii favoriţi ai carului de luptă al lui Paris, dintre cei zece sunt aleşi cei mai frumoşi patru şi Hector le retează grumajii cu cuţitul lung al fratelui său – trecând de la unul la celălalt atât de iute, încât nici chiar animalele acestea inteligente, curajoase şi superb dresate pentru luptă n-au timp să reacţioneze.

Ahile este cel care – cu zel sălbatic şi putere inumană – azvârle cadavrele celor patru armăsari masivi pe rug, unul după altul, fiecare mai sus pe piramida de buşteni şi crengi.

Sclavul personal al lui Paris duce şase dintre câinii favoriţi ai stăpânului său în spaţiul gol de lângă rug. Hector trece pe rând pe la toţi câinii, mângâindu-i şi scărpinându-i îndărătul urechilor. Apoi se opreşte pentru a se gândi o clipă, parcă amintindu-şi toate momentele în care l-a văzut pe fratele lui hrănindu-şi câinii direct de la masa lui şi plecând cu ei la vânătoare în munţi ori în mlaştinile din interiorul uscatului.

Alege după aceea doi, face semn ca restul să fie luaţi de acolo, îl ţine pe fiecare cu drag vreme de un minut de pielea largă dinapoia capului, ca şi cum i-ar oferi un os sau o delicatesă, după care le retează cu atâta violenţă beregatele, încât cuţitul le desparte aproape complet capetele de corpuri. Hector însuşi azvârle leşurile pe rug – aruncându-le mult deasupra trupurilor armăsarilor, astfel încât ajung la baza catafalcului.

Şi-acum o surpriză!

Zece troieni în armuri din bronz şi zece lăncieri aheeni în armuri din bronz deschid drumul unei căruţe trase de oameni. Pe căruţă este o cuşcă. În cuşcă este un zeu.

3

Pe balconul aflat sus pe zidul Templului lui Zeus, Casandra privea ceremonia funerară a lui Paris cu un sentiment tot mai

apăsător de pierzanie. Când în piaţeta centrală a Troiei a fost adusă căruţa – trasă de opt lăncieri troieni aleşi cu grijă, nu de cai sau de boi – cu unica ei încărcătură, un zeu condamnat, a fost cât pe-aici să leşine.

Elena o prinse de cot şi o susţinu.

– Ce-i? murmură grecoaica, prietena ei, care, împreună cu Paris, adusese toată durerea şi tragedia asupra Troiei.

– Nebunie… şopti Casandra, rezemându-se de peretele din marmură, dar nu-i preciză Elenei dacă era vorba despre nebunia *ei,* a sacrificării unui zeu, a acestui întreg război lung ori despre nebunia lui Menelau aflat dedesubt, în curtea interioară – o nebunie pe care o simţise crescând în ultima oră ca o furtună teribilă trimisă de Zeus.

De altfel nici ea însăşi nu ştia la ce anume se referea.

Zeul capturat, ţinut nu numai îndărătul zăbrelelor din fier bătute în căruţă, ci şi în interiorul oului transparent al câmpului de forţă moravec care-l prinsese în cele din urmă, se numea *Dionisos* – sau Dionisus, fiul pe care Semele i-l născuse lui Zeus, zeul desfătării prin vin, sex şi eliberare în rapt. Casandra, al cărei zeu personal încă din copilărie fusese Apollo – ucigaşul lui Paris –, avusese totuşi legături intime cu Dionisos nu doar o dată. Zeul acesta fusese unica divinitate capturată până acum în noul război, silit să se supună de către semizeul Ahile, oprit de la teleportare cuantică de magia moravecă, convins să se predea de şiretul Odiseu şi ţinut în robie de câmpul de forţă moravec împrumutat, care tremura în jurul lui ca aerul încins într-o zi de vară.

Dionisos era neatrăgător pentru un zeu – scund de statură, înalt de numai un metru optzeci, palid, durduliu chiar şi după standardele muritorilor, cu o masă de zulufi auriu-castanii şi tuleiele rare ale unei prime încercări flăcăieşti de a-şi lăsa barbă.

Căruţa se opri. Hector descuie cuşca şi se întinse prin câmpul de forţă semipermeabil pentru a-l trage pe Dionisos în sus, pe prima treaptă a scării rugului. Ahile îşi puse de asemenea o mână pe gâtul zeului cel mic.

– Deicid… murmură Casandra. Uciderea unui zeu… Nebunie şi deicid…

Elena, Priam, Andromaca şi ceilalţi de pe balcon o ignorară. Toţi ochii erau aţintiţi asupra zeului palid şi a celor doi muritori arămii, mai înalţi, care-l flancau.

Spre deosebire de glasul subţire al profetului Helenus, care fusese acoperit de vântul rece şi de murmurele mulţimii, strigătul bubuitor al lui Hector se rostogoli peste centrul aglomerat al cetăţii şi reverberă din turnurile semeţe şi zidurile înalte ale Ilionului; ar fi putut fi perceput pe vârful muntelui Ida, la mulţi kilometri către răsărit.

– Paris, iubite frate, ne-am adunat aici pentru a ne lua rămas-bun de la tine şi a ţi-o spune astfel încât să ne auzi şi de-acolo unde sălăşluieşti: în adâncul Casei Morţii. Îţi trimitem miere dulce, uleiuri rare, armăsarii tăi favoriţi şi câinii tăi cei mai credincioşi – iar acum îţi oferim acest zeu de pe Olimp, fiul lui Zeus, a cărui grăsime va hrăni flăcările flămânde şi-ţi va iuţi sufletul spre Hades!

Îşi trase spada. Câmpul de forţă pâlpâi şi muri, dar Dionisos rămase legat cu fiare la mâini şi picioare.

– Pot să vorbesc? rosti zeul cel mic şi palid.

Vocea lui nu se auzi la fel de departe ca a lui Hector. Troianul şovăi.

– Lasă zeul să vorbească! ceru profetul Helenus de la locul său de lângă Priam, din balconul Templului lui Zeus.

– Lasă zeul să vorbească! strigă profetul aheean Calceas de la locul său de lângă Menelau.

Hector se încruntă, însă încuviinţă.

– Rosteşte-ţi ultimele cuvinte, bastard al lui Zeus. Dar ele nu te vor salva astăzi, chiar dacă sunt o rugă adresată tatălui tău. Nimic nu te va salva astăzi. Astăzi tu eşti *prima bucată* pentru focul leşului ce aparţine fratelui meu.

Dionisos zâmbi, însă era un zâmbet tremurător – tremurător pentru un muritor, cu atât mai mult pentru un zeu.

– Troieni şi ahei! vorbi zeul cel mic şi grăsun, cu bărbuţa zbârlită. Nu puteţi ucide unul dintre zeii nemuritori. Eu am fost născut din pântecul morţii, proştilor. Ca fiu de zeu, copil al lui Zeus, jucăriile mele au fost cele profeţite ca jucării pentru noul conducător al lumii: zaruri, minge, titirez, mere de aur, buhai şi lână. Dar Titanii, pe care Părintele meu îi învinsese şi îi azvârlise în adâncul Tartarului, iadul de sub iad, regatul coşmaresc de sub regatul morţilor unde fratele tău Paris pluteşte acum ca o băşină uitată, şi-au înălbit feţele cu cretă şi au venit ca spirite ale morţilor, m-au atacat cu mâinile lor albe şi goale, m-au rupt în şapte bucăţi şi m-au azvârlit într-un cazan aşezat pe un tripod

deasupra unui foc mult mai fierbinte decât rugul jalnic pe care l-aţi ridicat azi aici.

– Ai terminat? făcu Hector, înălţând sabia.

– Aproape, spuse Dionisos cu glas mai puternic şi voios acum, forţa lui răsunând din pereţii îndepărtaţi din care mai devreme ricoşase glasul lui Hector. M-au fiert şi-apoi m-au fript deasupra focului pe şapte ţepuşe, iar aroma gătirii mele a fost atât de delicioasă, încât l-a atras însuşi pe tata Zeus jos, la ospăţul Titanilor, sperând să fie invitat la masă. Însă când mi-a văzut ţeasta de băiat pe frigare şi mâinile-mi de băiat în tocană, i-a lovit pe Titani cu trăsnete şi i-a aruncat înapoi în Tartar, unde locuiesc şi azi în teroare şi mizerie.

– Asta-i tot? zise Hector.

– Aproape, răspunse Dionisos.

Ridică faţa spre regele Priam şi familia regală din balconul Templului lui Zeus. Vocea zeului cel mic era acum un muget de taur.

– Dar alţii spun că bucăţile mele fierte au fost aruncate în pământ, unde Demeter le-a strâns laolaltă – şi astfel au ajuns la oameni primele viţe care să vă dea vin. Doar o bucată din mine a supravieţuit focului şi pământului – iar Pallas Atena i-a adus-o lui Zeus, care a încredinţat acea *kradiaios Dionisos* lui Hipta, numele asiatic al Marii Mame Rhea, ca s-o poată purta pe cap. Părintele a folosit termenul acela, *kradiaios Dionisos,* ca pe un soi de joc de cuvinte – înţelegeţi? – deoarece în vechea limbă *kradia* înseamnă „inimă”, iar *krada* înseamnă „smochin”, astfel că…

– Ajunge! răcni Hector. Pălăvrăgeala fără sfârşit nu-ţi va prelungi viaţa de câine. Sfârşeşte-o în zece cuvinte sau mai puţine, ori ţi-o voi sfârşi eu.

– Mănâncă-mă, rosti Dionisos.

Hector îşi roti spada cea mare cu ambele mâini şi decapită zeul dintr-o lovitură.

Mulţimea de troieni şi greci icni. Toate rândurile strâns lipite unele în altele făcură un pas îndărăt. Trupul fără cap al lui Dionisos rămase câteva secunde pe platforma cea mai de jos, clătinându-se, totuşi vertical, până se nărui brusc, aidoma unei marionete cu sforile tăiate. Hector prinse capul căzut, cu gura încă deschisă, îl ridică de bărbuţa lui rară şi-l aruncă hăt, sus pe rugul funerar, astfel încât poposi între leşurile cailor şi câinilor.

Folosindu-se după aceea de spadă ca de un topor, hăcui – tăie

braţele lui Dionisos, apoi picioarele, apoi organele genitale – şi azvârli fiecare bucată pe altă secţiune a rugului. Avu însă grijă să nu le arunce prea aproape de catafalcul lui Paris, deoarece el şi ceilalţi trebuiau să aleagă dintre tăciuni mai târziu, separând osemintele venerate ale lui Paris de resturile nedemne ale câinilor, cailor şi zeului. În cele din urmă tăie trunchiul într-o duzină de bucăţele de carne, aruncând majoritatea pe rug, dar zvârli altele în jos, către haita de câini ai lui Paris rămaşi în viaţă, care fuseseră eliberaţi în piaţă de bărbaţii ce-i struniseră de la începutul procesiunii funerare.

Pe când ultimele fragmente de oase şi cartilagii erau mărunţite, un nor negru păru că se ridică din rămăşiţele jalnice ale cadavrului lui Dionisos – înălţându-se ca o masă învolburată de ţânţari negri invizibili, ca un miniciclon de fum negru –, atât de feroce pentru câteva clipe, încât până şi Hector a fost nevoit să-şi oprească munca sinistră şi să se dea îndărăt un pas. Mulţimea, inclusiv pedeştrii troieni şi eroii aheeni, se retrase şi ea. Femeile de pe zid ţipară şi-şi acoperiră chipurile cu vălurile şi palmele.

Apoi norul dispăru. Hector aruncă pe rug ultimele crâmpeie de carne alb-lăptoasă şi trandafirie, după care şută cu piciorul în cutia toracică şi şira spinării, proiectându-le printre legăturile de lemne. După aceea îşi scoase bronzul însângerat, lăsându-şi slugile să-i ia armura murdărită. Un sclav aduse un lighean cu apă şi bărbatul înalt îşi spălă sângele de pe mâini, braţe şi frunte, apoi se şterse cu un prosop luat de la alt rob.

Curăţit acum, înveşmântat doar în tunică şi sandale, ridică vasul de aur umplut cu şuviţele de păr recent tăiate pentru jelire, sui treptele late către vârful rugului, unde catafalcul se afla pe platforma din răşină şi lemn, şi răsturnă părul iubiţilor, prietenilor şi camarazilor fratelui său peste linţoliul lui Paris. Un vestitor – cel mai iute de picior din toată istoria recentă a curselor de alergare ale Troiei – pătrunse prin Poarta Scheiană purtând o torţă înaltă, trecu prin mulţimea de pedeştri şi spectatori, care se deschise înaintea lui, şi urcă treptele late ale platformei spre locul unde Hector aştepta în vârful rugului.

Alergătorul îi întinse torţa pâlpâitoare, făcu o plecăciune şi coborî scara cu spatele, tot aplecat.

Menelau ridică ochii când un nor întunecat apare deasupra

cetăţii.

– Febus Apollo ascunde ziua, şopteşte Odiseu.

Un vânt rece suflă dinspre apus, chiar în clipa în care Hector lasă torţa să cadă peste lemnele îmbibate cu grăsime şi răşină de sub catafalc. Lemnul fumegă, dar nu arde.

Menelau, care fusese mereu mai frământat în bătălie decât fratele său Agamemnon sau decât mulţi alţii dintre cei mai nepăsători ucigaşi şi cei mai mari eroi din rândul grecilor, simte cum inima începe să-i bubuie pe măsură ce se apropie clipa acţiunii. Nu se sinchiseşte atât de mult de faptul că este posibil să mai aibă de trăit doar câteva secunde, atâta vreme cât căţeaua de Elena pleacă zbierând spre Hades înaintea lui. Dacă ar fi fost după Menelau, fiul lui Atreu, femeia ar fi fost azvârlită în iadul cel mai adânc al Tartarului, unde Titanii, despre care tocmai bătuse câmpii zeul mort Dionisos, rag şi acum şi se poticnesc prin neguri, durere şi vuiete.

Hector face un gest şi Ahile îi aduce fostului său inamic două pocale pline-ochi, după care coboară treptele. Hector ridică pocalele.

– Vânturi de apus şi de miazănoapte, strigă el, Zefir urlător şi Boreas cu degete reci, veniţi cu straşnică suflare şi aprindeţi rugul pe care Paris zace fără de viaţă, înconjurat în jale de toţi troienii şi până şi de-argivii ce-i aduc cinstire! Vino, Boreas, vino, Zefirule, ajutaţi-ne să aprindem rugul acesta cu răsuflarea voastră şi vă promit victime de soi şi cupe generoase, pline-ochi de libaţii!

Pe balconul de deasupra, Elena îi şopteşte Andromacăi:

– Asta-i nebunie. Nebunie! Iubitul nostru Hector invocă ajutorul zeilor, cu care ne războim, pentru a arde leşul zeului pe care tocmai l-a măcelărit.

Înainte ca Andromaca să poată răspunde, Casandra râde sonor din umbre, atrăgând priviri încruntate din partea lui Priam şi a bătrânilor din jurul său. Ignoră căutăturile de reproş şi şuieră spre cele două femei:

– Nebunieee, daaa! *V-am spus* că totu-i nebunie. Este nebunie ce plănuieşte Menelauuu acum, Elena, uciderea ta, peste numai câteva clipe, cu nimic mai puţin sângeroasă ca moartea lui Dionisos.

– Ce tot vorbeşti? murmură Elena aspru, pălind totuşi vizibil.

Casandra surâde.

– Vorbesc despre moartea ta, femeie. Şi se află la numai câteva minute, amânată doar de refuzul unui rug mortuar de a se aprinde.

– Menelau?

– Soţul tău destoinic, hohoteşte Casandra. *Fostul* tău soţ destoinic. Cel care nu putrezeşte-acum ca gunoiul carbonizat pe-un maldăr de lemne. Nu poţi s-auzi răsuflarea întretăiată a lui Menelau, care se pregăteşte să te-njunghie? Nu-i poţi simţi mirosul sudorii? Nu-i poţi auzi bubuiturile inimii necurate? Eu pot.

Andromaca se întoarce cu spatele la funeralii şi se apropie de Casandra, pregătită s-o ducă de pe balcon în templu, unde să nu fie văzută şi auzită.

Casandra râde din nou şi arată pumnalul foarte scurt, dar ascuţit, pe care-l ţine în mână.

– Atinge-mă, căţea, şi-o să te spintec la fel cum tu l-ai spintecat pe pruncul sclav despre care ai zis că ţi-era copil!

– Taci! şuieră Andromaca, iar ochii i se lărgesc brusc de furie.

Priam şi ceilalţi bătrâni se răsucesc şi se încruntă iarăşi. În semisurzenia vârstei lor, nu au distins cuvintele, însă tonul şoaptelor şi şuierelor mânioase trebuie să le fie neîndoielnic.

Mâinile Elenei tremură.

– Casandra, tu însăţi mi-ai spus că toate profeţiile tale din toţi anii tăi de prevestiri ale pieirii au fost false. Troia dăinuie după multe luni de când i-ai prezis distrugerea. Priam este viu, nu înjunghiat, în chiar acest Templu al lui Zeus, aşa cum ai profeţit. Ahile şi Hector sunt vii, deşi de ani de zile ai prorocit că vor muri înainte de căderea cetăţii. Niciuna dintre noi n-am fost târâte în robie, aşa cum ai prevestit, şi nici tu la palatul lui Agamemnon – unde ne-ai zis că Clitemnestra îl va ucide pe marele rege, alături de tine şi de vlăstarele tale –, nici Andromaca…

Casandra lasă capul pe spate într-un hohot neauzit. Dedesubtul lor, Hector continuă să le ofere zeilor vânturilor sacrificii şi vin îndulcit cu miere, dacă vor aprinde rugul fratelui său. Dacă teatrul ar fi existat în epoca aceasta, atunci spectatorii adunaţi astăzi aici ar crede că drama s-a transformat într-o farsă.

– Toate acelea *s-au dus,* şopteşte Casandra şi-şi trece peste antebraţ tăişul ascuţit ca briciul al pumnalului ei.

Sângele se prelinge peste pielea albă şi picură pe marmură, dar ea nu-şi coboară privirea într-acolo. Ochii îi rămân aţintiţi

asupra Andromacăi şi Elenei.

– Vechiul viitor nu mai există, surorilor. Ursitele ne-au abandonat. Lumea noastră şi viitorul ei au încetat să mai fie şi s-a născut o alta – un alt *kosmos* straniu. Însă blestemul lui Apollo, care m-a înzestrat cu-a doua vedere, nu m-a abandonat, surorilor. Peste câteva secunde Menelau se va năpusti aici sus şi îşi va înfige sabia în sânii tăi frumoşi, *Elena din Troia.*

Ultimele trei cuvinte sunt scuipate cu sarcasm total.

Elena o prinde de umeri. Andromaca îi smulge cuţitul din mână. Împreună, o îmbrâncesc pe femeia mai tânără în spate, între pilaştri şi în umbrele răcoroase ale mezaninului Templului lui Zeus. Tânăra clarvăzătoare este lipită de balustrada de marmură şi celelalte două femei se apleacă ameninţător asupra ei precum furiile. Andromaca îi pune tăişul la gâtul alb.

– Am fost prietene ani de zile, şuieră soţia lui Hector, dar dacă mai aud un singur cuvânt din gura ta, pizdă nebună, îţi retez beregata ca unui porc care-a fost spânzurat să sângereze!

Casandra zâmbeşte.

Elena pune mâna pe încheietura Andromacăi – deşi este greu de spus dacă o face pentru a o opri sau pentru a fi complice la crimă. Cealaltă mână îi rămâne pe umărul Casandrei.

– Menelau vine să m-omoare? şopteşte ea în urechea prevestitoarei chinuite.

– De două ori va veni azi să-ţi ia viaţa şi de fiecare dată va fi oprit, răspunde ea pe ton monoton.

Ochii nu-i sunt îndreptaţi spre niciuna dintre femei. Surâsul îi este un rictus.

– Când va veni? Şi cine-l va opri?

– Prima dată când este aprins rugul lui Paris, glăsuieşte Casandra cu ton plat şi dezinteresat, ca şi cum ar recita dintr-o poveste veche pentru copii. Iar a doua oară după ce rugul lui Paris va fi ars.

– Şi cine-l va opri? repetă Elena.

– Prima dată Menelau va fi oprit de soţia lui Paris, zice Casandra, cu ochii daţi peste cap, astfel încât i se vede doar albul lor. Apoi de Agamemnon şi de viitoarea ucigaşă a lui Ahile, Pentesilea.

– *Amazoana* Pentesilea? rosteşte Andromaca, şi vocea ei surprinsă este îndeajuns de sonoră pentru a răsuna în Templul lui Zeus. Ea se găseşte la sute de kilometri de aici, ca Agamemnon.

Cum pot ei să fie aici până va fi ars rugul lui Paris?

– Şşş, şuieră Elena şi se adresează Casandrei, ale cărei pleoape se zbat: Spui că soţia lui Paris îl opreşte pe Menelau să mă ucidă când este aprins rugul funerar. Cum voi face eu asta? Cum?

Casandra se năruie pe podea, leşinată. Andromaca strecoară pumnalul în faldurile veşmântului ei şi o pălmuieşte cu putere, de câteva ori. Nu se trezeşte. Elena loveşte cu piciorul în femeia căzută.

– Blestema-o-ar zeii! Cum îl voi opri pe Menelau să m-omoare? S-ar putea să fim la numai câteva minute de…

Din afara templului, un vuiet uriaş se ridică dinspre troienii şi aheii din piaţă. Ambele femei aud şuierul şi mugetul.

Vânturile au vâjâit ascultător prin Poarta Scheiană. Crengile şi surcelele au luat foc de la scânteie. Rugul este aprins.

4

Menelau a privit cum vânturile au suflat dinspre apus şi au înteţit tăciunii rugului lui Paris, mai întâi în câteva limbi pâlpâitoare de flăcări, apoi într-un foc cu vâlvătăi. Hector abia a avut timp să alerge în jos pe trepte şi să sară la adăpost, înainte ca întregul rug să erupă în văpăi.

Acum, a gândit.

Rândurile ordonate de ahei se rupseseră când mulţimea se retrăsese brusc dinaintea dogorii rugului, iar el s-a folosit de haos pentru a-şi ascunde mişcările, când a trecut pe lângă camarazii argivi şi printre şirurile de pedeştri troieni care stăteau cu faţa la flăcări. S-a strecurat către stânga, spre Templul lui Zeus şi scara ce aştepta. A observat că pârjolul şi scânteile focului – vântul sufla spre templu – îi alungaseră pe Priam, Elena şi ceilalţi înspre capătul balconului şi – mai important – îi îndepărtase pe oşteni de pe scară, astfel încât calea îi era acum liberă.

Este ca şi cum zeii m-ar ajuta.

Poate că mă şi ajută, a gândit Menelau. În fiecare zi circulau veşti despre contacte între argivi şi troieni şi vechii lor zei. Doar pentru că muritorii şi zeii se războiau acum, nu însemna că legăturile de sânge şi vechile obiceiuri dispăruseră complet. Cunoştea zeci de ahei care ofereau sacrificii zeilor în secret, noaptea, aşa cum procedaseră dintotdeauna, chiar dacă în

timpul zilei luptau împotriva lor. Oare nu Hector însuşi tocmai îi invocase pe zeii vânturilor de apus şi miazănoapte – Zefir şi Boreas – pentru a-l ajuta să aprindă rugul fratelui său? Şi nu se supuseseră zeii, deşi oasele şi măruntaiele lui Dionisos, însuşi fiul lui Zeus, fuseseră împrăştiate pe acelaşi rug, aidoma necuvenitelor *prime bucăţi* care sunt azvârlite câinilor?

Este descumpănitor să trăieşti în vremea aceasta.

Ei bine, a răspuns celălalt glas din mintea lui Menelau, cinicul care nu fusese pregătit s-o ucidă pe Elena azi, *tu n-o să mai trăieşti mult, băiete.*

S-a oprit la piciorul scării şi şi-a tras spada din teacă. Nimeni nu l-a observat. Toţi ochii erau aţintiţi asupra rugului care ardea în vâlvătăi şi trosnea la zece metri depărtare. Sute de oşteni ridicaseră mâna cu care mânuiau săbiile pentru a-şi feri ochii şi feţele de dogoarea văpăilor.

A păşit pe prima treaptă.

O femeie, una dintre virginele în văluri care aduseseră mai devreme uleiul şi mierea pe rug, a ieşit din porticul Templului lui Zeus la nici trei metri de Menelau şi s-a îndreptat spre flăcări. Toţi ochii s-au întors în direcţia aceea şi el a fost nevoit să încremenească pe treapta cea mai de jos, coborându-şi spada, deoarece se găsea aproape îndărătul ei şi nu dorea să atragă atenţia asupra sa.

Femeia şi-a coborât vălul. Mulţimea de troieni aflaţi de cealaltă parte a rugului faţă de Menelau au scos un icnet colectiv.

– Oenone! a strigat o femeie de pe balconul de deasupra.

Aheul şi-a dat capul pe spate, pentru a privi în sus. Priam, Elena, Andromaca şi câţiva dintre ceilalţi reveniseră pe balcon la auzul strigătelor şi exclamaţiilor gloatei. Nu Elena vorbise, ci una dintre roabele din preajma lor.

Oenone? Numele îi era vag familiar lui Menelau, ceva dinaintea ultimilor zece ani de război, dar nu-şi putea aminti. Gândurile îi erau concentrate asupra următoarei jumătăţi de minut. Elena se afla în vârful acestor cincisprezece trepte, fără niciun oştean între ei.

– Eu sunt Oenone, adevărata soţie a lui Paris! a strigat femeia numită astfel, glasul de-abia auzindu-i-se, chiar de-atât de aproape, din cauza furiei vântului şi a trosnetelor sălbatice ale focului care mistuia leşul.

Adevărata soţie a lui Paris? În deruta sa, Menelau a ezitat. Mai

mulţi troieni ieşeau acum din templu şi de pe străduţele vecine pentru a urmări spectacolul. Câţiva bărbaţi au suit pe treptele de lângă şi de deasupra lui. Argivul roşcovan şi-a amintit că, după răpirea Elenei, în Sparta se spusese că Paris fusese însurat cu o femeie banală – cu zece ani mai vârstnică – şi că o abandonase când zeii îl ajutaseră s-o fure pe Elena. *Oenone...*

– Nu Febus Apollo l-a ucis pe Paris, fiul lui Priam! a ţipat femeia. Eu am făcut-o!

Au răsunat strigăte, chiar obscenităţi, şi unii oşteni troieni aflaţi mai aproape de ea au înaintat câţiva paşi, parcă gata pentru a o înhăţa pe nebună, dar camarazii lor i-au ţinut în loc. Majoritatea doreau să audă ce avea de spus.

Menelau îl putea vedea pe Hector prin flăcări. Până şi cel mai mare prinţ al Ilionului nu avea nicio putere de a interveni, deoarece cadavrul arzător al fratelui său stătea între el şi femeia de vârstă mijlocie.

Oenone se găsea atât de aproape de flăcări, încât din straie i se ridicau aburi. Părea udă, ca şi când s-ar fi înmuiat mai devreme în apă, pregătindu-se pentru intervenţia aceasta. Sânii plini îi erau limpede vizibili, atârnând grei pe sub veşmântul îmbibat.

– Paris n-a murit de flăcările pornite din mâinile lui Febus Apollo! a zbierat harpia. Când soţul meu şi zeul au dispărut din vedere în Timpul Lent acum zece zile, ei au schimbat săgeţi – a fost un duel al arcaşilor, aşa cum plănuise Paris. Atât omul, cât şi zeul şi-au ratat ţinta. Un muritor – laşul Filoctet – a tras săgeata fatală care a însemnat pieirea soţului meu!

Oenone a arătat spre grupul de ahei, acolo unde bătrânul Filoctet stătea lângă Marele Aias.

– Minciuni! a răcnit bătrânul arcaş, salvat de curând de pe insula lui de exil şi boală de Odiseu, la câteva luni după începerea războiului cu zeii.

Oenone l-a ignorat şi s-a apropiat şi mai mult de flăcări. Pielea de pe braţele dezgolite şi faţă i s-a înroşit de căldură. Aburii care se înălţau din straiele ei au devenit groşi ca o ceaţă.

– După ce Apollo s-a teleportat frustrat înapoi pe Olimp, laşul argiv Filoctet, mânat de vechi ranchiune, şi-a tras săgeata otrăvită în vintrele soţului meu!

– Cum poţi tu, femeie, să ştii toate acestea? Niciunul dintre noi nu i-a urmat pe fiul lui Priam şi pe Apollo în Timpul Lent. Niciunul

dintre noi n-a văzut lupta! a mugit Ahile, cu vocea de o sută de ori mai clară decât a văduvei.

– Când Apollo a văzut trădarea, l-a teleportat cuantic pe soţul meu pe pantele muntelui Ida, unde eu trăisem în exil deceniul ăsta… a continuat Oenone.

Strigătele erau mai puţine acum, fiindcă uriaşa piaţă a cetăţii, ticsită cu mii de luptători troieni, ca şi zidurile şi acoperişurile populate de deasupra, amuţiseră aproape de tot. Toţi aşteptau.

– Paris m-a implorat să-l primesc înapoi! a zbierat femeia înlăcrimată, cu părul ud aburind la fel de intens ca hainele; până şi lacrimile păreau să i se fi preschimbat în aburi. Murea de otrava grecească, cu boaşele şi cândva iubitul mădular şi partea de jos a pântecului deja înnegrite, totuşi m-a implorat să-l lecuiesc.

– Cum să-l lecuiască o biată cotoroanţă ca tine de otrava ucigaşă? a răcnit Hector, vorbind pentru prima oară, cu glasul mugindu-i prin flăcări ca al unui zeu.

– Un oracol îi spusese soţului meu că doar eu l-aş fi putut tămădui de o asemenea rană ucigătoare! a ţipat Oenone răguşit, cu glasul fie cedându-i acum, fie fiind înfrânt de căldură şi vacarm.

Menelau i-a auzit cuvintele, dar se îndoia că majoritatea celorlalţi din piaţă le înţeleseseră.

– În agonia lui, a strigat femeia, m-a implorat să-i pun alifie pe rana otrăvită! „Nu mă urî, m-a rugat Paris. Te-am părăsit numai pentru că Ursitele mi-au poruncit să merg la Elena. Mai bine-aş fi murit înainte s-o fi adus pe căţeaua aia în palatul lui Priam. Te implor, Oenone, în numele iubirii pe care ne-am purtat-o şi în numele jurămintelor pe care ni le-am făcut cândva, iartă-mă şi lecuieşte-mă.”

Menelau a privit-o apropiindu-se cu încă doi paşi de rug, până ce flăcările au lins împrejurul ei, înnegrindu-i gleznele şi scorojind pielea sandalelor.

– Am refuzat! a urlat ea, cu glasul răguşit, însă mai sonor, din nou. A murit. Unica mea iubire şi unicul meu amant şi unicul meu soţ a murit. A pierit în dureri oribile, zbierând măscări. Slugile mele şi cu mine am încercat să-i ardem trupul – să-i acordăm bietului meu soţ osândit de Ursite rugul funerar pe care-l merita –, dar copacii erau tari şi greu de tăiat, iar noi eram femei, şi slabe, şi n-am reuşit să împlinesc nici măcar această sarcină

simplă. Când Febus Apollo a văzut cât de jalnic cinstisem rămăşiţele lui Paris, i s-a făcut milă pentru a doua oară de duşmanul lui căzut, a teleportat corpul pângărit pe câmpul de luptă şi a lăsat cadavrul carbonizat să cadă din Timpul Lent ca şi cum ar fi fost ars în bătălie. Îmi pare rău că nu l-am lecuit… îmi pare rău pentru toate.

Oenone s-a întors destul timp pentru a privi în sus către balcon, deşi era îndoielnic că i-ar fi putut distinge clar pe cei de acolo prin pâcla de căldură, fum şi durerea ochilor ei care ardeau.

– Dar cel puţin pizda d-Elena nu l-a mai văzut niciodată viu.

Rândurile de troieni au început să murmure, iar sunetele au crescut la nivelul unui muget.

Acum, prea târziu, o duzină de străji s-au repezit spre Oenone, s-o tragă îndărăt pentru a o descoase în amănunt.

Ea a păşit sus, pe rugul cuprins de vâlvătăi.

Mai întâi, părul i-a izbucnit în văpăi, apoi veşmântul. În mod incredibil, imposibil, a continuat să suie pe legăturile de lemne, chiar în vreme ce carnea îi ardea, se înnegrea şi se desfăcea, căzând, ca pergamentul prefăcut în tăciune. Doar în ultimele secunde dinainte de a cădea, femeia s-a zbătut în chip vizibil în agonie. Totuşi, ţipetele ei au umplut piaţa parcă vreme de minute, amuţind mulţimea stupefiată.

Când gloata de troieni a vorbit din nou, a făcut-o pentru a răcni după Filoctet, cerând ca garda de onoare a aheilor să-l predea.

Furios, derutat, Menelau a privit în sus pe scară. Străjile regale ale lui Priam îi înconjuraseră acum pe toţi cei de pe balcon. Calea spre Elena era blocată de un zid de paveze troiene rotunde şi de un gard de lănci.

A sărit jos de pe treaptă şi a traversat în goană spaţiul gol de lângă rug, simţind cum dogoarea îi izbeşte chipul ca un pumn şi ştiind că sprâncenele îi fuseseră pârlite. Într-un minut se alăturase cu spada ridicată camarazilor argivi. Aias, Diomede, Odiseu, Teucer şi ceilalţi făcuseră deja cerc în jurul lui Filoctet şi-şi înălţaseră de asemenea armele, pregătite.

Masa copleşitoare de troieni care-i înconjura a ridicat scuturile, a ridicat lăncile şi a înaintat către cele două duzini de greci sortiţi pieirii.

Pe neaşteptate, răcnetul lui Hector i-a încremenit pe toţi.

– Încetaţi! Opresc aşa ceva! Bolboroselile Oenonei – chiar dacă

cea care s-a sinucis azi aici este ea, fiindcă n-am recunoscut băbătia – nu-nseamnă nimic. Era nebună! Fratele meu a murit în luptă pe viaţă şi pe moarte cu Febus Apollo.

Troienii furioşi n-au părut convinşi. Vârfurile lăncilor şi spadelor au rămas aţintite şi doritoare. Menelau a privit în jur la grupul său osândit şi a văzut că, în timp ce Odiseu se încrunta şi Filoctet tremura, Marele Aias zâmbea larg, parcă anticipând măcelul iminent care avea să-i sfârşească viaţa.

Hector a trecut pe lângă rug şi a pătruns printre lăncile troiene şi în cercul de greci. Nici acum nu purta armură sau arme, însă, brusc, a părut inamicul cel mai de temut din piaţetă.

– Bărbaţii aceştia, a strigat el, sunt aliaţii noştri şi oaspeţii mei la funeraliile fratelui meu! Nu le veţi face niciun rău. Oricine îmi va sfida porunca va muri de mâna mea. Jur asta pe osemintele fratelui meu!

Ahile a coborât de pe platformă şi şi-a înălţat pavăza. Purta armura cea mai bună şi era înarmat. N-a spus nimic şi n-a schiţat nicio altă mişcare, dar toţi troienii din cetate trebuie să fi fost conştienţi de prezenţa lui.

Sutele de troieni şi-au privit conducătorul, l-au privit pe Ahile, ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat, au privit pentru ultima oară rugul funerar pe care leşul femeii fusese aproape complet mistuit de flăcări şi au cedat. Menelau a simţit cum spiritul de luptă a părăsit gloata care-i înconjura, a văzut deruta de pe chipurile arse de soare.

Odiseu i-a condus pe ahei spre Poarta Scheiană. Menelau şi ceilalţi şi-au coborât spadele, însă nu le-au vârât în teci. Troienii s-au tras în lături dinaintea lor ca o mare şovăielnică, dar încă flămândă de sânge.

– Pe zei… a şoptit Filoctet din centrul cercului, când au ieşit pe poartă şi au trecut pe lângă alte rânduri de troieni. Vă jur că…

– Taci în pula mea, moşule, a rostit puternicul Diomede. Dacă mai scoţi o vorbă înainte s-ajungem la corăbiile negre, te-omor cu mâna mea.

Dincolo de pichetele aheene, dincolo de tranşeele defensive şi dincolo de câmpurile de forţă moravece, de-a lungul coastei domnea haosul, deşi era imposibil ca taberele de acolo să fi putut auzi despre cvasidezastrul din Troia. Menelau s-a desprins de lângă ceilalţi şi a alergat spre plajă.

– S-a-ntors regele! a răcnit un suliţaş şi a trecut în goană pe lângă Menelau, suflând din răsputeri într-o cochilie răsucită de scoică. S-a-ntors comandantul!

Nu-i Agamemnon, a gândit Menelau. *El nu se va-ntoarce decât peste vreo lună. Poate două.*

Dar era fratele lui, care stătea la prova celei mai mari dintre cele treizeci de corăbii negre din mica sa flotă. Armura lui aurită scânteia, în vreme ce vâslaşii purtau ambarcaţiunea lungă şi îngustă prin valuri, către plajă.

Menelau a înaintat în mare până ce apa i-a acoperit apărătoarele din bronz care-i protejau fluierele picioarelor.

– Frate! a strigat el, fluturând din braţe deasupra capului ca un băieţel. Ce veşti ai de-acasă? Unde sunt noii războinici cu care-ai jurat că te vei întoarce?

Aflat încă la douăzeci-douăzeci şi cinci de metri de ţărm, cu apa spărgându-se în jurul provei corăbiei negre care înainta prin valurile înalte, Agamemnon şi-a acoperit ochii de parcă soarele după-amiezii i-ar fi rănit şi a răspuns:

– Au dispărut, fiu al lui Atreu. Toţi au dispărut!

5

Rugul funerar va arde toată noaptea.

Thomas Hockenberry, licenţiat în administraţie şi în engleză la Colegiul Wabash, cu masterat şi doctorat în studii clasice la Yale, fost profesor la facultatea Universităţii Indiana – mai exact, şeful catedrei de limbi clasice până la moartea sa, cauzată de cancer în anul 2006 d.Hr. – şi, mai recent, timp de zece ani din cei zece ani şi opt luni de la reînvierea sa, *scoliast* homeric pentru zeii olimpieni, ale cărui sarcini în acel răstimp au inclus prezentarea de rapoarte zilnice şi verbale Muzei sale, Melete, despre progresul Războiului Troian şi despre felul în care evenimentele respectau sau se abăteau de la *Iliada* lui Homer – se dovedeşte că zeii sunt la fel de analfabeţi ca ţâncii de trei ani –, părăseşte piaţa cetăţii şi rugul arzător al lui Paris cu puţin înaintea amurgului şi suie în al doilea turn ca înălţime din Troia, deşi este avariat şi periculos, ca să-şi mănânce pâinea cu brânză şi să-şi bea vinul în tihnă. În opinia lui, fusese o zi lungă şi stranie.

Turnul pe care-l alege adesea pentru solitudine este mai aproape de Poarta Scheiană decât de centrul cetăţii, de lângă

palatul lui Priam, dar nu se află pe drumul principal şi majoritatea magaziilor de la baza sa sunt actualmente goale. Turnul – unul dintre cele mai înalte din Ilion înainte de război, echivalând cu paisprezece niveluri din secolul douăzeci, în formă de măciulie de mac ori de minaret cu o protuberanţă bulbucată înspre vârf – este închis în mod oficial. O bombă aruncată de zei în primele săptămâni ale războiului a distrus ultimele trei etaje şi a rupt bulbul în diagonală, lăsând deschise către cer odăiţele din vârf. Trunchiul principal al turnului prezintă fisuri alarmante, iar scara spiralată îngustă este acoperită cu resturi de zidărie, tencuială şi pietre dislocate. Hockenberry a avut nevoie de ore bune să cureţe calea spre bulbul de la nivelul unsprezece, când s-a aventurat prima dată în turn, cu două luni în urmă. Moravecii – la ordinul lui Hector – întinseseră peste intrări benzi din plastic portocaliu, avertizând prin pictograme asupra pericolelor care-i pândeau pe oameni – potrivit celor mai alarmante dintre imaginile grafice, turnul se putea nărui în orice clipă –, iar alte simboluri le ordonau să stea departe dacă nu vor să abată asupra lor mânia regelui Priam.

Jefuitorii goliseră locul în şaptezeci şi două de ore, iar după aceea localnicii se ţinuseră *într-adevăr* departe – fiindcă ce utilitate ar fi avut o clădire goală? Acum Hockenberry se strecoară printre benzi, îşi aprinde lanterna şi începe lunga ascensiune, temându-se prea puţin că va fi arestat, prădat sau deranjat aici. Este înarmat cu un cuţit şi o sabie scurtă. În plus, este bine-cunoscut: Thomas Hockenberry, fiul lui Duane, prieten ocazional… de fapt, nu, nu prieten, însă cel puţin interlocutor… atât al lui Ahile, cât şi al lui Hector, ca să nu mai amintească faptul că este acum un personaj public, o cunoştinţă nu doar superficială a moravecilor şi rocvecilor… aşa încât foarte puţini greci sau troieni vor încerca să-l rănească fără să se gândească înainte de două ori.

Cu toate acestea zeii… ei bine, asta-i altă problemă.

Gâfâie până ajunge la nivelul al treilea, şuieră de-a dreptul şi se opreşte să-şi tragă răsuflarea la nivelul zece, ca apoi să scoată un soi de sunete asemănătoare automobilului Packard din 1947 pe care l-a avut cândva tatăl lui, când soseşte la nivelul al unsprezecelea, răpus. A petrecut mai bine de zece ani urmărindu-i pe aceşti semizei umani – greci şi troieni deopotrivă – războindu-se, benchetuind, făcând dragoste şi desfrânându-se

ca nişte reclame musculoase pentru cel mai de succes club de fitness din lume, ca să nu mai pomenească de zei, masculi şi femele, care sunt reclame umblătoare pentru cel mai de succes club de fitness din *univers,* dar Thomas Hockenberry, doctor, n-a găsit niciodată timp pentru întreţinerea formei sale fizice. *Tipic,* gândeşte el.

Scara urcă, răsucindu-se prin centrul clădirii circulare. Nu există uşi şi puţin din lumina serii pătrunde în casa scării prin ferestrele din odăiţele în formă de felii de tort, aflate de o parte şi de cealaltă, şi totuşi suişul este întunecat. Foloseşte lanterna să se asigure că treptele sunt acolo unde ar trebui să fie şi că în casa scării n-au apărut alte sfărâmături. Cel puţin pereţii sunt lipsiţi de *graffiti – una dintre marile binecuvântări ale unei populaţii total analfabete,* gândeşte profesorul Thomas Hockenberry.

Ca întotdeauna când ajunge în spaţiul lui micuţ din ceea ce este acum ultimul etaj, pe care l-a curăţat de mult de resturi şi în mare parte de praful provenit din zidărie, dar aflat în bătaia ploii şi vântului, decide că ascensiunea a meritat efortul.

Se aşază pe blocul lui favorit de piatră, îşi pune jos raniţa, lasă deoparte lanterna – care i-a fost împrumutată cu luni în urmă de un moravec – şi scoate pacheţelul cu pâine proaspătă şi brânză veche. Îşi scoate şi burduful cu vin. Stând acolo, simţind cum briza serii care suflă dinspre mare îi flutură barba recentă şi părul lung, tăind neatent bucăţi de brânză şi retezând codrul de pâine cu cuţitul lui de luptă, priveşte panorama şi îngăduie tensiunii zilei să-i părăsească trupul.

Panorama este frumoasă. Doar un singur colţ de zid rămas în picioare îndărătul lui Hockenberry împiedică să fie un cerc complet de trei sute şaizeci de grade, dar profesorul poate să vadă oricum majoritatea cetăţii – rugul funerar al lui Paris, la numai câteva cvartale spre răsărit şi, de la înălţimea aceasta, părând situat aproape direct dedesubt, zidurile cetăţii de jur împrejur, cu torţe şi focurile care tocmai sunt aprinse, tabăra aheeană care se întinde către nord şi sud de-a lungul coastei pe mulţi kilometri, unde luminile a sute şi sute de focuri pentru pregătirea hranei îi reamintesc de o imagine întrezărită cândva dintr-un avion care se lăsa peste Lake Shore Drive din Chicago după căderea nopţii, de malul lacului împodobit cu un colier mişcător de faruri de automobile şi de nenumăratele ferestre

luminate din blocurile cu apartamente. Iar acum, pe fundalul mării întunecate ca vinul, sunt abia vizibile cele treizeci de corăbii negre care s-au întors cu Agamemnon; ambarcaţiunile lungi încă se leagănă la ancoră, deoarece n-au fost trase pe plajă. Tabăra lui Agamemnon – pustie în ultima lună şi jumătate – străluceşte de lumini şi este înceţoşată de mişcări în seara aceasta.

Cerul nu este însă pustiu aici. Spre nord-est, cea din urmă dintre găurile care deformează spaţiul, Găuri Brane, indiferent ce sunt ele – în ultimele şase luni, oamenii i-au spus celei care a rămas pur şi simplu „Gaura” –, taie un disc din cerul troian, conectând câmpiile Ilionului cu oceanul de pe Marte. Solul cafeniu din Asia Mică trece direct în colbul marţian roşu, fără măcar o fisură subţire în pământ care să le separe pe cele două. În seara de pe Marte este mai devreme şi un amurg roşu dăinuie acolo, conturând Gaura pe cerul mai întunecat al vechiului-Pământ de aici.

Lumini de navigaţie clipesc roşii şi verzi pe zeci de avionete-viespi moravece care patrulează noaptea deasupra Găurii, peste cetate, dând roată deasupra mării şi abătându-se în depărtare până la umbrele slab întrezărite care sunt piscurile împădurite ale muntelui Ida către est.

Deşi soarele abia a apus – devreme în seara aceasta de iarnă –, străzile Troiei forfotesc de activitate. Ultimii negustori din piaţa de lângă palatul lui Priam şi-au strâns tendele şi-şi transportă mărfurile în cărucioare – în ciuda înălţimii la care se află, Hockenberry poate auzi scârţâitul roţilor de lemn peste şuierul vântului –, dar străzile alăturate, ticsite de bordeluri, localuri, băi şi alte bordeluri, învie şi se umplu cu forme care se înghesuie şi cu torţe pâlpâitoare. Potrivit obiceiului troienilor, toate întretăierile majore din cetate, ca şi toate coturile de pe zidurile late ce împrejmuiesc cetatea sunt iluminate în fiecare seară de coşuri uriaşe din bronz, în care focuri de lemne sau ulei ard toată noaptea, iar ultimul dintre ele este aprins chiar acum de santinele. Hockenberry întrezăreşte forme întunecate care se apropie, pentru a se încălzi în jurul focurilor acelora.

În jurul tuturor, mai puţin a unuia. În piaţa principală a Ilionului, rugul funerar al lui Paris străluceşte mai puternic decât toate focurile din cetate şi din împrejurimile ei, însă doar o singură formă întunecată se apropie de el ca şi cum ar căuta căldură –

Hector, gemând răsunător, plângând, strigându-le oştenilor, slugilor şi robilor să arunce şi mai multe lemne peste flăcările mistuitoare, în vreme ce el foloseşte o cupă mare, cu două toarte, cu care ia vin dintr-un vas de aur şi-l toarnă întruna pe solul de lângă rug, până ce pământul de acolo devine atât de îmbibat, încât pare că musteşte de sânge.

Hockenberry tocmai îşi termină cina, când aude paşii care suie pe scara în spirală.

Brusc, inima începe să-i bubuie şi simte gustul fricii în gură. Cineva l-a urmărit aici sus – nici urmă de îndoială. Paşii de pe trepte sunt prea uşori… de parcă persoana care urcă încearcă să se furişeze.

O fi vreo femeie venită să caute ceva folositor, gândeşte, dar speranţa este spulberată aproape imediat cum se iveşte; în casa scării aude un ecou metalic slab, parcă zornăit de armură din bronz. În plus, ştie doar, femeile din Troia pot fi mult mai letale decât majoritatea bărbaţilor pe care i-a cunoscut în lumea din secolele douăzeci şi douăzeci şi unu.

Se scoală cât poate de silenţios, lasă deoparte burduful cu vin, pâinea şi brânza, vâră cuţitul în teacă, îşi scoate spada fără zgomot şi se retrage către unicul zid care nu s-a năruit. Vântul sporeşte şi-i foşneşte mantia roşie, când ascunde spada sub faldurile ei.

Medalionul TC. Cu mâna stângă atinge micul dispozitiv de teleportare cuantică, care-i atârnă pe piept sub tunică. *De ce credeam că n-am nimic valoros cu mine? Chiar dacă nu-l mai pot utiliza fără să fiu detectat şi urmărit de zei, este unic. De nepreţuit.* Scoate lanterna şi o ţine întinsă în faţă, aşa cum obişnuia să facă cu bastonul taser atunci când deţinea unul. Regretă că nu are unul şi acum.

Se gândeşte că cel care suie ultimul dintre cele unsprezece paliere de trepte de sub el s-ar putea să fie un zeu. Se ştie că Stăpânii Olimpului s-au mai strecurat în Ilion deghizaţi ca muritori. Zeii au cu certitudine suficiente motive să-l ucidă şi să-şi recupereze medalionul TC.

Necunoscutul urcă ultimele trepte şi iese în loc deschis. Hockenberry aprinde lanterna şi-i aţinteşte raza direct asupra siluetei.

Este mică şi de formă doar vag umanoidă – genunchii i se îndoaie spre îndărăt, braţele sunt articulate greşit, mâinile sunt

interşanjabile şi nu se poate vorbi despre o faţă –, înaltă de numai un metru, învelită în plastic întunecat şi metal gri-închis şi roşu.

– Mahnmut, rosteşte el uşurat.

Îndepărtează fasciculul lanternei de pe vizorul micului moravec europan.

– Ai o sabie sub capa aceea, întreabă Mahnmut în engleză, sau te bucuri pur şi simplu că mă vezi?

Hockenberry obişnuia să care aici sus, în raniţă, combustibil cât pentru un foc mic. În ultimele luni, asta a însemnat de cele mai multe ori balegi uscate, dar în seara asta a adus multe crenguţe cu miros frumos, vândute azi pe piaţa neagră de tăietorii veniţi cu lemne pentru rugul lui Paris. Acum focuşorul lui arde, în timp ce bărbatul şi Mahnmut stau pe blocuri de piatră de o parte şi de cealaltă a sa. Vântul este tăios şi Hockenberry, cel puţin, este fericit pentru foc.

– Nu te-am mai văzut de câteva zile, îi spune micului moravec.

Observă cum flăcările se reflectă din vizorul de plastic strălucitor al lui Mahnmut.

– Am fost sus, pe Phobos.

Bărbatul are nevoie de câteva secunde pentru a-şi reaminti că Phobos este unul dintre sateliţii naturali ai lui Marte. *Cel mai apropiat,* gândeşte el. *Sau o fi cel mai mic. Oricum, un satelit.* Întoarce capul şi vede Gaura uriaşă la câţiva kilometri în nord-estul Troiei; acum este noapte şi pe Marte – discul Găurii este abia vizibil pe cerul nopţii şi asta numai pentru că stelele arată niţel diferit acolo, mai sclipitoare, sau mai îngrămădite laolaltă, sau poate ambele. Niciunul dintre sateliţii naturali ai lui Marte nu este vizibil.

– S-a întâmplat ceva interesant azi, cât timp am lipsit? întreabă Mahnmut.

Hockenberry nu se poate abţine să nu chicotească, auzindu-l. Îi povesteşte moravecului despre serviciul funerar şi despre sinuciderea Oenonei.

– Oho, haios, zice Mahnmut.

Fostul scoliast nu poate decât să presupună că moravecul utilizează în mod deliberat un idiom despre care crede că este specific epocii în care Hockenberry a trăit pe Pământul său. Uneori merge; alteori, ca acum, este jalnic de amuzant.

– Nu-mi amintesc din *Iliada* ca Paris să fi avut o nevastă anterioară, continuă Mahnmut.
– Nu cred că-i menţionată în *Iliada.*
Hockenberry încearcă să-şi amintească dacă el a predat vreodată detaliul acela. Nu crede.
– Trebuie să fi fost destul de spectaculos de urmărit.
– Da, dar şi mai spectaculoase au fost acuzaţiile ei potrivit cărora de fapt Filoctet l-a omorât pe Paris.
– Filoctet?
Mahnmut lasă capul într-o parte într-un fel care i se pare aproape canin lui Hockenberry. Dintr-un motiv necunoscut, a ajuns să asocieze mişcarea aceea cu ideea că moravecul accesează bănci de memorii.
– Din piesa lui Sofocle? întreabă acesta după o secundă.
– Da. El a fost prima căpetenie a tesalienilor din Metone.
– Nu mi-l amintesc din *Iliada.* Şi nici nu cred că l-am întâlnit aici.
Hockenberry clatină din cap.
– Agamemnon şi Odiseu l-au abandonat pe insula Lemnos cu ani în urmă, pe când veneau încoace.
– De ce?
Vocea lui Mahnmut, atât de umană în timbru, sună interesată.
– În principal, fiindcă mirosea urât.
– Mirosea urât? Majoritatea eroilor umani miros urât.
Hockenberry clipeşte repede la auzul acelor cuvinte. Îşi aminteşte că gândise la fel cu numai zece ani în urmă, când începuse ca scoliast aici, la scurt timp după resurecţia lui pe Olimp. Însă, cumva, nu a mai remarcat asta după primele şase luni. *Oare* el *miroase urât?* se întreabă.
– Filoctet mirosea extrem de urât din cauza rănii care-i supura, rosteşte el.
– Rană?
– O muşcătură de şarpe. A fost muşcat de un şarpe otrăvitor când a… este o poveste lungă. Povestea obişnuită cu „furatul de la zei”. Dar piciorul lui Filoctet a ajuns în asemenea hal, încât pur şi simplu i se revărsa puroi din el, puţea permanent şi-l făcea pe arcaş să zbiere şi să leşine la intervale regulate. Nu uita, asta se petrecea în timpul călătoriei spre Troia, acum zece ani. Până la urmă, la sfatul lui Odiseu, Agamemnon l-a abandonat pe bătrân pe insula Lemnos şi l-a lăsat literalmente să putrezească acolo.

– Totuşi, a supravieţuit? zice Mahnmut.

– Evident. Probabil că zeii l-au ţinut în viaţă dintr-un motiv sau altul, însă a fost permanent în agonie cu piciorul care-i putrezea de viu.

Moravecul lăsă din nou capul într-o parte.

– Bun… Acum îmi amintesc piesa lui Sofocle. Odiseu s-a dus să-l recupereze când profetul Helenus le-a spus grecilor că nu vor înfrânge Troia fără arcul lui Filoctet – care-i fusese dăruit de… cine?… Heracle, Hercule…

– Da, el a moştenit arcul.

– Nu-mi reamintesc ca Odiseu să se fi dus să-l recupereze. În viaţa reală, vreau să spun. În ultimele opt luni.

Hockenberry clatină iarăşi din cap.

– S-a lucrat foarte discret. Odiseu a lipsit doar vreo trei săptămâni şi nimeni n-a bătut toba în privinţa asta. Când a revenit, a fost ceva de felul… „ah, da, l-am luat pe Filoctet pe când mă-ntorceam cu vinul ăla”.

– În piesa lui Sofocle, zice Mahnmut, un personaj central era Neoptolemos, fiul lui Ahile. Dar nu şi-a întâlnit niciodată tatăl pe când era în viaţă. Să nu-mi spui că şi el este aici!

– N-am auzit să fie, răspunde Hockenberry. Doar Filoctet. Şi arcul lui.

– Iar acum Oenone l-a acuzat pe el, nu pe Apollo, că l-ar fi ucis pe Paris.

– Da.

Hockenberry mai aruncă câteva beţe pe foc. Scânteile se învolbură în vânt şi se ridică spre stele. Departe, deasupra mării, unde se îngrămădesc norii, este întuneric. Bărbatul apreciază că înainte de răsăritul zorilor ar fi posibil să înceapă ploaia. În unele nopţi, doarme aici sus – folosindu-şi raniţa ca pernă şi mantia ca pătură –, însă nu şi în noaptea aceasta.

– Dar cum ar fi putut Filoctet să comute în Timpul Lent? întreabă Mahnmut, şi se ridică, apropiindu-se de marginea ruptă a platformei, aflată în întuneric, aparent fără să se teamă de înălţimea de peste treizeci de metri. Nanotehnologia care permite comutarea respectivă a fost injectată în Paris numai înaintea acelui unic duel, nu? continuă el.

– Tu ar trebui să ştii, replică Hockenberry. Voi, moravecii, l-aţi injectat cu nano-chestiile-alea, să poată lupta cu zeul.

Moravecul revine la foc, dar rămâne în picioare, întinde

mâinile, ca şi cum le-ar încălzi la flăcări. *Poate că le încălzeşte* într-adevăr, gândeşte bărbatul. Ştie că unele părţi din moraveci au natură organică.

– Unii dintre ceilalţi eroi – Diomede, de pildă – au încă nanogrupuri Timp-Lent rămase în sistemele lor de când le-au fost injectate de Atena sau de vreun alt zeu, spune Mahnmut. Ai însă dreptate, doar Paris le-a actualizat acum zece zile pentru duelul individual cu Apollo.

– Şi Filoctet n-a fost aici în ultimii zece ani. Deci n-ar fi avut niciun rost ca vreunul dintre zei să-l fi accelerat cu nanomemele Timp-Lent. Şi *este* acceleraţie, nu o încetinire a timpului, nu?

– Exact, rosteşte moravecul. „Timpul Lent” este o denumire greşită. Călătorului în Timp-Lent i se pare că timpul s-a oprit – că toţi şi toate sunt încremenite în chihlimbar –, în realitate însă corpurile acţionează hiperrapid, reacţionând în milisecunde.

– Şi de ce persoana respectivă nu arde pur şi simplu? întreabă Hockenberry.

El i-ar fi putut urma pe Apollo şi Paris în Timpul Lent pentru a vedea duelul – de fapt, dacă ar fi fost acolo atunci, ar fi făcut-o. Zeii îi împânziseră sângele şi oasele cu nanomeme în acest scop şi de multe ori comutase în Timpul Lent pentru a-i privi cum îl pregăteau pe unul dintre eroii aheeni sau troieni pentru luptă.

– Din cauza frecării. Cu aerul sau cu altceva… adaugă, şi se opreşte, jalnic. Ştiinţa nu era punctul lui forte.

Cu toate acestea Mahnmut încuviinţează, ca şi când scoliastul ar fi spus ceva inteligent.

– Corpul unui accelerator Timp-Lent ar arde *într-adevăr* – din cauza căldurii interne, dacă nu din alt motiv –, dacă nanogrupurile personalizate nu s-ar ocupa şi de aspectul ăsta. Face parte din câmpul de forţă nano-generat al corpului.

– Ca Ahile?

– Da.

– Nu s-ar putea ca Paris să fi ars tocmai din cauza asta? Din pricina vreunei erori nano-tehnice?

– Foarte puţin probabil, răspunde Mahnmut şi se aşază pe blocul mai mic de piatră. Dar de ce să-l fi ucis acest Filoctet? Ce motiv ar fi avut?

Hockenberry strânge din umeri.

– În istoriile *non-Iliadă,* non-homerice, despre Troia, *într-adevăr,* Filoctet este cel care-l ucide pe Paris. Cu arcul său. Şi cu

o săgeată otrăvită. Exact aşa cum a descris Oenone. Ba chiar Homer se referă la aducerea lui Filoctet tocmai pentru a împlini profeţia potrivit căreia Ilionul se va prăbuşi doar când arcaşul se va alătura războiului… mi se pare că în Cântul al II-lea.

– Însă troienii şi grecii sunt acum aliaţi.

– O alianţă foarte fragilă, subliniază Hockenberry, şi se abţine să nu surâdă. Ştii la fel de bine ca mine că în ambele tabere fierb conspiraţii şi rebeliuni gata să izbucnească. Cu excepţia lui Hector şi Ahile, nimeni nu-i încântat de acest război cu zeii. De acum este numai o chestiune de timp până va urma altă rebeliune.

– Totuşi, Hector şi Ahile formează un duo aproape de neînfrânt. Iar zeci de mii de troieni şi ahei le sunt loiali.

– Deocamdată. Dar acum poate că zeii înşişi au chibiţat.

– Ajutându-l pe Filoctet să comute în Timpul Lent? Dar de ce? Briciul lui Occam sugerează că dacă ei doreau moartea lui Paris, l-ar fi lăsat pur şi simplu pe Apollo să-l omoare, aşa cum au presupus toţi că a făcut. Până azi. Până la acuzaţia lui Oenone. De ce să-l fi asasinat un grec… zice, dar se opreşte şi murmură: Ah, da…

– Exact. Zeii vor să grăbească următoarea revoltă, să-i îndepărteze pe Hector şi Ahile din drum, să distrugă alianţa lor şi să-i determine pe greci şi troieni să se ucidă din nou între ei.

– De aceea otrava. Astfel ca Paris să trăiască doar atât cât să-i spună soţiei sale – primei sale soţii – cine l-a ucis de fapt. Troienii vor dori acum răzbunare, ba chiar şi grecii loiali lui Ahile vor fi pregătiţi să lupte pentru a se apăra. Inteligent. Azi s-a mai petrecut ceva de un asemenea interes?

– S-a întors Agamemnon.

– Să mori tu?

Trebuie neapărat să stau de vorbă cu el despre vocabularul ăsta în jargon, gândeşte Hockenberry. *Parcă aş vorbi cu unul dintre studenţii mei din anul întâi de la UI.*

– Chiar aşa. S-a întors din voiajul lui spre casă cu o lună sau două mai devreme şi are nişte veşti realmente surprinzătoare.

Mahnmut se apleacă înainte cu un aer de aşteptare. Sau cel puţin bărbatul interpretează limbajul corporal al micului ciborg umanoid ca exprimând aşteptarea. Faţa netedă din plastic şi metal nu arată nimic, numai reflexiile luminii azvârlite de foc.

Hockenberry îşi drege glasul.

– Cei de acasă nu mai există, continuă el. Lipsesc. Au dispărut.

Se aşteptase la vreo exclamaţie de surprindere, însă micul moravec aşteaptă tăcut.

– Au dispărut toţi, adaugă el. Nu doar în Micene, unde s-a întors la început Agamemnon – nu doar soţia lui, Clitemnestra, şi fiul lui, Oreste, şi restul distribuţiei aceleia, ci au dispărut *toţi.* Cetăţi pustii. Mâncare rămasă neatinsă pe mese. Cai flămânzi în grajduri. Câini aciuiaţi în vetre stinse. Vaci nemulse pe păşuni. Oi netunse. Peste tot unde Agamemnon şi corăbiile lui au acostat în Peloponez şi mai departe… regatul Lacedemon al lui Menelau – pustiu. Itaca lui Odiseu – pustie.

– Da, spune Mahnmut.

– Ia stai aşa, face Hockenberry. Nu eşti deloc surprins. *Ştiai.* Voi, moravecii, ştiaţi că cetăţile şi regatele greceşti au fost golite. Cum?

– Vrei să întrebi cum ştiam? Simplu. Încă de la sosire, am supravegheat locurile acelea de pe orbita Pământului. Am trimis drone telecomandate să înregistreze date. Sunt multe de aflat de acolo, de pe Pământul care a existat cu trei mii de ani înainte să te naşti tu – cu trei mii de ani înainte de secolele douăzeci şi douăzeci şi unu.

Hockenberry este uluit. Nu se gândise niciodată că moravecii ar fi atenţi şi la altceva decât la Troia, câmpurile de bătălie din jur, Gaura conectoare, Marte, muntele Olimp, zeii, poate un satelit marţian sau doi… Iisuse, nu era *îndeajuns?*

– Când au… dispărut? izbuteşte el să rostească în cele din urmă. Agamemnon le spune tuturor că unele dintre alimentele rămase pe mese erau încă suficient de proaspete ca să fie mâncate.

– Cred că asta depinde de definiţia voastră pentru „proaspăt”. Potrivit observaţiilor noastre, oamenii au dispărut acum patru săptămâni şi jumătate. Pe când mica flotă a lui Agamemnon se apropia de Peloponez.

– Iisuse Hristoase, şopteşte Hockenberry.

– Da.

– I-aţi văzut dispărând? Pe videocamerele sateliţilor voştri, pe drone sau pe altceva?

– Nu tocmai. Acum existau, iar în clipa următoare dispăruseră. S-a întâmplat pe la două noaptea, ora grecilor, aşa că nu erau cine ştie ce mişcări de monitorizat… în cetăţile greceşti, vreau să

spun.

– În cetăţile greceşti, repetă Hockenberry prosteşte. Vrei să zici… vreau să zic… există… au dispărut şi alţi oameni? În… bunăoară… China?

– Da.

Vântul biciuieşte brusc în jurul cuibului lor de la înălţime şi împrăştie scântei în toate direcţiile. Hockenberry îşi acoperă faţa cât timp durează furtuna de scântei, apoi scutură fărâmele de cenuşă fierbinte de pe tunică şi mantie. Când vântul se opreşte, aruncă ultimele beţe pe foc.

Cu excepţia Troiei şi a Olimpului – care, a descoperit cu opt luni în urmă, nu era defel pe Pământ –, Hockenberry a mai călătorit doar într-un singur alt loc de pe acest Pământ din trecut, şi anume în Indiana preistorică, unde l-a lăsat pe celălalt scoliast supravieţuitor, Keith Nightenhelser, cu indienii de acolo, pentru a fi în siguranţă când Muza începuse să-i măcelărească. Acum, cu un gest reflex, el atinge medalionul TC de sub cămaşă. *Trebuie să văd ce-i cu Nightenhelser.*

Parcă citindu-i gândurile, moravecul spune:

– Au dispărut toţi oamenii – toţi cei aflaţi pe o rază mai mare de cinci sute de kilometri în jurul Troiei. Indienii din America de Nord… Indienii din America de Sud… Chinezii şi aborigenii din Australia… Polinezienii… Hunii, danezii şi viitorii vikingi din nordul Europei… Protomongolii… Toţi! Toţi oamenii de pe planetă – estimăm că erau în jur de douăzeci şi două de milioane – au dispărut.

– Nu-i posibil.

– Nu. Aşa s-ar părea.

– Ce fel de putere…

– Zeiască.

– Dar cu siguranţă nu zeii aceştia olimpieni. Ei nu sunt decât… decât…

– Umanoizi mai puternici? Da, aşa am gândit şi noi. Aici acţionează alte energii.

– Dumnezeu? şopteşte Hockenberry, care a fost crescut într-o familie baptistă rigidă din Indiana înainte să-şi fi schimbat credinţa cu educaţia.

– Este posibil, răspunde moravecul, însă dacă aşa a fost, atunci El trăieşte pe planeta Pământ ori în apropierea ei. Cantităţi uriaşe de energie cuantică au fost eliberate de pe Pământ sau de

pe orbite apropiate în momentul dispariţiei soţiei şi copiilor lui Agamemnon.

– Energia a sosit de pe Pământ? repetă Hockenberry.

Priveşte în jur, în întuneric, la rugul funerar de dedesubt, la viaţa de noapte din cetate care devine activă sub ei, la focurile de tabără îndepărtate ale aheilor şi la stelele şi mai îndepărtate.

– De aici?

– Nu de pe acest Pământ, zice Mahnmut. De pe celălalt Pământ. Al tău. Şi se pare că noi vom merge acolo.

Vreme de un minut inima bărbatului bate atât de sălbatic, încât se teme că i se va face rău. Apoi îşi dă seama că de fapt Mahnmut nu se referă la Pământul *lui* – la lumea secolului douăzeci şi unu din fragmentele pe jumătate amintite ale vieţii sale anterioare, înainte ca zeii să-l fi reînviat din ADN vechi, cărţi şi Dumnezeu ştie ce altceva, lumea care-i revine treptat în conştiinţă, a Universităţii Indiana, a soţiei şi studenţilor lui –, ci la Pământul concurent cu planeta Marte terraformată, trei mii de ani *după* scurta, şi nu aşa fericita, primă viaţă a lui Thomas Hockenberry.

Neizbutind să stea locului, se ridică şi se plimbă înainte şi înapoi pe etajul al unsprezecelea distrus al turnului, mergând de la peretele năruit de pe latura nord-estică până la hăul vertical de pe laturile sudică şi vestică. O pietricică lovită de sandala lui cade mai bine de treizeci de metri pe străzile întunecate de dedesubt. Vântul îi şfichiuieşte înapoi mantia şi părul lung, înspicat. La nivel intelectual a ştiut de opt luni că planeta Marte, vizibilă acum prin Gaură, coexista într-un viitor sistem solar cu Pământul şi celelalte planete, dar nu a relaţionat niciodată realmente acel fapt simplu cu ideea că acest alt Pământ era de fapt *acolo,* aşteptând.

Osemintele soţiei mele sunt amestecate cu ţărâna de-acolo, gândeşte, şi apoi, în pragul lacrimilor, aproape că râde. *Căcat, osemintele* mele *sunt amestecate cu ţărâna de-acolo.*

– Cum puteţi merge la Pământul acela? întreabă, şi imediat îşi dă seama cât de prostească este întrebarea.

A auzit povestea felului în care Mahnmut şi uriaşul său prieten Orphu au călătorit spre Marte din spaţiul jupiterian împreună cu alţi moraveci, care n-au supravieţuit primei lor întâlniri cu zeii. *Ei au* nave spaţiale, *Hockenboule.* Deşi majoritatea navelor moravece şi rocvece apăruseră ca prin farmec prin Găurile

cuantice la materializarea cărora ajutase Mahnmut, ele rămâneau vehicule spaţiale.

– În acest scop, construim o navă pe Phobos şi în apropierea lui, spune încet moravecul. De data aceasta însă nu vom mai merge singuri. Sau neînarmaţi.

Hockenberry nu-i în stare să se oprească din plimbarea înainte şi înapoi. Când ajunge la marginea pardoselii sfărâmate, simte impulsul de a sări spre moarte – un impuls care l-a ispitit în locurile înalte încă din copilărie. *De asta-mi place să vin aici, sus? Ca să mă gândesc la saltul în gol? Ca să mă gândesc la sinucidere?* Înţelege că acesta este motivul. Înţelege cât de singur a fost în ultimele opt luni. *Acum până şi Nightenhelser a dispărut – probabil odată cu indienii, absorbit de necunoscutul aspirator cosmic care i-a mistuit pe toţi oamenii de pe Pământ în luna asta, cu excepţia amărâţilor ăstora de troieni şi greci.* Ştie că poate să răsucească medalionul TC care-i atârnă pe piept şi să ajungă instantaneu în America de Nord, pentru a-şi căuta vechiul prieten scoliast în acea parte din Indiana preistorică unde l-a lăsat cu opt luni în urmă. Dar în acelaşi timp ştie că zeii îl pot urmări prin interstiţiile spaţiului Planck. De aceea nu s-a teleportat cuantic de opt luni.

Revine la foc şi stă în picioare ameninţător, deasupra micului moravec.

– De ce dracu-mi zici asta?

– Te invităm să vii cu noi.

Hockenberry se aşază greoi. Dar abia după un minut este în stare să vorbească.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Cu ce v-aş ajuta eu într-o asemenea expediţie?

Mahnmut ridică din umeri într-un mod extrem de uman.

– Eşti de pe planeta aceea, răspunde el simplu. Chiar dacă nu din epoca aceea. Să ştii că pe acel alt Pământ există oameni.

– Există?

Hockenberry aude cât de stupefiată şi stupidă sună propria lui voce. Nu se gândise niciodată să întrebe.

– Da. Nu mulţi – majoritatea par să fi evoluat la un fel de statut post-oameni şi să se fi mutat de pe planetă în oraşele din inelele orbitale acum mai bine de paisprezece secole –, dar, observaţiile noastre sugerează că au mai rămas câteva sute de mii de fiinţe omeneşti de stil-vechi.

– Fiinţe omeneşti de stil-vechi, repetă bărbatul fără să încerce măcar să pară stupefiat. Ca mine.

– Exact, precizează Mahnmut, şi se ridică în picioare, cu vizorul abia ajungând la centura lui Hockenberry.

Acesta, care n-a fost niciodată un ins înalt, înţelege brusc cum probabil s-au simţit zeii olimpieni în jurul muritorilor obişnuiţi.

– Credem că ar trebui să vii cu noi. Ai putea fi de mare ajutor, când ne vom întâlni şi vom discuta cu oamenii de pe Pământul tău viitor.

– Iisuse Hristoase.

Se apropie din nou de margine şi îşi dă seama cât de uşor ar fi să mai facă un pas de pe muchie în beznă. Acum zeii nu-l vor mai învia.

– Iisuse Hristoase, spune el încă o dată.

Hockenberry vede silueta adumbrită a lui Hector lângă rugul funerar al lui Paris, încă turnând vin pe pământ, încă poruncindu-le oamenilor să îngrămădească mai multe lemne pe foc.

Eu l-am ucis pe Paris, gândeşte. *Eu am ucis toţi bărbaţii, femeile, copiii şi zeii de când m-am metamorfozat în Atena şi l-am răpit pe Patrocle – pretinzând că-l omor –, ca să-l provoc pe Ahile să-i atace pe zei.* Brusc râde amar, fără să fie stânjenit că micuţa persoană-maşinărie din faţa lui va crede că şi-a pierdut minţile. *Mi-am pierdut minţile. Asta-i o prostie. O parte din motivul pentru care n-am sărit până acum în gol este faptul că aş percepe acţiunea ca pe o abandonare a sarcinii... ca şi cum ar trebui să observ în continuare, ca şi cum aş fi tot un scoliast raportând Muzei, care raportează zeilor. Mi-am pierdut minţile întru totul.* Simte, nu pentru prima sau a cincizecea oară, că-i vine să suspine.

– O să vii cu noi pe Pământ, domnule Hockenberry? întreabă încetişor Mahnmut.

– Da, sigur, căcat... de ce nu? Când?

– Ce-ai zice chiar acum?

Avioneta-viespe plutise probabil silenţios la zeci de metri deasupra lor, dar cu luminile de navigaţie stinse. Acum maşinăria neagră şi ghimpată coboară din beznă atât de iute, încât este cât pe-aici să cadă de pe marginea clădirii.

O rafală extrem de puternică de vânt îl ajută să-şi menţină echilibrul şi se retrage de lângă muchie în clipa în care o rampă cu trepte bâzâie şi se extinde din pântecele avionetei şi zăngăne

pe piatră. Vede o strălucire roşie din interiorul vehiculului zburător.

– După tine, rosteşte Mahnmut.

6

Era imediat după răsăritul zorilor şi Zeus se găsea singur în Sala Mare, când a intrat soţia lui, Hera, ducând un câine la capătul unei lese aurite.

– El este? întrebă Stăpânul Zeilor de pe tronul de aur pe care stătea, gândind încruntat.

– Da, încuviinţă Hera, şi desfăcu lesa de la zgarda câinelui, care luă poziţia şezi.

– Cheamă-ţi fiul.

– Care fiu?

– Marele făurar. Cel care o râvneşte în asemenea măsură pe Atena, încât i-a călărit coapsa, aşa cum ar face câinele acesta dacă n-ar avea maniere.

Hera se întoarse să plece. Câinele dădu s-o urmeze.

– Lasă câinele, rosti Zeus.

Zeiţa îi făcu câinelui semn să rămână, iar el o ascultă.

Era mare, sur, cu blană scurtă şi lucioasă, cu ochi cafenii blânzi, care izbuteau cumva să pară simultan stupizi şi şireţi. Începu să umble şi ghearele îi ţăcăniră pe marmură, în timp ce se plimba în jurul tronului de aur. Adulmecă sandalele şi degetele de la picioare ale Stăpânului Trăsnetelor, Fiul lui Cronos. Apoi păcăni cu ghearele până la marginea giganticului bazin de vizualizare holografică, privi înăuntru, nu văzu nimic care să-l intereseze în videovolbura întunecată a electricităţii statice de la suprafaţă, îşi pierdu interesul şi porni către o coloană aflată la mulţi metri depărtare.

– Vino-aici! porunci Zeus.

Câinele întoarse capul şi-l privi, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra uriaşei coloane albe. O adulmeca oarecum pregătitor.

Zeus fluieră.

Câinele înălţa capul şi-l răsuci spre el, ciuli urechile, dar nu veni.

Zeus fluieră iarăşi şi bătu din palme.

Câinele cenuşiu veni iute atunci, alergând legănat, cu limba

atârnând, cu ochii fericiţi.

Zeus coborî de pe tron şi mângâie animalul. După aceea scoase un cuţit şi-i reteză capul dintr-o singură rotire a braţului său masiv. Capul se rostogoli aproape până la marginea bazinului holografic, iar corpul căzu drept pe marmură, cu labele din faţă întinse înainte ca şi cum i s-ar fi poruncit să se aşeze şi se supunea cu speranţa de a fi recompensat cu ceva bun.

Hera şi Hefaistos intrară în Sala Mare şi se apropiară străbătând întinderea de marmură.

– Te joci din nou cu animalele, Stăpânul meu? întrebă Hera apropiindu-se.

Zeus făcu un gest de ignorare din braţ, vârî cuţitul în mâneca mantiei şi reveni pe tron.

Hefaistos era pitic şi grăsun comparativ cu ceilalţi zei, înalt de abia un metru optzeci. Semăna cu o butie mare şi hirsută. Zeul focului era de asemenea şchiop şi-şi târa piciorul stâng ca pe un apendice mort, ceea ce şi era. Avea părul vâlvoi, barba şi mai vâlvoi, care părea să i se contopească cu blana de pe piept, şi ochii tiviţi cu roşu, alergând mereu într-o parte şi-n alta. Părea să poarte armură, dar o privire mai atentă arăta că era de fapt un înveliş compact alcătuit din sute de cutiuţe, punguliţe, instrumente şi dispozitive – unele făurite din metale preţioase, altele din metale obişnuite, unele lucrate din piele, altele aparent ţesute din păr –, toate atârnând de hamuri şi centuri care i se încrucişau în fel şi chip peste trupul flocos. Făurar suprem, Hefaistos era faimos în Olimp întrucât construise femei din aur, fecioare mecanice tinere, care se puteau mişca, zâmbi şi oferi bărbaţilor plăceri, aproape ca şi cum ar fi fost vii. Se spunea că în cuvele lui alchimice o plămădise de asemenea pe prima femeie: Pandora.

– Bun venit, făurarule, bubui Zeus. Te-aş fi chemat mai devreme, însă n-am avut de reparat vase de tinichea sau scuturi de jucărie.

Hefaistos îngenunche lângă corpul decapitat al câinelui.

– Nu era nevoie să fi făcut asta, murmură el. Nu era nevoie. Nu era absolut deloc nevoie.

– Mă enerva.

Zeus ridică un pocal de pe braţul tronului de aur şi bău cu poftă.

Hefaistos rostogoli trupul descăpăţânat pe o parte, îşi trecu

palma boantă de-a lungul cuştii toracice, parcă pregătindu-se să scarpine abdomenul câinelui mort, şi apăsă. Un panou de carne şi blană se deschise. Zeul focului vârî mâna în măruntaiele câinelui şi extrase o pungă transparentă, plină cu bucăţi de carne şi alte lucruri. Din punga organelor, scoase o frântură de carne trandafirie, umedă.

– Dionisos, spuse el.

– Fiul meu, glăsui Zeus.

Îşi frecă tâmplele, parcă obosit de toate.

– Să-i duc bucata aceasta Vraciului şi cuvelor, fiu al lui Cronos? întrebă zeul focului.

– Nu. Va trebui ca unul dintre ai noştri s-o mănânce, pentru ca fiul meu să renască potrivit dorinţelor sale. O asemenea cuminecătură este dureroasă pentru gazdă, totuşi poate că-i va învăţa pe zeii şi zeiţele de pe Olimp să aibă mai multă grijă de copiii mei.

Privi în jos spre Hera, care se apropiase şi se aşezase pe a doua treaptă din piatră a tronului, cu braţul drept întins afectuos de-a lungul piciorului lui, cu mâna albă atingându-i genunchiul.

– Nu, soţul meu, zise ea încet. Te rog.

– Atunci alege tu, soţie, spuse Zeus, surâzând.

– Afrodita, rosti Hera fără şovăială. Ea este obişnuită să bage-n gură părţi din bărbaţi.

– Nu Afrodita, răspunse el, scuturând din cap. De când a fost ea însăşi în cuve, n-a făcut nimic să-mi atragă nemulţumirea. N-ar trebui mai bine să fie Pallas Atena, nemuritoarea care a atras asupra noastră războiul acesta cu muritorii prin uciderea neprevăzută a lui Patrocle cel iubit de Ahile? Şi a pruncului lui Hector?

Hera îşi trase braţul îndărăt.

– Atena neagă că ar fi comis omorurile acestea, fiu al lui Cronos. Iar muritorii spun că Afrodita era cu Atena când l-au înjunghiat pe copilul lui Hector.

– Soţie, avem imaginile uciderii lui Patrocle. Vrei să ţi le derulez din nou?

Vocea lui Zeus, atât de joasă, încât părea ca tunetul îndepărtat chiar şi când şoptea, trăda acum semne ale creşterii furiei. Părea că o furtună intra în răsunătoarea Sală a Zeilor.

– Nu, stăpâne. Însă ştii că Atena insistă că scoliastul dispărut, Hockenberry, trebuie să fi luat forma ei şi să fi făcut toate

acestea. Ea jură pe iubirea-i pentru tine că…

Zeus se sculă nerăbdător şi se îndepărtă de tron.

– Benzile metamorfozatoare ale scoliaştilor n-au fost concepute pentru a-i conferi unui muritor forma sau puterile unui zeu! se răsti el. Nu-i posibil. Pentru oricât de puţin timp. Vreun zeu sau vreo zeiţă de pe Olimp a săvârşit faptele acestea – fie Atena, fie vreunul din familia noastră care i-a luat forma. Acum alege. Cine va primi corpul şi sângele fiului meu, Dionisos?

– Demeter.

Zeus îşi frecă barba albă şi scurtă.

– Demeter… Sora mea. Mama mult-iubitei mele Persefona.

Hera se ridică, se retrase şi-şi deschise palmele albe.

– Există vreun zeu de pe muntele acesta care să *nu* fie înrudit cu tine, soţul meu? Eu sunt sora ta şi-n acelaşi timp îţi sunt soţie. Cel puţin Demeter are experienţă în naşterea de creaturi stranii. Şi n-are mare lucru de făcut în zilele-astea, deoarece muritorii nici nu recoltează, nici nu însămânţează nimic.

– Aşa să fie, rosti Zeus. Du carnea fiului meu la Demeter, îi porunci lui Hefaistos, şi spune-i că voinţa stăpânului ei, Zeus însuşi, este ca ea să mănânce carnea aceasta şi să-mi readucă fiul la viaţă. Pune trei dintre Furiile mele să o supravegheze până va naşte.

Zeul focului ridică din umeri şi strecură bucăţica de carne într-o punguţă.

– Vrei să vezi imagini de la rugul lui Paris?

– Da, încuviinţă Zeus.

Reveni pe tronul său şi se aşeză, bătând cu palma treapta pe care Hera o părăsise când se ridicase.

Ea reveni ascultătoare şi-şi ocupă locul, dar nu-şi mai puse braţul pe piciorul lui.

Mormăind în barbă, Hefaistos se apropie de ţeasta câinelui, o ridică de urechi şi-o purtă la bazinul de vizualizare. Se ghemui pe marginea lui, scoase un instrument metalic curb dintr-o centură de pe piept şi trase globul ocular stâng al câinelui din găvanul său. Nici măcar o picătură de sânge nu curse. Desprinse ochiul cu uşurinţă, însă mănunchiuri roşii, verzi şi albe de nerv optic dispăreau în orbita goală, derulându-se când zeul focului trase de ele. După ce desfăşură mai bine de o jumătate de metru din mănunchiurile lucitoare, Hefaistos luă altă unealtă de la centură şi le reteză.

Îndepărtând cu dinţii mucozităţile şi izolaţia, dezvălui sârmele de aur subţiri şi sclipitoare din interior, pe care le ataşă la o sferă metalică mică dintr-o punguţă. Dădu drumul globului ocular şi mănunchiurilor colorate de nervi în bazin, ţinând sfera lângă el.

Bazinul se umplu imediat cu imagini tridimensionale. Sunetul îi înconjură pe cei trei zei din microdifuzoarele piezoelectrice încorporate în pereţii şi coloanele din jurul lor.

Imaginile din Ilion proveneau din punctul de vedere al unui câine: puţin deasupra solului, mulţi genunchi goi şi apărătoare din bronz pentru gambe.

– Preferam vechile noastre imagini, murmură Hera.

– Moravecii ne detectează şi doboară toate dronele, până şi căcaţii de ochi ai insectelor, rosti Hefaistos, continuând să deruleze repede înainte procesiunea funerară a lui Paris. Suntem norocoşi s-avem…

– Tăcere! porunci Zeus, şi cuvântul reverberă ca tunetul din pereţi. Acolo! Aia! Sunet!

Cei trei priviră ultimele minute ale riturilor funerare, inclusiv uciderea lui Dionisos de către Hector.

Îl priviră pe fiul lui Zeus uitându-se drept la câinele din mulţime, când spuse „Mănâncă-mă”.

– Îl poţi opri, zise Hera când imaginile îl arătau pe Hector azvârlind torţa pe rugul care aştepta.

– Nu, făcu Zeus. Lasă-l.

Peste un minut, Stăpânul Fulgerelor coborî de pe tron şi porni spre bazinul de vizualizare holografică cu fruntea încruntată, ochii furioşi şi pumnii încleştaţi.

– Cum *cutează* muritorul Hector să-i invoce pe Zefir şi Boreas ca s-aţâţe focurile ce mistuie măruntaiele, boaşele şi maţele unui zeu?! *CUM CUTEAZĂ?!!*

Se teleportă cuantic, urmat de bubuitul unui tunet, când aerul năvăli în golul în care zeul uriaş fusese cu o microsecundă mai devreme.

Hera clătină din cap.

– Se uită aproape fără să clipească la uciderea rituală a fiului său Dionisos, dar îl apucă pandaliile când Hector încearcă să invoce zeii vântului. Părintele nu mai este ce-a fost, Hefaistos.

Fiul ei mormăi, retrase globul ocular şi-l strecură împreună cu sfera de metal într-o punguliţă. Într-o pungă mai mare puse capul câinelui.

– Mai ai nevoie de mine în dimineaţa asta, fiică a lui Cronos?

Ea făcu semn din cap către cadavrul câinelui, cu panoul din abdomen încă deschis.

– Ia-l.

După plecarea fiului ei morocănos, Hera îşi atinse pieptul şi se teleportă cuantic din Sala Mare a Zeilor.

Nimeni nu se putea teleportă cuantic în iatacul Herei, nici chiar zeiţa însăşi. Cu mult timp în urmă – dacă memoria nemuritoare o mai slujea, deoarece toate amintirile erau suspecte în zilele acestea –, îi poruncise fiului ei Hefaistos să-i protejeze odăile cu abilităţile lui de făurar, câmpuri de forţă de flux cuantic, similare, dar nu identice, cu cele utilizate de creaturile moraveci pentru a apăra Troia şi taberele aheene de intervenţia divină, pulsau pe partea interioară a pereţilor, uşa iatacului ei era din titan ranforsat injectat în flux, îndeajuns de puternic pentru a-l opri până şi pe Zeus furios, iar Hefaistos o fixase etanş de canaturile cuantice, încuind totul cu zăvorul secret al unei parole telepatice pe care Hera o schimba zilnic.

Ea deschise mental zăvorul acela şi lunecă înăuntru, asigură bariera metalică sclipitoare şi lipsită de urme de îmbinare, după care trecu în sala de baie, aruncându-şi rochia şi lenjeria intimă delicată din mers.

Mai întâi Hera cea-cu-ochi-mari-de-juncă pătrunse în bazinul de îmbăiere, adânc şi alimentat de cele mai pure izvoare ale gheţii de pe Olimp, încălzite de maşinăriile infernale ale lui Hefaistos, care utilizau căldura din miezul vechiului vulcan. Se şterse mai întâi cu ambrozie, îndepărtând astfel toate petele vagi sau umbrele de imperfecţiune de pe pielea-i strălucitor de albă.

După aceea Hera cea-cu-albe-braţe îşi masă apăsat etern adorabilul şi ispititorul trup cu ulei de măsline, urmat de ulei aromat. Pe Olimp se spunea că mireasma uleiului acesta, folosit doar de Hera, ar fi stârnit nu numai zeii din sălile cu pardoseli de aramă ale lui Zeus, ci ar fi coborât pe pământ, şi chiar aşa era, într-un nor parfumat care-i făcea pe muritorii nebănuitori să-şi piardă minţile în turbarea poftelor.

Apoi fiica puternicului Cronos îşi aranjă buclele strălucitoare, ambroziace, încadrându-i chipul cu pometi proeminenţi şi se îmbrăcă într-un veşmânt ambroziac, croit special pentru ea de Atena, cu multă vreme în urmă, când ele două fuseseră prietene.

Rochia era minunat de mătăsoasă, acoperită cu multe desene şi tipare, inclusiv un brocart introdus în ţesătură de degetele Atenei şi de războiul de ţesut fermecat. Prinse cu o broşă din aur materialul acela zeiesc peste sânii ei semeţi şi strânse – imediat sub sâni – un brâu ornamentat cu o sută de ciucuri plutitori.

În lobii urechilor ei atent perforate – abia iţindu-se, precum albe şi sfioase creaturi marine, printre buclele întunecate şi parfumate –, îşi prinse cerceii, picături triple de ciorchini de agude, a căror sclipire argintie era garantată să înfigă cârlige adânci în toate inimile bărbaţilor.

Apoi îşi acoperi fruntea cu un văl nou şi fraged, croit din ţesătură de aur, care scânteia ca razele soarelui pe obrajii ei trandafirii. În cele din urmă, îşi legă sandalele suple pe picioarele albe şi moi, încrucişând cureluşele din aur în sus, pe coapsele-i catifelate.

După care, strălucitoare din cap până-n picioare, Hera se opri în faţa peretelui reflectant de lângă uşa spre sala de baie, îşi privi reflexia în tăcere pentru o clipă şi şopti:

– Încă te ţii bine.

Apoi îşi părăsi odăile, ieşi pe coridorul din marmură răsunătoare, îşi atinse sânul stâng şi se teleportă cuantic.

Hera o găsi pe Afrodita, zeiţa iubirii, plimbându-se singură pe pajiştile de pe versantul sudic al muntelui Olimp. Era imediat înaintea amurgului, templele şi locuinţele zeilor de pe latura estică a caldeirei erau zugrăvite în lumină şi Afrodita admira strălucirea aurie de pe oceanul marţian din nord şi de pe câmpurile de gheaţă de lângă vârfurile celor trei uriaşi vulcani protectori, vizibili hăt în est, spre care Olimpul îşi proiecta umbra uriaşă cale de peste două sute de kilometri. Imaginile erau uşor înceţoşate din cauza obişnuitului câmp de forţă din jurul Olimpului, care le îngăduia să respire, să supravieţuiască şi să umble într-o gravitaţie apropiată de cea terestră standard, aici, atât de aproape de vidul spaţiului cosmic de deasupra planetei Marte terraformate, şi de asemenea înceţoşate din cauza *aegisului* pâlpâitor pe care Zeus îl ridicase în jurul Olimpului la începutul războiului.

Gaura de jos – un cerc tăiat în umbra Olimpului, care strălucea dinspre interior, de la apusul de pe altă planetă, plin de dâre de lumini mişcătoare de la focurile muritorilor şi deplasările

transportoarelor moravecilor – era un memento al războiului acela.

– Copilă dragă, vorbi Hera către zeiţa iubirii, vei face oare ceva pentru mine, dacă te-aş ruga, sau mă vei refuza? Mai eşti mânioasă fiindcă i-am ajutat pe argivi în aceşti ultimi zece ani ai muritorilor, în vreme ce tu ţi-ai apărat iubiţii troieni?

– Preaînaltă regină, spuse Afrodita, iubită de Zeus, cere-mi orice. Voi fi gata să mă supun. Orice îmi stă în putinţă să fac pentru cineva atât de puternic ca tine.

Soarele aproape că apusese, astfel că ambele zeiţe erau adumbrite, totuşi Hera observă că pielea Afroditei şi surâsul ei etern păreau să strălucească de la sine. Deşi era femeie, Hera răspundea trupesc văzând-o; nu-şi putea imagina ce simţeau zeii în prezenţa Afroditei, cu atât mai puţin muritorii cu voinţe slabe.

Inspirând adânc – deoarece următoarele-i cuvinte aveau s-o implice în cea mai periculoasă uneltire pe care uneltitoarea Hera o urzise vreodată.

– Dăruieşte-mi puterile tale de a crea iubirea, de a stârni dorul – toate puterile pe care le foloseşti pentru a-i birui pe zei şi muritori! rosti ea.

Zâmbetul Afroditei se păstră, însă ochii ei limpezi mijiră insesizabil.

– Bineînţeles c-o voi face, fiică a lui Cronos, dacă asta îmi ceri… dar de ce mi-ar cere neînsemnatele tertipuri cineva care se odihneşte deja în braţele puternicului Zeus?

Hera îşi păstră vocea egală în timp ce minţi. Aşa cum fac majoritatea mincinoşilor, ea oferi prea multe detalii.

– Războiul acesta mă oboseşte, Zeiţă a Iubirii. Intrigile şi uneltirile zeilor, ca şi ale argivilor şi troienilor, îmi rănesc inima. Acum plec spre capetele celuilalt pământ generos pentru a-l vizita pe Okeanos, izvorul din care s-au ridicat zeii, şi pe maica Thetis. Ei doi m-au crescut cu bunătate în propria lor casă şi m-au luat de la Rhea când tunătorul Zeus, cel-cu-sprâncene-late, l-a afundat pe Cronos adânc sub pământ şi sub mările sterpe de sare şi a clădit noua noastră casă aici, pe planeta asta roşie şi rece.

– Totuşi, de ce, Hera, întrebă încetişor Afrodita, ai nevoie de slabele-mi farmece pentru a-i vizita pe Okeanos şi Thetis?

Hera surâse făţarnic.

– Cei Bătrâni s-au îndepărtat între ei şi culcuşul căsniciei li s-a

răcit. Merg acum să-i vizitez, să pun capăt străvechii vrajbe dintre ei şi să le lecuiesc discordia. Prea multă vreme au stat despărţiţi unul de altul şi de patul lor de iubire – i-aş ispiti înapoi la dragoste, înapoi la trupul cald al celuilalt, însă în strădania aceasta n-ar fi îndeajuns simplele-mi vorbe. De aceea, te rog, Afrodita, ca prietenă iubitoare şi ca una care doreşte ca doi prieteni vechi să se îndrăgească din nou, împrumută-mi unul dintre secretele farmecelor tale, astfel ca în taină s-o pot ajuta pe Thetis să recâştige dorinţa lui Okeanos.

Zâmbetul fermecător al Afroditei deveni şi mai radiant. Soarele coborâse acum înapoia marginii lui Marte, vârful Olimpului se cufundase în umbră, dar surâsul zeiţei iubirii le încălzea pe amândouă.

– Ar fi greşit din parte-mi să-ţi refuz ruga din adâncul inimii tale calde, soaţă a lui Zeus, întrucât soţul tău, stăpânul nostru, ne cârmuieşte pe toţi.

Şi cu acele cuvinte Afrodita îşi desfăcu de sub sâni brâul secret şi-i întinse plasa subţire de ţesătură şi microcircuite.

Hera rămase privind-o fix şi simţi cum gura i se usucă brusc. *Să cutez oare să merg mai departe? Dacă Atena descoperă ce intenţionez, ea şi tovarăşii ei de conspiraţie din rândul zeilor mă vor ataca fără milă. Dacă* Zeus *îmi recunoaşte trădarea, mă va distruge într-un chip în care nicio cuvă de vindecare sau vreun Vraci extraterestru nu vor spera vreodată să mă readucă măcar la un simulacru de viaţă olimpiană.*

– Spune-mi cum funcţionează, îi şopti ea zeiţei iubirii.

– Pe fâşia asta se află toate atracţiile seducţiei, rosti încet Afrodita. Arşiţa dragostei, năvala pulsatoare a dorului, alunecările sibilante ale sexului, strigătele de îndemn ale iubitei şi şoaptele de dezmierdare.

– Toate pe cingătoarea asta micuţă? Şi cum funcţionează?

– Deţine farmecul de a-l înnebuni de pasiune carnală pe orice bărbat, murmură Afrodita.

– Da, da, dar *cum* funcţionează?

Hera îşi auzi iritarea din glas.

– De unde să ştiu eu? izbucni în râs zeiţa iubirii. Făcea parte din pachetul pe care l-am primit când... *el...* ne-a făcut zei. Un spectru întins de feromoni? Declanşatori hormonali nano-amorsaţi? Energie direcţionată prin microunde spre centrii sexului şi plăcerii din creier? Nu contează... deşi nu este decât

una dintre multele mele viclenii, funcţionează. Încearcă-l, soaţă a lui Zeus.

Hera zâmbi larg. Strecură panglica între şi sub sânii ei semeţi, astfel încât să fie ascunsă de veşmânt.

– Cum o activez?

– Nu vrei să zici... cum o vei ajuta pe Mama Thetis s-o activeze? întrebă Afrodita, continuând să surâdă.

– Da, da.

– Când soseşte momentul, atinge-ţi sânul, exact aşa cum ai proceda pentru a activa nano-declanşatorii TC, însă în loc să-ţi imaginezi un loc îndepărtat unde să te teleportezi, atinge cu un deget ţesătura cu circuite din cingătoare şi gândeşte lasciv.

– Atât? Asta-i tot?

– Asta-i tot, spuse Afrodita, dar va fi îndeajuns. O lume nouă se ascunde în ţesătura acestei panglici.

– Îţi mulţumesc, Zeiţă a Iubirii, rosti oficial Hera.

Fascicule laser împungeau în sus prin câmpul de forţă de deasupra lor. O avionetă sau vehicul spaţial moravec ieşise din Gaură şi suia către spaţiul cosmic.

– Ştiu că nu te vei întoarce fără să-ţi atingi ţelul, zise Afrodita. Indiferent ce ar spera să realizeze inima-ţi înflăcărată, sunt sigură că se va împlini.

Hera surâse auzind-o. După aceea îşi atinse pieptul – atentă să nu nimerească cingătoarea cuibărită imediat sub sfârcuri – şi se teleportă, urmând siajul cuantic pe care Zeus îl lăsase prin continuumul spaţio-temporal pliat.

7

În zori, Hector porunci ca focurile funerare să fie stinse cu vin. După aceea el şi camarazii cei mai apropiaţi ai lui Paris începură să scormonească prin tăciuni, având foarte multă grijă să găsească osemintele celuilalt fecior al lui Priam şi să le despartă de cenuşă şi de oasele carbonizate ale câinilor, armăsarilor şi zeului bicisnic. Oasele acelea mai puţin importante căzuseră aproape de marginea rugului, pe când rămăşiţele incinerate ale lui Paris se aflau spre centru.

Plângând, Hector şi camarazii săi de luptă adunară osemintele lui Paris într-o urnă de aur, pe care o sigilară cu două straturi de grăsime, aşa cum era obiceiul pentru cei bravi şi de sânge nobil.

Apoi, în procesiune solemnă, purtară urna prin străzile şi pieţele animate – ţăranii şi războinicii deopotrivă păşiră în lături şi-i lăsară să treacă în tăcere – şi aduseră resturile pe terenul curăţat de năruituri, acolo unde fusese aripa sudică a palatului lui Priam înainte de primul raid de bombardament olimpian, cu opt luni în urmă. În centrul acelui loc presărat de cratere se ridica un mormânt temporar, construit din blocuri de piatră împrăştiate în timpul bombardamentului – în el se adăposteau deja puţinele oseminte recuperate ale Hecubei, soţia lui Priam, regină şi mamă a lui Hector şi Paris –, iar acum Hector acoperi urna lui Paris cu un giulgiu subţire de in, după care o duse el însuşi în gorgan.

– Frate, rosti Hector în faţa bărbaţilor care-l urmaseră, îţi las oasele deocamdată, îngăduindu-i pământului să te îmbrăţişeze, până te voi îmbrăţişa eu însumi în palatele întunecate ale lui Hades. Când războiul acesta se va sfârşi, îţi vom ridica ţie şi mamei şi tuturor celor care vor mai cădea – probabil şi mie – un mormânt mai măreţ, care să amintească de Casa Morţii însăşi. Până atunci, frate, adio!

După care el şi oamenii săi ieşiră, iar o sută de eroi troieni acoperiră cu pământ mormântul temporar din piatră şi îngrămădiră peste el mai multe sfărâmături şi bolovani.

Iar apoi Hector – care nu dormise de două nopţi – porni în căutarea lui Ahile, doritor să reintre în luptă cu zeii şi mai însetat ca oricând să le verse sângele auriu.

Casandra se deşteptă în zori şi se trezi complet goală, cu veşmintele rupte şi mototolite, cu încheieturile mâinilor şi gleznele legate cu funii din mătase de stâlpii unui pat străin. *Ce nebunie mai e şi asta?* se întrebă, străduindu-se să-şi reamintească dacă se îmbătase din nou şi uitase de sine cu vreun oştean pervers.

După aceea îşi reaminti rugul funerar şi leşinul în braţele Andromacăi şi Elenei, când văpăile îşi atinseseră toiul.

Rahat! gândi. *Gura mea prea mare m-a băgat iarăşi în necazuri.* Privi în jurul odăii – blocuri uriaşe de piatră fără ferestre şi senzaţie de umezeală subterană. Putea la fel de bine să fie într-un beci de tortură privat. Se încordă şi se zbătu în frânghiile de mătase. N-o zgâriau, dar erau strânse, bine legate şi rămâneau ferme.

Rahat! gândi Casandra din nou.

Andromaca, soţia lui Hector, intră în încăpere şi o privi pe sibilă. Mâinile îi erau goale, însă Casandra îşi imagina cu uşurinţă pumnalul din mâneca veşmântului ei. Pentru câteva momente, parcă interminabile, niciuna nu spuse nimic. În cele din urmă Casandra rosti:

– Prietenă veche, te rog, eliberează-mă.

– Prietenă veche, replică Andromaca, ar trebui să-ţi retez beregata.

– Atunci, fă-o, căţea. Nu mai vorbi atâta.

Se temea prea puţin, deoarece nici chiar în caleidoscopul viziunilor mişcătoare ale viitorului din ultimele opt luni de după moartea viitorurilor vechi, n-o întrevăzuse niciodată pe Andromaca omorând-o.

– Casandra, de ce ai grăit cuvintele acelea despre moartea pruncului meu? Ştii bine că Pallas Atena şi Afrodita au intrat acum opt luni în iatacul copilaşului meu şi l-au măcelărit pe el şi pe doica lui, spunând că sacrificiul acela era un avertisment – că zeii de pe Olimp fuseseră nemulţumiţi de nereuşita soţului meu de a arde corăbiile argive şi că micuţul Astianax, pe care tatăl lui şi cu mine îl numeam Scamandrius, va fi berbecuţul ales de ei în fiece an pentru sacrificiu.

– Căcat. Dezleagă-mă.

O durea capul. Întotdeauna se simţea mahmură după profeţiile ei cele mai intense.

– Nu te dezleg până nu mă lămureşti de ce-ai zis că-l înlocuisem pe Astianax cu un prunc sclav în iatacul însângerat, rosti cu ochi tăioşi Andromaca; pumnalul îi apăruse acum în mână. Cum să fac aşa ceva? De unde să ştiu că veneau zeiţele? De ce aş fi făcut-o?

Casandra oftă şi închise ochii.

– N-a existat nicio *zeiţă,* replică ea obosită, dar cu dispreţ, apoi redeschise ochii. Când ai auzit că Pallas Atena îl ucisese pe Patrocle, prietenul iubit al lui Ahile – veste despre care s-ar putea descoperi de asemenea c-a fost tot o minciună –, ai decis singură ori ai urzit cu Hecuba şi Elena să-l înjunghiaţi chiar pe pruncul doicii, care era de o seamă cu Astianax, şi apoi s-o ucideţi şi pe doică. După care le-aţi spus lui Hector şi Ahile, ca şi tuturor celorlalţi care s-au strâns la auzul ţipetelor voastre, că zeiţele ţi-au omorât fiul.

Ochii în formă de alună ai Andromacăi erau albaştri, reci şi duri

ca gheaţa de pe suprafaţa unui pârâu de munte primăvara.

– De ce-aş fi făcut asta?

– Ai avut ocazia de a aplica planul Troienelor. Planul nostru de atâţia ani. De a-i abate cumva pe bărbaţii noştri de la războiul cu argivii – un război despre care am profeţit că se va sfârşi cu moartea sau distrugerea noastră, a tuturor. A fost sclipitor, Andromaca! Îţi aplaud curajul de a acţiona.

– Atât doar că, dacă vorbele tale sunt adevărate, ajutorul meu n-a făcut decât să ne afunde pe toţi într-un război şi mai lipsit de speranţe cu zeii. Cel puţin în viziunile tale anterioare, unele dintre noi, femeile, supravieţuiau – ca roabe, totuşi rămâneau în viaţă.

Casandra strânse din umeri, o mişcare stângace, din cauza braţelor răşchirate şi legate de stâlpii patului.

– Tu nu te gândeai decât la cum să-ţi salvezi fiul, despre care ştiam că va fi ucis în chip teribil dacă trecutul vechi ar fi devenit prezentul actual. Te înţeleg, Andromaca.

Aceasta întinse cuţitul.

– Dacă vei mai vorbi vreodată despre asta şi dacă prostimea – troieni şi ahei deopotrivă – te va crede, va însemna moartea întregii mele familii – ba şi a lui Hector. Unica mea siguranţă este moartea ta.

Casandra o privi netemător în ochi.

– Darul meu de a vedea în viitor îţi poate fi încă de folos, *prietenă veche.* E posibil chiar să te salveze – pe tine, pe Hector al tău şi pe Astianax al vostru, acolo unde l-aţi ascuns. Ştii bine că atunci când sunt în chinurile viziunilor mele nu reuşesc să controlez ceea ce strig cu glas tare. Tu şi Elena şi cele care mai sunteţi implicate în conspiraţia asta… staţi alături de mine sau puneţi sclave ucigaşe să stea alături de mine şi să-mi închidă gura, dacă încep să mai bolborosesc asemenea adevăruri. Dacă-l dezvălui însă altora, atunci ucide-mă.

Andromaca ezită, îşi muşcă uşor buza inferioară, după care se apleacă şi reteză frânghia de mătase care lega de pat încheieturile Casandrei. Pe când le tăia şi pe celelalte, spuse:

– Au sosit amazoanele.

Menelau îşi petrecu noaptea ascultându-şi fratele, şi apoi vorbind cu el, iar până ce Aurora îşi întinse degetele trandafirii, decisese în privinţa acţiunii.

Toată noaptea mersese de la o tabără aheeană şi argivă la următoarea, în jurul golfului şi de-a lungul ţărmului, ascultându-l pe Agamemnon povestind istoria îngrozitoare a cetăţilor lor pustii, a ogoarelor pustii, a porturilor abandonate – a corăbiilor greceşti fără echipaj, care se legănau la ancoră în Maraton, Eretria, Chalcis, Aulis, Hermione, Tirins, Helos şi o duzină de alte aşezări de pe ţărmuri. Îl ascultă pe Agamemnon povestindu-le îngroziţilor ahei, argivi, cretani, itacani, lacedemoni, calidneeni, buprasieni, dulichioni, pilosieni, fariseni, spartani, messeieni, traci, ochesiosieni – sutele de grupuri aliate de greci de pe continent, de pe insulele stâncoase, din chiar Peloponez – că cetăţile le erau goale, casele abandonate, parcă de voinţa zeilor cu mâncărurile putrezind pe mese, veşmintele întinse pe culcuşuri, băile şi bazinele călduţe şi acoperite de alge, armele zăcând nescoase din teacă. Pe Marea Egee, descrise Agamemnon cu glasul lui plin, puternic şi bubuitor – corăbii goale lovite de valuri, cu pânzele umflate, dar zdrenţuite, fără niciun semn că ar fi fost strânse în faţa furtunilor –, cerurile erau albastre şi curenţii lini, veneau şi plecau în drumul lor lung de luni de zile… însă ambarcaţiunile erau goale: corăbii ateniene încărcate de mărfuri sau cu şiruri de vâsle pe care nu le mânuia nimeni; gabare persane uriaşe fără echipajele lor stângace şi lăncierii inutili cu coifuri; graţioasele veliere egiptene fără corăbieri, aşteptând să transporte grâne către insulele natale.

– Lumea a fost golită de bărbaţi, femei şi copii, răcni Agamemnon în fiecare tabără, mai puţin de noi, cei de-aici – viclenii troieni şi cu noi! Noi le-am întors spatele zeilor – mai rău, ne-am întors braţele şi inimile împotriva lor – şi zeii ne-au luat speranţele inimilor – soaţele noastre, familiile, taţii şi sclavii.

– Sunt morţi? strigară bărbaţi după bărbaţi, tabără după tabără.

Strigătele erau însoţite mereu de gemete de durere. Lamentaţiile umpleau noaptea de iarnă de-a lungul focurilor argive.

Agamemnon răspundea întotdeauna cu palmele ridicate şi tăcere vreme de un minut teribil.

– N-am văzut niciun semn de luptă, spunea el în cele din urmă. Nicio picătură de sânge. Niciun stârv putrezit, hrană câinilor înfometaţi şi păsărilor care dau ocol pe ceruri.

Şi întotdeauna, în fiecare tabără, bravele echipaje de argivi,

gărzile, pedeştrii şi căpeteniile care-l însoţiseră pe Agamemnon spre casă purtau propriile lor discuţii private cu cei de acelaşi rang. Până în zori toţi auziseră veştile îngrozitoare şi teroarea paralizantă lăsa locul furiei neputincioase.

Menelau ştia că era perfect pentru ţelul lor – al fraţilor atrizi, Agamemnon şi Menelau – de a-i întoarce pe ahei nu numai împotriva troienilor, încă o dată, pentru a termina războiul iniţial, ci pentru a răsturna dictatura lui Ahile cel-cu-pas-avântat. În câteva zile, dacă nu chiar ore, Agamemnon avea să redevină comandantul suprem.

În zori acesta terminase de povestit tuturor grecilor, marile căpetenii se îndepărtaseră – Diomede înapoi în cortul său, telamonidul Marele Aias, care plânsese ca un copil când auzise că Salamina fusese găsită la fel de pustie ca toate celelalte aşezări natale... şi Odiseu, Idomeneu şi Micul Aias, care strigase de durere împreună cu toţi locrienii săi, când Agamemnon le comunicase vestea, ba până şi bătrânul guraliv Nestor – pentru a prinde câteva ore de somn agitat.

– Spune-mi acum veştile din Războiul cu Zeii, rosti Agamemnon către Menelau, când cei doi fraţi rămaseră singuri în centrul taberei lor lacedemone, înconjuraţi de căpetenii loiale, gărzi şi suliţaşi.

Toţi bărbaţii aceia se păstraseră suficient de departe pentru a-şi lăsa conducătorii să discute în intimitate.

Roşcatul Menelau îi povesti fratelui său mai mare ultimele noutăţi – înjositoarele bătălii zilnice între vrăjile moravecilor şi armele divine ale zeilor, ocazionalele dueluri individuale... moartea lui Paris şi a o sută de alţi războinici mai puţin importanţi, atât troieni, cât şi ahei... şi funeraliile abia încheiate. Fumul cadavrelor arse încetase să se mai ridice şi flăcările de deasupra zidurilor Troiei dispăruseră din vedere cu o oră în urmă.

– Atâta pagubă, rosti regele Agamemnon, cu dinţii albi şi puternici rozând o bucată din purcelul de lapte care fusese fript pe ţepuşă pentru micul lui dejun. Îmi pare rău doar că Apollo l-a ucis pe Paris... Doream s-o fi făcut eu.

Menelau râse, mâncă şi el din purcelul de lapte, îl făcu să alunece mai uşor pe gât cu vin şi-i povesti dragului său frate despre prima soţie a lui Paris, Oenone, care apăruse din senin şi despre autoincinerarea ei.

Agamemnon hohoti, auzind.

– N-ai fi dorit, frate, ca Elena, căţeaua ta de soţie, să fi fost cea care să se fi simţit atât de mişcată, încât să se-arunce în flăcări?

Menelau încuviinţă din cap la vorbele acelea, însă simţi cum inima i se opreşte la auzul numelui Elenei. Îi povesti despre acuzaţia Oenonei că Filoctet, nu Apollo, pricinuise moartea lui Paris şi despre valul de mânie care străbătuse rândurile troienilor, silind micul contingent de ahei să se retragă în grabă din cetate.

Agamemnon se pocni cu palma peste coapsă.

– Straşnic! Asta-i penultima piatră aşezată la locul cuvenit. În patruzeci şi opt de ceasuri, voi preschimba nemulţumirea aheilor în fapte. Frate, înainte ca săptămâna asta să se termine, vom reîncepe războiul cu troienii. O jur pe pietrele şi pe pământul din tumulul tatălui nostru.

– Dar zeii… începu Menelau.

– Zeii vor fi aşa cum au fost şi-nainte, răspunse fratele său pe un ton ce părea perfect sigur pe sine. Zeus va rămâne neutru. Unii îi vor ajuta pe troienii smiorcăiţi şi sortiţi pieirii. Majoritatea se vor alia cu noi. Totuşi, de data asta vom termina treaba. Ilion va fi tăciuni înainte să fi trecut două săptămâni… pe atât de sigur, pe cât faptul că Paris nu-i decât oase şi tăciuni în dimineaţa asta.

Menelau aprobă din cap. Ştia că ar fi trebuit să întrebe cum spera fratele său să se împace cu zeii şi cum îl va răsturna pe invincibilul Ahile, dar ardea să discute despre un subiect mult mai presant.

– Am văzut-o pe Elena, spuse el, şi-şi auzi glasul poticnindu-se când pronunţă numele soţiei sale. Am fost la câteva clipe de-a o ucide.

Agamemnon îşi şterse seul de pe gură şi barbă, sorbi dintr-o cupă de argint şi arcui o sprânceană pentru a arăta că-l asculta.

Menelau îşi descrise decizia fermă şi ocazia de a ajunge la Elena… ca şi felul în care ambele fuseseră anulate de apariţia bruscă a Oenonei şi de acuzaţiile ei la adresa lui Filoctet înainte să moară.

– Am avut noroc c-am mai ieşit vii din cetate, repetă el.

Agamemnon miji ochii spre zidurile îndepărtate. Undeva, o sirenă moravecă se tângui şi proiectile se năpustiră către cer, spre o nevăzută ţintă olimpiană. Câmpul de forţă de deasupra principalei tabere aheene zumzăi într-un ton mai profund.

– Ar trebui s-o ucizi azi, zise fratele mai vârstnic şi mai înţelept al lui Menelau. Acum. În dimineaţa asta.

– În dimineaţa asta?

Menelau îşi umezi buzele. În ciuda unsorii purcelului, erau uscate.

– În dimineaţa asta, repetă fostul şi viitorul comandant suprem al tuturor oştilor greceşti adunate pentru a nimici Troia. Peste o zi sau două, ruptura dintre oamenii noştri şi balele-de-câini troiene va fi atât de mare, încât îşi vor închide şi zăvorî din nou căcatul lor de Poartă Scheiană.

Menelau privi către cetate. Sub lumina soarelui de iarnă care răsărea, zidurile îi erau colorate în roz. Se simţea foarte confuz.

– Nu mă vor lăsa să intru… începu el.

– Deghizează-te, îl întrerupse Agamemnon.

Regele măreţ bău iarăşi şi râgâi.

– Gândeşte aşa cum ar gândi Odiseu… aşa cum ar gândi un nemernic şiret.

Menelau, un bărbat la fel de mândru, în felul său, ca fratele lui sau ca oricare alt erou aheean, nu a fost sigur că aprecia comparaţia.

– Cum mă pot deghiza?

Agamemnon indică propriul său cort regal, a cărui mătase stacojie se umfla în apropiere.

– Am blana de leu şi vechiul coif cu colţi de mistreţ pe care Diomede le-a purtat când el şi Odiseu au încercat să fure Palladionul din Troia anul trecut. Cu coiful acela fistichiu ascunzându-ţi părul roşcovan, şi cu colţii ascunzându-ţi barba – ca să nu mai amintesc de blana de leu care-ţi va acoperi glorioasa armură aheeană –, străjile somnoroase de la poartă te vor crede alt barbar aliat de-al lor şi te vor lăsa să treci fără să te-oprească. Dar du-te iute – înainte ca străjile să se schimbe şi înainte ca porţile să fie zăvorâte pentru noi cât va mai exista Troia cea sortită pieirii.

Menelau căzu pe gânduri doar câteva clipe. După aceea se ridică, îşi strânse fratele cu putere de umăr şi intră în cort, pentru a se deghiza şi înarma cu şi mai multe ascuţişuri ucigătoare.

8

Satelitul Phobos semăna cu o măslină uriaşă, zbârcită şi

prăfuită, cu lumini strălucitoare înconjurându-i capătul concav. Mahnmut îi spuse lui Hockenberry că extremitatea scobită era un crater uriaş numit Stickney şi că luminile erau baza moravecilor.

Călătoria însemnase un aflux serios de adrenalină pentru bărbat. Văzuse avionetele moravece de la distanţă mică şi observase că niciuna nu părea să aibă ferestre sau hublouri, aşa că presupusese că zborul va fi orb, cu excepţia, probabil, a unor monitoare TV. Subestimase tehnologia moravecilor din centura de asteroizi – deoarece, după spusele lui Mahnmut, toate avionetele aparţineau rocvecilor. Mai presupusese că vor exista cuşete de acceleraţie sau fotolii în stilul navetelor spaţiale din secolul douăzeci, cu centuri şi catarame uriaşe.

Nu exista niciun fotoliu. Niciun mijloc vizibil de susţinere. Câmpuri de forţă invizibile îi învăluiră pe Hockenberry şi pe micul moravec, astfel încât păreau că stăteau pur şi simplu pe aer. Holograme – sau un fel de proiecţii tridimensionale atât de reale, încât nu exista senzaţia de proiecţie – îi înconjurau pe trei laturi şi dedesubt. Nu numai că şedeau pe scaune invizibile, dar scaunele acelea invizibile şi propriile lor corpuri erau suspendate la trei kilometri altitudine, când avioneta fulgeră prin Gaură şi sui către sudul lui Olympus Mons.

Hockenberry urlă.

– Te deranjează displayul? întrebă Mahnmut.

Hockenberry urlă din nou. Moravecul atinse iute comenzi holografice care apărură ca prin farmec. Hăul de sub ei se micşoră până ce păru inserat în podeaua metalică a navei ca un simplu ecran TV gigantic. De jur împrejur panorama continua să se deplieze când vârful lui Olympus Mons, învăluit în câmp energetic, licări în jurul lor – lasere sau un fel de suliţe energetice pâlpâiră spre ei şi se sparseră de câmpul de forţă al avionetei –, apoi cerul marţian albastru deveni roz-închis, după aceea negru, şi avioneta ajunse deasupra atmosferei şi se năpusti peste ea… deşi discul imens al planetei Marte păru să se rotească până ce umplu ferestrele virtuale.

– E mai bine, icni Hockenberry agitând din braţe în căutarea unui obiect de care să se prindă.

Scaunul din câmp de forţă nu i se împotrivea, dar nici nu-l elibera.

– Iisuse Hristoase! icni el când nava făcu un luping de o sută optzeci de grade şi-şi activă motoarele.

Phobos se rostogoli în imagine, aproape imediat deasupra lor. Nu se auzea niciun sunet. Niciun murmur.

– Îmi cer scuze, rosti Mahnmut. Ar fi trebuit să te fi avertizat. Phobos acoperă chiar acum fereastra-ecran pupa. Este cel mai mic dintre cei doi sateliţi ai lui Marte, având diametrul de nici treisprezece kilometri... deşi poţi vedea în mod clar că nu-i defel o sferă.

– Seamănă c-un cartof în care şi-a băgat ghearele o pisică, izbuti Hockenberry să comenteze, în timp ce satelitul se apropia *foarte* rapid. Sau c-o măslină gigantică.

– Cu o măslină, da. Asta din cauza craterului din extremitatea aceasta. Se numeşte Stickney, în onoarea soţiei lui Asaph Hall – Angeline Stickney Hall.

– Cine a fost... Asaph... Hall? reuşi să întrebe. Vreun astronaut... sau... cosmonaut... sau... cine?

Găsise ceva de care să se prindă. Mahnmut însuşi. Micul moravec nu păru deranjat de faptul că umerii din plasto-metal îi erau strânşi cu putere. Holo-ecranul pupa se învăpăie de flăcări, când se declanşară nişte propulsoare sau motoare silenţioase. Hockenberry abia reuşi să-şi oprească dinţii din clănţănit.

– Asaph Hall a fost astronom la Observatorul Naval din Washington, D.C., spuse Mahnmut pe obişnuitul său ton încet, conversaţional.

Avioneta se răsturna din nou. Şi se rotea. Phobos şi adâncitura Craterului Stickney acoperiră mai întâi o fereastră holografică, apoi pe cealaltă.

Hockenberry era aproape sigur că nava avea să se zdrobească şi că va muri în mai puţin de un minut. Încercă să-şi reamintească o rugăciune din copilărie – la dracu' cu toţi anii de agnosticism intelectual! –, dar nu-şi putea aminti decât „Şi-acum mă-ntind ca să adorm".

Părea potrivit. Îi urmă îndemnul.

– Mi se pare că Hall a descoperit ambii sateliţi ai planetei Marte în 1877, zise Mahnmut. Nu s-a păstrat nicio dovadă – cel puţin, niciuna care să-mi fie cunoscută – că doamna Hall ar fi apreciat faptul că un crater uriaş fusese botezat cu numele ei. Desigur, era vorba de numele ei de fată.

Hockenberry înţelese brusc că erau lipsiţi de control şi că aveau să se prăbuşească şi să moară. Nimeni nu pilota nava blestemată. În avionetă se aflau numai ei doi, iar singura

comandă – reală sau virtuală – pe care o atinsese moravecul fusese cea prin care reglase imaginile holografice. Se gândi să-i menţioneze această neglijenţă micului robot organic, dar, întrucât Craterul Stickney acoperea acum toate ferestrele prova şi se apropia cu o viteză pe care nu aveau nicio şansă de a o reduce înaintea impactului, îşi ţinu gura.

– Este un satelit mic şi ciudat, spuse Mahnmut. De fapt, un asteroid capturat – ca Deimos, bineînţeles, de care diferă însă destul de mult. Orbita lui Phobos se află la doar şase mii de kilometri deasupra solului marţian – practic, aproape că atinge atmosfera – şi este satelitul sortit să se izbească de Marte peste aproximativ optzeci şi trei de milioane de ani, dacă nimeni nu întreprinde nimic în această privinţă.

– Apropo de izbire… începu Hockenberry.

În clipa aceea avioneta încetini la nivelul unei plutiri staţionare, coborî în craterul luminat şi asoliză lângă o reţea complexă de cupole, traverse, macarale, bule galben-strălucitoare, domuri albastre, turle verzi, vehicule aflate în mişcare şi sute de moraveci animaţi, care se agitau în vid. Asolizarea a fost atât de lină, încât bărbatul abia a simţit-o prin podeaua metalică şi scaunul de câmp de forţă.

– Acasă iar, acasă iar! cântă Mahnmut. De fapt, nu tocmai *acasă,* bineînţeles, dar… atenţie la cap, când ieşim. Uşa aceea este niţel cam jos pentru capetele oamenilor.

Înainte ca Hockenberry să fi comentat sau urlat iarăşi, uşa se deschisese către exterior şi în jos şi tot aerul din compartimentul micuţ vui în vidul spaţiului cosmic.

În decursul vieţii lui anterioare, Hockenberry fusese profesor de literatură clasică şi nu excelase în domeniul ştiinţific; vizionase totuşi destule filme science fiction ca să cunoască rezultatul decompresiei explozive: ochii bulbucaţi până ajungeau de mărimea unor grepfruturi, timpanele răbufnind în jeturi de sânge, pielea şi carnea fierbând, dilatându-se şi plesnind odată ce presiunea internă creştea, atunci când nu întâmpina nicio rezistenţă împotriva presiunii externe zero din vidul cosmic.

Nimic din toate acestea nu se întâmplă acum.

Mahnmut se opri pe rampă.

– Nu vii?

Glasul micului moravec se auzi stins în urechile omului.

– De ce nu sunt mort? întrebă Hockenberry. Simţea ca şi cum ar fi fost învelit brusc într-o folie invizibilă de blistere.

– Te protejează scaunul.

– *Scaunul?* făcu el, şi privi în jur, însă nu zări decât o pâlpâire. Vrei să zici că va trebui să stau aici pe vecie, altfel voi muri?

– Nu, răspunse Mahnmut cu o voce amuzată. Haide, ieşi. Scaunul de câmp de forţă va veni cu tine. Îţi asigură deja căldură, climatizare, curăţire osmotică şi reciclarea oxigenului – perfect pentru vreo treizeci de minute – şi acţionează în calitate de costum pneumatic.

– Dar… scaunul… este parte din navă, spuse bărbatul, ridicându-se grijuliu şi simţind cum invizibila bulă învăluitoare se deplasează odată cu el. Cum poate ieşi din avionetă?

– De fapt, mai degrabă avioneta este parte din scaun. Ai încredere în mine. Ai însă grijă la scara de afară. Odată ce ajungi pe suprafaţă, costumul-scaun îţi va oferi un mic impuls descendent, dar gravitaţia de pe Phobos este atât de slabă, încât o săritură zdravănă îţi va îngădui să atingi viteza de evadare. *Adios,* Phobos, pentru Thomas Hockenberry.

Acesta se opri pe treapta de sus a rampei şi se prinse de cadrul metalic al uşii.

– Haide. Scaunul şi cu mine nu te vom lăsa să pluteşti în spaţiu. Haide înăuntru. Sunt şi alţi moraveci care doresc să stea de vorbă cu tine.

După ce-l lăsă pe Hockenberry cu Asteague/Che şi ceilalţi prim-integratori din Consorţiul Cinci Sateliţi, Mahnmut părăsi domul presurizat şi merse să se plimbe prin Craterul Stickney. Panorama era spectaculoasă. Axa lungă a lui Phobos era permanent orientată spre Marte şi inginerii moraveci o ajustaseră, astfel încât planeta roşie era suspendată întotdeauna direct deasupra lui Stickney, acoperind majoritatea cerului negru, întrucât pereţii abrupţi ai craterului blocau vederea periferică. Micul satelit se rotea în jurul axei la fiecare şapte ore – exact acelaşi timp în care dădea ocol lui Marte –, astfel că uriaşul disc roşu cu oceanele sale albastre şi vulcanii albi se învârtea lent deasupra.

Mahnmut îşi găsi prietenul, pe Orphu de Io, la câteva sute de metri mai sus, în păienjenişul de macarale, traverse şi cabluri care ancorau nava-Pământ de craterul de lansare. Moraveci de

vid, boţi de inginerie, rocveci ca gândacii negri şi supervizori callistani alergau şi zăngăneau peste navă şi traversele conectoare aidoma unor afide sclipitoare. Proiectoarele de căutare şi luminile lucrătorilor individuali se deplasau peste fuzelajul întunecat al uriaşei nave-Pământ. Scântei se revărsau în cascadă din bateriile de auto-sudori. În apropiere, asigurat în reţeaua unui suport metalic, se afla *Doamna Brună,* submersibilul de mare adâncime al lui Mahnmut de pe Europa. Cu luni în urmă, moravecii recuperaseră ambarcaţiunea avariată şi cu sursele energetice descărcate din ascunzătoarea ei de lângă coasta marţiană a Oceanului Tethys, folosiseră remorchere pentru a o ridica la Phobos şi apoi reparaseră, realimentaseră şi modificaseră micul şi rezistentul submarin pentru a fi utilizat în misiunea de pe Pământ.

Mahnmut îşi găsi prietenul după ce sui o sută de metri, deplasându-se în lungul cablurilor de oţel pe sub pântecele navei spaţiale. Îl salută pe vechea lor frecvenţă privată.

– Să fie acesta Orphu pe care-l zăresc? Orphu, fost de Marte, fost de Ilion şi întotdeauna de Io? *Acel* Orphu?

– Acelaşi, veni răspunsul.

Până şi pe canalele radio sau de fascicul îngust, uruitul ionianului părea să fie la limita subsonicului. Moravecul de vid îşi utiliză propulsoarele carapacei pentru a sări treizeci de metri de la cabluri, la traversa pe care se balansa Mahnmut. Prinse cu cleştii manipulatori o traversă şi rămase agăţat la câţiva metri în exterior.

Unii moraveci – de pildă, Asteague/Che sau cei chitinoşi din Centură, ba chiar şi Mahnmut însuşi într-o măsură mai mică – aveau un aspect destul de umanoid. Nu şi Orphu de Io. Moravecul, conceput şi evoluat pentru a lucra în torul de sulf al lui Io, în furtunile magnetice, gravitaţionale şi orbitor de radioactive din spaţiul jupiterian, era lung de peste cinci metri, înalt de peste doi metri şi aducea vag cu un crab-potcoavă, dacă crabii-potcoavă ar fi fost dotaţi cu picioare suplimentare, pachete de senzori, module de propulsoare, manipulatoare care aproape – însă nu tocmai – puteau sluji ca mâini şi o carapace-înveliş veche şi uzată, crăpată şi reparată de atâtea ori, încât arăta de parcă ar fi fost cimentată laolaltă cu tencuială.

– Marte încă se roteşte acolo sus, prieten vechi? hurui Orphu.

Mahnmut îşi întoarse capul spre cer.

– Da. Încă se roteşte ca un scut roşu uriaş. Olympus Mons chiar acum iese de sub terminator.

Mahnmut şovăi o clipă.

– Îmi pare rău de rezultatul celei mai recente operaţii chirurgicale, rosti el în cele din urmă. Îmi pare rău că n-au reuşit să te repare.

Celălalt ridică din umerii a patru braţe-picioare articulate.

– Nu contează, prieten vechi. Cine are nevoie de ochi organici, când dispune de imagini termice, spectrometre masice cu cromatografie prin absorbţie pe genunchi, radar – adânc şi comandat în fază –, sonar şi cartograf laser? Singurele pe care nu le pot distinge prea bine cu aceste minunate organe senzoriale sunt obiectele acelea inutile şi îndepărtate, ca stelele şi Marte.

– Da. Dar îmi pare rău.

Prietenul lui îşi pierduse nervul optic organic când fusese aproape distrus în timpul primei lor întâlniri cu un zeu olimpian pe orbita lui Marte – acelaşi zeu care le transformase nava şi pe doi camarazi în gaze şi sfărâmături. Mahnmut ştia că Orphu avusese noroc să mai fie viu şi reparabil, totuşi…

– L-ai adus pe Hockenberry? urui Orphu.

– Da. Prim-integratorii îl informează chiar acum.

– Birocraţi, hurui ionianul masiv. Vrei să te duc până la navă?

– Sigur că da.

Mahnmut sări pe carcasa lui Orphu, prinse un mâner cu cleştele său cel mai solid şi se ţinu zdravăn, în vreme ce moravecul de vid se propulsă de pe schelă în sus către navă, apoi în jurul ei. Se aflau la un kilometru deasupra craterului şi adevărata mărime a navei-Pământ – ancorată de schelă ca un balon elipsoidal cu heliu – deveni vizibilă pentru prima dată. Era de minimum cinci ori mai lungă decât nava spaţială care-i adusese pe cei patru moraveci din spaţiul jupiterian la Marte, cu peste un an standard în urmă.

– Impresionantă, nu? rosti Orphu.

Lucrase la navă mai bine de două luni alături de inginerii din Centură şi Cinci Sateliţi.

– Este mare, zise Mahnmut, după care, percepând dezamăgirea ionianului, adăugă: Şi destul de frumoasă, într-un mod negru, borcănat, bulbucat, bombat şi belicos.

Orphu hurui râsul lui adânc – tonuri care îl făceau întotdeauna pe micul moravec să se gândească la post-şocurile unui seism de

gheaţă europan sau ale talazurilor ce urmau unui tsunami.

– Al naibii de multe aliteraţii aparţinând unui astronaut agitat, replică el.

Mahnmut strânse din umeri, se simţi stingherit pentru o secundă, deoarece prietenul lui nu-i putea zări gestul, apoi îşi dădu seama că Orphu îl văzuse. Noul lui radar era un instrument foarte sensibil, căruia îi lipsea doar abilitatea de a vedea în culori. Îi spusese că, utilizând radarul de apropiere, desluşea mutaţii subtile pe un chip omenesc. *Util dacă Hockenberry vine până la urmă în misiunea aceasta,* gândi Mahnmut.

Parcă citindu-i mintea şi băncile de memorie, celălalt rosti:

– Recent m-am gândit mult la tristeţea umană şi la felul în care se compară cu stilul nostru moravec de tratare a unei pierderi.

– Oh, nu, făcu Mahnmut, iar ai citit din francezul acela.

– Proust. Numele „francezului acela” este Proust.

– Ştiu. Dar de ce? Ştii că te deprimă de câte ori citeşti *Amintirea lucrurilor trecute.*

– *În căutarea timpului pierdut,* îl corectă Orphu de Io. Am citit capitolul intitulat „Suferinţa şi uitarea”. Ştii, partea după ce Albertine moare şi Marcel, naratorul, încearcă s-o uite, însă nu reuşeşte.

– Bine, bine. *Asta* ar trebui să te înveselească. Ce-ai zice dacă ţi-aş împrumuta *Hamlet* ca o mică schimbare?

Oferta fu ignorată. Erau îndeajuns de sus pentru a vedea întreaga navă sub ei şi a privi peste pereţii Craterului Stickney. Mahnmut ştia că Orphu putea străbate fără probleme mii de kilometri de vid cosmic, totuşi senzaţia că erau lipsiţi de control şi că se îndepărtau de Phobos şi de Baza Stickney – exact aşa cum îl avertizase pe Hockenberry – era foarte intensă.

– Pentru a reteza legăturile cu Albertine, reluă Orphu, sărmanul narator trebuie să se întoarcă prin amintirile şi conştiinţa sa şi să confrunte *toate* Albertinele – pe cele din memorie, dar şi pe cele imaginare, pe care le-a dorit şi pe care a fost gelos –, toate acele Albertine *virtuale* pe care le-a creat în propria lui minte când se îngrijora dacă nu cumva ea se furişa afară pentru a se întâlni cu alte femei fără ştiinţa lui. Ca să nu mai amintesc despre diversele Albertine ale dorinţei sale – fata pe care abia o ştia, femeia pe care a capturat-o, însă pe care n-a posedat-o, femeia de care se plictisise.

– Pare foarte obositor, spuse Mahnmut, încercând să transmită

prin propriul său ton de pe frecvenţa radio cât îl obosea pe el toată chestia cu Proust.

– Asta nu-i nici măcar jumătate, rosti Orphu, ignorând aluzia... sau poate nedându-şi seama de ea. Pentru a înainta prin suferinţă, sărmanul Marcel – personajul-narator are acelaşi nume cu autorul, ştii... stai niţel, dar tu *ai citit,* nu-i aşa, Mahnmut? Aşa mi-ai zis când am intrat în sistem, anul trecut.

– Am... *răsfoit,* preciză moravecul european.

Până şi suspinul lui Orphu era la limita subsonicului.

– În sfârşit... aşa cum spuneam, sărmanul Marcel nu numai că trebuie să se confrunte cu acele numeroase Albertine din conştiinţa lui înainte de a fi în stare s-o lase să piară pur şi simplu, ci trebuie să-i confrunte şi pe toţi Marcelii care au perceput acele multiple Albertine – cei care au dorit-o mai presus de orice, Marcelii nebunesc de geloşi, Marcelii indiferenţi, Marcelii a căror judecată a fost deformată de dorinţă, Mar...

– Vrei să subliniezi vreo idee? întrebă Mahnmut.

Interesul lui în ultimul secol şi jumătate standard se îndreptase către sonetele lui Shakespeare.

– Doar complexitatea ameţitoare a conştiinţei umane.

Orphu îşi roti carcasa cu o sută optzeci de grade, declanşă propulsoarele şi porni înapoi spre navă, schelă, Craterul Stickney şi siguranţă... atât cât era. Pe când pivota, Mahnmut îşi lăsă pe spate gâtul scurt şi privi în sus, către Marte. Ştia că era o iluzie, însă părea mai aproape. Olympus şi vulcanii Tharsis dispăruseră din vedere, acum când Phobos gonea spre arcul îndepărtat al planetei.

– Te-ai întrebat vreodată în ce fel mâhnirile noastre diferă de ale lui... să zicem... Hockenberry? Sau de ale lui Ahile? întrebă Orphu.

– Nu tocmai. Hockenberry pare să fie la fel de îndurerat pentru pierderea amintirilor legate de majoritatea vieţii sale anterioare, cât şi pentru cea a soţiei, prietenilor, studenţilor şi aşa mai departe. Dar cine poate fi sigur în privinţa fiinţelor umane? Iar Hockenberry este de fapt o fiinţă umană reconstituită – cineva sau ceva l-a reconstruit din ADN, ARN, cărţile lui vechi şi cine mai ştie ce fel de programe estimative. Cât despre Ahile – când se întristează, el se duce şi omoară pe cineva. Sau mai mulţi „cineva”.

– Îmi pare rău că n-am fost acolo să văd atacul lui asupra zeilor

în prima lună de război. Din felul în care l-ai descris, carnajul a fost uluitor.

– Aşa este. Am blocat accesul aleatoriu la fişierele acelea din memoria mea non-organică, fiindcă sunt realmente tulburătoare.

– Acesta este alt element din Proust la care m-am gândit.

Atinseră partea superioară a fuzelajului navei-Pământ şi moravecul cel mare introduse micropitoni de conectare în teaca din material izolator de acolo.

– Noi avem memoria non-organică la care să recurgem, atunci când memoriile neurale ni se par dubioase. Fiinţele umane nu se pot baza însă decât pe masa aceea haotică de stocare neurologică impulsionată chimic. Toate sunt subiective şi colorate de emoţii. Cum s-or încrede în oricare dintre amintirile lor?

– Nu ştiu, răspunse Mahnmut. Dacă Hockenberry merge cu noi pe Pământ, poate că vom întrezări felul în care funcţionează mintea lui.

– Nu înseamnă totuşi că vom fi singuri cu el şi că vom dispune de mult timp pentru a discuta. Vor exista o accelerare de valoare mare şi o decelerare şi mai mare, iar acum vom fi destul de mulţi – cel puţin trei duzini de ’veci de la Cinci Sateliţi şi o mie de soldaţi rocveci.

– Acum suntem pregătiţi pentru orice, nu-i aşa?

– Mă îndoiesc, hurui Orphu. Deşi nava asta are la bord suficient armament ca să transforme Pământul în zgură. Dar deocamdată planificările noastre n-au ţinut pasul cu surprizele.

Mahnmut simţi aceeaşi greaţă de care fusese atins când aflase că nava lor spre Marte fusese înarmată în secret.

– Tu îi jeleşti vreodată pe Koros III şi pe Ri Po în felul în care naratorul tău Proust îşi jeleşte propriii morţi? îl întrebă pe ionian.

Antena radar fină a lui Orphu se întoarse puţin către moravecul mai mic, de parcă ar fi încercat să-i citească expresia, aşa cum zisese că putea face cu oamenii. Desigur, Mahnmut nu avea nicio expresie.

– Nu tocmai. Nu i-am cunoscut înainte de misiune şi n-am călătorit în acelaşi compartiment cu ei în timpul misiunii. Înainte ca Zeus să… ne doboare. Aşa că, în cea mai mare parte, ei au fost pentru mine glasuri pe intercom, deşi uneori accesez memoria non-organică pentru a le vedea imaginile… bănuiesc că doar pentru a le onora amintirea.

– Da, spuse Mahnmut. Şi el făcea la fel.

– Ştii ce-a spus Proust despre conversaţie?

Celălalt se abţinu din nou să suspine.

– Ce?

– „Când conversăm, nu mai suntem noi înşine cei care vorbim… ci ne croim atunci după asemănarea altora, nu ca un sine care diferă de aceştia.”

– Aşadar când vorbesc cu tine, rosti Mahnmut pe frecvenţa lor privată, în realitate mă modelez în forma unui crab-potcoavă de şase tone cu o carcasă uzată, prea multe picioare şi niciun ochi?

– Poţi să speri asta, hurui Orphu de Io. Totuşi ar trebui întotdeauna să cauţi să te depăşeşti.

9

Pentesilea pătrunse călare în Ilion la un ceas după revărsatul zorilor, urmată de douăsprezece dintre cele mai viteze surori-războinice ale ei, două câte două. În ciuda orei matinale şi a vântului rece, mii de troieni se aflau pe ziduri şi de ambele părţi ale drumului care trecea prin Poarta Scheiană spre sălaşul vremelnic al lui Priam, toţi ovaţionând, de parcă regina amazoanelor sosise cu mii de luptătoare, nu doar cu douăsprezece. Mulţimile agitau batiste, loveau suliţe de scuturile din piele, plângeau, aclamau şi aruncau flori înaintea copitelor cailor.

Pentesilea accepta totul ca şi cum i s-ar fi cuvenit de la sine.

Deifobos, fiul regelui Priam, fratele lui Hector şi al răposatului Paris, şi bărbatul despre care toată lumea ştia că va fi viitorul soţ al Elenei, le primi pe regina amazoanelor şi pe războinicele ei în faţa zidurilor palatului lui Paris, acolo unde locuia acum Priam. Bărbatul robust, în armură strălucitoare şi cu mantie roşie, cu penajul coifului rigid şi auriu, rămase cu braţele încrucişate până ce ridică mâna în semn de salut. Cincisprezece dintre gărzile lui personale stăteau încremenite în poziţie de drepţi îndărătul său.

– Te salut, Pentesilea, fiică a lui Ares, regină a amazoanelor! strigă Deifobos. Bun sosit ţie şi celor douăsprezece războinice ale tale! Ilionul îţi oferă mulţumirile sale şi cinsteşte ziua aceasta, fiindcă ai venit ca aliată şi prietenă pentru a ne ajuta în războiul cu înşişi zeii Olimpului. Intră, îmbăiază-te, primeşte darurile noastre şi cunoaşte adevărata bogăţie a ospitalităţii şi aprecierii

Troiei. Hector, cel mai nobil dintre eroii noştri, ar fi aici să te primească în persoană, dar se odihneşte pentru câteva ore după ce a vegheat toată noaptea rugul funerar al fratelui nostru.

Pentesilea coborî cu uşurinţă de pe uriaşul ei armăsar de război, mişcându-se cu graţie desăvârşită în ciuda armurii rigide şi a coifului strălucitor. Îl prinse pe Deifobos de braţ cu mâinile puternice, salutându-l cu strânsoarea de prietenie a unui camarad-luptător.

– Mulţumesc, Deifobos, fiu al lui Priam, erou a o mie de dueluri. Eu şi tovarăşele mele îţi mulţumim, transmitem condoleanţele noastre ţie, tatălui tău şi întregului popor al lui Priam la vestea morţii lui Paris – veste pe care am primit-o cu două zile în urmă – şi-ţi acceptăm ospitalitatea generoasă. Însă înainte de a intra în casa lui Paris, acum palatul lui Priam, trebuie să-ţi spun că nu am venit pentru a lupta alături de voi împotriva zeilor, ci pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna războiului vostru cu zeii.

Deifobos, ai cărui ochi tindeau să se bulbuce hidroftalmic mai tot timpul, se holbă literalmente la frumoasa amazoană.

– Cum ai face asta, regină Pentesilea?

– Este ceva ce am venit să vă spun şi apoi să o fac. Haide, prietene Deifobos, condu-mă înăuntru. Trebuie să-i vorbesc tatălui tău.

Deifobos le explică reginei amazoanelor şi tovarăşelor ei că tatăl său, regele Priam, locuia aici, în această aripă a palatului mai mic al lui Paris, deoarece zeii îi distruseseră palatul în prima zi a războiului, cu opt luni în urmă, ucigând-o pe soţia lui şi regina cetăţii, Hecuba.

– Primeşte din nou condoleanţele amazoanelor, Deifobos, zise Pentesilea. Tristeţea faţă de vestea morţii reginei a ajuns până în îndepărtatele noastre insule şi dealuri.

Când pătrunseră în sala tronului, bărbatul îşi drese glasul.

– Vorbind despre îndepărtatul vostru tărâm, fiică a lui Ares, cum de aţi supravieţuit mâniei zeilor? Peste noapte, prin cetate s-a răspândit zvonul că Agamemnon a găsit insulele greceşti golite de viaţă omenească în călătoria sa spre casă. Până şi bravii apărători ai Ilionului tremură în dimineaţa aceasta la gândul că zeii îi prăpădesc pe toţi oamenii, cu excepţia argivilor şi a noastră. Cum se face că tu şi rasa ta aţi fost iertate?

– Rasa mea n-a fost iertată, răspunse sec Pentesilea. Ne temem că tărâmul bravelor amazoane este la fel de pustiu ca şi

celelalte prin care am trecut în ultima săptămână a călătoriei noastre. Însă Atena ne-a cruţat pentru misiunea aceasta. Şi în acelaşi timp a trimis un mesaj important poporului Ilionului.

– Te rugăm să ni-l spui.

Pentesilea clătină din cap.

– Mesajul este pentru urechile regelui Priam.

Ca la auzul unei indicaţii regizorale, trâmbiţele răsunară, draperiile fură trase în lături şi Priam intră încet, sprijinindu-se de braţul unui străjer regal.

Pentesilea îl văzuse în propria-i sală a tronului cu mai puţin de un an în urmă, înainte ca ea şi cincizeci dintre femeile ei să fi înfruntat asediul aheilor, pentru a aduce Troiei cuvinte de încurajare şi alianţă; Priam îi spusese atunci că ajutorul amazoanelor nu era necesar, dar o acoperise cu aur şi alte daruri. Acum însă regina amazoanelor amuţi şocată de aspectul său.

Regele, desigur în vârstă, totuşi plin de energie, părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în ultimele douăsprezece luni. Spinarea sa, mereu dreaptă, era acum cocârjată. Obrajii, de-a pururi îmbujoraţi de vin sau de surescitare în ocaziile când Pentesilea îl văzuse în cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă ai ei, chiar şi pe când fusese doar o copilă şi se ascunsese împreună cu sora ei, Hippolite, îndărătul draperiilor din sala tronului mamei lor, atunci când solia regală din Ilion venise pentru a plăti tribut, erau concavi, de parcă bătrânul şi-ar fi pierdut toţi dinţii. Părul şi barba înspicate erau nepieptănate, albe şi triste. Din ochii lui se prelingeau urdori şi priveau ca prin ceaţă.

Bătrânul aproape că se prăbuşi în tronul de aur bătut cu lapislazuli.

– Te salut, Priam, fiu al lui Laomedon, nobil conducător din descendenţa lui Dardanos, tată al bravului Hector, nefericitului Paris şi întâmpinătorului Deifobos, rosti Pentesilea lăsându-se într-un genunchi protejat de armură.

Deşi melodios, glasul ei de femeie tânără era suficient de puternic pentru a răsuna în sala uriaşă.

– Eu, regina Pentesilea, poate ultima dintre reginele amazoane, şi cele douăsprezece războinice ale mele împlătoşate în bronz îţi aducem slăvire, condoleanţe, daruri şi lăncile noastre.

– Condoleanţele şi credinţa voastră sunt pentru noi darurile cele mai scumpe, dragă Pentesilea.

– Port de asemenea un mesaj de la Pallas Atena şi cheia pentru a sfârşi războiul vostru cu zeii.

Regele înclină uşor capul pe un umăr. O parte din suita lui icni audibil.

– Pallas Atena n-a iubit nicicând Ilionul, iubită fiică. Ea a conspirat dintotdeauna cu inamicii noştri argivi pentru a distruge cetatea aceasta şi tot ce se află între zidurile ei. Acum zeiţa este duşmanul nostru jurat. Ea şi Afrodita l-au ucis pe pruncul fiului meu Hector, pe Astianax, tânărul domn al cetăţii – spunând că noi şi copiii noştri nu eram pentru ei decât simple jertfe. Prinosuri. Pace cu zeii nu va fi, până nu va dispărea fie rasa lor, fie a noastră.

Pentesilea, rămasă tot într-un genunchi, dar ţinând capul sus şi scânteind provocator din ochii albaştri, rosti:

– Învinovăţirea adusă Atenei şi Afroditei este strâmbă. Războiul este strâmb. Zeii care iubesc Ilionul doresc să ne iubească şi să ne susţină din nou – inclusiv Părintele Zeus însuşi. Până şi Pallas Atena cea-cu-ochi-suri s-a alăturat Ilionului, din cauza trădării spurcate a aheilor – mai precis a mincinosului Ahile, întrucât el a născocit ponegrirea că ea l-ar fi omorât pe prietenul său Patrocle.

– Zeii oferă termeni de pace?

Vocea bătrânului era o şoaptă, tonul aproape nostalgic.

– Atena oferă mai mult decât termeni de pace, zise Pentesilea, şi se ridică în picioare. Ea – şi zeii care iubesc Troia – vă oferă victoria.

– Victorie asupra cui? interveni Deifobos, venind lângă tatăl său. Aheii ne sunt acum aliaţi. Ei şi făpturile făurite, moravecii, care ne protejează cetăţile şi taberele de fulgerele lui Zeus.

Pentesilea râse şi în clipa aceea toţi bărbaţii din sală se minunară cât de frumoasă era regina amazoanelor – tânără şi bălaie, cu obraji îmbujoraţi şi trăsături la fel de animate ca ale unei fetişcane, cu trup suplu şi în acelaşi timp lasciv sub armura minunat făurită din bronz. Însă ochii şi expresia pasionată nu erau ale unei fete simple, ci clocoteau de vitalitate, emoţii şi inteligenţă ascuţită, trădând în acelaşi timp înflăcărarea războinicului gata de acţiune.

– Victorie asupra lui Ahile, care l-a înşelat pe fiul tău, nobilul Hector, şi care chiar acum conduce Ilionul spre ruină! strigă Pentesilea. Victorie asupra argivilor, aheilor, care chiar acum vă

urzesc pieirea, ruinarea cetăţii, moartea fiilor şi nepoţilor şi înrobirea soţiilor şi fiicelor!

Priam clătină din cap aproape cu tristeţe.

– Amazoano, nimeni nu-l poate învinge în luptă pe Ahile cel-cu-pas-avântat. Nici Ares, care de trei ori a fost omorât de însăşi mâna lui Ahile. Nici Atena, care a fugit dinaintea iureşului său. Nici Apollo, care a ajuns pe Olimp în bucăţi auriu-însângerate după ce l-a provocat. Nici chiar Zeus, care se teme să coboare pentru a se lupta cu semizeul.

Pentesilea scutură din cap şi buclele aurii îi străluciră.

– Nobile Priam, mândrie a descendenţei Dardanos, Zeus nu se teme de nimeni. Iar el are puterea de a distruge Troia – ce spun eu? de a distruge întregul pământ pe care se găseşte Troia – dintr-o pâlpâire a *aegisului* său.

Lăncierii păliră şi Priam însuşi tresări la menţionarea *aegisului,* arma cea mai puternică, divină şi misterioasă a lui Zeus. Toţi ştiau că până şi ceilalţi zei olimpieni puteau fi nimiciţi într-un minut dacă alegea să o folosească. Nu era o simplă armă termonucleară, de felul celor pe care Stăpânul Tunetelor le azvârlise zadarnic către câmpurile de forţă moravece la începutul războiului. Era o armă înfricoşătoare.

– Îţi jur atunci, nobile Priam, că Ahile va fi mort înainte ca soarele să fi apus azi pe oricare dintre lumi. O jur pe sângele surorilor şi mamei mele care…

Priam ridică braţul, pentru a o opri.

– Nu jura în faţa mea, tânără Pentesilea. Pentru mine eşti ca o altă fiică şi ai fost aşa de când erai pruncă. Provocarea lui Ahile la luptă pe viaţă şi pe moarte înseamnă pieirea. Ce te-a mânat să vii la Troia pentru a-ţi găsi sfârşitul în felul acesta?

– Nu am venit să-mi găsesc moartea, stăpânul meu, rosti amazoana, şi încordarea i se auzi limpede în glas. Ci gloria.

– Adesea cele două înseamnă acelaşi lucru. Vino, aşază-te lângă mine. Să vorbim doar între noi.

Făcu semn gărzii şi lui Deifobos să se retragă dincolo de raza auditivă. Duzina de amazoane se îndepărtă de asemenea cu câţiva paşi de cele două tronuri.

Pentesilea se aşeză pe tronul cu spătar înalt, care aparţinuse cândva Hecubei, recuperat din ruinele vechiului palat şi păstrat acum gol aici, în amintirea reginei. Îşi puse coiful sclipitor pe braţul lat al tronului şi se aplecă mai aproape de bătrân.

– Sunt urmărită de Furii, Părinte Priam. Azi se-mplinesc trei luni de când sunt urmărită de Furii.

– De ce? întrebă regele, şi se aplecă şi el către femeie, aidoma unui preot dintr-o epocă viitoare către un confesor încă nenăscut. Fiica mea, spiritele acelea răzbunătoare cer sânge pentru sânge numai dacă n-a mai rămas în viaţă niciun om care să se răzbune – şi mai ales atunci când cineva a fost rănit de un membru al familiei sale. Cu siguranţă, tu n-ai rănit niciun membru al familiei tale regale a amazoanelor.

– Mi-am ucis sora, pe Hippolite, rosti Pentesilea cu glas tremurător.

Priam se trase înapoi.

– Ai ucis-o pe Hippolite? Pe fosta regină a amazoanelor? Soţia regelui Tezeu? Noi auziserăm că a murit într-un accident de vânătoare, când cineva a confundat-o pe regina Atenei cu o ciută.

– N-am vrut s-o omor. Dar după ce Tezeu mi-a răpit sora – a sedus-o la bordul corăbiei sale în decursul unei ospeţii, a ridicat pânzele şi a dus-o de acolo –, noi, amazoanele, am hotărât să ne răzbunăm. Anul acesta, când toţi ochii şi atenţia din insulele de acasă şi Peloponez erau întoarse spre lupta voastră de aici, din Troia, cu eroii departe şi Atena rămasă neprotejată, am construit o flotă mică, am început asediul nostru – deşi nici pe departe la fel de măreţ şi nemuritor în pomenire ca asediul Ilionului de către argivi – şi am invadat cetatea lui Tezeu.

– Am auzit despre toate acestea, desigur, murmură bătrânul. Totuşi, bătălia s-a sfârşit iute printr-un tratat de pace şi amazoanele au plecat. Am auzit că regina Hippolite a murit la scurtă vreme după aceea, în timpul unei mari vânători care sărbătorea pacea.

– A murit de lancea mea, spuse Pentesilea, silind fiecare cuvânt să-i iasă dintre buze. La început, atenienii au fost puşi pe fugă, Tezeu a fost rănit şi crezuserăm c-am cucerit cetatea. Unicul nostru ţel era s-o salvăm pe Hippolite din mâinile acestui bărbat – indiferent dacă ea dorea sau nu – şi am fost cât pe-aici, când Tezeu a condus un contraatac care ne-a împins înapoi la corăbii după o zi sângeroasă. Multe dintre surorile mele au pierit. Luptam acum pentru vieţile noastre şi, o dată-n plus, valoarea amazoanelor a învins – i-am respins pe Tezeu şi luptătorii lui cale de o zi de mers spre zidurile lor. Dar ultima suliţă azvârlită de

mine, ţintindu-l pe Tezeu, şi-a găsit calea ucigaşă în inima surorii mele, care – în brava-i armură ateniană – semăna cu un bărbat, cum luptase alături de stăpânul şi soţul ei.

– Împotriva amazoanelor… şopti Priam. Împotriva propriilor ei surori.

– Da. De-ndată ce am descoperit pe cine ucisesem, bătălia s-a oprit. S-a încheiat pacea. În amintirea nobilei mele surori, am ridicat o coloană albă în apropierea acropolei şi am plecat în tristeţe şi ruşine.

– Iar Furiile te bântuie pentru sângele vărsat al surorii tale.

– Zilnic.

Ochii strălucitori îi erau umezi. Obrajii fragezi se îmbujoraseră cât timp vorbise, iar acum păliseră. Arăta extraordinar de frumoasă.

– Fiica mea, însă ce legătură au Ahile şi războiul nostru cu tragedia aceasta? murmură regele.

– În luna asta, fiu al lui Laomedon şi urmaş al descendenţei lui Dardanos, Atena a apărut în faţa mea. Mi-a desluşit că nicio jertfă pe care aş oferi-o Furiilor nu va domoli vreodată fiarele Infernului, dar că voi ispăşi moartea lui Hippolite dacă voi călători la Ilion cu douăsprezece tovarăşe alese de mine şi-l voi înfrânge pe Ahile în duel, sfârşind astfel acest război strâmb şi readucând pacea între zei şi oameni.

Priam îşi frecă bărbia, acolo unde tuleiele sure pe care le lăsase netăiate după moartea Hecubei încercau să treacă drept barbă.

– Amazoano, nimeni nu-l poate înfrânge pe Ahile. Fiul meu Hector – cel mai măreţ luptător pe care l-a zămislit vreodată Troia – a încercat vreme de opt ani şi a dat greş. Acum el este aliat şi prieten cu ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat. Zeii înşişi au încercat mai bine de opt luni şi au dat greş sau au căzut sub mâna lui. Ares, Apollo, Poseidon, Hermes, Hades, Atena însăşi – toţi s-au înfruntat cu Ahile şi au fost învinşi.

– Asta pentru că niciunul dintre ei nu-i cunoaşte slăbiciunea, şopti Pentesilea. Mama lui, zeiţa Thetis, a găsit o cale tainică de a-i conferi invulnerabilitate în luptă fiului ei muritor, pe când era un prunc. El nu poate fi doborât, decât dacă este rănit într-un unic punct slab.

– Care-i acela? icni bătrânul. *Unde* este?

– Părinte Priam, i-am jurat Atenei – sub ameninţarea cu osânda

morţii – că nu-l voi dezvălui nimănui, ci că voi folosi secretul acela pentru a-l ucide pe Ahile cu mâna mea de amazoană, punând astfel capăt acestui război.

– Dacă Atena cunoaşte slăbiciunea lui, de ce n-a folosit-o atunci pentru a-i curma viaţa în propriul lor duel? A fost o luptă care s-a încheiat cu zeiţa fugind, rănită, teleportându-se cuantic înapoi pe Olimp, speriată şi în suferinţă.

– Când Ahile era prunc, Ursitele au vestit că slăbiciunea lui tainică va fi găsită doar de alt muritor, în decursul acestei bătălii pentru Ilion. Însă lucrarea Ursitelor a fost desfăcută.

Priam se lăsă pe spate în tron.

– Aşadar Hector a fost hărăzit să-l ucidă pe Ahile cel-cu-pas-avântat, murmură el. Dacă noi n-am fi început războiul cu zeii, destinul acela s-ar fi împlinit.

Pentesilea clătină din cap.

– Nu, nu Hector. Alt muritor – un troian – ar fi luat viaţa ucigaşului-de-oameni, după ce el l-ar fi omorât pe Hector. Una dintre Muze a aflat aceasta de la un sclav pe care ele îl numesc „scoliast”, care cunoştea viitorul.

– Un profet. Ca preacinstitul nostru Helenus sau ca profetul aheean Calceas.

Amazoana scutură iarăşi din buclele-i aurii.

– Nu, scoliaştii nu vedeau viitorul, ci, cumva, ei sosiseră din viitor. Dar, potrivit spuselor Atenei, toţi sunt acum morţi. Însă Ursita lui Ahile aşteaptă. Şi eu o voi împlini.

– Când? întrebă bătrânul Priam, examinând în mod vădit în minte toate ramificaţiile acelei posibile acţiuni.

Nu în zadar fusese el vreme de peste cinci decenii regele celei mai măreţe cetăţi de pe pământ. Fiul său, Hector, era acum aliat de sânge cu Ahile, însă Hector nu era regele. Era cel mai nobil războinic al Ilionului, dar chiar dacă, cândva, purtase soarta cetăţii şi a locuitorilor săi în braţul cu care mânuia spada, el nu şi-o imaginase niciodată în propria-i minte. Aceasta era treaba lui Priam.

– Când? repetă Priam. Cât de curând îl puteţi ucide pe Ahile, tu şi cele douăsprezece amazoane luptătoare?

– Azi. Aşa cum am făgăduit. Înainte ca soarele să apună peste Ilion sau peste Olimpul ce se vede prin gaura din văzduh pe lângă care am trecut când am venit încoace.

– Ce-ţi este de trebuinţă, fiică? Arme? Aur? Bogăţii?

– Doar binecuvântarea ta, nobile Priam. Şi hrană. Şi un culcuş pentru femeile mele şi pentru mine, pentru un pui de somn înainte de a ne îmbăia, a ne găti din nou în armuri şi a ieşi să punem sfârşit războiului cu zeii.

Priam bătu din palme. Deifobos, numeroasele străji, curtenii şi cele douăsprezece amazoane reveniră în raza lor auditivă.

Regele porunci ca femeilor să le fie aduse mâncărurile cele mai de seamă, apoi să le fie pregătite culcuşuri moi pentru somnul lor scurt, după aceea băi calde, cu sclave care să le ungă cu uleiuri şi alifii după îmbăiere, şi să le maseze, iar între timp armăsarii să le fie hrăniţi, ţesălaţi şi reînşeuaţi, pentru ca Pentesilea să fie pregătită să pornească la luptă în după-amiaza aceea.

Amazoana surâse, încrezătoare în sine, când îşi conduse cele douăsprezece tovarăşe afară din sala tronului.

10

Teleportarea cuantică prin spaţiul Planck – un termen pe care zeiţa Hera nu-l cunoştea – ar fi trebuit să fie instantanee, dar asemenea termeni aveau puţin înţeles în spaţiul Planck. Tranzitul prin interstiţiile acelea din continuumul spaţio-temporal lăsa siaje, iar zeii şi zeiţele, graţie nanomemelor şi reingineriei celulare care era parte din creaţia lor, ştiau cum să urmărească siajele cu lipsa de efort a unui vânător, cu uşurinţa cu care zeiţa Artemis ar fi luat urma unui cerb prin pădure.

Hera merse după siajul şerpuit al lui Zeus prin neantul Planck, ştiind doar că nu era unul dintre canalele-corzi regulate dintre Olimp şi Ilion sau muntele Ida. Era altundeva pe Pământul străvechi al Ilionului.

Se materializă într-o sală mare, pe care Atena o cunoştea bine. O tolbă gigantică de săgeţi şi un arc uriaş spânzurau pe un perete, iar pe o masă lungă şi joasă se aflau zeci de pocale fine, tipsii şi farfurii din aur.

Zeus ridică privirea surprins din locul unde şedea la masă – în această sală a oamenilor, îşi redusese înălţimea la numai doi metri şi cincisprezece – şi scărpina neatent după urechi un câine cu bot sur.

– Stăpâne, rosti Hera, vei tăia şi capul câinelui acesta?

Zeus nu zâmbi.

– Ar trebui s-o fac, hurui el. Dacă aş fi milos cu el, continuă el, cu fruntea tot încruntată. Recunoşti locul şi câinele acesta, soţie?

– Da. Este palatul lui Odiseu de pe stâncoasa Itaca. Câinele se numeşte Argos şi a fost crescut de mai tânărul Odiseu cu puţin înainte de a pleca spre Troia. El l-a dresat.

– Şi încă-l aşteaptă, încuviinţă Zeus. Dar acum Penelopa nu mai este, nici Telemah, ba nici chiar peţitorii care tocmai începuseră să se strângă precum corbii sfârtecători de leşuri în palatul lui Odiseu, căutând mâna, pământurile şi bogăţia Penelopei – au dispărut în chip misterios împreună cu Penelopa, Telemah şi toţi ceilalţi muritori, mai puţin cele câteva mii din Troia. Nu mai există nimeni care să-l hrănească pe dulăul acesta.

Hera strânse din umeri.

– L-ai putea trimite la Ilion, să cineze din Dionisos, risipitorul tău fiu.

Zeus clătină din cap.

– De ce eşti atât de crudă cu mine, soţie? Şi de ce m-ai urmărit aici, când vreau să fiu singur, ca să reflectez la această ciudată sustragere a tuturor oamenilor din lume?

Hera păşi mai aproape de Stăpânul Zeilor cu barbă albă. Se temea de furia lui – dintre toţi zeii şi muritorii, numai el o putea distruge. Se temea pentru ceea ce era pe punctul să facă, însă era decisă.

– Temute rege, fiu al lui Cronos, m-am oprit doar ca să-mi iau rămas-bun, fiindcă voi lipsi câţiva soli. N-am dorit ca ultima noastră discuţie să rămână încheiată pe nota aceea de discordie.

Se apropie şi mai mult şi, pe furiş, atinse brâul Afroditei, vârât sub sânul ei drept. Hera simţi curentul de energie sexuală care umplu încăperea; percepu feromonii care se revărsau din ea.

– Unde pleci pentru câţiva soli, când clocotesc atât Olimpul, cât şi războiul pentru Troia, soţie? mârâi Zeus.

Totuşi, nările i se dilatară şi o privi cu un interes nou, ignorând câinele Argos.

– Cu ajutorul lui Nyx, pornesc spre capătul acestui pământ pustiu pentru a-i vizita pe Okeanos şi Mama Thetis, care preferă lumea asta recii noastre planete Marte, aşa cum bine ştii, soţul meu.

Se apropie cu alţi trei paşi, ajungând în raza braţului lui.

– De ce-i vizitezi tocmai acum? S-au descurcat destul de bine fără tine în secolele de când am îmblânzit Planeta Roşie şi am

populat Olimpul.

– Sper să pun capăt nesfârşitei lor neînţelegeri, rosti Hera în felul ei şiret. De prea mult timp au stat despărţiţi unul de celălalt şi-au şovăit să se iubească din cauza mâniei din inima lor. Am vrut să-ţi spun unde voi fi, să nu clocoteşti în furie zeiască, crezând că am plecat pe furiş în palatele adânci şi curgătoare ale lui Okeanos.

Zeus se ridică şi îi simţi excitarea care-i fierbea sângele în vene. Doar faldurile mantiei sale zeieşti îi ascundeau patima.

– De ce te grăbeşti?

Ochii lui o devorau acum. Expresia sa o făcea să-şi amintească atingerea limbii şi degetelor fratelui-soţului-amantului în locurile ei cele mai delicate.

– De ce să mai zăbovesc, soţul meu?

– Călătoria la Okeanos şi Thetis o poţi face mâine sau poimâine, sau niciodată, vorbi Zeus păşind către ea. Azi, aici, ne putem pierde în iubire! Vino, soţie…

Mătură toate cupele, tacâmurile şi mâncarea stricată de pe masa lungă de ospeţe, printr-o rafală de forţă invizibilă din palma ridicată. Rupse de pe perete o tapiserie gigantică şi-o azvârli pe masa din scânduri negeluite.

Hera se retrase un pas şi-şi atinse sânul, parcă pregătindu-se să se teleporteze cuantic.

– Ce spui, stăpâne Zeus? Vrei să ne iubim aici? În palatul părăsit al lui Odiseu şi Penelopa, sub ochii câinelui acesta? De unde ştim că ceilalţi zei nu ne vor urmări prin bazinele, vizualizatoarele şi holopereţii lor? Dacă drăgostirea ţi-e plăcerea, aşteaptă până mă voi întoarce din palatele de apă ale lui Okeanos şi ne vom iubi în iatacul meu, pe care meşteşugul lui Hefaistos l-a făcut de nepătruns…

– Nu! mugi Zeus.

Creştea acum în toate direcţiile, iar capul cu cârlionţi suri îi atingea tavanul.

– Nu te teme de ochi iscoditori. Voi face un nor de aur atât de gros în jurul insulei Itaca şi al palatului lui Odiseu, încât nici ochii cei mai ascuţiţi din univers, fie ei zeieşti sau muritori, ba chiar ai lui Prospero sau Setebos, n-ar reuşi să străbată ceaţa şi să ne vadă cum ne iubim. Dezbracă-te!

Zeus flutură iarăşi mâna sa cu degete groase şi întregul palat vibra de energia câmpului de forţă înconjurător şi al norului de

aur care-i ascundea. Câinele Argos fugi din încăpere, cu blana zbârlită de energiile descătuşate.

Zeus o prinse pe Hera de încheietură şi o apropie de el cu mâna lui dreaptă, în vreme ce cu mâna liberă îi trase veşmântul în jos de pe sâni. Cingătoarea Afroditei căzu odată cu haina croită de Atena pentru Hera, dar nu mai conta – lascivitatea şi feromonii erau atât de denşi în aer, încât zeiţei i se părea că poate să înoate prin el.

Zeus o ridică cu un braţ şi o aruncă pe spate pe masa acoperită cu tapiserie. Era bine, gândi Hera, că Odiseu îşi făurise masa cea lungă din scândurile groase şi solide desfăcute din puntea unei corăbii eşuate pe stâncile înşelătoare ale Itacăi. Smulse apoi veşmântul de pe picioarele ei, lăsând-o în pielea goală. După aceea păşi afară din propriile-i straie.

Herei i se oprea răsuflarea în gâtlej de fiecare dată când vedea falusul divin al soţului ei în erecţie. Toţi zeii masculi erau... desigur, *zei...* însă în Transformarea lor aproape uitată în Olimpieni, Zeus păstrase pentru sine atributele cele mai impresionante. Sceptrul acesta cu măciulie purpurie care apăsa acum între genunchii ei albi era singurul de care Stăpânul Zeilor ar fi avut vreodată nevoie pentru a stârni uimire printre muritori sau invidie printre semenii săi nemuritori şi, deşi Hera aprecia că-l arăta mult prea des – pofta lui trupească era pe măsura mărimii şi virilităţii –, continua să considere că partea aceasta din Temutul Rege îi aparţinea numai ei.

Totuşi, cu riscul de a fi învineţită sau mai rău, îşi lipi strâns genunchii goi şi coapsele.

– Mă doreşti, soţul meu?

Zeus gâfâia. Ochii îi erau sălbatici.

– Te doresc, soţie. Niciodată o asemenea patimă pentru vreo zeiţă sau muritoare nu mi-a cuprins inima bubuitoare şi mădularul şi nu m-a copleşit în felul acesta. Desfă picioarele!

– Niciodată? întrebă Hera, rămânând cu picioarele lipite. Nici chiar când te-ai culcat cu soţia lui Ixion, care ţi l-a născut pe Piriton, rival al tuturor zeilor în înţelepciune şi...

– Nici chiar atunci, cu soţia lui Ixion, cea cu sânii ca marmura cu vinişoare albăstrui, icni Zeus.

Îi depărtă genunchii cu sila şi păşi între coapsele ei albe, cu falusul vibrând de dorinţă ajungând până la pântecul alb şi ferm.

– Nici chiar când ai iubit-o pe Danae, fiica lui Acrisius?

– Nici chiar cu ea, răspunse Zeus şi se aplecă mult înainte pentru a-i morfoli sfârcurile întărite, mai întâi pe cel stâng, apoi pe cel drept.

Mâna lui se mişcă între picioarele ei. Hera era umedă – ca urmare a acţiunii cingătorii Afroditei, dar şi din propria-i pasiune.

– Deşi, pe toţi zeii, adăugă el, simpla vedere a gleznelor lui Danae ar fi îndeajuns să-l facă pe-un bărbat să-şi dea drumul.

– Trebuie s-o fi făcut nu doar o dată cu tine, Stăpâne, icni Hera când Zeus îşi puse palma lată sub fesele ei şi o ridică mai aproape.

Măciulia măreaţă şi fierbinte a sceptrului său îi lovea coapsele acum, înmuindu-le cu propria lui umezeală de anticipare.

– Fiindcă ţi-a născut un prunc muritor perfect.

Zeus era atât de excitat, încât nu găsi intrarea, ci se izbi în jurul pârjolului ei aidoma unui flăcău cu prima sa femeie. Când îi dădu drumul sânului din mâna stângă, pentru a se călăuzi spre ţintă, Hera îl prinse de încheietură.

– Mă doreşti pe mine mai mult decât ai dorit-o pe Europa, fiica lui Foinix? şopti ea aţâţată.

– Mai mult decât pe Europa, da, gâfâi Zeus.

Îi prinse mâna şi o puse pe mădularul lui. Ea îl strânse, însă nu-l călăuzi. Nu încă.

– Doreşti să te culci cu mine mai mult decât ai dorit cu Semele, irezistibila mamă a lui Dionisos?

– Mai mult decât cu Semele, da. Da…

Îi aşeză mâna mai ferm în jurul membrului său şi împinse, totuşi era atât de tumescent, încât fu mai degrabă lovitura unui cap de berbece, decât o penetrare. Hera fu propulsată o jumătate de metru pe masă. O trase înapoi.

– Şi mai mult decât pe Alcmene din Teba, gâfâi Zeus, cu toate că sămânţa mea din ziua aceea l-a adus pe lume pe invincibilul Heracle.

– Mă doreşti mai mult decât ai dorit-o pe bălaia Demeter, când…

– Da, da, la naiba, mai mult decât pe Demeter!

Depărtă şi mai mult picioarele Herei şi, folosindu-se doar de palma dreaptă, îi ridică spinarea cu treizeci de centimetri de pe masă. Acum ea nu se mai putea împotrivi să i se deschidă.

– Mă doreşti mai mult decât ai dorit-o pe Leda în ziua când ai luat forma unei lebede pentru a te împerechea cu ea, când ai

doborât-o şi ai ţinut-o jos cu marea ta aripă de lebădă şi ai pătruns-o cu marea ta...

– Da, da, icni Zeus. Taci, te rog.

Şi apoi o pătrunse. O deschise aşa cum un berbece măreţ acţionat de o maşinărie ar fi deschis Poarta Scheiană, dacă grecii ar fi intrat vreodată în Ilion.

În următoarele douăzeci de minute, Hera aproape că leşină de două ori. Zeus era pasionat, dar nu grăbit. El îşi dorea plăcerea cât mai iute, însă îi aştepta climaxul cu toată zgârcenia unui ascet hedonist. A doua oară Hera simţi conştiinţa lunecând şi îndepărtându-se sub pistonările lunecoase şi asudate – masa se cutremură şi fu gata să se răstoarne, deşi era lungă de zece metri, scaunele şi culcuşurile se prăbuşiră, colb se prefiră din tavan, palatul cel vechi al lui Odiseu aproape că se nărui în jurul lor – şi Hera gândi: *Nu-i bine – trebuie să fiu conştientă când Zeus ajunge la orgasm, altfel tot planul meu este zadarnic.*

Se strădui să rămână concentrată, chiar şi după ce avu ea însăşi patru orgasme. Tolba mare a lui Odiseu căzu de pe perete, împrăştiind săgeţi ghimpate şi posibil otrăvite peste lespezi în ultimele secunde ale împungerilor apăsate ale lui Zeus. El trebuia s-o fixeze locului pe Hera, cu o mână vârâtă sub ea, apăsând atât de sălbatic, încât zeiţa auzi pârâindu-i oasele şoldurilor divine, în timp ce cu cealaltă o ţinea de umeri, împiedicând-o să lunece departe pe masa vibratoare, supusă la eforturi.

După aceea erupse în interiorul ei. Hera ţipă atunci şi, fără să vrea, îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva momente.

Când pleoapele îi pâlpâiră, deschizându-se, simţi peste ea greutatea lui uriaşă – în ultimele clipe de pasiune involuntară Zeus crescuse până la patru metri şi jumătate –, barba lui îi zgâria sânul, iar creştetul capului – cu părul ud de sudoare – îi apăsa obrazul.

Hera ridică degetul trădător, cu ampula plasată în unghia falsă de iscusitul Hefaistos. Mângâindu-i zulufii de pe gât cu palma-i răcoroasă, dădu unghia spre spate şi activă injectorul – fâsâitul abia dacă se auzi peste respiraţiile lui întretăiate şi bubuiturile inimilor lor divine.

Drogul se numea Somn Absolut şi-şi onoră denumirea în microsecunde.

Aproape instantaneu, Zeus sforăi şi băloşi pe pieptul ei înroşit

de frecare.

Ea avu nevoie de toată puterea divină pentru a-l împinge în lături, de a-i înlătura membrul care i se înmuia între labii, de a luneca de sub el.

Veşmântul ei unic, croit de Atena, era într-o stare jalnică. La fel şi ea, îşi dădu seama. Învineţită, zgâriată şi pisată pe dinafară şi pe dinăuntru. Sămânţa divină a Stăpânului Zeilor îi curse pe coapsă, când se ridică. O şterse cu zdrenţele straiului distrus.

După ce recuperă cingătoarea Afroditei dintre mătăsurile sfâşiate, trecu în odaia în care-şi ţinea hainele Penelopa, soţia lui Odiseu, lângă iatacul în care măreţul lor pat nupţial avea un stâlp făcut dintr-un măslin verde şi viu, iar rama era incrustată cu aur, argint şi fildeş, cu curele din piele de bou vopsite în stacojiu, întinse de la un capăt la altul pentru a susţine lânuri moi şi cuverturi bogate. Din cuferele căptuşite cu camfor de lângă baia Penelopei, Hera trase rochie după rochie – soţia lui Odiseu fusese cam de mărimea ei şi zeiţa îşi putea metamorfoza forma îndeajuns pentru a umple croiala –, alegând în cele din urmă o lenjerie din mătase de culoarea piersicii cu o bandă de broderie care avea să-i ridice sânii învineţiţi. Dar înainte de a se îmbrăca, se îmbăie pe cât putu mai bine din oalele de aramă cu apă rece, care fuseseră pregătite cu zile, ori cu săptămâni, în urmă pentru o baie fierbinte pe care Penelopa nu mai apucase s-o facă.

Mai târziu, revenind în sala de ospeţe şi păşind cu grijă, privi matahala uriaşă, goală şi arămie care sforăia cu faţa în jos pe masa lungă. *L-aş putea ucide acum?* se întrebă. Nu era prima – sau a mia – oară când nutrise gândul acesta, pe când îl privea şi-l asculta pe sforăitorul ei stăpân. Ştia că nu era singura care îşi punea întrebarea aceea. Câte soţii – zeiţe şi muritoare, moarte de mult şi totuşi nenăscute – simţiseră gândul acela lunecându-le peste minţi aidoma umbrei unui nor peste solul pietros? *Dacă aş putea, l-aş ucide? Dacă ar fi posibil, aş acţiona acum?*

În loc s-o facă, Hera se pregăti să se teleporteze cuantic pe câmpiile Ilionului. Deocamdată planul ei se derula aşa cum fusese conceput. Dintr-un minut în altul, Poseidon, Cutremurătorul-Pământului, avea să-i manipuleze pe Agamemnon şi Menelau să treacă la acţiune. În câteva ore, dacă nu chiar mai devreme, Ahile avea să fie mort – ucis de mâna unei simple femei, deşi amazoană, cu călcâiul străpuns de vârful otrăvit al lăncii – şi Hector izolat. Iar dacă Ahile o omora totuşi pe

amazoană, Atena şi Hera aveau şi alte planuri pentru el. Revolta muritorilor avea să fie sfârşită până ce Zeus se deştepta, dacă Hera îi mai îngăduia vreodată să se deştepte – Somnul Absolut necesita un antidot, altfel avea să lucreze până ce zidurile înalte ale palatului lui Odiseu aveau să se năruiască în ţărână. Sau îl putea deştepta, dacă ţelurile îi erau împlinite mai devreme decât plănuise, iar Stăpânul Zeilor nici măcar nu avea să-şi dea seama că fusese doborât de droguri, nu de simpla pasiune carnală şi de nevoia de somn. Oricând ar fi ales să-şi trezească soţul, războiul dintre zei şi oameni avea să se fi încheiat, Războiul Troian avea să fi fost reluat, starea de statu-quo restabilită şi planul Herei şi al conspiratorilor ei avea în mod clar să fi fost îndeplinit.

Întorcând spatele adormitului fiu al lui Cronos, ieşi pe jos din palatul lui Odiseu – fiindcă nimeni, nici chiar o regină nu se putea teleporta cuantic prin câmpul de forţă tăinuitor pe care Zeus îl ridicase în jurul său –, se împinse prin peretele fluid de energie aidoma unui copil care se luptă prin membrana alantoidă şi se teleportă triumfător înapoi la Troia.

11

Hockenberry nu recunoscu pe niciunul dintre moravecii care-l aşteptau în bula albastră din Craterul Stickney al satelitului Phobos. La început, când câmpul de forţă al scaunului se dezactivase şi-l lăsase expus mediului înconjurător, intrase în panică şi-şi ţinuse respiraţia pentru câteva secunde – crezând că se afla încă în vid –, dar apoi simţise apăsarea aerului pe piele şi temperatura confortabilă, aşa că inspirase sacadat, tocmai când Mahnmut îl prezenta moravecilor mai înalţi care înaintaseră ca o delegaţie oficială. De fapt, fusese stânjenitor. După aceea micul său tovarăş plecase şi el rămăsese singur cu straniile maşinării organice.

– Bun sosit, doctor Hockenberry, rosti cel mai apropiat dintre cei cinci moraveci din faţa lui. Sper că voiajul de pe Marte a fost lipsit de evenimente.

Pentru o secundă, bărbatul simţi un fior aproape de greaţă, auzind pe cineva care-i spunea „doctor”. Exceptându-l pe Mahnmut care folosea titlul acela onorific, trecuse mult de când… ba nu, nu se întâmplase *niciodată* în această a doua viaţă, cu excepţia cazurilor în care prietenul lui scoliast

Nightenhelser îi utilizase titlul în glumă, o dată sau de două ori în ultimul deceniu.

– Mulţumesc, da… vreau să spun… scuze. Nu v-am reţinut numele tuturor. Vă rog să mă iertaţi. Am fost… distras.

Mă gândeam că voi muri când m-a părăsit scaunul. Moravecul scund încuviinţă.

– Nu mă îndoiesc. În bula aceasta este multă activitate şi, desigur, atmosfera transmite zgomotele.

Aşa era. Iar zgomotele abundau. Uriaşa bulă albastră, care acoperea cel puţin un hectar şi jumătate – Hockenberry nu se pricepuse niciodată să aprecieze mărimile şi distanţele, o lacună despre care crezuse mereu că era cauzată de faptul că nu practica sporturi –, era plină cu structuri de tip schelă, şiruri de maşini mai mari decât majoritatea clădirilor din vechiul său Bloomington, Indiana, picături organice pulsatile care semănau cu budinci dezertoare de mărimea unor terenuri de tenis, sute de moraveci – toţi ocupaţi cu diverse activităţi – şi globuri plutitoare care revărsau lumină şi scuipau raze laser, tăiau, sudau, topeau şi treceau mai departe. Singurul obiect care părea măcar de departe familiar în spaţiul uriaş, deşi cu totul impropriu locului acela, era o masă rotundă din lemn de trandafir, aflată la zece metri depărtare. Era înconjurată de şase taburete de diverse înălţimi.

– Numele meu este Asteague/Che, spuse moravecul scund. Sunt europan, ca prietenul tău Mahnmut.

– European? repetă Hockenberry prosteşte.

Fusese o dată în Franţa, în vacanţă, şi o dată la Atena, pentru o conferinţă clasicistă, şi cu toate că bărbaţii şi femeile din ambele locuri fuseseră… diferiţi… niciunul dintre ei nu semănase cu Asteague/Che: mai înalt decât Mahnmut, cam un metru douăzeci înălţime, şi mai umanoid – mai ales în privinţa mâinilor –, totuşi acoperit cu acelaşi material metalico-plastic ca Mahnmut, chiar dacă Asteague/Che era mai degrabă galben lucios, sclipitor. Îi amintea de o pelerină din cauciuc galben-viu pe care o avusese în copilărie şi la care ţinuse mult.

– Europan, nu „european”, rosti Asteague/Che fără vreo urmă de iritare. Europa la care mă refer este satelitul din apă şi gheaţă al lui Jupiter. Căminul lui Mahnmut. Şi al meu.

– Desigur.

Se înroşi la faţă şi, dându-şi seama, se înroşi din nou.

– Scuze. Desigur… Ştiam că Mahnmut era de pe un satelit de acolo. Scuze…

– Titlul meu… deşi „titlu” este un termen prea formal şi ostentativ, poate că „funcţie” ar fi o traducere mai potrivită, continuă Asteague/Che, este prim-integrator pentru Consorţiul Cinci Sateliţi.

Hockenberry făcu o plecăciune scurtă, înţelegând că se afla în prezenţa unui politician. Sau cel puţin a unei oficialităţi de vârf. Habar nu avea de numele celorlalţi patru sateliţi. În cealaltă viaţă a sa auzise de Europa şi părea să-şi amintească de faptul că la sfârşitul secolului douăzeci şi începutul secolului douăzeci şi unu se descoperea un nou satelit jupiterian la fiecare câteva săptămâni – sau aşa i se părea –, dar numele îi scăpau. Poate că nici nu fuseseră botezaţi până la moartea sa şi de aceea nu şi le reamintea. De asemenea, preferase dintotdeauna greaca în locul latinei şi considera că planeta cea mai mare din sistemul solar ar fi trebuit să fi fost botezată Zeus, nu Jupiter… deşi în circumstanţele actuale asta ar fi dat naştere la confuzii.

– Îngăduie-mi să-i mai prezint o dată pe colegii mei, spuse Asteague/Che.

Glasul moravecului îi amintise lui Hockenberry de cineva şi acum îşi dădu seama de cine anume – actorul de film James Mason.

– Gentlemanul înalt din dreapta mea este generalul Beh bin Adee, comandantul contingentului de moraveci de luptă din Centura de Asteroizi.

– Salut, doctor Hockenberry, rosti generalul Beh bin Adee. Încântat să te întâlnesc, în cele din urmă.

Creatura înaltă nu-i întinse mâna să i-o strângă, deoarece nu avea mână… doar cleşti ghimpaţi, cu o sumedenie de manipulatoare acţionate de motoraşe.

Gentleman, gândi Hockenberry. *Rocvec.* În ultimele opt luni văzuse mii de soldaţi rocveci atât pe câmpiile Ilionului, cât şi pe suprafaţa lui Marte din jurul Olimpului – întotdeauna înalţi de doi metri, ca acesta, întotdeauna negri, ca generalul, şi întotdeauna o masă de cârlige, ghimpi, muchii chitinoase şi zimţi ascuţiţi. *În mod clar nu-i prăsesc… sau construiesc… pentru frumuseţe în Centura de Asteroizi.*

– Plăcerea este de partea mea, generale… Beh bin Adee, zise el cu glas tare şi schiţă o plecăciune uşoară.

– În stânga mea, continuă prim-integratorul Asteague/Che, se găseşte integratorul Cho Li de pe satelitul Callisto.

– Bun sosit pe Phobos, doctor Hockenberry, spuse Cho Li cu glas atât de moale, încât părea feminin.

Oare moravecii au sexe? se întrebă el. Întotdeauna îi considerase pe Mahnmut şi pe Orphu ca fiind roboţi masculi – şi nu se putea înşela în privinţa atitudinilor stimulate de testosteron ale soldaţilor rocveci. Totuşi creaturile acestea aveau personalităţi distincte, atunci de ce nu şi sexe?

– Integrator Cho Li, repetă el şi se plecă iarăşi.

Callistanul – callistoid? callistonean? – era mai mic decât Asteague/Che, dar mai masiv şi mult mai puţin umanoid. Mai puţin umanoid chiar decât absentul Mahnmut. Hockenberry se simţea niţel deconcertat de frânturile ce păreau carne vie, trandafirie, întrezărite între plăcile din plastic şi oţel. Dacă Quasimodo – Cocoşatul de la Notre-Dame – ar fi fost asamblat din bucăţi de carne şi componente mecanice, cu braţe fără oase, o mulţime de ochi întruna mişcători de diverse mărimi şi o gură îngustă care semăna cu fanta unei cutii de scrisori, iar după aceea ar fi fost miniaturizat, ar fi putut fi un frate al integratorului Cho Li. Din cauza numelor, Hockenberry se întrebă dacă moravecii aceştia callistoidonali fuseseră proiectaţi de chinezi.

– Înapoia lui Cho Li se află Suma IV, spuse Asteague/Che cu glasul său de James Mason, de pe satelitul Ganymede.

Suma IV era foarte uman ca înălţime şi proporţii, însă nu şi ca aspect. Ceva mai înalt de un metru optzeci, ganymedeanul avea braţe şi picioare adecvat proporţionate, talie, piept plat şi numărul cuvenit de degete – toate acoperite de un înveliş fluid, cenuşiu, ca petrolul; Hockenberry îl auzise odată pe Mahnmut numindu-l buckycarbon. Dar atunci se referise la materialul de pe fuzelajul unei avionete. Turnat peste o persoană… sau un moravec în formă de persoană… efectul era deconcertant.

Şi mai deconcertanţi erau ochii lui supradimensionaţi, cu sutele lor de faţete sclipitoare. Hockenberry se întrebă dacă Suma IV sau semenii lui aterizaseră pe Pământ în epoca sa… poate la Roswell, New Mexico? Oare Suma IV avea un văr congelat în Zona 51?

Nu, îşi reaminti el, *creaturile acestea nu sunt extratereştri, ci entităţi organico-robotice pe care oamenii le-au proiectat,*

construit şi răspândit prin sistemul solar. Cu secole şi secole după moartea mea.

– Bună ziua, Suma IV.

– Încântat de cunoştinţă, doctor Hockenberry, zise înaltul moravec ganymedean.

Aici nu mai existau tonuri de James Mason sau de fetiţe… făptura neagră şi strălucitoare cu ochi scânteietori de muscă avea un glas care suna ca bombardamentul cu pietre abătut de nişte băieţi asupra unui butoi de tablă gol.

– Ultimul nostru reprezentant din Consorţiu, spuse Asteague/Che, este Retrograd Sinopessen de pe Amalthea.

– Retrograd Sinopessen? repetă Hockenberry, înăbuşindu-şi impulsul de a râde până îl apuca plânsul.

Dorea să se întindă undeva, să tragă un pui de somn şi să se trezească în studioul lui, în locuinţa veche şi albă de lângă Universitatea Indiana.

– Retrograd Sinopessen, da, aprobă Asteague/Che.

Moravecul identificat de trei ori înaintă pe picioare argintii de păianjen. Hockenberry observă că domnul Sinopessen avea dimensiunea unui transformator pentru trenuleţe, deşi mult mai sclipitor, părând din aluminiu lustruit, iar cele opt picioare îi erau atât de subţiri, încât păreau aproape invizibile. Ochi sau diode sau luminiţe minuscule străluceau în diverse puncte de pe şi din cutie.

– Încântat, dr. Hockenberry, rosti cutiuţa sclipitoare cu glas atât de gros, încât rivaliza cu uruitul subsonic al lui Orphu de Io. Ţi-am citit toate cărţile şi lucrările. Cel puţin tot ce avem în arhive. Sunt excepţionale. Este o onoare să te cunosc personal.

– Mulţumesc, răspunse Hockenberry prosteşte.

Se uită la cei cinci moraveci, la sutele care lucrau cu alte maşini incomprehensibile din uriaşa bulă presurizată, îl privi apoi pe Asteague/Che şi spuse:

– Şi-acum?

– Ce-ar fi să ne aşezăm în jurul mesei aceleia şi să discutăm despre iminenta expediţie spre Pământ şi posibila ta participare la ea, sugeră prim-integratorul european pentru Consorţiul Cinci Sateliţi.

– Sigur că da, zise Thomas Hockenberry. De ce nu?

12

Elena era singură şi neînarmată când Menelau o încolţi în cele din urmă.

Ziua de după funeraliile lui Paris începuse ciudat şi devenise şi mai ciudată, pe măsură ce înaintase. Vântul iernii purta miros de frică şi apocalipsă.

Devreme în dimineaţă, chiar pe când Hector ducea osemintele fratelui său la tumul, o mesageră o chemase pe Elena la Andromaca. Soţia lui Hector şi o servitoare, o sclavă din insula Lesbos, cu limba smulsă cu mulţi ani în urmă, care jurase să slujească societatea secretă cunoscută ca Troienele, o ţineau prizonieră pe Casandra cea cu ochi nebuni în odăile secrete ale Andromacăi de lângă Poarta Scheiană.

– Ce-i asta? întrebase, când intrase acolo.

Casandra nu ştiuse despre locuinţa aceasta şi n-ar fi trebuit să afle niciodată despre ea. Acum fiica lui Priam, profetesa nebună, stătea gârbovită pe un pat de lemn. Servitoarea, al cărei nume de sclavă era Hipsipile, după faimoasa mamă a lui Euneus, născut din împreunarea cu Iason, ţinea un cuţit cu lamă lungă în mâna tatuată.

– Ştie, rostise Andromaca.

Soţia lui Hector părea obosită, de parcă ar fi stat trează toată noaptea.

– Ştie despre Astianax.

– Cum?

Casandra fusese cea care răspunse, fără să ridice capul.

– Am văzut într-o viziune de-a mea.

Elena oftase. În momentele culminante ale conspiraţiei lor fuseseră şapte – Andromaca, soţia lui Hector, şi soacra ei, Hecuba, regina lui Priam, începuseră planurile. Apoi Teano se alăturase grupului – soaţa călăreţului Antenor şi mare preoteasă în Templul Atenei. După aceea Laodice, fiica Hecubei, fusese adusă în cercul secret. Ele patru îi încredinţaseră Elenei secretul lor şi ţelul lor: să pună capăt războiului, să salveze vieţile soţilor lor, să salveze vieţile copiilor lor, să se salveze pe ele însele de robia în mâinile aheilor.

Elena fusese onorată să devină una dintre Troienele tăinuite – ştiuse bine că ea nu era troiană, ci numai adevăratul izvor al necazurilor Troienelor – şi, la fel ca Hecuba, Andromaca, Teano şi

Laodice, muncise ani de zile pentru a găsi o terţă cale – un sfârşit cu onoare al războiului, dar fără un preţ atât de teribil.

Nu avuseseră de ales decât s-o includă pe Casandra, cea mai frumoasă, însă şi cea mai nebună, fiică a lui Priam, în complotul lor. Tânăra căpătase darul previziunii de la Apollo şi aveau nevoie de viziunile ei, dacă intenţionau să plănuiască şi să comploteze. În plus, Casandra le descoperise deja în una dintre transele ei de nebunie – şi bolborosea despre Troiene şi întâlnirile lor secrete din cripta de sub Templul Atenei –, aşa că o incluseseră ca să o reducă la tăcere.

A şaptea, ultima şi cea mai vârstnică dintre Troiene, fusese Herofile, „iubitoarea de Hera”, cea mai bătrână şi mai înţeleaptă dintre sibile şi preoteasă a lui Apollo Sminteus. Ca sibilă, interpreta adesea visele delirante ale Casandrei cu mai multă acurateţe decât o putea face prevestitoarea însăşi.

Aşa încât, atunci când Ahile îl răsturnase de la putere pe Agamemnon, susţinând că Pallas Atena îi omorâse prietenul cel mai bun, Patrocle, şi apoi îi condusese pe ahei împotriva zeilor înşişi într-un război brutal, Troienele simţiseră că aceea era ocazia lor cea mai bună. Excluzând-o pe Casandra din planuri – profetesa era prea instabilă în zilele finale dinaintea prevestitei ei căderi a Troiei –, o omorâseră pe doica Andromacăi şi pe pruncul acesteia, după care Andromaca afirmase, zbierând şi suspinând isteric, că Pallas Atena şi zeiţa Afrodita îl uciseseră pe micul Astianax, fiul lui Hector.

Hector, ca Ahile înaintea lui, înnebunise de durere şi furie. Războiul Troian luase sfârşit şi începuse Războiul cu Zeii. Aheii şi troienii mărşăluiseră prin Gaură pentru a asedia Olimpul împreună cu noii lor aliaţi, micuţii zei moraveci.

Iar în acea primă zi de bombardamente ale zeilor – înainte ca moravecii să protejeze Ilionul cu câmpurile lor de forţă –, Hecuba murise. Şi fiica ei Laodice. Şi Teano, cea mai iubită preoteasă a Atenei.

Trei dintre cele şapte Troiene muriseră în prima zi a războiului pe care-l stârniseră chiar ele. Şi după aceea sute de alţi oşteni şi civili dragi lor.

Încă unul acum? gândise Elena şi inima i se afundase într-o mâhnire mai adâncă decât mâhnirea.

– Vrei s-o ucizi pe Casandra? se adresase ea Andromacăi.

Soţia lui Hector îşi întorsese privirea rece în direcţia ei.

– Nu, rostise în cele din urmă. O să i-l arăt pe Scamandrius, pe Astianax al meu.

Menelau nu întâmpină nicio greutate să pătrundă în cetate în camuflajul lui stângaci din blană de leu şi coif cu colţi de mistreţ. Trecu pe lângă străjerii porţilor, alături de alte zeci de barbari, toţi aliaţi ai Troiei, după procesiunea funerară a lui Paris şi imediat înaintea mult-anunţatei sosiri a amazoanelor.

Era încă devreme. Ocoli palatul năruit al lui Priam, întrucât ştia că Hector şi căpeteniile sale vor fi acolo, depunând osemintele lui Paris, şi prea mulţi dintre eroii aceia troieni puteau recunoaşte coiful cu colţi de mistreţ sau pielea de leu a lui Diomede. Croindu-şi drum pe lângă piaţa animată şi pe străduţe lăturalnice, ajunse la piaţeta din faţa palatului lui Paris – sălaşul vremelnic al regelui Priam şi, încă, locuinţa Elenei. La uşă erau străji de elită, bineînţeles, ca pe ziduri şi pe toate terasele. Odiseu îi spusese cândva care dintre terasele uşor retrase era cea de la iatacul femeii şi Menelau privi cu intensitate teribilă perdelele acelea care se umflau în briză, dar soţia lui nu se ivi. Se zăreau însă doi lăncieri în armuri din bronz scânteietor, ceea ce sugera că Elena nu era acasă în dimineaţa aceasta – pe când trăiseră în palatul lor mai modest din Lacedemona, ea nu îngăduise niciodată gărzi în iatac.

Pe latura piaţetei opusă palatului lui Paris exista o prăvălie de vinuri şi brânzeturi care scosese mese grosolane pe străduţa însorită şi Menelau mâncă acolo, plătind cu galbenii troieni pe care avusese inspiraţia să-i înhaţe din sipetul lui Agamemnon în timp ce se îmbrăca. Zăbovi acolo mai multe ceasuri – strecurându-i monede triunghiulare proprietarului pentru a-l lăsa în pace – şi ascultă flecărelile şi bârfele celor din piaţetă şi de pe băncile vecine.

– Măreaţa doamnă-i înăuntru azi? întrebă o hoaşcă pe alta.

– Nu mai este de dimineaţă. Phoebe a mea a spus că găurica a plecat în zori, da’ nu ca să cinstească oasele bărbatului, care-s aşezate unde se cuvine, nu, nu.

– Da’ ce să fac-atunci? chicoti cea mai ştirbă dintre cotoroanţele care-şi molfăiau brânza.

Se aplecă mai mult, gata parcă să asculte o şoaptă, dar cealaltă băbătie – la fel de surdă ca prima – aproape că-şi răcni răspunsul.

– Se zice că moşul priapic Priam stăruie ca „măreaţa” Elena, ştoalfă străină şi fără de ruşine, să se mărite cu celălalt fecior al lui – nu vreunul din oastea-i de bastarzi care bântuie peste tot, că nu poţi s-arunci c-o piatră-ntr-un câine fără să loveşti un copil din flori de-al lui, ci fiul lui legitim, grasul ăla prost de Deifobos – şi s-o facă la două zile după frigarea lui Paris.

– Mintenaş, aşadar.

– Da, mintenaş. Poate chiar azi. Deifobos şi-a aşteptat rândul să i-o tragă ştoalfei încă de când Paris i-a târât curu-aici – blestemată fie ziua de către zei! –, aşa că-i pasămite vârât adânc în riturile lui Dionisos, dacă nu ale căsniciei, chiar pe când vorbim noi, surioară.

Babele chicotiră, împroşcând firimituri de brânză şi pâine.

Menelau se sculă brusc de la masă şi porni pe străzi, cu lancea în mâna stângă şi cu dreapta pe mânerul spadei.

Deifobos? Unde locuieşte Deifobos?

Fusese mai uşor înainte să fi început Războiul cu Zeii. Toţi fiii şi fiicele necăsătorite ale lui Priam, unii ajunşi de acum la vârsta de cincizeci de ani, locuiseră în palatul uriaş din mijlocul cetăţii – aheii plănuiseră să-şi înceapă măcelul de acolo după ce străpungeau zidurile troiene –, însă acea singură bombă norocoasă din prima zi a noului război îi împrăştiase pe prinţi şi pe surorile lor în palate la fel de luxoase din cetatea uriaşă.

Aşa că, la un ceas după ce părăsise prăvălia de brânzeturi, Menelau încă mergea pe străzile aglomerate, când amazoana Pentesilea şi duzina ei de luptătoare trecură pe lângă el în ovaţiile sălbatice ale mulţimii.

Trebui să se tragă îndărăt, altfel ar fi fost călcat de armăsarul de luptă al amazoanei din frunte. Piciorul ei cu apărătoare aproape că-i şterse mantia. Femeia nici măcar nu plecă sau întoarse privirea.

Frumuseţea ei îl izbi atât de puternic, încât fu cât pe aici să se aşeze, chiar acolo, pe caldarâmul presărat cu baligi de cal. Pe Zeus, ce frumuseţe delicată, în asemenea armură de luptă minunată şi strălucitoare! Ce ochi! Menelau – care nu se războise vreodată cu sau alături de tribul amazoanelor – nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Ca într-o transă de proroc, se împletici după alai, urmând mulţimea şi pe amazoane înapoi către palatul lui Paris. Acolo ele au fost întâmpinate de Deifobos, fără Elena prin preajmă, aşa că

se părea că babornițele greșiseră. Cel puțin cu privire la locul unde se afla actualmente Elena.

După ce privi, aidoma unui imberb păstor îndrăgostit, ușa prin care dispăruse Pentesilea, Menelau se smulse în cele din urmă din transă și reîncepu să colinde străzile. Era spre amiază. Știa că nu mai dispunea de mult timp – Agamemnon plănuise să înceapă răzvrătirea împotriva lui Ahile la amiază și să declanșeze bătălia înainte de căderea nopții – și înțelegea pentru prima dată ce așezare uriașă era Ilionul. Ce șanse ar fi avut să dea din întâmplare peste Elena aici, la timp pentru a acționa? Aproape niciuna, își dădu seama, fiindcă la primul strigăt de bătălie din rândurile argivilor, marea Poartă Scheiană avea să fie închisă și numărul străjilor de pe ziduri dublat. Menelau avea să fie prins în cursă.

Porni spre Poarta Scheiană, plin de întreita îngrețoșare a eșecului, urii și iubirii, aproape alergând, pe jumătate fericit că n-o găsise pe Elena și cu sufletul bolnav că n-o găsise și n-o omorâse, când dădu peste un soi de rebeliune în apropierea porții.

O privi un timp, parcă incapabil să se desprindă de spectacol, deși vâlva amenința să-l înglobeze și pe el, pe măsură ce se amplifica, scăpată de sub control. Bătrânele din apropiere bolboroseau despre cele întâmplate.

Se părea că femeile din Troia fuseseră inspirate de sosirea Pentesileei și a duzinii ei de amazoane – probabil că acum acestea dormeau pe culcușurile cele mai moi ale lui Priam; din palatul vremelnic mersese vorba despre jurământul făcut de regină de a-l omorî pe Ahile... și pe Aias, de asemenea, dacă mai avea timp, și pe orice altă căpetenie aheeană care i-ar fi stat în cale, fiindcă ochii ei de amazoană scânteiau de dorința de a trece la treabă. Toate acestea stârniseră ceva latent, dar cu siguranță nu pasiv, din femeile Troiei (cu totul altceva decât pe puținele Troiene supraviețuitoare), care ieșiseră în goană pe străzi, pe ziduri, chiar pe metereze, unde străjile derutate se retrăseseră dinaintea nevestelor, fiicelor, surorilor și mamelor care zbierau.

Apoi o femeie pe nume Hippodamia, nu bine-cunoscuta soață a lui Piritos, ci aceea a lui Tisifonos – o căpetenie troiană atât de neimportantă, încât Menelau n-o înfruntase niciodată pe câmpul de luptă și nici nu auzise despre ea în jurul focurilor –, le înflăcăra

pe femeile Troiei, îndemnându-le spre o frenezie a uciderii prin oratoria ei răcnită. Menelau se oprise pentru a se contopi cu gloata, însă apoi rămase să asculte şi să privească.

– Surorile mele! urlă Hippodamia, o femeie cu braţe groase şi şolduri late, totuşi nu lipsită de atractivitate; părul strâns în coadă la spate i se dezlegase şi-i vibra în jurul umerilor, în timp ce ţipa şi gesticula. De ce n-am luptat alături de bărbaţii noştri? De ce-am plâns soarta Ilionului – de ce-am jelit soarta copiilor noştri –, dar n-am făcut nimic pentru a o schimba? Suntem noi cu atât mai slabe decât flăcăiandrii troieni cărora încă nu le-au mijit tuleiele şi care au murit în ultimul an pentru cetatea lor? Nu suntem noi la fel de agere şi de periculoase ca fiii noştri?

Mulţimea de femei mugi.

– Ne împărţim hrana, lumina, aerul şi culcuşurile cu bărbaţii cetăţii noastre! răcni Hippodamia cea cu şolduri late. Atunci de ce nu le-am împărţi şi soarta-n luptă? Suntem atât de nevolnice?

– Nu! mugiră de pe ziduri o mie de femei din Troia.

– Există cineva pe-aici, o femeie, care să nu-şi fi pierdut un soţ, un frate, un tată, un fiu, o rudă în războiul acesta cu aheii?

– Nu!

– Există cineva printre noi care să se îndoiască de soarta noastră, ca femei, dacă aheii ar fi câştigat războiul acesta?

– Nu!

– Atunci să nu mai zăbovim şi să nu mai pregetăm nicio clipă aici! zbieră Hippodamia acoperind tumultul. Regina amazoanelor s-a juruit că-l va ucide pe Ahile înainte ca soarele să apună, iar ea a venit de hăt departe ca să lupte pentru o cetate care nu-i căminul ei. Putem noi să juruim mai puţin, să făptuim mai puţin, pentru bărbaţii noştri, pentru copiii noştri şi pentru propriile noastre vieţi şi viitoruri?

– Nu!

De data aceasta mugetul nu se mai opri şi femeile începură să alerge din piaţă, sărind de pe trepte pe ziduri, unele aproape călcându-l în picioare pe Menelau în însufleţirea lor.

– Înarmaţi-vă! răcni Hippodamia. Aruncaţi cât colo fusul şi furca de tors, părăsiţi războaiele de ţesut, îmbrăcaţi-vă-n armură, încingeţi-vă şi să ne-ntâlnim în faţa acestor ziduri!

Bărbaţii de pe ziduri şi de strajă, care rânjiseră şi hohotiseră în prima parte a tiradei soţiei lui Tisifonos, se retraseră acum iute în intrândurile uşilor şi în fundături, ferindu-se din calea gloatei

năvălitoare. Menelau făcu la fel.

Tocmai se întorsese să plece, îndreptându-se către apropiata Poartă Scheiană – încă deschisă, slavă zeilor! –, când o zări pe Elena la un colţ din apropiere. Ea privea în partea opusă şi nu-l văzu. O urmări cum sărută două femei, luându-şi rămas-bun, după care porni în sus pe stradă. Singură.

Menelau se opri, inspiră adânc, atinse mânerul spadei, se întoarse şi o urmă.

– Teano a oprit nebunia asta, spuse Casandra. Teano s-a adresat mulţimii şi a readus raţiunea acestei gloate de femei.

– Teano este moartă de peste opt luni, rosti Andromaca rece.

– În celălalt acum, zise Casandra cu tonul înnebunitor de monoton pe care-l folosea când era în transă. În celălalt viitor. Teano a oprit asta. Toţi au ascultat-o pe marea preoteasă a Templului Atenei.

– Ei bine, ea este hrană pentru viermi. Moartă ca mătărânga lui Paris, vorbi Elena. Nimeni n-a oprit gloata.

Femeile reveneau deja în piaţă şi ieşeau prin poartă într-o parodie de disciplină militară. În mod evident se împrăştiaseră la casele lor şi luaseră orice parte de armură găsiseră – coiful de bronz mat al vreunui tată, cu creasta din păr de cal veştejită sau chelită, scutul aruncat de vreun frate, lancea ori spada unui soţ sau fiu.

Toate armurile erau prea largi, suliţele prea grele şi cele mai multe femei păreau nişte copii care se jucau cu hainele părinţilor, pe când mergeau zăngănind şi zornăind.

– Asta-i nebunie, murmură Andromaca. Nebunie…

– Tot ce-a urmat după moartea lui Patrocle, prietenul lui Ahile, a fost nebunie, spuse Casandra cu ochii decoloraţi strălucind de febră şi de propria lor nebunie. Neadevărat. Fals. Fără fermitate.

Femeile stătuseră mai bine de două ore în odăile Andromacăi scăldate în soare de la ultimul cat, de lângă zid, împreună cu Scamandrius, care avea optsprezece luni, copilul „ucis de zei” pe care-l bocise întreaga cetate, pruncul pentru care Hector pornise la război împotriva zeilor olimpieni ca să se răzbune. Scamandrius – Astianax, „domnul cetăţii” – era perfect sănătos sub ochii atenţi ai noii sale doici, în vreme ce uşa era păzită zi şi noapte de gărzi ciliciane loiale, aduse din Teba cea înfrântă. Bărbaţii aceştia încercaseră să moară pentru regele Eetion,

învinsul tată al Andromacăi, ucis de Ahile după cucerirea cetăţii, şi, cruţaţi nu de propria lor dorinţă, ci de toana lui Ahile, trăiau acum doar pentru fiica lui Eetion şi fiul ei tăinuit.

Băieţelul, care bolborosea cuvinte şi mergea, şovăielnic, mai bine de un kilometru pe zi în ultima vreme, o recunoscuse pe mătuşa sa Casandra după atâtea luni, aproape jumătate din scurta sa viaţă, şi se repezise către ea cu braţele deschise.

Ea acceptase îmbrăţişarea, îl strânsese la rândul ei la piept, plânsese şi, pentru două ore, cele trei Troiene şi cele două sclave – una, o doică pentru alăptat, cealaltă, o ucigaşă de pe Lesbos – vorbiseră şi se jucaseră cu copilul, şi vorbiseră şi mai multe după ce el fusese culcat.

– Acum înţelegi de ce nu trebuie să mai rosteşti cu glas tare cuvintele acestea în transă, spusese încetişor Andromaca după ce vizita se sfârşise. Dacă le aud urechi nepotrivite – dacă acest adevăr ascuns este auzit de orice alte urechi decât ale noastre –, Scamandrius va muri întocmai cum ai profeţit cândva – azvârlit de pe zidul cel mai înalt, cu creierii risipiţi pe bolovani.

Casandra pălise mai mult decât obişnuita ei paloare şi plânsese din nou, pentru scurt timp.

– Voi învăţa cum să-mi ţin limba, zisese ea în cele din urmă, chiar şi când nu am control asupra ei. Roaba ta mereu prevăzătoare se va-ngriji în această privinţă.

Încuviinţase din cap spre inexpresiva Hipsipile.

Apoi auziseră larma care sporea şi ţipetele femeilor de pe zidul apropiat şi din piaţa cetăţii şi ieşiseră toate, cu vălurile coborâte peste chipuri, să vadă ce se întâmpla.

Elena fusese ispitită să intervină de câteva ori în timpul discursului Hippodamiei. Înţelesese, după ce era prea târziu – când femeile se risipiseră cu sutele către casele lor pentru a căuta armuri şi arme, zumzăind ca un roi de albine isterice –, că prevestitoarea Casandra avusese dreptate. Teano, vechea lor prietenă, marea preoteasă a încă veneratului Templu al Atenei, ar fi pus capăt nonsensului acesta. Cu vocea ei antrenată în templu, ar fi bubuit „Ce prostie!” şi ar fi atras atenţia mulţimii, potolind femeile prin vorbele ei. Teano ar fi explicat că această Pentesilea – care nu făcuse nimic pentru Troia, decât să-i promită ceva regelui bătrân şi să doarmă – era fiica zeului războiului. Era vreuna dintre femeile care ţipau în această piaţă a cetăţii fiică a unui zeu? Putea vreuna să-l revendice pe Ares ca tată?

În plus, Elena era sigură că Teano ar fi atras atenţia gloatei, care s-ar fi domolit brusc, că grecii nu luptaseră de aproape zece ani, egalând şi uneori dovedind eroi ca Hector, doar pentru a ceda azi în faţa unei mulţimi de femei neinstruite. Dacă nu cumva aţi deprins în taină cum să călăriţi, să mânaţi care de luptă, să azvârliţi lănci la kilometri depărtare, să abateţi cu pavăza lovituri sălbatice de spadă şi să fiţi pregătite să despărţiţi capetele urlătoare ale bărbaţilor de pe trupurile lor voinice, mergeţi acasă – Elena era sigură că Teano ar fi rostit toate acestea –, schimbaţi suliţele împrumutate cu furcile de tors şi lăsaţi-vă bărbaţii să vă apere şi să decidă rezultatul războiului lor de bărbaţi. Iar mulţimea s-ar fi împrăştiat.

Dar Teano nu era acolo. Era – citând comparaţia subtilă a Elenei – moartă ca mătărânga prinţului Paris.

Aşa se face că gloate de femei pe jumătate îmbrăcate în armuri ieşiseră din cetate la război, îndreptându-se către Gaură, mergând spre poalele Olimpului, convinse că-i vor face felul lui Ahile chiar înainte ca amazoana Pentesilea să se fi trezit din somnul ei revigorator. Hippodamia se ivise târziu prin Poarta Scheiană, cu armura împrumutată stându-i strâmb – părea să vină din altă epocă, parcă de pe vremea războiului cu centaurii –, cu pieptarul de bronz prost legat, zăngănind şi lovindu-se de pieptul ei masiv. Agitatoarea pierduse controlul gloatei pe care o stârnise. Ca toţi politicienii, se grăbea – şi nu izbutea – să ajungă în primul rând al paradei.

Elena, Andromaca şi Casandra – cu sclava ucigaşă Hipsipile privind-o deja cu atenţie pe profetesa cu ochi injectaţi – se sărutaseră, despărţindu-se, şi Elena plecase pe drumul ei, ştiind că Priam dorea să stabilească data căsătoriei cu grăsanul Deifobos înainte de sfârşitul zilei.

Dar pe drumul de întoarcere la palatul pe care-l împărţise cu Paris, Elena se îndepărtă de mulţimi şi intră în Templul Atenei. Locaşul era pustiu, desigur – în zilele acestea puţini o mai venerau deschis pe zeiţa despre care se spunea că-l omorâse pe Astianax şi azvârlise lumea muritorilor în război cu olimpienii –, şi se opri, înainte de a păşi în spaţiul întunecat şi plin de aromă de tămâie, ca să se lase pătrunsă de tihna lui şi ca să-şi ridice ochii la uriaşa statuie din aur a zeiţei.

– Elena.

Pentru o clipă, Elena din Troia a fost convinsă că zeiţa vorbise

cu glasul fostului ei soţ. După aceea se întoarse încet.
– Elena.
Menelau se afla la nici trei metri de ea, cu picioarele larg depărtate, cu sandalele ferm proptite pe pardoseala de marmură întunecată. Chiar şi în lumina slabă a pâlpâielilor lumânărilor votive vestale, îi vedea barba roşie, expresia mânioasă, spada din mâna dreaptă şi coiful cu colţi de mistreţ pe care-l ţinea nepăsător în mâna stângă.
– Elena.
Parcă asta era tot ce putea rosti regele şi războinicul încornorat acum, în clipa răzbunării sale.
Femeia se gândi s-o ia la fugă, însă ştiu că n-avea s-o ajute cu nimic. N-ar fi reuşit să treacă pe lângă Menelau, ca să iasă în stradă, iar soţul ei fusese dintotdeauna unul dintre alergătorii cei mai iuţi din Lacedemona. Ei glumiseră mereu că atunci când vor avea un fiu, va fi prea sprinten pentru ca unul dintre ei să-l prindă şi să-i tragă o bătaie. Nu avuseseră niciodată un fiu.
– Elena.
Crezuse că auzise toate soiurile de gemete ale bărbaţilor – de la orgasm, până la moarte şi tot ce exista între ele –, dar până atunci nu mai auzise un asemenea abandon al vreunui bărbat în faţa durerii. Şi în tot cazul nu icnit în felul acesta printr-un cuvânt familiar, care părea însă cu totul străin.
– Elena.
Menelau înaintă iute, ridicând spada în timp ce mergea.
Nu făcu nicio mişcare. Sub lumina vie a lumânărilor şi strălucirea aurie a zeiţei, se lăsă în genunchi, ridică ochii spre soţul ei legitim, plecă ochii şi-şi trase veşmântul în jos, dezgolindu-şi sânii şi aşteptând tăişul.

13

– Voi începe prin a răspunde la ultima ta întrebare, spuse prim-integratorul Asteague/Che. Trebuie să mergem pe Pământ, fiindcă se pare că centrul acestei activităţi cuantice se găseşte acolo sau în apropiere.
– La scurt timp după ce l-am cunoscut, Mahnmut mi-a zis că i-aţi trimis pe el şi pe Orphu pe Marte, tocmai pentru că Marte – şi în particular Olympus Mons – era sursa acestei activităţi… cuantice, rosti Hockenberry.

– Aşa crezuserăm când am utilizat abilitatea olimpienilor de a se teleporta cuantic, tranzitând aceste Găuri, astfel încât am sosit din Centură şi spaţiul jupiterian pe planeta Marte şi pe Pământul din vremea Ilionului. Acum însă tehnologia noastră sugerează că Pământul este sursa şi centrul acestei activităţi, în vreme ce Marte este recipientul… sau poate că „ţinta” ar fi un termen mai potrivit.

– Tehnologia voastră s-a schimbat atât de mult în opt luni?

– De când am accesat tunelurile cuantice ale olimpienilor, interveni Cho Li care părea expertul în problemele tehnice, aproape că ne-am triplat cunoştinţele despre teoria cuantică unificată. De pildă, mare parte din ceea ce ştim despre gravitaţia cuantică am învăţat în ultimele opt luni standard.

– Şi *ce* aţi învăţat?

Nu se aştepta să înţeleagă explicaţiile ştiinţifice, dar pentru prima dată era suspicios în privinţa moravecilor.

Retrograd Sinopessen, transformatorul de trenuleţe cu picioare de păianjen, răspunse în uruitul său nearmonios:

– Tot ce am învăţat este terifiant. Absolut terifiant.

Hockenberry înţelegea cuvântul acela.

– Deoarece chestia aia cuantică este instabilă? Mahnmut şi Orphu mi-au spus că ştiaţi înainte să-i fi trimis pe Marte. Este mai rău decât aţi crezut?

– Nu este vorba doar despre factorul respectiv, zise Asteague/Che, ci şi despre sporirea înţelegerii noastre asupra felului în care forţa, sau forţele, dinapoia aşa-zişilor zei utilizează această energie de câmp cuantic.

Forţa, sau forţele, dinapoia zeilor. Hockenberry remarcă precizarea aceea, însă nu se referi la ea pentru moment.

– Cum o utilizează?

– Pentru zborul carelor, vorbi ganymedanul Suma IV, olimpienii folosesc unde – pliuri – din câmpul cuantic.

Ochii multifaţetaţi ai creaturii înalte prindeau lumina într-o prismă de reflexii.

– Şi asta-i rău?

– Numai în sensul în care ar fi rău să utilizezi o armă termonucleară pentru a aprinde un bec din casă, spuse Cho Li pe tonul lui/ei blând. Energiile accesate sunt aproape incomensurabile.

– Atunci de ce n-au câştigat zeii războiul acesta? Se pare că

tehnologia voastră a stopat... până şi *aegisul* lui Zeus.

Îi răspunse Beh bin Adee, comandantul rocvec:

– Zeii utilizează doar o fracţiune infimă din energia cuantică activă pe şi în jurul lui Marte şi Ilion. Nu credem că ei înţeleg tehnologia dinapoia puterii lor. Le-a fost... împrumutată.

– De către cine?

Brusc, Hockenberry se simţi foarte însetat. Se întrebă dacă moravecii incluseseră mâncăruri sau băuturi pentru oameni în bula lor presurizată.

– Asta vom afla mergând pe Pământ, rosti Asteague/Che.

– Şi de ce folosiţi o navă spaţială?

– Pardon? replică Cho Li pe ton blând. Cum altfel să călătorim între planete?

– La fel cum aţi ajuns pe Marte în invazia voastră. Folosiţi una dintre Găuri.

– Între Marte şi Pământ nu există tuneluri cuantice de tip Găuri Brane, preciză Asteague/Che, clătinând din cap într-o manieră similară cu a lui Mahnmut.

– Totuşi v-aţi creat propriile Găuri ca să veniţi din spaţiul jupiterian şi Centură, nu? întrebă Hockenberry, simţind că îl durea capul. De ce nu procedaţi din nou aşa?

– Mahnmut a reuşit să plaseze transponderul nostru exact în cvincunxul fluxului cuantic pe Olimp, răspunse Cho Li. În prezent nu avem pe nimeni pe Pământ sau pe orbita Pământului care să facă aceeaşi operaţie. Acesta este unul dintre obiectivele misiunii noastre. Vom duce cu noi un transponder similar, deşi actualizat.

Bărbatul încuviinţă din cap, fără să fie tocmai sigur ce anume aproba. Încerca să-şi reamintească definiţia pentru „cvincunx”. Era un pătrat cu un al cincilea punct în centru? Sau ceva legat de frunze ori petale? Ştia că era asociat numărului cinci.

Asteague/Che se aplecă spre el peste masă.

– Doctor Hockenberry, pot să-ţi ofer un indiciu asupra motivului pentru care ne îngrozeşte această utilizare nepăsătoare a energiei cuantice?

– Te rog.

Ce manieraţi, gândi Hockenberry, care stătuse prea mult timp în preajma eroilor troieni şi greci.

– În cei peste nouă ani în care ai făcut naveta între locul acesta şi Ilion, ai remarcat ceva anormal despre gravitaţia pe Olimp şi pe restul planetei Marte?

– Păi… da, sigur că da… întotdeauna m-am simţit niţel mai uşor pe Olimp. Chiar şi înainte să fi înţeles că era Marte, ceea ce s-a întâmplat abia după sosirea voastră. Şi? Asta-i corect, nu? Gravitaţia de pe Marte nu este mai mică decât cea de pe Pământ?

– Este cu mult mai mică, sublinie Cho Li cu un fluierat… şi glasul ei semăna într-adevăr cu un fluier pentru urechile lui Hockenberry, mai exact cu un nai. Este de aproximativ trei virgulă şaptezeci şi doi de metri pe secundă la pătrat.

– Tradu-mi, ceru Hockenberry.

– Asta înseamnă treizeci şi opt la sută din acceleraţia gravitaţională a Pământului, zise Retrograd Sinopessen. Iar tu te deplasai zilnic – de fapt, te teleportai cuantic – între gravitaţia standard a Pământului şi cea a Olimpului. Doctor Hockenberry, ai sesizat o diferenţă de şaizeci şi doi la sută între gravitaţii?

– O să vă rog pe toţi să-mi spuneţi Thomas, rosti Hockenberry cu atenţia serios distrasă.

O diferenţă de şaizeci şi doi la sută? Ar fi trebuit aproape să plutesc, ca un balon, pe Marte… să parcurg câte douăzeci de metri la un singur salt. Prostii!

– N-ai sesizat această diferenţă gravitaţională, interveni Asteague/Che pe un ton care nu era în mod evident întrebător.

– Nu prea, încuviinţă Hockenberry. Întotdeauna îi fusese niţel mai uşor să meargă după ce revenea pe Olimp după o zi lungă în care observase Războiul Troian… şi nu numai pe munte, ci şi în barăcile scoliaştilor de la poalele uriaşului masiv. Niţel mai uşor – niţel mai uşor la mers şi la purtatul de greutăţi… totuşi, o diferenţă de şaizeci şi doi la sută? Nici gând!

– Există o diferenţă, zise el cu glas tare, dar nu atât de însemnată.

– Doctor Hockenberry, n-ai observat o diferenţă însemnată, deoarece gravitaţia de pe Marte, unde ai locuit în ultimii zece ani – şi unde noi am luptat în ultimele opt luni pământene standard – este de nouăzeci şi trei virgulă opt sute douăzeci şi unu la sută din cea pământeană normală.

Hockenberry căzu pe gânduri pentru o clipă.

– Şi? spuse el în cele din urmă. Zeii au modificat gravitaţia, când au adăugat aerul şi oceanele. La urma urmelor, ei sunt *zei.*

– Ei sunt ceva, aprobă Asteague/Che, dar nu ceea ce par a fi.

– Este atât de importantă modificarea gravitaţiei unei planete?

Se făcu tăcere şi, cu toate că nu-l văzu pe niciun moravec întorcând capul sau ochii sau altceva pentru a se uita la vreun alt moravec, avu senzaţia că toţi comunicau între ei pe vreo frecvenţă radio. *Cum să-i explicăm idiotului ăsta de om?*

– Este foarte importantă, rosti în cele din urmă Suma IV, ganymedanul înalt.

– Mai importantă chiar decât terraformarea în mai puţin de un secol şi jumătate a unei planete ca Marte cea originară, vorbi din nou Cho Li, fluierând. Ceea ce este imposibil.

– Gravitaţie înseamnă masă, interveni Retrograd Sinopessen.

– Serios? făcu Hockenberry şi se auzi cât de stupid sunase, dar nu-i păsă. Dintotdeauna am crezut că-i chestia aia care face obiectele să cadă.

– Gravitaţia este un efect al masei asupra continuumului spaţio-temporal, continuă păianjenul argintiu. Planeta Marte actuală are o densitate de trei virgulă şaizeci şi nouă ori mai mare decât densitatea apei. Planeta Marte originară – planeta pre-terraformată pe care am observat-o cu nici un secol în urmă – avea densitatea de trei virgulă nouăzeci şi patru ori mai mare decât densitatea apei.

– Asta nu mi se pare o schimbare prea mare, comentă Hockenberry.

– Nu este, a fost de acord Asteague/Che. În niciun caz nu justifică o creştere a atracţiei gravitaţionale cu aproape cincizeci şi şase de procente.

– Gravitaţia este în acelaşi timp o acceleraţie, rosti Cho Li pe tonurile ei muzicale.

Acum îl pierduseră definitiv pe Hockenberry. Venise aici să afle despre apropiata călătorie pe Pământ şi să audă de ce îl doreau pe el, nu să i se ţină o prelegere de ştiinţă ca unui elev mai prostuţ din clasa a opta.

– Aşadar ei – cineva, nu zeii – au schimbat gravitaţia planetei Marte, spuse el, iar voi credeţi că asta-i ceva foarte important.

– Este într-adevăr foarte important, doctor Hockenberry, zise Asteague/Che. Cine şi ce a manipulat gravitaţia planetei Marte în felul acesta este un stăpân al gravitaţiei cuantice. Găurile… aşa cum au ajuns să fie numite… sunt tuneluri cuantice care deformează şi manipulează de asemenea gravitaţia.

– Găuri-de-vierme, repetă Hockenberry. Ştiu despre ele.

Din Star Trek, gândi, însă nu vorbi cu glas tare.

– Găuri negre, adăugă el, apoi continuă: Şi găuri albe.

Tocmai îşi epuizase vocabularul despre subiectul respectiv. Până şi indivizii non-ştiinţifici, ca bătrânul doctor Hockenberry de la sfârşitul secolului douăzeci, ştiuseră că universul era plin de găuri-de-vierme care conectau între ele locuri îndepărtate din galaxia aceasta şi că pentru a trece printr-o gaură-de-vierme, intrai printr-o gaură neagră şi ieşeai printr-o gaură albă. Sau poate invers.

Asteague/Che clătină din cap în stilul Mahnmut.

– Nu sunt găuri-de-vierme, ci *Găuri Brane…* ca în *membrane.* Se pare că post-oamenii de pe orbita Pământului au utilizat găuri negre pentru a crea găuri-de-vierme temporare, dar Găurile Brane – şi nu uita că a mai rămas doar una, care leagă Marte de Ilion; celelalte şi-au pierdut stabilitatea şi s-au dezintegrat – nu sunt găuri-de-vierme.

– Dacă ai încerca să treci printr-o gaură-de-vierme sau o gaură neagră, ai muri, preciză Cho Li.

– Spaghetificat, rosti generalul Beh bin Adee. Sună de parcă l-ar fi încântat conceptul.

– Spaghetificarea… începu Retrograd Sinopessen.

– Am priceput ideea, îl întrerupse Hockenberry. Aşadar, utilizarea gravitaţiei cuantice şi a acestor Găuri Brane cuantice îl face pe adversar mult mai înfricoşător decât v-aţi temut vreodată.

– Da, încuviinţă Asteague/Che.

– Şi mergeţi cu nava asta mare pe Pământ pentru a afla cine sau ce a creat Găurile, a terraformat Marte şi probabil i-a creat pe zei.

– Da.

– Şi vreţi să vă însoţesc.

– Da.

– De ce? Ce posibilă contribuţie aş putea aduce la…

Se opri şi atinse forma de sub tunică, discul greu de pe piept.

– Medalionul TC.

– Da, încuviinţă iarăşi Asteague/Che.

– Când aţi sosit voi aici, v-am împrumutat medalionul pentru şase zile. M-am temut că nu mi-l veţi mai restitui. Aţi efectuat teste şi asupra mea… sânge, ADN, tot tacâmul. Crezusem că până acum aţi reprodus deja vreo mie de medalioane TC.

– Dacă am fi reuşit să reproducem o duzină… o jumătate de

duzină… unul singur, mormăi generalul Beh bin Adee, războiul cu zeii ar fi fost terminat şi Olimpul ocupat.

– Ne este imposibil să reproducem un dispozitiv TC, spuse Cho Li.

– De ce?

Hockenberry simţea că durerea de cap îl ucidea.

– Medalionul TC a fost personalizat pentru mintea şi corpul tău, rosti Asteague/Che în stilul melodios James Mason. Mintea şi corpul tău au fost… personalizate… pentru a lucra cu medalionul TC.

Hockenberry căzu pe gânduri. În cele din urmă, clătină din cap şi atinse din nou medalionul greu de sub tunică.

– Mi se pare complet lipsit de sens. Obiectul ăsta nu făcea parte din echipamentul standard. Noi, scoliaştii, trebuia să mergem în locuri prestabilite pentru a reveni pe Olimp – zeii ne teleportează cuantic înapoi. Era un fel de „teleportează-mă-n navă, Scotty”, dacă-nţelegeţi ce vreau să spun… ceea ce nu puteţi.

– Ba da, înţelegem perfect, zise transformatorul Lionel pe picioare argintii de păianjen groase de un milimetru. Îmi place mult serialul acela. Am înregistrat toate episoadele. Mai ales prima serie… Dintotdeauna m-am întrebat dacă nu există o secretă legătură romantică între căpitanul Kirk şi domnul Spock.

Hockenberry dădu să răspundă, apoi se opri.

– Uite care-i treaba, făcu el în cele din urmă, zeiţa Afrodita mi-a dat acest medalion TC ca s-o spionez pe Atena, pe care ea dorea s-o omoare. Dar s-a-ntâmplat cu peste nouă ani după ce începusem să lucrez ca scoliast, făcând naveta între Olimp şi Ilion. Cum să fie corpul meu „personalizat” să lucreze cu medalionul, când nimeni n-aveam cum să ştie că…

Se opri. O urmă de greaţă avansa încetişor, târâş, pe sub durerea de cap. Se întrebă dacă aerul era respirabil în bula albastră.

– Ai fost iniţial… reconstruit… pentru a lucra cu medalionul TC, spuse Asteague/Che. Tot aşa cum zeii au fost concepuţi pentru a se teleporta cuantic pe cont propriu. În privinţa asta suntem siguri. Poate că răspunsul la motivele respective se află pe Pământ sau pe orbita Pământului, în una dintre sutele de mii de maşini şi oraşe orbitale ale post-oamenilor.

Hockenberry se lăsă pe spate în scaun. Când luaseră loc la

masă, observase că taburetul lui era singurul cu spătar. Moravecii fuseseră foarte atenţi asupra acelui detaliu.

– Vreţi să vin în expediţie, zise el, ca să mă pot teleporta cuantic înapoi aici, dacă se întâmplă ceva rău. Sunt ca una dintre balizele acelea de urgenţă pe care le aveau în vremea mea submarinele nucleare. Le lansau doar când ştiau că totul era pierdut.

– Da, rosti Asteague/Che. Exact acesta este motivul pentru care dorim să vii în voiaj.

Hockenberry clipi repede.

– Cel puţin, sunteţi sinceri… trebuie să recunosc. Care sunt obiectivele acestei expediţii?

– Obiectivul Unu: să găsim sursa de energie cuantică, spuse Cho Li. Şi s-o decuplăm, dacă va fi posibil. Ameninţă întregul sistem solar.

– Obiectivul Doi: să stabilim contact cu oricare alţi supravieţuitori oameni sau post-oameni, pentru a-i chestiona cu privire la motivele dinapoia acestei conexiuni zei–Ilion şi a periculoasei manipulări cuantice din jurul ei, continuă ganymedeanul cenuşiu Suma IV.

– Obiectivul Trei: să cartografiem tunelurile cuantice – Găurile Brane – existente şi oricare altele suplimentare ascunse şi să vedem dacă pot fi utilizate pentru călătorii interplanetare sau interstelare, adăugă Retrograd Sinopessen.

– Obiectivul Patru: să găsim entităţile extraterestre care au pătruns în sistemul nostru solar acum paisprezece secole, adevăraţii zei dindărătul acestor pitici, de fapt, zei olimpieni şi să discutăm cu ele în mod raţional, vorbi generalul Beh bin Adee. Iar dacă raţiunea eşuează, să le distrugem.

– Obiectivul Cinci, zise Asteague/Che cu tonul lui britanic, lent şi tărăgănat, să readucem pe Marte tot echipajul moravec şi uman… viu şi funcţional.

– Măcar obiectivul ăsta îmi place, comentă Hockenberry.

Inima îi bubuia şi durerea de cap devenea genul de migrenă pe care-l avusese în facultate, în perioada cea mai nefericită a vieţii sale anterioare. Se ridică în picioare.

Cei cinci moraveci se sculară iute.

– Cât timp am pentru a mă decide? Fiindcă dacă plecaţi în mai puţin de o oră, nu vin. Vreau să mă gândesc.

– Nava va fi gata şi aprovizionată în patruzeci şi opt de ore,

spuse Asteague/Che. Doreşti să aştepţi aici, în timp ce te gândeşti? Am pregătit pentru tine un habitat adecvat într-o parte liniştită a…

– Vreau să mă-ntorc în Ilion. Acolo mă voi putea gândi mai bine.

– Îţi vom pregăti avioneta pentru a pleca imediat. Mă tem însă că, potrivit actualizărilor pe care le primesc de la monitorii noştri, evenimentele de acolo sunt azi destul de haotice.

– Nu aşa se-ntâmplă întotdeauna? Lipsesc nişte ore şi ratez toate chestiile interesante.

– Doctor Hockenberry, e posibil să consideri că evenimentele de la Ilion şi de pe Olimp evoluează prea interesant pentru a le lăsa în urmă, rosti Retrograd Sinopessen. Eu unul aş înţelege cu certitudine dedicaţia unui cercetător al *Iliadei* de a rămâne, pentru a observa.

Hockenberry oftă şi clătină din capul care-l durea.

– Indiferent unde ne-am găsi în ceea ce se petrece la Ilion şi Olimp, e cu totul altceva faţă de *Iliada.* În majoritatea timpului sunt la fel de derutat ca biata Casandra.

O avionetă pătrunse prin peretele curb al bulei albastre, pluti deasupra lor, apoi coborî silenţios. Rampa se curbă în jos. Mahnmut stătea în uşă.

Hockenberry încuviinţă oficial din cap spre delegaţia moravecilor.

– O să vă anunţ înainte de trecerea a patruzeci şi opt de ore, zise el şi porni către rampă.

– Doctor Hockenberry, se auzi glasul lui James Mason în spatele său, şi bărbatul se întoarse. Dorim ca în această expediţie să luăm cu noi un grec sau un troian, spuse Asteague/Che. Am aprecia dacă ne-ai recomanda pe cineva.

– De ce? Adică, de ce aţi lua pe cineva din Epoca Bronzului? De ce aţi lua pe cineva care a trăit şi a murit cu şase mii de ani înainte de epoca Pământului pe care-l vizitaţi?

– Avem motivele noastre. Dacă ar fi să ne dai un răspuns rapid, fără să te gândeşti, pe cine ai nominaliza pentru călătorie?

Pe Elena din Troia, gândi Hockenberry. *Oferiţi-ne apartamentul nupţial în călătoria spre Pământ şi-ar putea fi o expediţie a dracului de plăcută.* Încercă să se imagineze făcând sex cu ea în imponderabilitate. Durerea de cap îl împiedică să reuşească.

– Vreţi un războinic? Un erou?

– Nu neapărat, interveni generalul Beh bin Adee. Luăm o sută de soldaţi de ai noştri. Pur şi simplu pe cineva din epoca Războiului Troian care ar putea fi un atu.

Elena din Troia, gândi Hockenberry din nou. *Are nişte...* Scutură din cap.

– Ahile ar fi alegerea evidentă, rosti cu glas tare. După cum ştiţi, este invulnerabil.

– Ştim, spuse încetişor Cho Li. L-am analizat în mod secret şi ştim de ce este, aşa cum zici, invulnerabil.

– Pentru că mama lui, zeiţa Thetis, l-a îmbăiat în râul...

– De fapt, îl întrerupse Retrograd Sinopessen, pentru că cineva... *ceva...* a deformat într-o măsură improbabilă matricea de probabilitate cuantică din jurul domnului Ahile.

– Perfect, făcu el, neînţelegând nici măcar un cuvânt din fraza aceea. Deci îl vreţi pe Ahile?

– Nu cred că ar fi de acord să vină cu noi – tu ce crezi, doctor Hockenberry? întrebă Asteague/Che.

– Ăăă... nu cred nici eu. L-aţi putea sili să vină?

– Cred că ar fi o propunere mai riscantă decât însumarea tuturor celorlalte pericole implicate în vizitarea planetei a treia, hurui generalul Beh bin Adee.

Simţul umorului la un rocvec? gândi Hockenberry.

– Dacă nu Ahile, rosti el, atunci cine?

– Ne întrebam dacă sugerezi pe cineva. Cineva curajos, însă inteligent. Un explorator, dar sensibil. Cineva cu care să comunicăm. O personalitate flexibilă, să zicem.

– Odiseu, spuse Hockenberry fără ezitare. Vă trebuie Odiseu.

– Crezi că ar accepta să vină? întrebă Retrograd Sinopessen.

Hockenberry inspiră adânc.

– Dacă susţineţi că Penelopa îl aşteaptă la capătul călătoriei, ar merge până-n iad şi-napoi cu voi.

– Nu dorim să-l minţim, vorbi Asteague/Che.

– Lăsaţi pe mine. Voi fi încântat. Indiferent dacă o să vin sau nu cu voi, o să fiu intermediarul vostru în a-l convinge pe Odiseu să vi se alăture.

– Am aprecia. Aşteptăm cu nerăbdare să auzim în următoarele patruzeci şi opt de ore propria ta decizie privind alăturarea la voiajul nostru.

Europanul întinse braţul şi Hockenberry îşi dădu seama că la capătul acestuia era o mână destul de umanoidă.

O scutură şi intră după Mahnmut în avionetă. Rampa se ridică. Scaunul invizibil îl cuprinse. Părăsiră bula.

14

Nerăbdător, furios, plimbându-se înainte şi înapoi prin faţa a o mie dintre cei mai buni mirmidoni ai săi pe coasta de la poalele Olimpului, aşteptându-i pe zei să-şi trimită reprezentantul din ziua aceea ca să-l poată ucide, Ahile îşi aminteşte prima lună de război – o perioadă pe care toţi troienii şi argivii continuau s-o numească „Mânia lui Ahile”.

Nenumăraţi zei se teleportaseră cuantic atunci de pe înălţimile olimpiene, încrezători în câmpurile de forţă şi în maşinile din sângele lor, pregătiţi să sară în Timpul Lent şi să scape de orice furie muritoare, neştiind că micuţii oameni-mecanici moraveci, noii aliaţi ai lui Ahile, aveau propriile lor căi şi farmece prin care să contracareze asemenea şiretenii zeieşti.

Ares, Hades şi Hermes săriseră primii, zornăind în rândurile aheilor şi troienilor, pe când cerul exploda. Flăcări urmaseră liniile de forţă, până ce atât Olimpul, cât şi şirurile de muritori deveniseră domuri şi turnuri şi valuri pâlpâitoare de văpăi. Omuleţii Verzi se risipiseră către felucile lor. *Aegisul* lui Zeus vibrase şi devenise vizibil, pe măsură ce absorbea megatone de asalturi moravece.

Ahile avea ochi doar pentru Ares şi tovarăşii lui teleportaţi: Hades, cu ochi roşii, în bronz negru, şi Hermes cel cu ochi negri în armura roşie cu ţepi.

– Învăţaţi-i moartea pe muritori! urlă Ares, zeul războiului, înalt de trei metri şi jumătate, pâlpâitor, atacând năvălitor rândurile de argivi.

Hades şi Hermes îl urmară. Toţi trei azvârliră lăncii zeieşti care nu-şi puteau rata ţinta.

Dar ratară. Ursita lui Ahile nu era să moară în ziua aceea. Sau în oricare altă zi de mâna unui nemuritor.

Suliţa unui nemuritor şterse puternicul braţ drept al ucigaşului-de-oameni-cel-cu-pas-avântat, dar nu-i dădu sângele. Alta se înfipse în scutul lui minunat, însă fu blocată de stratul de aur polarizat forjat de zeu. A treia ricoşă din coiful lui de aur fără a lăsa urmă.

Cei trei zei traseră rafale de energie din palmele lor zeieşti.

Câmpurile nanocreate ale lui Ahile scuturară milioanele de volţi, tot aşa cum un câine se scutură de apă.

Ares şi Ahile se izbiră laolaltă, ca doi munţi intraţi în coliziune. Cutremurul răsturnă din picioare sute de troieni, greci şi zei, chiar în clipa când liniile de bătălie se uneau. Ares se ridică primul. Îşi înălţă spada roşie şi roti o lovitură ca să-l descăpăţâneze pe muritorul parvenit.

Ahile eschivă tăişul şi îl străpunse pe zeul războiului, retezând armura şi viscerele divine, până ce pântecul lui Ares se deschise, *ichor* auriu îi acoperi pe muritor şi pe nemuritor deopotrivă, iar măruntaiele divine ale zeului războiului se revărsară pe scaieţii marţieni roşii. Prea surprins ca să cadă, prea ultragiat ca să moară, zeul se holbă la propriile-i intestine, care continuau să se descolăcească şi să şiroiască în ţărână.

Ahile se-nălţă, îl prinse pe Ares de coif şi-l smuci în jos şi înainte, până ce saliva lui umană stropi trăsăturile perfecte ale zeului.

– Ba *tu* să simţi gustul morţii, momâie bicisnică!

După care, lucrând ca un măcelar din piaţă la începutul unei zile lungi, îi reteză mâinile de la încheieturi, apoi picioarele de deasupra genunchilor, după aceea braţele.

O negură zbieră, rotindu-se în jurul leşului, sub ochii holbaţi ai celorlalţi zei, iar capul lui Ares răcni chiar şi după ce îl reteză de pe grumaz.

Oripilat, dar la fel de ambidextru şi letal, Hermes ridică a doua sa lance.

Ahile sări înainte atât de iute, încât toţi presupuseră că se teleportase. Apucă lancea zeului şi o smuci către el. Hermes încercă s-o tragă îndărăt. Îşi roti spada neagră spre genunchii muritorului, dar ucigaşul-de-oameni sări, evitând ceaţa de oţel-carbon întunecată.

Pierzând întrecerea de tras de lance, zeul făcu un salt înapoi şi încercă să se teleporteze cuantic.

Moravecii îşi proiectaseră câmpul în jurul lor. Nimeni nu avea să se teleporteze cuantic, înăuntru sau în afară, până nu se încheia lupta aceasta.

Hermes îşi scoase sabia cu lamă curbată şi fioroasă. Ahile reteză de la cot braţul omorâtorului-de-giganţi şi mâna cu degetele încă încleştate pe armă căzu pe solul bogat şi roşu al lui Marte.

– Îndurare! strigă Hermes, aruncându-se în genunchi şi îmbrăţişându-l pe Ahile în jurul mijlocului. Îndurare, te implor!

– Nu există îndurare, spuse Ahile şi îl hăcui pe zeu într-o mulţime de bucăţele tremurătoare, care sângerau auriu.

Hades se retrase din faţa măcelului, cu ochii roşii plini de frică. Sute de alţi zei se materializau în cursa pregătită de oameni, iar Hector şi căpeteniile sale troiene, mirmidonii lui Ahile şi toţi eroii grecilor îi provocau la luptă, cu câmpurile de forţă moravece neîngăduind zeilor să fugă prin teleportare cuantică odată ce sosiseră. Pentru prima dată în memoria oricui de pe câmpul de bătălie, zei şi eroi, semizei şi muritori, legende şi pedeştri se luptau în condiţii destul de aproape de egalitate.

Hades comută în Timpul Lent.

Planeta încetă să se mai rotească. Aerul se îndesi. Valurile îngheţară, ridicate în evantaie curbe peste ţărmul stâncos. Păsările se opriră şi rămaseră suspendate în mijlocul zborului. Zeul icni şi vomită de uşurare. Niciun muritor nu-l putea urma aici.

Ahile comută după el în Timpul Lent.

– Asta… nu-i… posibil, rosti stăpânul împărăţiei umbrelor prin aerul gros ca melasa.

– Mori, Moarte! urlă Ahile şi înfipse lancea tatălui său Peleus în gâtul zeului, imediat sub locul în care obrăzarele negre se curbau în sus către ţeasta lui Hades, aidoma unor pometi.

Ichor auriu ţâşni în ralanti.

Ahile îmbrânci în lături scutul ornamentat cu negru şi străpunse cu spada pântecul şi şira spinării zeului. Deşi pe moarte, Hades răspunse printr-o lovitură care ar fi despicat un munte. Lama neagră lunecă de pe pieptul lui Ahile ca şi cum nici nu l-ar fi atins. Ursita lui era să nu moară în ziua aceea şi niciodată de mâna unui nemuritor. Ursita lui Hades era să moară în ziua aceea – oricât de temporar, potrivit standardelor umane. Căzu greoi şi negura se învolbură în jurul lui, când dispăru în interiorul unui ciclon de onix.

Manipulând fără efort conştient noua nanotehnologie, devastând câmpuri cuantice de probabilitate deja demolate, Ahile ieşi din Timpul Lent pentru a intra din nou în toiul bătăliei. Zeus părăsise câmpul. Ceilalţi zei fugeau, uitând, în panica lor, să ridice *aegisul* în urmă. Altă fermecătorie moravecă, injectată chiar în dimineaţa aceea, îi îngădui lui Ahile să treacă prin

câmpurile lor energetice mai slabe şi să-i urmărească în sus pe stâncile Olimpului, pe meterezele inferioare.

Atunci începu cu adevărat să-i măcelărească pe zei şi zeiţe.

Însă toate acelea fuseseră în primele zile ale războiului. Azi – a doua zi după funeraliile lui Paris – niciun zeu nu coboară să lupte.

De aceea, întrucât aliatul său Hector lipseşte şi troienii stau pasivi în partea lor de front, cu Enea, mai puţin importantul frate al lui Hector, conducând miile de troieni de acolo, Ahile se întâlneşte cu căpeteniile lui aheene şi cu moravecii experţi în artilerie pentru a plănui un atac iminent asupra Olimpului.

Atacul va fi simplu: în timp ce armele nucleare şi energetice ale moravecilor vor activa *aegistul* pe pantele inferioare, Ahile şi cinci sute dintre cele mai bune căpetenii şi ahei ai săi vor pătrunde în treizeci de avionete de transport printr-o secţiune inferioară a scutului energetic, la câteva sute de kilometri depărtare pe circumferinţa Olimpului, se vor repezi spre pisc şi vor aduce torţa zeilor chiar în palatele lor. Pe acei ahei care vor fi răniţi sau care-şi vor pierde curajul de luptă în citadela lui Zeus şi a zeilor, avionetele îi vor evacua după destrămarea elementului surpriză. Ahile intenţionează să stea până ce vârful muntelui Olimp va fi transformat în osuar şi toate templele sale albe şi reşedinţele zeilor vor fi ruine carbonizate. La urma urmelor, gândeşte el, Heracle a dărâmat cândva singur zidurile Ilionului când s-a mâniat şi a cucerit cetatea cu propriile-i forţe – de ce ar fi sacrosancte palatele Olimpului?

Toată dimineaţa Ahile se aşteptase să-i vadă ivindu-se pe Agamemnon şi pe fratele său mai sărac cu duhul, Menelau, la conducerea unei gloate de oşteni loiali, pentru a încerca să recapete controlul asupra aheilor şi să readucă războiul la muritor-împotriva-muritor, ajutându-i din nou pe zeii trădători şi ucigaşi, dar deocamdată fostul comandant suprem cu ochi de câine şi inimă de ciută nu-şi arătase chipul. Ahile decisese că-l va ucide când va începe răzmeriţa. Pe el, pe fratele cu barbă roşcovană, Menelau, şi pe toţi cei care-i vor urma pe cei doi atrizi. Este convins că vestea cum că aşezările de acasă au fost pustiite de orice formă de viaţă nu-i decât un şiretlic al lui Agamemnon pentru a-i incita la răscoală pe aheii laşi şi agitaţi.

Aşa încât atunci când centurionul conducător de moraveci Mep Ahoo, rocvecul ghimpat care răspunde de bombardamentele cu

energie şi artilerie, ridică privirea de la harta pe care o studiază sub mătasea unui pavilion şi anunţă că vederea sa binoculară a observat o oaste ciudată care vine prin Gaură dinspre Ilion, Ahile nu este surprins.

Peste câteva minute însă *este* surprins, când Odiseu – cel cu privirea cea mai ageră din grupul lor de comandă strâns sub baldachinul care fâlfâie – rosteşte:

– Sunt femei. Femei troiene.

– Amazoane, vrei să spui? întreabă Ahile, ieşind sub strălucirea soarelui Olimpului.

Antilocus, fiul lui Nestor, vechiul prieten al lui Ahile din nenumărate campanii, sosise cu carul aici, cu o oră în urmă, povestindu-le tuturor despre venirea celor treisprezece amazoane şi jurământul Pentesileei de a-l ucide pe Ahile în duel individual. Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat râsese nepăsător, arătându-şi dinţii perfecţi. El nu luptase şi nu învinsese zece mii de troieni şi zeci de zei pentru a se speria de fanfaronada unei femei.

Odiseu clătină din cap.

– Femeile acestea, fiu al lui Peleus, sunt vreo două sute şi toate poartă armuri ce nu li se potrivesc. Nu sunt amazoane. Sunt prea grase… prea scunde… prea bătrâne… unele aproape jalnice.

– În fiecare zi, mormăie durul Diomede, fiul lui Tideus, rege al Argosului, se pare că ne afundăm şi mai mult în nebunie.

Teucer, arcaşul bastard şi frate vitreg al Marelui Aias, rosteşte:

– Să înaintez posturile de pază ale taberei, nobile Ahile? Să le oprească pe femeile astea, indiferent care ar fi nebunia misiunii lor aici, şi să le silească să revină la războaiele lor de ţesut?

– Nu. Să ieşim noi şi să le întâmpinăm, să vedem ce le-mpinge pe primele femei să se aventureze prin Gaură către Olimp şi tabăra aheeană.

– Poate că sunt în căutarea lui Enea şi a soţilor lor troieni, aflaţi la multe leghe în stânga noastră, zice Marele Aias, fiul lui Telamon, conducătorul oastei din Salamina, care în dimineaţa aceasta marţiană susţine flancul stâng al mirmidonilor.

– Poate.

Vocea lui Ahile sună amuzată şi uşor iritată, dar neconvinsă. Iese sub lumina mai slabă a soarelui olimpian, conducând grupul de regi aheeni, căpetenii, subcăpetenii şi luptătorii lor cei mai credincioşi.

Este într-adevăr o gloată de femei troiene. Când ajung la mai puţin de o sută de metri, Ahile se opreşte cu contingentul său de cincizeci de eroi şi aşteaptă apropierea mulţimii dezordonate şi zăngănitoare de femei care strigă. Ucigaşului-de-oameni-cel-cu-pas-avântat i se par gâgâiturile unui cârd de gâşte.

– Vezi pe cineva de sânge nobil printre ele? îl întreabă pe Odiseu cel cu privire ageră, pe când aşteaptă ca hoarda gălăgioasă să străbată ultima porţiune de sol acoperit cu scaieţi roşii care-i desparte. Vreo soaţă sau fiică de erou? Andromaca sau Elena sau Casandra cea cu ochi nebuni sau Medesicaste sau venerabila Castianira?

– Niciuna dintre acestea, răspunde iute Odiseu. Niciuna de familie nobilă, prin născare sau prin alianţă. O recunosc doar pe Hippodamia – cea voinică cu lance şi scut lung şi vechi, aidoma celui pe care-l poartă Marele Aias –, iar pe ea o recunosc numai pentru că m-a vizitat odată în Itaca cu soţul ei, troianul Tisifonos cel departe călător. Penelopa a luat-o să-i arate grădinile noastre, totuşi mi-a spus după aceea că era acră ca o rodie necoaptă şi că nu se bucura de frumuseţi.

Ahile, care vede acum femeile destul de limpede, zice:

– În tot cazul, ea însăşi nu-i o frumuseţe de care să te bucuri. Filoctet, ieşi în faţă, opreşte-le şi întreabă-le ce caută aici, pe câmpul nostru de bătălie cu zeii.

– Chiar eu, fiu al lui Peleus? scânceşte bătrânul arcaş. După minciuna răspândită ieri despre mine la funeraliile lui Paris, nu cred că eu ar trebui să fiu cel care…

Ahile se răsuceşte şi-l reduce la tăcere cu o privire mustrătoare.

– O să vin şi eu, să te ţin de mână, huruie Marele Aias. Teucer, vino cu noi. Doi arcaşi şi un lăncier ar trebui să le poată domoli pe prostănacele astea fără gheare, chiar dacă devin mai scârboase decât sunt deja.

Cei trei bărbaţi înaintează din rândurile contingentului lui Ahile.

Ceea ce se petrece în continuare are loc foarte rapid.

Filoctet, Teucer şi Marele Aias se opresc la douăzeci de paşi de aşa-zisele rânduri ale femeilor în armuri care gâfâie evident istovite, iar fostul comandant al tesalienilor şi fost naufragiat păşeşte în faţă, ţinând în mâna stângă faimosul arc al lui Heracle şi ridicând palma dreaptă în sus în semn de pace.

Una dintre femeile mai tinere din dreapta Hippodamiei îşi

azvârle suliţa. În mod incredibil, uluitor, aceasta îl loveşte pe Filoctet – care supravieţuise zece ani veninului de şarpe şi mâniei zeilor – drept în piept, imediat deasupra armurii uşoare de arcaş, şi-i străpunge corpul, retezându-i şira spinării şi năruindu-l fără viaţă pe solul roşu.

– Ucideţi-o pe căţea! urlă Ahile, ultragiat, repezindu-se înainte şi trăgându-şi spada din teacă.

Teucer, aflat acum sub potopul de lănci aruncate orbeşte de femei şi sub o grindină de săgeţi prost ţintite, nu mai are nevoie de asemenea îndemnuri. Mai iute decât pot vedea majoritatea ochilor de muritori, el înstrunează o săgeată, întinde complet coarda şi trimite proiectilul lung de un metru prin gâtul femeii care l-a omorât pe Filoctet.

Hippodamia şi douăzeci-treizeci de femei se apropie de Marele Aias, străduindu-se să împungă cu suliţele şi încercând să rotească spadele masive ale soţilor, taţilor sau fiilor lor în lovituri stângace, cu două mâini.

Aias, fiul lui Telamon, se uită înapoi spre Ahile doar pentru o clipită, aruncând o privire ca de amuzament către ceilalţi bărbaţi, după care îşi trage spada lungă, împinge în lături sabia şi scutul Hippodamiei, printr-un brânci lipsit de efort, şi-i retează capul de parcă ar fi cosit buruienile din curte. Înnebunite acum de mânie, mai presus de frică, celelalte femei năvălesc spre cei doi bărbaţi. Teucer trage săgeată după săgeată în ochii lor, în coapse, în sânii care pendulează şi – peste câteva secunde – în spinările care fug. Marele Aias le termină pe restul care sunt îndeajuns de nătoade ca să mai zăbovească, păşind printre ele ca un bărbat înalt printre copii şi lăsând leşuri în urmă.

Până ce sosesc Ahile, Odiseu, Diomede, Nestor, Cromius, Micul Aias, Antilocus şi ceilalţi, patruzeci de femei sunt moarte sau muribunde, câteva zbiară în agonia morţii pe solul roşu îmbibat în sânge, iar restul aleargă înapoi, către Gaură.

– În numele lui Hades, ce-a fost asta? întreabă Odiseu gâfâind, când se apropie de Marele Aias şi calcă printre trupuri doborâte în toate atitudinile graţioase şi dizgraţioase – însă foarte familiare lui Odiseu – ale morţii violente.

Fiul lui Telamon zâmbeşte. Chipul îi este împroşcat, iar armura şi spada complet înroşite de sângele femeilor troiene.

– Nu-i prima dată c-am ucis femei, rosteşte gigantul muritor, dar, pe zei, acum m-am simţit cel mai bine!

Calceas, fiul lui Testor şi prorocul lor cel mai de seamă, se apropie şchiopătând din urmă.

– Asta nu-i bine. Asta-i rău. Asta nu-i bine deloc.

– Gura, spune Ahile.

Îşi duce mâna pavăză la ochi şi priveşte spre Gaură, unde dispar ultimele femei, însă numai pentru a fi înlocuite de un grup mic de siluete mai robuste.

– Ce mai este? întreabă fiul lui Peleus şi al zeiţei Thetis. Ăia par centauri. Oare bătrânul meu prieten şi tutore Chiron vine să se alăture luptei noastre?

– Nu sunt centauri, zice Odiseu cel cu ochi ageri şi isteţime ascuţită. Sunt alte femei. Călări.

– *Călări?* repetă Nestor şi-şi mijeşte ochii bătrâni pentru a vedea mai bine. Nu sunt în care de luptă?

– Călări pe cai, ca legendarii cavaleri din zilele de demult, spune Diomede care le vede şi el acum.

În epoca aceasta modernă nimeni nu mai călăreşte caii, ci-i foloseşte doar înhămaţi la care – deşi atât Odiseu, cât şi Diomede însuşi au scăpat cu nişte luni în urmă dintr-o tabără troiană în cursul unui raid nocturn, înainte de armistiţiu, călărind fără şei pe caii carelor de luptă prin oastea lui Hector pe jumătate trezită.

– Amazoanele, zice Ahile.

15

Templul Atenei. Menelau avansând, roşu la faţă, gâfâind... Elena în genunchi, cu faţa albă plecată, cu sânii şi mai albi dezgoliţi. Se înalţă mult deasupra ei. Ridică spada. Gâtul ei alb pare subţire ca o trestie, ofrandă. Tăişul ascuţit la nesfârşit nici măcar nu va încetini când va reteza pielea, carnea, osul.

Se opreşte.

– Nu şovăi, soţul meu, şopteşte Elena, cu glasul tremurându-i doar puţin.

Menelau îi poate zări pulsul care bate sălbatic la baza sânului stâng, greu, cu vinişoare albăstrui. Strânge mânerul cu ambele mâini.

Încă nu coboară tăişul.

– Blestemată să fii! şuieră el. Blestemată să fii!

– Da, şopteşte Elena cu faţa tot plecată.

Statuia de aur a Atenei se conturează deasupra amândurora în penumbrele grele de tămâie.

Menelau strânge mânerul spadei cu fervoarea unui sugrumător. Braţele îi vibrează de încordarea dublă a pregătirii de a-şi decapita soţia şi simultan de a opri acţiunea.

– De ce n-ar trebui să te-omor, pizdă necredincioasă? şuieră el.

– Nu ai niciun motiv, soţul meu. Sunt o pizdă necredincioasă. Ea şi cu mine am fost amândouă necredincioase. Termină. Îndeplineşte-ţi îndreptăţita sentinţă la moarte.

– *Nu mă numi soţ,* blestemato!

Elena ridică faţa. Ochii ei negri sunt exact cei pe care Menelau i-a visat de mai bine de zece ani.

– Tu eşti soţul meu. Ai fost întotdeauna. Singurul meu soţ.

Aproape că o ucide atunci, atât de dureroase sunt cuvintele ei. Sudoarea îi picură de pe frunte şi obraji şi stropii se sparg pe veşmântul ei simplu.

– M-ai părăsit... m-ai părăsit pe mine şi pe fiica noastră, izbuteşte el să rostească, pentru... pentru... puştiul ăla. Papagalul ăla... Perechea aia de colanţi sclipitori cu sulă.

– Da, rosteşte Elena, şi-şi pleacă din nou faţa.

Menelau vede aluniţa mică, familiară, chiar la baza cefei, acolo unde va lovi tăişul spadei.

– De ce? reuşeşte el să întrebe.

Este ultimul lucru pe care-l va spune înainte de a o ucide sau a o ierta... sau ambele.

– Merit să mor, şopteşte ea. Pentru c-am păcătuit faţă de tine, pentru c-am păcătuit faţă de fiica noastră, pentru c-am păcătuit faţă de ţara noastră. Totuşi, n-am părăsit palatul nostru din Sparta din propria-mi voinţă.

Menelau scrâşneşte atât de feroce din dinţi, încât îi poate auzi trosnind.

– Erai plecat, murmură Elena, soţia lui, sursa torturilor lui, căţeaua care l-a trădat, mama copilului lui. Erai mereu plecat... Plecat cu fratele tău. Vânând... Războindu-te... Preacurvind... Prădând... Tu şi Agamemnon eraţi adevărata pereche – eu eram numai prăsitoarea de copii lăsată acasă. Când Paris, escrocul acela, acel Odiseu viclean fără înţelepciunea lui Odiseu, m-a luat cu forţa, eu nu aveam un soţ acasă, care să mă protejeze.

Menelau răsuflă pe gură. Spada pare să-i murmure, ca o creatură vie, cerând sângele căţelei. Atât de multe glasuri îi urlă

în urechi, încât abia aude tonurile ei moi. Amintirea vocii l-a torturat în patru mii de nopţi; acum îl împinge dincolo de nebunie.

– Mă căiesc, zice ea, dar asta nu mai contează acum. Te implor, dar asta nu mai contează acum. Ar trebui oare să-ţi spun despre cele o sută de ori din ultimii zece ani în care am ridicat o sabie, sau am înnodat un laţ dintr-o funie, doar pentru ca roabele mele şi iscoadele lui Paris să mă tragă îndărăt, rugându-mă să mă gândesc la fiica noastră, dacă nu la mine? Răpirea aceasta şi lunga mea captivitate aici au fost numai lucrătura Afroditei, soţul meu, nu a mea. Acum însă mă poţi elibera printr-o singură lovitură a spadei tale. Fă-o, scumpul meu Menelau. Spune-i copilei noastre că am iubit-o şi încă o iubesc. Şi să ştii tu însuţi că te-am iubit şi încă te iubesc.

Menelau răcneşte, scapă spada care zăngăne pe pardoseala templului şi cade în genunchi lângă soţia lui. Plânge ca un copil.

Elena îi scoate coiful, îşi duce mâna pe ceafa lui şi-i apropie faţa de sânii ei goi. Nu zâmbeşte. Nu, nu zâmbeşte şi nici nu este ispitită s-o facă. Simte zgârieturile bărbii scurte şi lacrimile şi pârjolul respiraţiei lui pe sânii ei care au ţinut greutatea lui Paris, Hockenberry, Deifobos şi alţii de când Menelau a atins-o pentru ultima dată. *Curvă trădătoare, da,* gândeşte Elena din Troia. *Aşa suntem toate.* Nu consideră ultimul minut ca fiind o victorie. Era pregătită să moară. Este foarte, foarte obosită.

Menelau se ridică în picioare. Îşi şterge furios lacrimile şi mucii din mustaţa roşcovană, se apleacă după spadă şi o strecoară înapoi în teacă.

– Soţie, uită-ţi teama. Ce a fost a fost – răul Afroditei şi al lui Paris, nu al tău. Pe marmură, acolo, sunt o mantie şi-un văl de fecioară a templului. Pune-le şi vom părăsi pentru totdeauna cetatea aceasta sortită pieirii.

Elena se scoală, atinge umărul soţului ei pe sub strania blană de leu pe care a văzut-o cândva purtată de Diomede pe când îi ucidea pe troieni şi, în tăcere, se acoperă cu mantia albă şi cu vălul alb dantelat.

Împreună, ies în cetate.

Elenei nu-i vine să creadă că părăseşte Ilionul în felul acesta. După mai bine de zece ani, să iasă prin Poarta Scheiană şi să lase totul în urmă, pentru vecie? Ce se va întâmpla cu Casandra? Ce se va întâmpla cu planurile ei cu Andromaca şi celelalte? Ce

se va întâmpla cu responsabilitatea ei pentru războiul cu zeii, la declanşarea căruia ea – Elena – a ajutat prin maşinaţiunile lor? Ce se va întâmpla până şi cu bietul şi tristul Hockenberry şi mica lor iubire?

Simte cum buna dispoziţie i se înalţă ca un porumbel de templu eliberat, când înţelege că niciuna din toate acelea nu mai reprezintă problema ei. Va călători spre Sparta cu soţul ei legitim – i-a dus dorul lui Menelau… simplităţii lui –, o va vedea pe fiica lor, ajunsă acum femeie, şi va privi ultimii zece ani ca pe un vis urât, pe măsură ce va îmbătrâni în ultimul pătrar al vieţii ei, cu frumuseţea neştearsă, desigur, mulţumită voinţei zeilor, nu a ei. A fost graţiată în toate modurile posibile.

Cei doi merg pe stradă de parcă ar fi încă într-un vis, când clopotele cetăţii răsună, cornurile mari de pe zidurile de strajă mugesc şi vestitorii încep să răcnească. Toate alarmele urlă în acelaşi timp.

Strigătele se limpezesc. Menelau se holbează la Elena prin fanta din coiful lui absurd cu colţi de mistreţ şi ea îi întoarce uitătura prin despicătura îngustă din vălul şi turbanul de fecioară a templului. În secundele acelea, ochii lor izbutesc cumva să transmită teroare, confuzie, ba chiar şi amuzament sardonic faţă de ironia situaţiei.

Poarta Scheiană este închisă şi barată. Aheii atacă din nou. Războiul Troian a reînceput.

Ei sunt prinşi în cursă.

16

– Pot să văd nava? rosti Hockenberry.

Avioneta ieşise din bula albastră a craterului Stickney şi suia spre discul roşu al lui Marte.

– Nava-Pământ? întrebă Mahnmut.

Hockenberry încuviinţă în tăcere şi moravecul europan zise:

– Sigur că da.

Transmise după aceea comenzi către avionetă şi aceasta ocoli schelele navei-Pământ, după care se înălţă şi andocă la un port de pe partea superioară a navei spaţiale lungi şi articulate.

Hockenberry vrea să facă un tur al navei, emise Mahnmut pe fascicul îngust spre Orphu de Io.

Urmă numai o secundă de paraziţi de fundal, apoi… *De ce nu?*

Noi îi cerem să-şi rişte viaţa în voiajul acesta. De ce să nu vadă toată nava? Asteague/Che şi ceilalţi ar trebui să-i fi propus.

– Cât de lungă-i chestia asta? întrebă încetişor Hockenberry.

Prin ferestrele holografice, nava părea să coboare mulţi kilometri sub ei.

– Are aproximativ înălţimea lui Empire State Building a voastră din secolul douăzeci. Dar este niţel mai rotunjită şi cu proeminenţe pe alocuri.

Cu certitudine n-a fost niciodată în imponderabilitate, emise Mahnmut. *Gravitaţia de pe Phobos îl va dezorienta pur şi simplu.*

Câmpurile decalatoare sunt pregătite, răspunse Orphu pe fascicul îngust. *Le voi seta la opt zecimi de g pe laterala navei şi voi trece la presiune internă terestră normală. Până o să ajungeţi voi în ecluza prova, totul va fi respirabil şi confortabil pentru el.*

– Nu-i prea mare pentru misiunea despre care vorbim? Pare exagerată, chiar şi cu sute de soldaţi rocveci la bord.

– S-ar putea să dorim să aducem chestii înapoi. *Unde eşti?* emise Mahnmut către Orphu.

Sunt pe partea inferioară a fuzelajului, dar o să te aştept în Sala Pistonului Mare.

– Adică roci? Mostre de sol?

Fusese destul de tânăr în săptămâna în care oamenii păşiseră prima dată pe Lună. Amintirile îi reveniră acum – stătea în curtea din spate a casei părinteşti şi privea imaginile alb-negru spectrale de pe Marea Liniştii pe un televizor mic, aşezat pe masa de picnic, cu prelungitorul mergând până la chioşc, în vreme ce Luna, pe jumătate plină, se vedea ea însăşi deasupra, printre frunzele stejarului.

– Adică oameni, răspunse Mahnmut. Poate mii sau zeci de mii de oameni. Ţine-te bine, andocăm.

Moravecul comandă silenţios dezactivarea holo-hublourilor; vederea din joncţiunea perpendiculară pe fuzelajul vertical al unei nave spaţiale la mai bine de trei sute de metri înălţime ar fi dat ameţeli oricui.

Hockenberry întrebă puţine lucruri şi spuse şi mai puţine în decursul turului prin navă. Îşi închipuise tehnologii mai presus de imaginaţia sa – console de comandă virtuale, care să dispară la un simplu gând, alte scaune cu câmp energetic, un mediu construit pentru imponderabilitate fără senzaţia de „sus” şi „jos”

–, dar ceea ce văzu lăsa impresia unui uriaş vapor cu abur din secolul al nouăsprezecelea sau de la începutul secolului douăzeci. Lăsa impresia, îşi dădu seama, unui tur prin *Titanic.*

Comenzile erau tangibile, din metal şi plastic. Cuşetele erau stângaci proiectate – suficiente, după cum se părea, pentru un echipaj de vreo treizeci de moraveci – proporţiile lor nu erau tocmai cele potrivite pentru oameni –, alături de containere pentru depozitare, cu priciuri din metal şi nailon de-a lungul pereţilor despărţitori. Niveluri întregi erau dedicate rackurilor ce păreau de înaltă tehnologie şi sarcofagelor pentru o mie de soldaţi rocveci, explică Mahnmut, care aveau să călătorească într-o stare cumva mai presus de moarte, însă mai prejos de conştiinţă. Spre deosebire de propria lor călătorie către Marte, explică moravecul, acum aveau să meargă înarmaţi şi pregătiţi de luptă.

– Animaţie suspendată, rosti Hockenberry, care nu ocolise toate filmele SF.

Spre sfârşitul vieţii, el şi soţia lui îşi instalaseră televiziune prin cablu.

– Nu tocmai. Un fel.

Existau scăriţe înguste şi scări late, şi elevatoare, şi tot soiul de dispozitive mecanice anacronice. Existau ecluze pneumatice, laboratoare ştiinţifice şi rastele cu armament. Mobilierul – exista mobilier – era masiv şi greoi, de parcă masa lui n-ar fi reprezentat o problemă. Bulele de astronavigaţie aveau vederea spre peretele circular al lui Stickney, în sus către Marte şi în jos spre luminile eşafodajului şi animaţia moravecilor. Existau săli de cantină, bucătării, cubiculumuri şi băi, toate, explică grăbit Mahnmut, pentru pasagerii umani, dacă aveau să ducă ori să revină cu vreunii.

– Câţi pasageri umani?

– Până la zece mii.

Hockenberry fluieră.

– Deci este un fel de arcă a lui Noe?

– Nu, zise micul moravec. Arca lui Noe avea lungimea de trei sute de coţi, lăţimea de cincizeci de coţi şi înălţimea de treizeci de coţi. Asta înseamnă cam o sută patruzeci de metri lungime, douăzeci şi trei de metri lăţime şi paisprezece metri înălţime. Arca lui Noe avea trei punţi, cu un volum de patruzeci de mii de metri cubi şi tonajul brut de treisprezece mii nouă sute şaizeci de

tone. Nava aceasta este de peste două ori mai lungă, are diametrul o dată şi jumătate mai mare – deşi ai văzut că unele secţiuni, ca habitatele cilindrice şi calele, sunt mai bulbucate – şi masa de peste patruzeci şi şase de mii de tone. Arca lui Noe era o luntre comparativ cu vehiculul acesta.

Hockenberry constată că nu avea niciun răspuns la vestea aceea.

Mahnmut o luă înainte într-un elevator mic cu colivie din oţel, cu care coborâră, nivel după nivel, pe lângă calele în care anunţă că va intra submersibilul său europan, *Doamna Brună,* apoi prin ceea ce moravecul descrise ca fiind „încărcătoare pentru stocarea sarcinilor”. Cuvântul „încărcător” avea conotaţii militare pentru Hockenberry, dar se autoconvinse că nu putea fi aşa ceva. Păstră întrebarea pentru mai târziu.

Se întâlniră cu Orphu de Io în sala maşinilor, pe care acesta o numea Sala Pistonului Mare. Hockenberry îşi exprimă încântarea de a-l vedea pe Orphu cu toate picioarele şi senzorii săi – înţelese însă că *sans* ochi reali – şi discutară câteva minute despre Proust şi nefericire, înainte de a relua turul.

– Nu ştiu ce să zic, rosti Hockenberry în cele din urmă. Cândva mi-aţi descris nava care v-a adus de la Jupiter şi părea extrem de tehnologizată, mai presus de înţelegerea mea. Tot ce văd aici pare… seamănă… nu ştiu.

Orphu hurui sonor. Când vorbi în cele din urmă, lui Hockenberry i se păru, nu pentru prima dată, că moravecul uriaş suna falstaffian.

– Probabil că pentru tine seamănă cu sala maşinilor din *Titanic.*

– Păi, da! Aşa ar trebui? spuse el, încercând să nu sune mai ignorant decât era în această privinţă. Dar tehnologia voastră moravecă probabil că este cu trei mii de ani mai avansată decât *Titanicul.* Ba chiar cu trei mii de ani mai avansată decât sfârşitul vieţii mele, care a fost la începutul secolului douăzeci şi unu. De ce… această… această…?

– Fiindcă se bazează în general pe planuri de la mijlocul secolului douăzeci, hurui Orphu de Io. Inginerii noştri au dorit ceva rapid, chiar dacă poluant, care să ne ducă la Pământ în timpul cel mai scurt posibil. În cazul acesta, vreo cinci săptămâni.

– Dar Mahnmut şi cu tine mi-aţi spus cândva că aţi venit din spaţiul jupiterian în câteva *zile.* Şi-mi amintesc că vorbeaţi

despre vele solare din bor, motoare de fuziune… o sumedenie de termeni pe care nu i-am înţeles. Folosiţi chestiile acelea în nava asta?

– Nu, răspunse Mahnmut. Când am venit în sistemul solar interior, noi ne-am bucurat de avantajul de a utiliza energia din tubul de flux al lui Jupiter şi acceleratorul liniar din orbita jupiteriană – un dispozitiv la care inginerii noştri lucrau de peste două secole. Aici, pe orbita lui Marte, nu dispunem de asemenea atuuri. A trebuit să construim nava aceasta de la zero.

– Totuşi, de ce o tehnologie din secolul douăzeci? întrebă Hockenberry, privind pistoanele uriaşe şi arborii motor care străluceau spre plafon, la peste douăzeci de metri înălţime, în sala imensă.

Părea *într-adevăr* ca sala maşinilor din *Titanic,* din filmul acela, ba chiar cumva mai mult decât atât – mai mare, cu mai multe pistoane, mai multă aramă, oţel şi fier sclipitor. Mai multe manete. Mai multe supape. În plus, existau nişte chestii care semănau cu amortizoare gigantice. Iar cadranele de peste tot păreau ca ar fi măsurat presiunea aburului, nu datele din reactoare de fuziune sau altele asemănătoare. Aerul mirosea a lubrifiant şi oţel.

– Aveam planurile, zise Orphu. Aveam materiile prime, aduse atât de la asteroizii din Centură, cât şi extrase direct din Phobos şi Deimos. Aveam unităţile pulsatorii…

Moravecul tăcu.

– Ce sunt unităţile pulsatorii?

Gură mare, emise Mahnmut.

Voiai să-i ascund prezenţa lor? replică Orphu.

Păi… da… cel puţin până ajungeam la câteva milioane de kilometri de aici, preferabil cu el la bord.

S-ar putea să observe efectul unităţilor pulsatorii în decursul plecării noastre şi să devină curios.

– Unităţile pulsatorii sunt… mici dispozitive de fisiune, rosti Mahnmut cu glas tare către Hockenberry. Bombe atomice.

– Bombe atomice? *Bombe* atomice? La bordul acestei nave? Câte sunt?

– Douăzeci şi nouă de mii şapte sute în încărcătoarele pentru stocarea sarcinilor prin care ai trecut în drum spre sala maşinilor, zise Orphu. Alte trei mii opt în rezerva stocată sub această sală a maşinilor.

– Treizeci şi două de mii de bombe atomice, spuse Hockenberry încetişor. Bănuiesc că v-aşteptaţi la o luptă serioasă când ajungem la Pământ.

Mahnmut clătină din capul roşu şi negru.

– Unităţile pulsatorii sunt pentru carburant. Să ne ducă pe noi la Pământ.

Hockenberry deschise palmele, pentru a-şi arăta ignoranţa.

– Aceste maşinării ca nişte pistoane uriaşe sunt... ei bine... chiar pistoane, zise Orphu. În voiajul către Pământ, vom detona câte o bombă, printr-un orificiu din centrul plăcii propulsoare de sub noi, în fiecare secundă din primele ore – apoi câte una pe oră cât va dura zborul.

– La fiecare ciclu pulsatoriu, adăugă Mahnmut, ejectăm o sarcină – o să vezi doar un norişor de abur în spaţiu –, pulverizăm lubrifiant pe placa propulsoare de acolo, ca să acţioneze ca anti-ablaţiune pentru placă şi duza tubului ejector, după aceea bomba explodează şi un fulger de plasmă va izbi placa propulsoare.

– Dar asta nu va distruge placa? întrebă Hockenberry. Şi nava?

– Câtuşi de puţin, răspunse Mahnmut. Savanţii voştri au pus la punct întregul proces încă din anii cincizeci. Plasma izbeşte placa propulsoare şi deplasează înainte şi înapoi aceste uriaşe pistoane oscilante. După numai câteva sute de explozii înapoia noastră, nava va începe să capete viteză reală.

– Şi cadranele astea? se interesă Hockenberry, punând mâna pe unul care semăna cu un aparat pentru măsurarea presiunii aburului.

– Acela măsoară presiunea aburului, zise Orphu de Io. Cel de alături măsoară presiunea lubrifiantului. Cel de deasupra este un regulator pentru voltaj. Ai avut dreptate, doctor Hockenberry... sala aceasta ar fi mai repede înţeleasă şi deservită de un inginer de pe *Titanicul* din 1912, decât de un inginer NASA din epoca ta.

– Cât de puternice sunt bombele astea?

Să-i spunem? emise Mahnmut.

Bineînţeles, răspunse Orphu pe fascicul îngust. *Este niţel cam târziu să începem să-l minţim pe musafirul nostru.*

– Fiecare sarcină-carburant conţine puţin peste patruzeci şi cinci de kilotone, zise Mahnmut.

– Patruzeci şi cinci de kilotone fiecare şi sunt vreo douăzeci şi patru de mii de bombe, mormăi Hockenberry. Nu vor lăsa un siaj

de radioactivitate între Marte şi Pământ?
– Sunt bombe destul de curate, preciză Orphu. Din punctul de vedere al bombelor…
– Cât de mari sunt?
Îşi dădu seama că în sala maşinilor trebuia să fie mai cald ca în restul navei. Avea broboane de transpiraţie pe bărbie, buza superioară şi pe frunte.
– Haide să urcăm un nivel, propuse Mahnmut, conducându-l către o scară în spirală îndeajuns de lată pentru ca Orphu să suie alături de ei treptele spaţioase, utilizându-şi repulsoarele. O să-ţi arătăm.
Hockenberry aprecie că sala avea diametrul de cincizeci de metri şi înălţimea de douăzeci şi cinci. Era aproape complet umplută cu rackuri, conveiere, paliere din metal, lanţuri zornăitoare şi jgheaburi. Mahnmut apăsă un buton roşu foarte mare şi conveierele, lanţurile şi dispozitivele sortatoare începură să se rotească şi să se mişte, deplasând sute sau mii de containere argintii mici, care lui Hockenberry i se păreau că seamănă cu cutii neetichetate de Coca-Cola.
– Parcă ar fi interiorul unui distribuitor de Coca-Cola, spuse el încercând să destindă printr-o glumă sentimentul de pieire pe care-l simţea.
– Chiar *este* de la compania Coca-Cola, aproximativ anul 1959, hurui Orphu de Io. Proiectul provine de la una dintre fabricile de îmbuteliere din Atlanta, Georgia.
– Bagi un sfert de dolar şi-ţi dă o doză, izbuti Hockenberry să îngaime. Atât doar că-n loc de coca este o bombă de patruzeci şi cinci de kilotone setată să explodeze în spatele navei. Mii de bombe.
– Corect, făcu Mahnmut.
– Nu tocmai, interveni Orphu de Io. Nu uita că acesta este un design din 1959. Ajunge să bagi zece cenţi.
Ionianul hurui până ce cutiile argintii de pe conveierul care se mişca zornăiră în cercurile lor metalice.

După ce reveni în avionetă, suind spre discul tot mai mare al lui Marte doar alături de Mahnmut, Hockenberry spuse:
– Am uitat să te-ntreb… i-aţi dat vreun nume? La navă mă refer.
– Da. Unii dintre noi am considerat că trebuie să aibă un nume.

La început ne-am gândit să-i spunem *Orion…*

– De ce tocmai *Orion?* întrebă Hockenberry, privind pe fereastra din spate cum Phobos, Craterul Stickney şi nava uriaşă dispăreau rapid.

– Era numele pe care savanţii voştri de la mijlocul secolului douăzeci l-au dat proiectului navei propulsate de bombe, răspunse micul moravec. În cele din urmă însă prim-integratorii care s-au ocupat de voiajul către Pământ au acceptat numele pe care l-am sugerat eu şi Orphu.

– Care anume?

Hockenberry se instală mai bine în scaunul său de câmp de forţă, când începură să vuiască şi să sfârâie prin atmosfera lui Marte.

– *Regina Mab.*

– Din *Romeo şi Julieta.* Asta trebuie să fi fost sugestia ta. Tu eşti fanul Shakespeare.

– În mod neaşteptat, a fost sugestia lui Orphu.

Intraseră în atmosferă şi zburau peste vulcanii Tharsis, spre Olympus Mons şi Gaura Brană care ducea la Ilion.

– Ce legătură ar fi între numele acesta şi nava voastră?

Mahnmut clătină din cap.

– Orphu n-a răspuns niciodată la întrebarea asta, dar a citat un fragment din piesă pentru Asteague/Che şi ceilalţi.

– Care fragment?

MERCUTIO: Văd că regina Mab azi-noapte te-a cercetat.
BENVOLIO: Regina Mab, cine-i ea?
MERCUTIO: În lumea zânelor
Ea-i zâna moaşă, care le dezleagă.
Ea vine, nu mai mare ca agata
Pe inelarul unui alderman,
Purtată de puzderii în caleaşcă,
Şi s-aşază pe nasurile celor fără pază
Ce dorm adânc. Caleaşca are roate
Cu spiţele din fire de păianjen,
Cu coviltir din aripi de lăcustă,
Cu frânele din raze moi de lună,
Cu hamuri din păienjeniş subţire
Având drept bici un picioruş de greier,
Cu-o pleasnă dintr-un fir de funigel,

Ca vizitiu o gâză-n haină sură,
Micuţă ca un vierme cuibărit
În deştul unei slujnici somnoroase;
Careta ei e-o coajă de alună
Scobită de dulgherul veveriţă,
Sau cariul meşter, ce din timpul legendar
Este nepreţuitul zânelor rotar.
Şi cu-acest alai, pe lângă alte fapte,
Colindă ea în fiecare noapte
Prin creierul celor îndrăgostiţi
Şi ei visează dragoste. Aleargă
În goană pe genunchi de curtezani
Şi ei visează numai reverenţe,
Pe degetele oamenilor legii
Şi ei visează onorarii abundente.
Pe buzele frumoaselor ce-n taină
Visează sărutări, şi-adesea le umple
De bube Mab cea rea, fiindcă-s unse
Cu dresuri ce le strică răsuflarea…

– … şi-aşa mai departe, spuse Mahnmut.

– Şi-aşa mai departe, repetă Thomas Hockenberry, doctor.

Olympus Mons, Olimpul zeilor, umplea toate ferestrele de la prova. Potrivit lui Mahnmut, vulcanul se afla la numai 21 288 de metri deasupra nivelului mării marţiene – era cu peste 4 500 de metri mai scund decât crezuseră cei din vremea lui Hockenberry, dar suficient de înalt. *Merge şi-aşa,* gândi el.

Iar acolo sus, pe vârf – vârful acoperit de iarbă – sub *aegisul* sclipitor care acum prindea lumina sfârşitului dimineţii –, existau creaturi vii. Şi nu doar creaturi vii, ci zei. *Zeii.* Creaturi care se războiau, răsuflau, se luptau, complotau şi se împerecheau, nu chiar diferiţi de oamenii pe care Hockenberry îi cunoscuse în viaţa lui anterioară.

În clipa aceea, toţi norii de deprimare care se strânseseră în jurul său de atâtea luni se spulberară – ca fâşiile de nori albi pe care le putea zări mişcându-se către sud chiar dinspre Olimp, pe măsură ce vânturile după-amiezii sporeau de la oceanul nordic, numit Tethys –, iar în clipa aceea Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice, a fost pur şi simplu şi total fericit să fie viu. Înţelese că, indiferent dacă avea să aleagă să plece sau nu în

expediţia spre Pământ, nu şi-ar fi schimbat locul cu nimeni din oricare alt loc sau oricare altă epocă.

Mahnmut viră avioneta spre estul lui Olympus Mons şi se îndreptă către Gaura Brană şi Ilion.

17

Hera se teleportă din exteriorul câmpului de excluziune din jurul palatului lui Odiseu de pe Itaca direct pe vârful Olimpului. Versanţii ierboşi şi palatele cu coloane albe care se întindeau de la uriaşul Lac Caldeira străluceau în lumina slabă provenită de la soarele mai îndepărtat.

Poseidon, Cutremurătorul-Pământului, se teleportă cuantic imediat în apropierea ei.

– S-a terminat? Stăpânul Tunetelor doarme?

– Stăpânul Tunetelor mai tună acum doar prin sforăituri. Ce se-ntâmplă pe Pământ?

– Totu-i aşa cum am plănuit, fiică a lui Cronos. Toate săptămânile astea de şoapte şi sfaturi către Agamemnon şi căpeteniile lui au ajuns la final. Ahile este absent – ca întotdeauna –, găsindu-se pe câmpia roşie de sub noi, astfel că fiul lui Atreu îşi ridică în chiar aceste clipe mulţimile furioase împotriva mirmidonilor şi a altor loialişti ai lui Ahile care au rămas în tabără. După aceea vor porni direct spre zidurile şi porţile deschise ale Ilionului.

– Şi troienii?

– Hector încă doarme după veghea de o noapte lângă flăcările care au mistuit oasele fratelui său. Enea este aici, la poalele Olimpului, dar în absenţa lui Hector nu întreprinde nicio acţiune împotriva noastră. Deifobos este tot cu Priam, discutând intenţiile amazoanelor.

– Şi Pentesilea?

– Acum mai puţin de o oră s-a trezit şi s-a împlătoşat – alături de cele douăsprezece tovarăşe ale ei – pentru lupta pe viaţă şi pe moarte care va urma. Au părăsit de puţină vreme cetatea, în ovaţii, şi tocmai au trecut prin Gaura Brană.

– Pallas Atena este cu ea?

– Sunt aici.

Splendidă în armura din aur, Atena se materializase lângă Poseidon.

– Pentesilea a fost trimisă spre pierirea ei… şi-a lui Ahile. Peste tot, muritorii sunt în stare de confuzie zgomotoasă.

Hera se întinse să-i atingă încheietura învelită în metal.

– Ştiu că ţi-a fost greu, sora mea de arme. Ahile a fost favoritul tău de când s-a născut.

Pallas clătină din capul cu coif strălucitor.

– Nu mai este. Muritorul a minţit că l-aş fi omorât şi luat pe prietenul lui, Patrocle. A ridicat spada împotriva mea şi a tuturor neamurilor mele olimpiene. Voi fi cu atât mai încântată, cu cât va fi mai iute trimis în palatele subpământene ale lui Hades.

– Eu continui să mă tem de Zeus, interveni Poseidon.

Armura lui de luptă avea culoarea coclelii din adâncurile mării, cu ondulări complicate de valuri, peşti, caracatiţe, leviatani şi rechini. Coiful îi încadra ochii cu cleştii ridicaţi, gata de luptă, ai unui crab.

– Poţiunea lui Hefaistos îl va menţine sforăind ca un porc vreme de şapte zile şi şapte nopţi, spuse Hera. Este esenţial să ne atingem toate obiectivele în acest răstimp – Ahile mort sau exilat, Agamemnon reinstaurat drept conducător al argivilor, Troia cucerită sau cel puţin războiul de zece ani reluat dincolo de orice speranţe de pace. Atunci Zeus va fi pus înaintea unor realităţi pe care nu le poate schimba.

– Totuşi, furia lui va fi teribilă, zise Atena.

Hera izbucni în râs.

– Îmi spui *mie* despre furia fiului lui Cronos? Mânia lui Zeus face ca mânia lui Ahile să semene cu bosumflarea unui puşti care loveşte cu piciorul în pietricelele de pe drum. Lăsaţi-l însă pe Părinte în seama mea. Mă voi ocupa de Zeus după ce ne vom atinge ţelurile. Acum trebuie…

Înainte de a putea să termine, alţi zei şi zeiţe începură să se materializeze acolo, pe pajiştea lungă din faţa Sălii Zeilor de pe malul Lacului Caldeira. Care de luptă zburătoare, completate cu hologramele bidiviilor încordaţi pentru a le trage, se apropiară din toate cele patru puncte cardinale şi asolizară în apropiere, acoperind complet pajiştea. Zeii şi zeiţele gravitau în trei grupuri: cei de lângă Hera, Atena, Poseidon şi ceilalţi susţinători ai grecilor; cei strânşi îndărătul încruntatului Apollo – principalul susţinător al troienilor –, al lui Artemis, sora lui Apollo, Ares, sora sa, Afrodita, mama lor, Leto, Demeter şi alţii care luptaseră de asemenea de mult timp pentru triumful Troiei; şi al treilea grup,

care deocamdată nu se alăturase niciunei tabere. Convergenţa teleportaţilor şi a celor aduşi de carele de luptă continuă până ce pe pajiştea lungă se strânseră sute de nemuritori.

– De ce sunt toţi aici? strigă Hera cu amuzament în glas. Nimeni nu păzeşte azi meterezele Olimpului?

– Să taci, intriganto! răcni Apollo. Complotul acesta de a cuceri Ilionul azi este al tău. Şi nimeni nu-l găseşte pe Stăpânul Zeus ca să-l oprească.

– Oh, făcu Hera cea-cu-albe-braţe, este oare stăpânul arcului de argint atât de speriat de evenimente neprevăzute, încât trebuie să fugă degrabă la tatăl său?

Ares, zeul războiului, abia ieşit din cuvele de resurecţie şi vindecare, a treia oară după duelurile lui nefaste cu Ahile, veni lângă Febus Apollo.

– Femeie, scrâşni furtunosul zeu al bătăliilor crescând la înălţimea lui completă de luptă de peste patru metri şi jumătate, noi continuăm să te-acceptăm numai fiindcă eşti soţia incestuoasă a Stăpânului nostru Zeus. Nu există niciun alt motiv.

Hera dădu drumul în hohote râsului pe care şi-l ştia ca fiind cel mai iritant.

– *„Soţia* incestuoasă”, repetă ea zeflemitor. Ironică remarcă din partea unui zeu care se culcă cu propria-i soră mai des decât cu oricare altă femeie, zeiţă sau muritoare.

Ares îşi ridică lancea lungă, ucigaşă. Apollo îşi încordă arcul puternic, înstrunând o săgeată. Afrodita scoase de pe umăr arcul ei mai mic, dar nu mai puţin letal.

– Aţi incita la violenţă împotriva reginei noastre? întrebă Atena, păşind între Hera, arcuri şi lance.

Toţi zeii de pe pisc îşi aduseseră la nivel maxim câmpurile de forţă personale, când văzuseră pregătirea armelor.

– Nu-mi vorbi mie despre incitare la violenţă! îi răcni Ares, roşu la faţă. Ce insolenţă! Mai ţii minte, doar acum câteva luni, când l-ai îndemnat pe Diomede, fiul lui Tideus, să mă rănească cu suliţa lui? Sau cum ai azvârlit spre mine propria-ţi lance nemuritoare, rănindu-mă, crezându-te învăluită în siguranţă în norul tău protector?

Pallas Atena strânse din umeri.

– A fost pe câmpul de luptă. Îmi clocotea sângele.

– Asta e scuza ta pentru c-ai încercat să m-omori, căţea nemuritoare? mugi Ares. Că-ţi clocotea sângele?

– Unde-i Zeus? întrebă Apollo, adresându-se Herei.

– Nu sunt paznicul soţului meu, rosti Hera cea-cu-albe-braţe. Deşi uneori ar avea nevoie de unul.

– Unde-i Zeus? repetă Apollo, stăpânul arcului de argint.

– Pentru multe zile de-acum înainte, Zeus nu va mai avea nimic de-a face cu evenimentele oamenilor sau zeilor. Poate că nu se va mai întoarce niciodată. Noi cei de pe Olimp vom stabili ce se va-ntâmpla mai departe în lumea de jos.

Apollo păstră înstrunată săgeata cu ghidare prin infraroşu, totuşi nu ridică încă arcul.

Thetis, zeiţa mării, nereidă, fiica lui Nereus – adevăratul Bătrân al Mării – şi mama nemuritoare a lui Ahile, al cărui tată fusese muritorul Peleus, păşi între cele două grupuri furioase. Nu purta armură, ci doar veşmântul ei complicat cusut pentru a semăna cu alge şi cochilii de scoici.

– Soră, fraţi şi veri, începu ea, opriţi exhibiţia aceasta de irascibilitate şi mândrie înainte de a ne face rău nouă şi copiilor noştri muritori, şi de a-l supăra de moarte pe Atotputernicul Părinte, care se va întoarce – indiferent unde este, se va întoarce – purtând furia pentru sfidarea noastră pe nobila-i frunte şi trăsnetul aducător de moarte în mâini.

– Termină! răcni Ares, trecându-şi lunga lance ucigaşă în mâna dreaptă şi pregătindu-se s-o azvârle. Dacă nu ţi-ai fi scăldat ţâncul muritor şi scâncitor în râul sacru pentru a-l face aproape nemuritor, Ilionul ar fi triumfat cu zece ani în urmă.

– Nu am scăldat pe nimeni în râu, rosti Thetis, ridicându-se la înălţimea completă şi încrucişându-şi peste sâni braţele uşor solzoase. Ursitele, nu eu, l-au ales pe dragul meu Ahile pentru măreţul lui destin. După ce s-a născut – şi urmând sfatul stăruitor al Ursitelor trimis doar prin intermediul gândurilor –, în fiecare noapte eu însămi am aşezat pruncul în Focul Ceresc, purificându-l, prin propriile-i dureri şi suferinţe – dar până şi atunci, deşi numai un sugaci, Ahile al meu n-a plâns! –, de părţile muritoare ale tatălui său. Nopţile îl umpleam de cicatrice şi-l ardeam teribil. Ziua îi tămăduiam carnea de prunc arsă şi înnegrită cu aceeaşi ambrozie pe care o folosim pentru a ne împrospăta corpurile nemuritoare – atât doar că ambrozia aceea fusese sporită de alchimia secretă a Ursitelor. Şi *mi-aş fi făcut* copilaşul nemuritor, aş fi reuşit să-i asigur divinitatea pură, dacă n-aş fi fost spionată de soţul meu, simplul muritor Peleus, care, văzând unicul nostru

copil zbătându-se şi zvârcolindu-se, pârjolit de flăcări, l-a prins de călcâi şi l-a smuls din Focul Ceresc cu numai câteva minute înainte ca procesul de zeificare să fi fost terminat şi reuşit. Apoi, ignorându-mi obiecţiile, aşa cum fac toţi soţii, bine-intenţionatul, însă băgăciosul Peleus ne-a dus pruncul la Chiron, centaurul cel mai înţelept şi care-i urăşte cel mai puţin pe oameni, el însuşi dascăl a mulţi eroi, care l-a îngrijit pe Ahile pe durata copilăriei, lecuindu-l cu ierburi şi balsamuri cunoscute doar învăţaţilor centauri şi hrănindu-l după aceea, pentru a-i spori puterile, cu ficaţii leilor şi măduva urşilor.

– Mai bine-ar fi murit în flăcări micuţul bastard, declară Afrodita.

Thetis îşi pierdu mintea auzind asta şi se repezi către zeiţa iubirii, fără să mânuiască nicio armă, ci numai cu unghiile lungi ca oasele de peşte.

Calmă, de parcă ar fi participat la un concurs de tir la un picnic între prieteni, Afrodita ridică arcul şi-i trimise o săgeată în sânul stâng. Nereida căzu fără viaţă pe iarbă şi esenţa ei neagră se învolbură în jurul cadavrului ca un roi de albine întunecate. Nimeni nu se grăbi să ia corpul pentru a-l duce Vraciului să-l repare în cuvele cu viermi albaştri.

– Ucigaşo! răcni un glas din adâncuri şi Nereus însuşi – Bătrânul Mării – se înălţă din străfundurile necunoscute ale Lacului Caldeira de pe Olimp, în care se exilase cu opt luni în urmă, când oceanele lui pământene fuseseră invadate de moraveci şi oameni. Ucigaşo! bubui din nou amfibiul gigant, ridicându-se la cincisprezece metri deasupra apei, cu barba udă şi şuviţele împletite semănând perfect cu o masă de ţipari ce se zbăteau şi viermuiau.

Proiectă un fulger de energie pură spre Afrodita.

Zeiţa iubirii fu azvârlită treizeci de metri peste pajişte şi câmpul de forţă zeiesc generat de sânge o salvă de la distrugere totală, dar nu şi de flăcări şi vânătăi, când trupul frumos trecu prin doi pilaştri imenşi din faţa Sălii Zeilor şi apoi prin peretele gros din granit.

Ares, iubitorul ei frate, îşi aruncă suliţa în ochiul drept al lui Nereus. Mugind atât de puternic, încât durerea îi fu auzită în Ilion, infinit de departe mai jos, Bătrânul Mării smulse atât lancea, cât şi globul ocular şi dispăru sub valurile înspumegate în roşu.

Înţelegând că începuse Războiul Final, Febus Apollo ridică arcul înainte ca Hera sau Atena să fi reacţionat şi trase două săgeţi cu ghidare prin infraroşu care se orientară către inimile lor. Încordarea strunei şi trasul săgeţilor fură mai rapide decât le-ar fi putut urmări zeii înşişi.

Săgeţile – ambele din titan incasabil, învelite în propriile lor câmpuri cuantice pentru a străpunge alte câmpuri de forţă – se opriră însă în mijlocul zborului. Apoi se topiră.

Apollo rămase holbându-se.

Atena lăsă pe spate capu-i încoifat şi hohoti:

– Ai uitat, neobrăzatule, că atunci când Zeus lipseşte cu adevărat de pe Olimp, *aegisul* este programat să asculte ordinele noastre – ale Herei şi ale mele.

– Tu ai început asta, Febus Apollo, rosti încetişor Hera cea-cu-albe-braţe. Acum simte întreaga putere a blestemului Herei şi a mâniei Atenei!

Făcu un semn aproape imperceptibil şi un bolovan de cel puţin o jumătate de tonă, care se afla la malul apei, se desprinse din solul Olimpului şi se repezi spre Apollo, depăşind de două ori viteza sunetului înainte de a-l lovi pe arcaş în tâmplă.

Apollo zbură înapoi cu bubuituri şi zăngănituri teribile de aur, argint şi bronz, şi se rostogoli peste cap treizeci şi cinci de metri, acoperindu-şi de colb buclele încreţite şi încleindu-le în noroiul lacului.

Atena se întoarse şi aruncă o lance de război. Când aceasta căzu, la mulţi kilometri dincolo de Lacul Caldeira, palatul cu coloane albe al lui Apollo de acolo explodă într-o ciupercă de foc şi milionul de fragmente de marmură, granit şi oţel se înălţă trei kilometri spre câmpul de forţă care bâzâia deasupra piscului.

Demeter, sora lui Zeus, proiectă o undă de şoc către Atena şi Hera, care doar comprimă aerul şi răbufni în jurul *aegisului* lor pulsator, dar care-l ridică pe Hefaistos o sută de metri în văzduh şi-l trânti hăt departe dincolo de vârful Olimpului. În armura sa roşie, Hades replică cu un con de foc negru, care nimici toate templele, solul, pământul, apa şi aerul în urma sa.

Cele nouă Muze ţipară şi se alăturară grupului lui Ares. Trăsnete ţâşniră în jos din carele de luptă ce se materializaseră ca prin farmec şi *aegisul* pâlpâitor replică, şfichiuind în sus de la Atena. Ganimede, paharnicul zeilor şi numai nouă zecimi nemuritor, se prăbuşi prins între cele două tabere şi urlă când

carnea-i divină arse şi căzu de pe oasele muritoare. Eurinome, fiica lui Okeanos, îşi încercă norocul cu Atena, însă fu atacată imediat de o duzină de Furii, care fâlfâiră şi se îngrămădiră în jurul ei ca tot atâţia lilieci-vampiri uriaşi. Eurinome zbieră o dată şi fu purtată peste câmpul de bătălie, dincolo de palatele ce ardeau.

Zeii fugiră să se adăpostească ori spre carele lor. Unii se teleportară cuantic, dar majoritatea se strânseră în grupuri de o parte şi cealaltă a uriaşei Caldeira. Câmpuri energetice se învăpăiară în roşu, verde, violet, albastru, auriu şi nenumărate alte culori, când indivizii îşi combinară câmpurile personale în paveze de luptă focalizate.

Niciodată în istoria lor, zeii aceştia nu se mai luptaseră astfel – fără cruţare, fără milă, fără amabilitatea profesională de felul celei pe care un zeu o arăta întotdeauna altuia, fără nicio asigurare de resurecţie sub multele, multele mâini ale Vraciului sau vreo speranţă în cuvele de tămăduire – şi, cel mai rău dintre toate, fără nicio intervenţie din partea Părintelui Zeus. Stăpânul Tunetelor fusese mereu acolo pentru a-i reţine, a-i linguşi, a-i ameninţa să nu abată furie ucigaşă împotriva nemuritorilor de-o seamă cu ei. Dar nu şi azi.

Poseidon se teleportă cuantic pe Pământ pentru a asista la distrugerea Troiei de către Atena. Ares se ridică, lăsând în urmă sânge-*ichor* auriu şi ralie de partea lui şaizeci de zei turbaţi – toţi loialişti ai lui Zeus, toţi susţinători troieni. Hefaistos se teleportă cuantic înapoi din locul unde-l azvârlise explozia şi împrăştie o ceaţă neagră şi otrăvitoare peste câmpul de bătălie.

Războiul între Zei începu la ceasul acela şi se extinse pe tot Olimpul în ceasurile care urmară. Până la apus, piscul Olimpului ardea, iar părţi din Lacul Caldeira clocotiseră şi fuseseră înlocuite de lavă.

18

Călărind către Ahile, Pentesilea ştia fără urmă de îndoială că toţi anii, lunile, zilele, ceasurile şi minutele din viaţa ei până în clipa aceea nu însemnaseră nimic mai mult decât preludiul la apogeul neîndoios al gloriei de azi. Tot ceea ce existase anterior, orice răsuflare, orice antrenament, orice victorie sau înfrângere de pe câmpul de bătălie nu însemnaseră decât pregătiri. În orele

următoare destinul ei avea să fie împlinit. Fie că va triumfa şi Ahile va muri, fie că va muri şi – infinit mai rău – va fi prăbuşită în ruşine şi uitată de epocile viitoare.

Amazoana Pentesilea nu intenţiona să fie prăbuşită în ruşine şi uitată de epocile viitoare.

Când se trezi din somnul scurt în palatul lui Priam, se simţi puternică şi fericită. Se îmbăiase fără grabă şi când se îmbrăcase – stând înaintea oglinzii de metal lustruit din odaia pentru oaspeţi –, acordase atenţie propriului ei chip şi trup într-un fel în care obişnuia rareori s-o facă, ba poate chiar niciodată.

Ştia că era frumoasă după standardele cele mai pretenţioase ale bărbaţilor, femeilor şi zeilor. Nu-i păsa. Frumuseţea nu era pur şi simplu importantă pentru sufletul ei de războinică. Dar azi, pe când se echipa încetişor cu veşmintele curăţate şi armura strălucitoare, îşi îngădui să-şi admire propria splendoare. La urma urmelor, gândi ea, va fi ultimul lucru pe care avea să-l mai vadă vreodată Ahile ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat.

La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, amazoana avea chip de fetiţă-femeie, iar ochii ei verzi şi mari păreau şi mai mari când erau încadraţi, ca acum, de buclele scurte şi blonde. Buzele îi erau ferme şi rareori dispuse să zâmbească, totuşi în acelaşi timp pline şi trandafirii. Corpul reflectat în metalul şlefuit era musculos şi ars de soare, de orele de înot, antrenament şi vânătoare, însă nu era slab. Avea şoldurile şi fesele pline ale femeilor, pe care le observă cu o uşoară ţuguiere nemulţumită a buzelor când îşi încătărămă brâul de argint în jurul mijlocului subţire. Sânii ei erau mai semeţi şi mai rotunzi decât ai majorităţii femeilor, chiar şi decât ai tovarăşelor sale amazoane, iar sfârcurile erau roz, nu maronii. Era încă virgină şi aşa intenţiona să rămână pentru tot restul vieţii. Sora ei mai mare – făcu o grimasă la amintirea morţii Hippolitei – n-avea decât să se lase sedusă de vicleniile bărbaţilor şi dusă în captivitate pentru a fi întrebuinţată ca stoc de prăsilă de un bărbat flocos; Pentesilea n-avea să facă niciodată o asemenea alegere.

Îmbrăcându-se, luă balsamul cu parfum magic dintr-un şip de argint în formă de rodie şi-l frecă deasupra inimii, la baza gâtului şi deasupra liniei verticale de păr auriu care se ridica de la sexul ei. Acelea fuseseră poruncile zeiţei Afrodita, care îi apăruse a doua zi după ce Pallas Atena îi vorbise prima dată şi o trimisese în misiunea aceasta. Afrodita o asigurase că parfumul – mai

puternic decât ambrozia – fusese creat de însăşi zeiţa iubirii pentru a-l înrâuri pe Ahile – şi numai pe Ahile –, pentru a-l împinge într-o stare de pasiune copleşitoare. Acum Pentesilea deţinea două arme secrete: lancea dată de Atena, care nu-şi putea greşi ţinta, şi parfumul Afroditei. Planul amazoanei era să-i dea lui Ahile lovitura de moarte în vreme ce ucigaşul-de-oameni stătea încremenit de dorinţă.

Una dintre camarade, probabil credincioasa-i căpetenie Clonia, lustruise armura reginei înainte de a-şi îngădui să aţipească, iar bronzul şi aurul sclipeau în oglinda de metal. Armele Pentesileei erau la îndemână: arcul şi tolba cu săgeţi perfect drepte, cu pene roşii, spada – mai scurtă ca a unui bărbat, însă perfect echilibrată şi la fel de letală de aproape – şi securea ei de luptă cu două tăişuri, de obicei arma favorită a amazoanelor. Dar nu şi azi.

Cântări în mână lancea primită de la Atena. Părea aproape lipsită de greutate, dornică să zboare spre ţintă. Vârful ucigaş, lung şi ghimpat, nu era din bronz şi nici din fier, ci dintr-un metal şi mai tare, forjat pe Olimp. Nimic nu-l putea toci. Nicio armură nu-l oprea. Vârful acela, explicase Atena, fusese înmuiat în otrava cea mai puternică cunoscută zeilor. O singură tăietură în călcâiul muritor al lui Ahile şi veninul avea să fie pompat în inima eroului, doborându-l în câteva clipe şi trimiţându-l în adâncurile lui Hades după alte câteva bătăi de inimă. Mânerul zumzăi în mâna Pentesileei. Lancea era la fel de doritoare ca ea să străpungă carnea aheului şi să-l culce la pământ, umplându-i ochii, gura şi plămânii cu negura morţii.

Atena îi şoptise despre sursa semiinvulnerabilităţii lui – îi povestise despre încercarea lui Thetis de a-l face pe prunc nemuritor, zădărnicită doar de Peleus, care-l scosese din Focul Ceresc. *Călcâiul lui Ahile este muritor,* şoptise zeiţa, *setul lui de probabilităţi cuantice n-a fost modificat...* indiferent ce anume însemna asta. Pentru Pentesilea însemna că avea să-l omoare pe ucigaşul-de-oameni Ahile – de asemenea ucigaş şi violator de femei, după cum ştia, o adevărată năpastă pentru suratele ei în cele aproape douăzeci de cetăţi pe care le cucerise în fruntea mirmidonilor lui violenţi, pe când ceilalţi ahei se tolăneau pe laurii şi fundurile lor aici, pe coastă. Până şi în îndepărtatele ei tărâmuri amazoniene din miazănoapte, tânăra auzise că Războaiele Troiene fuseseră două: aheii şi bătălia lor cu ţel unic de aici, de la Ilion, întreruptă de lungi perioade de lenevie şi

praznice, şi Ahile cu nimicirea cetăţilor, brazda de distrugeri de un deceniu care sfârtecase toată Asia Mică. Şaptesprezece cetăţi căzuseră sub atacurile lui nemiloase.

Iar acum este rândul lui să cadă.

Pentesilea şi femeile ei călăriră printr-o cetate plină de haos şi alarme. De pe ziduri, vestitorii strigau că aheii se adunau îndărătul lui Agamemnon şi al căpeteniilor sale. Se zvonea că grecii plănuiau un atac mişelesc, în timp ce Hector dormea, iar bravul Enea se afla de cealaltă parte a Găurii. Zări pe străzi grupuri de femei care rătăceau fără ţintă, purtând bucăţi disparate şi vechi din armuri bărbăteşti, parcă pretinzând că erau amazoane. Apoi vestitorii de pe ziduri suflară în trâmbiţe şi marea Poarta Scheiană se trânti, închizându-se îndărătul reginei şi luptătoarelor ei.

Ignorând războinicii troieni care fugeau pentru a se regrupa pe câmpia dintre cetate şi taberele aheene, îşi conduse duzina de femei spre răsărit, către Gaura care se ridica uriaşă. O văzuse când venise în Ilion, însă şi acum îi făcu inima să bată aţâţată. Înaltă de şaizeci de metri, era trei sferturi dintr-un cerc perfect retezat din cerul iernii şi ancorat în câmpiile stâncoase din răsăritul cetăţii. În miazănoapte şi răsărit – ştia, fiindcă dintr-acolo veniseră –, nu exista nicio Gaură. Ilionul şi marea se zăreau amândouă şi nu exista niciun indiciu al acestei vrăjitorii. Gaura devenea vizibilă numai când te apropiai dinspre miazăzi prin apus.

Aheii şi troienii – separaţi unii de ceilalţi, dar fără să se lupte – se revărsau prin Gaură pe jos şi în care de luptă în coloane lungi, de parcă fusese ordonată o evacuare. Pentesilea bănuia că răspundeau la solii primite din Ilion şi din tabăra lui Agamemnon, care le porunciseră să-şi părăsească liniile de front împotriva zeilor şi să se grăbească spre casă, pentru a se pregăti de reluarea ostilităţilor reciproce.

Pentru Pentesilea toate astea erau lipsite de importanţă. Ţelul ei era moartea lui Ahile şi nenorocul oricărui aheu – sau troian – care făcea greşeala să se interpună între ea şi ţelul acela. Până atunci regina trimisese prin luptă zeci de bărbaţi către adâncurile lui Hades şi avea s-o facă din nou, azi, dacă era nevoie.

Îşi ţinu totuşi răsuflarea când îşi conduse cele două coloane de cavaleriste amazoane prin Gaură, însă când ieşi în partea cealaltă nu simţi decât o părere stranie de uşurare, o schimbare

subtilă a luminii în sine şi o sufocare scurtă – când inhală iarăşi –, ca şi când ar fi ajuns pe neaşteptate pe vârful unui munte unde aerul era mai rarefiat. Calul păru să simtă de asemenea schimbarea şi se smuci puternic în frâie, dar ea îl sili să-şi urmeze drumul.

Nu-şi putea desprinde ochii de la Olimp. Muntele umplea orizontul de apus... ba nu, umplea lumea... ba nu, *era* lumea. Drept înaintea ei, dincolo de grupurile mici de oameni, moraveci şi ceea ce păreau trupuri lipsite de viaţă pe pământul roşu pentru amazoana care pierduse brusc orice interes faţă de tot ce nu era Olimpul, se ridicau mai întâi stâncile înalte de trei kilometri de la poalele sălaşului zeilor, după care alţi şaisprezece kilometri de munte, cu versanţii suind şi suind şi suind...

– Regina mea.

Pentesilea auzi glasul doar vag, în depărtare, şi-l recunoscu în cele din urmă ca aparţinând Bremusei, a doua ei locţiitoare, după credincioasa Clonia, dar o ignoră la fel cum ignoră vederea mării limpezi din dreapta lor sau capetele uriaşe din piatră care se înşiruiau pe ţărm. Ele nu însemnau nimic prin comparaţie cu realitatea gigantică a Olimpului însuşi. Se lăsă pe spate în şaua-i subţire pentru a urmări linia piciorului muntelui, mai sus, apoi mai sus, apoi nesfârşit de sus, ridicându-se în şi deasupra cerului albastru-deschis...

– *Regina* mea.

Se răsuci pentru a o dojeni pe Bremusa şi descoperi că celelalte femei îşi opriseră caii. Regina amazoanelor scutură din cap, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un vis şi călări înapoi la ele.

Îşi dădu seama abia acum că în tot timpul în care fusese vrăjită de Olimp, trecuseră pe lângă femei de partea aceasta a Găurii – femei care alergau, zbierau, sângerau, se poticneau, plângeau, cădeau. Clonia descălecase şi proptise pe genunchiul ei capul unei asemenea femei rănite, care părea să poarte un veşmânt stacojiu bizar.

– Cine? rosti Pentesilea, privind în jos ca de la o înălţime uriaşă.

Abia acum înţelese că de vreo doi kilometri urmaseră o dâră de armuri abandonate şi însângerate.

– Aheii... icni muribunda. Ahile...

Dacă purtase armură, n-o ajutase cu nimic. Sânii îi fuseseră retezaţi. Era aproape goală. Veşmântul stacojiu era de fapt propriul ei sânge.

– Du-o înapoi la… începu Pentesilea, însă se opri. Femeia murise.

Clonia încălecă şi trecu în dreapta şi înapoia ei, acolo unde călărea întotdeauna. Regina putea simţi furia revărsându-se din vechea tovarăşă de luptă aidoma pârjolului unui foc de tabără.

– Înainte, rosti Pentesilea şi dădu pinteni bidiviului.

Securea de luptă îi era prinsă, echilibrată, de-a latul oblâncului. În mâna dreaptă ţinea lancea Atenei. Galopară pe ultimii cinci sute de metri, spre grupul de bărbaţi din faţă. Aheii erau în picioare sau aplecaţi peste alte trupuri – le prădau. Râsetele lor răsunau limpede în aerul rarefiat.

Vreo patruzeci de femei căzuseră aici. Pentesilea îşi încetini armăsarul la pas, dar cele două coloane de cavaleriste amazoane trebuiră să se destrame. Cailor – nici chiar celor dresaţi pentru luptă – nu le place să calce pe oameni, iar leşurile însângerate de aici – toate erau femei – căzuseră atât de aproape unele de celelalte, încât caii trebuiau să păşească cu grijă, aşezându-şi copitele grele în puţinele spaţii libere dintre trupuri.

Bărbaţii ridicară ochii de la jefuirea şi pipăirea cadavrelor. Pentesilea estimă că în jurul moartelor se găseau vreo sută de ahei, totuşi nu-l recunoştea pe niciunul. Aici nu se găsea niciun erou grec. La cinci-şase sute de metri mai departe văzu un grup de bărbaţi mai nobili care reveneau la principala tabără aheeană.

– Ia uite, rosti cel mai zdrenţăros dintre bărbaţii care despuiau cadavrele de armuri. Acum ne-au adus şi cai.

– Cum te numeşti? întrebă Pentesilea.

Bărbatul rânji, arătându-şi dinţii ştirbi şi putreziţi.

– Mă cheamă Molion, muiere, şi-ncerc să decid dacă să te fut înainte sau după ce-o să te-omor.

– Trebuie să fie o decizie grea pentru o minte aşa limitată, spuse ea calm. Am întâlnit odată un Molion, dar era troian, camaradul lui Timbraios. De asemenea, Molion acela era un bărbat viu, pe când tu eşti o potaie moartă.

Molion mârâi şi-şi scoase spada.

Fără să descalece, Pentesilea îşi roti securea cu două tăişuri şi-l descăpăţână pe bărbat. Apoi dădu pinteni uriaşului ei armăsar de război şi se repezi după alţi trei, care abia avură timp să ridice scuturile înainte de a fi călcaţi în picioare.

Cu strigăte nepământene, duzina ei de camarade năvăliră în luptă alături de ea, strivind, spintecând, hăcuind şi străpungând

ahei cu uşurinţa cu care ar fi secerat spicele de grâu. Bărbaţii care stătură locului ca să lupte muriră. Cei care fugiră muriră. Pentesilea îi ucise cu mâna ei pe ultimii şapte care despuiaseră cadavre alături de Molion şi de cei trei amici ai săi zdrobiţi de copitele calului.

Camaradele ei Euandra şi Termodoa îl prinseseră pe ultimul dintre aheii care se smiorcăiau, se târau şi implorau – un nemernic teribil de pocit, care anunţase că se numea Tersites, în timp ce ruga să fie cruţat –, iar Pentesilea îşi uimi surorile, ordonându-le să-l lase să plece.

– Du solia mea lui Ahile, Diomede, celor doi Aias, Odiseu, Idomeneu şi celorlalţi eroi argivi pe care-i zăresc privindu-ne de pe dealul acela! tună ea spre Tersites. Spune-le că eu, Pentesilea, regina amazoanelor, fiica lui Ares, iubită de Atena şi Afrodita, am venit să pun capăt vieţii mizerabile a lui Ahile. Spune-le că mă voi lupta cu Ahile în duel unu la unu, dacă este de acord, însă că eu şi tovarăşele mele amazoane îi vom ucide oricum pe toţi. Pleacă şi transmite mesajul meu.

Slutul Tersites fugi pe cât de iute îl purtau picioarele tremurătoare.

Mâna ei dreaptă, deloc frumoasa, dar neînfricata Clonia, se apropie călare.

– Regina mea, ce vorbeşti? Nu ne putem lupta cu toţi eroii ahei. Ei sunt legende... laolaltă sunt practic invincibili, cu mult peste puterile oricăror treisprezece amazoane care au trăit vreodată.

– Fii calmă şi dârză, sora mea. Victoria noastră este în aceeaşi măsură în voinţa zeilor, ca în propriile noastre braţe puternice. Când Ahile va cădea răpus, ceilalţi ahei o vor rupe la fugă – aşa cum au fugit din faţa lui Hector şi a unor simpli troieni, când conducători de-ai lor mult mai puţin măreţi au căzut ori au fost răniţi. Iar când vor fugi, noi le-o vom lua înainte, vom călări iute, ne vom întoarce prin Gaura blestemată şi le vom da foc corăbiilor înainte ca aceşti aşa-zişi eroi să se poată regrupa.

– Te vom urma spre moarte, regina mea, murmură Clonia, aşa cum în trecut te-am urmat spre glorie.

– Spre glorie din nou, iubita mea soră. Priveşte, potaia cu chip de şobolan, Tersites, ne-a transmis solia şi căpeteniile aheene vin încoace. Armura lui Ahile străluceşte mai puternic decât toate celelalte. Să-i întâlnim pe câmpul de luptă curat de acolo.

Dădu pinteni calului uriaş şi cele treisprezece amazoane galopară înainte, laolaltă, către Ahile şi ahei.

19

– Care rază albastră? întrebă Hockenberry.

Discutaseră despre dispariţia populaţiei de pe acest Pământ din epoca Ilionului – a tuturor oamenilor aflaţi în exteriorul unei raze de trei sute de kilometri de Troia –, în timp ce Mahnmut pilota avioneta în jos, spre Marte, Olimp şi Gaura Brană.

– Este o rază albastră care se ridică din Delfi, în Peloponez, răspunse moravecul. A apărut în ziua în care a dispărut restul populaţiei omeneşti de aici. Am crezut că era compusă din tahioni, totuşi acum nu mai suntem siguri. Există o teorie – doar o teorie – potrivit căreia oamenii au fost reduşi la componentele lor esenţiale de corzi Calabi-Yau, care au fost apoi codificate şi expediate în spaţiul interstelar prin raza aceea.

– Se ridică din Delfi? repetă Hockenberry.

Nu avea habar despre tahioni sau corzi Calabi-nu-ştiu-cum, dar ştia destule despre Delfi şi oracolul său.

– Da, aş putea să ţi-o arăt dacă ai timp vreo zece minute înainte să ne întoarcem. Interesant este că o rază albastră similară se ridică de pe Pământul prezent, al zilelor noastre, cel spre care ne îndreptăm, însă ea provine din oraşul Ierusalim.

– Ierusalim, repetă Hockenberry.

Avioneta se zgâlţâia şi se înclina, coborând către Gaură şi el strângea cu disperare braţele invizibile ale scaunului invizibil din câmp de forţă.

– Razele se ridică în văzduh? În spaţiul interstelar? Încotro merg?

– Nu ştim. Nu pare să existe o destinaţie specifică. Razele se rotesc odată cu Pământul, bineînţeles, dar ies din sistemul solar – din ambele sisteme solare cu Pământuri – şi niciuna nu pare să fie orientată spre o stea anume, spre un roi globular sau galaxie. Sunt însă bidirecţionale. Adică există un flux de energie tahionică *ce revine* la Delfi – şi probabil şi la Ierusalim –, aşa că…

– Stai, îl întrerupse Hockenberry. Ai văzut chestia aia?

Tocmai trecuseră prin Gaura Brană, zburând imediat pe sub arcul ei superior.

– Da, încuviinţă Mahnmut. A fost doar o înceţoşare, dar părea

ca şi cum oameni s-ar fi luptat cu oameni acolo unde aheii îşi menţin de obicei liniile cele mai avansate, lângă Olimp. Şi priveşte – drept în faţă.

Moravecul amplifică ferestrele holografice şi Hockenberry îi zări pe greci şi troieni războindu-se lângă zidurile Ilionului. Poarta Scheiană – deschisă în aceste opt luni de alianţă – era închisă.

– Iisuse Hristoase, şopti el.

– Da.

– Mahnmut, ne putem întoarce în locul unde am văzut primele semne de luptă? De partea marţiană a Găurii Brane? Ceva era ciudat acolo.

Hockenberry văzuse cavalerie, călăreţi – un grup foarte mic –, care aparent ataca pedestraşi. Nici aheii, nici troienii nu foloseau cavalerie.

– Sigur că da, zise Mahnmut şi viră avioneta, descriind o curbă largă.

Accelerară înapoi către Gaură.

Mahnmut, mă mai auzi? emise Orphu pe fascicul îngust, redirecţionat prin Gaură de transponderele pe care le îngropaseră acolo.

Tare şi clar.

Doctor Hockenberry mai este cu tine?

Da.

Rămâi atunci pe fascicul îngust. Să nu ştie că discutăm. Vezi ceva ciudat pe acolo?

Da. Ne întoarcem să investigăm despre ce-i vorba. Călăreţi care se luptă cu hopliţi argivi de partea marţiană a Branei, argivi împotriva troienilor de partea pământeană.

– Poţi ascunde vehiculul? întrebă Hockenberry când se apropiară la şaizeci de metri deasupra duzinii de siluete călare care se îndreptau către cincizeci de ahei pedestraşi; avioneta mai avea vreun kilometru şi jumătate până la confruntarea aparentă. Îl poţi camufla? Să fie cumva mai puţin evident?

– Bineînţeles.

Mahnmut activă modul *stealth* integral şi încetini avioneta.

Nu, nu mă refer la ceea ce fac oamenii, emise Orphu. *Vezi ceva ciudat la Gaura Brană în sine?*

Mahnmut privi nu numai cu ochii trecuţi pe spectru extins, ci se conectă la toate instrumentele şi senzorii avionetei. *Brana pare normală.*

– Să coborâm dincolo de Ahile şi de oamenii lui, acolo, spuse Hockenberry. Putem? Silenţios?

– Bineînţeles.

Viră avioneta şi asoliză în tăcere la treizeci de metri îndărătul aheilor. Mai mulţi greci veneau spre ei dinspre ariergardă. În grupul care se apropia, moravecul distingea câţiva rocveci, printre care centurionul Mep Ahoo.

Nu, nu este normală, emise Orphu de Io. *Receptăm fluctuaţii anormale în Gaura Brană şi în restul spaţiului membrană. În plus, pe vârful Olimpului se întâmplă ceva – datele cuantice şi gravitonice sunt complet în afara scărilor. Avem dovezi de explozii de fisiune, fuziune, plasmă şi de alte tipuri. Totuşi, Gaura Brană este grija noastră imediată.*

Care sunt parametrii anomaliei? întrebă Mahnmut. Nu se sinchisise niciodată să înveţe prea multă teorie-W ori diversele ei precursoare istorice, teoria-M sau teoria corzilor, pe când îşi pilota submersibilul sub gheţurile Europei. Mare parte din ce ştia acum descărcase de la Orphu şi din băncile de memorie principale de pe Phobos, pentru a fi la zi cu gândirea curentă despre Găurile la crearea cărora ajutase în mod accidental pentru a conecta Centura cu Marte – şi cu Pământul alternativ – şi pentru a înţelege de ce toate Branele, cu o singură excepţie, dispăruseră în ultimele luni.

Senzorii Strominger-Vafa-Susskind-Sen ne dau rate BPS ce arată creşterea disparităţii dintre masa minimă a Branei şi sarcina ei.

BPS? emise Mahnmut. Ştia că disparitatea masă-sarcină trebuia să fie ceva rău, însă nu era sigur asupra motivului.

Bogomol'nyi, Prasard, Sommerfield, emise Orphu cu tonul lui de oh-ce-mai-prostovan-dar-te-plac-oricum. *Spaţiul Calabi-Yau de lângă tine trece printr-o tranziţie de tip conifold de rupere a spaţiului.*

– Grozav, perfect, zise Hockenberry ridicându-se din scaunul invizibil şi grăbindu-se către rampa care cobora. Ce n-aş da să am din nou vechile mele echipamente scoliaste: brăţara de metamorfozare, microfonul direcţional şi harnaşamentul de levitaţie. Nu vii?

– Într-o secundă, răspunse Mahnmut.

Vrei să-mi spui că Gaura Brană devine instabilă?

Îţi spun că va colapsa dintr-un minut în altul, emise Orphu. *Le-*

am ordonat moravecilor şi rocvecilor din jurul Ilionului şi de pe coastă s-o şteargă naibii de acolo. Credem că au timp să-şi încarce echipamentele, totuşi avionetele şi navetele ar trebui să iasă în următoarele zece minute cu Mach 3. Fii pregătit pentru boomuri sonice.

Înseamnă că Ilionul va rămâne deschis atacurilor aeriene şi invaziei TC de pe Olimp. Era îngrozit de gândul acela. Îşi abandonau aliaţii greci şi troieni.

Asta nu mai este problema noastră, hurui Orphu de Io. *Asteague/Che şi ceilalţi prim-integratori au ordonat evacuarea. Dacă Gaura Brană se închide – şi se va-nchide, Mahnmut, crede-mă-n privinţa asta –, îi pierdem pe toţi cei opt sute de tehnicieni, ’vecii de la bateriile de proiectile şi alţii staţionaţi pe partea de pe Pământ. Li s-a ordonat deja să plece. Îşi riscă vieţile pur şi simplu dacă pierd timp să-şi strângă rachetele, proiectoarele energetice şi celelalte arme de calibru greu, dar integratorii nu vor ca ele să rămână în urmă, nici chiar dacă au fost scoase din funcţiune.*

Pot fi de ajutor? Mahnmut privi prin trapa deschisă, afară, unde Hockenberry alerga spre Ahile şi oamenii lui. Se simţea inutil – dacă îl lăsa în urmă, scoliastul putea să moară în lupta de aici. Dacă nu decola imediat cu avioneta pentru a trece prin Gaură, alţi moraveci vor fi despărţiţi pentru totdeauna de adevăratul lor univers.

Rămâi în contact, emise Orphu. *O să verific cu integratorii şi generalul Beh bin Adee.* Peste câteva secunde canalul de fascicul îngust pârâi iarăşi. *Rămâi unde te afli în clipa de faţă. Momentan eşti camera cu unghiul cel mai bun pe care o avem la Brană. Poţi să-ţi direcţionezi toate fluxurile către Phobos şi să ieşi din navă, ca să contribui cu imaginile tale?*

Da, pot. Mahnmut dezactivă modul *stealth* al avionetei – nu dorea ca gloata de ahei şi rocveci care se apropia să se izbească de ea – şi se grăbi în jos pe rampă, pentru a i se alătura lui Hockenberry.

Apropiindu-se de grupul de ahei, simţi o senzaţie tot mai acută de irealitate pătată de vinovăţie. *Asta-i opera mea. Dacă nu m-aş fi metamorfozat în Atena şi nu l-aş fi răpit pe Patrocle acum opt luni, Ahile n-ar fi declarat război zeilor şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dacă cineva moare azi aici, e numai vina mea.*

Ahile se întoarse cu spatele la cavaleria care se apropia şi-l salută:

– Bun sosit, Hockenberry, fiul lui Duane.

Vreo cincizeci de conducători aheeni, căpeteniile şi suliţaşii lor, stăteau aici şi aşteptau sosirea femeilor călări – distanţa se reducea rapid şi vedea că erau într-adevăr femei purtând armuri superbe –, iar printre bărbaţii importanţi îi recunoscu pe Diomede, Marele şi Micul Aias, Idomeneu, Odiseu, Podarces şi mai tânărul său prieten Menippos, Stenelus, Eurialus şi Sticius. Fostul scoliast fu surprins să-l vadă alături de Ahile pe lubricul Tersites, cârcotaşul taberei; ştia că în mod normal ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat nu i-ar fi îngăduit jefuitorului de stârvuri să se apropie la mai puţin de un kilometru de persoana sa.

– Ce se-ntâmplă? îl întrebă pe Ahile.

Semizeul înalt şi blond strânse din umeri.

– A fost o zi ciudată, fiu al lui Duane. Mai întâi, zeii au refuzat să coboare ca să se lupte. Apoi o ceată pestriţă de femei troiene ne-au atacat, ucigându-l pe Filoctet cu o azvârlitură norocoasă de lance. Acum amazoanele acestea se apropie, după ce au ucis mai mulţi dintre oamenii noştri, sau cel puţin aşa spune şobolanul ăsta de lângă mine.

Amazoane…

Mahnmut apăru în grabă. Majoritatea aheilor se obişnuiseră deja cu micul moravec şi priviră doar în treacăt creatura din plastic şi metal înainte de a reveni cu ochii la amazoanele care se apropiau rapid.

– Ce se întâmplă? rosti în engleză către Hockenberry.

În loc să-i răspundă în aceeaşi limbă, bărbatul recită:

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens, mediisque in milibus ardet,
aurea sunectens exwerta cingula mammae bellatrix,
audetque viris concurrere virgo.

– Nu mă face să descarc latina, zise Mahnmut.

Arătă din cap spre caii uriaşi ale căror hăţuri fuseseră trase, pentru a se opri la nici cinci metri în faţa lor, azvârlind un nor de praf care se rostogoli peste căpeteniile aheene.

– *Pentesilea mergea în fruntea amazoanelor,* traduse Hockenberry, *cu scuturi ca un crai-nou. Cu o cingătoare de aur*

pe sânul gol, războinica fecioară se arunca în vâltoarea luptelor şi, deşi femeie, cuteza totuşi să se măsoare cu bărbaţii.

– Grozav, comentă sarcastic micul moravec. Dar latină… bănuiesc că nu-i Homer, nu?

– Vergiliu, şopti scoliastul în tăcerea bruscă în care copita unui armăsar sună bubuitor de sonor. Cumva, aici suntem în *Eneida.*

– Grozav, repetă Mahnmut.

Tehnicienii rocveci sunt aproape încărcaţi şi peste maximum cinci minute vor fi gata de decolare din partea Pământului, emise Orphu. *Mai trebuie să ştii ceva. Decalăm ora de lansare pentru* Regina Mab.

Cu cât? emise Mahnmut şi inima lui majoritar organică se înfioră. *I-am promis lui Hockenberry patruzeci şi opt de ore pentru a se decide şi a încerca să-l convingă pe Odiseu să ne însoţească.*

Acum dispune de mai puţin de o oră. Poate patruzeci de minute, dacă reuşim să-i tranchilizăm şi să-i îmbarcăm pe blestemaţii ăştia de rocveci şi să le stocăm armamentul. Până atunci va trebui fie să vă-ntoarceţi aici sus, fie să rămâneţi acolo.

Dar Doamna Brună? emise Mahnmut, gândindu-se la submersibilul său. Nici măcar nu rulase ultimele verificări pe numeroasele lui sisteme.

O depozitează chiar acum în cală. Simţi şocurile. Îţi poţi verifica lista de control în timpul călătoriei. Nu zăbovi acolo jos, vechiul meu prieten. Fasciculul îngust trecu de la pârâituri la şuierături, când Orphu se decuplă.

Aflat în rândul al doilea al liniei de front subţire, Hockenberry văzu că armăsarii amazoanelor erau uriaşi… la fel de mari ca rasa Percheron sau ca Budweiser Clydesdales. Erau treisprezece şi Vergiliu, binecuvântată fie-i inima, avusese dreptate – armura femeilor amazoane le lăsa sânul stâng dezgolit. Efectul era… de distragere.

Ahile înaintă trei paşi în faţa celorlalţi bărbaţi. Era atât de aproape de calul amazoanei blonde, încât l-ar fi putut mângâia pe bot. N-o făcu.

– Ce doreşti, femeie? întrebă el.

Pentru un bărbat atât de uriaş, cu muşchi atât de imenşi, glasul lui Ahile era foarte blând.

– Sunt Pentesilea, fiica zeului războiului Ares şi a reginei

amazoanelor Otrere, rosti femeia frumoasă din înălţimea calului ei împlătoşat. Şi doresc moartea ta, Ahile, fiul lui Peleus.

El îşi dădu capul pe spate şi râse. Un râs nepăsător, relaxat şi de aceea cu atât mai înfiorător pentru Hockenberry.

– Spune-mi, femeie, vorbi Ahile blând, cum găseşti curajul de a ne provoca pe noi, cei mai puternici eroi ai acestei vremi, luptători care au asediat însuşi Olimpul? Cei mai mulţi dintre noi ne tragem chiar din sângele fiului lui Cronos, Stăpânul Zeus. Doreşti într-adevăr să te lupţi cu noi, femeie?

– Ceilalţi pot pleca dacă vor să trăiască, rosti de sus Pentesilea, cu vocea la fel de calmă ca a lui Ahile, însă mai sonoră. Nu am nimic de împărţit cu Aias, fiul lui Telamon, cu fiul lui Tideus, cu fiul lui Deucalion, cu fiul lui Laertes sau cu ceilalţi adunaţi aici. Doar cu tine, fiul lui Peleus.

Bărbaţii enumeraţi – Marele Aias, Diomede, Idomeneu şi Odiseu – părură surprinşi pentru o secundă, îl priviră pe Ahile, apoi izbucniră în râs la unison. Ceilalţi ahei li se alăturară în hohote. Cincizeci-şaizeci de alţi războinici argivi se apropiau din spate, cu rocvecul Mep Ahoo printre ei.

Hockenberry nu observă când capul cu vizor negru al lui Mahnmut se roti lin cu o sută optzeci de grade şi nu avea habar că centurionul Mep Ahoo îi transmitea pe fascicul îngust moravecului mai mic despre colapsul iminent al Găurii Brane.

– I-ai jignit pe zei prin atacul tău bicisnic asupra sălaşului lor! strigă Pentesilea şi glasul i se ridică, fiind auzit de bărbaţii aflaţi la o sută de metri depărtare. I-ai rănit pe troienii paşnici prin atacul tău nereuşit împotriva sălaşului *lor.* Dar azi vei muri, ucigaşule-de-femei Ahile. Pregăteşte-te de luptă.

– Vai de mine, spuse Mahnmut în engleză.

– Iisuse Hristoase, şopti Hockenberry.

Cele treisprezece femei răcniră în graiul lor de amazoane, dădură pinteni armăsarilor, caii gigantici săriră înainte şi aerul se umplu brusc de lănci, săgeţi şi zăngănitul vârfurilor din bronz care izbiră în armuri şi în scuturile ridicate în grabă.

20

De-a lungul coastei mării marţiene din nord, numită Oceanul Nordic sau Oceanul Tethys de către locuitorii Olimpului, Omuleţii Verzi (OV) – cunoscuţi de asemenea ca *zeki* – ridicaseră peste

unsprezece mii de uriaşe capete de piatră. Toate sunt înalte de douăzeci de metri. Sunt identice – arată faţa unui bătrân cu nas aprig coroiat, buze subţiri, ochi încruntaţi, creştet chel, bărbie fermă şi păr lung pieptănat pe spate peste urechi. Piatra pentru capete provine din cariere gigantice tăiate în stâncile din haosul geologic cunoscut ca Noctis Labyrinthus, de la extremitatea vestică a mării interioare, lungă de patru mii două sute de kilometri, care umple riftul cunoscut ca Valles Marineris. Din carierele din Noctis Labyrinthus, omuleţii verzi încărcaseră blocurile necioplite de piatră pe barje cu traverse late şi le transportaseră pe toată lungimea lui Valles Marineris. Odată ieşite pe Tethys, feluci cu vele latine şi echipaje de *zeki* călăuziseră barjele de-a lungul coastelor, unde sute de OV descarcă blocurile şi sculptează capetele chiar acolo, pe nisip. După ce termină cioplirea, mai puţin părul de pe ceafă, *zekii* rostogolesc capul până la postamentul său de piatră care a fost deja pregătit, fiind uneori nevoiţi să-l suie pe faleza stâncoasă ori să-l transporte peste mlaştini şi smârcuri, după care îl trag în poziţie verticală, utilizând o combinaţie de scripeţi, palane şi pante de nisip. În cele din urmă aşază tija de piatră din gât în nişa din postamentul de stâncă şi balansează capul uriaş pentru a-şi ocupa locul. După aceea o duzină de OV termină sculptarea părului cârlionţat, în timp ce majoritatea făpturilor micuţe trec să lucreze la următorul cap.

Toate feţele identice ale capetelor privesc spre ocean.

Primul cap a fost ridicat acum aproape un secol şi jumătate, după măsurătoarea de pe Pământ, la poalele lui Olympus Mons, în apropiere de locul unde se rostogolesc valurile Oceanului Tethys, şi de atunci omuleţii verzi au plasat capete din kilometru în kilometru, îndreptându-se către est, în jurul peninsulei uriaşe în formă de ciupercă numită Tempe Terra, cotind după aceea înapoi spre sud şi în estuarul Kasei Valles, apoi către sud-est, de-a lungul mlaştinilor de pe Lunae Planum, după care de ambele părţi ale imensului estuar şi „mare în mare” care este Chryse Planitia, după aceea pe ambele ţărmuri mărginite de stânci ale estuarului lat Valles Marineris şi în cele din urmă – iar asta numai în ultimele opt luni – spre nord-est, de-a lungul stâncilor abrupte din Arabia Terra, către arhipelagurile cele mai nordice, Deuteronilus şi Protonilus Mensae.

Însă în ziua aceasta toată munca la capete încetase şi peste o

sută de feluci îi transportaseră pe OV – hominizi înalţi de un metru, verzi, capabili de foto-sinteză, cu piele transparentă, fără guri sau urechi şi ochi negri ca noaptea – într-un loc de pe plajele late din Tempe Terra, la două sute de kilometri de Olympus Mons peste apă. De acolo insula vulcan Alba Patera poate fi zărită hăt departe în ocean spre vest, iar masivul incredibil al lui Olympus Mons se ridică peste marginea lumii către sud-vest.

Capetele de piatră străjuiesc faţa unei stânci aflate la câteva sute de metri depărtare de apă, totuşi plaja este lată şi netedă şi aici s-au adunat toţi cei şapte mii trei sute trei *zeki,* creând o masă solidă de verde în lungul plajei, cu excepţia unui semicerc gol de nisip cu diametrul de cincizeci şi unu de metri. Vreme de câteva ore marţiene, omuleţii verzi stau tăcuţi şi nemişcaţi, cu ochişorii negri ca noaptea aţintiţi asupra nisipului. Felucile şi barjele se leagănă uşor sub valurile foarte mici ale lui Tethys. Se aude doar vântul care suflă din vest, ridicând ocazional nisip şi bombardând pieile verzi şi transparente sau fluierând foarte slab printre mărăcinii mici de dincolo de plajă şi de sub stânci.

Brusc aerul miroase a ozon – deşi *zekii* nu au nasuri cu care să simtă izul acesta – şi tunete repetate explodează la mică înălţime deasupra plajei. Cu toate că nu au urechi, OV simt exploziile de sunet prin pielea lor incredibil de sensibilă.

La doi metri deasupra plajei, apare pe neaşteptate un romboid roşu tridimensional, lat de cincisprezece metri. Romboidul se lăţeşte, dar apoi devine strangulat la mijloc, până seamănă cu o clepsidră roşie. În punctul cel mai îngust al clepsidrei se iveşte o sferă micuţă, care creşte după aceea într-un ovoid verde, ce ajunge de mărimea romboidului roşu iniţial. Ovoidul şi romboidul încep să se rotească în direcţii opuse, iar trombe de nisip sunt propulsate la o sută de metri înălţime în văzduh.

OV stau în furtuna care sporeşte şi privesc impasibil.

Ovoidul şi romboidul tridimensionale se rotesc şi devin o sferă, completând transformarea în oglindă a formei iniţiale. Un cerc cu diametrul de zece metri apare în aer şi pare să se afunde în nisip, până ce o Gaură Brană retează o felie din spaţiu şi timp. Deoarece această Gaură Brană este nou-născută, suprafaţa ei de univers protectoare este încă vizibilă, cu petale şi straturi de energie în unsprezece dimensiuni protejând nisipul, aerul, Marte şi universul de această deteriorare deliberată a continuumului spaţio-temporal.

Din gaură iese un fel de cariolă acţionată de abur, pufăitoare şi gâfâitoare; giroscoape ascunse balansează masa de metal şi lemn pe unica sa roată din cauciuc. Vehiculul iese din Gaură şi se opreşte exact în centrul spaţiului pe care *zekii* l-au conturat cu precizie pe nisip. O uşă cu sculpturi complicate se deschide în vehicul şi trepte din lemn se depliază ca un puzzle conceput cu multă grijă.

Patru voynicşi – bipezi metalici înalţi de doi metri cu piepturi ca nişte butoiaşe, fără gâturi şi cu capetele părând simple gheburi pe trupuri – ies din cariolă şi, utilizându-şi mâinile manipulatoare în locul mâinilor lame-tăietoare, încep să asambleze un aparat complex care include tentacule argintii ce se sfârşesc prin proiectoare parabolice mici. După ce termină, voynicşii se retrag spre vehiculul cu abur acum tăcut şi încremenesc pe loc.

Un bărbat sau proiecţia unui bărbat pâlpâie întâi în vizibilitate, apoi în aparentă soliditate, pe nisipul dintre filamentele-tentacule ale proiectorului. Este un bătrân în mantie albastră acoperită cu semne astronomice minunat brodate. Are un toiag înalt din lemn, în care se sprijină când merge. Picioarele cu papuci de aur sunt îndeajuns de solide şi masa lui pâlpâitoare este îndeajuns de grea pentru a lăsa urme în nisip. Trăsăturile lui sunt exact aceleaşi cu ale feţei statuilor de pe stâncă.

Magul merge până la marginea oceanului limpede şi aşteaptă.

Nu după mult timp oceanul se agită şi ceva uriaş se ridică de sub apă, imediat dincolo de linia surfului sporadic. Forma este mare şi se iveşte lent, mai degrabă ca o insulă care se înalţă din adânc decât ca vreo creatură organică, balenă, delfin, şarpe de mare sau zeu marin. Apa şiroieşte din pliurile şi fisurile sale pe când înaintează către plajă. *Zekii* se trag îndărăt şi în lături, lăsându-i un spaţiu şi mai mare.

În configuraţie şi culoare, aduce cel mai bine cu un creier uriaş. Ţesutul este trandafiriu – ca de creier uman viu – şi convoluţiile seamănă perfect cu suprafaţa maximizat de cutată a unui creier, dar similitudinea cu materia cerebrală se opreşte aici, întrucât creatura aceasta are mai multe perechi de ochi galbeni dispuşi în cutele dintre ţesutul roz şi o supraabundenţă de mâini: mânuţe apucătoare cu număr variabil de degete, care se ridică din pliuri şi se leagănă ca anemone marine agitate de curenţi reci, mâini mai mari pe tulpini lungi dispuse de ambele părţi ale ochilor inseraţi şi – aşa cum se vede mai clar pe măsură ce creatura de

mărimea unei case iese din apă şi înaintează greoi pe nisip – seturi multiple de mâini uriaşe pe partea ventrală şi pe laturile acesteia, pentru propulsie; fiecare mână alb-larvă sau cenuşiu-mort este cât un cal fără cap.

Deplasându-se ca un crab, mişcându-se în lateral pe nisipul umed, forma uriaşă îi alungă pe OV şi mai departe, apoi se opreşte la un metru şi jumătate de bătrânul în mantie albastră, care – după ce iniţial s-a retras, oferindu-i spaţiu pentru găsirea de prize pe plaja uscată – rămâne acum locului, cu toiagul în mână, şi priveşte calm în sus la seturile multiple de ochi galbeni şi reci.

Ce ai făcut cu adoratorul meu favorit? întreabă mii-de-mâini cu voce fără sunet.

– Mă îndurerează s-o spun, suspină bătrânul, însă este din nou descătuşat în lume.

Care lume? Sunt prea multe.

– Pământul.

Care Pământ? Sunt prea multe.

– Pământul meu. Cel adevărat.

Creierul cu mâini emite un sunet prin orificiile şi deschiderile din cutele sale, un zgomot de mucozităţi suflate, aidoma unei balene care pufăie apă densă de mare. *Prospero, unde-i preoteasa mea? Copilul meu?*

– Care copil? Îţi cauţi târfa, făptura ticăloasă, neagra-scroafă cu ochi vineţi, sau bastardul cu chip pătat născut de cloanţă, dihania, nu omul, pe care-a fătat-o aici pe ţărmul lumii mele?

Magul folosise cuvântul grecesc *sys* pentru „negru” şi *korax* pentru „scroafă”, evident încântat de micul lui joc de cuvinte, la fel cum procedase cu „fătat”.

Sycorax şi Caliban. Unde sunt?

– Căţeaua a dispărut. Puiul de şopârlă este liber.

Caliban al meu a scăpat de pe stânca pe care l-ai surghiunit atâtea veacuri?

– N-am zis deja? Ar trebui să-ţi înlocuieşti cu nişte urechi excesul ăsta de ochi.

Nu ţi-a înfulecat încă toţi muritorii bicisnici de pe lumea aceea?

– Nu pe toţi. Nu încă.

Magul gesticulează cu toiagul spre variantele din piatră ale propriului său chip care priveşte de vârful stâncii dinapoia sa.

– Ţi-a plăcut să fii urmărit, mii-de-mâini?

Creierul pufăie din nou apă sărată şi mucus.

Le voi permite oamenilor verzi să mai muncească o vreme, apoi voi trimite un tsunami care să-i înece pe toţi şi-n acelaşi timp să-ţi doboare pateticele efigii iscoditoare din piatră.

– De ce n-o faci acum?

Ştii că pot.

Non-vocea transmite cumva un ton de mârâit.

– Ştiu că poţi, făptură ticăloasă, zise Prospero. Dar înecarea acestei rase ar fi o crimă mai mare decât multe dintre celelalte crime mari ale tale. *Zekii* sunt aproape de compasiunea perfectă, loialitatea personificată, nemodificaţi de la starea lor iniţială, aşa cum ai făcut cu zeii de aici prin capriciul tău monstruos, ci creaturi adevărate, care sunt ale mele. Eu le-am nou-format.

Numai pentru asta-n sine voi fi cu-atât mai încântat să-i ucid. La ce slujesc asemenea nulităţi clorofilice mute? Sunt ca nişte begonii ambulante.

– Nu au glas, rosteşte bătrânul mag, însă sunt departe de a fi muţi. Comunică între ei prin pachete de date modificate genetic, care sunt trecute de la o celulă la alta prin atingere. Când trebuie să comunice cu cineva din exteriorul rasei lor, unul dintre ei îşi oferă în mod voluntar inima pentru atingere, murind ca individ, dar fiind după aceea absorbit de toţi ceilalţi şi astfel trăind mai departe. Este ceva cu adevărat minunat.

Manesque exire sepulcris[2], gândeşte – şuieră Setebos cel cu mii-de-mâini. *N-ai făcut altceva decât să-i chemi pe morţi din mormintele lor. Joci jocul Medeei.*

Fără vreun avertisment, Setebos pivotează pe mâinile sale umblătoare şi trimite o mână mai mică din pliurile creierului, extinzând douăzeci de metri de tulpină ca un şarpe. Pumnul cenuşiu-larvă izbeşte într-un omuleţ verde care stă lângă surf, îi pătrunde în piept, îi prinde inima verde plutitoare şi o smulge. Corpul *zekului* cade fără viaţă pe nisip, pierzându-şi toate fluidele interne. Alt OV îngenunchează instantaneu, pentru a absorbi ce poate din esenţa celulară a celui mort.

Setebos îşi retrage lujerul-braţ extensibil, striveşte inima într-o coajă uscată, aşa cum cineva ar stoarce apa dintr-un burete, şi-o azvârle. *Inima îi era la fel de goală şi fără de glas ca ţeasta.*

[2] Invocaţia Medeei: „Să iasă manii din mormânt” (manii stygieni erau sufletele morţilor), în Ovidiu, *Metamorfoze,* traducere de David Popescu, Editura Ştiinţifică, 1959 (n. tr.).

Acolo nu exista niciun mesaj.

– Nu pentru tine, încuviinţează Prospero. Dar mesajul trist acum pentru mine este să nu mai vorbesc atât de deschis duşmanilor mei. Alţii suferă întotdeauna.

Alţii sunt meniţi să sufere. De aceea i-am creat, tu şi eu.

– Da, în privinţa asta, având asupra-i cheia slujbaşului şi-a slujbei, i-a-nstrunit pe voia inimii. Însă creaţiile tale îi supără pe toţi, Setebos – mai cu seamă Caliban. Copilul tău monstru este iedera ce mi-a-ncolăcit domnescul trunchi şi-a luat verdeaţa mea şi vlaga.

Aşa a fost născut să facă.

– Născut? zice Prospero, şi râde încetişor. Bastardul vrăjitoarei tale, mustit în fiinţă în mijlocul panopliei farmecelor unei adevărate târfe-preotese – broscoi, gândaci, lilieci, porci care cândva au fost oameni – şi băiatul-şopârlă ar fi făcut o cocină din Pământul meu, de n-aş fi luat făptura trădătoare, n-aş fi învăţat-o graiul, n-aş fi închis-o în propria-mi grotă, n-aş fi tratat-o cu grijă omenească şi nu i-aş fi arătat toate comorile oamenilor… chiar dacă nu mi-a adus niciun bine, nici lumii, nici sclavului mincinos în sine.

Toate comorile oamenilor, pufneşte Setebos. Înaintează cinci paşi pe uriaşele-i mâini mergătoare, până ce umbra sa îl acoperă pe bătrân. *Eu l-am învăţat puterea. Tu l-ai învăţat durerea.*

– Când în cele din urmă, ca propriu-ţi soi necurat, şi-a uitat propriul înţeles şi-a-nceput să bolborosească precum o jivină, pe bună dreptate l-am închis într-o stâncă unde i-am ţinut tovărăşie într-una dintre formele mele.

Mag mincinos, l-ai exilat pe Caliban pe stânca aceea orbitală şi ţi-ai trimis acolo una dintre holograme, pentru a-l putea momi şi tortura vreme de secole.

– Să-l torturez? Nu. Dar când n-a fost ascultător, am chinuit amfibianul scârbos cu junghiuri şi cu dureri în oase, de-a zbierat astfel c-a-nspăimântat celelalte jivine ale acum prăbuşitei insule orbitale. Şi o voi face din nou, când îl voi captura.

Prea târziu. Setebos pufneşte. Toţi ochii săi care nu clipesc se întorc pentru a privi în jos la bătrânul în mantie albastră. Degete tresar şi se leagănă. *Ai spus tu însuţi că fiul meu, de care sunt foarte mulţumit, este descătuşat în lumea voastră. Ştiam, desigur. Voi fi acolo în curând pentru a mă alătura lui. Împreună, alături de miile de micuţi* calibani *pe care ai fost atât de amabil*

să-i creezi pe când încă trăiai printre post-oamenii de acolo şi credeai că lumea aceea sortită pieirii este bună, tatăl şi fiul-nepot îţi vor curăţa în curând globul verde, transformându-l într-un loc mai plăcut.

– Într-o mlaştină, vrei să zici. Plină de miasme, de creaturi şi mai spurcate, toate soiurile de neguri şi otrăvuri ce se revarsă din smârcuri, bălţi, noroaie şi de duhoarea căderii lui Prosper.

Da.

Uriaşul creier trandafiriu pare să danseze în sus şi-n jos pe lungile sale picioare-degete, legănându-se parcă în ritmul unei muzici neauzite sau al unor ţipete plăcute.

– Atunci Prosper nu trebuie să cadă, şopteşte bătrânul. Nu trebuie să cadă.

Ba vei cădea, magule. Tu nu eşti decât umbra zvonului unui semn de noosferă – personificarea unei pulsaţii de informaţie inutilă, lipsite de centru şi suflet, bolboroseli neînţelese dinspre o rasă de mult căzută în decrepitudine şi ruină, o băşină ciber-însăilată în vânt. Vei cădea şi la fel se va-ntâmpla cu nefolositoarea ta bio-târfă, Ariel.

Prospero ridică toiagul, ca şi cum ar dori să-l lovească pe monstru. Apoi îl coboară şi se reazemă în el, parcă brusc secătuit de energie.

– Ariel este încă buna şi credincioasa servitoare a Pământului nostru. Ea nu te va sluji niciodată pe tine, nici pe fiul tău monstru, nici pe vrăjitoarea ta cu ochi albaştri.

Ne va sluji murind.

– Ariel *este* Pământul, monstrule, şuieră Prospero. Scumpa mea a ajuns la conştiinţă deplină de la noosferă, întreţesându-se cu biosfera conştientă de sine. Ai fi în stare să ucizi o lume întreagă pentru a-ţi hrăni furia şi vanitatea?

Bineînţeles.

Setebos sare înainte pe uriaşele sale vârfuri de degete şi-l înhaţă pe bătrân în cinci mâini, apropiindu-l de două dintre perechile sale de ochi. *Unde-i Sycorax?*

– Putrezeşte.

Circe este moartă? Fiica şi concubina lui Setebos nu poate muri.

– Putrezeşte.

Unde? Cum?

– Anii şi pizma au prefăcut-o într-un cerc de bute şi am

preschimbat-o într-un peşte, care acum de la cap se-mpute.

Mii-de-mâini emite pufăitul lui de mucozităţi suflate şi rupe picioarele lui Prospero, apoi le azvârle în ocean. După aceea smulge braţele magului şi le vâră într-o gură enormă care se deschide din cel mai adânc orificiu al pliurilor sale. În cele din urmă scoate intestinele bătrânului, leorpăindu-le treptat aşa cum ar face cu nişte tăiţei lungi.

– Asta te amuză? întreabă capul lui Prospero, înainte să fie strivit şi el de degete cenuşii şi băgat în gura lui mii-de-mâini.

Tentacule argintii pâlpâie pe plajă şi ventuzele parabolice de la extremităţi strălucesc. Prospero se rematerializează ceva mai departe pe nisip.

– Eşti o creatură mărginită, Setebos. Mereu mânioasă, mereu flămândă, dar obositoare şi mărginită.

Îţi voi găsi adevăratul sine corporal, Prospero. Să fii convins. Pe Pământul tău, în crusta lui, sub mările lui sau pe orbitele lui. Voi găsi masa organică care ai fost cândva şi te voi mesteca fără grabă. În privinţa asta nu există îndoială.

– Mărginită, spune magul şi pare obosit şi trist. Oricare ar fi soarta zeilor tăi făcuţi din lut şi a *zekilor* mei aici pe Marte – şi a iubiţilor mei bărbaţi şi femei de pe Pământul-Ilionului –, tu şi cu mine ne vom reîntâlni în curând. Pe Pământ de data aceasta. Şi lungul nostru război se va termina în curând şi în cele din urmă, în bine sau în rău.

Da.

Creatura cu mii-de-mâini scuipă bucăţi însângerate pe nisip, pivotează pe mâinile sale ventrale şi se grăbeşte înapoi în ocean, până ce din ea nu mai poate fi văzut decât un jet sângeriu care ţâşneşte prin orificiul din partea superioară, pe jumătate scufundat.

Prospero suspină. Încuviinţează spre un voynix, merge la cei mai apropiaţi OV şi îmbrăţişează unul dintre omuleţii verzi.

– Oricât de mult aş dori să vorbesc cu voi şi să v-aud gândurile, iubiţii mei, inima-mi bătrână nu mai poate rezista să-l vadă pe încă unul dintre voi murind azi. Aşa că până mă voi aventura din nou aici, în vremuri mai fericite, mă rog pentru voi – *corragio!* S-aveţi curaj! *Corragio!*

Voynicşii înaintează şi opresc proiectorul. Magul dispare. Voynicşii pliază cu grijă tentaculele argintii, duc aparatul de proiecţie la cariola cu abur şi suie pe treptele ei, dispărând în

interiorul luminat în roşu. Treptele se strâng în sus. Motorul cu abur gâfâie mai sonor.

Cariola pufăie, descriind greoi un cerc pe plajă, azvârlind nisip de jur împrejur, *zekii* se retrag silenţios, după care maşinăria stângace se clatină prin Gaura Brană şi dispare.

După câteva secunde, Gaura Brană se contractă, se micşorează înapoi în cele unsprezece dimensiuni ale suprafeţei de univers de energie pură şi colorată şi dispare din existenţă.

Pentru o vreme, singurele sunete sau mişcări vin dinspre valurile letargice care lunecă pe plaja roşie. Apoi OV se dispersează la felucile şi barjele lor şi pornesc să navigheze înapoi spre capetele de piatră ce trebuie încă cioplite şi ridicate.

21

Chiar în clipa în care îşi îndemnă din pinteni armăsarul şi ridică lancea Atenei pentru aruncarea ucigaşă, Pentesilea înţelese că trecuse cu vederea două lucruri care i-ar fi putut pecetlui soarta.

În primul rând – incredibil! – îşi dădu seama că zeiţa nu-i spusese niciodată, şi că nici ea n-o întrebase, care dintre călcâiele ucigaşului-de-oameni era muritor. Amazoana bănuise că era vorba despre călcâiul drept – aceea fusese imaginea ei despre Peleus scoţând pruncul din Focul Ceresc –, însă Atena nu specificase niciodată, zicând doar că *unul* dintre călcâiele lui Ahile era vulnerabil.

Pentesilea îşi închipuise că va fi dificil să atingă călcâiul eroului, chiar şi cu lancea vrăjită – simţindu-se perfect sigură în presupunerea că aheul nu va fugi dinaintea ei –, dar îşi instruise camaradele să doboare cât mai mulţi luptători din spatele lui Ahile. Regina plănuia să arunce lancea spre călcâiul ucigaşului-de-oameni-cel-cu-pas-avântat în momentul în care acesta s-ar fi întors pentru a vedea cine era rănit şi cine era mort, aşa cum ar fi procedat orice comandant. Însă pentru ca strategia să funcţioneze, trebuia să-şi întârzie propriul atac, îngăduind surorilor ei să-i doboare pe ceilalţi, astfel ca Ahile să fie împins să se întoarcă. Era împotriva firii războinice a Pentesileei să nu conducă asaltul, să nu iniţieze ea cea dintâi contactul ucigaş, şi chiar dacă surorile ei înţeleseseră că planul acela era necesar pentru a-l omorî pe ucigaşul-de-oameni, regina amazoană se învăpăie de ruşine când linia cailor se apropie de linia bărbaţilor,

dar bidiviul ei uriaş rămase la câteva secunde înapoia celorlalţi.

Apoi îşi dădu seama de a doua ei greşeală. Vântul sufla dinspre Ahile, nu către el. O parte din planul Pentesileei depindea de efectul de confuzie cauzat de parfumul Afroditei, însă idiotul de mascul musculos trebuia *să-l miroasă* ca planul să funcţioneze. Dacă vântul nu-şi schimba direcţia – sau dacă ea nu se apropia, până ajungea practic lipită de blondul războinic aheean –, parfumul fermecat nu avea să reprezinte nimic.

Căcat! gândi regina amazoană când tovarăşele ei începură să tragă săgeţi şi să azvârle lănci. *Fie după voia Ursitelor şi fie ca Hades să râdă la urmă! Părinte Ares, fii alături de mine şi protejează-mă acum!*

Pe jumătate se aştepta ca zeul războiului să apară lângă ea, şi poate Atena şi Afrodita, fiindcă era voia lor ca Ahile să moară azi, dar niciun zeu şi nicio zeiţă nu se arătară în puţinele clipe dinainte ca armăsarii să se înfigă în suliţele ridicate în grabă, ca lăncile să bufnească în scuturile înălţate în grabă şi ca amazoanele de neoprit să se ciocnească de aheii de neclintit.

La început, atât norocul, cât şi zeii părură să fie de partea amazoanelor. Deşi câţiva dintre caii lor fură străpunşi de suliţe, bidiviii uriaşi sparseră liniile argivilor. Unii greci se retraseră; alţii căzură pur şi simplu. Războinicele amazoane îi înconjurară rapid pe cei cincizeci de bărbaţi din jurul lui Ahile şi începură să spintece, lovind de sus cu spadele şi lăncile.

Clonia, locţiitoarea favorită a Pentesileei şi cea mai iscusită arcaşă dintre toate amazoanele aflate în viaţă, trăgea săgeţile pe cât de iute le putea înstruna şi încorda arcul. Toate ţintele ei erau dinapoia lui Ahile, silindu-l pe ucigaşul-de-oameni să se întoarcă la fiecare luptător atins. Aheul Menippos căzu cu o săgeată lungă străpungându-i gâtul. Prietenul lui Menippos, voinicul Podarces, fiul lui Ificlos şi fratele căzutului Protesilaos, sări înainte cuprins de mânie, încercând s-o lovească în şold cu lancea pe Clonia, dar amazoana Bremusa îi ciunti lancea în două, apoi reteză braţul lui Podarces de la cot printr-o necruţătoare lovitură descendentă.

Euandra şi Termodoa, camaradele Pentesileei, săriseră din şei – armăsarii lor căzuseră pe pământ, cu inimile străpunse de lăncile lungi ale aheilor –, totuşi se ridicaseră fulgerător, spate împlătoşat lipit de spate împlătoşat, cu scuturile semilună

scânteind, şi ţineau în loc un cerc de greci care atacau urlând.

Pentesilea se pomeni sfărâmând scuturile argive în al doilea val de atac al amazoanelor, alături de Alcibia, Dermachia şi Derione. Chipuri bărboase mârâiră în sus către ele şi fură asaltate cu tăişuri ucigaşe. O săgeată, trasă din rândurile din spate ale aheilor, ricoşă din coiful Pentesileei şi pentru o clipă vederea îi fu acoperită de un văl sângeriu.

Unde-i Ahile? Haosul bătăliei o dezorientase pentru o clipă, însă după aceea regina amazoană îl văzu pe ucigaşul-de-oameni la douăzeci de paşi în dreapta ei, înconjurat de nucleul căpeteniilor ahee – cei doi Aias, Idomeneu, Odiseu, Diomede, Stenelos, Teucer. Slobozi un strigăt amazonian sonor de luptă şi-şi lovi calul cu pintenii în coaste, îmboldindu-l spre grupul de eroi.

În secunda aceea mulţimea păru să se despice, chiar atunci când Ahile se întoarse pentru a se uita la unul dintre oamenii lui, Euenor din Dulichion, care căzuse lovit în ochi de o săgeată a Cloniei. Pentesilea zări cu uşurinţă pulpa expusă a ucigaşului-de-oameni sub cureluşele apărătorii de picior, gleznele-i prăfuite şi călcâiele bătătorite.

Lancea Atenei păru să-i zumzăie în mână, când o duse înapoi şi o azvârli cu toată puterea şi voinţa ei. Lancea zbură drept, îl lovi pe Ahile cel-cu-pas-avântat în călcâiul drept neprotejat… şi ricoşă.

Ahile întoarse brusc capul şi-l roti până ce ochii săi albaştri îi fixară pe ai Pentesileei. Zâmbi larg şi oribil.

Amazoanele luptau acum cu nucleul central de ahei şi norocul începuse să le părăsească.

Bremusa aruncă o suliţă către Idomeneu, dar fiul lui Deucalion îşi ridică pavăza rotundă cu un gest aproape nepăsător şi lancea se rupse în două. Când azvârli propria lui suliţă mai lungă, aceasta zbură drept şi letal, străpungând-o pe Bremusa cea cu păr roşu imediat sub sânul stâng şi ieşindu-i prin şira spinării. Amazoana se rostogoli pe spate de pe calul înspumat şi o jumătate de duzină de argivi neînsemnaţi se repeziră s-o despoaie de armură.

Urlând de furie la doborârea surorii lor, Alcibia şi Dermachia îşi mânară armăsarii spre Idomeneu, însă cei doi Aias le prinseră dârlogii cailor şi se luptară cu animalele, oprindu-le cu puterea lor incredibilă. Când amazoanele săriră din şei pentru a continua

bătălia pe jos, Diomede, fiul lui Tideus, le decapită pe amândouă dintr-un singur arc larg al spadei sale. Pentesilea privi cu oroare cum ţeasta Alcibiei se rostogoli, clipind încă, şi se opri în colb, pentru a fi ridicată de păr de Odiseu, care hohoti.

Pentesilea îşi simţi piciorul zgâriat de un argiv necunoscut, care încerca s-o prindă, şi-şi repezi a doua lance în jos prin pieptul bărbatului, până-i perforă intestinele. El căzu, cu gura căscată, dar îi smulse suliţa din mână. Regina îşi trase securea de război şi dădu pinteni armăsarului înainte, ţinându-se numai cu genunchii de coastele sale.

Derione, care călărea în dreapta ei, a fost smulsă din şa de Micul Aias, fiul lui Oileos. Căzută pe spate, cu plămânii goliţi de aer, tocmai îşi ducea mâna la spadă, când Micul Aias râse şi-şi izbi suliţa în pieptul ei, răsucind-o până ce amazoana se opri din zvârcolit.

Clonia trase o săgeată către inima Micului Aias. Armura lui o devie. În clipa imediat următoare, Teucer, fiul bastard al lui Telamon, cel mai iscusit arcaş dintre toţi arcaşii, trase fulgerător trei săgeţi în Clonia care icni – una în beregată, una prin armură în stomac şi ultima atât de adânc în sânul ei stâng dezgolit, încât doar penele şi ultimii şapte centimetri din coadă mai rămaseră vizibili. Prietena dragă a Pentesileei căzu fără viaţă de pe calul însângerat.

Euandra şi Termodoa continuau să stea în picioare şi să se lupte spate în spate – deşi rănite, sângerând şi aproape prăbuşindu-se de epuizare –, când cleştele aheilor din jurul lor se destinse şi Meriones, fiul lui Molos, prietenul lui Idomeneu şi al doilea la conducerea cretanilor, azvârli două lănci deodată – câte una cu fiecare mână. Lăncile grele pătrunseră prin armurile uşoare ale amazoanelor şi Termodoa şi Euandra căzură moarte în ţărână.

Toate celelalte amazoane fuseseră doborâte. Pentesilea era acoperită de o sută de zgârieturi şi crestături, dar niciuna letală. Tăişurile securii îi erau mânjite cu sânge şi măruntaie argive, dar simţea arma prea grea ca s-o mai ridice, aşa că o lăsă deoparte şi-şi trase spada scurtă. Spaţiul dintre ea şi Ahile se căscă şi mai larg.

De parcă zeiţa Atena ar fi orânduit totul, lancea întreagă pe care Pentesilea o aruncase spre călcâiul drept al ucigaşului-de-oameni se găsea pe pământ lângă copita dreaptă a armăsarului

ei istovit. În mod obişnuit s-ar fi putut apleca mult de pe un cal din galop pentru a culege arma vrăjită, însă era prea vlăguită, îşi simţea armura prea grea şi calul rănit nu mai avea putere să se mişte, aşa că se lăsă să lunece din şa şi se aplecă mult pentru a lua suliţa, chiar în momentul în care două săgeţi ale lui Teucer şuierară peste creasta coifului ei.

Când se îndreptă, în vederea-i concentrată nu mai rămăsese decât Ahile. Restul gloatei urlătoare de ahei care se strângea în jur erau pete înceţoşate, lipsite de importanţă.

– Mai aruncă o dată, spuse Ahile continuând să-şi fluture zâmbetul oribil.

Pentesilea puse în aruncare toate fărâmele de putere ce-i rămăseseră şi azvârli lancea în jos, acolo unde coapsele musculoase şi goale ale lui Ahile erau vizibile sub cercul scutului său minunat.

Ahile se ghemui cu iuţeala unei pantere. Suliţa Atenei îi lovi pavăza şi se făcu bucăţi.

Acum Pentesilea putu numai să stea locului şi să-şi prindă din nou cu putere securea, în vreme ce el, tot zâmbind, îşi ridică propria lance, arma legendară făurită de centaurul Chiron pentru tatăl său, Peleus, lancea care nu-şi rata niciodată ţinta.

Aruncă. Pentesilea îşi înălţă scutul în formă de semilună. Suliţa trecu prin el fără măcar să încetinească, îi sfredeli armura, îi perforă sânul drept, îi ieşi prin spinare şi trecu prin bidiviul ei, căruia îi străpunse de asemenea inima.

Regina amazoană şi armăsarul de război se prăbuşiră împreună în colb, cu picioarele Pentesileei zburând în sus, purtate de pendulul lăncii care se ridică înfiptă în ambele lor piepturi. Când Ahile se apropie, cu spada în mână, Pentesilea se strădui să-l privească, deşi vederea i se înceţoşa. Securea îi căzu dintre degetele lipsite de simţuri.

– Căca-s-ar câinii, şopti Hockenberry.

– Amin, zise Mahnmut.

Fostul scoliast şi micul moravec fuseseră lângă Ahile pe toată durata luptei. Acum înaintară, când ucigaşul-de-oameni se opri lângă corpul Pentesileei care încă zvâcnea.

– *Turn saeva Amazon ultimus cecidit metus,* murmură Hockenberry. *Apoi sălbatica amazoană căzu, teama noastră cea mai mare.*

– Tot Vergiliu? întrebă Mahnmut.

– Nu, Pirus în tragedia *Troienele* de Seneca. Apoi se întâmplă ceva ciudat.

În timp ce aheii se îngrămădeau în jur pentru a o despuia de armură pe Pentesilea, care era moartă sau pe moarte, Ahile încrucişă braţele peste piept şi rămase deasupra ei, cu nările dilatate, ca şi cum ar fi absorbit duhoarea de sânge, sudoare de cal şi moarte. După care ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat îşi ridică palmele uriaşe spre faţă, îşi acoperi ochii şi începu să plângă.

Marele Aias, Diomede, Odiseu şi alte căpetenii care se apropiaseră pentru a o vedea pe regina amazoană moartă se retraseră uluiţi. Tersites cel cu chip de şobolan şi alţi ahei de rând îl ignorară pe semizeul care plângea şi continuară să desfacă platoşa Pentesileei, trăgându-i coiful de pe capul care se bălăngănea inert şi îngăduind cârlionţilor blonzi ai reginei să se reverse liber.

Ahile dădu capul pe spate şi gemu aşa cum făcuse în dimineaţa uciderii şi răpirii lui Patrocle de către Hockenberry deghizat ca Atena. Căpeteniile se îndepărtară şi mai mult de femeia şi calul mort.

Tersites îşi folosi cuţitul pentru a tăia cureluşele pieptarului de armură şi centurii Pentesileei, crestând în pielea albă a reginei moarte, în graba sa de a-şi înhaţă prada nemeritată. Regina era aproape complet goală acum – doar o apărătoare de picior pe jumătate desfăcută, centura din argint şi o sandală îi mai rămăseseră pe corpul învineţit şi acoperit de tăieturi, totuşi, cumva, încă perfect. Lancea lungă a lui Peleus continua s-o pironească de leşul calului, iar fiul lui Peleus nu schiţă niciun gest pentru a şi-o recupera.

– În lături, rosti el.

Majoritatea oamenilor îl ascultară imediat.

Slutul Tersites – cu armura Pentesileei sub un braţ şi coiful însângerat al reginei sub celălalt – hohoti peste umăr şi începu să desfacă cingătoarea din argint.

– Eşti prost, fiu al lui Peleus, s-o plângi pe căţeaua căzută, să stai şi să-i jeleşti frumuseţea. E hrană pentru viermi de-acum, nu face nici cât o ceapă degerată.

– În lături, rosti Ahile cu monotonie teribilă în glas.

Lacrimi continuau să-i brăzdeze faţa colbuită. Îmboldit de dovada de slăbiciune femeiască a ucigaşului-de-oameni, Tersites

ignoră porunca şi trase cingătoarea de argint din jurul şoldurilor moartei Pentesilea, ridicându-i puţin trupul pentru a elibera brâul de nepreţuit şi făcu din mişcare o obscenitate, deplasându-şi înainte şi înapoi propriile şolduri, de parcă s-ar fi împerecheat cu cadavrul.

Ahile făcu un pas înainte şi-l lovi pe Tersites cu pumnul gol, rupându-i falca şi zdrobindu-i pometele, zburând toţi dinţii galbeni din gura bărbatului-şobolan şi expediindu-l peste calul şi regina moartă, în ţărână, unde vomită sânge pe nas şi pe gură.

– Fără de mormânt sau tumul pentru tine, nemernicule. Ţi-ai râs odată de Odiseu şi Odiseu te-a iertat. Acum ai râs de mine, dar eu te-am ucis. Pe fiul lui Peleus nu-l iei în zeflemea fără să plăteşti. Du-te, coboară-n Hades şi ia în zeflemea umbrele de-acolo cu batjocurile tale isteţe.

Tersites se înecă cu sângele şi voma proprii şi muri.

Ahile trase lancea lui Peleus încet – aproape iubitor – din pământ, din leşul calului, în sus şi afară din cadavrul Pentesileei care se legănă uşor. Toţi aheii se retraseră şi mai mult, neînţelegând suspinele şi plânsetul ucigaşului-de-oameni.

– *Aurea cui postquam nudavit cassida frontem, vicit victorem candida forma virum,* şopti Hockenberry în barbă. *După ce coiful ei de metal aurit fu scos, fruntea îi fu dezgolită şi chipul strălucitor îl cuceri pe bărbat… Ahile… învingătorul.*

Coborî ochii spre Mahnmut:

– Properţiu, Cartea a treia, poemul unsprezece al *Elegiilor.*

Moravecul trase de mâneca scoliastului.

– Cineva o să scrie o elegie pentru noi, dacă nu plecăm de aici. Şi vreau să zic *imediat.*

– De ce? spuse Hockenberry şi privi în jur, clipind.

În depărtare se auzeau sirene. Soldaţii rocveci treceau prin mulţimile de ahei care se retrăgeau, îndemnându-i, cu sirene de alarmă şi glasuri amplificate, să iasă imediat prin Gaură. Începuse o retragere uriaşă, cu care de luptă şi oameni ce alergau, revărsându-se către şi prin Gaură, însă ea nu fusese determinată de portavocele moravece, ci de faptul că Olimpul erupea.

Pământul… de fapt, solul lui Marte… se zgudui şi vibră. Aerul se umplu de putoare sulfuroasă. Îndărătul armatelor aheene şi troiene care dăduseră bir cu fugiţii, piscul îndepărtat al Olimpului strălucea roşu sub *aegis* şi coloane de flăcări se ridicau kilometri

în văzduh. Deja se puteau zări râuri de lavă roşie pe versanţii superiori ai lui Olympus Mons, cel mai mare vulcan din sistemul solar. Aerul era plin de praf roşu şi de miasma fricii.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Hockenberry.

– Zeii au provocat un fel de erupţie acolo sus şi Gaura Brană va dispărea dintr-o clipă în alta, spuse Mahnmut, îndepărtându-l de locul în care Ahile îngenunchease lângă regina amazoană căzută.

Celelalte amazoane moarte fuseseră deja despuiate de armuri şi, cu excepţia nucleului de căpetenii-eroi, majoritatea oamenilor zoreau spre gaură.

Trebuie să plecaţi de acolo, se auzi glasul lui Orphu de Io pe fasciculul îngust către Mahnmut.

Da, emise Mahnmut, *am văzut erupţia.*

Totuşi, nu ea este lucrul cel mai rău. Datele instrumentelor arată că spaţiul Calabi-Yau de acolo se deformează spre o gaură neagră şi gaură-de-vierme. Vibraţiile corzilor sunt complet instabile. Olympus Mons poate sau nu să transforme în bucăţele partea aceea din Marte, dar voi dispuneţi în cel mai fericit caz de câteva minute înainte de dispariţia Găurii Brane. Adu-i pe Hockenberry şi pe Odiseu la nava de aici.

Privind printre armuri mişcătoare şi coapse prăfuite, Mahnmut îl reperă pe Odiseu, care vorbea cu Diomede la treizeci de paşi depărtare. *Odiseu? Hockenberry n-a avut încă timp să discute cu el, cu atât mai puţin să-l convingă să ne însoţească. Chiar avem nevoie de el?*

Analiza prim-integratorului spune că da, emise Orphu. *Şi, apropo, ai avut canalul video deschis pe întreaga durată a luptei. A fost ceva extraordinar.*

De ce avem nevoie de Odiseu?

Solul hurui şi se cutremură. Oceanul placid din nordul lor nu mai era placid; talazuri mari se rostogoleau către stâncile roşii.

De unde vrei să ştiu? vui Orphu de Io. *Ţi se pare că aş semăna cu un prim-integrator?*

Ai vreo sugestie despre cum să-l conving să-şi părăsească prietenii, camarazii şi războiul cu troienii pentru a ni se alătura? Se pare că el şi celelalte căpetenii – cu excepţia lui Ahile – se voi sui în carele lor şi se vor întoarce prin Gaură în cel mult un minut. Duhoarea dinspre vulcan şi hărmălaia îi înnebunesc pe cai – şi pe oameni. Cum să-i atrag atenţia într-un asemenea moment?

Foloseşte-ţi iniţiativa, emise Orphu. *Nu pentru asta sunt*

faimoşi piloţii de submarine europani? Pentru iniţiativă?

Mahnmut clătină din cap şi se apropie de centurionul Mep Ahoo, care-şi folosea portavocea pentru a-i îndemna pe ahei să se întoarcă imediat prin Gaura Brană. Până şi glasul lui amplificat era acoperit de uruiturile vulcanului şi răpăiturile de copite şi sandale, în timp ce oamenii fugeau cu disperare pentru a se îndepărta de Olimp.

Centurionule? emise Mahnmut, conectându-se direct prin intermediul canalelor tactice.

Rocvecul negru înalt de doi metri se întoarse şi luă poziţie de drepţi. *Da, domnule.*

Teoretic vorbind, Mahnmut nu avea niciun rang de comandă în armata moravecă, dar practic vorbind, rocvecii înţelegeau că Mahnmut şi Orphu se găseau la nivelul de comandanţi ai legendarului Asteague/Che.

Du-te la avioneta mea de acolo şi aşteaptă alte instrucţiuni.

Da, domnule.

Mep Ahoo lăsă strigătele de evacuare în seama altor rocveci şi porni să alerge spre avionetă.

– Trebuie să-l aduc pe Odiseu la avionetă! strigă Mahnmut către Hockenberry. M-ajuţi?

Hockenberry, care-şi mişca ochii între convulsiile de sus de pe piciorul Olimpului şi Gaura Brană pâlpâitoare, încuviinţă neatent spre micul moravec, după care aprobă din cap şi porni alături de el către grupul de căpetenii aheene.

Trecură cu pas energic pe lângă cei doi Aias, Idomeneu, Teucer şi Diomede, şi ajunseră la Odiseu, care îl privea încruntat pe Ahile. Tacticianul părea pierdut în gânduri.

– Doar să-l aduci la avionetă, şopti Mahnmut.

– Fiu al lui Laertes, rosti Hockenberry.

Odiseu întoarse fulgerător capul.

– Ce este, fiu al lui Duane?

– Am primit veste de la soţia ta.

– Poftim? Odiseu făcu o grimasă şi-şi duse mâna la spadă. Ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre soţia ta, Penelopa, mama lui Telemah. Prin intermediul nostru, ţi-a trimis un mesaj, adus de vrăjile moravecilor.

– Mă fut în vrăjile moravecilor tăi, mârâi Odiseu strâmbându-se în jos către Mahnmut. Pleacă, Hockenberry, şi ia cu tine pocitania

asta pitică înainte să vă spintec pe-amândoi de la vintre la bărbie. Cumva… nu ştiu cum, însă cumva… am simţit mereu că necazurile astea noi au venit odată cu tine şi cu blestemaţii ăştia de moraveci.

– Penelopa spune să-ţi aminteşti de patul tău, zise Hockenberry improvizând şi sperând că-şi amintea corect traducerea lui Fitzgerald.

În general predase *Iliada,* lăsându-l pe profesorul Smith să se ocupe de *Odiseea.*

– Patul meu? se încruntă Odiseu şi se îndepărtă de celelalte căpetenii. Ce tot bolboroseşti acolo?

– Penelopa a trimis descrierea patului vostru de nuntă, ca să ştii că mesajul acesta vine cu adevărat de la ea.

Odiseu scoase spada şi-i puse tăişul ascuţit ca briciul pe umărul lui Hockenberry.

– Nu mă-nveseleşte. Descrie-mi patul. Pentru fiecare greşeală din descriere, o să-ţi tai câte un membru.

Hockenberry se împotrivi imboldului de a fugi sau de a-şi da drumul în pantaloni.

– Penelopa a zis să-ţi spun că avea rama incrustată cu aur, argint şi fildeş, cu curele din piele de bou întinse de la un capăt la altul pentru a susţine multe lânuri moi şi cuverturi bogate.

– Prostii, făcu Odiseu, asta ar putea descrie culcuşul oricărui bărbat de seamă. Şterge-o!

Diomede şi Marele Aias se apropiaseră de Ahile, care rămăsese îngenuncheat, pentru a-l îndemna să abandoneze cadavrul reginei amazoane şi să vină cu ei. Gaura Brană vibra acum în mod vizibil, cu conturul înceţoşat. Vuietele dinspre Olimp erau atât de puternice, încât toţi trebuiau să strige pentru a se face auziţi.

– Odiseu! răcni Hockenberry. Asta-i important! Vino cu noi ca s-auzi mesajul tău de la bălana Penelopa.

Bărbatul scund şi bărbos se întoarse către scoliast şi moravec şi ochii îi fulgerară. Spada îi era tot ridicată.

– Spune-mi unde am mutat patul după ce mi-am adus mireasa în palat şi s-ar putea să te las să-ţi păstrezi braţele.

– Nu l-ai mutat niciodată, răspunse Hockenberry cu glas ridicat în ciuda inimii care-i bubuia asurzitor. Penelopa a zis că atunci când ţi-ai clădit palatul, ai lăsat un măslin vânjos şi verde în locul în care se află azi iatacul. A pomenit că ai retezat ramurile, că ai

fixat copacul într-un acoperiş de lemn, că ai sculptat trunchiul şi l-ai păstrat ca unul dintre stâlpii patului tău nupţial. Acestea au fost cuvintele pe care mi-a spus să ţi le zic, pentru a şti că într-adevăr ea ţi-a trimis mesajul.

Odiseu rămase nemişcat şi-l privi prelung câteva clipe. După aceea îşi vârî spada înapoi în teaca de la brâu şi rosti:

– Care-i mesajul, fiu al lui Duane? Vorbeşte iute!

Bărbatul privi către cerul care cobora şi Olimpul care urla. Un grup de douăzeci de avionete şi navete transportoare trecu prin Gaură, ducându-i spre un loc sigur pe tehnicienii moraveci. O succesiune de boomuri sonice ciocăniră solul marţian şi-i făcu pe oamenii care alergau să se aplece şi să-şi ridice braţele ca să-şi acopere capetele.

– Să mergem la maşina moravecă, fiu al lui Laertes. Este mai bine ca mesajul acesta să nu fie auzit şi de alte urechi.

Trecură prin mulţimea de bărbaţi care strigau, până la avioneta neagră, ghemuită pe trenul ei de aterizare insectoid.

– Acum vorbeşte, şi iute! spuse Odiseu prinzând umărul lui Hockenberry în mâna lui puternică.

Mahnmut emise pe fascicul îngust către Mep Ahoo.

Ai taserul?

Da, domnule.

Utilizează-l asupra lui Odiseu şi apoi încarcă-l în avionetă. Treci la comenzi. Suim imediat la Phobos.

Rocvecul îl atinse pe Odiseu pe gât, se văzu o scânteie, iar bărbatul bărbos se prăbuşi în braţele ghimpate ale soldatului moravec. Mep Ahoo îl împinse în avionetă pe Odiseu care-şi pierduse cunoştinţa şi sări înăuntru, activând repulsoarele.

Mahnmut privi în jur – se părea că niciun aheu nu observase răpirea uneia dintre căpeteniile lor –, după care săltă şi el lângă Odiseu.

– Haide, îi zise lui Hockenberry. Gaura va ceda dintr-o clipă în alta. Oricine va fi prins de partea asta va rămâne definitiv pe Marte.

Ridică ochii spre Olimp.

– Şi acest definitiv poate fi măsurat în minute, dacă vulcanul ăla explodează.

– Nu merg cu voi.

– Nu fi nebun! strigă Mahnmut. Priveşte-acolo. Toţi conducătorii aheilor – Diomede, Idomeneu, cei doi Aias, Teucer –

fug spre gaură.

– Ahile nu fuge, spuse Hockenberry, apropiindu-se niţel pentru a fi auzit.

Scântei cădeau de jur împrejur, răpăind ca grindina fierbinte pe capota avionetei.

– Ahile şi-a pierdut minţile! strigă moravecul, întrebându-se: *Să-i cer lui Mep Ahoo să folosească taserul?*

Parcă citindu-i gândurile, Orphu apăru pe fasciculul îngust. Mahnmut uitase că toate imaginile şi sunetele acestea continuau să fie transmise în timp real la Phobos şi *Regina Mab.*

Nu-l paralizez, emise Mahnmut. *Îi datorăm asta. Îl las să decidă pentru el.*

Până o va face, va fi mort, emise Orphu de Io. *A mai fost mort o dată. Poate că vrea să fie din nou.*

– Haide. Sari înăuntru! Avem nevoie de tine la bordul navei-Pământ, Thomas.

Hockenberry clipi iute, auzindu-l rostindu-i prenumele. Apoi clătină din cap.

– Nu vrei să revezi Pământul? răcni micul moravec. Avioneta vibra pe trenul de asolizare, întrucât solul însuşi se zguduia de seisme marţiene. Norii de sulf şi cenuşă se învolburau în jurul Găurii Brane, care părea să se micşoreze. Mahnmut înţelese că dacă l-ar fi putut determina pe Hockenberry să mai vorbească un minut sau două, omul n-ar fi avut de ales decât să vină cu ei.

Bărbatul se retrase un pas de lângă avionetă şi arătă către ultimii ahei care fugeau, amazoanele neînsufleţite, caii morţi, zidurile îndepărtate ale Ilionului şi oştile ce se războiau abia vizibile prin Gaura Brană care acum vibra.

– Eu am cauzat mizeria asta. Sau cel puţin am ajutat. Cred c-ar trebui să rămân şi să-ncerc s-o pun în ordine.

Mahnmut arătă spre războiul care continua dincolo de Gaura Brană.

– Ilionul va cădea. Câmpurile de forţă moravece, defensivele aeriene şi câmpurile anti-TC au dispărut.

Hockenberry zâmbi chiar pe când îşi ferea chipul de tăciunii şi cenuşa care se revărsau din înalt.

– *Et quae vagos vinvina prospiciens Scythas ripam catervis Ponticam viduis ferit excisa ferro est. Pergamum incubuit sibi!* strigă el.

Detest latina, gândi Mahnmut. *Şi cred că-i detest şi pe erudiţii*

clasicişti. Cu glas tare, întrebă:

– Iar Vergiliu?

– Seneca! strigă Hockenberry. *Şi ea…* se referea la Pentesilea… *vecina sciţilor rătăcitori, veghind, şi-a călăuzit sărmana oaste către ţărmurile pontice, dar trecută fiind prin fier, Pergamul…* ştii, Mahnmut, Ilionul, Troia… *însuşi s-a prăbuşit.*

– Suie-ţi curu-n avionetă! răcni moravecul.

– Mult noroc, Mahnmut, zise Hockenberry, retrăgându-se încă un pas. Salută din partea mea Pământul şi pe Orphu. Îmi vor lipsi amândoi.

Se întoarse şi porni în alergare uşoară pe lângă Ahile care plângea îngenuncheat peste corpul Pentesileei – ucigaşul-de-oameni era singur acum; exceptându-i pe morţi, toţi ceilalţi oameni vii dispăruseră –, pentru ca apoi, când avioneta lui Mahnmut decolă, ridicându-se spre spaţiul cosmic, Hockenberry să fugă cât putea de tare către gaura care se contracta vizibil.

Partea a 2-a

22

După secole de căldură semitropicală, iarna adevărată sosise la Palatul Ardis. Nu exista zăpadă, dar pădurile înconjurătoare erau lipsite acum de frunze, cu excepţia celor mai încăpăţânate, chiciura marca zona umbrei măreţului conac vreme de o oră după răsăritul întârziat de soare – în fiecare dimineaţă, Ada privea cum linia de iarbă brumărie de pe peluza versantului vestic se retrăgea încetişor în sus către clădire, până devenea doar un infim şănţuleţ de apărare –, iar vizitatorii raportau că râurile care traversau drumul pe distanţa de doi kilometri dintre Palatul Ardis şi pavilionul nod-fax aveau pojghiţe de gheaţă pe suprafaţa lor.

În seara aceasta – una dintre cele mai scurte ale anului –, Ada trecu prin conac, aprinzând felinarele cu kerosen şi numeroasele lumânări, mişcându-se cu graţie, în ciuda faptului că intrase în a cincea lună de sarcină. Clădirea veche, construită cu peste optsprezece secole în urmă, înainte de faxarea finală, era îndeajuns de confortabilă; aproape două duzini de şemineuri – utilizate în principal în scopuri decorative şi de divertisment în secolele anterioare – încălzeau acum majoritatea încăperilor. În alte odăi din reşedinţa cu şaizeci şi opt de camere, Harman siglase planurile pentru „sobele Franklin” aşa cum le numise el, pe care apoi le şi construise, iar în seara aceasta sobele radiau suficientă căldură pentru ca pe Ada s-o cuprindă moleşeala, în vreme ce trecu din coridorul de jos în odăi, ca după aceea să suie scara, către coridoarele şi odăile de sus, să aprindă felinarele.

Se opri în faţa ferestrei mari şi boltite de la capătul coridorului de la etajul al doilea. Pentru prima dată după mii de ani, gândi ea, pădurile erau doborâte de oameni care mânuiau topoare – şi nu numai pentru lemne de foc. În ultimele raze palide ale amurgului de iarnă ce se strecurau prin ochiurile de geam, putea zări zidul cenuşiu, care bloca vederea, dar în acelaşi timp aducea liniştea, al palisadei din lemn aflate mai jos pe deal, pe peluza sudică. Palisada se întindea împrejurul Palatului Ardis, apropiindu-se în unele locuri la treizeci de metri de clădire, pentru ca în spatele ei, spre liziera pădurii, să se îndepărteze până la o sută de metri. Alţi copaci fuseseră tăiaţi pentru a

construi foişoarele de pază care se ridicau în toate colţurile şi unghiurile palisadei, apoi încă mulţi alţii pentru a înlocui zecile de corturi estivale cu adăposturi şi barăci pentru cei mai bine de patru sute de oameni care locuiau pe domeniul Ardisului.

Unde-i Harman? Ada se străduise de multe ore să zădărnicească insistenţa gândului acela, găsindu-şi de lucru cu o sumedenie de activităţi casnice, însă acum nu-şi mai putea ignora îngrijorarea. Iubitul ei – „soţ” era cuvântul arhaic pe care-l folosea el cu plăcere – plecase cu Hannah, Petyr şi Odiseu – care insista să fie numit Nimeni în zilele acestea – puţin după revărsatul zorilor, conducând o droşcă trasă de un bou, prin păduri şi lunci, peste cincisprezece kilometri de la râu, vânând căprioare şi căutând vite rătăcite.

Ar fi trebuit să fie acasă de acum. Mi-a promis că se va-ntoarce cu mult înainte de căderea întunericului.

Reveni la parter şi intră în bucătărie. Încăperea uriaşă, care fusese vreme de secole locul în care intrau doar servitorii şi ocazionalii voynicşi aducând carne din necunoscutele locuri unde măcelăreau animalele, roia de activitate omenească. Era seara în care Emme şi Reman pregăteau masa – de obicei vreo cincizeci de oameni mâncau chiar în Palatul Ardis – şi aproape o duzină de bărbaţi şi femei coceau pâine, pregăteau salate, frigeau carne pe ţepuşa din uriaşul şemineu vechi şi în general produceau un haos plăcut, care în scurt timp avea să se transforme într-o masă lungă plină de mâncare.

Emme prinse căutătura Adei.

– Încă n-au venit?

– Nu încă, răspunse Ada şi surâse, străduindu-se să-şi facă glasul să sune complet lipsit de griji.

– O să vină, spuse Emme şi o bătu uşor pe mâna albă.

Nu pentru prima dată, şi fără iritare – o plăcea pe Emme –, Ada se întrebă de ce oamenii păreau să simtă că aveau un drept mai mare de a te atinge şi mângâia atunci când erai însărcinată.

– Bineînţeles, încuviinţă ea. Şi sper că şi cu ceva căprioară şi cel puţin patru dintre vitele acelea... sau, şi mai bine, cu doi boi şi două vaci.

– Avem nevoie de lapte, aprobă Emme.

O bătu din nou pe mână şi reveni la îndatoririle ei de lângă foc.

Ada ieşi din conac. Pentru o secundă, gerul îi tăie răsuflarea, dar îşi adusese şalul şi îl ridică mai sus în jurul umerilor şi al

gâtului. După căldura din bucătărie, simţea aerul rece ca pe nişte ace pe obraji şi rămase o clipă în patioul din spate, îngăduindu-le ochilor să se adapteze cu întunericul.

La naiba, îşi spuse în cele din urmă, apoi ridică palma stângă şi apelă funcţia proxnet, vizualizând un cerc galben cu un triunghi verde la interior. Era pentru a cincea oară când încerca funcţia în ultimele două ore.

Ovalul albastru se coagulă, materializându-se deasupra palmei, dar imaginile holografice erau tot înceţoşate şi străbătute de paraziţi. Harman sugerase că aceste nefuncţionări ocazionale ale proxnetului sau farnetului sau chiar a mai vechii funcţii depistare nu aveau nicio legătură cu corpurile lor – nanomaşinile continuau să fie în genele şi sângele lor, zisese el râzând –, totuşi puteau să aibă de-a face cu sateliţii şi asteroizii-relee din inelul-p sau inelul-e, posibil din cauza interferenţelor pricinuite de ploile nocturne de meteori. Privind în sus spre cerul serii care se întuneca, Ada vedea inelele polar şi ecuatorial deplasându-se şi rotindu-se deasupra ca două benzi intersectate de lumină, fiecare inel fiind alcătuit din mii de obiecte independente, strălucitoare. Pe aproape toată durata vieţii ei de douăzeci şi şapte de ani, inelele acelea fuseseră liniştitoare – căminul prietenos al firmeriei, unde corpurile le erau reînnoite la fiecare Douăzeci, căminul post-oamenilor care vegheau asupra lor, unde aveau să suie la al Cincilea Douăzeci, final, al tuturor oamenilor – însă acum, Ada ştia din aventurile lui Harman şi Daeman de acolo, inelele erau pustiite de post-oameni şi reprezentau o ameninţare teribilă. Al Cincilea Douăzeci fusese o minciună în toate secolele acestea – o ultimă faxare sus, către moartea lipsită de conştiinţă cauzată de canibalismul creaturii numite Caliban.

Stelele căzătoare – de fapt, fragmente din cele două obiecte orbitale la coliziunea cărora Harman şi Daeman contribuiseră cu opt luni în urmă – fulgerau de la vest spre est, dar aceasta era o ploaie micuţă de meteori, care nu semăna nici pe departe cu bombardamentul teribil din primele săptămâni de după Cădere. Ada reflectă asupra termenului pe care îl folosiseră în ultimele luni. *Căderea.* A cui? A bucăţilor din asteroidul orbital la a cărui distrugere Harman şi Daeman îl ajutaseră pe Prospero, a servitorilor, a reţelei de electricitate, sfârşitul serviciilor din partea voynicşilor care plecaseră, ieşind de sub controlul

oamenilor, chiar în noaptea aceea… noaptea Căderii. Totul căzuse atunci, cu ceva mai mult de opt luni în urmă, îşi dădea seama Ada – nu numai cerul, ci şi lumea lor aşa cum fusese cunoscută de ei şi de generaţiile anterioare de oameni de stil-vechi vreme de peste paisprezece Cinci Douăzeci.

Începu să simtă semnele greţei pe care o suferise în primele trei luni de sarcină, însă acum era anxietate, nu greţuri matinale. Capul o durea de încordare. Gândi *închidere* şi proxnetul se stinse, încercă farnetul – nici acesta nu funcţiona –, încercă funcţia depistare primitivă, dar cei trei bărbaţi şi femeia pe care dorea să-i găsească nu erau îndeajuns de aproape pentru a străluci roşu, verde sau chihlimbariu. Închise toate funcţiile palmare.

Apelarea oricărei funcţii o făcea să dorească să citească mai mult. Ada ridică privirea la ferestrele strălucitoare ale bibliotecii – putea zări capetele celorlalţi care se aflau acolo şi siglau – şi-şi dori să fi fost alături de ei, să-şi treacă palmele peste cotoarele volumelor nou-aduse şi stivuite în ultimele zile, şi să privească cum cuvintele aurii curg în jos pe mâinile şi braţele ei, în minte şi inimă. Citise însă deja cincisprezece cărţi groase în ziua aceasta scurtă de iarnă şi simplul gând la mai multă siglare îi readucea un val de greaţă.

Citirea – sau cel puţin siglarea-citire – seamănă mult cu sarcina, gândi ea, destul de încântată de metaforă. *Te umple cu sentimente şi reacţii pentru care nu eşti pregătită… te face să te simţi prea plină, nu tocmai tu însăţi, mişcându-te brusc spre un moment predestinat care va schimba totul în viaţa ta, pe vecie.* Se întrebă ce ar fi spus Harman despre metafora ei – ştia că el îşi critica în mod brutal propriile metafore şi analogii –, apoi simţi cum greaţa din pântec îi urca în inimă, când grija o copleşi iarăşi. *Unde sunt ei? Unde este el? A păţit ceva dragul meu?*

Inima Adei bubuia când se îndreptă spre cubiloul deschis, care strălucea, şi păienjenişul de schele din lemn de la cubiloul lui Hannah, care lucra douăzeci şi patru de ore pe zi acum, când bronzul, fierul şi alte metale erau transformate în arme.

Loes, prietenul lui Hannah, şi un grup de bărbaţi mai tineri alimentau şi întreţineau focurile în noaptea asta.

– Bună seara, Ada *Uhr!* strigă de sus bărbatul înalt şi slab.

O cunoştea de mulţi ani, dar preferase întotdeauna formalismul titlului onorific.

– Bună seara, *Uhr* Loes. Ceva veşti de la foişoare?

– Mă tem că nu! strigă el şi se îndepărtă de deschiderea din partea superioară a cubiloului.

Deşi nu foarte atentă, Ada observă că bărbatul îşi răsese barba şi că faţa îi era roşie şi asudată de căldură. Lucra dezbrăcat până la brâu, acolo sus, într-o seară când ar fi putut să ningă.

– Turnaţi în noaptea asta?

Hannah o informa întotdeauna în privinţa evenimentelor respective – iar turnările nocturne erau privelişti spectaculoase –, dar cuptorul de metal nu se număra printre responsabilităţile Adei, ci era un simplu detaliu de interes doar trecător din noua lor viaţă.

– Mâine dimineaţă, Ada *Uhr.* Sunt sigur că Harman *Uhr* şi ceilalţi se vor întoarce în curând. Îşi pot găsi drumul destul de uşor sub lumina inelelor şi a stelelor.

– Ah, da, bineînţeles! strigă ea, apoi continuă, ca o idee care-i venise ulterior. L-ai văzut pe Daeman *Uhr?*

Loes îşi şterse fruntea, vorbi încet cu unul dintre ceilalţi bărbaţi, care alergă să aducă lemne de foc, apoi strigă în jos:

– Daeman *Uhr* a plecat în seara asta spre Craterul Paris, ai uitat? Îşi aduce mama aici, în Palatul Ardis.

– Ah, da, evident.

Îşi muşcă buza, totuşi trebui să întrebe:

– A plecat înainte să se întunece? Sper că aşa a făcut.

În ultimele săptămâni atacurile voynicşilor pe drumul dintre Ardis şi nodul-fax se înmulţiseră.

– Oh, da, Ada *Uhr.* A plecat cu timp suficient pentru a ajunge la pavilion înainte să se întunece. Şi avea cu el una dintre arbaletele noi. Va aştepta până după răsăritul soarelui pentru a se întoarce cu mama lui.

– Asta-i bine.

Privi spre nord, către peretele din lemn şi pădurea dinapoia sa. Era deja întuneric aici pe coasta dealului, cu ultimele raze de lumină alungate de pe cerul vestic, unde se masau nori negri, şi-şi putea închipui ce beznă trebuia să fie sub arborii de acolo.

– Ne vedem la cină, Loes *Uhr.*

– O seară bună până atunci, Ada *Uhr.*

Îşi trase şalul peste cap, când vântul spori. Mergea către poarta nordică şi foişorul ei, dar ştia că nu va striga, pentru a le distrage pe santinele cu neliniştile ei. În plus, petrecuse o oră

acolo spre sfârşitul după-amiezii, privind împrejurimile nordice şi aşteptând aproape fericită. Asta fusese înainte ca frământarea să se fi instaurat ca greaţa. Se plimbă fără ţintă în lungul laturii estice a Palatului Ardis, salutându-le din cap pe santinelele care se rezemau de lăncile lor în apropierea drumului de acces circular. Torţele înşirate de-a lungul drumului fuseseră aprinse.

Nu putea să intre. Prea multă căldură, prea multe râsete, prea multă conversaţie... O văzu pe verandă pe tânăra Peaen, vorbind animat cu unul dintre tinerii ei admiratori care se mutaseră în Ardis din Ulanbat după Cădere – unul dintre numeroşii discipoli ai lui Odiseu pe vremea când bătrânul fusese un dascăl, înainte să fi devenit Nimeni şi taciturn – şi Ada reveni în întunericul relativ al curţii laterale, nedorind să schimbe nici măcar un salut.

Şi dacă Harman moare? Dacă este deja mort undeva pe-acolo, în beznă?

Transpunerea gândurilor în cuvinte o făcu să se simtă mai bine, îi alungă greaţa. Cuvintele erau aidoma obiectelor, făcând ideea mai solidă – nu atât un gaz otrăvitor, cât mai degrabă un cub dezgustător de gând cristalizat pe care-l putea roti în palme, studiindu-i faţetele teribile.

Şi dacă Harman moare? Ea însăşi nu avea să moară din cauza asta – mereu realistă, Ada ştia bine asta. Avea să continue să trăiască, să nască, eventual să iubească din nou.

Ultimul gând îi readuse senzaţia de vomă şi se aşeză pe o bancă de piatră rece, de unde se zăreau cubiloul învăpăiat şi poarta nordică închisă dindărătul său.

Ştia că înainte de Harman nu fusese de fapt niciodată îndrăgostită – chiar şi atunci când dorise să fie, ea înţelesese, ca fată, dar şi ca femeie tânără, că flirturile şi cochetăriile nu fuseseră iubire în lumea dinaintea Căderii, care nu însemnase mai mult decât flirturi şi cochetării cu viaţa, cu alţii şi cu tine însuţi. Înainte de Harman, nu cunoscuse niciodată plăcerea profundă, care să o satisfacă sufleteşte, de a dormi cu iubitul tău – şi aici nu folosea un eufemism, ci se gândea realmente la *dormitul* lângă el, la trezitul lângă el în timpul nopţii, la a-i simţi braţul în jurul ei când adormea şi adesea a fi primul lucru pe care-l simţea când se trezea dimineaţa. Cunoştea sunetele lui Harman de care el era cel mai puţin conştient, atingerea şi parfumul lui – un iz masculin, de om trăit în aer liber, care combina mirosul de piele al harnaşamentelor din grajdurile ce

erau vizibile dincolo de cubilou cu bogăţia autumnală a solului pădurii.

Trupul femeii îşi fixase în memorie atingerile lui – şi nu doar cele intime din frecventele lor acuplări sexuale, ci până şi cea mai uşoară apăsare a palmei sale pe umărul ei, pe braţ sau pe spate, când trecea pe lângă ea. Ştia că va duce dorul privirilor lui în aceeaşi măsură în care va duce dorul mângâierilor fizice – atenţia pe care i-o acorda şi felul în care era conştient de prezenţa ei deveniseră pentru Ada un fel de atingere constantă. Acum închise ochii şi-şi îngădui să simtă mâna lui mare cuprinzând mâna ei rece şi mai mică – degetele ei fuseseră mereu lungi şi subţiri, ale lui erau boante şi lătăreţe, palma lui cu bătături fusese întotdeauna mai caldă decât a ei. Avea să ducă dorul căldurii. Înţelese că dacă Harman va muri, îi va lipsi cel mai mult – la fel de mult pe cât i-ar fi lipsit *esenţa* iubitului – faptul că el întrupa viitorul ei. Nu destinul, ci viitorul – senzaţia inefabilă că *mâine* însemna a-l vedea pe Harman, a râde cu Harman, a mânca alături de Harman, a discuta cu Harman despre copilul lor nenăscut, ba chiar a se contrazice cu Harman; Adei avea să-i lipsească de-a pururi sentimentul că mersul înainte al vieţii însemna mai mult decât o altă simplă zi de respirat, însemna darul altei zile de angajare alături de iubitul ei în tot ceea ce reprezenta existenţa.

Stând pe bancheta rece, cu inelele rotindu-se deasupra şi cu ploaia nocturnă de meteori sporindu-şi intensitatea, cu umbra-i proiectată de strălucirea luminii aceleia şi a cubiloului peste pajiştea înălbită de chiciură, îşi dădu seama că era mai uşor să-ţi examinezi propria mortalitate, decât pierderea persoanei iubite. Nu era o revelaţie absolută pentru ea – îşi *imaginase* o asemenea perspectivă şi înainte; era foarte, foarte bună la imaginat –, totuşi, realitatea şi totalitatea sentimentului în sine constituiau o revelaţie. Ca şi în cazul senzaţiei vieţii noi din interiorul trupului ei, sentimentul de pierdere şi iubire faţă de Harman o inspira – era cumva, în mod imposibil, mai mare nu numai decât ea însăşi, ci şi decât capacitatea ei pentru asemenea gânduri sau sentimente.

Ada se aşteptase să-i placă să facă dragoste cu Harman – să-şi împartă trupul cu el şi să înveţe plăcerile pe care i le puteau aduce corpul bărbatului –, dar fusese uimită să descopere că, pe măsură ce apropierea lor crescuse, era ca şi cum fiecare dintre ei

descoperise alt corp – nu al ei, nu al lui, ci ceva împărtăşit de amândoi şi inexplicabil. Nu discutase despre asta cu nimeni – nici chiar cu Harman, deşi ştia că el îi împărţea sentimentul – şi era de părere că misterul acesta fusese eliberat în oameni în urma evenimentului Căderii.

Aceste opt luni de după Cădere ar fi trebuit să fie pentru ea o perioadă grea şi tristă: servitorii deveniseră inutili, viaţa ei de lenevie şi petreceri pierise pentru totdeauna, lumea pe care o cunoscuse şi în care crescuse pierise pentru totdeauna, mama ei – care refuzase să se întoarcă la pericolul din Ardis şi rămăsese pe Domeniul Loman, lângă coasta de est, alături de alţi două mii de oameni, unde muriseră toţi în urma atacului în masă al voynicşilor din toamnă –, dispariţia Virginiei, verişoara şi prietena Adei, de pe domeniul ei din exteriorul lui Chom, deasupra Cercului Arctic, grijile fără precedent legate de hrană, siguranţă şi supravieţuire, ştiinţa teribilă că firmeria dispăruse pentru totdeauna şi că siguranţa ascensiunii în paradisul inelului-p şi inelului-e nu mai era decât un mit sfâşietor, ştiinţa îngrijorătoare că doar moartea îi mai aştepta într-o bună zi şi că nici chiar durata de viaţă a celor Cinci Douăzeci nu mai reprezenta un drept înnăscut, că puteau muri oricând… totul ar fi trebuit să fi fost terifiant şi oprimant pentru femeia de douăzeci şi şapte de ani.

Ea fusese însă fericită. Ada fusese mai fericită decât oricând altcândva în viaţa ei. Fusese fericită cu noile provocări şi cu nevoia de a găsi curaj, ca şi cu nevoia de a se încrede în alţii şi de a depinde de ei pentru propria-i viaţă. Fusese fericită să afle că-l iubea pe Harman şi că el o iubea într-un fel în care vechea lor lume, a petrecerilor cu faxări, a luxului asigurat de servitori şi a legăturilor efemere între bărbaţi şi femei, nu l-ar fi îngăduit niciodată. Pe cât de nefericită era de fiecare dată când el pleca la vânătoare, pentru a conduce un atac împotriva voynicşilor, într-un voiaj în sonie spre Golden Gate din Machu Picchu ori către alt loc străvechi, sau în una dintre faxările lui la cele vreo trei sute de comunităţi de supravieţuitori pentru a-i învăţa pe cei de acolo – *cel puţin jumătate dintre locuitorii Pământului au murit în urma Căderii, şi acum ştim că noi n-am fost niciodată un milion, numărul acela pe care post-oamenii ni-l dăduseră cu secole în urmă a fost dintotdeauna o minciună –,* pe atât de fericită era de fiecare dată când Harman revenea şi neasemuit de fericită în

fiecare zi rece, periculoasă şi nesigură în care el era aici, la Palatul Ardis, alături de ea.

Ada avea să continue dacă iubitul ei Harman murea – în adâncul inimii ştia că va continua, va supravieţui, va lupta, va naşte şi va creşte copilul lor, poate va iubi din nou –, dar în acelaşi timp ştia în seara aceasta că fericirea sălbatică şi ameţitoare din ultimele opt luni va fi dispărut pentru totdeauna.

Nu mai fi idioată! îşi porunci femeia.

Se ridică, îşi aranjă şalul şi se întoarse pentru a intra în clădire, când clopotul din foişorul porţii răsună, urmat imediat de glasul unei santinele:

– Trei oameni se apropie dinspre pădure!

Toţi cei de la cubilou îşi abandonară munca, apucară lănci, arcuri sau arbalete şi se grăbiră spre ziduri. Santinelele care se plimbau în curţile de est şi vest alergară de asemenea la scări şi parapete.

Trei oameni... Pentru o clipă Ada rămase încremenită locului. În dimineaţa aceea plecaseră patru. Şi avuseseră o droşcă modificată, trasă de un bou. Nu s-ar fi întors fără droşcă sau fără bou, decât dacă se întâmplase ceva teribil, iar dacă ar fi fost vorba doar despre rănirea unuia dintre ei – o gleznă scrântită sau chiar un picior rupt –, s-ar fi folosit de droşcă pentru a-l transporta.

– Trei oameni se apropie de poarta de nord! strigă iarăşi santinela din foişor. Deschideţi poarta! Cară un trup.

Ada îşi lăsă şalul să cadă şi fugi cât o ţineau picioarele către poarta de nord.

23

Cu destule ore înainte ca voynicşii să atace, Harman avu presimţirea că se va întâmpla ceva teribil.

Expediţia aceasta nu fusese realmente necesară. Odiseu – Nimeni acum, îşi reaminti Harman, deşi pentru el bărbatul robust cu barbă înspicată avea să fie de-a pururi Odiseu – dorise să facă rost de carne proaspătă, să caute unele dintre vitele dispărute şi să cerceteze ţinutul deluros către nord. Petyr sugerase folosirea sonieului, dar Odiseu argumentase că, deşi copacii se desfrunziseră, dintr-un sonie aflat în zbor va fi foarte greu de distins ceva de mărimea unei vaci. În plus, el dorea *să vâneze.*

– Şi voynicşii vor să vâneze, spusese Harman. Cu fiecare săptămână, devin tot mai îndrăzneţi.

Odiseu – Nimeni – strânsese din umeri.

Harman îl însoţise în ciuda convingerii că toţi cei din micul lor grup expediţionar ar fi avut lucruri mai bune de făcut. Hannah se pregătise să toarne fier dis-de-dimineaţă în ziua următoare şi absenţa ei ar fi putut da peste cap graficul planului. Petyr catalogase sutele de cărţi aduse în ultimele două săptămâni şi stabilise priorităţi în privinţa celor care trebuiau siglate primele. Nimeni însuşi vorbise despre plecarea în mult amânata lui căutare solitară, în sonie, a iluzoriei fabrici automate aflate undeva pe malurile unui lac care se numise cândva Michigan. Şi probabil că Harman şi-ar fi dedicat toată ziua încercării sale obsesive de a pătrunde în allnet şi de a descoperi mai multe funcţii, deşi se mai gândise să meargă la Craterul Paris cu Daeman, să-l ajute să-şi aducă mama.

Însă Nimeni – care pleca în mod constant în expediţii solitare de vânătoare – dorise ca de data aceasta să fie însoţit. Iar biata Hannah, care se îndrăgostise de Nimeni-Odiseu din ziua în care-l întâlnise în Golden Gate din Machu Picchu, cu peste nouă luni în urmă, insistase să vină. După aceea Petyr, care sosise la Palatul Ardis iniţial ca discipol al lui Odiseu înainte de Cădere, pe timpul când bătrânul îşi preda filozofia stranie, dar care era acum doar un discipol al lui Hannah, în sensul că era îndrăgostit până peste cap de ea, insistase de asemenea să vină. Şi în cele din urmă Harman acceptase să li se alăture deoarece… nu era sigur de ce fusese de acord să li se alăture. Poate că nu voia ca trei asemenea îndrăgostiţi născuţi sub o stea nenorocoasă să fie singuri în păduri toată ziua cu armele lor.

Mai târziu, în timp ce mergea în urma lor prin pădurea rece şi gândea cuvintele acelea, zâmbise. Întâlnise expresia „îndrăgostiţi născuţi sub o stea nenorocoasă” chiar în ziua anterioară, când citise – citise vizual, nu cu funcţia-siglare – *Romeo şi Julieta* de Shakespeare.

Harman se îmbătase de Shakespeare în săptămâna aceea, citind trei piese în două zile. Fusese surprins că mai putea să meargă, cu atât mai mult că putea susţine o conversaţie. Mintea îi era plină până la refuz de cadenţe incredibile, un torent de vocabular nou şi mai multă pătrundere în complexitatea firii omeneşti decât sperase vreodată să dobândească. Îl făcuse să-şi

dorească să plângă.

Dacă ar fi plâns, ştia asta cu oarecare ruşine, n-ar fi fost pentru frumuseţea şi puterea piesei – conceptul de dramă pusă în scenă era inedit pentru el şi societatea lui post-literată. Nu, ar fi plâns pentru tristeţea egoistă a faptului că nu întâlnise lucruri de felul lui Shakespeare până cu mai puţin de trei luni înainte să i se termine cele cinci de douăzeci de ani alocate. Chiar dacă era sigur, deoarece ajutase la distrugerea ei, că firmeria orbitală nu va mai faxa oameni de stil-vechi în inelul-e la al Cincilea Douăzeci al lor – de fapt, la niciun alt Douăzeci –, nouăzeci şi nouă de ani de gândire că viaţa sa pe Pământ se va sfârşi la miezul nopţii care-i anunţa a suta aniversare reprezentau un şablon mental de care putea scăpa cu mare greutate.

Pe când se apropia amurgul, ei patru mergeau fără grabă de-a lungul muchiei unei stânci, întorcându-se din expediţia nenorocoasă. Viteza deplasării era dată de cea a boului greoi care le trăgea droşca. Înainte de Cădere, trăsurile fuseseră trase de voynicşi, iar giroscoapele interne le balansau pe o singură roată, dar, lipsite acum de energie internă, blestemăţiile nu se puteau echilibra, astfel că măruntaiele maşinilor lor şi părţile aflate în mişcare ale tuturor vehiculelor fuseseră demontate, hulubele fuseseră distanţate mai mult şi fuseseră improvizate juguri pentru boi, în vreme ce roţile centrale, unice şi înguste, fuseseră înlocuite cu două roţi mai late, pe osii nou-forjate. Harman era de părere că droştele şi cariolele reechipate în felul acela erau jalnic de rudimentare, totuşi reprezentau primele vehicule cu roţi construite de oameni după mai bine de cincisprezece secole de non-istorie.

Şi gândul acela îl făcea să-şi dorească să plângă.

Merseseră vreo şase-şapte kilometri spre nord, umblând în principal de-a lungul malurilor joase ale unui afluent al râului despre care Harman ştia că se numise cândva Ekei, iar înainte Ohio. Droşca era necesară pentru a transporta căprioarele pe care ar fi reuşit să le vâneze – deşi Nimeni devenise faimos fiindcă umbla kilometri întregi cu o căprioară ucisă pe umeri –, astfel că înaintau încet, în felul în care doar înaintarea unui bou poate fi înceată.

La răstimpuri, doi dintre ei rămâneau lângă vehicul, iar ceilalţi doi intrau în pădure cu arcuri sau arbalete. Petyr avea o puşcă cu fleşete – una dintre puţinele arme de foc de la Palatul Ardis –, dar

preferau să vâneze cu arme mai puţin zgomotoase. Voynicşii nu aveau urechi, totuşi, cumva, auzul le era excelent.

Toată dimineaţa cei trei oameni de stil-vechi îşi monitorizaseră palmele. Dintr-un motiv necunoscut voynicşii nu apăreau pe funcţiile depistare, farnet sau pe mai rar utilizata allnet, dar îi puteau vedea de obicei pe proxnet. Pe de altă parte însă, aşa cum Harman şi Daeman aflaseră împreună cu Savi cu nouă luni în urmă în locul numit Ierusalim, voynicşii utilizau şi ei proxnetul… pentru a-i localiza pe oameni.

Era lipsit de importanţă în ziua aceasta. Până la amiază nicio funcţie nu mai mergea. Cei patru trebuiau să se încreadă exclusiv în ochii lor, fiind mai atenţi în pădure şi privind liziera când străbăteau poieni şi umblau de-a lungul malului scund.

Vântul sufla foarte rece dinspre nord-vest. Toate vechile distribuitoare încetaseră să mai funcţioneze în ziua Căderii şi până atunci oricum nu prea avuseseră nevoie de haine groase, aşa că cei trei oameni de stil-vechi purtau veşminte şi mantii croite grosolan din lână sau piei de animale. Odiseu… Nimeni… părea indiferent la frig şi avea acelaşi pieptar de platoşă şi fustanelă scurtă cu centură pe care le purta întotdeauna în expediţiile lui, numai cu o pătură-mantie roşie şi scurtă, aruncată peste umeri pentru căldură.

Nu găsiseră nicio căprioară, ceea ce era ciudat. Din fericire, nu dăduseră nici peste alozauri sau alţi dinozauri readuşi de ARN. În Palatul Ardis se ajunsese la consensul că puţinii dinozauri care mai vânaseră la latitudinile acestea nordice migraseră către sud în urma valului neaşteptat de frig. Vestea proastă era că tigrii machairodus care apăruseră în vara anterioară *nu* migraseră odată cu reptilele mari. Nimeni le arătă pe sol urme proaspete, nu departe de cele ale vitelor pe care le urmăriseră aproape toată ziua.

Petyr se asigurase că băgase în armă un încărcător nou cu fleşete din cristal.

Se întorseseră după ce găsiseră de-a lungul unei porţiuni stâncoase a malului cutiile toracice şi oasele însângerate şi împrăştiate a două vite dispărute. Apoi, după zece minute, descoperiseră pielea, blana, vertebrele, ţeasta şi colţii uluitor de curbi ai unui machairodus.

Nimeni se ridicase şi se rotise trei sute şaizeci de grade, cercetând fiecare copac şi bolovan îndepărtat. Rămăsese cu

ambele mâini pe lancea lui lungă.

– Alt machairodus a făcut asta? întrebase Hannah.

– Sau un machairodus, sau un voynix, spusese Nimeni.

– Voynicşii nu mănâncă, rostise Harman, dându-şi imediat seama cât de prostesc fusese comentariul său.

Nimeni clătinase din cap. Cârlionţii lui suri se legănaseră în vânt.

– Nu, dar este posibil ca acest machairodus să fi atacat un grup de voynicşi. După aceea l-au hărtănit hoitarii sau alte feline. Vedeţi celelalte urme din pământul moale de acolo? Imediat lângă ele sunt urme de perniţe de voynicşi.

Harman le văzuse, însă de fapt abia după ce Nimeni le mai arătase o dată.

Aşa că se întoarseră, dar boul cel stupid merse mai încet ca oricând, în ciuda faptului că Nimeni îl încuraja cu mânerul suliţei sale, ba uneori chiar şi cu vârful ascuţit. Roţile şi osia scârţâiau şi pârâiau şi o dată trebuiră să repare un butuc desprins. Apărură nori joşi, mânaţi de un vânt şi mai rece, şi lumina zilei începu să dispară pe când mai aveau trei kilometri până acasă.

– Ne vor păstra cina caldă, zise Hannah.

Până la recentul ei val de iubire neîmpărtăşită, tânăra atletică fusese mereu optimistă. Acum însă surâsul ei fără griji părea încordat.

– Încearcă-ţi proxnetul, spuse Nimeni.

Bătrânul grec nu putea să apeleze funcţii. Pe de altă parte, corpul lui de stil-străvechi, lipsit de intervenţiile nanogenetice din ultimele două milenii, nu apărea pe depistare, farnet sau proxnet pe funcţiile voynicşilor.

– Doar paraziţi, răspunse ea, privind ovalul albastru care-i plutea deasupra palmei.

Dezactivă funcţia.

– În cazul ăsta nici ei nu ne pot zări, rosti Petyr. Tânărul ţinea o lance într-o mână şi arma cu fleşete atârnată pe umăr, totuşi privirea îi rămânea aţintită asupra lui Hannah.

Îşi reluară înaintarea lentă prin luncă, cu iarba înaltă şi fărâmicioasă frecându-li-se de picioare şi droşca reparată scârţâind mai sonor ca de obicei. Harman se uită la picioarele lui Nimeni-Odiseu, goale deasupra sandalelor legate în sus pe pulpe şi se întrebă de ce pielea lui nu era acoperită de zgârieturi.

– Se pare că ziua noastră a fost cam inutilă, comentă Petyr.

Nimeni strânse din umeri.

– Ştim acum că ceva mare omoară căprioarele din preajma Ardisului, zise el. Cu o lună în urmă, aş fi ucis două sau trei într-o vânătoare atât de lungă ca asta.

– Un prădător nou? întrebă Harman.

Îşi muşcă buza la ideea aceea.

– S-ar putea. Sau poate că voynicşii omoară animalele sălbatice şi alungă vitele în tentativa de a ne flămânzi.

– Să fie ei atât de inteligenţi? se miră Hannah.

Oamenii de stil-vechi priviseră mereu cu superioritate, ca pe nişte sclavi, creaturile organico-metalice – mute, neştiind decât să răspundă la porunci, programate, ca servitorii, să se îngrijească de oameni, să le asculte ordinele şi să-i protejeze. Însă toţi servitorii încetaseră să mai funcţioneze din ziua Căderii, iar voynicşii fugiseră şi deveniseră letali.

Nimeni ridică iarăşi din umeri.

– Deşi pot funcţiona independent, voynicşii ascultă de porunci. Aşa au făcut întotdeauna. Cu toate că nu ştiu de la cine sau de la ce primesc poruncile acelea.

– Nu de la Prospero, zise Harman încetişor. După ce am fost în oraşul Ierusalim, care roia de voynicşi, Savi a spus că făptura noosferă numită Prospero îl crease pe Caliban şi pe *calibani* ca protecţie împotriva voynicşilor. Ei nu sunt de pe lumea aceasta.

– Savi… mârâi Nimeni. Nu-mi vine să cred că bătrâna-i moartă.

– Da, încuviinţă Harman.

El şi Daeman priviseră cum monstrul Caliban o omorâse şi dispăruse după aceea cu cadavrul ei, pe insula orbitală.

– De cât timp ai cunoscut-o, Odiseu… Nimeni? întrebă.

Bărbatul mai vârstnic îşi frecă barba scurtă, înspicată.

– De cât timp am cunoscut-o pe Savi? Numai de câteva luni de timp real… dar care s-au întins pe mai bine de un mileniu. De câteva ori am dormit împreună.

Hannah păru şocată şi chiar se opri din mers. Nimeni râse.

– Ea în crio-nişa ei, eu în sarcofagul meu criotemporal din Golden Gate. Totul a fost foarte cuviincios şi paralel. Doi prunci în leagăne separate. Dacă ar fi să iau în derâdere numele unuia dintre compatrioţii mei… aş spune că a fost o relaţie *platonică.*

Nimeni hohoti voios, deşi nu i se alătură nimeni, însă când termină de râs, rosti:

– Harman, să nu crezi tot ce ţi-a zis băbătia aia. A minţit despre

multe şi a înţeles greşit şi mai multe.

– A fost femeia cea mai inteligentă pe care-am întâlnit-o vreodată. Nu voi mai vedea una la fel ca ea.

Nimeni îşi fulgeră surâsul neprietenos.

– Partea a doua a afirmaţiei este corectă.

Întâlniră un râuleţ care se vărsa în râul mai mare şi-l traversară, balansându-se precar pe bolovani şi trunchiuri căzute. Era prea frig pentru a-şi îngădui să-şi ude picioarele şi hainele, dacă nu era absolut necesar. Boul înainta greoi prin apa rece, hurducând droşca goală în urma sa. Petyr trecu primul şi stătu de pază cu arma cu fleşete pregătită, până veniră şi ceilalţi trei. Nu urmau exact acelaşi drum pe care plecaseră din Ardis, dar se aflau la câteva sute de metri de el. Ştiau că mai trebuiau să suie şi să coboare o coamă împădurită, după care urma o luncă prelungă şi pietroasă, apoi alta, mai scurtă, până la căldura, mâncarea şi siguranţa relativă a Palatului Ardis.

Soarele apusese îndărătul norilor negri din sud-vest. În câteva minute era îndeajuns de întuneric pentru ca inelele orbitale să asigure majoritatea luminii. În droşcă erau două felinare, alături de lumânările din raniţa lui Harman, însă n-ar fi avut nevoie de ele dacă norii nu avansau şi ocultau inelele şi stelele.

– Mă-ntreb dacă Daeman a plecat după maică-sa, spuse Petyr, care părea stânjenit de tăcerile îndelungate.

– Aş fi preferat să mă fi aşteptat, zise Harman. Sau cel puţin să fi aşteptat până era lumină la destinaţie. În ziua de azi Craterul Paris nu-i un loc foarte sigur.

– Dintre voi toţi, mormăi Nimeni, Daeman – în mod uimitor – pare cel mai bine dotat pentru a avea grijă de sine. Te-a surprins, nu-i aşa, Harman?

– Nu tocmai.

Brusc îşi dădu seama că nu era adevărat. Cu mai puţin de un an în urmă, când îl cunoscuse pe Daeman, văzuse un grăsun scâncitor, băieţaşul mamei, ale cărui unice hobbyuri erau capturarea fluturilor şi seducerea tinerelor. De fapt Harman era convins că în urmă cu zece luni venise la Palatul Ardis pentru a-şi seduce verişoara, pe Ada. În primele lor aventuri, fusese timid şi plângăcios, totuşi trebuia să recunoască faptul că evenimentele îl schimbaseră… şi mult mai în bine decât îl schimbaseră pe el însuşi. Un Daeman flămând, dar decis – cu douăzeci de kilograme mai slab, însă infinit mai agresiv –, îl învinsese pe

Caliban în confruntare individuală în gravitaţia apropiată de zero din insula orbitală a lui Prospero. Şi tot el îi scosese de acolo vii pe Harman şi Hannah. După Cădere, bărbatul fusese mult mai tăcut, mai serios şi mai dedicat pentru a învăţa toate metodele de luptă şi supravieţuire pe care avea să le predea Odiseu.

Harman era uşor invidios. El se considerase pe sine liderul natural al grupului Ardis – mai vârstnic, mai înţelept, unicul om de pe Pământ, cu nouă luni în urmă, care putea să citească sau care dorea s-o facă, unicul om de pe Pământ care ştia pe atunci că Pământul era rotund –, dar acum trebuia să admită că supliciile care-l întăriseră pe Daeman îl slăbiseră pe el, atât în trup, cât şi în spirit. *Să fie oare vârsta mea?* Din punct de vedere fizic, Harman părea sănătos şi în jur de patruzeci de ani, ca orice alt mascul de peste Patru Douăzeci dinainte de Cădere. Viermii albaştri şi substanţele chimice bolborositoare pe care le văzuse în cuvele firmeriei orbitale îl reînnoiseră îndeajuns de bine în decursul primelor sale patru vizite acolo. *Însă psihologic?* Trebuia să-şi facă griji. Poate că bătrâneţea rămânea bătrâneţe, indiferent cu câtă iscusinţă fusese refăcută forma umană a cuiva. La sentimentul acela se adăuga faptul că el continua să şchiopăteze după rănile la picior căpătate cu opt luni în urmă pe insula drăcească a lui Prospero. Acum nu mai existau cuve în firmerie care să anuleze orice leziuni, nu mai pluteau servitori care să bandajeze şi să tămăduiască urmările oricărui accident, cât de mic. Ştia că piciorul lui nu va mai fi niciodată pe deplin sănătos, că va şchiopăta până în ziua morţii… iar gândul acela îi sporea tristeţea ciudată de azi.

Înaintară tăcuţi prin păduri, părând toţi pierduţi în propriile lor gânduri. Era rândul lui Harman să conducă de căpăstru boul, iar acesta devenea tot mai încăpăţânat şi mai îndărătnic pe măsură ce se îndesea noaptea. Ar fi fost suficient ca animalul stupid să se clatine în direcţia greşită, să izbească droşca de un copac, şi ar fi fost nevoiţi ori să stea toată noaptea sub cerul liber, reparând blestemăţia, ori s-o abandoneze pur şi simplu acolo şi să ducă boul acasă fără ea. Niciuna dintre alternative nu era atrăgătoare.

Se uită către Odiseu-Nimeni, care păşea liniştit alături, scurtându-şi pasul pentru a merge în acelaşi ritm cu boul lent şi cu Harman şchiopul, apoi îi privi pe Hannah, care se uita melancolic la Nimeni, şi pe Petyr, care se uita melancolic la

Hannah, şi-şi dori brusc să se aşeze pe solul rece şi să plângă pentru lumea care era prea ocupată cu supravieţuirea pentru a plânge. Se gândi la piesa incredibilă pe care tocmai o citise – *Romeo şi Julieta* – şi se întrebă dacă nu cumva unele lucruri şi nebunii erau universale pentru natura umană chiar şi după aproape două milenii de evoluţie autoproiectată, nanoinginerie şi manipulare genetică.

Poate că n-ar fi trebuit să-i fi îngăduit Adei să rămână gravidă. Acesta era gândul care-l obseda cel mai mult pe Harman.

Ea dorise un copil. El dorise un copil. Mai mult decât atât, unic după atâtea secole, ei doi doriseră o familie – un bărbat care să stea cu femeia şi copilul, iar copilul să fie crescut de ei, nu de servitori. Toţi oamenii de stil-vechi pre-Cădere îşi cunoşteau mamele, dar mai niciunul nu-şi cunoscuse – sau nu dorise să-şi cunoască – tatăl. Într-o lume în care masculii rămâneau tineri şi energici până la al Cincilea şi Final Douăzeci, într-o populaţie mică – pe tot Pământul nu trăiau poate nici trei sute de mii de oameni – şi într-o cultură formată preponderent din petreceri şi legături sexuale efemere, în care frumuseţea tânără era preţuită mai mult ca orice, era aproape cert că mulţi taţi aveau să se împerecheze fără să ştie cu fiicele lor, bărbaţi tineri cu mamele lor.

Asta îl tulburase pe Harman după ce se învăţase să citească şi căpătase primele întrezăriri ale culturilor anterioare, valori de mult pierdute – *prea târziu, prea târziu –,* totuşi cu nouă luni în urmă incestul n-ar fi tulburat pe nimeni altcineva. Aceiaşi nanosenzori introduşi prin inginerie genetică în corpul unei femei care-i îngăduiau acesteia să aleagă dintre pachetele de spermă stocate cu grijă timp de luni sau ani după contactul sexual nu i-ar fi îngăduit niciodată să aleagă pe cineva din familia ei imediată ca partener pentru reproducere. Pur şi simplu nu se putea întâmpla. Nanoprogramarea era asigurată împotriva erorilor, chiar dacă oamenii care se acuplau erau stupizi.

Dar acum totul este diferit, gândi Harman. Aveau nevoie de familii pentru a supravieţui – nu numai pentru a rezista la atacurile voynicşilor şi la greutăţile de după Cădere, ci şi pentru a-i ajuta să se organizeze pentru războiul despre care Odiseu jurase că va sosi. Bătrânul grec nu dorise să mai spună nimic despre profeţia lui din seara Căderii, însă atunci anunţase că se apropia un război mare – unii speculau despre un război asociat

asediului Troiei, de care toţi se bucuraseră indirect sub ţesăturile turin înainte ca microcircuitele acelea integrate să înceteze de asemenea să funcţioneze. „Lumi noi vor apărea în curtea ta”, îi spusese Adei.

Când ieşiră pe ultima luncă lată dinaintea marginii finale a pădurii, îşi dădu seama că era obosit şi speriat. Obosit pentru că încerca mereu să decidă ce era corect – cine era el ca, după ce distrusese firmeria şi-l eliberase probabil pe Prospero, să ţină mereu prelegeri despre familie şi nevoia de organizare în grupuri protectoare? Ce ştia el, Harman, în vârstă de nouăzeci şi nouă de ani, care-şi irosise aproape toată viaţa fără să fi învăţat înţelepciunea?

Şi se temea nu atât de moarte – deşi ei toţi împărtăşeau teama aceea pentru prima dată într-un mileniu şi jumătate de experienţă umană –, cât de schimbarea în sine la care el însuşi contribuise. Şi îi era frică de responsabilitate.

Am procedat noi bine, îngăduindu-i Adei să rămână gravidă acum? În lumea aceasta nouă, ei doi deciseseră că avea mai mult sens – chiar şi în toiul greutăţilor şi nesiguranţelor – să înceapă o familie, cu toate că „a începe o familie” era o formulare stranie, întrucât necesita un efort important pur şi simplu pentru a gândi să ai mai mult de un copil. În timpul regulii de un mileniu şi jumătate a post-oamenilor absenţi acum, o femeie de stil-vechi avea dreptul la un singur copil. Pentru Ada şi Harman fusese dezorientant până la ameţeală să înţeleagă că era posibil să aibă mai mulţi copii, dacă alegeau asta şi dacă biologia lor era de acord. Nu exista nicio listă de aşteptare, nicio nevoie pentru aprobări de la post-oameni semnalate prin intermediul servitorilor. Pe de altă parte, ei nu ştiau dacă un om *putea* să aibă mai mult de un singur copil. Oare le permiteau genele lor modificate şi nanoprogramarea?

Deciseseră să aibă copilul acum, când Ada avea încă în jur de douăzeci de ani şi se gândiseră că le puteau arăta altora, nu doar din Ardis, ci din toate celelalte comunităţi noduri-fax supravieţuitoare, cum era o familie cu tatăl prezent.

Toate astea îl speriau pe Harman. Îl speriau chiar şi când se simţea convins că avea dreptate. Mai întâi era vorba despre incertitudinea supravieţuirii mamei şi copilului după o naştere în afara firmeriei. Niciunul dintre oamenii de stil-vechi aflaţi în viaţă nu asistase la naşterea unui prunc; ca şi moartea, naşterea era

un eveniment pentru care erai faxat la inelul-e pentru a-l întâlni singur. Şi ca în cazul oamenilor pre-Cădere, care suferiseră răniri serioase sau morţi premature, aşa cum se întâmplase odată cu Daeman, când fusese sfârtecat de un alozaur, naşterea în firmerie era un eveniment atât de traumatizant, încât trebuia să fie blocat din memorie. Despre experienţa naşterii în firmerie, femeile nu-şi aminteau mai multe decât pruncii lor.

La momentul anunţat al sarcinii – anunţul respectiv îl făceau servitorii –, femeile erau faxate şi reveneau sănătoase şi mai zvelte după două zile. Pentru multe luni după aceea pruncii erau hrăniţi şi îngrijiţi exclusiv de servitori. Mamele obişnuiau să păstreze legătura cu copiii, dar interveneau prea puţin în creşterea lor. Înainte de Cădere, taţii nu numai că nu-şi cunoşteau copiii, ci nu ştiau niciodată că procreaseră, întrucât contactul lor sexual cu femeia respectivă putea să se fi petrecut cu ani sau decenii în urmă.

Acum Harman şi ceilalţi citeau cărţi despre obiceiul străvechi al naşterii copiilor – procesul părea incredibil de periculos şi barbar, chiar dacă avea loc în spitale, care păreau să fie versiuni rudimentare, pre-firmerie, ale firmeriei şi chiar dacă erau supervizate de profesionişti –, însă pe planetă nu exista actualmente nici măcar un singur om care să fi văzut cum se naşte un copil.

Cu excepţia lui Nimeni. Grecul recunoscuse odată că în viaţa lui anterioară, în acea epocă ireală de sânge şi război prezentată în aventura ţesăturii turin, văzuse măcar o parte din procesul naşterii unui copil, inclusiv a propriului său fiu, Telemah. El era moaşa din Ardis.

Şi într-o lume nouă în care nu existau doctori – cineva care să înţeleagă cum să vindece cea mai simplă rană sau problemă de sănătate –, Odiseu-Nimeni era un maestru al artei tămăduirii. Cunoştea cataplasme. Ştia cum să coasă răni. Cum să îndrepte oase rupte. În aproape un deceniu de călătorii prin timp şi spaţiu, după ce scăpase de cineva pe nume Circe, învăţase despre tehnici medicale moderne, cum ar fi spălarea mâinilor şi cuţitului înainte de a tăia într-un corp viu.

Cu nouă luni în urmă, Odiseu spusese că va rămâne în Palatul Ardis doar câteva săptămâni, după care va pleca mai departe. Acum Harman bănuia că dacă bătrânul ar fi încercat să plece, cincizeci de oameni i-ar fi sărit în spate şi l-ar fi legat, pur şi

simplu ca să-l ţină acolo pentru cunoştinţele lui – făurirea de arme, vânătoarea, pregătirea vânatului, gătitul pe flacără deschisă, forjarea metalului, coaserea hainelor, programarea sonieului pentru zbor, tratarea şi vindecarea rănilor… ajutarea la naşterea pruncilor.

Puteau zări lunca de după pădure. Inelele orbitale erau înghiţite de nori şi întunericul sporea iute.

– Voiam să-l văd pe Daeman azi… începu Nimeni.

Fu ultimul lucru pe care avu timp să-l spună.

Voynicşii căzură din copaci aidoma unor păianjeni tăcuţi şi uriaşi. Erau cel puţin o duzină. Toţi aveau lamele ucigaşe extinse.

Doi aterizară pe spinarea boului şi-i retezară beregata. Doi aterizară lângă Hannah şi o tăiară, ridicând sânge şi ţesătură prin aer. Ea sări îndărăt, încercând să-şi ridice arbaleta şi să încordeze săgeata, dar voynicşii o doborâră şi se aplecară pentru a-şi termina treaba.

Odiseu răcni, îşi activă spada – un cadou de la Circe, aşa cum le spusese cu mult timp în urmă –, care se transformă într-o ceaţă vibrantă, şi sări înainte descriind un arc. Bucăţi de carapace şi braţe de voynicşi zburară în toate părţile, iar Harman fu împroşcat de sânge alb şi ulei albastru.

Un voynix ateriză pe el, golindu-i plămânii de aer, însă Harman se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de tăişurile degetelor sale. Un al doilea voynix ateriză pe toate cele patru membre şi se ridică brusc, mişcându-se ca o creatură dintr-un coşmar accelerat. Ridicându-se în picioare, bâjbâind să-şi înalţe lancea, bărbatul împunse către el în aceeaşi clipă în care primul îşi şuieră tăişurile spre spatele lui.

O explozie răpăitoare răsună când Petyr deschise focul cu arma sa. Fleşete din cristal şuierară pe lângă urechea lui Harman, iar voynixul dinapoia lui se răsuci şi căzu sub impactul a o mie de aşchii strălucitoare. Harman se întoarse în secunda în care sări al doilea voynix. Îl străpunse cu suliţa prin piept şi privi cum creatura ca un vârtej căzu, dar blestemă când îi smulse arma din mâini în cădere. Se întinse către mânerul ei, însă apoi sări îndărăt şi-şi luă arcul de pe umăr, când alţi trei voynicşi se întoarseră spre el şi atacară.

Cei patru oameni stăteau cu spatele la droşcă, iar cei opt voynicşi se dispuseră în cerc şi se apropiară de ei, cu tăişurile degetelor sclipind în lumina muribundă.

Hannah trase două săgeţi de arbaletă în pieptul voynixului celui mai apropiat de ea. Acesta căzu, dar îşi continuă atacul în patru labe, târându-se înainte cu ajutorul lamelor. Odiseu-Nimeni făcu un pas în faţă şi-l reteză în două cu spada Circe.

Trei voynicşi se năpustiră asupra lui Harman. Bărbatul nu avea încotro să fugă. Trase unica lui săgeată, o văzu cum ricoşează din pieptul metalic al voynixului din faţă şi după aceea atacatorii ajunseră lângă el. Se feri, ceva îi spintecă piciorul, apoi se rostogoli sub droşcă – simţi mirosul sângelui boului ca pe un gust de cupru în gură şi nas –, după care se ridică în picioare în cealaltă parte. Voynicşii săriră peste droşcă.

Petyr se roti fulgerător, se ghemui şi trase un încărcător întreg de câteva mii de fleşete în formele aflate în mişcare. Cei trei voynicşi fură sfârtecaţi în văzduh şi aterizară într-o baltă de sânge organic şi ulei de maşinării.

– Acoperă-mă până reîncarc! strigă Petyr, scotocind în buzunarul mantiei de unde scoase alt încărcător cu fleşete şi-l montă la locul său.

Harman aruncă arcul – creaturile erau prea aproape –, scoase o spadă scurtă, forjată în furnalul lui Hannah cu numai două luni în urmă, şi începu să hăcuiască spre cele mai apropiate două forme metalice. Erau prea iuţi. Una eschivă. Cealaltă îi zbură spada din mâini.

Hannah sări în droşcă şi trase o săgeată de arbaletă în spinarea voynixului care-l asaltase. Monstrul se roti imediat, însă apoi reveni la atacul iniţial, cu braţele metalice ridicate şi lamele legănându-se. Nu avea gură sau ochi.

Harman se aplecă pe sub lovitura letală, ateriză pe mâini şi lovi cu piciorul în genunchii creaturii. Era ca şi cum ar fi izbit nişte conducte groase din metal fixate în beton.

Toţi cei cinci voynicşi rămaşi erau acum de partea lui a droştei, năpustindu-se către Petyr şi el înainte ca bărbatul mai tânăr să fi putut ridica arma cu fleşete.

În secunda aceea Odiseu ocoli vehiculul cu un urlet dement şi înaintă printre ei, cu spada scurtă ca o ceaţă în interiorul unei ceţi. Toţi voynicşii se întoarseră către el, cu braţele şi tăişurile rotitoare puse de asemenea în mişcare.

Hannah ridică arbaleta grea, dar nu avea câmp de tragere. Odiseu se afla în mijlocul masei aceleia învolburate de violenţă şi totul se mişca prea repede. Harman se aplecă în droşcă şi

smulse de acolo una dintre lăncile suplimentare de vânătoare.

– Odiseu, jos! urlă Petyr.

Bătrânul grec căzu, deşi nu-şi putură da seama dacă în urma strigătului sau a atacului voynicşilor. Sfârtecase două creaturi, însă ultimele trei erau încă funcţionale şi letale.

BRRPPPPPPPPRRRRRRBRRRRRPPPPBRPPPP.

Arma cu fleşete trecută pe foc automat suna ca răpăitul scos de o lopăţică din lemn introdusă între paletele unui ventilator cu rotaţie rapidă. Ultimii trei voynicşi fură aruncaţi doi metri înapoi, cu carapacele ciuruite de peste zece mii de fleşete din cristal, care scânteiau aidoma unui mozaic de cioburi în lumina muribundă a inelelor orbitale.

– Iisuse Hristoase! icni Harman.

Voynixul pe care-l rănise Hannah se ridică înapoia ei, în cealaltă parte a droştei.

Harman propulsă lancea cu toate fărâmele de putere şi energie care-i rămăseseră în corp. Voynixul se împletici spre îndărăt, îşi smulse suliţa din corp şi-i frânse mânerul.

Harman se repezi în droşcă şi luă altă suliţă de pe fundul vehiculului. Hannah trase două săgeţi în voynix. Una dintre ele devie în bezna de sub copaci, dar cealaltă pătrunse adânc. Harman sări din droşcă şi înfipse lancea în pieptul ultimului voynix. Creatura zvâcni şi se clătină alt pas înapoi.

Îi smulse suliţa din trup, o propulsă din nou cu violenţa pură a nebuniei, răsuci vârful ghimpat, o trase afară şi o înfipse iarăşi.

Voynixul căzu pe spate, zăngănind peste rădăcinile unui ulm bătrân.

Îl încălecă, fără să mai ţină seama de braţele şi lamele care continuau să se zbată, ridică drept în sus lancea albastru-lăptos, o împlântă în jos, o răsuci, o smulse afară, o ridică, o afundă mai jos în carcasa creaturii, o scoase, rotind-o, o vârî acolo unde ar fi fost vintrele unui om, învârti ghimpii pentru a produce maximum de leziuni părţilor moi dinăuntru, o trase în sus – o parte din carcasă se sfâşie – şi o împlântă din nou, atât de violent, încât simţi cum vârful suliţei lovi solul şi rădăcinile. Eliberă lancea, o ridică, o înfipse adânc, o ridică…

– Harman, rosti Petyr punând o mână pe umărul său. E mort. E mort.

Harman privi în jur. Nu-l recunoscu pe celălalt şi nu putea trage suficient aer în plămâni. Auzi un zgomot violent şi-şi dădu seama

că era propria lui răsuflare gâfâită.

Era prea al dracului de întuneric. Norii acoperiseră inelele orbitale şi era prea al dracului de întuneric aici, sub copaci. Acolo, în umbre, puteau exista alţi cincizeci de voynicşi, aşteptând să sară.

Hannah aprinse felinarul.

În cercul brusc de lumină nu se mai zăreau alţi voynicşi. Cei căzuţi încetaseră să mai zvâcnească. Odiseu era tot la pământ, cu un voynix căzut peste el. Nici voynixul, nici omul nu mişcau.

– Odiseu!

Hannah sări din droşcă, ţinând felinarul în mână, şi lovi cu piciorul în cadavrul voynixului, îndepărtându-l.

Petyr se apropie grăbit şi îngenunche lângă bărbatul prăbuşit. Harman şchiopătă cât putu de repede spre ei, rezemându-se în lance. Abia acum începeau să-l doară tăieturile adânci de pe spinare şi picioare.

– Oh… spuse Hannah.

Stătea în genunchi, cu felinarul ridicat deasupra lui Odiseu. Mâna îi tremura.

– Oh, repetă ea.

Platoşa lui Odiseu-Nimeni îi zburase de pe corp, cu cureluşele din piele retezate. Pieptul lui lat era o reţea de răni adânci. O tăietură îi îndepărtase o parte din urechea stângă şi o secţiune a scalpului.

Însă vederea braţului drept al bătrânului aduse un icnet pe buzele lui Harman.

În încercarea lui disperată de a-l face pe Odiseu să scape spada lui Circe, ceea ce nu reuşise, fiindcă arma continua să-i zumzăie în mână, voynixul zdrenţuise complet braţul bărbatului şi apoi aproape că-l rupsese din articulaţie. Sânge şi ţesuturi contorsionate străluceau sub lumina puternică a felinarului. Harman zări sclipirea albă a osului.

– Doamne, Dumnezeule… murmură el.

În cele opt luni de după Cădere, nimeni din Palatul Ardis sau din vreo comunitate de supravieţuitori pe care s-o fi cunoscut Harman nu mai trăise după ce suferise asemenea răni.

Hannah lovea cu pumnul în pământ, în vreme ce apăsa cu cealaltă palmă pe pieptul însângerat al lui Odiseu.

– Nu pot simţi bătăile inimii, rosti ea aproape calm; numai albul ochilor holbaţi a disperare sub lumina felinarului contraziceau

calmul acela. Nu pot simţi bătăile inimii.

– Pune-l în droşcă… începu Harman.

Simţea tremurăturile şi greaţa post-adrenalină pe care le mai trăise odată. Piciorul olog şi spinarea zgâriată îi sângerau abundent.

– Dă-on mă-sa de droşcă, spuse Petyr. Tânărul răsuci mânerul spadei Circe şi vibraţia încetă, iar lama redeveni vizibilă. Îi întinse lui Harman spada, arma cu fleşete şi cele două încărcătoare suplimentare. Apoi se aplecă, se lăsă într-un genunchi, îl ridică pe umăr pe Odiseu, care era leşinat sau mort, şi se ridică.

– Hannah, ia-o-nainte cu felinarul. Reîncarcă-ţi arbaleta. Harman, stai în ariergardă cu puşca. Tragi în orice care pare măcar că s-ar mişca.

Se împletici spre ultima luncă cu trupul însângerat pe umăr, semănând, ca o ironie a sorţii, cumplit de mult cu Odiseu când adusese de atâtea ori acasă leşul unei căprioare.

Încuviinţând din cap ca anesteziat, Harman aruncă suliţa, vârî spada Circe la brâu, ridică arma cu fleşete şi-i urmă pe ceilalţi doi supravieţuitori afară din pădure.

24

Imediat ce faxă în Craterul Paris, Daeman regretă că nu sosise pe lumină. Sau că nu aşteptase cel puţin până ce Harman sau altcineva l-ar fi putut însoţi.

Când ajunsese la palisada pavilionului pentru faxare, la ceva mai mult de un kilometru şi jumătate de Palatul Ardis, fusese ora cinci după-masa şi lumina pălea, iar acum în Craterul Paris era ora unu noaptea, beznă adâncă şi ploaie intensă. Faxase la nodul cel mai apropiat de domiul mamei sale – un pavilion pentru faxare numit Hotelul Invalid dintr-un motiv neînţeles de nicio persoană în viaţă – şi ieşise prin portalul fax cu arbaleta ridicată, încordat şi baleind atent interiorul. Din cauza apei care se revărsa de pe acoperişul pavilionului parcă privea printr-o perdea sau printr-o cascadă.

Se simţi iritat. Supravieţuitorii din Craterul Paris nu-şi păzeau nodurile-fax. Cam o treime dintre comunităţile de supravieţuitori, în frunte cu Ardisul, ridicaseră un zid în jurul pavilioanelor pentru faxare şi postaseră santinele non-stop, însă rezidenţii rămaşi în Craterul Paris refuzaseră pur şi simplu să se conformeze. Nimeni

nu ştia dacă voynicşii se faxau dintr-un loc în altul – păreau a fi destui peste tot, fără să fi fost nevoie s-o facă –, dar oamenii n-ar fi ştiut niciodată dacă locuri precum Craterul Paris refuzau să-şi monitorizeze nodurile.

Desigur, paza aceea începuse la Ardis nu ca încercare de a-i împiedica pe voynicşi să se faxeze, ci ca modalitate de a limita numărul de refugiaţi care se revărsaseră după Cădere. După ce servitorii se prăbuşiseră şi energia încetase să mai funcţioneze, prima reacţie a oamenilor fusese de a fugi către securitate şi hrană, astfel încât zeci şi zeci de mii indivizi se faxaseră aleatoriu în primele săptămâni şi luni, trecând în numai o duzină de ore prin cincizeci de locuri de pe toată planeta, golind depozitele de alimente şi apoi faxându-se mai departe. Pe atunci puţine comunităţi aveau propriile lor depozite; nu exista niciun loc cu adevărat sigur.

Ardisul fusese una dintre primele colonii de supravieţuitori care se înarmase şi prima care îi întorsese din drum pe refugiaţii înnebuniţi de spaimă, cu excepţia celor care deţineau unele abilităţi. Însă după mai bine de paisprezece secole de „dezgustătoare inutilitate *eloi*” aproape niciunul nu avea vreo abilitate importantă.

La o lună după Cădere şi haosul iniţial, Harman insistase în cadrul întrunirilor Consiliului Ardis ca ei să-şi compenseze egoismul şi să-şi faxeze reprezentanţi la toate celelalte comunităţi, oferind sfaturi despre cultivarea recoltelor şi îmbunătăţirea securităţii, demonstraţii despre înjunghierea propriilor animale pentru carne şi – după ce Harman descoperise funcţia-siglare – seminarii în care să le arate supravieţuitorilor risipiţi cum puteau extrage asemenea informaţii cruciale din cărţile vechi. Ardisul făcuse de asemenea troc cu arme şi distribuise planuri pentru făurirea de arbalete, săgeţi, arcuri, lănci, vârfuri de săgeţi, vârfuri de lănci, cuţite şi alte arme. Din fericire, majoritatea oamenilor de stil-vechi folosiseră de o jumătate de Douăzeci ţesăturile turin ca modalitate de divertisment, aşa încât erau familiarizaţi cu lucrurile mai puţin complicate decât arbaletele. În cele din urmă, Harman trimisese rezidenţi din Ardis să faxeze la cele peste trei sute de noduri, solicitând ajutorul tuturor supravieţuitorilor pentru găsirea legendarelor fabrici şi distribuitoare automate. El însuşi susţinea o demonstraţie cu una dintre puţinele arme pe care le adusese

din a doua sa incursiune în muzeul din Golden Gate din Machu Picchu şi preciza că, dacă doreau să supravieţuiască voynicşilor, comunităţile umane aveau nevoie de mii de asemenea arme.

Privind în bezna de afară prin ploaie şi şiroirile din jgheaburi, Daeman îşi dădu seama că ar fi fost dificil să păzească toate nodurile-fax ale oraşului; cu numai opt luni în urmă Craterul Paris fusese una dintre cele mai mari aşezări de pe planetă, cu douăzeci şi cinci de mii de locuitori şi o duzină de portaluri pentru faxare funcţionale. Acum, dacă era să-i creadă pe prietenii mamei sale, aici nu mai rămăseseră nici măcar trei mii de bărbaţi şi femei. Voynicşii hălăduiau pe străzi, ţăcăneau şi răpăiau metalic după voie pe pasarelele vechi şi prin turnurile rezidenţiale. Ar fi trebuit de mult să-şi scoată mama din oraşul acesta. Doar faptul că întreaga viaţă – aproape două Douăzeci – obişnuise să asculte toate dorinţele şi capriciile mamei lui îl făcuse pe Daeman să consimtă la insistenţa ei de a sta aici.

Locul părea totuşi relativ sigur. Mai bine de o sută de oameni, în majoritate bărbaţi, pregătiseră complexul de turnuri din apropierea laturii de vest a craterului, unde se aflau întinsele apartamente domi ale Marinei, mama lui. Aveau acolo apă, graţie acumulatorilor de ploaie întinşi între acoperişuri, iar în Craterul Paris ploua cvasipermanent. Aveau hrană din grădinile de pe terase şi de la animalele domestice, aduse de pe câmpurile care anterior fuseseră îngrijite de voynicşi, pe care după aceea le închiseseră în ţarcuri pe pajiştile din jurul craterului. La fiecare mijloc de săptămână pe apropiatul Champs Ulysses se ţinea o piaţă deschisă, unde se întâlneau toate taberele de supravieţuitori din Craterul Paris de Vest, pentru a face troc cu alimente, haine şi alte bunuri esenţiale. Aveau până şi vin, pe care-l faxau de la îndepărtatele comunităţi domenii viticole. Aveau arme – inclusiv arbalete cumpărate de la Palatul Ardis, câteva puşti cu fleşete şi un proiector de fascicul energetic pe care un bărbat îl adusese dintr-un muzeu subteran abandonat şi descoperit de cineva după Cădere. În mod uimitor arma cu fascicul energetic funcţiona.

Însă Daeman ştia că de fapt Marina rămăsese în Craterul Paris din cauza unui bătrân nemernic de acolo, Goman, care fusese principalul ei amant timp de aproape un Douăzeci întreg. Lui Daeman îi displăcuse dintotdeauna Goman.

Craterul Paris fusese cunoscut dintotdeauna ca „Oraşul luminilor” – şi aşa şi fusese în experienţa lui Daeman, care crescuse acolo, cu globuri strălucitoare plutind pe toate străzile şi bulevardele, turnuri întregi luminate de becuri electrice, mii de felinare şi structura iluminată, înaltă de trei sute de metri, care simboliza oraşul dominând peste toate –, dar acum globurile strălucitoare erau întunecate şi căzute, reţeaua electrică nu mai funcţiona, majoritatea felinarelor erau stinse sau ascunse îndărătul obloanelor ferestrelor, iar Târfa Enormă era întunecată şi inactivă pentru prima dată în peste două mii de ani. În timp ce alerga, ridică ochii spre structură, însă capul şi sânii ei – umplute de obicei cu fluid roşu, fotoluminescent, bolborositor – erau invizibile pe fundalul sau poate *în* norii negri de furtună, iar faimoasele coapse şi fese erau simple armături din fier negru care atrăgeau fulgerele ce pârâiau peste oraş.

De fapt tocmai fulgerele acelea îl ajutară pe bărbat să traverseze cele trei cvartale lungi dintre nod-faxul Hotelul Invalid şi turnul cu domiul Marinei. Cu gluga hanoracului ridicată pentru a-i oferi măcar iluzia că rămânea uscat în potop, Daeman pândea la fiecare intersecţie, cu arbaleta ridicată, după care sprinta peste zonele deschise când fulgerele îi arătau că umbrele din intrândurile uşilor şi de sub arcade erau lipsite de voynicşi. Încercase proxnetul şi farnetul în pavilion, dar niciuna dintre funcţii nu mergea. Asta era în avantajul lui, deoarece voynicşii le utilizau în prezent pe ambele pentru a-i căuta pe oameni. Daeman nu trebuia să apeleze funcţia depistare – la urma urmelor, aici era casa lui, în ciuda faptului că vicleanul Goman îi uzurpase locul de lângă mama sa.

În unele dintre curţile pustii şi luminate doar de fulgere existau altare abandonate. Întrezări statui rudimentar realizate din papier-mâché care doreau să reprezinte zeiţe în mantii, arcaşi goi şi patriarhi bărboşi, pe când sprinta pe lângă testamentele acelea triste ale disperării. Altarele erau închinate zeilor olimpieni ai dramei turin – Atena, Apollo, Zeus şi alţii – şi nebunia aceea pentru îmbunarea divinităţilor începuse chiar înainte de Cădere, aici, în Craterul Paris, şi în alte comunităţi noduri de pe continentul despre care Harman, Daeman şi ceilalţi cititori din Palatul Ardis ştiau acum că era Europa.

Efigiile din papier-mâché se topiseră sub ploaia constantă, aşa încât zeii abandonaţi iarăşi pe altarele măturate de vânt

semănau cu monstruozităţi cocoşate de pe altă lume. *Aşa-i mai cuvenit decât adorarea zeilor turin,* gândi Daeman. El fusese pe Insula lui Prospero din inelul-e şi auzise despre Tăcere. Caliban însuşi se lăudase celor trei prizonieri ai săi despre puterea zeului său, Setebos cel cu mii-de-mâini, înainte ca monstrul s-o ucidă pe Savi şi s-o târască în mlaştinile canalizării de acolo.

Ajunsese la numai jumătate de cvartal de turnul mamei sale când auzi răpăituri metalice. Se retrase în bezna unui intrând de uşă umplut de ploaie şi ridică piedica arbaletei. Avea una dintre armele noi care trăgeau simultan două săgeţi ascuţite, cu ghimpi, la fiecare eliberare a puternicei benzi de oţel. O duse la umăr şi aşteptă.

Doar fulgerele îi îngăduiră să-i vadă pe cei şase voynicşi când trecură la o jumătate de cvartal depărtare, mergând către vest. De fapt nu mergeau, ci alergau pe zidurile clădirilor vechi din piatră de aici aidoma unor gândaci metalici, găsind prize cu lamele zimţate ale degetelor şi cu tălpile cornoase ale picioarelor. Daeman văzuse prima dată voynicşi alergând în felul acela pe ziduri în Ierusalim, cu vreo nouă luni în urmă.

Acum ştia că făpturile vedeau în infraroşu, aşa încât simpla beznă nu avea să-l ascundă, dar voynicşii se grăbeau – se deplasau în direcţia opusă turnului Marinei – şi niciunul dintre ei nu-şi întoarse senzorii IR de pe piept în direcţia lui în cele trei secunde de care avură nevoie pentru a dispărea din vedere.

Cu inima bubuind, Daeman sprintă pe ultima sută de metri până la turnul mamei sale, care se ridica peste curba de vest a craterului. Desigur, coşul acţionat manual al liftului nu se găsea la nivelul străzii – abia dacă-l distingea la vreo douăzeci şi cinci de niveluri mai sus în lungul coloanei de schele, acolo unde piramidele rezidenţiale începeau deasupra vechii esplanade comerciale. În partea de jos a schelei ascensorului atârna funia unui clopot, cu care musafirii îi alertau pe locuitorii turnului, totuşi, deşi trase de ea un minut întreg, nicio lumină nu apăru sus şi nici nu primi alte răspunsuri sub forma unor smucituri de frânghie.

Încă gâfâind după cursa pe străzi, miji ochii în sus prin ploaie şi se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să revină la Hotelul Invalid. Ar fi însemnat o ascensiune de douăzeci şi cinci de etaje – în mare parte prin vechile case ale scărilor neiluminate –, fără absolut nicio garanţie că cele cincisprezece niveluri de

dedesubtul esplanadei abandonate ar fi fost lipsite de voynicşi.

După Cădere, multe dintre fostele comunităţi nod-fax care existaseră în oraşele străvechi sau în turnurile înalte trebuiseră abandonate. Fără electricitate – oamenii de stil-vechi nici măcar nu ştiau unde fusese generat curentul sau cum era distribuit –, lifturile din puţuri şi elevatoarele nu funcţionau. Nimeni nu avea să urce şi să coboare câte şaptezeci şi cinci de metri – sau şi mai mult pentru unele comunităţi-turnuri, ca Ulanbat, al cărui Cercuri spre Paradis avea două sute de etaje – de fiecare dată când pleca în căutare de hrană sau apă. În mod uluitor însă, unii supravieţuitori continuau să trăiască în Ulanbat, deşi turnul se înălţa într-un deşert în care nu putea fi cultivat nimic comestibil şi unde nu rătăceau animale care să fie vânate. Secretul locului îl reprezentau nodurile-fax din centrul turnului, câte unul la fiecare şase etaje. Atât timp cât alte comunităţi făceau troc cu alimente în schimbul minunatelor veşminte pentru care Ulanbat fusese dintotdeauna faimos – şi pe care le aveau în surplus după ce o treime din populaţia sa fusese ucisă de voynicşi înainte de a învăţa cum să etanşeze etajele superioare –, Cercuri spre Paradis avea să existe.

În turnul Marinei nu existau noduri-fax, dar supravieţuitorii de acolo dovediseră o ingeniozitate uimitoare în adaptarea unui mic elevator de serviciu exterior pentru a fi utilizat ocazional de către oameni, trecând cablurile printr-un sistem de roţi dinţate şi vinciuri, astfel încât trei persoane puteau fi ridicate de pe stradă într-un fel de coş. Elevatorul ajungea numai la nivelul esplanadei, totuşi, în felul acesta ultimele zece etaje erau mai lesne de suit. Călătoriile nu erau frecvente – şi erau în sine realmente înspăimântătoare, cu zguduituri neaşteptate şi ocazionale căderi scurte în gol –, însă cei o sută de rezidenţi ai turnului mamei sale se separaseră mai mult sau mai puţin de lumea de la sol, bazându-se pe grădinile şi acumulatoarele de apă de pe terasele înalte, trimiţându-şi reprezentanţii jos, la piaţă, de două ori pe săptămână şi având puţine alte contacte cu lumea.

De ce nu răspund? Daeman trase încă două minute de funia clopotului şi aşteptă alte trei minute.

De la două cvartale spre sud, unde se afla bulevardul cel larg, se auzi un ecou de răpăituri metalice.

Hotărăşte-te. Ori stai, ori pleci, dar decide. Ieşi mai mult în stradă şi privi din nou în sus. Fulgerele iluminau suporturile

subţiri din buckydantelă neagră şi fibre de bambus strâns ţesute în reţea de pe turnurile de deasupra esplanadei vechi. Câteva ferestre de acolo erau iluminate de felinare. Din locul în care se găsea, putea zări focurile-semnale pe care Goman le păstra permanent pe terasa dinspre oraş a Marinei, la adăpostul acoperişului din fibre de bambus.

Răpăituri metalice se auziră dinspre străzile nordice.

– La dracu', mormăi Daeman.

Era momentul să-şi scoată mama de aici. Dacă Goman şi amicii lui încercau să-l oprească din a o duce în seara asta la Ardis, era pregătit să-i arunce pe toţi peste balustrada terasei în Crater, dacă ar fi fost silit. Coborî siguranţa arbaletei, să nu-şi tragă din greşeală două bucăţi de fier ghimpat în picior, intră în clădire şi începu să urce scara întunecoasă.

Până ajunse la nivelul esplanadei, ştiu că se întâmplase ceva îngrozitor. În celelalte rânduri când venise aici în ultimele luni – întotdeauna sosise la lumina zilei –, existaseră paznici cu lănci primitive şi arcuri Ardis mai sofisticate. În seara aceasta nu era nimeni.

Oare nu-şi păzesc esplanada peste noapte? Nu, ar fi fost lipsit de sens – activitatea voynicşilor îşi atingea apogeul în timpul nopţii. În plus, Daeman fusese aici, vizitându-şi mama în câteva ocazii – ultima dată, cu mai bine de o lună în urmă –, şi auzise schimbarea gărzilor peste noapte. El însuşi stătuse o dată de pază, în schimbul de la două noaptea la şase dimineaţa, înainte de a faxa înapoi la Ardis, obosit şi cu ochii împăienjeniţi.

În cele din urmă, casa scării de deasupra esplanadei prezentă deschideri laterale; fulgerele îi arătau următorul palier înainte să fi sprintat în sus pe trepte ori să fi traversat o porţiune întunecoasă. Păstră arbaleta ridicată şi degetul imediat lângă garda trăgaciului.

Chiar înainte să fi păşit pe primul nivel rezidenţial unde locuia mama lui, Daeman ştia ce va găsi.

Focurile-semnale din butoiul metalic de pe terasa dinspre oraş ardeau mocnit. Văzu sânge pe fibrele de bambus ale podelei, sânge pe pereţi şi sânge pe partea de dedesubt a streşinilor. Uşa era deschisă la primul domi la care ajunse, nu cel al Marinei.

În interior, sângele era peste tot. Lui Daeman îi venea greu să creadă că existase atât de mult sânge în toate corpurile celor o sută de membri ai comunităţii. Se zăreau nenumărate semne de

panică – uşi baricadate în pripă, apoi uşi şi baricade spintecate, urme însângerate de tălpi pe terase şi scări, petice de pijamale azvârlite ici şi colo –, totuşi, nu se vedeau semne reale de rezistenţă. Nicio săgeată sau lance înfiptă în grinzile din lemn după ce fuseseră lansate, dar îşi greşiseră ţinta. Nicio urmă că armele ar fi fost utilizate sau măcar ridicate.

Nu se zărea niciun trup.

Daeman căută prin alte trei domiuri, înainte de a-şi aduna curajul să intre în cel al mamei. În toate găsi sânge împroşcat, mobilier sfărâmat, perne rupte, tapiserii sfâşiate, mese răsturnate, capitonaje împrăştiate peste tot – sânge pe puf alb şi sânge pe burete deschis la culoare –, dar niciun corp.

Uşa mamei sale era încuiată. Vechile broaşte acţionate de degetul mare încetaseră să mai funcţioneze după Cădere, însă Goman înlocuise încuietorile automate cu un mecanism simplu de zăvor şi lanţ, care lui Daeman i se păruse prea fragil. Aşa se şi dovedi acum. După ce bătu încetişor de câteva ori fără să primească vreun răspuns, lovi puternic de trei ori cu piciorul şi uşa se sparse şi sări din canelură. Bărbatul se strecură în beznă, întinzând arbaleta în faţă.

Intrarea mirosea a sânge. În odăile din spate, care dădeau spre crater, se întrezărea o lumină, dar nu şi aici în foaier, hol sau antecameră publică ce era. Se deplasă cât putu mai silenţios, cu stomacul în convulsii la duhoarea de sânge şi plescăiturile de sub tălpi, când călca în băltoace nevăzute. Putea să vadă destul de binişor pe aici pentru a se asigura că nu-l pândea nimic sau nimeni şi că nu existau nici trupuri prăbuşite.

– Mamă!

Propriul lui strigăt îl alarmă. Din nou.

– Mamă! Goman? E cineva pe-aici?

Vântul stârni clopoţeii de pe terasa livingului şi, deşi craterul şi oraşul de dincolo de el erau în majoritate întunecate, fulgerele frecvente iluminau binişor zona principală de şedere. Tapiseriile din mătase albastră şi verde de pe peretele sudic, care nu-i plăcuseră niciodată, însă cu care se obişnuise, căpătaseră dungi şi pete roşu-maronii. Fotoliul pe care-l revendica întotdeauna când era aici – un uter din hârtie creponată, modelat după ocupantul său – fusese ferfeniţit. Nu se vedea niciun corp. Daeman nu putu decât să se întrebe dacă era pregătit să vadă ceea ce avea să întâlnească aici.

Dâre, mânjeli şi stropituri de sânge veneau dinspre terasă şi duceau din living în salonul-sufragerie în care Marinei îi plăcea să-şi primească musafirii instalată la masa lungă. Daeman aşteptă următorul licăr de fulger – furtuna se deplasase către est şi între fulgere şi tunetele care le urmau treceau mai multe secunde –, apoi duse arbaleta la umăr şi intră în sufrageria mare.

Trei fulgere succesive îi arătară încăperea şi conţinutul ei. Nici aici nu existau trupuri. Dar pe masa din mahon lungă de şase metri a mamei sale, o piramidă de ţeste se ridica până aproape de tavan, cu peste doi metri deasupra capului lui Daeman. Zeci de găvane goale se holbau la el. Între fulgere, albul oaselor era ca o post-imagine retinală.

Daeman coborî arbaleta grea, puse siguranţa şi se apropie de piramidă. Sângele abunda prin sufragerie, cu excepţia tăbliei mesei, care era imaculată. În faţa piramidei de cranii rânjitoare şi căscate se afla o veche ţesătură turin, larg desfăcută, cu circuitele brodate centrate pe aceeaşi linie cu craniul aflat în vârf.

Bărbatul sui pe scaunul pe care stătuse întotdeauna la masa mamei, după aceea trecu pe masă şi-şi apropie faţa de nivelul acelui craniu cel mai de sus dintre sutele de hârci. În licăririle dinspre furtuna care se îndepărta, putea să vadă că toate celelalte ţeste fuseseră perfect curăţate şi erau alb-imaculat, fără niciun rest de ţesuturi organice. Însă craniul cel mai din vârf nu fusese curăţat la fel. Câteva fuioare de păr roşu cârlionţat fuseseră lăsate – în mod atât de deliberat! – ca un coc în creştet, iar altele la ceafă.

Daeman avea păr roşcat. Mama lui avea păr roşu.

Bărbatul sări de pe masă, deschise uşa-fereastră şi se împletici afară, pe terasă, vomitând peste balustradă în ochiul ciclopic, roşu, al craterului cu magmă aflat cu optzeci de kilometri sub el. Vomită din nou, apoi încă o dată şi după aceea de alte câteva ori, deşi în stomac nu-i mai rămăsese nimic de eliminat. În cele din urmă se întoarse, dădu drumul arbaletei grele pe pardoseala terasei, îşi spălă faţa şi-şi clăti gura cu apă din bazinul de cupru pe care mama îl atârna acolo de lanţuri ornamentale, să se scalde păsările, după care se prăbuşi, rezemându-se cu spatele de balustrada din fibre de bambus, şi privi prin uşa-fereastră deschisă a sufrageriei.

Fulgerele erau mai slabe şi mai puţin frecvente, dar, pe

măsură ce ochii lui se adaptară, strălucirea roşie dinspre crater ilumina cefele curbate a nenumărate cranii. Putea să vadă părul roşu.

Cu nouă luni în urmă, ar fi plâns ca un copil de treizeci şi şapte de ani care era. Acum, deşi stomacul îi era răscolit şi o emoţie funestă i se încleşta ca un pumn în piept, se strădui să gândească la rece.

Nu avea nelămuriri despre cine sau ce făcuse asta. Voynicşii nici nu se hrăneau şi nici nu luau cu ei corpurile victimelor. Aici nu fusese violenţa aleatorie a voynicşilor. Era un mesaj adresat lui Daeman şi o singură făptură din toate tenebrele creaţiei ar fi putut expedia un asemenea mesaj. Toţi oamenii din acest turn domi muriseră şi fuseseră îmbucătăţiţi, cu craniile stivuite aidoma unor nuci de cocos albe, pentru ca mesajul să fie transmis. Iar din duhoarea de prospeţime a sângelui rezulta că totul se petrecuse cu numai câteva ore în urmă, poate chiar mai recent.

Lăsând deocamdată arbaleta acolo unde căzuse, Daeman se ridică în genunchi şi palme, apoi în picioare – doar pentru că nu dorea să-şi mânjească mâinile şi mai mult în bălţile sinistre de pe pardoseala terasei –, reveni în sufragerie, dădu ocol mesei lungi şi sui pentru a lua capul mamei. Mâinile îi tremurau. Nu simţea că l-ar fi încercat plânsul.

Oamenii învăţaseră abia recent cum să-şi îngroape semenii. În ultimele opt luni, şapte persoane muriseră la Ardis, şase ucise de voynicşi, iar una de o boală misterioasă care o lichidase într-o singură noapte de febră. Daeman nu ştiuse că era posibil ca oamenii de stil-vechi să contracteze boli.

Ar trebui s-o iau înapoi cu mine? Să-i fac o ceremonie de înmormântare lângă zidul unde Nimeni şi Harman ne-au îndrumat să creăm cimitirul pentru morţii noştri?

Nu. Întotdeauna Marina îşi iubise domiurile de aici din Craterul Paris mai mult decât oricare alt loc din lumea faxărilor.

Totuşi, n-o pot lăsa cu craniile astea, gândi Daeman, simţind cum valuri succesive de emoţii indescriptibile se revărsau prin el. *Unul dintre ele este al nemernicului de Goman.*

Reveni pe terasă, purtând capul cu el. Ploaia se înteţise considerabil, vântul slăbise şi rămase aproape un minut lângă balustradă, lăsând picăturile ploii să-i ude faţa şi să cureţe şi mai mult craniul. După aceea dădu drumul capului peste parapet şi-l

privi căzând spre ochiul roşu de dedesubt, până ce punctuleţul alb dispăru.

Ridică arbaleta şi dădu să plece – înapoi prin sufragerie, living, holul interior –, după care se opri.

Nu fusese un sunet. Răpăitul ploii era atât de puternic, încât n-ar fi auzit un alozaur nici dacă ar fi fost la trei metri în spatele lui. Uitase ceva. *Ce?*

Reveni în sufragerie, străduindu-se să evite privirile acuzatoare ale zecilor de hârci – *Ce aş fi putut face?* întrebă el silenţios. *Să fi murit cu noi,* răspunseră ele silenţios –, şi luă ţesătura turin.

El – *creatura* – o lăsase aici cu un scop anume. Ţesătura şi tăblia mesei erau singurele obiecte din complexul de domiuri care nu fuseseră mânjite şi împroşcate de sânge omenesc. Vârî ţesătura în buzunarul lateral al hanoracului şi părăsi locul acela.

Pe scară era întuneric, până jos pe esplanadă, iar întunericul parcă era şi mai adânc pe casa scărilor închisă, care cobora cincisprezece etaje de la esplanadă. Bărbatul nici măcar nu ridică arbaleta în poziţie de tragere. Dacă creatura – *el* – îl aştepta aici, atunci asta era. Avea să urmeze o încleştare de dinţi, unghii şi furii.

Nimic nu-l aştepta acolo.

Daeman parcursese jumătate din distanţa până la pavilionul pentru faxare de la Hotelul Invalid, mergând indiferent pe centrul bulevardului sub potopul ploii, când îndărătul lui răsunară un pârâit şi un bubuit.

Se răsuci, se lăsă într-un genunchi şi duse la umăr arma grea. Nu fusese sunetul *creaturii.* Ea era tăcută pe picioarele cu tălpi cornoase şi degete cu gheare galbene, unite prin pieliţe.

Ridică ochii şi rămase cu ei holbaţi, căscând involuntar gura. O sferă rotitoare apăruse în direcţia craterului, între el şi turnul de domiuri al mamei. Avea diametrul de câteva sute de metri şi se învârtea rapid. Un soi de fulgere trosneau în jurul ei ca o coroană de ghimpi electrici şi din ea ţâşneau raze de lumină aleatorie. Văzduhul umed era umplut de uruituri care vibrau pavajul. Configuraţii fractale mişcătoare umplură sfera, până deveni un cerc, iar cercul coborî, năruind o clădire, când atinse pământul, apoi pătrunse parţial sub sol.

Lumina soarelui se revărsa acum din cerc, dar nu era o lumină solară care fusese văzută vreodată de pe Pământ. Cercul încetă să se mai afunde, cu numai o pătrime din el înfiptă în sol, aidoma

unui portal gigantic. Se afla la două cvartale depărtare şi acoperea cerul spre est. Aerul năvăli către el dinapoia lui Daeman cu viteza unui uragan, aproape doborându-l pe bărbat în iureşul său sonor, ascuţit.

Prin acele trei sferturi de cerc încă vibrând se zărea o lume scăldată în lumina zilei – o lume cu un ocean albastru transparent care clipocea uşor, sol roşu, stânci şi un munte – ba nu, un vulcan, care se ridica la înălţimi imposibile pe fundalul cerului albastru-viu. Ceva foarte mare, roz, cenuşiu şi umed ieşea din oceanul acela călduţ şi părea să înainteze spre gaura deschisă pe picioare iuţi de miriapod, care-i părură lui Daeman că semănau cu nişte mâini gigantice. După aceea aerul din faţa imaginii fu umplut cu sfărâmături şi colb, când vânturile mugiră, se contopiră, fură absorbite şi muriră.

Bărbatul mai rămase locului un minut, zgâindu-se prin praful care înceţoşa totul, ridicând palma pentru a-şi feri ochii de razele de soare difuze, totuşi orbitoare, care se răspândeau din gaură. Clădirile din Craterul Paris la vest de deschizătură – şi coapsele din armături de fier şi pântecul golit ale Târfei Enorme – scânteiară în lumina rece şi extraterestră, după care dispărură în norul de praf care clocotea afară din gaură. Alte părţi ale oraşului rămaseră invizibile şi ude, învăluite în noapte.

De pe străzile din nord şi sud se auziră răpăituri grăbite, de multe gheare de voynicşi.

Doi explodară dintr-un intrând întunecat de uşă de pe bulevardul lui Daeman şi se repeziră către el în patru labe, zăngănind din lamelele metalice.

Îi urmări cu cătarea arbaletei, o deplasă puţin înainte, trase prima săgeată în gluga din piele a celui din urmă voynix – acesta se prăbuşi –, apoi trase a doua săgeată în pieptul voynixului din faţă. Creatura căzu, dar continuă să se târască înainte.

Scoase cu grijă două săgeţi de fier cu ghimpi din tolba de pe umăr, reîncărcă, rearmă şi le trase pe amândouă de la doar trei metri în ghebul centrilor nervoşi ai voynixului. Creatura încetă să se mai târască.

Alte răpăituri se auziră în vest şi sud. Lumina roşiatică a zilei dinspre gaură dezvăluia ca-n palmă totul de pe stradă. Paravanul tăinuitor de întuneric îi dispăruse lui Daeman. Ceva mugi din norul de praf care se înălţa – un sunet care nu semăna cu nimic din ce auzise bărbatul vreodată –, mai grav şi mai ameninţător,

mârâiturile incomprehensibile sunând ca şi cum un grai teribil ar fi răgit de la coadă spre cap.

Fără să se grăbească, Daeman reîncărcă, privi pentru ultima dată peste umăr către muntele roşu vizibil prin gaura din cerul şi linia acoperişurilor din Craterul Paris, apoi porni să alerge către vest – deloc panicat –, spre Hotelul Invalid.

25

Nimeni murea.

Harman intră şi ieşi din odăiţa de la parterul Palatului Ardis care fusese transformată într-o infirmerie improvizată... şi în general inutilă. Acolo existau cărţi din care puteau sigla planşe anatomice şi instrucţiuni pentru operaţii chirurgicale simple, îngrijirea oaselor rupte etc., dar nicio persoană, cu excepţia lui Nimeni, nu se pricepuse să trateze rănile serioase. Doi dintre cei îngropaţi în noul cimitir de lângă colţul nord-vestic al palisadei muriseră după zile de chinuri în aceeaşi infirmerie.

Ada stătu alături de Harman; fusese alături de el din clipa în care se împleticise prin poarta nordică, cu mai bine de o oră în urmă, atingându-i adesea braţul sau prinzându-l de mână, de parcă ar fi vrut să se asigure că el se afla realmente acolo. Harman fusese tratat pe patul de lângă cel pe care zăcea acum Nimeni – rănile lui fuseseră tăieturi adânci, care necesitaseră câteva copci dureroase şi administrarea chiar mai dureroasă a antisepticului lor, grosolan, făcut în casă, care includea alcool nerafinat. Însă rănile teribile de pe braţ şi scalp ale lui Nimeni, care nu-şi mai recâştigase cunoştinţa, păreau serioase pentru a fi tratate doar prin acele puţine măsuri inadecvate. Îl dezinfectaseră pe cât putuseră de bine, îi aplicaseră copci pe scalp, folosiseră antisepticele pe rănile deschise – Nimeni nu-şi revenise în simţiri nici chiar când turnaseră alcoolul –, totuşi, braţul era prea schilodit, prins de trunchi numai prin corzi zdrenţuite de ligamente, ţesut şi os sfărâmat. Puseseră copci şi bandajaseră, dar bandajele erau deja îmbibate de sânge.

– O să moară, nu-i aşa? întrebă Hannah, care nu părăsise infirmeria nici măcar pentru a-şi schimba hainele însângerate.

O trataseră pentru tăieturile de pe umărul stâng, iar ea nu-şi desprinsese nicio secundă ochii de la Nimeni, în vreme ce-i erau aplicate copci şi antiseptic.

– Da, aşa cred, spuse Petyr. Nu va supravieţui.

– De ce este tot inconştient?

– Cred că-i rezultatul comoţiei suferite, zise Harman, nu a rănilor de gheare.

El ar fi vrut să blesteme faptul că siglarea a sute de volume despre neuroanatomie nu te învăţa cum să deschizi realmente un craniu şi să înlături presiunea exercitată asupra creierului. Dacă ar fi încercat cu actualele lor instrumente grosolane şi cu nivelul aproape inexistent de experienţă în chirurgie, cu siguranţă că Nimeni ar fi murit mai repede decât dacă ar fi lăsat natura să-şi urmeze cursul. Indiferent cum ar fi procedat, Nimeni-Odiseu urma să moară.

Ferman, care era custodele obişnuit al infirmeriei şi care siglase mai multe cărţi decât Harman despre subiectul respectiv, ridică ochii de la ferestrăul şi satârul pe care le ascuţea în eventualitatea în care decideau să amputeze braţul.

– În scurt timp va trebui să decidem în privinţa braţului, rosti el încetişor şi reveni la gresia de ascuţit.

Hannah se întoarse către Petyr.

– În timp ce-l purtai, l-am auzit bolborosind de câteva ori, dar n-am înţeles ce spunea. Era ceva logic?

– Nu prea. În general nu i-am înţeles nici măcar cuvintele. Cred că erau în graiul pe care celălalt Odiseu îl folosea în drama turin…

– Greaca, zise Harman.

– Care-o fi. Cele două cuvinte pe care le-am înţeles în engleză nu erau importante.

– Care au fost? întrebă Hannah.

– Sunt sigur că a rostit ceva care se termina în „poartă”. Apoi „pieptişă”… cred. Mormăia, iar eu gâfâiam puternic şi paznicii de pe ziduri strigau. Era pe când ne apropiam de poarta nordică a palisadei, aşa c-a zis probabil s-o atacăm pieptiş, dacă nu ne-o deschideau.

– Nu mi se pare prea raţional.

– Nu uita că suferea dureri cumplite şi intra în comă.

– Poate, zise Harman.

Ieşi din infirmerie, însoţit de Ada care continua să-l ţină de braţ şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin conac.

Aproximativ cincizeci dintre cei patru sute de locuitori ai Ardisului mâncau în sufrageria principală.

– Ar trebui să mănânci şi tu, rosti Harman, atingând stomacul Adei.
– Ţie nu ţi-e foame?
– Încă nu.
De fapt, durerile tăieturilor din piciorul lui olog erau atât de intense, încât îi provocau o senzaţie de greaţă. Sau poate că vina o purta imaginea mentală a lui Nimeni care zăcea sângerând şi murind.
– Hannah va suferi teribil, şopti Ada.
Încuviinţă distrat. O idee rodea în subconştientul lui şi încerca s-o lase să-şi urmeze cursul.
Trecură prin fosta sală de bal, unde zeci de oameni lucrau la mese lungi, aplicau vârfuri din bronz la săgeţile din lemn şi adăugau după aceea penele deja pregătite, echilibrau suliţe sau ciopleau arcuri. Mulţi ridicară ochii şi încuviinţară din capete, la trecerea lui Harman şi a Adei. El merse apoi în anexa încinsă a fierarilor din spate, unde trei bărbaţi şi două femei ciocăneau lamele din bronz ale spadelor şi cuţitelor, formând tăişuri şi ascuţindu-le pe gresii mari. Ştia că încăperea aceasta avea să fie insuportabil de fierbinte mâine dimineaţă, când aduceau metalul topit de la următoarea turnare, pentru a fi modelat şi ciocănit până obţinea forma dorită. Se opri să atingă lama unei spade şi mânerul care fusese terminat, cu excepţia pielii care urma să fie înfăşurată în jurul lui.
Ce grosolan, gândi el. *Teribil de grosolan, prin comparaţie cu meşteşugul şi măiestria existente nu numai la spada dăruită de Circe lui Nimeni – indiferent de unde ar fi provenit ea –, ci şi la armele din vechea dramă turin. Şi ce trist că primele obiecte tehnologice pe care noi oamenii de stil-vechi le turnăm, le modelăm şi le dăm formă după mai bine de două milenii sunt aceste arme rudimentare, a căror vreme a revenit.*
Reman pătrunse în goană în anexa fierarilor, în drum spre clădirea principală.
– Ce este? zise Ada.
– Voynicşi, răspunse bărbatul, care îşi începuse schimbul de pază după ce-şi terminase sarcinile din bucătărie; era ud de ploaia care nu contenise de la lăsarea nopţii şi barba îi era plină cu cristale de gheaţă. Mulţi voynicşi. Mai mulţi decât am văzut eu vreodată laolaltă.
– Au ieşit din pădure? întrebă Harman.

– Se adună sub copaci. Dar sunt zeci şi zeci.

Afară, de pe meterezele de pe toate laturile palisadei, clopotele începură să sune alarma. Cornii aveau să sune dacă şi când voynicşii începeau realmente să atace.

Sufrageria se goli; bărbaţii şi femeile îşi înhăţară hainele şi armele şi alergară la posturile de luptă de pe ziduri, în curte şi la ferestre, în intrândurile uşilor, la frontoane, pe verandele şi balcoanele conacului.

Harman nu se clinti. Lăsă siluetele care fugeau să curgă precum apele unui râu în jurul său.

– Harman? şopti Ada.

Întorcându-se împotriva curentului, o conduse înapoi în infirmerie, unde Nimeni zăcea pe moarte. Hannah îşi îmbrăcase haina şi găsise o lance, însă părea incapabilă să plece de lângă muribund. Petyr era pe jumătate ieşit pe uşă, dar se întoarse când Harman şi Ada veniră lângă patul însângerat al lui Nimeni.

– N-a zis „poartă” şi „pieptişă”, şopti Harman. A zis „poartă” şi „nişă”. Crio-nişa de la Poarta de Aur, Golden Gate.

26

Daeman ştia că ar fi trebuit să faxeze direct la nodul Ardis, pentru a raporta ce văzuse, chiar dacă însemna să parcurgă pe întuneric cei doi kilometri de la pavilionul pentru faxare cu palisadă, până la Palatul Ardis, dar nu putea. Oricât de importantă ar fi fost vestea despre gaura din cer, nu era pregătit să se întoarcă.

Faxă la un cod anterior necunoscut, pe care-l descoperise cu şase luni în urmă, când inventariaseră nodurile, mapându-le pe cele patru sute nouă cunoscute – uitându-se după supravieţuitori ai Căderii… şi căutând destinaţii nenumerotate. Locul acesta era cald şi în lumina soarelui. Pavilionul se găsea pe un dâmb printre palmieri care foşneau în briza lină dinspre ocean. Imediat la poalele colinei începea plaja – o semilună albă care aproape încercuia o lagună atât de limpede, încât putea zări fundul nisipos la doisprezece metri mai departe, unde începea reciful. În jur nu exista niciun om, nici de stil-vechi, nici post-om, deşi Daeman găsise pe latura nordică a plajei semilună ruinele acoperite de vegetaţie ale unui oraş care existase acolo înaintea faxării finale.

În cele peste zece ocazii când venise aici pentru a se gândi, nu văzuse niciun voynix. O dată, un saurian gigantic fără picioare, dar cu aripioare înotătoare, se ridicase din surf imediat dincolo de recif, după care se prăbuşise înapoi în apă, ţinând în bot un rechin lung de zece metri, însă cu excepţia imaginii aceleia tulburătoare, nu mai văzuse nimic ameninţător.

Acum coborî greoi pe plajă, îşi trânti arbaleta grea pe nisip şi se aşeză lângă ea. Soarele era fierbinte. Dădu jos raniţa voluminoasă, hanoracul şi cămaşa. Ceva îi atârna din buzunarul hanoracului şi-l trase afară – era ţesătura turin de pe masa cu cranii. O aruncă pe nisip, mai departe. Îşi scoase după aceea pantofii, pantalonii şi chiloţii şi se bălăbăni, gol-puşcă, către marginea apei, fără să arunce măcar o privire spre liziera junglei pentru a verifica dacă era singur.

Mama e moartă. Realitatea aceea îl izbi ca o lovitură fizică şi se gândi că va vomita iarăşi. *Moartă.*

Merse gol-puşcă spre surf. Stătu la marginea lagunei şi lăsă valurile calde să-i clipocească peste picioare, să-i tragă nisipul de sub degete. *Moartă...* Nu avea să-şi mai vadă niciodată mama şi nici nu avea să-i mai audă vocea. Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

Se aşeză încet pe nisipul ud. Se crezuse împăcat cu lumea aceasta nouă în care moartea reprezenta o finalitate; se gândise că acceptase obscenitatea aceasta când se confruntase cu propria lui moarte, cu opt luni mai devreme, pe Insula lui Prospero.

Ştiam că va trebui să mor într-o bună zi... dar nu şi mama. Nu Marina. Nu-i... cinstit.

Daeman râse gâfâit, mai mult ca un suspin faţă de absurditatea gândurilor şi sentimentelor lui. De la Cădere muriseră mii de oameni... ştia fiindcă fusese unul dintre emisarii Ardisului la celelalte sute de noduri, văzuse mormintele, ba chiar învăţase unele comunităţi cum să le sape şi să aşeze corpurile în ele pentru a putrezi...

Mama mea! Oare suferise? Oare Caliban se jucase cu ea, o chinuise, o torturase înainte s-o ucidă?

Ştiu c-a fost Caliban. El i-a omorât pe toţi. Nu contează dacă-i imposibil – este adevărat. I-a omorât pe toţi, dar numai ca s-ajungă la mama, ca să-i pună craniul în vârful piramidei de cranii, cu şuviţe din părul ei roşu păstrate ca să-mi arate c-a fost într-

adevăr mama. Caliban. Futu-te-n gură să te fut de nenorocit cu branhii, căcat cu ochi, criminal, futu-ţi morţii şi pizda mă-tii care te-a fătat de bestie dementă…

Daeman nu mai putea să respire. Pieptul i se blocase pur şi simplu. Deschise gura, ca şi cum ar fi fost gata să vomite încă o dată, însă aerul nu reuşea să-i intre şi nici să-i iasă printre buze.

Moartă. Pe vecie. Moartă.

Se ridică, înaintă în apa încălzită de soare, apoi plonjă şi înotă energic spre reciful unde valurile se înălţau albe şi unde văzuse fiara gigantică cu rechinul în fălci, înotă cu furie, simţind înţepăturile apei sărate în ochi şi pe obraji…

Înotul îi îngădui să respire. Parcurse o sută de metri până în locul unde laguna se deschidea în ocean şi după aceea călcă apa, simţind cum îl trăgeau curenţii reci, privind valurile masive de după recif, ascultând violenţa minunată a spargerii lor, aproape predându-se curentului submarin care-l chema în larg, departe, mai departe – nu exista o Breşă Pacifică, precum cea din Atlantic, şi trupul i-ar fi plutit multe zile –, după care se întoarse şi înotă înapoi spre plajă.

Ieşi din apă indiferent la goliciunea sa, dar de acum nu mai era indiferent la siguranţa sa. Ridică palma stângă acoperită cu o crustă de sare şi apelă funcţia farnet. Se afla pe o insulă din Pacificul de Sud – Daeman fu cât pe-aici să izbucnească în râs la gândul acela, deoarece cu nouă luni în urmă, înainte de a-l fi întâlnit pe Harman, nu cunoscuse numele oceanelor, nu ştiuse nici măcar că lumea era rotundă, nu ştiuse continentele, nu ştiuse că existau mai multe oceane… şi la ce naiba-l ajutase de atunci faptul că ştia acum toate astea? La absolut nimic, din câte îşi putea da seama.

Totuşi farnetul arăta că în apropiere nu existau oameni de stil-vechi sau voynicşi. Merse pe plajă până la hainele sale şi se aşeză pe hanorac, folosindu-l drept cearşaf de plajă. Picioarele bronzate îi erau acoperite de nisip.

În clipa în care se lăsă în genunchi, o rafală de vânt dinspre uscat luă pe sus ţesătura turin şi o purtă peste capul lui, către apă. Cu un gest pur reflex, ridică braţul şi o prinse. Scutură din cap şi-şi şterse părul cu marginea eşarfei cu broderii complicate.

Se trânti pe spate, fără să dea drumul ţesăturii umezite, şi privi în sus la cerul perfect azuriu.

Este moartă, i-am ţinut craniul în palme. De unde avusese el

certitudinea că tocmai craniul acela din cele vreo sută – chiar şi cu aluzia obscenă a şuviţelor de păr scurt, roşu – fusese al mamei lui? Era absolut sigur în privinţa asta. *Poate că ar fi trebuit să-l fi lăsat acolo, cu celelalte.* Totuşi, nu alături de Goman, a cărui încăpăţânare de a rămâne în Craterul Paris o omorâse. Nu, nu alături de el. Daeman revedea clar craniul mic şi alb rostogolindu-se spre ochiul de magmă roşie al craterului.

Închise ochii şi făcu o grimasă. Durerea din seara aceasta era fizică, pândind aidoma unor bisturie îndărătul pleoapelor.

Trebuia să se întoarcă în Ardis şi să le spună tuturor ce văzuse – certitudinea revenirii lui Caliban pe Pământ, gaura din cerul nopţii şi forma uriaşă care sosise prin gaură.

Îşi imagină întrebările lui Harman, Nimeni, Ada sau ale altora. *Cum poţi să fii sigur că a fost Caliban?*

Daeman era sigur. *Ştia.* Între el şi monstru existase o conexiune din secunda în care ei doi se rostogoliseră în imponderabilitatea din uriaşa catedrală ruinată a insulei orbitale a lui Prospero. După Cădere, ştiuse despre Caliban că nu murise – că, probabil, cumva, imposibil, dar cert, scăpase de pe insulă şi revenise pe Pământ.

Cum poţi să ştii?

Ştia.

Cum ar putea o singură creatură, mai mică decât un voynix, să ucidă o sută de supravieţuitori din Craterul Paris – în majoritate bărbaţi?

Caliban s-ar fi putut folosi de clonele din Bazinul Mediteranean – *calibani* pe care Prospero îi crease cu secole în urmă pentru a-i ţine la respect pe voynicşii lui Setebos –, însă Daeman bănuia că nu fusese aşa. Caliban acţionase de unul singur şi îi ucisese pe mama lui şi pe ceilalţi. *Trimiţându-mi un mesaj.*

Dacă dorea să-ţi trimită un mesaj, de ce n-a venit la Palatul Ardis ca să ne omoare pe toţi… şi ca să te păstreze pe tine cel din urmă?

O întrebare bună, dar Daeman considera că-i ştia răspunsul. Văzuse creatura Caliban jucându-se cu salamandrele fără ochi pe care le prindea în băltoacele împuţite ale canalizării de sub oraşul orbital – jucându-se cu ele şi amăgindu-le înainte de a le înghiţi cu totul. Îl văzuse de asemenea jucându-se cu ei – Harman, Savi şi el –, amăgindu-i înainte de a sări cu viteză fulgerătoare pentru a reteza beregata bătrânei, pe care o târâse

după aceea sub apă ca s-o devoreze. *Se joacă cu mine. Se joacă cu noi toţi.*

Ce ai văzut sosind prin gaura de deasupra Craterului Paris?

Altă întrebare bună. Ce văzuse? Praf, văzduhul plin cu gunoaie purtate de vânturile cu puterea unor uragane şi lumina aproape orbitoare pătrunsă prin gaură. *Un creier uriaş, acoperit de mucus, care se deplasa pe mâini?* Daeman îşi închipuia reacţia celor din Palatul Ardis – a oricărui om din comunităţile de supravieţuitori –, când le-ar fi spus asta.

Dar Harman n-ar fi râs. El fusese acolo cu Daeman – şi cu Savi, care mai trăise doar câteva minute –, când Caliban chicotise, şuierase şi-şi ţâfnise litania bizară către şi despre părintele său zeu, Setebos – *Setebos, Setebos şi Setebos!* strigase monstrul. *Socoate că trăieşte-n frigul lunii.* Şi mai apoi: … *Socoate, însă, că Setebos cel ca o sepie, cu mii de mâini, cel ce, făcându-se temut prin fapte, se uită mai întâi în sus şi vede că nu se poate avânta nicicum spre ce-i netulburat şi fericit; după aceea în jos, încoace, şi de ciudă, zideşte-o lume-umbră, imitând pe cea aievea, lucrurile bune ce seamănă cu cele din înalt ca agurida cu ciorchinii dulci.*

Mai târziu, Daeman şi Harman deciseseră că „lumea-umbră” era insula orbitală a lui Prospero, dar Daeman se gândea acum la zeul lui Caliban, Setebos – „cel ca o sepie, cu mii de mâini”.

Cât de mare era creatura pe care ai văzut-o sosind prin gaură?

Într-adevăr, cât de mare? Clădirile mai scunde păruseră de-a dreptul pitice pe lângă ea. Totuşi, lumina, vântul, muntele care sclipea îndărătul formei care se mişca iute, ca un miriapod… Nu avea habar cât de mare fusese.

Trebuie să mă-ntorc.

– Iisuse Hristoase… gemu, ştiind că invocaţia aceasta pe care atâţia o foloseau cu uşurinţă încă din copilărie era asociată unei zeităţi dispărute din Epoca Pierdută. Iisuse Hristoase!

Nu dorea să revină în Craterul Paris în noaptea asta. Dorea să stea aici, în căldura, lumina solară şi siguranţa plajei sale.

Ce a făcut sepia gigantică după ce a intrat în Craterul Paris? A venit să se întâlnească cu Caliban?

Trebuia să se întoarcă şi să cerceteze înainte de a faxa acasă, la Ardis. Dar nu în secunda aceasta. Nu chiar în minutul acesta.

Îl durea capul de la junghiurile de agonie-tristeţe dindărătul ochilor. Soarele blestemat era mult prea strălucitor aici. Mai întâi

îşi acoperi ochii cu palma stângă – razele treceau roşiatic prin carne –, după care ridică ţesătura turin şi o aşeză pe faţă, aşa cum făcuse de multe ori până atunci. Nu-l preocupase niciodată prea mult drama turin – seducerea tinerelor şi colectarea de fluturi fuseseră cele două preocupări ale vieţii lui –, totuşi, o urmărise, şi nu doar de câteva ori, din plictiseală sau din uşoară curiozitate. Pur şi simplu din obişnuinţă, ştiind prea bine că toate turinurile erau moarte şi neoperative, ca servitorii şi lumina electrică, alinie microcircuitele brodate din ţesătură cu centrul frunţii.

Imaginile, vocile şi senzaţiile fizice i se revărsară în minte.

Ahile îngenunchează lângă trupul mort al amazoanei Pentesilea. Gaura se închisese – planeta Marte cea roşie se întinde către răsărit şi miazăzi în lungul coastei lui Tethys şi nu se mai vede nici urmă de Ilion şi Pământ –, iar majoritatea căpeteniilor care se luptaseră cu amazoanele alături de Ahile fugiseră la timp prin ea. Marele şi Micul Aias au plecat, ca şi Diomede, Idomeneu, Sticius, Stenelos, Eurialus, Teucer... până şi Odiseu dispăruse. Unii ahei – Euenor, Pretesilaos şi prietenul său Podarces, Menippos – zac morţi printre trupurile amazoanelor înfrânte. În haosul şi panica stârnite de închiderea Găurii, cei mai statornici susţinători ai lui Ahile au fugit cu ceilalţi, crezând că eroul era alături de ei.

El este singur aici, cu morţii. Vântul marţian suflă în jos de pe stâncile abrupte de la poalele Olimpului şi urlă printre armurile goale, risipite, fluturând stindardele însângerate de pe mânerele suliţelor care ţintuiesc cadavrele de solul roşu.

Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat ia în braţe corpul Pentesileei, ridicându-i capul şi umerii pe genunchiul său. Plânge, văzând ce a făcut – sânul ei străpuns, rănile ei care de acum nu mai sângerează. Cu cinci minute mai devreme Ahile triumfase, strigând spre regina muribundă: „Nu ştiu ce bogăţii ţi-a făgăduit Priam, neghioabo, dar asta ţi-e răsplata! Câinii şi păsările cerului se vor hrăni de-acum din carnea-ţi albă!”

Nu poate decât să plângă şi mai aprig la amintirea propriilor lui cuvinte. Nu reuşeşte să-şi desprindă ochii de la fruntea ei imaculată, de la buzele-i încă trandafirii. Buclele aurii ale amazoanei se mişcă în briza care se înteţeşte şi el îi priveşte genele, aşteptându-le să fluture, aşteptând ca ochii ei să se deschidă. Lacrimile îi cad pe colbul de pe obrazul şi fruntea

Pentesileei şi el se foloseşte de poalele mantiei sale pentru a-i şterge noroiul de pe faţă. Pleoapele amazoanei nu flutură. Ochii nu i se deschid. Suliţa azvârlită de el i-a trecut prin corp şi i-a străpuns şi calul, atât de sălbatică a fost forţa aruncării.

– Ar fi trebuit să te fi însurat cu ea, fiu al lui Peleus, nu s-o ucizi.

Ahile priveşte în sus, prin lacrimi, la silueta înaltă care stă între el şi soare.

– Pallas Atena, zeiţă... începe ucigaşul-de-oameni şi apoi nu poate decât să-şi înghită cuvintele ori să suspine.

El ştie că, dintre toţi zeii, Atena îi este duşmanul cel mai neîmpăcat – ea a fost cea care i-a apărut în cort cu opt luni în urmă şi i-a omorât prietenul cel mai drag, pe Patrocle, ea este cea pe care a dorit cel mai mult s-o răpună atunci când s-a luptat şi a rănit zeci de zei în lunile din urmă –, însă în clipa de faţă nu mai găseşte mânie în inimă, doar tristeţe nesfârşită pentru moartea Pentesileei.

– Ciudat, rosteşte zeiţa, uriaşă deasupra lui în platoşa de aur, cu lancea înaltă din aur reflectând razele soarelui coborât mult pe cer. Cu douăzeci de minute în urmă îţi doreai – ba nu, *ardeai de nerăbdare* – să-i laşi trupul în seama păsărilor şi câinilor. Acum plângi pentru ea.

– N-o iubeam când am ucis-o, izbuteşte Ahile să rostească.

Atinge cu vârfurile degetelor dârele de noroi de pe chipul bălai al amazoanei moarte.

– Nu, şi niciodată n-ai mai iubit în felul acesta, spune Pallas Atena. Niciodată o femeie.

– M-am culcat cu multe femei, zice el, neputând să-şi desprindă ochii de la chipul mort. Am refuzat să lupt pentru Agamemnon din iubire pentru Briseis.

Atena râde.

– Briseis era roaba ta, fiu al lui Peleus. Toate femeile cu care te-ai culcat vreodată – inclusiv mama fiului tău Piros, căruia argivii îi vor spune cândva Neoptolemos – au fost sclavele tale. Sclavele egoului tău. Până azi tu n-ai *iubit* niciodată o femeie, Ahile cel-cu-pas-avântat.

Doreşte să se ridice în picioare şi să se dueleze cu zeiţa – la urma urmelor, este inamicul lui cel mai mare, ucigaşa iubitului său, Patrocle, motivul pentru care el şi-a condus oamenii în război împotriva zeilor –, dar constată că nu-şi poate desprinde braţele din jurul leşului amazoanei. Lancea ei letală dăduse greş,

totuşi inima lui fusese străpunsă. Niciodată – nici chiar la moartea celui mai drag prieten al său, Patrocle – ucigaşul-de-oameni n-a simţit atâta amărăciune teribilă.

– De ce… acum? icneşte el printre suspine care-i scutură corpul. De ce… ea?

– Este un farmec aruncat asupra ta de vrăjitoarea zeiţă a pasiunii, Afrodita, spune Atena, deplasându-se în jurul lui, al calului şi al amazoanei prăbuşite, astfel încât Ahile o poate vedea fără să-şi mişte capul. Afrodita şi incestuosul ei frate Ares s-au împotrivit întotdeauna dorinţelor tale, ţi-au ucis prietenii şi ţi-au spulberat fericirile. Afrodita l-a omorât pe Patrocle şi i-a furat trupul cu opt luni în urmă.

– Nu… am fost acolo… am văzut…

– Ai văzut-o pe Afrodita în forma mea, îl întrerupe Atena. Te îndoieşti că noi, zeii, ne putem întrupa în orice formă dorim? Doreşti să iau forma moartei Pentesilea, pentru a-ţi astâmpăra poftele cu un trup viu, decât cu unul mort?

Ahile o priveşte, cu falca de jos atârnându-i parcă inertă.

– Afrodita… rosteşte el după o vreme şi tonul îi este cel al unui blestem ucigător. O s-o omor pe pizda aia!

Atena zâmbeşte.

– Un act vrednic de laudă şi mult întârziat, ucigaşule-de-oameni-cu-pas-avântat. Îngăduie-mi să-ţi dau arma aceasta…

Îi întinde un pumnal mic incrustat cu nestemate. Continuând s-o ţină pe Pentesilea pe braţul drept, Ahile acceptă pumnalul cu mâna stângă.

– Ce este?

– Un cuţit.

– *Ştiu* că-i un cuţit, mârâie el, iar tonul lui nu dovedeşte nici urmă de respect pentru faptul că vorbeşte cu o zeiţă, a treia născută dintre toţi zeii zămisliţi de Zeus. De ce, în numele lui Hades, aş dori jucărioara asta pentru fete, când am propria-mi spadă, propriul meu jungher? Ia-l îndărăt.

– Pumnalul acesta este diferit. El poate să ucidă un zeu.

– Am doborât zei cu spada mea obişnuită.

– I-ai doborât, da. Dar nu i-ai ucis. Tăişul acesta este pentru carnea nemuritoare la fel cum spada ta, doar umană, este pentru plăpânzii tăi semeni muritori.

Ahile se ridică şi trece cu uşurinţă corpul Pentesileei pe umărul său drept. Ţine cuţitul scurt în mâna dreaptă.

– De ce ai dori să-mi dai o asemenea armă, Pallas Atena? Am luptat unul împotriva celuilalt luni de zile pe acest câmp de bătălie. De ce m-ai ajuta acum?

– Am temeiurile mele, fiu al lui Peleus. Unde este Hockenberry?

– Hockenberry?

– Da, fostul scoliast care a devenit omul Afroditei. Mai trăieşte? Am treburi cu muritorul acesta, dar nu ştiu unde să-l caut. Câmpurile de forţă moravece ne-au înnegurat viziunea zeiască asupra evenimentelor recente.

Ahile priveşte în jur şi clipeşte, observând parcă pentru prima dată că este singurul om viu care a rămas pe câmpia marţiană roşie.

– Hockenberry a fost aici cu numai câteva minute în urmă. Am vorbit cu el înainte… înainte s-o ucid.

Izbucneşte din nou în plâns.

– Abia aştept să-l revăd pe acest Hockenberry, zice Atena, vorbind parcă pentru sine. Astăzi este ziua socotelilor, iar socoteala cu el trebuia de mult să fi fost încheiată.

Se apleacă şi prinde bărbia lui Ahile în mâna ei puternică şi suplă, îi ridică faţa şi-l fixează cu ochii.

– Fiu al lui Peleus, doreşti ca femeia aceasta… amazoana aceasta… să revină la viaţă, să fie mireasa ta?

Ahile o priveşte fix.

– Nobilă zeiţă, doresc să fiu slobozit de această vrajă a iubirii.

Atena scutură din capul încoifat în aur. Soarele roşu sclipeşte peste tot pe platoşa ei.

– Nu există scăpare de acest farmec al Afroditei – feromonii au vorbit şi judecata lor este finală. Pentesilea va fi unica ta iubire pentru această viaţă, fie ca un leş, fie ca o femeie vie… o doreşti vie?

– *Da!* strigă Ahile, apropiindu-se cu moarta în braţe şi nebunie lucitoare în ochi. Readu-o la viaţă!

– Niciun zeu sau zeiţă nu poate face asta, fiu al lui Peleus, spune Atena cu tristeţe. Aşa cum tu însuţi i-ai spus cândva lui Odiseu – *Boi şi oi grase cu armele poţi dobândi la războaie şi agonisi-vei cu munca pe lume şi cai şi tripeduri; sufletul însă, odată ce scapă din stavila gurii, dus e şi nu-l mai apuci şi nu-l cucereşti pe vecie.* Nici chiar Părintele Zeus nu are această putere de resurecţie.

– Atunci de ce pizda mă-sii mi-ai propus? rage ucigaşul-de-

oameni.

Simte cum mânia curge alături de iubire – ulei şi apă, foc şi… nu gheaţă, ci o formă diferită de foc. Este perfect conştient atât de mânia sa, cât şi de jungherul ucigaş de zei şi zeiţe pe care-l are în mână. Pentru a se opri de la un act nesăbuit, strecoară pumnalul în centura-i lată de luptă.

– Pentesilea poate fi readusă la viaţă, dar eu nu am puterea aceea. Voi presăra peste ea o formă de ambrozie, care o va împiedica să se descompună. Trupul mort va purta de-a pururi îmbujorarea pe obraji şi urma slabă de căldură pe care o simţi acum. Frumuseţea n-o va părăsi nicicând.

– Şi cu ce m-ajută asta pe mine? mârâie Ahile. Chiar te-aştepţi din parte-mi să-mi celebrez iubirea prin necrofilie?

– Asta este opţiunea ta personală, rosteşte Pallas Atena cu un surâs de superioritate care aproape că-l face pe Ahile să-şi tragă pumnalul de la brâu. Însă, dacă eşti un om de acţiune, m-aş aştepta din partea ta să duci trupul iubitei pe vârful Olimpului. Acolo, într-un palat măreţ de lângă un lac, se află secretul nostru zeiesc – o sală plină de cuve transparente, umplute cu fluid, în care creaturi stranii se îngrijesc de rănile noastre, reparând toate stricăciunile, asigurându-ne că ne întoarcem – aşa cum iscusit ai spus – de dincolo de stavila gurii.

Ahile se răsuceşte şi se uită în sus, la muntele nesfârşit care reflectă razele soarelui. Se ridică interminabil. Vârful nu se zăreşte. Stâncile verticale de la baza lui, un simplu început al masivului gigantic, au înălţimea de peste patru kilometri.

– Să urc pe Olimp…

– Exista un escalator… o scară, zice Pallas Atena, indicând cu lancea lungă. Îi poţi vedea ruinele… acolo. A rămas calea cea mai uşoară de suiş.

– De va fi nevoie, mă voi lupta pentru fiecare pas al urcuşului, rosteşte Ahile, zâmbind oribil. Sunt încă în război cu zeii.

Pallas Atena zâmbeşte de asemenea.

– În clipa de faţă zeii se războiesc între ei, fiu al lui Peleus. Şi ei ştiu că Gaura Brană s-a închis pe vecie. Muritorii nu mai ameninţă palatele Olimpului. Presupun că vei sui fără să fii detectat şi fără să ţi se opună cineva, dar, odată ce vei ajunge acolo, ei vor suna cu certitudine alarma.

– Afrodita… şopteşte ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat.

– Da, va fi acolo. Şi Ares. Toţi arhitecţii iadului tău personal. Ai

permisiunea mea să-i ucizi. În schimbul ambroziei, al călăuzirii şi al iubirii mele, îţi cer o singură favoare.

Ahile revine către ea şi aşteaptă.

– Distruge cuvele de vindecare după ce ţi-au readus-o la viaţă pe iubita amazoană. Ucide-l pe Vraci – o creatură miriapod mare şi monstruoasă, cu prea multe braţe şi ochi. Nimiceşte totul din Sala Vraciului.

– Zeiţă, în felul acesta nu s-ar prăpădi şi nemurirea ta?

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta, fiu al lui Peleus.

Întinde braţele, cu palmele în jos, şi ambrozie aurie se aşterne pe corpul însângerat, străpuns, al Pentesileei.

– Du-te acum! Eu trebuie să mă-ntorc la propriile-mi războaie. Soarta Ilionului va fi decisă în curând. Destinul tău va fi stabilit acolo, pe Olimp.

Indică muntele care se ridică la nesfârşit deasupra lor.

– Mă împingi de parcă aş avea puterea unui zeu, Pallas Atena, şopteşte Ahile.

– Tu ai avut dintotdeauna puterea unui zeu, fiu al lui Peleus.

Ridică mâna liberă în semn de binecuvântare şi se teleportează cuantic. Aerul năvăleşte cu un vuiet slab în spaţiul vid.

Ahile lasă trupul Pentesileei jos, printre celelalte leşuri, doar atât cât să-l înfăşoare în ţesătură albă şi curată adusă din cortul lui de bătălie. După aceea îşi caută scutul, lancea, coiful şi desaga cu pâine şi burdufuri de vin pe care a adus-o cu multe ore în urmă. În cele din urmă, cu armele-i bine prinse de corp, îngenunchează, o ridică pe amazoana moartă şi porneşte spre muntele Olimp.

– Să-mi bag picioarele, spune Daeman trăgându-şi ţesătura turin de pe faţă.

Au trecut multe minute. Îşi verifică palma proxnet – în apropiere nu este niciun voynix. L-ar fi putut dezosa ca pe un peşte, pe când zăcea sub vraja turinului.

– Să-mi bag picioarele, repetă el.

Nu primeşte nicio replică; doar valurile mici clipocesc pe plajă.

– Ce-i mai important? mormăie el în barbă. S-aduc ţesătura asta turin care funcţionează înapoi la Ardis cât mai iute cu putinţă… şi să înţeleg motivul pentru care mi-a lăsat-o Caliban sau stăpânul lui? Sau să mă-ntorc la Craterul Paris, pentru a

vedea ce intenţionează acolo cel ca o sepie, cu mii de mâini?

Vreme de un minut rămâne în genunchi pe nisip. Apoi se îmbracă, îndeasă ţesătura turin în raniţă, vâră spada înapoi la brâu, ridică arbaleta şi suie colina spre pavilionul pentru faxare care aşteaptă.

27

Ada se trezi în beznă şi desluşi trei voynicşi în odaia ei. Unul dintre ei ţinea capul retezat al lui Harman în lamele lungi ale degetelor.

Ada se trezi în lumina difuză imediat dinaintea zorilor, cu inima bubuind. Gura îi era deschisă, de parcă ar fi început deja să formeze un ţipăt.

– Harman!

Se rostogoli pe o parte, se aşeză pe marginea patului şi-şi ţinu capul în palme, cu inima continuând să-i duduie atât de sălbatic, încât încerca o senzaţie de vertij. Nu putea să creadă că suise în dormitorul ei şi adormise, în timp ce el era încă treaz. Se gândi că sarcina era o idioţenie. Uneori făcea ca trupul s-o trădeze.

Dormise îmbrăcată – în tunică, vestă, pantaloni din pânză groasă, ciorapi groşi – şi acum îşi netezi părul şi cămaşa lungă pe cât putu mai bine pentru a se calma, se întrebă dacă să folosească puţină din preţioasa apă fierbinte pentru o baie din picioare în ligheanul ei – bazinul păsărelelor, cum îi spusese Harman întotdeauna – şi respinse ideea. Era posibil ca în ora sau în cele două ore cât dormise să se fi petrecut prea multe. Îşi trase cizmele şi coborî grăbită scara.

Harman se afla în salonul din faţă, unde obloanele de la uşile-ferestre mari fuseseră ridicate, îngăduind vederea în jos pe peluza sudică până la palisada inferioară. Dimineaţa era prea înnorată pentru a zări răsăritul soarelui şi începuse să ningă. Ada mai văzuse zăpadă, dar o singură dată aici, la Palatul Ardis, în copilărie. O duzină de bărbaţi şi femei, printre care şi Daeman – care părea ciudat de roşu la faţă –, stăteau lângă ferestre, priveau ninsoarea şi vorbeau pe tonuri scăzute.

Ada îl îmbrăţişă scurt pe Daeman şi se apropie de Harman, trecându-şi braţul după mijlocul lui.

– Ce face Odi… începu ea.

– Nimeni este încă viu, dar abia mai trăieşte, răspunse Harman

încetişor. A pierdut prea mult sânge. Respiră tot mai greu. Loes crede că va muri într-o oră, cel mult două. Încercăm să decidem ce să facem.

O mângâie uşor pe şale şi urmă:

– Daeman ne-a adus o ştire teribilă despre mama lui.

Ada îşi privi prietenul şi se întrebă dacă mama sa refuzase pur şi simplu să vină la Ardis. În ultimele opt luni ea şi Daeman o vizitaseră pe Marina de două ori şi nu izbutiseră niciodată s-o convingă.

– Este moartă, zise Daeman. Caliban a omorât-o pe ea şi pe toţi cei din turnul cu domiuri.

Ada îşi muşcă încheieturile degetelor până ce aproape că le însângeră.

– Daeman... îmi... îmi pare teribil de rău... rosti, după care, înţelegând ce spusese el, şopti: *Caliban?*

Din istoriile lui Harman despre Insula lui Prospero, rămăsese convinsă că dihania murise acolo.

– Caliban? repetă prosteşte, iar visul continua să fie alături de ea, aidoma unei greutăţi pe ceafă. Eşti sigur?

– Da, încuviinţă Daeman.

Ada îl cuprinse în braţe, însă corpul bărbatului era încordat şi rigid ca o piatră. O bătu uşor pe umăr, cu un gest aproape absent. Se întrebă dacă era şocat.

Grupul îşi reluă discuţia despre apărarea pe timp de noapte a Palatului Ardis.

Voynicşii îi atacaseră imediat înainte de miezul nopţii – fuseseră cel puţin o sută, poate chiar o sută cincizeci; era greu de precizat în beznă şi ploaie –, repezindu-se spre trei dintre cele patru laturi ale palisadei. Fusese asaltul cel mai mare, şi cu certitudine cel mai coordonat, pe care îl desfăşuraseră vreodată împotriva Ardisului.

Apărătorii îi omorâseră până cu puţin înainte de crăpatul zorilor – mai întâi aprinzând coşurile metalice uriaşe, consumând kerosen şi păcură preţioase, economisite special în acest scop, iluminând zidurile şi câmpul dinaintea acestora, apoi revărsând salve după salve de săgeţi înflăcărate din arcuri şi arbalete asupra formelor care se năpusteau.

Săgeţile nu străpungeau întotdeauna carapacea sau gluga din piele a voynicşilor – în majoritatea cazurilor n-o făceau –, aşa încât apărătorii folosiseră un număr enorm de proiectile. Zeci de

voynicşi căzuseră; Loes raportase că la prima oră a dimineţii echipa lui numărase cincizeci şi trei de cadavre de voynicşi pe câmp şi în pădure.

Unele creaturi ajunseseră la ziduri şi săriseră spre metereze – voynicşii puteau sări de pe loc, aidoma unor lăcuste uriaşe, la înălţimea de zece metri –, dar masa de ţepuşe şi eşalonul al doilea de luptători înarmaţi cu spade îi opriseră să ajungă la conac. Opt oameni din Ardis fuseseră răniţi, însă numai doi în mod serios: o femeie pe nume Kirik avea o fractură urâtă de braţ, iar Laman, un prieten al lui Petyr, îşi pierduse patru degete – nu sub lamele unui voynix, ci în urma loviturii greşite de spadă a unui tovarăş de luptă.

Soarta luptei fusese răsturnată de sonie.

Harman decolase cu discul oval de pe vechea platformă sulky aflată sus pe acoperişul cu frontoane al Palatului Ardis. Îl pilotase din nişa sa, aflată în poziţia centrală în faţă. Maşinăria zburătoare avea şase indentaţii puţin adânci, capitonate, în care pasagerii călătoreau întinşi, dar Petyr, Loes, Reman şi Hannah stătuseră în genunchi în ele şi trăseseră de acolo în jos – cei trei bărbaţi cu toate armele cu fleşete din Ardis, iar Hannah cu cea mai bună arbaletă pe care o meşterise vreodată.

Harman nu putuse coborî mai jos de douăzeci de metri, deoarece se temuse de abilităţile incredibile pentru sărit ale voynicşilor. Fusese totuşi suficient de aproape. Chiar şi în întuneric şi pe ploaie, chiar şi cu voynicşii deplasându-se iute ca gândacii şi sărind aidoma unor lăcuste gigantice pe o plită, focul susţinut de fleşete şi arbalete oprise asaltul creaturilor. Harman zburase cu sonieul printre copacii înalţi de la poalele şi de pe vârful dealului, iar apărătorii de pe meterezele palisadei trăseseră săgeţi de foc şi globuri de păcură arzătoare şi sfârâitoare lansate din catapulte, pentru a ilumina noaptea. Voynicşii se împrăştiaseră, se regrupaseră şi atacaseră de încă şase ori, înainte să dispară în cele din urmă, unii spre râul aflat la poalele colinei pe care se găsea Ardis şi restul în dealurile din nord.

– Dar de ce s-au oprit din atac? întrebă tânăra Peaen. De ce au plecat?

– Ce vrei să zici? replică Petyr. Am omorât o treime din ei.

Harman încrucişă braţele şi privi afară, la zăpada care cădea încet.

– Înţeleg ce vrea să spună Peaen. Este o întrebare bună. De ce au oprit atacul? Noi n-am văzut niciodată un voynix reacţionând la durere. Ei mor… totuşi nu se plâng în privinţa asta. De ce n-au continuat să vină întruna, până ne copleşeau sau mureau toţi?

– Pentru că cineva sau ceva i-a chemat, rosti Daeman.

Ada îl privi. Chipul lui era flasc, glasul monoton, privirea pierdută. În ultimele nouă luni, energia şi determinarea lui sporiseră vizibil de la o zi la alta. Acum era letargic, aparent indiferent la conversaţia şi oamenii din jur. Ada era sigură că moartea mamei aproape că-i anulase tot ce câştigase până atunci… şi poate că aşa avea să se şi întâmple în cele din urmă.

– Dacă voynicşii au fost rechemaţi, cine i-a rechemat? vorbi Hannah.

Nimeni nu răspunse.

– Daeman, rosti Harman, te rog să-ţi mai spui o dată povestea – pentru Ada. Şi completează cu orice detalii nu le-ai amintit prima dată.

Mai mulţi bărbaţi şi femei se strânseseră în încăperea lungă. Toţi arătau obosiţi. Nimeni nu vorbi sau puse întrebări, când Daeman istorisi încă o dată totul, cu glas uniform şi placid.

Relată măcelul din domiul mamei sale, piramida de ţeste, prezenţa ţesăturii turin pe masă – singurul obiect nepătat de sânge – şi cum o activase ulterior, când faxase altundeva; nu preciză unde anume. Relată apariţia găurii deasupra oraşului Craterul Paris şi descrise forma mare pe care o întrezărise ieşind din ea – ceva care părea că se deplasează iute pe seturi imposibile de mâini gigantice.

Explică apoi că faxase de acolo pentru a-şi regăsi calmul, după care faxase la nodul Ardis – gărzile de la micul fort al pavilionului îi povestiseră că-i văzuseră pe voynicşi deplasându-se toată noaptea, că aprinseseră torţele şi suiseră pe ziduri; îi povestiseră de asemenea despre zgomotele de luptă şi străfulgerările de torţe şi păcură pe care le văzuseră din direcţia Palatului Ardis. Daeman fusese ispitit să pornească într-acolo pe jos, dar cei de la pavilionul pentru faxare erau siguri că încercarea de a merge în noapte ar fi însemnat moarte sigură – ei număraseră peste şaptezeci de voynicşi care trecuseră peste lunci şi prin păduri, îndreptându-se către conacul cel mare.

Daeman lăsase ţesătura turin în grija lui Casman şi Greogi, cei doi căpitani ai gărzilor de acolo, şi-i instruise ca unul dintre ei să

se faxeze la Chom, sau în alt loc sigur, cu turinul, dacă voynicşii cucereau pavilionul înainte ca el să se fi întors.

– O să ne faxăm de aici, dacă ne atacă nenorociţii, zisese Greogi. Am planificat când să plece fiecare, şi în ce ordine, în timp ce restul asigură foc de acoperire, până le vine rândul. Nu intenţionăm să murim pentru a proteja pavilionul.

Daeman încuviinţase şi faxase înapoi la Craterul Paris.

Acum le spuse celorlalţi că dacă ar fi ales mai apropiatul nod Hotelul Invalid, faţă de mai îndepărtatul Garalion, ar fi murit. Întregul centru al Craterului Paris fusese transformat. Gaura din spaţiu continua să fie acolo – dar centrul oraşului în sine fusese încapsulat într-un aisberg de gheaţă albastră ca o reţea.

– Gheaţă? îl întrerupse Ada. Aşa de frig era?

– Lângă ea era foarte frig, totuşi la câţiva metri depărtare nu era la fel de rău. Era doar rece şi ploua. De fapt, nu cred că era gheaţă, ci un material rece şi cristalin – rece, da, însă organic, ca nişte plase de păianjen ridicate din aisberguri –, iar blocurile şi reţelele din materialul ăsta acopereau vechile turnuri domiuri şi bulevardele din jur aflate în centrul Craterului Paris.

– Ai văzut… forma aceea… pe care o întrezăriseşi ieşind din gaură? întrebă Emme.

– Nu. Nu m-am putut apropia suficient. N-am mai văzut niciodată atâţia voynicşi laolaltă. Clădirea Garalion în sine – fusese un soi de centru de transport, ştiţi, cu şine care intră şi ies şi cu platforme de asolizare pe acoperiş – roia de voynicşi. Mi-a reamintit de Ierusalim, anul trecut, preciză, privind la Harman.

– Aşa mulţi? întrebă acesta.

– Aşa mulţi. Şi mai era ceva. Două lucruri despre care încă n-am vorbit.

Toţi aşteptară. Afară ningea. Dinspre infirmerie se auzi un geamăt şi Hannah se furişă din încăpere pentru a vedea ce făcea Nimeni-Odiseu.

– Din Craterul Paris străluceşte acum o lumină albastră.

– O lumină albastră? repetă Loes.

Numai Harman, Ada şi Petyr dovediră că înţeleseseră – Harman, fiindcă fusese în Ierusalim cu Daeman şi Savi, cu nouă luni în urmă; Ada şi Petyr, fiindcă auziseră povestea aceea.

– Se ridică spre cer precum cea din Ierusalim? întrebă Harman.

– Da.

– Despre ce dracu’ vorbiţi? făcu roşcata care se numea Oelleo.

– Anul trecut, îi răspunse Harman, am văzut o rază similară în Ierusalim – un oraş de lângă Bazinul Mediteranean secat. Savi, bătrâna care era cu noi, a spus că raza era alcătuită din… cum i-a numit, Daeman? Tahioni?

– Aşa cred.

– Tahioni, continuă Harman. Şi că ar fi conţinut codurile tuturor membrilor rasei ei dinainte de faxarea finală. Raza aceea era *chiar* faxarea finală.

– Nu înţeleg, zise Reman, care arăta foarte obosit.

Daeman clătină din cap.

– Nici eu. Nu ştiu dacă raza a sosit odată cu creatura pe care am văzut-o intrând prin gaură sau dacă raza a adus-o, cumva, în Craterul Paris. Dar mai este şi altă veste… şi mai proastă.

– Cum ar putea fi? întrebă Peaen şi râse amar. Daeman nici măcar nu surâse.

– A trebuit să plec repede din Craterul Paris – nodul Garalion ar însemna moarte sigură acum, deoarece voynicşii sunt peste tot – şi ştiam că aici încă n-ar fi fost lumină, aşa că am faxat la Bellinbad, apoi la Ulanbat, Chom, Drid, Domeniul Loman, Kiev, Fuego, Devi, Înălţimile Satle, Mantua şi în cele din urmă la Turnul Cape Town.

– Ca să-i avertizezi pe toţi, spuse Ada.

– Da.

– Şi de ce-i proastă vestea asta? se interesă Harman.

– Fiindcă găurile s-au deschis la Chom şi la Ulanbat. Centrele comunităţilor de acolo sunt acoperite de plasa din gheaţă albastră. Razele albastre se ridică din ambele colonii de supravieţuitori. Setebos fusese acolo.

28

Cele patruzeci de persoane din încăpere se priviră, fără să se înţeleagă. Urmă un vacarm de întrebări suprapuse. Daeman şi Harman amintiră cuvintele spuse de Caliban pe insula orbitală despre zeul său Setebos, „cel ca o sepie, cu mii de mâini”.

Oamenii cerură apoi detalii despre Ulanbat şi Chom. Daeman îl văzuse pe Chom doar din depărtare – o plasă de gheaţă albastră aflată în creştere. În Ulanbat, faxase la nivelul şaptezeci şi nouă al Cercurilor spre Paradis şi de pe terasa circulară de acolo văzuse că gaura se afla la un kilometru şi jumătate depărtare în

deşertul Gobi, iar plasa din substanţa-gheaţă făcea legătura între clădirile joase din exterior şi nivelurile inferioare ale Cercurilor. Nivelul şaptezeci şi nouă părea să fie deasupra gheţii… deocamdată.

– N-ai întâlnit niciun om? întrebă Ada.

– Nu.

– Voynicşi? făcu Reman.

– Sute. Umblând prin plasa de gheaţă, sub ea şi în jurul ei. Dar nu în Cercuri.

– Atunci unde sunt oamenii? zise Emme cu glas stins. Ştim că Ulanbatul avea arme – am făcut troc cu ei pentru orez şi textile.

– Trebuie să fi faxat de acolo când a apărut gaura, interveni Petyr.

Adei i se păru evident că tânărul punea în voce mai multă siguranţă decât simţea.

– Dacă au faxat de acolo, spuse Peaen, mă refer atât la oamenii din Ulanbat, cât şi la cei din Chom, de ce n-au apărut aici ca refugiaţi? În aceste trei oraşe-noduri – Craterul Paris, Chom, Ulanbat – continuă să trăiască zeci de mii de oameni de stil-vechi ca noi. Unde sunt? Unde au plecat?

Privi către Greogi şi Casman, care tocmai sosiseră din schimbul lor de noapte de la pavilionul pentru faxare.

– Greogi, Cas, au sosit oameni peste noapte? Au faxat, fugind de undeva?

Greogi scutură din cap.

– Unicul sosit a fost Daeman *Uhr* – ieri-noapte târziu, apoi din nou azi-dimineaţă.

Ada păşi în centrul cercului.

– Uitaţi ce vă propun… să ne întâlnim să discutăm despre toate astea mai târziu. În clipa de faţă, toţi sunteţi istoviţi. Majoritatea aţi stat treji toată noaptea. Mulţi nici nu apucaseră să mănânce, când a început totul. Stoman, Cal, Boman, Elle, Anna şi Uru au pregătit un mic dejun uriaş. Cei care trebuie să intre de gardă vor fi primii la rând în sala de mese. Asiguraţi-vă că beţi multă cafea. Restul, mâncaţi şi voi înainte de a trage un pui de somn. Reman mi-a cerut să vă amintesc că turnarea fierului va fi la ora zece. La ora cincisprezece, toată comunitatea se va reuni în fosta sală de bal.

Oamenii se foiră, se agitară, începură conversaţii, însă porniră către micul dejun şi sarcinile lor.

Harman plecă spre infirmerie, prinse privirea Adei şi a lui Daeman, şi încuviinţă în direcţia respectivă. Cei doi i se alăturară, după ce mulţimea se dispersase.

Ada se adresă încetişor lui Siris şi Tom, care lucraseră ca sanitari, acordând primul ajutor răniţilor şi având grijă de Nimeni în timpul nopţii, şi le spuse că se puteau duce să mănânce. Cei doi ieşiră, lăsând-o pe Hannah aşezată lângă pat, iar pe Daeman, Ada şi Harman în picioare.

– Este ca pe timpuri, zise Harman, referindu-se la vremea când ei cinci călătoriseră împreună, apoi şi cu Savi, cu nouă luni în urmă.

De atunci avuseseră rareori ocazia să mai rămână laolaltă numai ei.

– Atât doar că Odiseu moare, continuă cu glas sec şi întretăiat.

Strângea cu atâta putere mâna stângă a bărbatului lipsit de cunoştinţă, încât toate încheieturile degetelor lor împletite se albiseră.

Harman se apropie şi-l privi pe bătrânul grec. Bandajele lui – schimbate cu numai o oră în urmă – se îmbibaseră deja complet de sânge. Buzele îi erau la fel de albe ca vârfurile degetelor şi globii oculari nu i se mai mişcau sub pleoapele închise. Ţinea gura întredeschisă şi răsuflarea care hârâia era rapidă, scurtă şi nesigură.

– O să-l duc la Golden Gate din Machu Picchu.

Toţi îl priviră. În cele din urmă, Hannah rosti:

– Vrei să spui când… moare? Ca să-l îngropi?

– Nu. Acum. Ca să-l salvez.

Ada îi strânse atât de sălbatic braţul, încât el aproape că şi-l trase înapoi.

– Ce vrei să zici?

– Ce a povestit Petyr – ultimele cuvinte ale lui Nimeni înainte de a-şi pierde cunoştinţa lângă zid, ieri-seară – cred că încerca să ne comunice să-l ducem în crio-nişa de la Golden Gate.

– Care crio-nişă? se încruntă Daeman. Îmi amintesc doar sicriele din cristal…

– Sarcofagele criotemporale, rosti Hannah, pronunţând cu grijă fiecare silabă. Mi le amintesc în muzeul de acolo. Mi-o amintesc pe Savi vorbind despre ele. Acolo a dormit ea nişte secole. A susţinut că l-a găsit pe Odiseu dormind acolo, cu trei săptămâni

înainte ca noi să ne fi întâlnit aici.

– Dar Savi n-a grăit întotdeauna adevărul, interveni Harman. Poate că niciodată. Odiseu a recunoscut că el şi Savi se cunoşteau de foarte, foarte mult timp că ei doi distribuiseră ţesăturile turin în urmă cu aproape unsprezece ani.

Ada ridică eşarfa pe care Daeman o lăsase în camera alăturată.

– Şi Prospero ne-a spus… acolo sus… că în acest Odiseu există mai multe decât am putea noi înţelege. Iar în vreo două rânduri, după ce băuse foarte mult vin, Odiseu a menţionat crio-nişa lui de la Golden Gate – a glumit despre întoarcerea lui acolo.

– Probabil că se referise la sicriele din cristal… la sarcofage, zise Ada.

– Nu cred, rosti Harman, plimbându-se înainte şi înapoi pe lângă paturile goale.

Toţi ceilalţi răniţi din noaptea trecută deciseseră să-şi petreacă convalescenţa în odăile lor din Palatul Ardis sau din barăcile înconjurătoare. În dimineaţa aceasta doar Nimeni se afla aici.

– Cred că la Golden Gate mai exista şi altceva: o crio-nişă de vindecare.

– Viermi albaştri, şopti Daeman.

Chipul lui alb păli parcă şi mai mult. Hannah fu atât de şocată de imagine – celulele ei îşi aminteau orele petrecute în cuvele cu viermi din firmeria de pe insula orbitală a lui Prospero, chiar dacă mintea ei nu şi le reamintea –, încât dădu drumul mâinii lui Odiseu.

– Nu, nu cred, zise Harman repede. La Golden Gate noi n-am văzut nimic similar cuvelor de vindecare din firmerie. Niciun vierme albastru. Niciun fluid portocaliu. Cred că crio-nişa este altceva.

– Nu-i decât o supoziţie, spuse Ada sec, aproape cu asprime.

– Da. Nu-i decât o supoziţie.

Îşi frecă obrajii. Se simţea foarte obosit.

– Cred însă că dacă Nimeni… Odiseu… supravieţuieşte zborului cu sonieul, ar avea o şansă la Golden Gate.

– Nu poţi face asta, rosti Ada. Nu.

– De ce?

– Avem nevoie de sonie aici. Să ne luptăm cu voynicşii, dacă revin diseară. *Când* revin diseară.

– O să mă-ntorc înainte de căderea întunericului.

Hannah se ridică în picioare.

– Cum? Când am plecat cu Savi de la Golden Gate, am mers mai mult de o zi.

– Sonieul poate zbura mult mai repede. Savi zbura încet, să nu ne sperie.

– Cât de repede? întrebă Daeman.

Harman ezită câteva secunde.

– Mult mai repede, răspunse în cele din urmă. Sonieul mi-a spus că ar ajunge la Golden Gate din Machu Picchu în treizeci şi opt de minute.

– Treizeci şi opt de minute! exclamă Ada, care participase şi ea la zborul acela foarte lung împreună cu Savi.

– *Sonieul* ţi-a spus? repetă tulburată Hannah. Când? Crezusem că nu poate să răspundă la întrebări despre destinaţii.

– N-a putut până azi-dimineaţă. Până imediat după luptă. Am rămas câteva minute singur cu sonieul pe platforma sulky şi am înţeles cum să interfaţez displayul lui cu funcţiile mele palmare.

– Cum ai descoperit asta? zise Ada. De luni de zile ai încercat să găseşti o funcţie interfaţă.

Harman îşi frecă din nou obrajii.

– L-am întrebat pur şi simplu cu ce să pornesc funcţia interfaţă. Trei cercuri verzi în trei cercuri roşii mai mari. Simplu!

– Şi ţi-a spus cât va dura s-ajungi la Golden Gate? făcu Daeman pe un ton neîncrezător.

– Mi-a *arătat,* rosti Harman încetişor. Diagrame… Hărţi… Viteze… Vectori velocitate… Toate suprapuse peste vederea mea – ca farnetul sau…

Tăcu.

– Sau allnetul, completă Hannah.

Toţi trăiseră confuzia inducătoare de vertij a allnetului, după ce Savi le arătase cum să-l acceseze în primăvara anterioară. Niciunul nu izbutise să-i stăpânească utilizarea. Informaţiile care trebuiau procesate erau pur şi simplu prea multe.

– Da, încuviinţă Harman. Aşa că m-am gândit să-l iau pe Odiseu… pe Nimeni… în dimineaţa asta şi să caut acolo o crionişă de vindecare pentru el. Dacă nu găsesc, o să-l instalez într-un sicriu din cristal… şi-o să mă-ntorc înainte de întâlnirea de la ora cincisprezece. La naiba, aş putea să mă-ntorc chiar înainte de prânz!

– Probabil că n-ar supravieţui călătoriei, zise Hannah cu glas

inexpresiv.

Îl privea fix pe bărbatul inconştient şi horcăitor pe care-l iubea.

– Fără îngrijire medicală nu va supravieţui în mod clar încă o zi aici. Suntem efectiv… prea… ignoranţi… în pizda mă-sii!

Izbi cu pumnul în tăblia superioară din lemn a unui dulăpior, apoi îşi retrase mâna, cu încheieturile degetelor însângerate. Era stânjenit de izbucnire.

– Vin cu tine, anunţă Ada. Nu-l poţi duce singur în bulele Podului. Vei fi nevoit să foloseşti o targă.

– Nu. N-ar trebui să vii, draga mea.

Ada îşi înălţă imediat chipul palid şi ochii ei negri fulgerară mânios.

– Fiindcă sunt…

– Nu, nu fiindcă eşti gravidă.

Îi atinse degetele, pe care femeia le strânsese în pumn, şi-şi puse degetele lui mari şi butucănoase în jurul alor ei, mai subţiri şi catifelate.

– Atât doar că tu eşti pur şi simplu prea importantă aici. În următoarea oră vestea pe care a adus-o Daeman se va răspândi prin toată comunitatea. Toţi vor fi în pragul panicii.

– Un motiv suplimentar pentru ca *tu* să nu pleci, murmură ea.

Harman clătină din cap.

– Aici tu eşti conducătorul, draga mea. Ardis este domeniul tău. Noi toţi suntem oaspeţi aici, la reşedinţa ta. Oamenii vor avea nevoie de răspunsuri – nu numai la întâlnire, ci şi în orele următoare – şi tu trebuie să fii aici, să-i linişteşti.

– Nu am niciun răspuns, zise ea cu glas stins.

– Ba da, ai. Ce sugerezi să facem în privinţa veştilor aduse de Daeman?

Ada îşi întoarse chipul spre fereastră. Pe sticlă era chiciură, dar ninsoarea şi ploaia se opriseră.

– Să vedem câte dintre celelalte comunităţi au fost invadate de găuri şi gheaţă albastră, rosti ea încet. Să trimitem vreo zece mesageri care să se faxeze la nodurile rămase.

– Numai zece? întrebă Daeman.

Peste trei sute de noduri-fax aveau comunităţi de supravieţuitori.

– Nu ne putem lipsi de mai mult de zece, în eventualitatea în care voynicşii se vor întoarce în timpul zilei, răspunse ea sec. Fiecare să ia câte treizeci de coduri şi să vadă câte noduri

acoperă înainte să se lase noaptea în emisfera asta.

– Iar la Golden Gate voi căuta încărcătoare cu fleşete, spuse Harman. Astă-toamnă Odiseu a adus trei sute de încărcătoare, când a găsit cele trei puşti, însă azi-noapte aproape că le-am terminat.

– Am trimis echipe care să scoată săgeţile de arbaletă din carcasele voynicşilor, zise Ada, totuşi o să-l anunţ pe Reman că azi va trebui să turnăm cât de multe este posibil. Atelierul îşi va dubla azi activitatea respectivă. Fabricarea săgeţilor de arcuri durează mai mult, însă până la căderea nopţii putem spori numărul arcaşilor de pe metereze.

– O să vin eu cu tine, i se adresă Hannah lui Harman. Vei avea *într-adevăr* nevoie de cineva care să te ajute la transportarea lui Odiseu şi nimeni dintre cei de aici n-a explorat mai mult ca mine bulele verzi de la Golden Gate.

– Bine, încuviinţă Harman.

Îşi văzu nevasta – ce straniu cuvânt şi gând, „nevastă” – aruncându-i femeii mai tinere o privire tăioasă pe care o consideră de gelozie, apoi respinse ideea aceea. Ada ştia că unica iubire a lui Hannah – oricât de lipsită de speranţe şi neîmpărtăşită ar fi fost – era Odiseu.

– O să vin şi eu, spuse Daeman. O arbaletă în plus îţi va fi de folos acolo.

– Este adevărat, aprobă Harman, dar cred că ar fi mai folositor să te ocupi de alegerea echipelor de mesageri care să faxeze, să-i informezi despre ce ai văzut şi să le stabileşti destinaţiile.

Daeman strânse din umeri.

– Perfect. Voi lua eu însumi treizeci de noduri. Noroc!

Dădu din cap spre Hannah şi Harman, o atinse pe Ada pe braţ şi ieşi din infirmerie.

– Haide să mâncăm foarte repede, îi zise Harman lui Hannah, apoi să luăm nişte haine şi arme şi să plecăm. O să rugăm nişte tineri mai puternici să ne ajute să-l scoatem pe Odiseu de aici. Eu o să cobor sonieul.

– N-am putea mânca în sonie? întrebă ea.

– Cred c-ar fi mai bine să mâncăm ceva înainte, în fugă.

Îşi amintea traiectoriile imposibile pe care i le arătase sonieul – lansarea aproape verticală din Ardis, ieşirea din atmosferă, arcul descris prin spaţiul cosmic, după aceea reintrarea ca un glonţ căzut din ceruri. Simpla rememorare a desenului traiectoriei

făcea ca inima să-i bubuie nestăvilit.

– Mă duc să-mi iau lucrurile şi să văd dacă Tom şi Siris mă pot ajuta să-l pregătesc pe Odiseu pentru călătorie, zise Hannah.

O sărută pe Ada pe obraz şi părăsi grăbită încăperea.

Harman se uită pentru ultima oară la Odiseu – faţa bărbatului puternic era cenuşie –, după care o prinse pe Ada de cot şi o conduse pe hol spre un loc discret de lângă uşa din spate.

– Rămân la părerea că ar trebui să vin şi eu, spuse ea.

Harman încuviinţă din cap.

– Aş fi dorit şi eu să poţi veni. Dar când oamenii vor digera veştile aduse de Daeman, când vor înţelege realmente că este posibil ca Ardis să fie ultimul nod rămas liber şi că cineva sau ceva înghite toate celelalte aşezări, există posibilitatea să urmeze o panică reală.

– Crezi că am rămas ultimii? şopti Ada.

– Habar n-am. Însă dacă dihania pe care Daeman a zărit-o sosind prin gaură este zeul Setebos, despre care vorbeau Caliban şi Prospero, atunci cred că vom avea probleme mari.

– Şi crezi că Daeman are dreptate... Caliban însuşi este pe Pământ?

Harman îşi muşcă buza o clipă.

– Da, răspunse în cele din urmă. Cred că are dreptate şi că monstrul i-a măcelărit pe toţi locuitorii turnului domi din Craterul Paris doar pentru a ajunge la Marina, mama lui Daeman... pentru a-i trimite un mesaj.

Norii acoperiseră iarăşi soarele şi afară se întunecase. Ada părea că urmăreşte concentrată activitatea frenetică de pe schelele cubiloului. O echipă de doisprezece bărbaţi şi femei râdeau sonor, plecând să schimbe santinelele de pe zidul nordic.

– Dacă Daeman are dreptate, rosti Ada încet, fără să se întoarcă spre Harman, ce-i opreşte pe Caliban şi pe creaturile lui să vină aici în timp ce eşti plecat? Poţi să revii din călătoria aceasta de salvare a lui Odiseu, doar pentru a găsi piramide de cranii în Palatul Ardis. Nici măcar n-am avea sonieul cu care să fugim.

– Oh... făcu Harman, şi se auzi ca un geamăt.

Se îndepărtă un pas de femeie, îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi obraji şi-şi dădu seama cât de rece şi lipicioasă îi era pielea.

– Iubitul meu, zise ea, şi se răsuci iute, păşind către el şi

îmbrăţişându-l cu putere. Îmi pare rău c-am spus asta. Bineînţeles că trebuie să te duci. Este teribil de important să-ncercăm să-l salvăm pe Odiseu… nu numai pentru că-i prietenul nostru, ci pentru că el este singurul care s-ar putea să ştie ce este această nouă ameninţare şi cum s-o contracarăm. Şi avem nevoie de fleşete. Iar eu n-aş fugi cu sonieul din Ardis, indiferent de circumstanţe. Este căminul meu. Este căminul nostru. Suntem norocoşi că avem alţi patru sute care să ne ajute să-l apărăm.

Îl sărută pe buze, apoi îl îmbrăţişă din nou cu putere şi murmură în pielea tunicii lui:

– Bineînţeles că e important să te duci. Du-te. Îmi pare rău… N-ar fi trebuit să rostesc vorbele acelea. Dar întoarce-te cât poţi de repede.

Harman dădu să vorbească, însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt. O strânse în braţe.

29

Când Harman coborî cu sonieul de pe platforma sulky, plutind la un metru deasupra solului lângă principala uşă din spate a Palatului Ardis, Petyr îl aştepta acolo.

– Vreau să vin şi eu, spuse bărbatul mai tânăr.

Purta mantia de călătorie şi centura de arme – la ea atârnau o sabie scurtă şi un pumnal –, iar arcul şi tolba plină cu săgeţi le avea pe umăr.

– I-am zis lui Daeman… începu Harman, proptindu-se în cot şi privind în sus, pe când stătea întins în adâncitura centrală frontală de pe suprafaţa maşinii zburătoare ovale.

– Da. Şi a fost logic… să-i zici lui. Este încă în şoc după moartea mamei şi organizarea mesagerilor l-ar putea ajuta să-şi revină. Dar ai nevoie de cineva cu tine la Pod. Hannah este îndeajuns de puternică pentru a duce targa cu Nimeni, însă vă trebuie cineva care să vă acopere spatele amândurora.

– De tine este nevoie aici…

Petyr îl întrerupse din nou. Vocea îi era înceată, fermă şi calmă, dar privirea intensă.

– Nu, nu este nevoie de mine, Harman *Uhr,* rosti bărbatul bărbos. Aici este nevoie de arma cu fleşete şi am lăsat-o cu încărcătoarele care au mai rămas, însă aici nu-i nevoie *de mine.* Ca şi tine, sunt treaz de peste douăzeci şi patru de ore – dispun

de o perioadă de somn de şase ore înainte de a reveni de strajă pe ziduri. Înţeleg că i-ai spus Adei *Uhr* că tu şi Hannah vă veţi întoarce în câteva ore.

– Ar trebui să… începu Harman şi se opri.

Hannah, Ada, Siris şi Tom ieşeau pe uşă cu targa lui Odiseu-Nimeni. Muribundul era învelit în pături groase. Harman se lăsă să lunece de pe sonieul plutitor şi-i ajută să-l ridice în adâncitura capitonată centrală din spate. Ca restricţionări de securitate pentru pasagerii săi, sonieul utiliza câmpuri de forţă direcţionate, totuşi exista de asemenea şi o plasă din fire de mătase încorporată în periferia tuturor adânciturilor, pentru echipamente sau alte obiecte neînsufleţite, iar Harman şi Hannah o traseră peste Nimeni şi o fixară. Era posibil ca prietenul lor să moară înainte să fi ajuns la Golden Gate şi nu dorea ca trupul să cadă din vehicul.

Avansă în patru labe şi se întinse în adâncitura de pilotare.

– Petyr vine cu noi, o anunţă pe Hannah.

Privirea femeii era asupra lui Odiseu aflat pe moarte şi nu dovedi niciun licăr de interes la auzirea veştii.

– Petyr, treci în stânga-spate. Ţine arcul şi tolba la îndemână. Hannah, în dreapta-spate. Legaţi-vă cu plasele.

Ada ocoli sonieul, se aplecă peste suprafaţa metalică şi-l sărută scurt.

– Să te-ntorci înainte să se-ntunece, altfel dai de naiba cu mine, rosti ea încetişor.

Se întoarse în conac împreună cu Tom şi Siris.

Harman verifică dacă toţi, inclusiv el, îşi fixaseră plasele, apoi întinse palmele sub marginea frontală a sonieului, activând panoul holografic de comenzi. Vizualiză trei cercuri verzi aflate în interiorul a trei cercuri roşii, mai mari. Palma stângă străluci albastru şi peste vedere i se suprapuseră traiectorii imposibile.

– *Destinaţia Golden Gate din Machu Picchu?* se auzi glasul inexpresiv al maşinii.

– Da.

– *Ruta de zbor cea mai rapidă?* întrebă maşina.

– Da.

– *Gata pentru iniţierea zborului?*

– Gata, zise Harman. Dă-i drumul!

Câmpurile de forţă restrictive îi apăsară pe toţi în jos. Sonieul acceleră peste palisadă şi copaci, se ridică aproape vertical şi

depăşi bariera sunetului înainte să fi ajuns la şapte sute de metri altitudine.

Ada nu privi sonieul plecând, iar când boomul sonie lovi clădirea – în timpul bombardamentului cu meteori al Căderii, auzise sute de asemenea boomuri – unica ei reacţie fu s-o roage pe Oelleo, care avea sarcini gospodăreşti în săptămâna aceea, să verifice dacă nu se spărseseră geamuri şi să le repare după cum putea.

Luă o mantie de lână de pe cuierul ei din holul principal şi ieşi în curte, apoi prin poarta din faţă a palisadei. Pământul şi iarba de aici – care fusese înainte peluza ei frontală frumoasă, care cobora dealul aproape cinci sute de metri, fiind acum păşunea pentru vitele Ardisului şi câmp de bătălie – fuseseră răscolite de copite şi de tălpile voynicşilor, după care totul îngheţase. Trebuia să fii atent cum păşeai, să nu-ţi scrânteşti glezna. Câteva droşte lungi trase de boi hurducăiau în lungul lizierei, iar bărbaţii şi femeile ridicau carcasele voynicşilor pe platforma de marfă. Metalul carapacelor avea să fie reciclat în arme. Glugile ca din piele aveau să fie tăiate şi recusute în haine şi scuturi. Ada se opri şi-l privi pe Kaman, unul dintre primii discipoli ai lui Odiseu în vara trecută, folosind cleşti speciali, proiectaţi şi forjaţi de Hannah, pentru a smulge săgeţile de arbalete din corpurile voynicşilor. Acestea erau aruncate în găleţile atârnate de droşte şi aveau să fie curăţate şi reascuţite. Platforma droştei, mâinile înmănuşate ale lui Kaman şi solul îngheţat erau albastre de sângele voynicşilor.

Ada ocoli palisada şi intră şi ieşi pe porţi, discută cu alte grupuri de lucru, îi trimise pe cei care stătuseră toată dimineaţa pe ziduri să intre pentru micul dejun şi sui în cele din urmă pe cupola furnalului, să vorbească cu Loes şi să privească ultimele pregătiri pentru turnarea de dimineaţă a fierului. Se prefăcea că nu-i observă pe Emme şi pe cei trei tineri care mergeau aparent nepăsători tot timpul la treizeci de paşi în urma ei, privind pădurile, atenţi la orice mişcare, cu arbaletele armate şi dublu încărcate.

Se întoarse în conac, trecând prin bucătărie, şi verifică funcţia temporală palmară; de la plecarea lui Harman trecuseră treizeci şi nouă de minute. Dacă aiureala aceea de estimare a sonieului era corectă – practic, ei nu-i venea să creadă, deoarece îşi

reamintea perfect ziua interminabilă pe care o zburaseră de la Golden Gate cu nouă luni în urmă, cu escala făcută în ceea ce acum ştia că era o pădure de sequoia din regiunea numită cândva Texas –, dar dacă estimarea fusese corectă, ar fi trebuit să fi ajuns deja. Presupunând că ar fi avut nevoie de o oră pentru a găsi acea legendară crio-nişă de vindecare, sau cel puţin pentru a-l introduce pe muribundul Nimeni într-un sarcofag crio-temporal, iubitul ei ar fi trebuit să revină înainte de servirea prânzului. Îşi reaminti că mâine era ziua în care ei îi revenea sarcina să gătească cina.

Îşi atârnă şalul pe cuier şi sui în camera ei – pe care o împărţea cu Harman –, după care închise uşa. În timpul discuţiilor, împăturise ţesătura turin adusă de Daeman şi o strecurase în buzunarul cel mai mare al tunicii, iar acum o scoase şi o deplie.

Harman nu urmărise aproape niciodată turinul. Îşi amintea că şi Daeman o făcuse rareori – seducerea tinerelor fusese genul lui de destindere înainte de Cădere, deşi, ca să fie cinstită, îşi reamintea de asemenea că se căznise să prindă fluturi de pe câmpii şi din pădure, când vizitase Ardisul pe când ea era copiliţă. Teoretic, erau verişori, în ciuda faptului că termenul nu însemna cine ştie ce legătură de sânge în lumea aceea care se sfârşise cu nouă luni în urmă. La fel ca „soră”, „verişoară”, era un titlu onorific folosit de adultele care erau prietene de mulţi ani, oferind în cazul minim ideea unei relaţii speciale între copiii lor. Acum, când ea însăşi era adultă, ba încă una gravidă, Ada înţelegea că onorificul „verişoară” putea să fi fost un indiciu că răposata ei mamă şi mama lui Daeman – de asemenea răposată, îşi aminti cu un fior – optaseră să rămână însărcinate de pachetul de spermă al aceluiaşi tată la momente diferite din vieţile lor. Surâse la gândul acela şi fu recunoscătoare că dolofanul afemeiat care fusese Daeman cândva nu izbutise s-o seducă.

Nu, Harman şi Daeman nu petrecuseră niciodată prea mult timp sub ţesătura turin. Cu toate acestea, Ada o făcuse. În cei aproape unsprezece ani cât funcţionaseră turinele, ea evadase zilnic în lumea imaginilor sângeroase ale asediului Troiei. Trebuia să recunoască în sinea sa că iubise violenţa şi energia acelor oameni imaginari – cel puţin se presupusese despre ei că erau imaginari, până îl cunoscuseră pe bătrânul Odiseu la Golden Gate – şi chiar graiul barbar, tradus cumva de turin, fusese ca un drog intoxicant pentru ea.

Se întinse pe pat, ridică ţesătura turin peste faţă, aşeză circuitele brodate pe frunte şi închise ochii, neaşteptându-se realmente ca turinul să funcţioneze.

Este noapte. Ea se află într-un turn din Troia.

Ştie că este Troia – Ilion –, deoarece în ultimul deceniu a văzut de sute de ori sub turin conturul clădirilor şi zidurilor cetăţii pe timp de noapte, dar până acum nu l-a văzut niciodată din perspectiva aceasta. Se găseşte într-un turn circular, dărăpănat, cu un perete lipsă pe latura sudică a clădirii; la numai câţiva metri depărtare, două persoane sunt ghemuite cu o pătură peste umeri, lângă un foc care constă doar din tăciuni. Le recunoaşte de îndată – Elena şi fostul ei soţ Menelau –, însă nu are habar de ce sunt laolaltă aici, în cetate, privind peste zid şi Poarta Scheiană în timpul unei bătălii nocturne dezlănţuite. Ce face Menelau aici şi cum poate să împartă o pătură – ba nu, înţelege ea, este mantia roşie a unui soldat – cu Elena? Timp de aproape zece ani, Ada i-a privit pe el şi pe ceilalţi ahei luptându-se pentru a intra în cetate cu scopul de a o captura sau omorî chiar pe femeia aceasta.

Este evident că aheii luptă pentru a pătrunde în cetate.

Ada îşi întoarce capul inexistent pentru a schimba câmpul de vedere – această experienţă cu ţesătura turin diferă de toate celelalte anterioare – şi se holbează uluită la Poarta Scheiană şi zidul înalt.

Seamănă mult cu bătălia noastră de azi-noapte de aici, din Ardis, gândeşte ea, apoi aproape că râde la comparaţia aceea. În locul unei palisade şubrede din lemn, înaltă de patru metri, Ilionul este înconjurat de un zid înalt de treizeci de metri şi gros de şapte metri, cu apărarea-i mult sporită de numeroasele turnuri, porţi secrete, ambrazuri, tranşee, şiruri de pari ascuţiţi, şanţuri şi parapete. În locul unei armate atacatoare de o sută de voynicşi silenţioşi, cetatea aceasta măreaţă este asaltată de zeci de mii de greci care ovaţionează, urlă, blestemă – torţe, focuri de tabără şi săgeţi înflăcărate iluminează kilometri şi kilometri din hoarda năvălitoare de eroi –, fiecare grup cu propriii săi regi, căpetenii, scări de asediu şi care de luptă, fiecare grup concentrat asupra propriei sale bătălii din interiorul bătăliei mai mari. În locul Palatului Ardis cu cele patru sute de suflete, apărătorii de aici – Ada poate să vadă mii de arcaşi şi suliţaşi, iar asta numai pe parapetele şi scările lungului zid sudic vizibil din

acest turn – păzesc vieţile a peste o sută de mii de semeni îngroziţi, care-i includ pe copiii lor, soţiile, fiicele, pruncii şi bătrânii neajutoraţi. În locul unicului sonie silenţios al lui Harman care zbura peste câmpul lor modest de bătălie, Ada vede văzduhul de aici ticsit cu zeci de care de luptă zburătoare, fiecare protejat de propria sa bulă de forţă, cu ocupanţii săi zeieşti lansând lănci de energie şi trăsnete fie în cetate, fie către hoardele asediatoare.

În toate celelalte ocazii în care fusese sub turin, Ada nu văzuse niciodată atât de mulţi zei olimpieni implicaţi direct în luptă. Chiar şi de la depărtarea aceasta, îi poate distinge pe Ares, Artemis şi Apollo, care zboară şi luptă în apărarea Troiei, ca şi pe Hera, Atena, Poseidon şi alţi zei arar văzuţi, dezlănţuiţi de partea aheilor atacatori. Nu se vede nici urmă de Zeus.

Lucrurile s-au schimbat cu siguranţă în cele nouă luni cât am fost departe de turin, gândeşte Ada.

– Hector n-a ieşit din odăile sale pentru a conduce bătălia, îi şopteşte Elena lui Menelau.

Ada revine cu atenţia asupra celor doi foşti soţi. Sunt ghemuiţi laolaltă peste un foc minuscul aici sus, pe platforma pe jumătate năruită şi deschisă sub cerul liber, cu mantia roşie de soldat ferind tăciunii de privirea celor de dedesubt.

– I-un laş, spune Menelau.

– Ştii bine că nu-i aşa. În războiul acesta nebunesc n-a fost un bărbat mai brav decât Hector, fiul lui Priam. Jeleşte.

– Pe cine? face el râzând. Pe el însuşi? De-acum durata vieţii îi poate fi măsurată în ore.

Arată hoardele de ahei care atacă Troia din toate direcţiile.

Elena priveşte şi ea.

– Crezi că asaltul acesta va reuşi, soţul meu? Mi se pare necoordonat. Şi nu există maşinării de asediu.

– Da, poate că fratele meu i-a condus prea iute în atac, mormăie Menelau, este prea multă confuzie. Dar dacă eşuează în seara aceasta, atacul de mâine va avea succes. Ilionul este sortit pieirii.

– Aşa se pare, încuviinţează încetişor Elena. Însă soarta aceasta i-a fost scrisă dintotdeauna, nu-i aşa? Nu, nobile soţ, Hector nu se plânge pe sine. El îşi jeleşte fiul ucis, pe Scamandrius, şi sfârşitul războiului cu zeii care i-ar fi putut răzbuna pruncul.

– Războiul a fost nebunie curată, mârâie el. Zeii ne-ar fi nimicit ori ne-ar fi alungat de pe pământ, tot aşa cum ne-au răpit familiile de-acasă.

– Îl crezi pe Agamemnon? şopteşte Elena. Au dispărut toţi?

– Cred ceea ce Poseidon, Hera şi Atena i-au spus lui Agamemnon: că familiile şi prietenii noştri, robii şi toţi ceilalţi din lume vor fi readuşi de zei când noi, aheii, vom da Ilionul pradă focului.

– Este posibil ca zeii, chiar dacă ei sunt nemuritori şi atotputernici, să facă aşa ceva, soţul meu – să-i îndepărteze pe toţi oamenii din lumea noastră?

– Ei trebuie s-o fi făcut. Fratele meu nu minte. Zeii i-au zis c-a fost lucrarea lor şi, iată, cetăţile ne sunt pustii! Şi am stat de vorbă şi cu alţii care au călătorit cu el. Toate ogoarele şi gospodăriile din Peloponez sunt... ssst, vine cineva!

Loveşte tăciunii cu piciorul, împrăştiindu-i, o împinge pe Elena în umbrele cele mai adânci ale zidului pe jumătate năruit şi stă în partea mascată a deschiderii spre scara circulară, cu spada trasă şi pregătită.

Ada aude târşâit de sandale pe trepte.

Un bărbat pe care nu l-a mai zărit niciodată – în armură şi mantie de pedestraş aheu, dar părând mai puţin voinic şi în acelaşi timp mai blând decât orice alt soldat pe care l-a văzut vreodată de sub turin – se iveşte în zona deschisă unde se termină brusc scara.

Menelau se repede, îl pironeşte astfel încât să nu-şi poată ridica braţele, şi aşază tăişul peste beregata intrusului surprins, gata să-i deschidă jugulara dintr-o singură tăietură.

– Nu! strigă Elena.

Menelau se opreşte.

– Este prietenul meu Hock-en-ber-iiii.

Regele aşteaptă o secundă, cu chip ferm şi antebraţul flexionându-se, ca şi cum încă ar plănui să reteze gâtul bărbatului mai slab, apoi însă îi smulge spada din teacă şi o aruncă departe. Îl îmbrânceşte după aceea pe pardoseală şi stă cu picioarele larg depărtate, aproape călare deasupra lui.

– Hockenberry? Fiul lui Duane? mârâie el. Te-am văzut de multe ori cu Ahile şi Hector. Ai venit odată cu făpturile-maşini.

Hockenberry? se întreabă Ada. Până acum n-a mai auzit numele acesta în povestea turinului.

– Nu, spune Hockenberry, frecându-şi atât grumazul, cât şi genunchiul învineţit. Fusesem aici de mulţi ani, dar mereu ca observator, până acum nouă luni când a început războiul cu zeii.

– Eşti prietenul lui Ahile care-fute-câinii-n-cur, pufneşte Menelau. Eşti sluga duşmanului meu Hector, a cărui pierire este pecetluită azi. Cum e şi a ta…

– Nu! strigă din nou Elena, şi face un pas înainte, prinzând braţul soţului ei. Hock-en-ber-iiii este unul dintre favoriţii zeilor. Şi prietenul meu. El mi-a zis despre platforma aceasta de pe turn. Şi dacă-ţi aminteşti, el obişnuia să-l poarte nevăzut pe Ahile, folosindu-şi medalionul de la gât pentru a călători ca zeii înşişi.

– Îmi amintesc. Dar prietenul lui Ahile şi al lui Hector nu-i şi prietenul meu. Ne-a descoperit. Le va spune troienilor unde ne-ascundem. Trebuie să moară.

– Nu, rosteşte Elena pentru a treia oară şi degetele ei albe par foarte mici pe antebraţul lui arămiu şi păros. Hock-en-ber-iiii este soluţia la problema noastră, soţul meu.

Menelau se holbează la ea, fără să înţeleagă.

Femeia indică bătălia care se desfăşoară dincolo de ziduri. Arcaşii trag sute – mii – de săgeţi în rafale ucigătoare. Aheii dezorganizaţi atacă zidul mai întâi cu scări, însă apoi se retrag, când replica arcaşilor le răreşte rândurile. Ultimii apărători troieni dindărătul zidurilor luptă cu vitejie dinspre partea lor de tranşee şi pari ascuţiţi – care de luptă ahee intră în plin, lemnul se frânge în aşchii, caii necheazǎ urlător în noapte, când parii le străpung flancurile înspumate –, până şi zeii şi zeiţele iubitoare de ahei, Atena, Hera şi Poseidon, se retrag dinapoia contraatacului sălbatic al principalilor zei apărători ai Troiei, Ares şi Apollo. Săgeţile energetice violete ale stăpânului arcului de argint cad la tot pasul printre ahei şi aliaţii lor nemuritori, prăbuşind oameni şi cai aidoma puieţilor sub secure.

– Nu-nţeleg, mormăie Menelau. Ce poate face pentru noi nemernicu-ăsta costeliv? Spada lui nu-i nici măcar ascuţită.

Păstrându-şi mâna pe antebraţul soţului ei, Elena îngenunchează cu graţie şi ridică medalionul din aur masiv de pe lanţul gros din jurul gâtului lui Hockenberry.

– Ne poate duce într-o clipită lângă fratele tău, dragul meu soţ. El este scăparea noastră. Unica noastră ieşire din Ilion.

Menelau mijeşte ochii, pricepând în mod vădit.

– Dă-te în lături, soţie. O să-i retez capul şi vom folosi medalionul fermecat.

– Doar eu îl pot folosi, rosteşte încet Hockenberry. Nici chiar moravecii cu ingineria lor avansată n-au reuşit să-l duplicheze sau să-l programeze să funcţioneze pentru ei. Medalionul TC este asociat unilateral cu undele cerebrale şi ADN-ul meu.

– I-adevărat, spune Elena aproape în şoaptă. De aceea Hector şi Ahile îl ţin întotdeauna pe Hock-en-ber-iiii de braţ când folosesc magia zeiască pentru a călători cu el.

– Ridică-te, zice Menelau.

Scoliastul se scoală. Aheul nu este un bărbat înalt ca fratele său, nici cu pieptul de taur ca Odiseu sau Aias, totuşi este aproape ca un zeu cu muşchii şi statura sa pe lângă acest Hockenberry slab şi cu abdomen proeminent.

– Du-ne acolo, acum, fiu al lui Duane, porunceşte Menelau. La cortul fratelui meu de pe nisip.

Celălalt clatină din cap.

– Fiu al lui Atreu, de luni de zile n-am mai folosit eu însumi medalionul TC. Moravecii mi-au explicat că zeii mă pot urmări prin ceva care se numeşte spaţiul Planck din matricea Calabi-Yau – mă pot urmări prin neantul pe care-l folosesc ei pentru deplasare. Eu i-am trădat pe zei şi m-ar ucide dacă m-aş mai teleporta cuantic.

Menelau zâmbeşte. Ridică spada şi o apasă de stomacul lui Hockenberry, până ce sângele apare prin tunică.

– O să te-omor pe loc dacă n-o faci, găoază de porc. Şi-o să-ţi deşir încet maţele-afară din trup.

Elena îşi pune mâna liberă pe umărul lui Hockenberry.

– Prietene, priveşte războiul de acolo – de dincolo de ziduri. În seara asta toţi zeii sunt preocupaţi de vărsarea de sânge. Uite, o vezi pe Atena cum se retrage cu o ceată dintre Furiile ei? Îl vezi pe măreţul Apollo în carul său, trăgând săgeţi ucigătoare în grecii care dau îndărăt? Nimeni nu te va observa dacă te teleportezi cuantic în seara asta, Hock-en-ber-iiii.

Bărbatul cu aspect modest îşi muşcă buza şi priveşte din nou bătălia – în mod evident, apărătorii troieni sunt acum în avantaj, cu mai mulţi oşteni revărsându-se prin portiţele secrete şi uşile de o singură persoană de lângă Poarta Scheiană; Ada îl zăreşte pe Hector, apărând în cele din urmă şi conducându-şi nucleul de trupe de elită.

– Bine. Dar nu pot să vă teleportez cuantic decât pe rând, câte unul.

– Ne vei lua pe amândoi odată, mârâie Menelau. Hockenberry clatină din cap.

– Nu pot. Nu ştiu motivul, însă medalionul TC îmi îngăduie să teleportez doar o singură persoană cu care sunt în contact. Dacă îţi aminteşti de mine cu Ahile şi Hector, atunci ţii minte că nu m-am teleportat cuantic niciodată cu amândoi, ci mă întorceam după celălalt peste câteva secunde.

– Este adevărat, soţul meu, zice Elena. Am văzut aceasta cu ochii mei.

– Atunci du-o pe Elena mai întâi, spune Menelau. La cortul lui Agamemnon de pe plajă, acolo unde corăbiile negre sunt trase pe nisip.

De jos se aud strigăte şi toţi trei se retrag de lângă marginea platformei pe jumătate năruită. Femeia izbucneşte în râs.

– Soţul meu, drag Menelau, eu nu pot merge prima. Sunt femeia cea mai detestată din toate timpurile de către argivi şi ahei. Chiar în puţinele clipe de care are nevoie prietenul meu Hock-en-ber-iiii să se întoarcă aici şi să revină cu tine, străjile lui Agamemnon sau ceilalţi greci de acolo – recunoscând-o pe căţeaua care sunt – m-ar străpunge cu o duzină de lănci. Tu trebuie să mergi primul. Eşti singurul meu protector.

Regele încuviinţează din cap şi-l înhaţă pe Hockenberry de grumaz.

– Foloseşte-ţi medalionul… *acum.*

Înainte de a atinge discul de aur, Hockenberry spune:

– Mă vei lăsa în viaţă, dacă voi face asta? Mă vei lăsa să plec liber?

– Bineînţeles, mârâie Menelau, dar până şi Ada poate zări privirea pe care i-o aruncă Elenei.

– Ai cuvântul meu că soţul meu nu-ţi va face niciun rău, zice ea. Acum, du-te, teleportează-te iute, cred c-aud paşi pe scară.

Hockenberry apucă medalionul de aur, închide ochii, răsuceşte ceva de pe suprafaţa lui, apoi dispar amândoi cu un pocnet slab al aerului care năvăleşte să ocupe locul rămas gol.

Pentru un minut, Ada rămâne doar cu Elena din Troia pe platforma ruinată. Vântul se înteţeşte, şuierând încetişor printre zidurile sfărâmate de aici de sus şi aducând strigătele grecilor care se retrag şi ale troienilor urmăritori de jos, de pe câmpia

luminată de torţe. Locuitorii cetăţii ovaţionează.

Brusc, Hockenberry reapare.

– E rândul tău, rosteşte el, şi atinge antebraţul femeii. Ai avut dreptate că nu mă va urmări niciun zeu. În seara asta e prea mult haos.

Arată din cap spre cerul plin de care de luptă zburătoare şi salve spintecătoare de energie.

Se opreşte înainte de a-şi atinge din nou medalionul.

– Eşti sigură că Menelau nu-mi va face niciun rău când te voi duce acolo?

– Nu-ţi va face niciun rău, murmură ea.

Pare aproape neatentă, ca şi cum s-ar strădui mai degrabă să asculte paşi pe scară.

Ada nu aude decât vântul şi strigătele îndepărtate.

– Hock-en-ber-iiii, aşteaptă o clipă. Trebuie să-ţi spun că ai fost un amant bun… şi un prieten bun. Ţin foarte mult la tine.

El înghite în mod vizibil un nod.

– Şi eu… ţin… la tine.

Femeia cu păr negru zâmbeşte.

– Hock-en-ber-iiii, nu mă voi alătura lui Menelau. Îl urăsc. Mi-e frică de el. Nu-i voi mai ceda niciodată.

Scoliastul clipeşte repede şi priveşte către liniile aheene acum îndepărtate. Grecii se regrupează îndărătul propriilor lor tranşee cu pari ascuţiţi, la trei kilometri depărtare, aproape de linia nesfârşită de corturi şi focuri de tabără, unde nenumăratele corăbii negre sunt trase pe nisip.

– Te va ucide, dacă ocupă cetatea, îi zice încetişor.

– Da.

– Te pot teleportă undeva. Într-un loc sigur.

– Este adevărat, dragul meu Hock-en-ber-iiii, că toată lumea este goală acum? Marile cetăţi? Sparta mea? Gospodăriile din piatră? Insula Itaca a lui Odiseu? Oraşele de aur persane?

Hockenberry îşi muşcă buza.

– Da, spune el într-un târziu, este adevărat.

– Atunci, unde să mă duc? Pe muntele Olimp? Până şi Gaura a dispărut, iar olimpienii au înnebunit.

El îşi deschide palmele.

– Atunci va trebui să avem pur şi simplu încredere că Hector şi oştile lui îi vor ţine în loc… draga mea. Îţi jur că orice se va întâmpla, nu-i voi zice niciodată lui Menelau că ai ales să rămâi

aici.

– Ştiu.

Din mâneca ei largă, un cuţit îi lunecă în palmă. Roteşte braţul şi aduce lama scurtă, dar foarte ascuţită, în sus, sub coastele lui, înfigând-o până la mâner. Răsuceşte tăişul, pentru a găsi inima.

Hockenberry deschide gura ca şi când ar vrea să strige, însă nu reuşeşte decât să horcăie. Se apasă cu degetele pe trunchiul însângerat, apoi se prăbuşeşte grămadă.

Elena trage cuţitul, când bărbatul cade.

– La revedere, Hock-en-ber-iiii.

Coboară iute treptele şi sandalele aproape că nu scot niciun sunet pe piatră.

Ada îl priveşte pe bărbatul care moare, sângerând abundent, şi doreşte să poată face ceva, dar ea este, desigur, invizibilă şi intangibilă. Mânată de un impuls, amintindu-şi felul în care Harman a comunicat cu sonieul, ridică palma spre ţesătura turin, atinge broderia cu degetele şi vizualizează trei pătrate albastre în centrul a trei cercuri roşu.

Brusc, Ada este *chiar acolo* – stă pe platforma ruinată şi expusă din turnul fără vârf din Ilion. Nu stă aici şi se uită prin turin, ci este *chiar acolo.* Poate să simtă vântul rece care-i smuceşte bluza şi fusta. Poate să simtă mirosurile necunoscute de mâncare gătită, ca şi pe cele de vite, care se înalţă din piaţa vizibilă dedesubt. Poate să audă mugetul bătăliei imediat dincolo de zid şi să simtă vibraţiile aerului cauzate de clopotele şi gongurile mari care răsună în lungul zidurilor troiene. Coboară ochii şi-şi vede picioarele stând ferm pe piatra crăpată.

– Ajutor… te rog… şopteşte bărbatul care moare, sângerând.

A vorbit în engleza comună. Cu ochii lărgindu-se de oroare, Ada îşi dă seama că el o *vede…* că o priveşte *direct.* Cu ultimele puteri, bărbatul ridică braţul stâng spre ea, implorator, rugător.

Ada îşi smulse ţesătura turin de pe frunte.

Se afla în dormitorul ei din Palatul Ardis. Panicată, cu inima bubuind, accesă funcţia temporală palmară.

Trecuseră numai zece minute de când se întinsese cu ţesătura turin, patruzeci şi nouă de când iubitul ei Harman plecase în sonie. Se simţi dezorientată şi icni uşor, ca şi cum i-ar fi revenit greţurile matinale. Încercă să se scuture de senzaţiile acelea şi să le înlocuiască prin fermitate, dar nu sfârşi decât printr-un

sentiment şi mai clar de greaţă.

După ce împături ţesătura turin şi o ascunse în sertarul cu lenjerie intimă, Ada se grăbi să coboare, pentru a vedea ce se întâmplă în Ardis şi în împrejurimi.

30

Drumul cu sonieul fu chiar mai excitant decât îşi imaginase Harman, iar el ştia că avea o imaginaţie a naibii de bună. De asemenea, era singurul de la bord care suise cu un scaun din lemn pe un ciclon de fulger din Bazinul Mediteranean tocmai până la un asteroid din inelul ecuatorial şi presupusese că nimic nu s-ar fi putut compara cu fiorul şi teroarea acelei călătorii.

Călătoria aceasta ocupa locul al doilea, la distanţă foarte mică.

Sonieul trecu de bariera sonică – aflase despre bariera aceasta dintr-o carte pe care o siglase chiar luna trecută – înainte să ajungă la şapte sute de metri altitudine deasupra Ardisului şi până ce ieşise prin stratul superior de nori, sub lumina strălucitoare a soarelui, gonea aproape vertical şi era mai rapid decât propriile sale boomuri sonice, deşi zborul era departe de a fi silenţios. Şuierul şi vuietul aerului care mugea peste câmpul de forţă erau îndeajuns de puternice pentru a îneca orice tentative de conversaţie.

Nu existară niciun fel de astfel de încercări. Acelaşi câmp de forţă care-i ferea de vântul urlător îi apăsa pe toţi patru cu feţele în jos în adânciturile capitonate. Nimeni rămase fără cunoştinţă, Hannah avea un braţ trecut peste el, iar Petyr se holba cu ochii larg căscaţi, înapoi, peste umăr, către norii care se îndepărtau rapid dedesubt.

Peste câteva minute vuietul se reduse la nivelul şuieratului unui ceainic, apoi se stinse într-un oftat. Cerul albastru deveni negru. Orizontul se curba ca un arc alb încordat la maximum şi sonieul continua să gonească spre cer – vârful din argint al unei săgeţi invizibile. După aceea stelele deveniră pe neaşteptate vizibile, ivindu-se nu treptat, ca la apusul soarelui, ci într-o clipă, umplând bolta neagră ca nişte artificii silenţioase. Deasupra lor, inelele-p şi -e se roteau lent, strălucind înspăimântător de intens.

Pentru un moment teribil, Harman fu sigur că sonieul îi ducea înapoi în inele – la urma urmelor, acelaşi vehicul îi transportase pe Daeman, pe Hannah, lipsită de cunoştinţă, şi pe el însuşi jos,

de pe asteroidul orbital al lui Prospero –, dar apoi sonieul începu să se încline şi el îşi dădu seama că se aflau la mii de kilometri de inelele orbitale, imediat deasupra atmosferei. Orizontul era curbat, însă Pământul continua să acopere vederea de sub ei. Cu nouă luni în urmă, când el, Savi şi Daeman suiseră pe vortexul fulgerător către inelul-e, Pământul păruse mult mai departe dedesubt.

– Harman! strigă Hannah din adâncitura din spate, când sonieul se răsuci până se întoarse cu susul în jos, astfel încât întinderea orbitoare de nori albi ai planetei se găsea acum deasupra lor. Totu-i în regulă? Aşa trebuie să fie?

– Da, este perfect normal.

Diverse forţe, inclusiv frica, încercau să-i ridice corpul răstignit pe capitonaje, dar câmpul de forţă îl apăsa înapoi. Stomacul şi urechea internă îi reacţionau faţă de absenţa gravitaţiei şi orizontului. În realitate nu avea nici cea mai mică idee dacă era ceva normal sau dacă sonieul încercase să efectueze vreo manevră de care nu era capabil şi ei se aflau la câteva secunde de moarte.

Petyr îi prinse uitătura şi Harman văzu că tânărul ştia că minţise.

– S-ar putea să vomit, rosti Hannah.

Tonul ei era complet nepăsător.

Sonieul se năpusti înainte şi în jos, mânat de propulsoare şi forţe invizibile, şi Pământul începu să se rotească.

– Închide ochii şi ţine-te de Odiseu! strigă Harman.

Zgomotele reveniră când reintrară în atmosferă. Harman se pomeni străduindu-se să privească înapoi, în sus spre inele, întrebându-se cât din insula orbitală a lui Prospero supravieţuise, întrebându-se dacă Daeman nu se înşela în certitudinea sa potrivit căreia Caliban îi ucisese mama şi-i măcelărise pe toţi oamenii din Craterul Paris.

Trecură minute. I se păru că se găseau deasupra continentului despre care ştia că se numise cândva America de Sud. În ambele emisfere existau nori, care se învolburau, crenelau, unduiau, se turteau şi se înălţau, dar el întrezări de asemenea, prin spărturile din plafonul lor, strâmtoarea largă despre care Savi le spusese că, odată, fusese un istm continuu ce lega cele două continente.

Apoi focul îi înconjură şi zbieretele şi mugetele crescură chiar mai intens decât în ascensiune. Sonieul spirala în atmosfera mai

densă aidoma unei fleşete rotitoare.

– O să fie bine! răcni către Hannah şi Petyr. Am mai trecut prin asta! O să fie bine!

Nu-l puteau auzi – vuietul era deja prea puternic –, aşa că bărbatul nu adăugă precizarea „Am mai trecut prin asta… *o dată”* la care se gândea. Hannah fusese la bord când acelaşi sonie îi adusese pe Daeman, Harman şi pe ea de pe insula orbitală a lui Prospero, aflată în dezintegrare, dar nu fusese pe deplin conştientă şi nu avea amintiri reale despre coborârea aceea.

Harman decise că închiderea ochilor când sonieul se repezi din nou spre Pământ în uterul său de plasmă reprezenta şi pentru el opţiunea cea mai bună.

Ce dracu' fac? Îndoielile îl asaltară iarăşi. El nu era un lider – ce credea că făcea, luând sonieul şi două vieţi care avuseseră încredere în el şi riscându-le în felul acesta? Nu mai zburase niciodată aşa, de ce crezuse atunci că va întreprinde cu succes călătoria? Şi chiar dacă ar fi reuşit, cum putea să justifice luarea vehiculului de la Palatul Ardis tocmai în momentele de pericol maxim la adresa comunităţii? Prioritatea principală ar fi trebuit să fie raportul făcut de Daeman asupra creaturii Setebos, care îngropase Craterul Paris şi celelalte comunităţi din nodurile-fax, nu cursa aceasta către Golden Gate din Machu Picchu, doar pentru a-l salva pe Odiseu. Cum cutezase s-o părăsească pe Ada, care era gravidă şi depindea de el? Nimeni avea să moară probabil oricum, şi atunci de ce să rişte câteva sute de vieţi – poate zeci de mii, dacă avertismentul lor nu ajungea la celelalte comunităţi – în această încercare aproape lipsită de speranţă pentru a-l salva pe bătrânul grav rănit?

Bătrânul… În timp ce vântul îşi înteţea ţipetele şi sonieul se cutremura, Harman se ţinu strâns cu disperare şi făcu o grimasă. *El* era bătrânul grupului, nu mai erau nici două luni până la al Cincilea şi Final Douăzeci. Înţelese că el încă se aştepta să dispară odată cu aniversarea aceea finală şi apoi să fie faxat sus în inele, măcar că nu mai rămăseseră cuve de vindecare pentru a-l primi. *Şi cine ştie dacă nu se va petrece aşa?* gândi el. Credea despre sine că era cel mai bătrân om de pe Pământ, cu posibila excepţie a lui Odiseu-Nimeni, care putea să aibă orice vârstă. Însă Nimeni avea să moară probabil oricum, peste câteva minute sau ore. *Ca noi toţi,* îşi spuse Harman.

Ce dracu' avusese în minte când concepuse un copil cu o femeie abia trecută cu şapte ani peste Primul Douăzeci? Ce drept avea să-i îmboldească pe alţii să revină la ideea modelului de familie din Epoca Pierdută? Cine era el să spună că noua realitate cerea ca taţii copiilor să fie cunoscuţi mamei şi altora şi ca bărbatul să rămână cu femeia şi copiii? Ce ştia de fapt bătrânul pe nume Harman despre modelul vechi de familie... despre îndatorire... despre orice şi cine era el să conducă pe oricine? Înţelese că singurul lucru care îl definea în mod unic era faptul că învăţase să citească. Timp de mulţi ani fusese singura persoană de pe Pământ care putuse face asta. *Ce să zic, mare chestie!* Acum toţi care doreau aveau funcţia-siglare şi mulţi alţii de la Ardis învăţaseră de asemenea cum să decodifice cuvintele şi sunetele din floricelele scrise în cărţile vechi.

La urma urmelor nu sunt atât de special.

Câmpul de plasmă din jurul sonieului se destrămă şi rotaţia încetă, dar limbile de flăcări continuau să lingă de ambele părţi.

Dacă sonieul este distrus – sau pur şi simplu rămâne fără combustibil... energie... indiferent cu ce anume funcţionează –, Ardisul este condamnat la moarte. Nimeni nu va şti niciodată ce ni s-a întâmplat – vom dispărea pur şi simplu şi Ardisul va rămâne fără unicul său vehicul zburător. Voynicşii vor ataca din nou sau va apărea Setebos, iar fără sonie cu care să zboare între Palat şi pavilionul nod-fax, Ada şi ceilalţi nu vor avea unde să se retragă. Le-am pus în pericol unica speranţă de fugă.

Stelele dispăreau, cerul devenea albastru-închis, apoi albastru-deschis, după care intrară într-un strat superior de nori şi sonieul îşi reduse viteza.

Dacă izbutesc să-l instalez pe Nimeni în vreo crio-nişă, mă-ntorc direct, gândi Harman. *O să rămân cu Ada, şi-i las pe Daeman, Petyr sau Hannah şi pe cei mai tineri să ia deciziile şi să-şi urmeze calea. Eu am un copil la care să mă gândesc.* Ultima idee era chiar mai înspăimântătoare decât vibraţiile şi salturile violente ale sonieului.

Multe minute, vehiculul zburător aflat în coborâre fu învăluit în nori care curgeau peste câmpul său de forţă încă zumzăitor ca fumul învolburat, mai întâi amestecându-se cu zăpada care plutea în jur, apoi năpustindu-se pur şi simplu mai departe, precum sufletele înălţându-se ale tuturor miliardelor de oameni ce trăiseră şi muriseră înainte de secolul lui Harman pe Pământul

încă nevăzut sub linţoliu. După aceea sonieul ieşi din plafonul de nori la o mie de metri deasupra piscurilor ascuţite şi Harman privi iarăşi de sus către Golden Gate din Machu Picchu.

Platoul era înalt, verde şi în terase cu laturi abrupte, mărginit de vârfuri zimţate şi de canioane adânci, şi mai verzi. Podul vechi, cu turnurile ruginite înalte de peste două sute de metri, era aproape, dar nu complet, conectat de cei doi munţi crestaţi ce flancau podişul cu terase, pe care se distingeau formele unor ruine şi mai vechi. Fostele clădiri de pe platou nu erau acum decât contururi din pietre pe fundal verde. Pe podul cel mare în sine, vopseaua cândva portocalie strălucea pe alocuri ca petice de licheni, însă rugina transformase majoritatea structurii în roşu intens, de sânge uscat. Patul căii suspendate se prăbuşise ici şi colo, unele cabluri de suspensie colapsaseră, dar Golden Gate continua să fie vizibil ca pod… însă unul care nu începea de nicăieri şi nu ajungea nicăieri.

Când văzuse prima dată, din depărtare, structura ruinată, Harman crezuse că turnurile uriaşe şi cablurile orizontale grele de conectare erau acoperite de iederă verde-strălucitoare, dar acum ştia că bulele acelea verzi, lianele atârnătoare şi tuburile de legătură formau chiar habitatele, adăugate probabil la multe secole după construirea podului. Poate nu complet ironic, Savi spusese că globurile, bulele şi spiralele verzi de buckysticlă erau tot ce mai menţinea laolaltă structura străveche.

Harman, Hannah şi Petyr se ridicară pe coate pentru a privi, când sonieul încetini, zbură orizontal pentru scurt timp, după care începu un lung viraj descendent care avea să-i aducă dinspre sud pe podiş şi la pod. Panorama era chiar mai dinamică decât prima dată când o văzuse Harman, deoarece norii erau acum mai jos, ploaia cădea pe piscurile împrejmuitoare şi fulgerele licăreau îndărătul munţilor înalţi, către vest, în timp ce raze rătăcitoare de lumină solară coborau prin spărturi din norii zburători pentru a ilumina podul, patul căii de rulare, spiralele din buckysticlă verde şi platoul în sine. Nori iuţi traseră perdele negre de ploaie între sonie şi pod, ocultându-le vederea pentru un minut, însă apoi trecură grăbit pe lângă ei, spre est, în vreme ce alte zdrenţe de nori şi coloane de raze solare menţineau întreaga scenă în mişcare aparentă.

Ba nu, îşi dădu seama Harman, nu doar în mişcare aparentă… pe pante şi pe pod se mişcau forme. Mii de forme. La început

crezu că era o iluzie optică determinată de norii care goneau şi de lumina în perpetuă mişcare, totuşi după aceea, când sonieul viră către turnul nordic, pentru a ateriza, înţelese că erau mii de voynicşi – poate zeci de mii. Creaturile fără ochi, cu corpuri cenuşii şi gheburi pieloase, acopereau ruinele vechi şi vârful verde şi roiau în sus pe turnurile podului, înghesuindu-se între ele pe calea de rulare năruită, deplasându-se rapid şi sacadat precum nişte gândaci înalţi de doi metri în lungul cablurilor de susţinere ruginite. Zări vreo douăzeci pe turnul nordic cu vârf plat pe care Savi aterizase ultima dată şi unde sonieul părea că intenţionează să aterizeze acum.

– *Apropiere manuală sau automată?* întrebă sonieul.

– Manuală! strigă Harman.

Consola de comandă virtuală holografică se materializă brusc şi el răsuci omnicontrolerul, pentru a îndepărta vehiculul de turnul nordic, cu numai câteva secunde şi cincisprezece metri înainte să fi coborât printre voynicşi. Doi chiar săriră spre ei, unul apropiindu-se până la trei metri, după care căzu fără sunet către stâncile aflate la mai bine de şaptezeci de etaje dedesubt. Duzina rămasă pe vârful plat al turnului îi urmări cu privirile lor fără ochi, în infraroşu, şi alte zeci se revărsară în sus pe turnurile cu suprafeţe neregulate, tăind în ciment cu degetele cu lame şi tălpile cu muchii ascuţite, pe când se căţărau.

– Nu putem ateriza, rosti Harman.

Podul, versanţii platoului, ba şi vârfurile din jur mişunau de creaturile care alergau peste tot.

– Pe bulele verzi nu sunt voynicşi! strigă Petyr.

Se ridicase în genunchi, cu arcul în mâna stângă şi o săgeată înstrunată. Câmpul de forţă se deconectase şi aerul era friguros şi umed. Mirosea foarte puternic a ploaie şi vegetaţie în putrefacţie.

– Nu putem ateriza pe bulele verzi, spuse Harman, descriind cu sonieul un cerc la treizeci de metri în jurul cablurilor de suspendare. N-avem cum intra. Trebuie să ne-ntoarcem.

Viră înapoi către nord şi începu să crească altitudinea.

– Stai! strigă Hannah. Opreşte!

Harman reveni la o traiectorie orizontală, descriind lin un cerc, cu vehiculul uşor aplecat spre interior. În vest, fulgerele pâlpâiau între nori joşi şi piscuri înalte.

– Acum zece luni când am fost aici, am explorat locul în timp

ce tu şi Ada vânaţi Păsările Terorii cu Odiseu. Una dintre bule… pe turnul sudic… avea alte sonieuri în ea, ca un fel de… nu ştiu… Care era cuvântul pe care l-am siglat din cartea legată în gri? „Garaj”?

– Alte sonieuri! strigă Petyr.

Harman simţi şi el imboldul de a răcni din tot sufletul. Mai multe maşini zburătoare ar fi putut decide soarta tuturor celor din Palatul Ardis. Se întrebă de ce oare Odiseu nu menţionase niciodată sonieurile acelea suplimentare, când se întorsese cu armele cu fleşete după excursia lui solitară la Pod, cu luni în urmă.

– Nu, nu sonieuri… vreau să zic, nu complete, adăugă Hannah iute, ci *părţi* din ele. Carcase. Părţi din maşini.

Harman clătină din cap, simţind cum entuziasmul îi pierea.

– Şi ce are asta de-a face cu…

– Părea un loc unde sonieurile ar fi putut ateriza.

Harman viră sonieul pe lângă turnul sudic, având grijă să rămână la distanţă. Peste o sută de voynicşi erau pe turnuri, dar niciunul pe zecile de bule verzi care se îngrămădeau şi se răsuceau în jurul turnurilor podului aidoma unor ciorchini de struguri de diverse dimensiuni.

– Nu există nicio deschidere, nicăieri! strigă el. Şi sunt atât de multe bule… n-o să-ţi reaminteşti niciodată în care ai fost, privindu-le de aici, din afară.

Din prima lor vizită ţinea minte că, deşi sticla sferelor din buckysticlă era transparentă şi incoloră când priveai dinăuntru spre afară, bulele erau opace pentru privitorii din exterior.

Fulgere licăriră. Începu să plouă şi câmpul de forţă pâlpâi iarăşi, activându-se. Voynicşii de pe vârfurile turnului şi sutele care erau agăţaţi de laturile verticale ale turnului în sine îşi roteau corpurile fără ochi pentru a le urmări cercurile.

– Pot să-mi reamintesc, zise Hannah din adâncitura posterioară, unde stătea în genunchi, ţinând între palme mâna lui Odiseu, care era lipsit de cunoştinţă. Am memoria vizuală bună… o să-mi refac pur şi simplu traseul din după-amiaza aceea, când am fost acolo, o să privesc din diverse unghiuri şi o să-mi dau seama în care bulă am fost.

Se uită în jur, apoi închise ochii pentru un minut.

– Acolo, rosti ea indicând o sferă verde situată la douăzeci de metri înălţime pe turnul sudic, la două treimi din înălţimea

monolitului roşu-portocaliu.

Era identică cu sutele de proeminenţe verde-sticlos de pe turnul acela.

Harman zbură mai aproape.

– Nicio deschidere, anunţă el, şi răsuci omnicontrolerul, staţionând cu sonieul la douăzeci şi cinci de metri de bulă. Savi ne-a coborât pe vârful turnului nordic.

– Totuşi, mi se pare logic ca ei să fi *zburat* cu sonieurile în… *garajul* ăla. Avea baza plată şi dintr-un material diferit decât majoritatea globurilor verzi.

– Voi doi mi-aţi spus odată că Savi zicea că era un muzeu, interveni Petyr, şi de atunci am siglat cuvântul acela. Probabil c-au adus părţile de sonieuri bucată cu bucată.

Hannah clătină din cap. Nu pentru prima dată, Harman se gândi că tânăra cea plăcută putea fi încăpăţânată atunci când dorea.

– Să ne mai apropiem niţel, rosti ea.

– Voynicşii… începu Harman.

– Nu sunt pe bulă, aşa că ar trebui să sară către noi de pe turn. Putem ajunge chiar până la bulă, fără ca ei să ne ajungă din săritură.

– Ajung într-un minut pe chestia verde, făcu Petyr.

– Nu cred, insistă Hannah. Ceva îi opreşte să meargă pe sticlă.

– Mi se pare lipsit de sens.

– Ia stai, făcu Harman. Poate că nu-i lipsit de sens.

Le povesti celor doi despre tractorul în care fuseseră cu zece luni în urmă, când Savi îi dusese pe Daeman şi pe el în Bazinul Mediteranean.

– Partea de sus a maşinii era ca sticla asta, zise el, colorată când te uitai de afară, dar transparentă dinăuntru. Însă pe ea nu se prindea nimic. Nici ploaia, ba nici chiar voynicşii, când au încercat să sară pe tractor în Ierusalim. Savi a spus că sticla avea un fel de câmp de forţă imediat deasupra ei, care făcea să fie complet lipsită de frecare. Nu-mi amintesc totuşi dacă ar fi spus că era buckysticlă.

– Să ne mai apropiem niţel, ceru Hannah.

Când ajunseră la şapte metri de bulă, Harman văzu intrarea. Era subtilă şi n-ar fi sesizat-o niciodată, dacă n-ar fi fost pe Insula lui Prospero, unde atât ecluza spre oraşul orbital, cât şi intrarea în firmerie funcţionau cu aceeaşi tehnologie. Un dreptunghi abia

vizibil la marginea bulei alungite avea o nuanţă niţel mai deschisă decât verdele restului buckysticlei. Le povesti celorlalţi despre ceea ce Savi numise „membranele semipermeabile” de la ecluza lui Prospero şi firmerie.

– Dar dacă asta nu-i una dintre membranele alea nu-ştiu-cum? întrebă Petyr. Dacă-i doar o iluzie optică produsă de lumină?

– Cred c-atunci o să ne zdrobim, răspunse Harman. Deplasă uşor omnicontrolerul şi sonieul lunecă înainte.

– Dacă-l aşezaţi acolo, va muri, rosti un glas din beznă.

Apoi Ariel păşi în lumină.

Membrana moleculară semipermeabilă fusese îndeajuns de permeabilă, dreptunghiul se solidificase îndărătul lor, Harman coborâse sonieul pe puntea din metal printre părţile dezmembrate ale celorlalte vehicule şi ei trei nu mai pierduseră vremea, ci-l aşezaseră pe Odiseu-Nimeni pe targă şi ieşiseră din garaj. Hannah prinsese partea din faţă a tărgii, Harman partea din spate, Petyr le asigurase paza şi pătrunseseră imediat în labirintul spiralelor de bule verzi, traversând coridoare, suind pe escalatoare nemişcate şi îndreptându-se către bula cu sicrie din cristal, unde Savi spusese că atât ea, cât şi Odiseu îşi dormiseră lungile somnuri criogenice.

În câteva minute, Harman fusese impresionat nu doar de memoria lui Hannah, care nu şovăia niciodată când ajungea la o joncţiune de coridoare sau scări, ci şi de forţa ei. Tânăra subţirică nici măcar nu gâfâia, deşi el ar fi salutat o pauză. Odiseu-Nimeni nu era prea înalt, dar era *greu.* Se surprinsese privind la pieptul bărbatului inconştient pentru a se asigura dacă mai răsufla. Încă o făcea… însă foarte, foarte slab.

Când ajunseseră la principala spirală de bule care se ridica în jurul turnului podului, toţi trei ezitaseră şi Petyr înălţase arcul pregătit.

Zeci de voynicşi atârnau de metalul podului, aparent privind în jos către ei cu carapacele lor lipsite de ochi.

– Nu ne pot vedea, spusese Hannah. Bula este întunecată din exterior.

– Ba nu, eu cred că ne pot vedea, o contrazisese Harman. Savi a spus că receptoarele glugilor lor pot să vadă pe trei sute şaizeci de grade în infraroşu… spectrul de lumină care este mai mult căldură decât ceva vizibil, cel în care ochii noştri nu pot să

vadă... şi am senzaţia că ei ne zăresc chiar şi prin buckysticla opacă.

Avansaseră alţi treizeci de paşi pe coridorul-bulă curbat, iar voynicşii îşi schimbaseră poziţiile atârnate pentru a le urmări înaintarea. Brusc, şase creaturi voinice săriseră pe sticlă.

Petyr ridicase arcul înstrunat şi Harman fusese sigur că voynicşii vor trece prin buckysticlă, spărgând-o, dar se auziseră numai nişte bufnete foarte slabe, când creaturile loviseră succesiv câmpul de forţă gros de un milimetru şi lunecaseră, prăbuşindu-se în hău. Întâmplător oamenii se aflaseră într-o porţiune a coridorului unde podeaua era aproape transparentă – o experienţă descurajantă, totuşi Harman şi Hannah o mai trăiseră şi avuseseră încredere că podeaua semi-transparentă îi va susţine. Petyr îşi privise întruna picioarele, parcă aşteptându-se să cadă în gol dintr-o clipă în alta.

Trecuseră prin sala cea mai mare – „muzeu” o numise Savi – şi pătrunseseră în bula prelungă cu sicrie din cristal. Aici buckysticla era aproape opacă şi foarte verde. Îi reamintea lui Harman de vremea când – putea oare să fi trecut doar un an şi jumătate de atunci? – înaintase kilometri în Breşa Atlantică şi, privind prin zidurile uriaşe de apă de o parte şi cealaltă, văzuse peşti imenşi care înotau mult deasupra capului său. Lumina fusese slabă şi verzuie, ca aici.

Hannah lăsase jos targa, Harman se grăbise s-o imite, iar ea se uitase în jur.

– Care crio-nişă?

În sala mare erau opt sicrie din cristal, toate goale şi strălucind mat în lumina slabă. Dulapuri înalte de maşinării zumzăitoare erau conectate la sicrie şi lumini virtuale pâlpâiau verde, roşu şi chihlimbarul deasupra suprafeţelor metalice.

– Habar n-am, răspunsese Harman.

Savi le povestise lui Daeman şi Harman că ea dormise secole în una sau mai multe dintre aceste crio-nişe, dar conversaţia aceea se petrecuse cu mai bine de zece luni în urmă, pe când intrau cu tractorul în Bazinul Mediteranean şi nu-şi mai reamintea bine toate detaliile. Poate că nici nu existaseră detalii pe care să şi le reamintească.

– S-o încercăm pe prima, spusese el.

Îl prinsese pe Odiseu cel lipsit de cunoştinţă de sub braţele bandajate, îi aşteptase pe Petyr şi Hannah să-l apuce bine, apoi

dăduseră să-l ridice în sicriul cel mai apropiat de o scară spiralată, despre care Harman îşi reamintea că suia în alt coridor-bulă.

– Dacă-l aşezaţi acolo, va muri, rosti încetişor un glas androgin din beznă.

Toţi trei se grăbiră să-l lase pe Odiseu înapoi pe targă. Petyr îşi înălţă arcul. Harman şi Hannah îşi duseră mâinile la mânerele spadelor. Silueta ieşi din întunericul dindărătul maşinăriilor de monitorizare.

Harman ştiu imediat că acesta era Ariel, despre care povestiseră Savi şi Prospero, însă nu putea preciza de unde provenea certitudinea respectivă. Silueta era scundă – cam un metru şi cincizeci – şi nu tocmai umană. El sau ea avea piele alb-verzuie, care nu era de fapt piele – vedea înăuntrul corpului, unde se părea că lumini scânteietoare pluteau în fluid de smarald –, şi o faţă perfect formată, atât de androgină, încât îi reamintea de imaginile de îngeri pe care le siglase din unele dintre cele mai vechi cărţi din Palatul Ardis. El sau ea avea braţe lungi şi suple, şi mâini normale, cu excepţia lungimii şi graţiei degetelor, şi părea să poarte papuci verzi şi moi. La început Harman crezu că Ariel era îmbrăcat cu haine – de fapt, nu atât haine, cât nişte liane spălăcite, cu frunze, care-i înfăşurau forma zveltă şi erau cusute într-un soi de combinezon mulat –, dar apoi înţelese că modelul respectiv era *în* pielea creaturii, nu pe aceasta. Nu se zăreau organe sexuale.

Chipul lui Ariel era îndeajuns de omenesc – nas lung şi subţire, buze pline, curbate într-un surâs uşor, ochi negri, păr care îi cobora buclat pe umeri în şuviţe alb-verzui –, totuşi faptul că prin pielea lui transparentă vedeai nodurile luminoase ce pluteau înăuntru diminua impresia că priveai o fiinţă omenească.

– Tu eşti Ariel, rosti Harman pe un ton nu tocmai întrebător.

Făptura înclină din cap în semn de recunoaştere.

– Pricep că Savi însăşi v-a vorovit despre mine, zise el sau ea cu glasul acela înnebunitor de melodios.

– Da. Crezusem însă că ai fi… intangibil… ca proiecţia lui Prospero.

– O hologramă. Nu. Prospero îşi asumă substanţă după voie, însă arar îi place s-o facă. Eu, pe de altă parte, deşi sunt numit spirit sau duh de-atâta vreme şi de-aşa mulţi, iubesc să fiu corporal.

– De ce spui că crio-nişa aceasta îl va ucide pe Odiseu? întrebă Hannah.

Se ghemuise lângă bărbatul inconştient şi încerca să-i găsească pulsul. În ochii lui Harman, Nimeni părea mort.

Ariel păşi mai aproape. Harman privi către Petyr, care se holba la pielea translucidă a făpturii. Tânărul îşi coborâse arcul, dar continua să pară şocat şi suspicios.

– Acestea sunt crio-nişe cum a folosit Savi, rosti Ariel, indicând cele opt sicrie din cristal. Iaşte-adevărat că toate lucrările trupului sunt contenite sau încetinite în interiorul lor, aidoma insectelor din ambră ori leşurilor de pe gheaţă, totuşi ele nu lecuiesc răni – nu. De multe veacuri Odiseu şi-a păstrat tăinuită aici propria-i arcă-temporală. Abilităţile-i sunt mai presus de-nţelegerea mea.

– Ce eşti tu? întrebă Hannah, ridicându-se. Harman ne-a spus că Ariel era un avatar al biosferei conştiente de sine, dar nu ştiu ce-nseamnă asta.

– Nimeni nu ştie, replică Ariel, făcând o mişcare delicată, parţial plecăciune, parţial genuflexiune. Mă veţi urma atunci spre arca lui Odiseu?

Îi conduse la scara spiralată, care şerpuia în sus prin tavan, însă, în loc să urce, îşi puse palma dreaptă pe podea şi un segment ascuns al acesteia se deschise ca un iris, dezvăluind partea din scară ce spirala în jos. Treptele erau îndeajuns de late pentru a permite trecerea tărgii, totuşi coborârea lui Odiseu cel greu fu dificilă şi periculoasă. Petyr trebui să meargă în faţă, alături de Hannah, pentru a-l împiedica pe bărbatul inconştient să lunece.

Străbătură după aceea un coridor-bulă verde, până la o cameră şi mai mică, în care pătrundea chiar mai puţină lumină decât în sala sicrielor de cristal de deasupra. Tresărind, Harman îşi dădu seama că spaţiul acesta nu se afla într-o bulă din buckysticlă, ci fusese săpat în betonul şi oţelul turnului Podului. Aici exista o singură crio-nişă, foarte diferită de cutiile din cristal – maşina aceasta era mai mare, mai grea, mai întunecată, un coşciug din onix, cu sticlă transparentă doar deasupra locului unde ar fi fost chipul unui om aşezat în el. Printr-o multitudine de cabluri, conducte, furtunuri şi ţevi era conectat la o maşină de onix şi mai mare, care nu avea niciun fel de cadrane sau afişaje. Se simţea un iz puternic, amintindu-i de cel din aer imediat

înaintea unei furtuni.

Ariel atinse o plăcuţă de pe latura arcei-temporale şi capacul lung se deschise şuierând. Capitonajul dinăuntru era tocit şi decolorat, încă adâncit după conturul unui om de dimensiunile lui Nimeni.

Harman se uită la Hannah, şovăiră numai o secundă, după care aşezară corpul lui Odiseu-Nimeni în arcă.

Ariel schiţă un gest ca şi cum ar fi vrut să tragă capacul, dar tânăra se apropie iute, se aplecă peste arcă şi-l sărută uşor pe Odiseu pe buze. Apoi se retrase şi-i îngădui să închidă arca. Se etanşă cu un şuier rău prevestitor.

Imediat o sferă chihlimbarie se materializă între aceasta şi maşinăria întunecată.

– Ce-nseamnă asta? întrebă Hannah. Va supravieţui?

Creatura strânse din umeri – o mişcare graţioasă a umerilor săi zvelţi.

– Ariel este ultima dintre toate făpturile vii cari să priceapă inema unei maşini sărmane. Însă maşina aceasta decide soarta ocupantului ei în trei revoluţii ale lumii noastre. Haideţi, trebuie să plecăm. În scurtă vreme aerul de-aici va deveni prea vârtos şi prea-mbâcsit pentru a-l răsufla. Să suim îndărăt la lumină şi acolo vom discuta între noi ca nişte vieţuitoare politicoase.

– Eu nu-l părăsesc pe Odiseu, anunţă Hannah. Dacă în următoarele şaptezeci şi două de ore vom şti dacă el va trăi sau va muri, atunci rămân aici până voi afla răspunsul.

– Nu poţi să rămâi, protestă Petyr indignat. Trebuie să căutăm arme şi să ne întoarcem cât mai repede la Ardis.

Temperatura în alcovul mic creştea iute. Tânăra simţi cum transpiraţia i se scurgea în jos pe coaste, pe sub tunică. Izul de ars şi de furtună devenise foarte puternic. Se îndepărtă cu un pas de ei şi-şi încrucişă braţele peste piept. Era evident că intenţiona să rămână în preajma crio-nişei.

– Vei pieri aici, răcorind aerul fetid cu suspinele tale, rosti Ariel. Dar de vrei să veghezi viaţa ori moartea iubitului tău, apropie-te.

Ea se apropie. Era mult mai înaltă decât forma uşor strălucitoare.

– Dă-mi mâna, copilă.

Îşi întinse precaută mâna. Ariel o prinse, o lipi de pieptul său, apoi o împinse *în interiorul* pieptului verde. Femeia icni şi încercă s-o smulgă, însă puterea lui era prea mare pentru ea.

Înainte ca Harman sau Petyr să se poată mişca, mâna şi antebraţul lui Hannah fură iarăşi libere. Tânăra se holbă cu oroare la o bucată verde-aurie care-i rămăsese în pumn. Sub privirile celor trei oameni, se lichefie, părând să curgă în palma ei până dispăru.

Hannah icni din nou.

– Este doar un indicator, zise Ariel. Acum vei şti când se schimbă starea iubitului tău.

– Cum voi şti? întrebă ea, şi Harman văzu că femeia era palidă şi asuda.

– Vei şti.

Urmară silueta care strălucea vag pe coridorul de buckysticlă, după aceea iarăşi în sus, pe scară.

Nimeni nu vorbi când merseră după Ariel prin coridoare şi în sus pe escalatoare încremenite, apoi în lungul unei spirale de globule ataşate dedesubtul uriaşului cablu de suspendare. Se opriră într-o încăpere din sticlă ataşată de suporturile transversale din beton şi oţel, aflate sus pe turnul sudic. De cealaltă parte a sticlei, voynicşii de pe segmentul orizontal al Podului se propulsau în tăcere spre peretele verde, străduindu-se să se agaţe cu ghearele ori să-l străpungă, dar fără a putea găsi intrare sau priză. Ariel nu-i băgă în seamă, ci-i conduse pe oameni în odaia cea mai mare din şirul de sfere. Aici existau mese şi scaune, ca şi maşinării înglobate în tăblii.

– Îmi amintesc de locul acesta, rosti Harman. Am cinat aici în singura noapte pe care am petrecut-o pe Pod. Odiseu şi-a preparat Pasărea Terorii chiar acolo, afară, pe Pod… în timpul unei furtuni cu trăsnete. Mai ţii minte, Hannah?

Femeia încuviinţă din cap, dar privirea îi era neatentă. Îşi muşcă buza inferioară.

– Chibzuisem că aţi năzui să mâncaţi, zise Ariel.

– N-avem timp… începu Harman, însă Petyr îl întrerupse.

– Suntem flămânzi, spuse el. O să mâncăm.

Ariel le făcu semn către masa rotundă. Utiliză un cuptor cu microunde pentru a încălzi trei porţii de supă în boluri din lemn, după care aduse bolurile la masă şi puse linguri şi şervete. Turnă apă rece în patru pahare şi li se alătură la masă. Harman gustă supa bănuitor – o găsi delicioasă, abundând în legume proaspete – şi o mâncă cu plăcere. Petyr o gustă de asemenea şi mâncă

încet, suspicios, fără să-l scape din ochi pe Ariel; avatarul biosferei stătea în picioare lângă masă. Hannah nu se atinse de supa ei. Părea să se fi scurs în sine, intangibilă, la fel cum se întâmplase cu bucata verde-aurie primită de la mica făptură.

Asta-i o nebunie, gândi Harman. *Creatura asta verzuie a vârât mâna unuia dintre noi în pieptul său şi a scos un organ auriu şi noi trei ne-am oprit să mâncăm o supă caldă, în timp ce voynicşii zgârie sticla la trei metri depărtare şi avatarul biosferei planetei se poartă ca servitorul nostru. Am înnebunit.*

Admitea că era posibil să-şi fi pierdut minţile, totuşi supa era bună. Se gândi la Ada şi continuă să mănânce.

– De ce te afli aici? întrebă Petyr.

Împinsese bolul de lemn la o parte şi-l privea cu atenţie pe Ariel. Arcul îi era lângă scaun.

– Ce ai pofti să-ţi răspund?

– Ce dracu' se-ntâmplă? făcu tânărul, care nu fusese niciodată dedat subtilităţilor. Cine dracu' eşti tu, *de fapt?* De ce sunt voynicşii aici şi de ce atacă Ardisul? Ce-i blestemăţia aia pe care a văzut-o Daeman în Craterul Paris? Este o ameninţare… şi dacă da, cum s-o ucidem?

Ariel zâmbi.

– Primele întrebări ale neamului vostru de-a pururi… ce este şi cum îl pot ucide?

Petyr aşteptă. Harman îşi coborî lingura.

– Întrebarea *iaşte* bună, fiindcă de aţi fi fost cei dintâi oameni cari să fi răsărit, iar nu ultimii, aţi fi strigat: „Iadul e gol, iar diavolii s-au strâns aici!" Povestea iaşte însă lungă, cred că la fel de lungă ca a lui Odiseu cel aflat pe moarte, şi greu de zis 'naintea unei supe reci.

– Atunci începe prin a ne mai spune o dată cine eşti, interveni Harman. Eşti creatura lui Prospero?

– Da, am fost cândva. Nu tocmai rob, nu tocmai slugă, cât mai degrabă ciracul său.

– De ce? întrebă Petyr.

Începuse să plouă cu putere, dar picăturile de apă nu aderau pe buckysticla curbată, la fel ca voynicşii săritori. Răpăitul stropilor pe Pod şi traverse era însă un vuiet de fundal.

– Magul logosferei m-a izbăvit de-mpeliţata vrăjitoare Sycorax, a cărei slugă eram pe-atunci. Pentru că stăpânea codurile cruciale ale biosferei, ea l-a invocat pe Setebos, stăpânul ei, dar

când m-am dovedit prea gingaş spre a-i săvârşi poruncile mârşave şi cumplite, ea – cuprinsă de mânie – m-a vârât în trunchiul despicat al unui pin, unde am rămas de douăsprezece ori câte doisprezece ani înainte de a fi eliberat de Prospero.

– Prospero te-a salvat, zise Harman.

– Prospero m-a liberat pentru a mă supune poruncilor sale, spuse Ariel şi buzele subţiri şi palide i se curbară uşor în sus. Iar după aceea mi-a cerut să-l slujesc pentru încă de douăsprezece ori câte doisprezece ani.

– Şi l-ai slujit? făcu Petyr.

– Da.

– Acum îl slujeşti? întrebă Harman.

– Acum nu slujesc nici om, nici mag.

– Caliban l-a slujit cândva pe Prospero, zise Harman, străduindu-se să-şi amintească tot ce spusese Savi, tot ce-i spusese holograma Prospero sus, pe insula orbitală. Tu îl cunoşti pe Caliban?

– Da. Un mişel pe cari mi-e silă să-l privesc.

– Tu ştii dacă acest Caliban s-a întors pe Pământ?

Regreta că Daeman nu se afla aici.

– Voi ştiţi prea bine că iaşte adevărul. El caută să preschimbe tot Pământul în vechea-i baltă plină de mătasea-broaştei, să facă din cerul îngheţat temniţa lui.

Cerul îngheţat temniţa lui, repetă Harman în gând.

– Aşadar Caliban este aliatul acestui Setebos?

– Da.

– De ce ni te-ai arătat? întrebă Hannah.

Privirea tinerei frumoase era încă distrasă de tristeţe, totuşi întorsese capul pentru a se uita la Ariel.

Acesta începu să cânte…

Unde-albina vrea să sugă
Sug şi eu ca o zvârlugă
Patul mi-e o buturugă
Prin liliecii toţi din fugă
Am să prind năierii
La mijlocul verii
Şi sub o mlădiţă,
Din bolta de viţă
Vreau să dorm senin,

Fără niciun chin.

– E nebun, zise Petyr.

Se sculă brusc şi se apropie de peretele dinspre pod. Trei voynicşi săriră spre el, loviră câmpul de peste buckysticlă şi căzură. Unul dintre ei izbuti să-şi afunde membrele cu tăişuri în betonul Podului şi-şi opri prăbuşirea. Ceilalţi doi dispărură în norii de dedesubt.

Ariel râse uşor. După aceea plânse.

– Pământul nostru-mpărţit iaşte sub asediu. Războiul a sosit aici. Savi iaşte moartă. Odiseu iaşte pe moarte. Setebos va ucide cu voie bună tot ce sunt eu şi de unde vin şi viez pentru a oblădui. Voi, oamenii de stil-vechi, sunteţi fie duşmani, fie aliaţi… Aleg pe cei din urmă. În astă privinţa n-aveţi drept de vot.

– Ne vei ajuta să ne luptăm cu voynicşii, Caliban şi această creatură Setebos? întrebă Harman.

– Nu, ci voi mă veţi ajuta *pe mine.*

– Cum? zise Hannah.

– Am meniri pentru voi. Mai întâi, aţi venit după arme…

– Da! exclamară Hannah, Petyr şi Harman la unison.

– Cei doi cari vor rămâne le vor găsi într-o odaie tainică din fundul turnului de miazăzi, îndărătul vechilor şi moartelor maşini de calcul. Pe peretele din steclă verde, opacă, veţi vedea un cerc în care iaşte-nscrisă o pentagramă. Rostiţi doar „deschide-te” şi veţi găsi odaia în cari şiretul Odiseu şi sărmana, răposata, Savi şi-au pitit jucărioarele din Epoca Pierdută.

– Ai spus *cei doi* care vor rămâne? întrebă Petyr.

– Unul dintre voi trebuie să ducă sonieul la palat înainte ca Ardisul vostru să cadă. Al doilea dintre voi e nevoie să stea aici şi să-l înzdrăvenească pe Odiseu dacă nu va muri, căci el singur cunoaşte tainele lui Sycorax, întrucât odată s-a culcat cu ea, şi niciun bărbat nu se culcă cu Sycorax fără să sufere o schimbare. Al treilea dintre voi va veni cu mine.

Cei trei se priviră între ei. Din cauza ploii puternice şi a luminii slabe care răzbătea printre nori, era ca şi cum s-ar fi aflat sub apă adâncă, holbându-se unul la celălalt prin penumbrele verzi şi reci.

– Eu voi rămâne, anunţă Hannah. Oricum mă hotărâsem. Dacă Odiseu se trezeşte, cineva trebuie să fie aici.

– O să duc eu sonieul acasă, rosti Harman, ruşinându-se de

propria-i laşitate, dar în acelaşi timp nepăsându-i de ea; trebuia să ajungă acasă la Ada.

– Voi merge eu cu tine, Ariel, spuse Petyr, apropiindu-se de făptura micuţă şi delicată.

– Nu, răspunse el sau ea.

Cei trei oameni schimbară din nou priviri şi aşteptară.

– Nu, Harman va veni cu mine. Îi vom cere sonieului să-l ducă pe Petyr direct acasă, însă la jumătate din viteza cu cari a venit. Iaşte o maşină veche şi nu-i cerinţă să sufere fără cauză de pe urma pintenilor. Harman trebuie să vină cu mine.

– De ce? întrebă acesta.

Nu avea să meargă absolut nicăieri, decât acasă la Ada – era perfect sigur.

– Pentru că destinul tău iaşte înecul şi pentru că viaţa soţiei tale şi viaţa copilului tău depind de-acest destin. Iar azi destinul iaşte de a veni cu mine.

Se ridică apoi de pe podea, fără greutate, plutind deasupra lor, la doi metri peste masă, cu privirea sa neagră nepărăsind nicio clipă chipul lui în vreme ce cântă iarăşi…

Harman al nostru s-a înecat,
În mărgean s-a preschimbat,
Iar în undele amare
Ochii-i sunt mărgăritare;
Nimfele de-a rândul
I-au cântat comândul.
Trupul lui s-a prefăcut
În ceva necunoscut
Clopotul răsună
Ding, dong, dang.

– Nu, zise Harman. Îmi pare rău, dar… nu.

Petyr înstrună o săgeată şi încordă arcul.

– Porneşti la vânătoare de lilieci? întrebă Ariel, aflat acum la şapte metri depărtare, tot plutind în aerul verzui-întunecos, dar surâzând către tânăr.

– Nu… făcu Hannah, însă Harman nu ştiu niciodată dacă fata i se adresase lui Ariel sau lui Petyr.

– Ceasul de plecare, spuse făptura aproape râzând.

Toate luminile se stinseră. În bezna absolută se auzi un fâlfâit

care clădea năvală – ca un uhu năpustindu-se din înalt – şi Harman simţi cum ceva îl ridică de pe podea cu aceeaşi lipsă de efort cu care un şoim ar fi ridicat un iepuraş, îl poartă prin întuneric îndărăt şi-l lasă, fluturând din braţe şi picioare, să cadă în întunecimea neaşteptată dintre pilaştrii înalţi ai Golden Gate din Machu Picchu.

31

Prima zi după plecarea de la Marte şi Phobos.

Lungă de trei sute de metri, nava spaţială atomică *Regina Mab,* construită de moraveci, suie din puţul gravitaţional al planetei Marte printr-o serie de explozii strălucitoare, care-i trag literalmente şuturi în fund.

Viteza de evadare de pe satelitul Phobos este de numai 10 cm/s, însă *Regina Mab* ajunge repede la 20 km/s, pentru a începe procesul de ieşire şi îndepărtare de gravitaţia planetei Marte. Nava spaţială lungă de trei sute de metri ar putea călători cu viteza aceasta până la Pământ, dar este prea grăbită ca s-o facă; intenţionează să continue să accelereze până când cele treizeci şi opt de mii de tone de masă ale ei vor goni cu 700 km/s. Pe punţile de stocare a unităţilor pulsatorii, lanţuri bine unse, roţi de clichet şi planuri înclinate ghidează bombele de patruzeci şi cinci de kilotone de mărimea unor cutii de Coca-Cola în jos şi apoi în mecanismul ejector, care trece prin centrul plăcii propulsoare din partea posterioară a navei spaţiale. În această parte a voiajului, câte o cutie-bombă este ejectată la fiecare douăzeci şi cinci de secunde şi după aceea este detonată la şase sute de metri în spatele *Reginei Mab.* La fiecare ejectare a unei unităţi pulsatorii, duza tubului de ejecţie este pulverizată cu lubrifiant anti-ablaţiune, care gresează în acelaşi timp şi placa propulsoare după fiecare detonare. Placa propulsoare masivă este împinsă în navă pe amortizoare lungi de treizeci şi trei de metri, după care uriaşele ei pistoane o readuc la poziţia iniţială pentru următorul fulger de plasmă. În scurtă vreme *Regina Mab* se deplasează către Pământ supusă unei apăsări constante şi confortabile de 1,28 *g,* acceleraţia ei reală crescând cu fiecare explozie. Bineînţeles, moravecii ar putea suporta, pentru perioade scurte, valori de sute sau chiar de mii de ori mai mari decât acelea, însă la bord se află o fiinţă umană – răpitul Odiseu – şi au decis în

unanimitate că nu doreau ca el să sfârşească sub formă de marmeladă pe podeaua unei punţi.

Pe nivelul de inginerie, Orphu de Io şi alţi Veci tehnici urmăresc cadranele cu presiunea aburului şi nivelul lubrifiantului şi în acelaşi timp monitorizează voltajul şi nivelurile agenţilor de răcire. Întrucât bombele atomice detonează la fiecare treizeci de secunde îndărătul ei, nava spaţială are mare nevoie de lubrifiant, astfel că cele zece punţi inferioare sunt înconjurate de rezervoare de ulei de mărimea unor mici petroliere oceanice din Epoca Pierdută. Puntea sălii maşinilor, cu nenumăratele sale conducte, valve, instrumente de măsură, pistoane cu mişcări alternative şi manometre uriaşe, continuă să arate precum ceva desprins dintr-un vapor cu abur de la începutul secolului douăzeci.

Chiar şi cu apăsarea blândă de 1,28 *g, Regina Mab* va accelera destul de intens, destul de mult, iar apoi va decelera destul de rapid, fiindcă plănuieşte să ajungă la sistemul Pământ-Lună în cel mult treizeci şi trei de zile standard.

În această primă zi în spaţiul cosmic, Mahnmut este ocupat să verifice sistemele din submersibilul său *Doamna Brună.* Acesta este fixat perfect în una dintre calele *Reginei Mab* şi este de asemenea ataşat de o navetă cu aripi blindată termic pentru reintrarea în atmosfera Pământului peste o lună, iar Mahnmut se asigură de funcţionalitatea tuturor noilor elemente de control şi interfeţelor pentru părţile acestea. Deşi el şi Orphu lucrează la o duzină de punţi depărtare unul de celălalt, discută prin intermediul fasciculului îngust privat şi în acelaşi timp urmăresc, pe legături video şi radar separate din navă, cum Marte rămâne tot mai mult în urmă. Videocamerele care-i prezintă lui Mahnmut această vedere pupa necesită filtre computerizate sofisticate, care să poată străbate prin fulgerele-explozii aproape continue ale erupţiei permanente de „unităţi pulsatorii”… altfel spus, bombe. În ciuda faptului că este orb pe spectrul vizibil de lumină, Orphu „priveşte” îndepărtarea planetei printr-o serie de configuraţii radar.

Mi se pare straniu să părăsim Marte după toate greutăţile prin care am trecut ca să ajungem acolo, emite Mahnmut pe fascicul îngust.

Aşa este, răspunde Orphu de Io. *Mai ales acum, când zeii olimpieni se războiesc cu atâta furie între ei.* Pentru a-şi ilustra

ideea, moravecul de vid transfochează videoimaginile lui Mahnmut, în care planeta Marte se micşorează în urmă, şi focalizează pe versanţii acoperiţi cu gheaţă şi piscul verde al lui Olympus Mons. Distinge activităţile de acolo sub forma unor serii de coloane de date în infraroşu, însă Mahnmut le poate vedea suficient de clar. Explozii scânteietoare înfloresc ici şi colo, iar caldeira – care cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă era un lac – străluceşte galben şi roşu în infraroşu, arătând că este din nou umplută cu lavă.

Asteague/Che, Retrograd Sinopessen, Cho Li, generalul Beh bin Adee şi ceilalţi prim-integratori păreau înspăimântaţi în mod real, emite Mahnmut în timp ce rulează verificări ale sistemelor energetice ale submersibilului. *Explicaţia pe care i-au dat-o lui Hockenberry despre abaterea din gravitaţia planetei Marte – felul în care cineva sau ceva a schimbat-o aproape de cea terestră standard – m-a înspăimântat şi pe mine.* Aceasta este prima ocazie în care el şi Orphu au reuşit să vorbească în privat după lansarea *Reginei Mab* şi salută şansa de a-şi împărtăşi anxietatea.

Ăsta nu-i nici măcar vârful aisbergului de merde.

Ce vrei să zici? Părţile organice ale lui Mahnmut simt brusc un fior de frig.

Aşa este, huruie Orphu, *ai fost atât de ocupat, făcând naveta pe Marte şi în jurul Ilionului, încât n-ai aflat toate descoperirile prim-integratorilor, nu?*

Spune-mi.

Prietene, ai fi mai fericit dacă n-ai şti.

Taci şi spune-mi... mă rog, înţelegi ce vreau să zic. Vorbeşte.

Orphu suspină şi zgomotul este straniu prin fasciculul îngust, răsunând ca şi cum toţi cei trei sute de metri ai *Reginei Mab* s-au depresurizat în mod brusc. *În primul rând, terraformarea...*

Adică? În săptămânile lor de călătorie pe Marte cu submersibilul, feluca şi balonul, Mahnmut s-a obişnuit cu cerul albastru, marea albastră, lichenii, copacii şi aerul abundent.

Toată apa de-acolo, viaţa şi aerul nu existau acum un secol şi un sfert.

Ştiu. Asteague/Che a explicat asta în decursul primei noastre informări de pe Europa, acum un an standard. Părea aproape imposibil ca planeta să poată fi terraformată atât de repede. Şi?

Aşadar era imposibil, emite Orphu de Io. *În vreme ce tu te*

prosteai cu grecii şi troienii, 'vecii noştri ştiinţifici, atât cei din Cinci Sateliţi, cât şi cei din Centură, au studiat Martele terraformat. Să ştii că n-a fost nicio magie… au fost utilizaţi asteroizi pentru a topi calotele glaciare şi a elibera CO_2 alţi asteroizi au fost aţintiţi spre uriaşele depozite de apă îngheţată subterane şi au izbit scoarţa marţiană, pentru a trimite H_2O să curgă la suprafaţă după milioane de ani, licheni, alge şi râme au fost însămânţate pentru a pregăti solul în vederea plantelor mai mari şi toate acestea s-ar fi putut întâmpla numai după ce uzine generatoare de oxigen şi azot acţionate de fuziune ar fi înzecit densitatea atmosferei marţiene.

În cabina de comandă a submersibilului său, Mahnmut încetează să mai tasteze pe ecranul calculatorului. Se deconectează de la porturile virtuale şi îngăduie diagramelor şi imaginilor submarinului şi ale navetei sale purtătoare să se dizolve. *Asta ar însemna…* emite el şovăitor.

Da. Asta înseamnă că pentru a-l terraforma pe Marte la starea sa actuală au fost necesari aproape opt mii de ani standard.

Dar… dar… Mahnmut se bâlbâie pe fasciculul îngust, însă nu se poate controla. Asteague/Che le arătase astrofotografii ale vechii planete Marte, cea fără atmosferă, rece şi lipsită de viaţă, executate din spaţiul lui Jupiter şi Saturn cu doar un secol şi jumătate standard în urmă. Iar moravecii înşişi fuseseră însămânţaţi în Sistemul Exterior de către oameni cu nici trei mii de ani în urmă. Cu certitudine, Marte nu fusese terraformat pe atunci – cu excepţia câtorva colonii chinezeşti de domuri pe Phobos şi pe suprafaţă, planeta era exact aşa cum o fotografiaseră primele sonde automate de pe Pământ în secolul douăzeci sau douăzeci şi unu… sau aşa ceva.

Dar… emite Mahnmut din nou.

Îmi place când rămâi fără cuvinte, răspunde Orphu, totuşi fără huruitul însoţitor care înseamnă de obicei că moravecul de vid este amuzat.

Vrei să spui că aici există sau magie, sau zei adevăraţi… o divinitate de tip Dumnezeu… sau… Tonul lui Mahnmut pe fascicul îngust se apropie de furie.

Sau?

Aceasta nu este planeta Marte reală.

Exact. Sau, mai degrabă, este planeta Marte reală, însă nu planeta Marte reală a noastră. *Nu planeta Marte care există în*

sistemul nostru solar de miliarde de ani.

Cineva... ceva... a schimbat planeta Marte a noastră... cu... alta?

Aşa se pare. Prim-integratorii şi principalii lor 'veci ştiinţifici n-au vrut nici ei să creadă, dar acesta este unicul răspuns care se potriveşte cu faptele. Chestia cu ziua-sol a pus totul laolaltă.

Mahnmut îşi dă seama că mâinile îi tremură. Le încleştează şi-şi deconectează fluxurile de recepţie vizuală şi video, pentru a se putea concentra, după care emite... *Chestia cu ziua-sol?*

Un aspect mărunt, dar important, emite Orphu. *În decursul călătoriilor tale prin Gaura Brană între Marte şi Pământul-Ilionului, ai observat cumva că zilele şi nopţile aveau aceeaşi durată?*

Cred că da, însă... Mahnmut se opreşte. Nu trebuie să-şi acceseze băncile de memorie non-organică pentru a şti că Pământul se roteşte o dată la fiecare douăzeci şi trei de ore şi cincizeci şi şase de minute, Marte la fiecare douăzeci şi patru de ore şi treizeci şi şapte de minute. O diferenţă mică, dar a cărei neconcordanţă s-ar fi acumulat în lunile cât au stat ei, atât pe Marte, cât şi pe Pământul cu care era conectată prin Gaură, pe care grecii se războiau cu troienii. Totuşi nu fusese aşa. Pe ambele planete, zilele şi nopţile avuseseră aceeaşi lungime, fuseseră sincronizate.

Iisuse Hristoase, şopteşte Mahnmut pe fascicul îngust. *Iisuse Hristoase.*

Poate că el a făcut-o, emite Orphu şi de data aceasta huruitul se aude clar. *Sau cel puţin cineva cu puteri divine comparabile.*

Cineva sau ceva de pe Pământ a sfredelit găuri în Spaţiul Calabi-Yau multidimensional, a conectat Brane peste universuri diferite, a schimbat Marte a noastră cu a lor... indiferent unde şi cum o fi „a lor" ... şi a lăsat cealaltă Marte... Marte terraformată, cu zei pe vârful Olimpului... conectată cu Pământul-Ilionului prin Găuri Brane cuantice. Şi dacă tot s-au apucat de o treabă, au schimbat şi gravitaţia şi perioada de rotaţie a lui Marte. Iisuse, Fecioară Maria, Iosif şi toate rahaturile sfinte!

Da. Acum prim-integratorii cred că „cine" sau „ce" a făcut mica şmecherie se află pe Pământ sau pe orbita Pământului. Mai vrei să mergi în călătoria asta?

Eu... eu... dacă... eu... începe Mahnmut şi amuţeşte. S-ar fi oferit oare voluntar pentru călătorie, dacă ar fi cunoscut toate

astea? La urma urmelor, ştia cât era de periculoasă, ştiuse încă de când se oferise să meargă voluntar pe Marte după informarea pe care o primise pe Europa. Indiferent ce ar fi fost fiinţele respective – post-oameni evoluaţi sau creaturi din alt univers ori dimensiune –, ele se dovediseră deja capabile de a controla însăşi ţesătura cuantică a universului. Ce-nseamnă, prin comparaţie cu aşa ceva, mutarea a două planete de colo-colo şi modificarea unor câmpuri gravitaţionale şi perioade de rotaţie? Şi ce dracu' căuta el în *Regina Mab,* care gonea spre Pământ şi monştrii-zei ce aşteptau acolo cu viteza de 180 km/s şi în creştere permanentă? Prin comparaţie cu controlul deţinut de duşmanul necunoscut asupra temeliilor cuantice ale universului – ale tuturor universurilor –, armele neînsemnate ale acestei nave spaţiale şi cei o mie de soldaţi rocveci aflaţi în stare de animaţie suspendată la bordul ei păreau o simplă glumă.

Mă pune serios pe gânduri, îi transmite în cele din urmă lui Orphu.

Amin, emite prietenul său.

În clipa aceea, sonerii de alarmă încep să răsune în toată nava, în timp ce lumini de alertă şi sirene intervin prioritar pe fascicule înguste, fulgeră şi zăngăne prin toate celelalte canale de comunicaţii şi virtuale partajate.

– Intrus! Intrus! anunţă vocea navei.

Este o glumă? emite Mahnmut.

Nu, răspunde Orphu. *Prietenul tău Thomas Hockenberry tocmai... a apărut... pe puntea sălii maşinilor de aici. Probabil că s-a teleportat cuantic.*

Este sănătos?

Nu. Sângerează profund... toată puntea este deja acoperită de sânge. Mi se pare mort. Îl am în manipulatoare şi mă deplasez către infirmeria oamenilor cât de repede mă pot duce repulsoarele.

Nava este uriaşă, gravitaţia este mai mare decât oricare alta în care Mahnmut a operat vreodată şi de aceea are nevoie de câteva minute ca să iasă din submersibil, apoi din cală, pentru a sui pe acele punţi din navă pe care le consideră „nivelurile oamenilor”. Pe lângă suficiente cabine pentru dormit şi pregătit hrană, toalete şi cuşete de acceleraţie pentru cinci sute de oameni, pe lângă o atmosferă oxigen-azot cu presiunea stabilă la

nivelul mării terestre pentru a fi convenabilă pentru oameni, Puntea 17 are o infirmerie funcţională, dotată cu cele mai moderne echipamente de diagnoză şi chirurgicale de la începutul secolului douăzeci şi doi – vechi, însă bazate pe specificaţiile cele mai actualizate pe care le aveau fişate moravecii din Cinci Sateliţi.

În această primă zi de plecare de la Phobos, Odiseu – neentuziasmatul şi furiosul lor pasager uman – era unicul ocupant al Punţii 17, dar când ajunge la destinaţie, Mahnmut vede că s-au strâns majoritatea moravecilor din navă. Orphu este aici, umplând coridorul, ca şi prim-integratorul ganymedean Suma IV, callistanul Cho Li, rocvecul general Beh bin Adee şi doi piloţi-tehnicieni de pe puntea de comandă. Uşa spre chirurgia-laborator medical este închisă, însă prin sticla transparentă Mahnmut îl vede pe prim-integratorul Asteague/Che, care priveşte cum subţiraticul prim-integrator amalthean Retrograd Sinopessen operează frenetic corpul însângerat al lui Hockenberry. Doi ’veci tehnicieni mai micuţi ascultă comenzile lui Sinopessen, mânuind bisturie şi ferăstraie laser, conectând tuburi, aducând bandaje şi direcţionând echipamente de imagistică virtuală. Pe corpul metalic şi manipulatoarele elegante din argint ale lui Retrograd Sinopessen se zăreşte sânge.

Sânge omenesc, gândeşte Mahnmut. *Sângele lui Hockenberry.* Sânge a stropit de asemenea podeaua coridorului larg de acces, pereţii, dar şi carapacea cu ciupituri de coroziune şi manipulatoarele largi ale prietenului său Orphu de Io.

– Cum e Hockenberry? îl întreabă, vocalizând cuvintele.

Emiterea pe fascicul îngust în compania altor Veci este considerată un act de impoliteţe.

– Mort, când l-am adus aici. Încearcă să-l readucă la viaţă.

– Integratorul Sinopessen a studiat anatomia şi medicina umană?

– A manifestat dintotdeauna interes faţă de medicina umană din Epoca Pierdută, zice Orphu. Era hobbyul lui. Cam aşa cum este Shakespeare pentru tine şi Proust pentru mine.

Mahnmut încuviinţează. Majoritatea moravecilor pe care-i cunoscuse pe Europa erau interesaţi de diverse aspecte ale omenirii şi străvechilor lor arte şi ştiinţe. Interesul respectiv fusese programat în primii roboţi şi ciborgi autonomi însămânţaţi în Centura de Asteroizi şi Sistemul Exterior, iar descendenţii lor,

moravecii evoluaţi, păstraseră fascinaţia aceea. *Ştie însă oare Sinopessen destulă medicină umană pentru a-l readuce pe Hockenberry la viaţă?*

Îl vede pe Odiseu ieşind din cubiculumul în care a dormit. Bărbatul cu piept lat se opreşte când zăreşte mulţimea de pe coridor şi în mod reflex mâna i se îndreaptă către mânerul spadei – mai precis, către inelul simplu, dar gol, care-i atârnă la brâu, fiindcă moravecii îi luaseră arma când fusese lipsit de cunoştinţă, în avioneta care suia spre navă. Mahnmut încearcă să-şi imagineze cât de ciudate trebuie să pară toate acestea pentru fiul lui Laertes – corabia de metal, pe care ei i-au descris-o ca navigând pe oceanul spaţiului cosmic pe care el nu-l poate vedea, iar acum gloata pestriţă de moraveci de pe coridor. Nu există doi 'veci care să semene perfect între ei, începând de la făptura masivă, de două tone, a lui Orphu, până la negrul şlefuit al lui Suma IV şi rocvecul chitinos şi belicos, generalul Beh bin Adee.

Odiseu îi ignoră pe toţi şi merge direct la fereastra laboratorului medical, pentru a privi înăuntru, la operaţie, cu chip inexpresiv. O dată în plus, Mahnmut se întreabă ce gândeşte războinicul bărbos, cu piept lat, când vede păianjenul de argint cu picioare lungi şi doi tehveci cu carapace negre ghemuiţi peste Hockenberry – un bărbat pe care grecul l-a văzut şi cu care a vorbit de multe ori în ultimele nouă luni. Odiseu şi grupul de moraveci de pe coridor se zgâiesc la sângele lui şi la pieptul deschis şi coastele căscate, ca şi cum ar fi într-o măcelărie. *Va crede Odiseu că Retrograd Sinopessen îl mănâncă?* se întreabă Mahnmut.

Fără să-şi desprindă privirea de la operaţie, Odiseu i se adresează în greaca veche:

– De ce l-au ucis prietenii tăi pe Hockenberry, fiul lui Duane?

– Nu ei l-au ucis. A apărut pe neaşteptate aici în nava noastră… îţi aminteşti cum se folosea el de abilităţile zeilor pentru a călători instantaneu dintr-un loc în altul?

– Îmi amintesc. L-am văzut transportându-l pe Ahile la Ilion, dispărând şi reapărând aşa cum fac zeii înşişi. Dar n-am crezut niciodată că era un zeu sau o odraslă zeiască.

– Nu, nu este şi nici n-a pretins vreodată că ar fi. Iar acum se pare că cineva l-ar fi înjunghiat, dar a fost în stare să se teleporteze cuantic… să călătorească aşa cum călătoresc zeii…

aici, pentru ajutor. Moravecul de argint pe care-l vezi acolo şi cele două ajutoare ale lui încearcă să-i salveze viaţa.

Odiseu îşi întoarce privirea ochilor suri spre Mahnmut.

– Să-i salveze viaţa, micuţule om-maşină? Eu văd că el este mort. Păianjenul îi ridică inima.

Mahnmut se răsuceşte să se uite. Fiul lui Laertes are dreptate.

Nedorind să-l distragă pe Sinopessen, îl contactează pe Asteague/Che pe frecvenţa comună. *Este mort? Irecuperabil mort?*

Prim-integratorul, care stă lângă masa chirurgicală şi urmăreşte procedura, nu înalţă capul când răspunde pe frecvenţa comună. *Nu. Funcţiile vitale ale lui Hockenberry au încetat doar cu un minut înainte ca Sinopessen să-i îngheţe toată activitatea cerebrală – el crede că n-au existat leziuni irecuperabile. Integratorul Sinopessen mă informează că în mod uzual procedura ar consta în injectarea câtorva milioane de nanocite pentru a repara aorta afectată a omului şi muşchiul cardiac, apoi inserarea unor maşini moleculare specializate pentru a-i completa volumul de sânge şi a-i consolida sistemul imunitar. Integratorul a descoperit că procedura aceasta nu este posibilă cu scoliastul Hockenberry.*

De ce? întreabă integratorul callistan Cho Li.

Celulele scoliastului Hockenberry sunt semnate.

Semnate? repetă Mahnmut. Nu l-au interesat niciodată prea mult biologia sau genetica – ale oamenilor sau moravecilor – deşi a studiat în amănunt biologia krakenului, kelpului şi a altor creaturi din oceanul europan în care şi-a pilotat submersibilul în ultimul secol standard, dacă nu chiar mai mult.

Semnate – cu copyright şi protejate împotriva copierii, expediază Asteague/Che pe frecvenţa comună. Toţi din navă, cu excepţia lui Odiseu şi a lui Hockenberry, care este lipsit de cunoştinţă, ascultă. *Scoliastul acesta n-a fost născut, ci… construit. Prin retroinginerie, pornind de la fragmente de ADN şi ARN. Corpul lui nu va accepta niciun transplant de organe, dar, mai important decât asta, nu va accepta nanocite noi, deoarece este deja ticsit cu nanotehnologie foarte avansată.*

De care fel? întreabă ganymedeanul învelit în buckycarbon, Suma IV. *Ce face ea?*

Deocamdată nu ştim. Răspunsul acesta soseşte de la Sinopessen însuşi, chiar în vreme ce degetele lui subţiri

mânuiesc bisturiul laser, suturi şi microfoarfeci, pe când una dintre celelalte mâini ale lui ţine inima lui Hockenberry. *Nanomemele şi microcitele astea sunt mult mai sofisticate şi complexe decât orice deţine sala aceasta de operaţii sau decât orice am conceput noi pentru a fi utilizat de către moraveci. Celulele şi maşinăriile subcelulare ne ignoră nanointerogările şi distrug orice intruziuni străine.*

Totuşi îl puteţi salva? se interesează Cho Li.

Aşa cred, răspunde Retrograd Sinopessen. *Voi termina de completat volumul de sânge al scoliastului Hockenberry, voi încheia repararea celulelor şi coaserea, voi îngădui reluarea activităţii neurale, voi iniţia stimularea câmpului Grsvski pentru accelerarea recuperării şi ar trebui să fie în regulă.*

Mahnmut se răsuceşte pentru a-i transmite prognoza lui Odiseu, dar aheul se întorsese şi plecase.

A doua zi după plecarea de la Marte şi Phobos.

Grecul merge pe coridor, suie scara, evită elevatoarele, scotoceşte prin odăi şi ignoră făpturile artificiale hefaistosiene numite moraveci, căutând o cale de ieşire din această dependinţă de săli din metal a împărăţiei lui Hades.

– O, Zeus, şopteşte el într-o încăpere lungă, goală şi tăcută, cu excepţia cutiilor zumzăitoare, a ventilatoarelor murmurătoare şi ţevilor gâlgâitoare. Părinte atotstăpânitor al zeilor şi oamenilor deopotrivă, Părinte pe care nu l-am ascultat şi cu care m-am războit în mod nesăbuit, Tu care ai fulgerat şi tunat din cerurile înstelate pe toată durata vieţii mele, Tu care, odată, Ţi-ai trimis iubita fiică Atena să-mi acorde hatârul protecţiei şi iubirii ei, Părinte, Te rog acum să-mi dai un semn. Scoate-mă din acest Hades metalic de umbre şi duhuri şi gesturi becisnice în care am sosit înainte de vremea mea. O, Zeus, o, Părinte, care domneşti peste uscatul neclintit şi marea întinsă, Te rog doar să-mi acorzi posibilitatea de a muri în bătălie. Acordă-mi această ultimă dorinţă şi Te voi sluji pentru toate zilele care-mi vor rămâne.

Nu primeşte niciun răspuns, nici măcar un ecou.

Odiseu, fiul lui Laertes, tatăl lui Telemah, iubitul Penelopei, favoritul Atenei, încleştează dinţii şi pumnii, stăvilindu-şi furia, şi continuă să străbată tunelurile din metal ale acestei cochilii, acest infern.

Făpturile artificiale i-au spus că se găseşte într-o corabie din

fier, care navighează pe oceanul negru al *kosmosului,* dar ele mint. I-au spus că l-au luat de pe câmpul de bătălie în ziua în care Gaura a colapsat, deoarece încearcă să-l ajute să-şi găsească drumul spre casă, la soţia şi fiul său, dar ele mint. I-au spus că ele înseşi sunt gânditoare – ca oamenii –, cu suflete şi inimi ca oamenii, dar ele mint.

Mormântul acesta din metal este uriaş, un labirint vertical fără ferestre. Ici-colo, găseşte suprafeţe transparente prin care poate să privească în alte odăi, dar nu găseşte nici ferestre şi nici hublouri prin care să privească afară, către oceanul negru despre care i s-a vorbit, ci doar câteva ochiuri de sticlă limpede care-i arată un cer de-a pururi negru cu constelaţiile obişnuite. Uneori stelele se rotesc şi se răsucesc, de parcă el ar fi băut prea mult. Când în jur nu se află niciuna dintre jucăriile-maşini moraveci, Odiseu loveşte în ferestre şi în pereţi, până ce pumnii masivi, învârtoşaţi de bătăturile războiului, i se însângerează, însă nu reuşeşte să lase nicio urmă pe sticlă sau metal. Nu sparge nimic. Nimic nu se deschide voinţei sale.

Unele odăi îi sunt accesibile, multe sunt zăvorâte şi puţine – precum locul numit „punte”, pe care i l-au arătat în prima zi a surghiunului său în acest Hades cu unghiuri drepte – sunt păzite de făpturile artificiale negre şi ghimpate numite rocveci, sau ’veci de bătălie, ori soldaţi ai Centurii. A văzut creaturile cu spini negri luptând, când au ocrotit Ilionul şi taberele ahee împotriva furiei zeilor, şi ştie că n-au onoare. Nu sunt decât maşini, care folosesc maşini pentru a se lupta cu alte maşini. Sunt însă mai mari şi mai grele decât el, înarmate cu arme-maşini şi împlătoşate cu piei din metal, presărate de lame tăioase, în timp ce Odiseu a fost despuiat de toate armele şi de platoşă. Dacă orice altceva va da greş, va încerca să smulgă o armă de la unul dintre ’vecii de bătălie, dar numai după ce a isprăvit toate celelalte posibilităţi. Întrucât a ţinut în mâini şi a folosit arme din pruncie, Odiseu, fiul lui Laertes, ştie că ele trebuie învăţate – trebuie să te antrenezi cu ele –, să le înţelegi funcţia şi forma, aşa cum toţi artiştii îşi înţeleg instrumentele – iar el nu cunoaşte armele acestea boante, zimţuite, grele şi lipsite de vârf pe care le poartă rocvecii.

În sala cu maşini care mugesc şi cu cilindri imenşi, mişcători, vorbeşte cu monstrul uriaş care seamănă cu un crab din metal. Cumva, ştie că făptura este oarbă. În acelaşi timp, cumva, ştie că

ea se poate deplasa fără să-şi folosească ochii. A cunoscut mulţi bărbaţi viteji care erau orbi şi a vizitat prezicători orbi, oracole, a căror vedere umană fusese înlocuită cu a doua vedere.

– Vreau să mă-ntorc la câmpurile de bătălie de la Troia, Monstrule, îi spune. Du-mă acolo de îndată.

Crabul uruieşte. Vorbeşte graiul lui Odiseu, graiul oamenilor civilizaţi, totuşi atât de abominabil, încât cuvintele seamănă mai degrabă cu surful ce se sparge violent pe stânci – ori cu coborârea şi şuierul pistoanelor gigantice de deasupra –, decât cu un adevărat grai omenesc.

– Noi avem… călătorie lungă… în faţa mea… a noastră… nobile Odiseu, onorat fiu al lui Laertes. Când ea este moartă… finită… terminată… noi sperăm să te învârtim… întoarcem… readucem… la Penelopa şi Telemah.

Cum cutează cochilia aceasta de metal mişcător să atingă numele soţiei şi copilului meu cu limba ei ascunsă? gândeşte. Dacă ar fi avut fie şi cea mai tocită spadă, ori cea mai grosolană ghioagă, ar fi spart creatura în bucăţi, i-ar fi sfârtecat învelişul, pentru a găsi şi smulge limba aceea.

Pleacă de lângă monstrul-crab şi caută ochiul de sticlă curbată, prin care poate să vadă stelele.

Acum ele nu se clintesc. Nu pâlpâie. Îşi lipeşte palmele pline de cicatrice de sticla rece.

– Zeiţă Atena… îţi cânt măreaţa Putere cu ochi azurii, Pallas Atena, neîmblânzită, castă şi-nţeleaptă… ascultă-mi ruga! Zeiţă Tritogenia… Fecioară păstrătoare a cetăţii, respectată şi puternică; ieşită din însuşi teribilul cap al lui Zeus… înveşmântată în platoşă de război… Aurie! Desăvârşit strălucitoare!… Te conjur, ascultă-mi ruga. Zeiţă minune… Formă pe care Zeii nepieritori o vor vedea de-a pururi… scuturând cu-nflăcărare suliţa-i… năvălitoare furtunoasă din creasta Zeului purtător de Aegis, Părintele Zeus… atât de puternic fost-au cerurile zguduite… şi s-au mişcat sub puterea celei cu ochi sinilii… ascultă-mi ruga! Copilă a purtătorului de Aegis… a Treia Născută… sublimă Pallas la a cărei vedere ne veselim… înţelepciune personificată, a cărei preamărire nicicând nu va trece prăznuită… slăvită fii… ascultă-mi ruga!

Odiseu deschide ochii. Doar stelele care nu clipesc şi propria sa reflexie îi întorc privirea ochilor suri.

A treia zi după plecarea de la Marte şi Phobos.

Pentru un observator îndepărtat – să zicem, cineva care ar privi printr-un telescop optic puternic de pe unul dintre inelele orbitale ale Pământului –, *Regina Mab* ar apărea ca un mâner complicat de suliţă, alcătuit din sfere protejate prin traverse, ovoide, rezervoare, paralelipipede strălucitor vopsite, stele de propulsoare cu multe duze şi o multitudine de hexagoane din buckycarbon negru, toate dispuse în jurul ansamblului central de module habitate cilindrice, care, la rândul său, se balansează pe vârful unei coloane de străfulgerări atomice tot mai sclipitoare.

Mahnmut merge să-l viziteze pe Hockenberry în infirmerie. Omul se vindecă repede, pe de o parte graţie procesului Grsvki, care umple cu iz de furtună salonul de recuperare cu zece paturi. A adus flori din sera mare a *Reginei Mab* – băncile sale de memorie i-au spus că acesta continua să fie protocolul cuvenit în secolul douăzeci şi unu pre-rubicon, din care a venit bărbatul, sau cel puţin ADN-ul său. Scoliastul izbucneşte în râs la vederea lor şi recunoaşte că n-a mai primit niciodată flori, cel puţin din câte îşi aduce aminte. Însă adaugă că amintirea vieţii lui pe Pământ – a vieţii lui reale, a vieţii lui ca profesor la universitate, nu ca scoliast pentru zei – este departe de a fi completă.

– Mare noroc că te-ai teleportat cuantic în *Regina Mab,* zice Mahnmut. Nimeni alţii n-ar fi deţinut expertiza medicală necesară, ori abilităţile chirurgicale cu care să te vindece.

– Sau chirurgul moravec păianjen, spune Hockenberry. Când l-am cunoscut pe Retrograd Sinopessen, n-am avut habar că va sfârşi prin a-mi salva viaţa în următoarele douăzeci şi patru de ore. Interesant cum evoluează viaţa…

Mahnmut nu se poate gândi la nimic prin care să răspundă la afirmaţia aceea. După un minut, rosteşte:

– Ştiu că ai vorbit cu Asteague/Che despre ce ţi s-a întâmplat, dar te-ar deranja dacă ai mai discuta o dată?

– Câtuşi de puţin.

– Susţii că Elena te-a înjunghiat?

– Da.

– Şi că motivul a fost doar de a-l opri pe soţul ei – Menelau – să afle vreodată că ea îl trădase după ce tu l-ai teleportat cuantic înapoi la liniile aheilor?

– Aşa cred.

Mahnmut nu era un expert în descifrarea expresiilor faciale

omeneşti, însă până şi el îşi putea da seama că Hockenberry părea trist la gândul acela.

– I-ai spus totuşi lui Asteague/Che că tu şi Elena aţi fost intimi… că aţi fost cândva amanţi.

– Da.

– Va trebui să-mi ierţi ignoranţa în aceste privinţe, doctor Hockenberry, dar s-ar părea că Elena din Troia este o femeie foarte ticăloasă.

Bărbatul strânge din umeri şi surâde, deşi cu tristeţe.

– Este un produs al epocii ei, Mahnmut, formată ca atare de timpurile aspre şi de motive care-mi depăşesc înţelegerea. Când am predat *Iliada* studenţilor mei, am subliniat întotdeauna că toate tentativele noastre de a atribui trăsături omeneşti istoriei lui Homer – de-a o transforma în ceva explicabil de către sensibilităţile umaniste moderne – sunt sortite eşecului. Aceste personaje… aceşti *oameni…* deşi complet umani, se aflau la începutul aşa-zisei noastre epoci civilizate, cu milenii înainte de ivirea actualelor noastre valori umaniste. Văzute în lumina aceasta, acţiunile şi motivaţiile Elenei sunt la fel de greu de înţeles pentru noi ca, să zicem, cruzimea aproape completă a lui Ahile sau permanentele şiretenii ale lui Odiseu.

Moravecul aprobă.

– Ştiai că Odiseu este în nava aceasta? A venit să te vadă?

– Nu, nu l-am văzut, însă prim-integratorul Asteague/Che mi-a spus că este la bord. De fapt, mi-este teamă să nu mă ucidă.

– Să te ucidă? repetă Mahnmut, şocat.

– Nu uita că v-aţi folosit de mine pentru a vă ajuta să-l răpiţi. Eu l-am convins că aveţi pentru el un mesaj de la Penelopa – toată aiureala aia despre trunchiul de măslin care este integrat în patul lui din palatul de pe Itaca. Şi când l-am adus la avionetă… pac! Mep Ahoo l-a pizdit şi l-a încărcat în avionetă. Dacă aş fi Odiseu, sigur aş avea de plătit o poliţă împotriva unui anume Thomas Hockenberry.

L-a pizdit, gândeşte Mahnmut. Îi place când întâlneşte expresii noi. O rulează prin lexiconul lui, descoperă spre surprinderea sa că nu-i o obscenitate şi o fişează pentru utilizare viitoare.

– Îmi pare rău că te-am adus într-o poziţie în care rişti să fii rănit.

Se întreabă dacă să-i spună scoliastului că, în haosul produs de închiderea definitivă a Găurii, Orphu i-a emis pe fascicul îngust

un ordin de la prim-integratori – să-l captureze pe Odiseu –, apoi se gândeşte că ar fi mai bine să folosească asta ca pe o scuză. Thomas Hockenberry, doctor, se născuse într-o epocă în care scuza *n-am făcut altceva decât să urmez ordinele* ieşise definitiv din uz.

– O să vorbesc cu Odiseu… începe Mahnmut.

Hockenberry clatină din cap şi surâde iarăşi.

– Mai devreme sau mai târziu o să vorbesc eu însumi cu el. Între timp Asteague/Che a postat un rocvec de-al vostru ca paznic.

– Chiar mă întrebasem ce făcea moravecul de Centură în exteriorul laboratorului medical.

– Dacă va fi să fie ce-i mai rău, zice Hockenberry, atingându-şi medalionul de aur vizibil prin deschiderea bluzei de pijama, o să mă teleportez pur şi simplu.

– Serios? Şi unde vei merge? Olimpul este zonă de război. Este posibil ca Ilionul să fi fost incendiat de acum.

Zâmbetul bărbatului dispare.

– Mda. Există problema asta. Aş putea pleca să-mi caut prietenul, pe Nightenhelser, acolo unde l-am lăsat – în Indiana, în jurul anului 1000 î.Hr.

– Indiana… repetă Mahnmut încetişor. Pe care Pământ?

Hockenberry îşi freacă pieptul, acolo unde, cu nici şaptezeci şi două de ore în urmă, Retrograd Sinopessen îi scosese inima.

– *Care Pământ.* Recunoaşte că-i o întrebare ce sună foarte straniu.

– Da, dar presupun că toţi va trebui să ne obişnuim să gândim aşa. Prietenul tău Nightenhelser se află pe Pământul de la care te-ai teleportat tu – să-i spunem Pământul-Ilionului. Această navă spaţială se îndreaptă către un Pământ care există la trei mii de ani după prima ta viaţă şi… ăăă…

– Moarte, încheie Hockenberry fraza în locul lui. Nu-ţi face griji. Sunt obişnuit cu conceptul. Nu mă deranjează… prea mult.

– Este uimitor că ai fost în stare să vizualizezi sala maşinilor din *Regina Mab* atât de clar după ce fuseseşi înjunghiat. Ai sosit aici în stare de inconştienţă, aşa că trebuie să fi activat medalionul TC chiar în clipa în care ţi-ai pierdut cunoştinţa.

Scoliastul clatină din cap.

– Nu-mi amintesc să fi răsucit medalionul ori să fi vizualizat ceva.

– Care este ultimul lucru pe care ţi-l reaminteşti, doctor Hockenberry?

– O femeie care stătea în picioare lângă mine şi mă privea cu o expresie îngrozită. O femeie înaltă, cu piele albă şi păr negru.

– Elena?

Bărbatul scutură din cap.

– Ea plecase deja, coborâse scara. Femeia aceasta… s-a materializat ca din neant.

– Una dintre Troiene?

– Nu. Era îmbrăcată… bizar. Într-un fel de tunică şi fustă, mai asemănătoare cu femeile din epoca mea decât oricare dintre cele pe care le-am văzut în ultimii zece ani în Ilion sau pe Olimp. Totuşi nu era nici ca în epoca mea…

Nu-şi termină cuvintele.

– Nu s-ar fi putut ca femeia să fi fost o halucinaţie?

Nu adăugă evidenţa – că tăişul cuţitului Elenei îi atinsese inima, revărsându-i sângele în cavitatea toracică şi interzicându-i accesul spre creier.

– S-ar fi putut… dar n-a fost o halucinaţie. Când m-am uitat la ea şi am văzut că mă priveşte şi ea, am simţit însă o senzaţie foarte stranie…

– Da?

– Nu ştiu cum s-o descriu. O senzaţie de certitudine că ea şi cu mine ne vom întâlni iarăşi în curând, altundeva. Undeva foarte departe de Troia.

Mahnmut se gândeşte la asta şi cei doi – moravecul şi omul – rămân mult timp în tăcere confortabilă. Bufnetele pistoanelor mari – bubuituri care vibrează însăşi osatura navei la fiecare treizeci de secunde, urmate de şuierături şi suspine pe jumătate auzite, pe jumătate simţite, ale cilindrilor gigantici cu mişcare rectilinie alternativă – au devenit zgomot obişnuit de fundal, ca murmurul discret al sistemului de ventilare.

– Mahnmut, spune Hockenberry, atingându-şi pieptul prin deschiderea din bluza pijamalei, ştii de ce n-am vrut să vin în călătoria voastră către Pământ?

Moravecul clatină din cap. Ştie că bărbatul îşi poate zări reflexia în banda vizuală de plastic negru lustruit care ocoleşte partea din faţă a craniului său din aliaj metalic roşu.

– Pentru că eu înţeleg destule despre navă – despre *Regina Mab* – ca să cunosc adevăratul motiv al plecării ei spre Pământ.

– Prim-integratorii ţi-au spus motivul adevărat. Nu-i aşa?

Hockenberry surâde.

– Nu. Ohoho, motivele pe care mi le-au oferit sunt îndeajuns de adevărate, dar nu cele adevărate. Dacă voi, moravecii, doreaţi să călătoriţi spre Pământ, nu trebuia să construiţi monstruozitatea asta uriaşă de navă. Aveţi deja şaizeci şi cinci de nave spaţiale de luptă pe orbita lui Marte, sau care fac naveta între Marte şi Centura de Asteroizi.

– Şaizeci şi cinci? repetă Mahnmut.

Ştiuse că în spaţiu existau nave, unele cu puţin mai mari decât avionetele-navete, altele îndeajuns de mari pentru a transporta încărcături grele până în spaţiul jupiterian la nevoie. Dar nu că erau atât de multe.

– De unde ştii că erau şaizeci şi cinci, doctor Hockenberry?

– Centurionul Mep Ahoo mi-a spus când eram încă pe Marte şi Pământul-Ilionului. Mă interesa propulsia navei şi el era imprecis – ingineria spaţială nu-i specialitatea lui, este ’vec de bătălie –, dar am rămas cu impresia că navele deja existente aveau propulsii cu fuziune sau ionice… ceva mult mai sofisticat decât bombe atomice în cutii de conserve.

– Da, făcu Mahnmut.

Nici el nu ştia multe despre navele spaţiale – cea care îl adusese împreună cu Orphu pe Marte fusese o combinaţie improvizată de vele solare şi rachete de fuziune de unică folosinţă, propulsată iniţial în sistemul solar de către balista de două trilioane de waţi construită de moraveci, aşa-numitul foarfece-accelerator –, totuşi până şi el, un modest pilot de submersibil de pe Europa, ştia că *Regina Mab* era primitivă şi mult mai mare decât ar fi necesitat misiunea ei declarată. Credea că ştia încotro se îndrepta Hockenberry cu discuţia şi nu era sigur că dorea să audă.

– Câte o bombă atomică detonează la fiecare treizeci de secunde, rosteşte încetişor omul, înapoia unei nave de mărimea lui Empire State Building, aşa cum s-au grăbit să sublinieze toţi prim-integratorii şi Orphu. Iar *Mab nu* are niciunul dintre materialele exterioare de tip stealth cu care sunt acoperite şi avionetele. Este vorba prin urmare despre un obiect gigantic cu un… cum îi spuneţi voi?… albedo… puternic, la care se adaugă o serie de explozii atomice care vor fi vizibile de pe suprafaţa Pământului în timpul zilei, până veţi ajunge pe orbita terestră…

ce dracu’, din câte ştiu, s-ar putea ca nava să fie deja vizibilă cu ochiul liber.

– Ceea ce te duce la concluzia… zice Mahnmut.

Transmite conversaţia aceasta pe fascicul îngust spre Orphu, dar prietenul său ionian a rămas tăcut pe frecvenţa lor privată.

– Ceea ce mă duce la concluzia că adevăratul scop al acestei misiuni este de a fi văzută cât mai curând cu putinţă. Trebuie să apară cât mai ameninţătoare posibil, pentru a declanşa un răspuns din partea puterilor care se află pe Pământ ori în jurul său – chiar acele puteri despre care susţii că au modificat ţesătura cuantică a realităţii. Încercaţi să atrageţi focul asupra voastră.

– Asta facem? întreabă moravecul.

Chiar pe când rosteşte cuvintele acelea, ştie că doctor Thomas Hockenberry are dreptate… şi că el, Mahnmut de pe Europa, suspectase asta tot timpul, însă nu-şi confruntase propria certitudine.

– Exact. Bănuiala mea este că nava e încărcată doar cu dispozitive de înregistrare, astfel ca atunci când Puterile Necunoscute de pe orbita Pământului – sau de unde se ascund ele – vor transforma *Regina Mab* în atomi, toate detaliile puterii ei, natura superarmelor acelora, vor fi transmise către Marte, sau Centură, sau spaţiul jupiterian, sau altundeva. Nava aceasta este precum Calul Troian pe care grecii nu s-au gândit încă să-l construiască pe Pământul-Ilionului – şi poate că nici nu-l vor mai construi vreodată, pentru că eu am dat peste cap fluxul evenimentelor şi pentru că Odiseu este captivul vostru aici, în navă. Însă acesta este un cal troian despre care voi ştiţi… ori sunteţi destul de siguri… că cealaltă tabără îl va arde. Cu noi toţi înlăuntrul său.

Pe fascicul îngust, Mahnmut emite: *Orphu, acesta este adevărul?*

Da, prietene, dar nu tot adevărul, soseşte răspunsul neîndurător.

– Nu cu *noi* toţi înlăuntrul său, doctor Hockenberry. Tu ai încă medalionul TC. Poţi să pleci în orice clipă.

Scoliastul încetează să-şi mai frece pieptul – cicatricea nu-i decât o linie pe pielea lui, încă vizibilă, totuşi dispărând pe măsură ce adezivul molecular vindecă incizia – şi atinge medalionul greu care atârnă acolo.

– Da, zice el, pot să plec în orice clipă.

32

Daeman selectase alţi nouă oameni din Ardis – cinci bărbaţi şi patru femei – să-l ajute în călătoria de avertizare, faxând la cele trei sute de portaluri nod-fax cunoscute, pentru a vedea dacă Setebos fusese acolo şi pentru a-i preveni pe locuitorii respectivi, dacă mii-de-mâini nu apăruse –, dar decisese să aştepte până se întorceau Harman, Hannah şi Petyr cu sonieul. Harman îi spusese Adei că vor reveni la ora prânzului sau la puţin timp după aceea.

Sonieul nu se întorsese la ora prânzului şi nici la o oră după aceea.

Daeman aşteptă. Ştia că Ada şi ceilalţi erau neliniştiţi – cercetaşii şi echipele care strângeau lemne de foc observaseră deplasări furişate ale multor voynicşi în păduri, la nord, sud şi est de Ardis, ca şi cum s-ar fi adunat pentru un atac major – şi nu dorea să ia zece oameni de la sarcinile lor înainte de întoarcerea lui Harman şi a celorlalţi doi.

Harman nu reveni nici până la mijlocul după-amiezii. Cei din foişoarele de gardă şi de pe palisade priveau întruna către norii suri şi joşi, sperând în mod evident să vadă sonieul.

Daeman ştia că ar fi trebuit să plece – Harman avusese dreptate: faxările pentru cercetare şi avertizare trebuiau întreprinse cât mai repede –, dar mai aşteptă o oră. Apoi două. Oricât de ilogic părea, simţea că ar fi abandonat-o pe Ada, dacă ar fi plecat înainte de întoarcerea lui Harman şi a sonieului. Ea ar fi fost enorm de afectată, dacă se întâmplase ceva cu bărbatul, dar comunitatea de la Ardis ar fi supravieţuit. Fără sonie, soarta tuturor putea fi pecetluită la următorul atac al voynicşilor.

Ada fusese ocupată toată după-amiaza şi ieşise numai ocazional, suind singură pe cubiloul-turn al lui Hannah, de unde privea cerul. Daeman, Tom, Siris, Loes şi alţi câţiva stăteau în apropiere, însă nu vorbeau cu ea. Norii deveniră tot mai suri şi reîncepu ninsoarea. După-amiaza scurtă părea tot mai mult un amurg teribil.

– Mă întorc la treburile din bucătărie, rosti Ada în cele din urmă, strângându-şi mai bine şalul în jurul umerilor.

Daeman şi ceilalţi se uitară în urma ei când plecă. După un timp, intră şi el în conac, sui în cubiculumul lui micuţ de la nivelul

al treilea, de sub streşini, şi scotoci prin cufărul cu haine până găsi ceea ce-i trebuia: costumul termopidermă verde şi masca osmotică primite de la Savi cu peste zece luni în urmă.

Costumul fusese rupt şi murdărit – sfâşiat de ghearele şi colţii lui Caliban, mânjit de sângele lui Daeman şi al lui Caliban, apoi de noroiul aterizării forţate a sonieului în primăvara anterioară – şi încercase să-şi autorepare tăieturile şi găurile după ce curăţirea îndepărtase petele. Aproape că izbutise. Ici-colo supraţesătura izolatoare verde nu se mai zărea, dar se zărea strălucirea argintie a stratului molecular, iar capacităţile sale de încălzire şi etanşare la presiune rămăseseră aproape intacte; pentru a-l testa, faxase la un nod pustiu, la peste patru mii de metri deasupra nivelului mării, un nod nelocuit, răvăşit de vânt şi biciuit de zăpadă, cunoscut doar ca Pikespik. Termopiderma îl menţinuse viu şi cald, iar masca osmotică funcţionase de asemenea, asigurându-i destulă atmosferă îmbunătăţită pentru a respira cu uşurinţă.

Acum, în odăiţa de sub streaşină, puse termopiderma şi masca lipsite de greutate în raniţă, lângă săgeţile suplimentare de arbaletă şi sticlele cu apă, apoi coborî să-şi strângă echipa care aştepta.

De afară se auzi un strigăt. Ieşi în fugă din conac, în acelaşi timp cu Ada şi jumătate din cei aflaţi înăuntru.

Sonieul era vizibil la mai puţin de doi kilometri depărtare. Ieşise destul de lin dintre nori, descriind un viraj dinspre sud-vest, dar se legănase pe neaşteptate, intrase în picaj, redresase, se legănase iarăşi şi picase brusc spre sol imediat înapoia palisadei de pe pajiştea sudică. Discul argintiu redresă în ultima clipă, aproape că atinse vârful îngrăditurii din lemn – determinând trei santinele de acolo să se arunce pe burtă pentru a-l evita –, după care lovi pământul îngheţat, ricoşă zece metri, îl izbi din nou, ridică bulgări sus în văzduh, ricoşă încă o dată şi lunecă până la oprire, brăzdând un făgaş puţin adânc în peluza ascendentă.

Ada conduse năvala de la veranda din faţă, când toţi se repeziră la maşina prăbuşită. Daeman ajunse acolo la câteva secunde după ea.

Petyr era singurul ocupant al sonieului. Zăcea ameţit şi însângerat în poziţia centrală frontală. Celelalte cinci adâncituri capitonate pentru pasageri erau umplute cu… arme. Daeman

recunoscu variaţii ale puştilor cu fleşete cu care se întorsese Odiseu, însă şi arme mici, de mână, sau altele pe care nu le mai văzuse niciodată.

Îl ajutară pe Petyr să iasă. Ada rupse o fâşie curată de ţesătură din propria-i tunică şi o apăsă pe fruntea însângerată a tânărului.

– M-am lovit la cap când s-a dezactivat câmpul… zise el. Stupid. Ar fi trebuit să-l fi lăsat să aterizeze singur… Am spus „manual” când autopilotul a decuplat, imediat după ce a ieşit din nori… crezusem că ştiu cum să-l pilotez… dar n-a fost aşa.

– Gata, taci, spuse Ada, iar Tom, Siris şi alţii ajutară la susţinerea bărbatului care se clătina. O să ne povesteşti după ce intrăm în casă. Santinelele… vă rog, înapoi la posturi. Restul, înapoi la activităţile curente. Loes, tu şi câţiva bărbaţi aţi putea căra înăuntru armele şi încărcătoarele de muniţie. Căutaţi dacă nu sunt mai multe şi în compartimentele pentru stocare. Duceţi totul în holul principal. Mulţumesc.

În salonul din Palatul Ardis, Siris şi Tom aduseră dezinfectant şi bandaje, în vreme ce Petyr îşi relată povestea în faţa a vreo treizeci de oameni.

Descrise cum Golden Gate era asediat de voynicşi şi întâlnirea cu Ariel.

– Apoi bula s-a întunecat pentru câteva minute, sticla s-a opacizat pentru lumina soarelui, iar când a redevenit transparentă, Harman dispăruse.

– Unde dispăruse? Vocea Adei era fermă.

– Nu ştim. Am petrecut trei ore scotocind prin tot complexul – eu şi Hannah – şi am găsit armele într-un fel de sală de muzeu, într-o bulă în care ea nu mai intrase niciodată –, totuşi n-am văzut nici urmă de Harman ori de creatura aceea verde, Ariel.

– Unde-i Hannah? întrebă Daeman.

– A rămas acolo, răspunse tânărul, care stătea îndoit de mijloc şi se ţinea de capul bandajat. Ştiam că trebuie să aducem sonieul şi cât mai multe arme înapoi la Ardis, cât mai repede posibil – Ariel spusese că el… ea îl reprogramase să se întoarcă mai încet decât ne dusesem – călătoria de-ntoarcere a durat patru ore. Mai spusese că Odiseu va ieşi din crio-nişă peste şaptezeci şi două de ore, dacă maşina îi salva viaţa, iar Hannah a hotărât să rămână acolo până va şti… dacă el va mai trăi sau nu. În plus, găsiserăm şi alte multe arme – va trebui să ne întoarcem cu sonieul – iar Hannah a zis că o putem lua atunci.

– E posibil ca voynicşii să intre în bule? întrebă Loes.

Petyr clătină din cap şi făcu o grimasă de durere.

– Nu credem. Lunecau imediat pe buckysticlă şi bulele nu aveau intrări sau ieşiri funcţionale, cu excepţia uşii semipermeabile a garajului, care s-a etanşat în urma mea când am plecat.

Daeman încuviinţă gânditor. Îşi amintea atât buckysticla lipsită de frecare a cupolei tractorului, când călătoriseră cu Savi prin Bazinul Mediteranean, cât şi uşile din membrane semipermeabile de pe insula orbitală a lui Prospero.

– Oricum, Hannah are vreo cincizeci de arme cu fleşete, spuse Petyr şi zâmbi sumbru. Le-am scos din muzeu, cărându-le pe braţe şi în pături. Poate omorî o sumedenie de voynicşi, dacă reuşesc totuşi să pătrundă. În plus, încăperea în care se află crionişa lui Odiseu este cumva ascunsă de restul complexului.

– Nu trimitem sonieul înapoi în seara asta, nu? întrebă femeia numită Salas. Vreau să zic…

Privi pe fereastră afară, spre după-amiaza tot mai plumburie.

– Nu, răspunse Ada, nu-l trimitem azi înapoi. Mulţumesc, Petyr. Du-te în infirmerie şi odihneşte-te. Vom aduce sonieul la conac şi vom inventaria armele şi muniţia cu care ai venit. Este posibil ca tu să fi salvat Ardisul.

Oamenii revenită la treburile lor. Murmurele conversaţiilor aţâţate se auzeau chiar şi pe pajiştea îndepărtată. Loes şi alţii care trăseseră cu puştile cu fleşete aduse prima dată de Odiseu testară armele noi – toate cele pe care le încercară funcţionau – şi amenajară un poligon ad hoc în spatele Ardisului, unde puteau începe să-i instruiască pe alţii. Daeman se ocupă personal de sonie. Aparatul învie cu un zumzet când reactivă comenzile şi-şi reluă planarea staţionară la un metru deasupra solului. Şase bărbaţi îl însoţiră până la clădire. Compartimentele de stocare din spatele şi părţile laterale ale vehiculului – acolo unde Odiseu îşi pusese suliţele, când merseseră să vâneze Păsările Terorii – fuseseră într-adevăr umplute cu şi mai multe arme.

Către sfârşitul după-amiezii, când amurgul hibernal alunga ziua de pe cer, Daeman ieşi s-o vadă pe Ada, care stătea lângă turnul-cuptor învăpăiat al lui Hannah. Deschise gura să vorbească, apoi descoperi că nu ştia ce să spună.

– Du-te, îi zise Ada. Baftă!

Îl sărută pe obraz şi-l împinse înapoi spre casă.

În ultimele raze cenuşii de lumină ale după-amiezii aflate sub ninsoare, Daeman şi ceilalţi nouă îşi umplură raniţele cu săgeţi de arbaletă, pesmeţi, brânză şi sticle cu apă – se gândiseră să ia câteva dintre noile pistoale cu fleşete, după care deciseseră să rămână la arbalete şi cuţite, arme cu care erau familiarizaţi – şi apoi străbătură iute cei doi kilometri care despărţeau palisada Palatului Ardis de pavilionul pentru faxare. Pe unele porţiuni, alergară. Umbre se mişcau în părţile mai întunecate ale pădurii, însă oamenii nu zăriră niciun voynix în loc deschis. Dinspre copaci nu se auzeau sunetele păsărilor – nici chiar fâlfâiturile şi strigătele ocazionale din timpul iernii. Bărbaţii şi femeile nervoase – douăzeci cu totul – care păzeau palisada pavilionului pentru faxare îi întâmpinară la început cu căldură, crezând că era schimbul lor, care venise mai devreme, ca după aceea să-şi trădeze nemulţumirea când aflară că vor faxa. În ultimele douăzeci şi patru de ore absolut nimeni nu venise sau plecase prin faxare, iar santinelele văzuseră voynicşi – zeci – mergând către vest prin pădure. Ştiau că pavilionul pentru faxare nu putea fi apărat dacă voynicşii ar fi atacat în masă şi toţi voiau să ajungă în Ardis înainte de căderea nopţii. Daeman le spuse că Ardisul era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să fie în noaptea aceea... şi că din cauza activităţii voynicşilor era posibil ca schimbul lor să nu ajungă până la pavilion înainte de căderea nopţii, dar că în următoarele ore cineva avea să vină cu sonieul şi să vadă ce se întâmpla cu ei. Dacă pavilionul era atacat şi apărătorii de aici reuşeau să trimită un mesager la Ardis, vehiculul putea aduce întăriri, câte cinci oameni odată.

Daeman se uită la echipa pe care o alcătuise – Ramis, Caman, Dorman, Caul, Edide, Cara, Siman, Oko şi Elle –, după care îi instrui ultima dată pe cei nouă voluntari asupra misiunii lor. Fiecare primise o listă cu treizeci de noduri-fax, coduri care creşteau pur şi simplu numeric, întrucât distanţa de la Ardis până la oricare destinaţie nu conta în lumea faxării, şi explică din nou că trebuiau să treacă prin toate cele treizeci de locuri înainte de a se întoarce. Dacă vedeau semne ale reţelei de gheaţă albastră şi ale lui Setebos mii-de-mâini, să privească doar din pavilionul pentru faxare de acolo şi s-o şteargă imediat. Nu aveau ca obiectiv lupta. Dacă comunitatea de la destinaţie arăta normal, să le comunice veştile celor aflaţi la conducere acolo, apoi să faxeze cât mai repede la nodul următor. În ciuda întârzierilor

cauzate de aceste comunicări, Daeman spera că fiecare îşi va termina misiunea în mai puţin de douăsprezece ore. Unele noduri aveau foarte puţini locuitori – fiind doar pâlcuri mici de case în jurul pavilioanelor pentru faxare –, aşa că opririle aveau să fie scurte, ba şi mai scurte dacă oamenii plecaseră deja de acolo. Dacă un mesager nu revenea la Palatul Ardis în douăzeci şi patru de ore, avea să fie considerat pierdut şi cineva urma să plece în locul lui, să avertizeze nodurile respective. Mesagerii puteau reveni mai devreme – înainte de încheierea circuitului de treizeci de noduri – numai dacă erau serios răniţi sau dacă aflau ceva important pentru supravieţuirea celor din Ardis. Într-un asemenea caz trebuiau să se întoarcă imediat.

Un bărbat pe nume Siman se uită neliniştit la colinele şi luncile din jur. Deja se întuneca. Nu spuse nimic, dar Daeman îi putea citi gândurile: *Ce şanse ar fi avut, dacă încercau să parcurgă cei doi kilometri prin beznă, cu voynicşi la tot pasul?*

Daeman îi chemă apoi pe apărătorii pavilionului. Îi anunţă că dacă vreun mesager faxa înapoi cu veşti importante şi sonieul nu era disponibil, cincisprezece santinele urmau să-l însoţească la Palatul Ardis. Pavilionul pentru faxare nu trebuia în niciun caz lăsat fără pază.

– Aveţi întrebări? se adresă el mesagerilor.

În lumina tot mai slabă, chipurile lor erau ovale albe întoarse către el. Nimeni nu întrebă nimic.

– Vom pleca în ordinea codurilor de faxare, anunţă el.

Nu pierdu timpul pentru a le ura noroc. Faxară pe rând, tastând primul cod pe placa de pe coloana din centrul pavilionului şi dispărând din vedere. Daeman luase ultimele treizeci de coduri, în principal fiindcă Craterul Paris era unul dintre numerele acestea mari, ca şi nodurile pe care le verificase. Când faxă, nu tastă însă niciunul dintre codurile respective, ci pe cel puţin cunoscut, al insulei tropicale nelocuite.

Când sosi acolo, era încă în plină zi. Laguna sclipea albastru-deschis, iar apa de după recif avea o nuanţă mai întunecată. Nori de furtună se îngrămădiseră deasupra orizontului vestic şi soarele dimineţii lumina vârfurile celor despre care învăţase abia recent că se numeau stratocumulus.

Privind în jur pentru a se convinge că era singur, bărbatul se dezbrăcă în pielea goală şi-şi trase termopiderma, lăsând gluga în jurul gâtului, cu masca osmotică atârnând de un şiret sub

tunică. După aceea îşi îmbrăcă pantalonii, tunica şi pantofii, îndesându-şi lenjeria în raniţă.

Verifică şi celelalte obiecte din raniţă – fâşii de ţesătură galbenă pe care le tăiase în Ardis şi cei doi pioleţi forjaţi de Reman la rugămintea lui; după Hannah, era cel mai bun fierar. Colaci de funie. Săgeţi suplimentare de arbaletă.

Ar fi dorit să meargă mai întâi la Craterul Paris, dar acolo era miezul nopţii şi ca să vadă ceea ce dorea, Daeman avea nevoie de lumina zilei. Ştia că dispunea de aproximativ şapte ore înainte ca soarele să răsară la Craterul Paris şi era aproape sigur că până atunci putea să viziteze majoritatea celorlalte douăzeci şi nouă de noduri. La unele dintre cele de pe lista lui, faxase după ce fugise din Craterul Paris: Kiev, Bellinbad, Ulanbat, Chom, Domeniul Loman, Drid, Fuego, Turnul Cape Town, Devi, Mantua şi Înălţimile Satle. Atunci doar Chom şi Ulanbat fuseseră infectate cu gheaţa albastră şi spera ca între timp să nu se fi schimbat nimic. Chiar dacă ar fi avut nevoie de douăsprezece ore pentru a-i avertiza pe oamenii din celelalte oraşe şi noduri, tot avea să fie plină zi când faxa în cele din urmă la Craterul Paris.

Iar Craterul Paris era locul unde intenţiona să facă ceea ce trebuia să facă.

Daeman îşi puse în spate raniţa grea, ridică arbaleta, reveni la pavilion, îşi luă rămas-bun în tăcere de la brizele tropicale şi foşnetele frunzelor de palmieri şi tastă primul cod de pe lista sa.

33

Ahile a purtat corpul mort, însă perfect conservat, al amazoanei Pentesilea mai bine de treizeci de leghe, adică aproape o sută patruzeci şi cinci de kilometri, în sus pe panta muntelui Olimp şi este pregătit s-o mai poarte alte cincizeci de leghe – sau alte o sută, dacă va fi cazul, ori o mie –, dar în ziua a treia, la altitudinea de optsprezece mii de metri, aerul şi căldura dispar complet.

Timp de trei zile şi nopţi, doar cu pauze scurte pentru odihnă şi moţăială, Ahile, fiul lui Peleus şi al zeiţei Thetis, nepotul lui Eac, a suit prin tubul învelit în sticlă al escalatorului din cristal care duce pe vârful Olimpului. Sfărâmat pe pantele de la poale în primele zile ale luptelor dintre oştile lui Hector şi Ahile şi zeii nemuritori, escalatorul îşi păstrase în general atmosfera

presurizată şi elementele de încălzire. Până la nivelul de optsprezece mii de metri. Până aici. Până acum.

Un fulger sau o armă cu plasmă a retezat aici complet tubul escalatorului, întrerupându-l pe distanţa de cinci sute de metri. Din cauza aceasta escalatorul de cristal de pe panta vulcanică roşie seamănă perfect cu un şarpe sfârtecat în două cu o sapă. Ahile înaintează prin câmpul de forţă de la capătul deschis al tubului şi traversează spaţiul acela teribil, purtându-şi armele, scutul şi trupul Pentesileei – leşul amazoanei, miruit în ambrozia conservantă a Pallas Atenei şi legat în pânza cândva albă pe care o luase din propriul său cort de căpetenie –, dar când ajunge în partea opusă, cu plămânii explodând, ochii arzând şi urechile sângerând din cauza presiunii scăzute, cu pielea roasă de gerul arzător, vede că tubul este distrus pe alţi kilometri; ruina se ridică peste panta curbă a versantului Olimpului, al cărei capăt rămâne de-a pururi nevăzut, cu interiorul fără aer sau căldură. În locul unei scări pe care să urce, escalatorul este acum o serie de ţăndări neregulate şi rupte, care arată metal zimţat şi sticlă contorsionată cât vede cu ochii. Lipsit de aer şi aflat la o temperatură mult sub punctul de îngheţ, tubul nu mai oferă nici măcar adăpost împotriva vânturilor care urlă şi lovesc cu forţa unor jeturi reactoare.

Blestemând şi horcăind, Ahile se împleticeşte înapoi pe panta deschisă, se împinge prin câmpul de forţă zumzăitor al deschiderii spre tubul de cristal şi se prăbuşeşte pe treptele metalice, după ce-şi aşază cu grijă pe scară povara învelită. Pielea îi este roasă şi crăpată de ger – *Cum poate fi atât de frig, atât de aproape de soare?* se miră el. Ahile cel-cu-pas-avântat este sigur că a urcat mai sus decât a zburat Icar, iar ceara de pe aripile băiatului care dorise să fie pasăre se topise sub căldura soarelui. Nu fusese aşa? Totuşi, vârfurile munţilor din tărâmul copilăriei sale – tărâmul lui Chiron, al centaurilor – erau locuri reci, vântoase şi neospitaliere, unde aerul se rarefia pe măsură ce suiai. Ahile îşi dă seama că se aşteptase la mai multe din partea Olimpului.

Desprinde o torbă de piele din interiorul mantiei sale, scoate din ea un burduf mic de vin şi împroaşcă ultimele picături printre buzele lui arse şi scorojite. Şi-a terminat ultimele fărâme de brânză şi pâine cu zece ore în urmă, fiind sigur că în scurt timp va ajunge pe vârf. Dar Olimpul pare să nu aibă vârf.

I se pare că au trecut multe luni din dimineaţa în care şi-a început drumul, cu trei zile în urmă – ziua în care a ucis-o pe Pentesilea, ziua în care s-a închis Gaura, izolându-l de Troia şi de camarazii săi mirmidoni şi ahei, deşi nu-i păsa că Gaura dispăruse, întrucât nu avea nicio intenţie de a se întoarce până ce amazoana nu trăia din nou şi era mireasa lui. Însă nu plănuise expediţia. În dimineaţa aceea de acum trei zile, când ieşise din cortul său de pe câmpul de bătălie de lângă poalele Olimpului, luase cu el doar câteva fărâme de mâncare, fiindcă nu se gândise că va lipsi mai mult de două ore. În dimineaţa aceea, puterea îi păruse la fel de nelimitată ca mânia.

Acum se întreabă dacă mai are puterea să coboare cele treizeci de leghe ale scării din metal.

Poate dacă las aici leşul femeii.

Chiar în clipa în care gândul îi lunecă prin mintea epuizată, ştie că n-o va face... că nu-i în stare. Ce spusese Atena? *Nu există scăpare de acest farmec al Afroditei – feromonii au vorbit şi judecata lor este finală. Pentesilea va fi unica ta iubire pentru această viaţă, fie ca un leş, fie ca o femeie vie...*

Ahile, fiul lui Peleus, nu are habar ce pot fi feromonii, dar ştie că blestemul Afroditei este real. Iubirea pentru femeia aceasta pe care a omorât-o atât de brutal îi roade măruntaiele mai sălbatic decât junghiurile foamei care-i chiorăie maţele. Nu va coborî. Atena spusese că pe vârful Olimpului existau cuve de tămăduire, secretul zeilor, sursa nemuririi şi vindecării lor – o cărare secretă ce ocoleşte linia nepângărită dintre lumină şi întuneric, stavila gurii dincolo de care Moartea trece sufletul. Cuvele de tămăduire... acolo o va duce pe Pentesilea. Când ea va răsufla iarăşi, îi va fi mireasă. Ahile le va înfrunta pe Ursite înseşi, dacă i se vor opune în această misiune.

Acum însă istoveala face ca braţele-i puternice şi arse de soare să-i tremure şi el se apleacă în faţă, rezemându-le pe genunchii însângeraţi imediat deasupra apărătorilor pentru picioare. Se uită afară prin acoperişul şi părţile laterale din cristal ale scării metalice închise şi – prima dată în trei zile – priveşte cu adevărat la ceea ce se află în jur.

Este aproape apusul soarelui şi umbra Olimpului se întinde mult peste peisajul roşu de dedesubt. Gaura a dispărut şi pe câmpia roşie nu se mai zăresc focuri de tabără. Ahile vede linia şerpuită a escalatorului de cristal pe mare parte din cele treizeci

de leghe pe care le-a suit, iar sticla sa reflectă mai multă lumină decât versanţii întunecaţi. Mai încolo umbra muntelui cade peste linia ţărmului, dealurile îndepărtate, ba chiar şi oceanul albastru care se rostogoleşte atât de lin dinspre miazănoapte. Şi mai departe spre răsărit, vede piscurile albe ale altor trei vârfuri înalte, care se ridică deasupra norilor joşi, colorate în strălucirea roşie a apusului. Marginea lumii este curbă. Asta i se pare foarte ciudat, deoarece toţi ştiu că lumea este fie plată, fie în formă de castron, ai cărei pereţi îndepărtaţi se curbează în sus, nu în jos aşa cum este marginea acestei lumi în lumina serii. În mod netăgăduit acesta nu este muntele Olimp din Grecia, dar Ahile ştiuse asta de multe luni. Lumea aceasta cu ţărână roşie şi cer siniliu, cu muntele acesta imposibil de înalt, este adevăratul sălaş al zeilor şi el socoteşte că orizontul se poate curba în jos aici, sau face orice altceva are chef.

Se întoarce pentru a privi în spate, în sus pe munte, tocmai în secunda în care un zeu se teleportează cuantic în prezenţa lui.

Potrivit standardelor olimpiene, este un zeu mic, un pitic – n-are nici doi metri înălţime –, bărbos, urât şi, când se bălăbăneşte în jur, examinând stricăciunile escalatorului, Ahile poate să vadă că este şchiop şi aproape cocoşat. Fiind familiar cu panteonul olimpian la fel ca toţi eroii argivi, ştie imediat cine este – Hefaistos, zeul focului şi făurarul-şef al zeilor.

Hefaistos pare să fi terminat de inspectat distrugerile suferite de creaţia sa – stă cu spatele la Ahile în gerul muşcător şi curenţii urlători de vânt, se scarpină în barbă şi mormăie în timp ce priveşte ruinele – şi aparent nu l-a observat pe aheu şi povara sa învelită în pânză.

Ahile nu-l aşteaptă să se întoarcă. Repezindu-se cu viteză maximă prin câmpul de forţă, ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat îl plachează pe zeul focului şi utilizează procedeele sale favorite de trântă – mai întâi faimoasa „priză de corp” care i-a câştigat nenumărate trofee în concursurile de lupte, prinzând zeul de mijlocu-i trupeş, răsturnându-l şi izbindu-l cu capul de stânca roşie. Hefaistos urlă o înjurătură şi încearcă să se ridice. Ahile îl înşfacă de antebraţul lui durduliu şi utilizează „iapa zburătoare’’ – îl aruncă pe zeul-gnom peste umăr într-o răsturnare completă, trântindu-l de solul dinapoia sa.

Hefaistos geme şi răcneşte o înjurătură cu adevărat scabroasă.

Ştiind că următoarea mişcare a zeului va fi teleportarea, Ahile

se aruncă asupra formei mai scunde şi mai dolofane, îşi încolăceşte picioarele în jurul taliei lui într-o priză foarfecă ce-i striveşte coastele, cuprinde gâtul zeului bărbos cu braţul stâng, trage de la brâu cuţitul scurt ucigător de zei şi-l lipeşte sub bărbia zeului focului.

– Dacă fugi, merg cu tine şi te ucid în acelaşi timp, şuieră el în urechea păroasă a făurarului.

– Nu… poţi – ucide-n… pula mea… un zeu, icneşte Hefaistos, folosindu-şi degetele zeieşti boante şi acoperite de bătături încercând să desprindă antebraţul lui Ahile de pe beregata lui.

Ahile foloseşte cuţitul Atenei pentru a-i face o crestătură de şapte centimetri – lungă, dar superficială – sub bărbie. Ichor auriu se revarsă peste barba încâlcită. Concomitent, îşi strânge picioarele mai tare în jurul coastelor zeului care trosnesc.

Hefaistos expediază electricitate prin corpul său şi în coapsele lui Ahile, care face o grimasă atins de tensiunea înaltă, însă nu-şi slăbeşte strânsoarea. Zeul exercită putere supraomenească pentru a scăpa – Ahile contraatacă cu şi mai mare putere supraomenească şi-l ţine încleştat, sporindu-şi apăsarea picioarelor care foarfecă. Ridică tăişul şi apasă mai energic sub bărbia zeului roşu la faţă.

Hefaistos horcăie, gâfâie şi se înmoaie din tot corpul.

– Bine… ajunge, icneşte el. Ai câştigat înfruntarea asta, fiu al lui Peleus.

– Dă-ţi cuvântul că nu vei dispărea.

– Îmi dau cuvântul.

Geme, când Ahile îşi încordează coapsele puternice.

– Şi să ştii că te voi ucide, dacă-ţi încalci cuvântul, mârâie Ahile.

Se rostogoleşte într-o parte, înţelegând că aerul este prea rarefiat pentru el ca să rămână conştient pentru mai mult de câteva secunde. Îl înşfacă pe zeul focului de tunică şi de părul vâlvoi, şi-l trage prin câmpul de forţă în căldura şi aerul dens al scării de cristal închise.

Odată ajuns înăuntru, îl trânteşte pe treptele din metal şi-şi strânge din nou picioarele în jurul coastelor sale. Fiindcă i-a urmărit pe Hockenberry şi pe zei înşişi, ştie că atunci când dispar prin teleportare cuantică spre destinaţia aleasă, ei poartă orice altă persoană cu care se află în contact.

Hârâind, gemând, Hefaistos priveşte trupul învelit în pânză al

Pentesileei.

– Ce te aduce pe Olimp, Ahile cel-cu-pas-avântat? Ţi-ai adus hainele la spălătorie?

– Gura, horcăie acesta.

Cele trei zile fără mâncare şi oboseala de a sui optsprezece mii de metri pe un munte fără aer l-au stors într-o măsură mult prea mare. Simte cum puterea lui supraomenească îl părăseşte ca apa dintr-un ciur. Încă un minut şi va trebui să-l elibereze pe Hefaistos… ori să-l ucidă.

– De unde ai cuţitul ăsta, muritorule? întreabă zeul bărbos, care sângerează ichor.

– Pallas Atena mi l-a încredinţat.

Nu vede niciun motiv să mintă şi, oricum, spre deosebire de alţii – de pildă, şiretul Odiseu –, el nu minte niciodată.

– Atena, da? mârâie Hefaistos. Ea este zeiţa pe care-o iubesc mai mult decât pe oricare alta.

– Am auzit.

De fapt, a auzit că Hefaistos a urmărit-o pe zeiţa fecioară timp de secole, încercând să se culce cu ea. La un moment dat s-a apropiat îndeajuns de mult încât Atena i-a îndepărtat membrul umflat de pe coapsele ei – iar grecii foloseau în mod pudic cuvântul „coapse” ca să se refere la *pudenda* unei femei –, când, pistonând în gol, zeul bărbos şi şchiop i-a ejaculat peste picioare, clipă în care zeiţa mai puternică l-a împins de lângă ea. În copilăria lui Ahile, tatăl său vitreg, centaurul Chiron, îi spusese multe poveşti în care lâna, *erion,* cu care Atena ştersese sămânţa lui Hefaistos, sau ţărâna în care a căzut sămânţa aceea, jucaseră roluri interesante. Când ajunsese bărbat şi cel mai măreţ războinic al lumii, Ahile îi auzise pe poeţii-menestreli cântând despre „roua nupţială” – *herse* sau *drosos* în graiul insulei lui natale –, dar cuvintele acestea însemnau de asemenea şi „nou-născut”. Se spunea că mulţi eroi oameni – unii îl includeau aici chiar şi pe zeul Apollo – se născuseră din lâna sau ţărâna aceea îmbibată cu sămânţă.

Decide să nu amintească de niciuna dintre istoriile acelea. În plus, este aproape lipsit de putere – trebuie să-şi cruţe suflarea.

– Eliberează-mă şi voi fi aliatul tău, rosteşte Hefaistos, icnind din nou. Oricum, noi suntem ca fraţii.

– Cum suntem ca fraţii? izbuteşte Ahile să întrebe.

Decisese că, dacă va fi nevoit să-l elibereze, va înfige pumnalul

ucigător de zei al Atenei în sus prin falca lui şi în craniu, trăgând în ţepuşă creierul făurarului şi smucindu-l apoi de acolo, ca pe un peşte prins cu harponul într-un râu.

– Când am fost azvârlit în mare, la scurt timp după Schimbare, Eurinome, fiica lui Okeanos, şi mama ta, Thetis, m-au primit în poalele lor, horcăie zeul. M-aş fi înecat, dacă mama ta – draga de Thetis, fiica lui Nereus – nu m-ar fi prins şi m-ar fi îngrijit. Noi suntem ca fraţii.

Ahile şovăie.

– Suntem mai mult ca fraţi, icneşte Hefaistos. Suntem aliaţi.

Aheul nu vorbeşte, fiindcă dacă ar face-o ar însemna să-şi dezvăluie secătuirea care se apropie.

– Aliaţi! strigă Hefaistos, ale cărui coaste pocnesc una după alta, aidoma puieţilor în ger. Iubita-mi mamă, Hera, o urăşte pe căţeaua nemuritoare Afrodita, care-i duşmanul tău. Zici că iubita mea adorată, Atena, te-a trimis în această misiune, ca atare dorinţa mea este să te ajut.

– Du-mă la cuvele de tămăduire, izbuteşte să rostească Ahile.

– Cuvele de tămăduire? repetă zeul, respirând mai adânc, când i se slăbeşte puţin strânsoarea. Acolo o să fii găsit imediat, fiu al lui Peleus şi Thetis. Olimpul se află acum în robia *kaosului* şi a războiului civil – Zeus a dispărut –, totuşi la cuvele de tămăduire mai există străjeri. Încă nu-i întuneric. Vino-n palatul meu, mănâncă, bea, odihneşte-te şi te voi duce acolo în toiul nopţii, când acolo sunt numai monstruosul Vraci şi câţiva paznici somnoroşi.

Mâncare? gândeşte Ahile. Este adevărat, înţelege el, că-i va fi greu să lupte – cu atât mai puţin să le ordone altora s-o readucă pe Pentesilea la viaţă –, dacă nu mănâncă imediat ceva.

– Bine, mârâie el, îşi descolăceşte picioarele din jurul zeului bărbos şi vâră cuţitul Atenei înapoi la centură. Du-mă în palatul tău de pe vârful Olimpului. Fără nicio şmecherie însă.

– Fără nicio şmecherie, repetă Hefaistos gâfâind, strâmbându-se şi pipăindu-şi coastele învineţite şi fisurate. Cruntă-i însă ziua în care un nemuritor ajunge să fie tratat în felul ăsta. Ţine-mă de braţ şi ne vom teleporta acolo imediat.

– O clipă, spune Ahile.

Este atât de slăbit, încât abia ridică pe umăr trupul Pentesileei.

– Gata, anunţă el prinzând antebraţul păros al zeului, acum putem merge.

34

Voynicşii atacară puţin după miezul nopţii.

După ce ajutase la prepararea şi servirea cinei pentru numeroşii locatari ai Palatului Ardis, Ada se alăturase activităţilor intense din exterior, care ranforsau defensivele. În ciuda rugăminţilor lui Peaen, Leonard, Petyr şi Isis – care ştiau că era însărcinată –, rămase afară în frig şi ninsoarea slabă, ajutând la săparea şanţurilor la treizeci de metri în interiorul gardurilor palisadei. Fusese ideea lui Harman şi Daeman – şanţuri umplute cu preţiosul lor combustibil pentru felinare, care să fie aprinse dacă voynicşii izbuteau să pătrundă prin palisadă –, iar Ada regreta că cei doi nu erau şi ei acolo în seara aceea să ajute la săpat.

Solul era îngheţat şi constată că era prea obosită ca să reuşească să-l zgârie, deşi avea unul dintre hârleţele cele mai ascuţite. Asta o frustra în asemenea măsură, încât trebui să-şi şteargă lacrimile şi nasul, aşteptându-i pe Greogi şi Emme să treacă de noroiul îngheţat, înainte ca ea să-l poată lua şi arunca, folosind hârleţul. Din fericire era întuneric şi n-o vedea nimeni. Stânjeneala de a fi văzută plângând ar fi făcut-o să plângă şi mai tare. Când Petyr veni din hol, unde definitiva defensivele de la primul nivel, şi-i ceru din nou să se întoarcă în casă, ea îi spuse adevărul, că-i plăcea să lucreze aici, în linia întâi, alături de sutele de muncitori. Munca manuală şi proximitatea atâtor oameni o făceau să se simtă mai bine şi o împiedicau să se gândească la Harman. Era adevărul.

Şanţurile fură terminate după ora douăzeci şi două şi erau în cel mai fericit caz rudimentare – late de un metru şi jumătate, doar cu puţin mai adânci de o jumătate de metru, căptuşite cu pungi de plastic luate din Chom în săptămânile anterioare. În hol se găseau bidoane cu preţiosul combustibil pentru felinare – Harman îl numise kerosen –, pregătite să fie duse, deşertate şi aprinse, dacă apărătorii palisadei trebuiau să se retragă.

– Ce se va întâmpla după ce o să folosim în câteva minute tot combustibilul pentru un an? întrebase Anna.

– Vom sta pe-ntuneric, răspunsese Ada. Dar vom fi vii.

De fapt avea rezerve despre estimarea aceea. Dacă voynicşii treceau de palisadă, se îndoia că un perete de foc – asta în ipoteza în care ar fi avut timp să-l aprindă – i-ar fi putut ţine în

loc. Harman şi Daeman ajutaseră la întocmirea planurilor pentru consolidarea uşilor din Ardis şi fixarea obloanelor grele la interiorul tuturor ferestrelor de la primele două niveluri – munca dura de trei zile şi, potrivit lui Petyr, era aproape terminată –, totuşi Ada avea îndoieli şi despre linia aceea defensivă.

După săparea şanţurilor, santinelele fură dublate pe palisadă, bidoane cu kerosen fură aduse în bolul exterior, fură desemnaţi cei care trebuiau să le ducă la şanţuri în caz de atac, fură distribuite noile puşti şi pistoale cu fleşete – suficiente pentru a înarma fiecare om din şase, spectaculos mai mult decât cele două puşti cu fleşete pe care le avuseseră anterior – şi Greogi descria cercuri cu sonieul pe deasupra, observând totul. Ada intră în conac să-l ajute pe Petyr cu defensivele interioare.

Obloanele grele erau gata – scânduri de lemn mari şi solide, prinse adânc în ramele vechi din stejar ale ferestrelor din palat, pregătite să fie închise şi fixate cu ivăre din fier, care fuseseră forjate în cubiloul lui Hannah. Arătau atât de hâde, încât ea se mulţumi să încuviinţeze din cap, după care se întoarse cu spatele să plângă.

Îşi aminti cât de frumos şi graţios fusese Palatul Ardis cu nici un an în urmă – parte dintr-o tradiţie veche de două mii de ani. Fusese dintotdeauna un loc minunat pentru a locui şi primi musafiri – sofisticat, graţios, elegant. Aici sărbătoriseră în confort a nouăzeci şi noua aniversare a lui Harman, printr-un banchet uriaş sub ulmii şi stejarii cu ramurile întinse, lampioane aprinse în copaci, mâncăruri de pe toată planeta oferite de servitori plutitori, voynicşi docili care trăgeau cariole şi droşte în sus pe drumul de acces cu prundiş, până la veranda luminată din faţă, bărbaţi şi femei de pretutindeni, apărând în veşmintele şi ţesăturile cele mai fine şi cu coafuri elegante. Privind în jur la zecile de oameni în tunici grosolane care se înghesuiau în salonul principal ticsit, cu felinarele şuierând şi sfârâind în beznă, cu aşternuturile pe podea şi puştile cu fleşete şi arbaletele stivuite la îndemână, focurile arzând în şemineuri nu pentru ambianţă, ci pentru căldura indispensabilă vieţii, la cei douăzeci de bărbaţi şi femei murdari şi istoviţi care sforăiau lângă vatră, la urmele noroioase de tălpi de peste tot şi obloanele grele de lemn aflate în locurile unde atârnaseră cândva draperiile minunate ale mamei ei, Ada se întrebă: *La asta s-a ajuns?* Răspunsul era afirmativ.

În Ardis şi în imediata lui apropiere locuiau patru sute de oameni. Nu mai era căminul ei. Sau, mai degrabă, acum era căminul tuturor celor dispuşi să locuiască aici şi să lupte pentru el.

Petyr îi arătă obloanele şi alte adăugiri – fante decupate în obloanele ferestrelor de la primele două niveluri, prin care apărătorii puteau continua să tragă cu arcurile, arbaletele şi armele cu fleşete în voynicşi, dacă aceştia izbuteau să treacă de palisadă şi să pătrundă în curte – la nivelul al treilea, apă clocotită în recipiente uriaşe, care erau ridicate cu vinciuri pe terasele înalte de deasupra frontoanelor, de unde apărătorii din ultima linie defensivă puteau să toarne lichidul fierbinte peste voynicşi. Harman siglase ideea dintr-o carte veche a sa. Acum recipientele mari cu apă şi ulei bolboroseau şi fierbeau pe plitele improvizate ce fuseseră aduse în fostele apartamente private ale familiei Adei. Totul arăta urât, dar părea că ar putea să funcţioneze.

Greogi apăru lângă ei.

– Unde-i sonieul? întrebă Ada.

– Sus, pe platforma sulky. Reman şi ceilalţi se pregătesc să decoleze cu arcaşi.

– Ce-aţi văzut? zise Petyr.

După apusul soarelui, încetaseră să mai trimită echipe de recunoaştere în pădure; voynicşii puteau vedea mai bine decât oamenii prin întuneric şi era pur şi simplu prea riscant într-o asemenea noapte noroasă, fără lumina lunii sau a inelelor, astfel că recurgeau la incursiunile cu sonieul.

– E greu de văzut în beznă şi zloată, însă am aruncat torţe în păduri. Sunt voynicşi peste tot – mai mulţi decât am văzut vreodată.

– De unde vin? întrebă femeia mai vârstnică numită Uru, frecându-şi coatele ca şi cum i-ar fi fost frig. Nu *faxează.* Ieri am fost de pază la pavilion şi…

– Nu asta-i grija noastră în clipa de faţă, o întrerupse Petyr. Ce-ai mai văzut, Greogi?

– Continuă să aducă pietre de la râu, spuse bărbatul scund şi roşcovan.

Ada făcu o grimasă la auzul cuvintelor lui. Patrulele pedestre raportaseră că, încă de la mijlocul zilei, voynicşii începuseră să aducă bolovani pe care-i stivuiau în pădure. Comportamentul

acela nu mai fusese văzut niciodată de cei din Ardis şi orice comportament nou al lor o tulbura enorm.

– Par să construiască ceva? interveni Casman cu glas care suna aproape plin de speranţă. Un zid sau altceva? Adăposturi?

– Nu. Pur şi simplu stivuiesc bolovanii în rânduri şi mormane lângă liziera pădurii.

– Trebuie să presupunem că-i vor utiliza drept proiectile, rosti Siris încetişor.

Ada se gândi la toţi anii – secolele – în care voynicşii fuseseră creaturi tăcute, puternice, dar pasive, care efectuau toate sarcinile abandonate de oamenii de stil-vechi: îngrijirea şi sacrificarea animalelor domestice pentru ei, paza împotriva dinozaurilor ARN-izaţi şi a altor creaturi replicante periculoase, tragerea droştelor şi a cariolelor aidoma unor animale de povară. Timp de secole înaintea faxării finale, cu paisprezece secole în urmă, se spusese că voynicşii erau peste tot, însă erau imobili şi placizi – simple statui fără capete, cu gheburi pieloase şi carapace metalice. Până la Cădere, cu nouă luni în urmă, când Insula lui Prospero se prăbuşise în flăcări din inelul-e, dezintegrându-se în zece mii de bucăţi meteoritice, niciun om nu văzuse vreodată ca un voynix să facă ceva neaşteptat, cu atât mai puţin să acţioneze din proprie iniţiativă.

Situaţia se schimbase.

– Cum ne-am putea apăra împotriva bolovanilor aruncaţi? întrebă Ada.

Voynicşii aveau braţe puternice.

Kaman, unul dintre primii discipoli ai lui Odiseu, făcu un pas înainte, apropiindu-se de centrul cercului care se formase aici, în salonul de la nivelul al doilea.

– Luna trecută am siglat o carte despre maşini străvechi de asediu şi maşini pre-Epoca Pierdută, care azvârleau bolovani mari, stânci, la depărtări de kilometri.

– Cartea avea desene?

Kaman îşi muşcă buza.

– Doar unul. Funcţionarea maşinii nu era prea clară.

– Oricum, asta nu reprezintă o defensivă, observă Petyr.

– Ne-ar îngădui să aruncăm şi noi cu bolovani asupra lor, spuse Ada. Kaman, ce-ar fi să cauţi cartea aceea şi s-o duci lui Reman, Emme, Loes, Caul şi celorlalţi care o ajută pe Hannah cu cubiloul, şi care sunt foarte pricepuţi la construirea de obiecte…

– Caul a plecat, rosti Salas, femeia cu părul cel mai scurt din Ardis. A plecat azi cu grupul lui Daeman.

– Bine, du-o celor care au mai rămas şi care sunt pricepuţi la construirea de obiecte, îi zise Ada lui Kaman.

Bărbatul slab şi bărbos încuviinţă din cap şi porni în fugă către bibliotecă.

– O s-aruncăm şi noi cu pietre în ei? întrebă Petyr, surâzând.

Ada strânse din umeri. Regreta plecarea lui Daeman şi a grupului său. Regreta că Hannah nu se întorsese de la Golden Gate. Mai mult ca orice, regreta că Harman nu era acasă.

– Oameni buni, spuse Petyr, haideţi să mergem şi să ne terminăm treburile.

Grupul se destrămă, iar Greogi îi conduse pe unii sus, la platforma sulky, pentru a relansa sonieul. Alţii merseră la culcare.

Petyr o atinse pe Ada pe braţ.

– Ar trebui să dormi niţel.

– Stau de pază... bolborosi ea.

În aer se auzea parcă un zumzet sonor, ca şi când s-ar fi reîntors cicadele verii.

Tânărul clătină din cap şi o conduse prin hol spre camera ei. *Harman şi camera mea,* gândi femeia.

– Eşti epuizată. N-ai închis ochii de douăzeci de ore. Toţi cei care au fost de gardă în timpul zilei s-au culcat acum. Avem santinele suplimentare pe ziduri şi supraveghem din văzduh. Pentru azi am făcut tot ce puteam. Trebuie să te odihneşti. Tu eşti o persoană specială.

Ada îşi smulse braţul, şocată.

– Nu sunt specială!

Petyr rămase, fixând-o cu privirea. În lumina felinarelor ce pâlpâiau în hol, ochii îi erau întunecaţi.

– Ba da, eşti, indiferent dacă recunoşti sau nu. Tu eşti parte din Ardis. Pentru foarte mulţi dintre noi, eşti întruparea vie a locului ăstuia. Continui să fii gazda noastră, chiar dacă nu recunoşti. Oamenii aşteaptă deciziile tale în privinţa acţiunilor, iar asta nu numai fiindcă Harman a fost de luni de zile liderul nostru *de facto.* În plus, eşti singura gravidă de aici.

Ada nu avea replică la asta. Îi îngădui s-o conducă la dormitorul ei.

Ştia că ar fi trebuit să doarmă – trebuia să doarmă, dacă dorea să-i fie de folos Ardisului sau ei înseşi –, dar somnul o ocolea. Nu putea decât să se îngrijoreze în privinţa defensivelor şi să se gândească la Harman. Unde era? Trăia? Era sănătos? Avea să revină la ea?

Imediat ce trecea ameninţarea curentă a voynicşilor, intenţiona să zboare la Golden Gate din Machu Picchu – nimeni n-ar fi reuşit s-o oprească – şi să-şi găsească iubitul, *soţul,* chiar dacă ar fi fost ultima ei acţiune.

Ada se ridică în odaia întunecată, se apropie de măsuţa de toaletă, scoase ţesătura turin şi reveni cu ea în pat. Nu simţea niciun imbold în a utiliza o funcţie pentru a interacţiona din nou cu imaginile – amintirea muribundului din turn, care ridicase ochii la ea, care *o văzuse,* era prea teribil de proaspătă –, însă dorea să revadă Troia antică. *Un oraş asediat – căminul asediat al unor oameni.* Poate că i-ar fi oferit speranţă.

Se întinse pe spate, aşeză pe frunte microcircuitele brodate din ţesătură şi închise ochii.

În Ilion este dimineaţă. Elena din Troia intră în sala principală a palatului temporar al lui Priam – fosta reşedinţă a Elenei şi a lui Paris – şi se grăbeşte să se alăture Casandrei, Andromacăi, Herofilei şi roabei uriaşe din Lesbos, Hipsipile, care formează un grup de personaje feminine regale în stânga şi îndărătul tronului lui Priam. Andromaca o străpunge cu privirea.

– Am trimis robi să te caute în iatac, îi şopteşte. Unde-ai fost?

Elena abia a avut timp să se îmbăieze şi să îmbrace veşminte curate după ce a scăpat de Menelau şi l-a abandonat pe Hockenberry să moară în turn.

– M-am plimbat, răspunde tot în şoaptă.

– Plimbat, repetă frumoasa Casandra, pe tonul uşor cherchelit care-i însoţeşte adesea transa. Te-ai plimbat… pufneşte blonda. Cu pumnalul, draga mea? Ai apucat să-l ştergi?

Andromaca îi cere fiicei lui Priam să tacă. Roaba Hipsipile se apropie mai mult de Casandra şi Elena vede că strânge braţul profetesei. Casandra se strâmbă de durere – degetele Hipsipilei se afundă în pielea palidă, la încuviinţarea din cap a Andromacăi –, însă apoi surâde iarăşi.

Va trebui s-o ucidem, gândeşte Elena. I se pare că au trecut luni de zile de când le-a văzut pe celelalte două membre supravieţuitoare ale Troienelor iniţiale, aşa cum s-au

autointitulat, dar n-au trecut nici douăzeci şi patru de ore de când şi-a luat rămas-bun de la ele şi a fost răpită de Menelau. A patra şi ultima supravieţuitoare Troiană secretă – Herofile, „iubitoarea de Hera”, cea mai bătrână sibilă din cetate – se află acum aici, în grupul de femei importante, însă ochii îi sunt goi şi pare să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în ultimele opt luni. Ca şi în cazul lui Priam, înţelege Elena, zilele de vârf ale Herofilei au trecut.

Revenind cu atenţia la actualitatea politicii interne a Ilionului, este uimită că Andromaca i-a îngăduit Casandrei să rămână în viaţă – dacă Priam şi poporul află că pruncul Andromacăi şi al lui Hector, Astianax, trăieşte, că moartea lui a fost doar un pretext pentru a declanşa războiul cu zeii, soţia lui Hector ar fi ruptă de vie în bucăţi. Ba chiar, înţelege Elena, bărbatul ei ar fi cel care ar omorî-o.

Unde-i Hector? Îşi dă seama că pe el îl aşteaptă toată lumea.

Tocmai când este pe cale de a-i şopti Andromacăi întrebarea aceea, el intră însoţit de o duzină dintre căpeteniile şi camarazii lui cei mai apropiaţi. Deşi bătrânul rege al Troiei – venerabilul Priam – stă pe tronul său, având alături tronul gol al reginei Hecuba, este ca şi cum adevăratul rege ar fi pătruns în sală. Străjerii cu lănci şi creste roşii pe coifuri îşi încordează şi mai mult spinările în poziţia de drepţi. Căpeteniile şi eroii obosiţi de război, mulţi încă acoperiţi de colbul şi sângele bătăliei din timpul nopţii, stau parcă şi mai falnici. Toţi, până şi femeile din familia regală, ridică bărbiile semeţ.

Hector este aici.

Chiar şi după zece ani în care i-a admirat prezenţa, eroismul şi înţelepciunea, chiar şi după zece ani în care a fost o plantă care şi-a întors mereu faţa către lumina solară a charismei lui, Elena din Troia simte cum pulsul i se iuţeşte pentru a zecea mia oară când Hector, fiul lui Priam, adevăratul conducător al războinicilor şi poporului din Troia, intră în sală.

Poartă armură de luptă. Este curat – în mod vădit, s-a ridicat din pat, nu de pe câmpul de luptă, platoşa îi este proaspăt lustruită, scutul îi este nezgâriat, ba până şi părul îi este spălat şi împletit –, totuşi bărbatul acesta tânăr arată obosit, rănit de o durere sufletească.

Îşi salută tatăl rege şi se aşază nepăsător în tronul mamei sale moarte, în vreme ce căpeteniile se înşiruie înapoia lui.

– Care-i situaţia? întreabă el.

Îi răspunde Deifobos, fratele său, însângerat de lupta din timpul nopţii; priveşte la regele Priam, ca şi cum i-ar raporta acestuia, deşi, de fapt, îi vorbeşte lui Hector.

– Zidurile şi Poarta Scheiană sunt în siguranţă. Aproape că am fost surprinşi de atacul neaşteptat al lui Agamemnon şi eram în inferioritate numerică, deoarece foarte mulţi luptători plecaseră prin Gaură pentru a lupta cu zeii, dar i-am respins pe argivi şi până în zori i-am alungat pe ahei la corăbiile lor. Dar a fost pe muchie de cuţit.

– Gaura s-a închis?

– A dispărut.

– Oamenii noştri au revenit toţi prin ea, înainte să dispară?

Deifobos priveşte spre una dintre căpeteniile sale şi primeşte un semnal subtil.

– Aşa credem. A fost multă descumpănire când mii de oameni s-au retras în cetate, creaturile moraveci au fugit cu maşinile lor zburătoare, iar Agamemnon şi-a declanşat atacul viclean – mulţi dintre luptătorii noştri cei mai bravi au căzut dincolo de ziduri, prinşi între arcaşii noştri şi ahei –, totuşi credem că de cealaltă parte a Găurii n-a rămas nimeni, cu excepţia lui Ahile.

– Ahile nu s-a întors? întreabă Hector, ridicând fruntea.

Deifobos clatină din cap.

– După ce le-a măcelărit pe amazoane, a rămas în urmă. Celelalte căpetenii şi regi ahei au fugit înapoi la oştenii lor.

– Pentesilea este moartă?

Elena înţelege acum că fiul cel mai mare al lui Priam nu are habar ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci de ore, afundat în propria-i suferinţă şi în consternarea încheierii războiului cu zeii.

– Pentesilea, Clonia, Bremusa, Euandra, Termodoa, Alcibia, Dermachia, Derione – toate cele treisprezece amazoane au fost ucise, stăpâne.

– Ce se ştie despre zei?

– Se războiesc între ei cu sălbăticie. Este ca în zilele dinainte de… dinainte de războiul nostru împotriva lor.

– Câţi sunt aici?

– Hera şi Atena sunt principalii aliaţi şi susţinători ai aheilor. Poseidon, Hades şi o duzină de alţi nemuritori au fost văzuţi în noaptea aceasta pe câmpul de bătălie, îmboldind oştenii lui Agamemnon şi azvârlind fulgere şi trăsnete către zidurile

noastre.

Bătrânul Priam îşi drege glasul.

– Atunci, fiule, de ce zidurile noastre mai sunt în picioare?

Deifobos zâmbeşte.

– Ca în zilele din trecut, tată, pentru fiecare zeu care ne doreşte răul, avem şi noi un protector divin. Apollo este aici cu arcul lui de argint. Ares ne-a condus contraatacul din zori. Demeter şi Afrodita…

Se opreşte.

– Afrodita? repetă Hector.

Glasul îi este rece şi sec, ca un pumnal scăpat pe marmură. Ea era zeiţa despre care Andromaca a spus că-l ucisese pe fiul său. Acesta era numele care a stabilit alianţa dintre cei mai mari duşmani din istorie – Hector şi Ahile – şi a început războiul lor împotriva zeilor.

– Da. Afrodita luptă alături de ceilalţi zei care ne iubesc. Afrodita a susţinut că nu ea l-a omorât pe iubitul nostru Scamandrius, Astianax, tânărul nostru „domn al cetăţii”.

Buzele lui Hector sunt albe.

– Continuă, rosteşte el.

Deifobos inspiră adânc. Elena priveşte în jurul sălii mari. Zecile de feţe sunt palide, atente, vrăjite de forţa momentului.

– Agamemnon, oştenii lui şi aliaţii lor nemuritori s-au regrupat lângă corăbiile lor negre, zice fratele pleşuv al lui Hector. În timpul nopţii s-au apropiat îndeajuns de mult pentru a-şi arunca scările pe zidurile noastre şi a trimite mulţi fii ai Ilionului în lumea lui Hades, dar atacurile lor n-au fost bine coordonate şi prea timpurii – înainte ca majoritatea căpeteniilor şi războinicilor lor să fi revenit prin Gaură –, iar cu ajutorul lui Apollo şi sub conducerea lui Ares, i-am respins dincolo de Batieia, dincolo de vechile lor tranşee şi de taluzurile abandonate ale moravecilor.

Câteva clipe ce par nesfârşite, în sală se lasă linişte absolută, în timp ce Hector stă locului, cu ochii plecaţi, aparent pierdut în gânduri. Coiful lui lustruit, ţinut la încheietura braţului, străluceşte şi reflectează distorsionat chipurile cele mai apropiate.

Se ridică, se apropie de Deifobos, strânge un moment umărul fratelui său şi se întoarce către tatăl lor.

– Nobile Priam, iubite părinte. Deifobos – cel mai drag dintre toţi fraţii mei – ne-a salvat în vreme ce eu am stat ursuz în odăile

mele aidoma unei babe pierdute în amintiri amare. Acum însă te voi ruga să mă ierţi, ca să pot intra iarăşi printre oşteni în apărarea cetăţii noastre.

Ochii urduroşi ai lui Priam par să câştige un licăr slab de viaţă.

– Vei renunţa la lupta ta cu zeii care ne ajută, fiule?

– Duşmanul meu este duşmanul Ilionului. Aliaţii mei sunt aceia care-i ucid pe duşmanii Ilionului.

– Vei lupta alături de Afrodita? insistă bătrânul Priam. Te vei alia cu zeii pe care ai încercat să-i omori în ultimele şi multele luni? Să-i ucizi pe-acei ahei, pe-acei argivi pe care te-ai învăţat să-i numeşti prieteni?

– Duşmanul meu este duşmanul Ilionului, repetă Hector şi strânge din fălci.

Ridică coiful de aur şi-l aşază pe cap. Ochii îi scânteiază feroce prin decupajele rotunde din metalul lustruit.

Priam se scoală, îl îmbrăţişează şi îi sărută mâna cu infinită blândeţe.

– Condu-ne oştile la victorie în ziua aceasta, nobile Hector.

Acesta se întoarce, strânge o secundă antebraţul lui Deifobos şi vorbeşte sonor, adresându-se tuturor căpeteniilor şi oamenilor lor obosiţi.

– În ziua aceasta vom duce focul la duşman. În ziua aceasta, toţi, laolaltă, răcni-vom strigătele de luptă! Zeus ne-a hărăzit ziua aceasta care va fi pe măsura tuturor celorlalte zile din lungile noastre vieţi. Aceasta este ziua în care vom captura corăbiile, îl vom ucide pe Agamemnon şi vom pune capăt pe vecie acestui război!

Tăcerea domneşte un răstimp, apoi, în mod brusc, sala cea mare se umple cu un vuiet care o înspăimântă pe Elena şi o face să păşească îndărătul Casandrei, care zâmbeşte larg, de la o ureche la alta într-un soi de rictus cadaveric.

Sala se goleşte de parcă oamenii dinăuntru ar fi fost purtaţi de freamăt – un freamăt care nu piere, ci care reîncepe şi creşte mai rezonant când Hector părăseşte fostul palat al Elenei şi este ovaţionat de miile lui de luptători care aşteaptă afară.

– Aşa reîncepe, şopteşte Casandra, cu surâsul teribil încremenit pe chip. Aşa revin vechile viitoruri pentru a se naşte din sânge.

– Taci! şuieră Elena.

– Scoală-te, Ada! Scoală-te!

Ada azvârli ţesătura turin şi se ridică în capul oaselor, în pat. În camera ei se găsea Emme, care o zgâlţâia. Ridică palma stângă şi văzu că abia trecuse de miezul nopţii.

De afară se auzeau strigăte, ţipete, pârâiturile armelor cu fleşete şi bufniturile zbârnâite ale arbaletelor grele care trăgeau. Ceva masiv se izbi în peretele Palatului Ardis, iar peste o clipă o fereastră din odaia vecină explodă spre interior. Flăcări luminau fereastra – afară şi mai jos.

Sări jos din pat. Nici măcar nu-şi scosese cizmele, aşa că-şi netezi tunica, îndreptând-o, şi o urmă pe Emme în holul plin de siluete care alergau. Toţi aveau arme şi se îndreptau către posturile ce le fuseseră desemnate.

Petyr o aştepta la piciorul scării.

– Au străpuns zidul de vest. Au murit o mulţime de oameni. Voynicşii sunt în curte.

35

Ada ieşi din Palatul Ardis în haos, întuneric, moarte şi teroare.

Ea, Petyr şi un grup de alţi oameni se năpustiseră afară prin uşa din faţă, care dădea spre peluza sudică, dar noaptea era atât de întunecată, încât se vedeau doar torţe pe palisade şi forme vagi de oameni care alergau către palat, se auzeau numai ţipete şi zbierete.

Reman se apropie în goană de ei. Bărbosul voinic – unul dintre primii care veniseră la Ardis pentru a asculta învăţăturile lui Odiseu pe vremea când acesta încă predica – purta o arbaletă în care nu mai rămăsese însă nicio săgeată.

– Voynicşii au trecut mai întâi peste zidul din nord. Au fost trei-patru sute odată, concentraţi, *en masse*...

– Trei-patru sute? şopti Ada.

Atacul din noaptea precedentă fusese cel mai teribil şi ei estimaseră că fuseseră atacaţi de cel mult o sută cincizeci de creaturi, răspândite pe toate laturile curţii.

– Cel puţin două sute au atacat fiecare latură, zise el, gâfâind. Au sărit-o însă pe cea din nord, îndărătul unui bombardament cu pietre. Mulţi dintre ai noştri au fost loviţi... nu vedeam bolovanii pe-ntuneric... iar când numărul nostru pe metereze s-a redus, a trebuit să ne ţinem capetele la cutie... unii au fugit... şi-atunci

voynicşii au sărit peste zid, folosindu-se de spinările celor din faţă ca de nişte trambuline. Au ajuns între vite înainte să fi putut măcar chema întăririle. Am nevoie de mai multe săgeţi pentru arbaletă şi de altă lance…

Dădu să treacă pe lângă ei, spre foaier, unde se distribuiau toate armele, dar Petyr îl prinse de braţ.

– Aţi evacuat răniţii de pe zid?

Reman clătină din cap.

– Acolo sus i-o nebunie. Voynicşii i-au măcelărit pe cei care-au căzut, chiar şi pe cei cu răni superficiale la cap sau vânătăi cauzate de bolovani. N-am putut… n-am putut… ajunge la ei.

Bărbatul masiv se întoarse într-o parte, ferindu-şi chipul.

Ada porni să ocolească în goană conacul, către zidul de nord.

Cubiloul uriaş ardea şi flăcările iluminau haosul. Barăcile temporare din lemn şi corturile în care dormeau peste jumătate din oamenii de la Ardis ardeau de asemenea. Bărbaţi şi femei fugeau de acolo spre Palatul Ardis, cuprinşi de panică. Vitele mugeau, în timp ce erau omorâte de formele spectrale şi foarte rapid mişcătoare ale voynicşilor – asta făcuseră cândva, ştia prea bine, sacrificau animalele pentru oameni şi încă aveau ucigătoarele lor lame manipulatoare la capetele braţelor puternice din oţel. Sub ochii ei îngroziţi, mai multe vaci căzură în noroi şi zăpadă, după care voynicşii începură să sară şi să ţopăie în direcţia ei, străbătând sutele de metri până la clădire, în salturi uriaşe de lăcustă.

Petyr o prinse de braţ.

– Haide, trebuie să ne retragem.

– Şanţurile de foc… zise ea, desprinzându-se din strânsoarea lui.

Îşi croi drum prin curentul de oameni care alergau, până ajunse la una dintre torţele înşiruite pe patioul din spate, o smulse din suport şi fugi la şanţul cel mai apropiat. Fu nevoită să ocolească şi să se strecoare prin mulţimea de bărbaţi şi femei care se repezeau către conac – îi zări pe Reman şi pe alţi câţiva străduindu-se să-i stăvilească, dar gloata învinsă şi panicată nu se opri; mulţi îşi aruncau pe jos arbaletele, arcurile şi armele cu fleşete. Voynicşii trecuseră de acum de cubiloul arzător, formele lor argintii săreau peste schelele incendiate şi-i doborau pe oamenii care încercau să stingă focul. Mai multe creaturi – zeci – ţopăiau, săltau şi alergau spre ea. Şanţul era la cincisprezece

metri depărtare, voynicşii la nici douăzeci şi cinci.

– Ada!

Femeia nu se opri. Petyr şi un grup mic de bărbaţi şi femei o urmară spre şanţuri, chiar în clipa în care voynixul cel mai din faţă sări peste primul canal.

Butoaiele cu kerosen erau la locul lor, însă nimeni nu turnase lichidul în tranşee. Ada smulse capacul unui recipient masiv, apoi îl răsturnă şi-l rostogoli în lungul marginii canalului, în vreme ce combustibilul cu iz puternic gâlgâia leneş în şanţul puţin adânc. Petyr, Salas, Peaen, Emme şi alţii se repeziră la alte butoaie grele cu fluid pentru felinare şi începură să le răstoarne şi să le deşerte.

Apoi voynicşii ajunseră la ei. O creatură sări peste tranşee şi-i reteză braţul Emmei din umăr. Prietena Adei nici măcar nu ţipă. Îşi privi cu uimire mută umărul, cu gura larg deschisă. Voynixul ridică braţul şi lamele sale tăietoare scânteiară în lumină.

Ada îşi azvârli torţa în şanţ, ridică o arbaletă căzută şi trase o săgeată în ghebul pielos al voynixului. Creatura întoarse spatele Emmei şi se încordă, ghemuindu-se, gata să sară la Ada. Petyr aruncă jumătate de canistră de kerosen peste carapacea sa, aproape în acelaşi moment în care Loes îşi propulsa torţa în aceeaşi direcţie.

Voynixul explodă în flăcări şi se bălăbăni în cercuri, cu senzorii infraroşu supraîncărcaţi, fâlfâind din braţele metalice. De lângă Petyr, doi bărbaţi traseră nori de fleşete în el. În cele din urmă căzu în şanţ şi aprinse porţiunea respectivă. Emma se prăbuşi şi Reman o prinse, o ridică cu uşurinţă şi se întoarse pentru a o duce în conac.

O piatră de mărimea unui pumn sosi din întuneric, iute ca o fleşetă şi aproape la fel de invizibilă, şi-i lovi ceafa. Fără să-i dea drumul Emmei, bărbatul se clătină şi căzu în şanţul învăpăiat. Cele două corpuri izbucniră în flăcări.

– Haide! strigă Petyr, şi o prinse pe Ada de braţ.

Un voynix sări prin foc şi ateriză între ei. Ada îi trase în pântec săgeata care-i mai rămăsese, apucă încheietura lui Petyr, se strecură pe lângă voynixul care se balansa, se întoarse şi o luă la fugă.

Toată curtea era presărată de focuri şi Ada zărea voynicşi la tot pasul – mulţi depăşiseră deja şanţurile de foc şi toţi se aflau dincoace de ziduri. Unii cădeau sub tirul fleşetelor sau erau

încetiniţi de săgeţi bine ochite, alţii erau propulsaţi îndărăt sub rafale de fleşete, totuşi în general proiectilele oamenilor erau sporadice, individuale şi prost ţintite. Oamenii erau panicaţi. Disciplina nu rezista. Pe de altă parte, grindina de pietre azvârlite de voynicşii nevăzuţi dinapoia zidurilor nu contenea – un baraj constant şi letal care se revărsa din întuneric. Ada şi Petyr încercară să ajute o tânără roşcată să se ridice, înainte ca voynicşii să-i calce pe toţi în picioare. Femeia fusese lovită în tors de un bolovan şi tuşea sânge pe tunica ei albă. Ada îşi aruncă pe jos arbaleta goală şi-şi folosi ambele mâini pentru a o ajuta pe tânără să se scoale şi să se împleticească înapoi spre Palat.

Şanţurile cu foc erau aprinse acum pe toate cele patru laturi ale Palatului Ardis de către oamenii care se retrăgeau, dar Ada îi văzu pe voynicşi fugind prin flăcări ori sărind peste ele. Umbre nebuneşti se lungiră peste toate pajiştile şi în câteva secunde temperatura crescu cu mai bine de şase grade.

Tânăra roşcată se lăsă moale pe Ada şi fu cât pe-aici s-o dărâme când căzu. Ada se ghemui lângă ea – uluită de cantitatea de sânge pe care fata o vomita pe tunică –, dar Petyr încercă s-o ridice, s-o tragă de acolo.

– Trebuie *să plecăm!*

– Nu.

Ada se aplecă mult, o ridică pe umăr pe fata însângerată şi izbuti să se scoale. Cinci voynicşi îi înconjurau.

Petyr ridicase de pe pământ o suliţă ruptă şi-i ţinea la depărtare prin fente şi simulări de împungere, însă voynicşii erau mai iuţi. Se retrăgeau şi apoi contraatacau mai rapid decât se putea răsuci şi ameninţa el. Unul dintre ei îi prinse în cele din urmă suliţa şi i-o smulse din mâini. Tânărul căzu pe burtă aproape la picioarele unuia. Ada privi cu disperare în jur, după orice armă ar fi putut înhăţa sau utiliza. Încercă s-o aşeze pe fată în picioare, să-şi elibereze mâinile, dar genunchii roşcatei se înmuiară şi ea căzu iarăşi. Se repezi către voynixul care se ridica deasupra lui Petyr, gata să-l atace cu mâinile goale.

Se auzi pârâitul unei salve de fleşete şi doi voynicşi, inclusiv cel pregătit să-l decapiteze pe tânăr, se prăbuşiră. Celelalte trei creaturi se răsuciră ca una pentru a riposta atacului.

Laman, prietenul lui Petyr – care pierduse patru degete de la mâna dreaptă la ultimul atac –, trăgea cu un pistol cu fleşete, folosindu-se de mâna stângă. Braţul său drept ridica un scut din

lemn şi bronz din care ricoşau pietre. Înapoia lui veneau Salas, Oelleo şi Loes – toţi prieteni ai lui Hannah şi discipoli ai lui Odiseu –, care utilizau de asemenea scuturi în apărare şi arme cu fleşete pentru a omorî. Doi voynicşi se prăbuşiră şi al treilea trecu înapoi peste şanţul în flăcări. Dar alte zeci alergau, săreau şi roiau în jurul grupului Adei.

Petyr se sculă cu greutate, o ajută pe Ada s-o ridice pe fată şi porniră spre clădire, până la care mai aveau treizeci de metri, cu Laman în faţă şi Loes, Salas şi micuţa Oelleo protejându-i de ambele părţi cu pavezele.

Doi voynicşi aterizară în spatele lui Salas, doborând-o în solul noroios şi răscolit şi-i smulseră şira spinării. Laman se întoarse şi împuşcă un voynix în gheb cu o rafală de fleşete. Creatura fu propulsată peste pământul îngheţat, dar Ada văzu că Salas murise. În aceeaşi clipă o piatră îl lovi pe Laman în tâmplă şi bărbatul căzu fără viaţă.

Ada îl lăsă pe Petyr să susţină greutatea fetei şi ridică iute pistolul greu cu fleşete. O salvă aproape compactă de pietre se ivi zburând din beznă, însă oamenii se ghemuiră îndărătul scuturilor lui Loes şi Oelleo. Petyr înhăţă pavăza lui Laman şi o adăugă la baricada defensivă. Una dintre pietrele mai mari trecu prin lemnul şi pielea scutului lui Oelleo şi-i zdrobi braţul stâng, iar femeia – prietena apropiată a lui Daeman – dădu capul pe spate şi urlă de durere.

În jurul lor erau acum zeci – sute – de voynicşi, care săreau, roiau şi ucideau oamenii răniţi de pe sol, iar alţii, mai mulţi, se năpusteau către Palatul Ardis.

– Ne-au tăiat calea! strigă Petyr.

Îndărătul lor flăcările din tranşee îşi pierduseră mare parte din intensitate şi voynicşii treceau fără probleme peste ele. Trupurile de oameni care presărau solul erau mai numeroase decât cadavrele de voynicşi.

– Trebuie să-ncercăm! strigă Ada.

Ţinu un braţ în jurul fetei lipsite de cunoştinţă şi, trăgând cu mâna dreaptă, cu pistolul cu fleşete, răcni la Oelleo să-şi ridice scutul cu mâna nevătămată şi să-l lipească de al lui Loes. Înapoia baricadei aceleia fragile, cei cinci se retraseră iute spre clădire.

Alţi voynicşi îi văzură venind şi săriră pentru a se alătura celor douăzeci-treizeci care blocau calea. Carapacele şi gheburile pieloase ale unora dintre ei erau împănate cu fleşete; lumina

dinspre flăcări se răsfrângea din cristale şi dansa în sclipiri verzi şi roşii. Un voynix înhăţă scutul lui Oelleo, smulse femeia în picioare şi-i reteză beregata dintr-o singură spintecătură a braţului stâng. Altul trase fata din strânsoarea Adei, care lipi ţeava pistolului de cocoaşa creaturii şi apăsă de patru ori pe trăgaci. Rafalele explodară partea frontală a carapacei voynixului şi acesta se prăbuşi peste fata leşinată într-o revărsare de fluid-sânge alb-albastru, dar Ada auzi percutorul pistolului ţăcănind în gol, când altă duzină de voynicşi se apropiară prin salturi.

Petyr, Loes şi Ada îngenunchează, străduindu-se să protejeze cu scuturile fata căzută. Loes trase cu ultima lor armă cu fleşete şi Petyr îşi întinse suliţa ruptă împotriva atacului următor, însă zeci de voynicşi se îndreptau spre ei.

Harman, mai avu vreme Ada să gândească. Îşi dădu apoi seama că-i rostise numele cu un amestec de iubire totală şi de mânie totală. De ce nu era şi el aici? De ce insistase să plece în ultima zi a vieţii ei? Pruncul care-i creştea în pântec era acum la fel de condamnat ca ea însăşi, iar el nu se afla aici pentru a-i proteja. În clipa aceea îl iubi mai presus de cuvinte şi în acelaşi timp îl urî. *Îmi pare rău,* gândi ea – neadresându-se lui, şi nici ei înseşi, ci fătului din propriu-i trup. Voynixul cel mai apropiat sări spre ea şi Ada îşi aruncă pistolul descărcat în carapacea sa metalică.

Voynixul zbură practic înapoi, făcut bucăţi. Ea clipi iute din ochi. Cei cinci voynicşi din ambele părţi fie căzură, fie fură aruncaţi îndărăt. Duzina de creaturi din jurul lor se ghemuiră şi ridicară braţele, când o grindină pustiitoare de foc de fleşete se revărsă asupra lor din sonie. Vehiculul era supraîncărcat de cel puţin opt oameni, care trăgeau sălbatic.

Greogi coborî maşinăria mult, la înălţimea pieptului – *I-o nebunie!* gândi Ada. Voynicşii ar fi putut să sară pe ea şi s-o tragă pe sol. Dacă vehiculul se prăbuşea, Ardis era pierdut.

– Repede! strigă Greogi.

Loes îi proteja cu propriul ei corp, în timp ce Petyr şi Ada o traseră pe roşcata leşinată de sub cadavrul voynixului şi o azvârliră în centrul sonieului ticsit. Mâini se întinseră şi o ajutară pe Ada să suie. Petyr se târî sus. Pietre răpăiau în jurul lor. Trei voynicşi săriră, mai sus decât capetele celor dinăuntru, dar cineva – tânăra Peaen – trase cu o puşcă cu fleşete şi două creaturi fură respinse. Ultima ateriză pe partea din faţă a

discului, exact în faţa lui Greogi. Pilotul pleşuv o înjunghie în piept. Voynixul trase spada cu el, când căzu pe spate.

Loes se întoarse şi sări la bord. Vehiculul se clătină sub greutate, înaintă nesigur, căzu şi lovi pământul îngheţat. Voynicşi se năpusteau acum din toate părţile şi păreau mult mai mari ca de obicei, din cauza perspectivei pe care o avea Ada, care zăcea întinsă pe suprafaţa mânjită de sânge a vehiculului.

Greogi făcu ceva cu comenzile virtuale şi sonieul vibră, după care se ridică vertical. Voynicşi săriră după ei, totuşi oamenii înarmaţi cu puşti din scobiturile exterioare îi spulberară.

– Aproape că nu mai avem fleşete! strigă Stoman din spate.

– Tu eşti bine? întrebă Petyr, aplecându-se peste Ada.

– Da, reuşi ea să rostească.

Încercase să stăvilească sângerarea fetei, însă era o hemoragie internă; nu-i mai simţea pulsul pe gât.

– Nu cred… începu ea.

Pietrele loviră partea ventrală şi marginile sonieului aidoma unei grindine bruşte. Una o izbi pe Peaen în piept şi o răsturnă pe spate, peste corpul fetei. Alta îl nimeri pe Petyr înapoia urechii, smucindu-i capul spre înainte.

– Petyr! ţipă Ada, ridicându-se în genunchi să-l prindă.

El ridică faţa, o privi întrebător, surâse vag, apoi căzu înapoi din sonie, prăbuşindu-se în masa colcăitoare de voynicşi aflată la cincisprezece metri sub ei.

– Ţineţi-vă bine! răcni Greogi.

Descriseră un cerc la înălţime, zburând în jurul Palatului Ardis. Ada se aplecă peste margine şi văzu voynicşi la toate uşile; se repezeau peste verandă, începeau să escaladeze toţi pereţii, loveau în toate ferestrele închise cu obloane. Palatul era înconjurat de un dreptunghi uriaş de foc, iar cubiloul şi barăcile incendiate amplificau lumina. Nu se pricepuse niciodată la numere şi estimări, dar bănuia că între ziduri se găseau o mie de voynicşi, care convergeau toţi spre clădirea principală.

– Nu mai am fleşete, anunţă bărbatul din partea dreaptă frontală.

Ada îl recunoscu; era Boman, care-i pregătise micul dejun cu o zi în urmă.

Greogi o privi şi chipul îi era palid sub dârele de sânge şi noroi.

– Ar trebui să zburăm la pavilionul pentru faxare, rosti el. Ardisul este pierdut.

Ada clătină din cap.

– Voi duceţi-vă, dacă vreţi. Eu rămân. Lasă-mă acolo.

Arătă către vechea platformă sulky dintre frontoanele şi lucarnele de pe acoperiş. Îşi aminti ziua din adolescenţa ei când îl condusese pe „vărul” Daeman sus, pe scară, să-i arate platforma aceea; el trăsese cu ochiul pe sub fusta ei şi descoperise că nu purta lenjerie intimă. Ada procedase în mod deliberat în felul acela, ştiind ce afemeiat era pe atunci vărul ei.

– Lasă-mă să cobor, repetă ea.

Bărbaţi şi femei – umbre gârbovite, aidoma unor garguie subţiri şi cocoşate – trăgeau în jos de pe frontoane, de pe jgheaburile largi ale acoperişului şi de pe platforma sulky în sine, expediind fleşete şi săgeţi în gloata tot mai mare de voynicşi care clocotea dedesubt. Ada înţelese că era ca şi cum ar fi încercat să oprească fluxul oceanului aruncând cu pietricele în el.

Greogi opri sonieul deasupra platformei ticsite. Ada sări afară şi ei îi coborâră trupul fetei – nu-şi putea da seama dacă era vie sau moartă. I-o întinseră după aceea pe Peaen, care gemea, fără cunoştinţă. Le aşeză pe ambele pe platformă. Boman sări jos, doar atât cât să azvârle înăuntru patru saci de încărcătoare cu fleşete, după care sui îndărăt. După aceea vehiculul pivotă silenţios pe axă şi se îndepărtă, cu mâinile lui Greogi acţionând graţios comenzile virtuale, cu chipul încordat şi absorbit, amintindu-i Adei de concentrarea mamei ei atunci când obişnuia să cânte la pian în salonul din faţă.

Ea se împletici până la marginea platformei sulky. Se simţea foarte ameţită şi dacă cineva din beznă n-ar fi prins-o, poate că ar fi căzut. Silueta întunecată care o salvase se îndepărtă, reveni pe bordura platformei şi continuă să tragă cu arma cu fleşete, care bufnea înfundat *dum-dum-dum.* O piatră zbură de jos, din întuneric, şi apărătorul necunoscut căzu pe spate pe platformă, apoi trupul îi lunecă pe acoperişul abrupt şi dispăru din vedere. Ada nu văzu niciodată cine o salvase.

Acum rămase pe margine şi privi în jos cu o detaşare aproape dezinteresată. Era de parcă ceea ce privea făcea parte din drama ţesăturii turin – un divertisment vulgar şi ireal la care s-ar fi uitat într-o după-amiază ploioasă de toamnă pentru a-şi trece timpul.

Voynicşii se căţărau drept în sus pe pereţii exteriori ai Palatului Ardis. Unele dintre obloanele ferestrelor fuseseră sparte spre

înăuntru şi creaturile inundau interiorul. Lumina care ieşea pe uşile din faţă şi se revărsa pe treptele frontale pline de voynicşi o anunţă pe Ada că uşile principale fuseseră străpunse – probabil că în salonul din faţă şi în foaier nu mai rămăsese în viaţă niciun apărător. Voynicşii se mişcau cu viteza imposibilă a insectelor. Aveau să ajungă pe acoperiş în secunde, nu în minute. O parte a aripii de vest a căminului Adei luase foc, însă voynicşii aveau să sosească la femeie cu mult înaintea flăcărilor.

Se întoarse şi bâjbâi prin beznă pe platforma sulky, simţi trupuri umede şi căută arma cu fleşete scăpată de salvatorul ei. Nu avea de gând să moară cu mâinile încrucişate pe piept.

36

Când se faxase în nodul Craterul Paris, Daeman se aşteptase să fie frig, dar nici chiar atât de ger.

Aerul din interiorul pavilionului pentru faxare Garalion era prea rece ca să fie respirabil. Pavilionul în sine era învelit în panglici de gheaţă groasă, albastră, care se suprapuneau şi erau ataşate de structura circulară a nodului-fax ca nişte tendoane înfăşurate strâns în jurul osului.

Avusese nevoie de peste treisprezece ore ca să treacă prin celelalte douăzeci şi nouă de noduri şi să le avertizeze de sosirea lui Setebos şi a gheţii albastre. Zvonurile îl precedaseră – oameni din alte noduri avertizate se faxaseră panicaţi înaintea lui – şi toţi aveau întrebări. Le spusese tot ce ştia, apoi plecase cât putuse de repede, dar întotdeauna existau mai multe întrebări – unde era locul cel mai sigur? Toate comunităţile noduri observaseră mobilizări de voynicşi. Câteva suferiseră mici raiduri, totuşi puţine avuseseră parte de genul de atac serios pe care-l respinsese Ardisul în noaptea dinaintea plecării lui. *Unde să mergem?* doreau toţi să ştie. *Unde-i sigur?* Le povestise ce ştia despre Setebos, zeul cu mii-de-mâini al lui Caliban, şi despre gheaţa albastră, după care faxase mai departe – deşi în două rânduri fusese nevoit să-şi fluture ameninţător arbaleta ca să fie lăsat să plece.

Din pavilionul său pentru faxare de pe vârful dealului, de la aproape un kilometru depărtare, Chom se vedea ca o bulă albastră, moartă, de gheaţă. Cercurile spre Paradis de la Ulanbat erau acum complet înglobate în panglicile albastre stranii şi

Daeman faxase imediat, înainte ca gerul să-l prindă acolo, tastând codul Craterului Paris, fără să ştie la ce se putea aştepta.

Acum ştia. Frig albastru. Nodul-fax Garalion îngropat în gheaţa bizară a lui Setebos. Îşi ridică în grabă gluga termopidermei şi fixă la locul ei masca osmotică – dar, chiar şi aşa, aerul era atât de rece, încât îi ardea plămânii. Îşi atârnă arbaleta pe umărul deja împovărat cu raniţa grea şi-şi examină opţiunile.

Nimeni – nici chiar el însuşi – nu avea să-l acuze dacă s-ar fi întors în clipa imediat următoare, faxând înapoi la Ardis şi raportând ce văzuse şi auzise. Îşi încheiase misiunea. Pavilionul pentru faxare era înmormântat în gheaţă albastră. Cea mai mare din duzina de deschideri vizibile nu era mai lată de şaptezeci şi cinci de centimetri şi se continua, curbându-se, printr-un tunel de gheaţă care putea foarte bine să nu ducă nicăieri. Şi dacă n-ar mai fi ajuns să iasă din labirintul acesta de gheaţă pe care Setebos îl crease peste osemintele unui oraş mort? Poate că la Ardis aveau nevoie de el. În tot cazul, aveau nevoie de informaţiile pe care le adunase în ultimele treisprezece ore.

Daeman oftă, îşi scoase din spate raniţa şi arbaleta, se ghemui lângă deschiderea cea mai mare – era foarte jos, aproape de podea –, împinse raniţa în faţa lui, o înghionti şi mai departe cu arbaleta înstrunată şi începu să se târască pe gheaţă, simţind frigul ca de vid cosmic prin palmele şi genunchii protejaţi de termopidermă.

Înaintarea era obositoare şi în cele din urmă deveni dureroasă. După nici o sută de metri, tunelul se bifurcă. Porni pe ramura din stânga, deoarece părea mai luminată de soare. După încă cincizeci de metri, tunelul coborî uşor, se lărgi considerabil, apoi urmă drept în sus.

Daeman se aşeză în capul oaselor – simţind cum gerul îi pătrundea în fese prin haine şi termopidermă –, după care scoase o sticlă cu apă din raniţă. Era epuizat şi deshidratat după orele de faxare şi confruntările încordate cu oameni înspăimântaţi. Îşi raţionalizase apa, totuşi îi mai rămăsese jumătate din sticla aceasta. Era lipsit însă de importanţă, fiindcă lichidul îngheţase bocnă. Îşi vârî sticla în interiorul tunicii, lipită de termopidermă moleculară, şi privi peretele din gheaţă.

Nu era perfect neted – de fapt, gheaţa albastră nu era nicăieri netedă. Era striată şi unele striaţii erau aici orizontale sau diagonale, astfel încât se gândi că ar putea să găsească prize

pentru mâini sau picioare.

Peretele se ridica minimum treizeci de metri, uşor înclinat faţă de verticală, până dispărea din vedere, deasupra. Totuşi lumina soarelui părea mai puternică acolo sus.

Scoase din raniţă cei doi pioleţi pe care îi ceruse lui Reman să-i forjeze ieri, într-o zi care parcă fusese interminabilă. Înainte de a fi siglat cuvântul „piolet” dintr-o carte veche a lui Harman, Daeman nu-l auzise niciodată. Dacă l-ar fi auzit înainte de Cădere, ideea unei asemenea scule l-ar fi scârbit până peste poate. Oamenii nu utilizau scule. Acum viaţa lui depindea de obiectele acestea.

Ambii pioleţi erau lungi de câte treizeci şi cinci de centimetri, cu un capăt drept şi ascuţit, iar celălalt curbat şi crestat. Reman îl ajutase să le înfăşoare mânerele strâns cu şnururi împletite din piele – ceva care să-i ofere o priză chiar şi prin mănuşile termopidermei. Vârfurile fuseseră ascuţite pe cât de bine permiseseră pietrele de tocilă ale lui Hannah.

Se ridică, lăsă capul pe spate şi-şi aşeză mai ferm masca osmotică pe gură şi nas, după care luă raniţa în spate, se asigură că arbaleta îi era bine prinsă peste umărul stâng – arma grea stătea în diagonală peste raniţă –, apoi ridică un piolet, îl izbi în gheaţă, îl izbi din nou şi se trase mai bine de un metru în sus pe perete. Tunelul nu era cu mult mai larg decât hornul principal de la Ardis, aşa că Daeman se sprijini de peretele său opus cu piciorul întins, iar genunchiul stâng şi-l fixă bine în gheaţă, pentru a se odihni puţin.

După aceea ridică al doilea piolet cât putu de mult şi-l izbi în gheaţă, trăgându-se în sus, până atârnă într-un piolet, rezemându-şi greutatea pe celălalt. *Data viitoare,* îşi spuse, *trebuie să improvizez nişte crampoane ascuţite pentru cizme.*

Gâfâind, râzând la ideea în sine de a mai încerca aşa ceva şi a doua oară, cu răsuflarea ieşindu-i în aburi în ciuda filtrului măştii osmotice, cu raniţa ameninţând să-l smulgă din poziţia lui precară, Daeman lovi şi ciopli trepte pentru picioare, se ridică, se propti cu vârfurile picioarelor în treptele improvizate, izbi cât mai deasupra cu pioletul din dreapta, se trase în sus, ciopli trepte cu mâna stângă. După alţi şapte metri câştigaţi, rămase atârnat în ambii pioleţi înfipţi în gheaţă şi lăsă capul mult pe spate pentru a privi în sus prin horn. *Deocamdată-i bine,* îşi spuse. *Încă zece-cincisprezece mişcări de-astea şi ajung la cotul de la înălţimea de*

treizeci de metri. O altă parte a minţii lui şopti: *Şi vei descoperi că-i o fundătură.* Iar o parte şi mai întunecată a minţii îi murmură: *Sau o să cazi şi-o să mori.* Scutură din cap, alungând toate vocile acelea. Braţele şi picioarele începuseră să-i tremure de încordare şi oboseală. La următoarea escală trebuia să sape o treaptă mai adâncă, pentru a se odihni mai confortabil. Dacă avea să fie nevoit să coboare tot pe aici, avea funia din raniţă. În scurt timp avea să afle dacă luase suficientă.

Deasupra hornului de gheaţă, tunelul redevenea orizontal pe o lungime de douăzeci de metri, se bifurca de încă două ori, după care se deschidea într-o crevasă de lărgimea unui canion în gheaţa albastră. Cu mâini tremurătoare, Daeman puse pioleţii în raniţă şi scoase arbaleta din spate. Când ajunse la deschiderea crevasei late, ridică ochii şi văzu lumina puternică a soarelui de după-amiază şi cerul albastru. Crevasa se întindea în stânga şi în dreapta lui, cu podeaua striată coborând pe alocuri zece, cincisprezece, ba chiar şi mai mulţi metri, iar fundul ei consta numai din punţi de gheaţă, având pereţii presăraţi de stalactite şi stalagmite, şi uniţi pe alocuri prin poduri de gheaţă groasă. Secţiuni de clădiri ieşeau din structura albastră îngheţată, pentru ca după aceea să fie înghiţite iarăşi; se zăreau segmente de zidărie ieşite în afară, ferestre sparte şi geamuri opacizate de ger, turnuri din fibre de bambus şi anexe din fibre de buckycarbon ale clădirilor mai vechi de dedesubt, cele din Epoca Pierdută, toate la fel de strânse acum în gheaţă. Îşi dădu seama că se găsea pe rue de Rambouillet, lângă nodul-fax Garalion, dar la şase niveluri deasupra străzii pe care mersese toată viaţa pe jos sau în droşte şi cariole trase de voynicşi.

Înainte, spre nord-vest, fundul crevasei cobora lent, până ajungea aproape la nivelul străzii originare. Daeman căzu de două ori pe panta alunecoasă, însă scosese un piolet din raniţă şi în ambele rânduri îşi opri căderea cu capul încovoiat al instrumentului.

Cu lumina puternică şi aerul continuând să-i ardă plămânii, ajunse pe fundul crevasei adânci de şaizeci şi cinci de metri, ai cărei pereţi din gheaţă erau alcătuiţi din nenumărate şuviţe din ceea ce Daeman începea să creadă într-o măsură tot mai mare că era un fel de ţesut viu. Acolo zări un al doilea tunel-crevasă, care-l întretăia în diagonală pe al său, şi-l recunoscu imediat.

Avenue Daumesnil. Cunoştea bine zona – aici se jucase în copilărie, aici sedusese fete în adolescenţă, aici o însoţise în nenumărate plimbări pe mama lui în tinereţe.

Dacă urma cealaltă crevasă înspre dreapta, către sud-est, s-ar fi îndepărtat de crater şi de centrul oraşului, spre pădurea numită Bois de Vincennes. El însă nu dorea să se îndepărteze de centrul Craterului Paris – văzuse că Gaura apăruse în nord-vest, foarte aproape de turnul domi al mamei lui, aflat chiar lângă Crater. Ca să meargă într-acolo, trebuia să urmeze crevasa Avenue Daumesnil, către piaţa de fibre de bambus Oprabastil, aflată vizavi de maldărul străvechi de sfărâmături acoperite de vegetaţie numit Bastil. Băiat fiind, se bătuse acolo cu pietre, alături de puţinii copii din turnul său domi, azvârlind bolovani şi bulgări de pământ în băieţii din vest, cei pe care grupul din cartierul lui îi numiseră mereu insultător „bastiliţi radioactivi”, dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea nimeni, fie el adult sau copil.

Gheaţa albastră părea mai groasă şi mai ameninţătoare în direcţia lui Oprabastil, dar Daeman îşi dădu seama că nu avea de ales. Într-acolo, spre Crater, îl întrezărise pe Setebos.

Canionul în care se găsea coti din nou către est, înainte de a intersecta Avenue Daumesnil. Crevasa aceasta mai largă era prea adâncă pentru a intra direct în ea, aşa că o traversă pe un pod din gheaţă. Privind în jos, văzu fibrele de bambus şi ruinele etanşate în plastetern ale străzii şi bulevardului pe care le cunoscuse toată viaţa, însă canionul cobora sub ele, dezvăluind straturi de ruine ale unui oraş vechi din beton şi oţel de sub Craterul Paris care îi era familiar. Îşi închipui imaginea oribilă a creierului cenuşiu-rozaliu Setebos excavând în pământ cu multele lui mâini, dezgropând osemintele oraşului de sub oraş. *Oare ce-a căutat?* După care un gând şi mai oribil apăru în mintea lui Daeman. *Oare ce ar fi putut îngropa?*

Funiile şi stalagmitele albastre de la nivelul străzii originare erau prea groase pentru a-i îngădui să continue spre nord-vest, chiar pe Avenue Daumesnil, dar, în mod uluitor, aici exista o porţiune de cărare verde, paralelă cu bulevardul. Improviză un piton dintr-o săgeată îndoită, pe care o bătu în gheaţa albastră, pentru a-i asigura coborârea de zece metri, trecu o funie peste ea şi se lăsă cu grijă în jos, ştiind că un picior rupt acum ar fi însemnat probabil moartea sa. În apropiere de fund exista o

ieşitură în afară ca o streaşină din gheaţă şi fu nevoit să se balanseze peste ea şi apoi să lunece în jos pe frânghie ultimii trei metri până la solul absurd de ierbos.

O duzină de voynicşi aşteptau în întuneric sub streaşină.

Daeman fu atât de surprins, încât dădu drumul funiei în aceeaşi clipă în care începu să bâjbâie după arbaleta care-i era prinsă pe spinare. Căzu aproape un metru şi jumătate, se dezechilibră pe iarbă şi făcu o tumbă înapoi fără să fi degajat arbaleta grea. Rămase pe spate, cu mâinile goale, privind braţele din oţel ridicate, lamele ascuţite şi letale şi carapacele grupului de voynicşi îngheţaţi în timpul săriturii către el, aflat la numai doi metri şi jumătate depărtare.

Îngheţaţi. Cele douăsprezece creaturi erau în majoritate înglobate în gheaţa albastră, din care ieşeau doar fragmente de lame, braţe, picioare sau carapace. Niciuna dintre tălpile lor nu se afla complet pe sol şi era evident că gheaţa îi prinsese în toiul alergării şi săririi. Voynicşii erau iuţi. *Cum s-a putut forma atât de repede gheaţa asta, ca să-i prindă aşa?*

Nu avea niciun răspuns, doar recunoştinţă fiindcă se petrecuse aşa. Se ridică în picioare, simţi cum îl dor spatele şi coastele acolo unde căzuse pe arbaletă şi raniţa plină cu obiecte contondente şi trase funia jos. Ar fi putut s-o fi lăsat fixată locului – mai dispunea de peste treizeci de metri şi era posibil ca la întoarcere să fie nevoit să urce iute pe stânca aceea din gheaţă, în loc să cioplească încet trepte cu pioleţii –, dar pe de altă parte, s-ar fi putut să aibă nevoie de toată frânghia înainte de sfârşitul zilei. Mergând spre nord-vest, paralel cu Avenue Daumesnil, pe ceea ce continua să creadă că era *Promenade Plantée* – cu pasarela familiară din fibre de bambus încremenită în gheaţă la douăzeci de metri deasupra lui –, Daeman scoase arbaleta grea, se asigură că era armată şi pregătită, şi urmă imposibila potecă de iarbă către inima Craterului Paris.

Toţi locuitorii Craterului Paris numeau pasarela de sus *Promenade Plantée.* Era unul dintre rarele nume vechi, în cuvinte care păreau să fie anterioare limbajului comun al lumii, şi niciunul dintre cunoscuţii lui nu întrebase vreodată ce însemna. El se întrebă acum, mergând pe fâşia verde, în jos, prin canionul tot mai adânc şi întunecat din gheaţa albastră şi ruinele excavate, dacă pasarela pe care o cunoscuse fusese numită după această cărare mai veche, uitată şi îngropată până ce

Setebos considerase că era cazul s-o dezgroape cu multele lui mâini.

Avansă precaut şi tot mai neliniştit. Nu ştia ce credea că va găsi aici – principalul lui obiectiv fusese să-l vadă clar pe Setebos, dacă era cu adevărat Setebos, şi eventual să le raporteze celor din Palatul Ardis cum arăta oraşul din gheaţă albastră după ce fusese invadat –, însă, pe măsură ce văzu şi alte lucruri încătuşate în gheaţa albastră organică de ambele părţi ale lui *Promenade,* vreo şase voynicşi, grămezi de ţeste omeneşti, ruine ce nu văzuseră lumina zilei de secole, palmele i se umeziră chiar în vreme ce gâtlejul i se usca.

Regreta că nu luase una dintre puştile sau pistoalele cu fleşete aduse de Petyr de la Pod. Şi-o reamintea cu claritate pe Savi trăgând un nor de fleşete în pieptul lui Caliban, aproape de la gura ţevii, în grota subterană de pe insula orbitală a lui Prospero. Nu-l omorâse pe monstru; urlase şi sângerase, dar în acelaşi timp o ridicase în braţele lui lungi şi-i frânsese gâtul cu un singur trosnet, oribil de sonor, al fălcilor sale.

După aceea îi luase corpul, plonjase în mlaştină şi-i purtase cadavrul prin sistemul de conducte de canalizare şi tuneluri inundate.

Am venit să-l caut pe Caliban, gândi Daeman, recunoscând pentru prima dată în mod deschis realitatea aceea. Era duşmanul lui – *vrăjmaşul* lui de moarte. Învăţase cuvântul respectiv abia în luna anterioară, dar ştiuse imediat că termenul „vrăjmaş” se aplica în viaţa sa doar lui Caliban. Şi – după ce încercase să-l ucidă sus, pe insula lui Prospero, lăsându-l apoi să moară acolo, după ce manevrase în insulă acceleratorul linear cu gaură-de-vierme de pe orbită – era perfect posibil ca şi Caliban să-l considere pe Daeman vrăjmaşul *său.*

Spera asta, deşi gândul de a se lupta din nou cu creatura îi usca gura şi-i asuda palmele. Apoi însă îşi reamintea cum ţinuse craniul mamei lui, îşi reamintea insulta batjocoritoare a piramidei de ţeste – o insultă care putuse proveni doar din partea lui Caliban, copilul lui Sycorax, creatura lui Prospero, adoratorul acelui zeu de violenţă arbitrară, Setebos – şi-şi continuă drumul, cu arbaleta cu cele două săgeţi inadecvate, dar ascuţite şi ghimpate, înstrunate şi pregătite.

Se găsea în umbra adâncă a altei streşini şi mai ieşite în afară, când zări formele din gheaţa albastră. Nu erau însă voynicşi

îngheţaţi, ci păreau să fie oameni, giganţi, cu muşchi masivi şi contorsionaţi, cu piele vineţiu-cenuşie şi ochi goi, care priveau în sus.

Daeman întinse arbaleta şi încremeni locului pentru treizeci de secunde, înainte de a înţelege ce privea.

Statui. Adevăratul înţeles al cuvântului acela îl învăţase de la Hannah: piatră sau alt material modelat în formă omenească. În Craterul Paris şi lumea de faxări a tinereţii sale nu existaseră „statui” şi prima pe care o zărise fusese la Golden Gate din Machu Picchu, cu numai zece luni în urmă. Locul acela, sau cel puţin habitatele sferice verzi care se agăţau de el ca iedera, era mai mult un muzeu decât un pod, totuşi o determinase pe Hannah – întotdeauna interesată de crearea de forme şi de turnarea de metal topit în ele – să explice că formele umane pe care le priveau erau „statui”, opere de artă – o altă idee străină. În mod evident, singurul motiv de existenţă al statuilor acestora era de a încânta ochiul. Daeman surâdea şi acum la o amintire legată de Pod – ei crezuseră că Odiseu, actualul Nimeni, fusese una dintre statuile respective, până în clipa când se mişcase şi le vorbise.

Formele acestea nu se mişcau. Se apropie şi coborî arbaleta.

Siluetele erau uriaşe – de peste două ori mai mari decât oamenii obişnuiţi – şi se aplecau afară din gheaţă, întrucât clădirea uriaşă din care făceau parte se înclinase. Toate formele sure din piatră sau beton erau identice – reprezentau un bărbat fără barbă, cu bucle în jurul masei cenuşii care-i reprezenta părul, nud, cu excepţia cămăşii fără mâneci, care era ridicată deasupra taliei sale. Braţul stâng îi era ridicat şi îndoit, cu mâna dusă la ceafă. Braţul drept era masiv, musculos, îndoit la cot şi încheietură, cu uriaşa sa mână dreaptă pe abdomenul dezvelit, imediat sub piept, practic împingând în sus faldurile de beton gri ale cămăşii. Piciorul drept al bărbatului era singurul vizibil, curbându-se afară din faţada clădirii, iar un prag, ori un fel de bordură deasupra ferestrelor mici, trecea prin şirul de statui masculine identice, parcă străpungându-le şoldurile.

Daeman se apropie cu încă un pas, obişnuindu-şi ochii cu penumbra de sub streaşină din gheaţă albastră. Capul bărbatului – al „statuii” – era înclinat spre dreapta, cu obrazul gri aproape atingând umărul gri, şi lui îi venea greu să descrie expresia de pe chipul sculptat – ochii închişi, arcul buzelor ţuguiate răsfrânt în

sus. Era oare agonie? Ori un soi de plăcere a orgasmului? Putea fi oricare dintre acestea… sau poate o emoţie mult mai complicată, cunoscută oamenilor pe atunci şi pierdută epocii lui Daeman. Linia lungă de forme identice care ieşeau atât din faţada ruinei străvechi, cât şi din peretele de gheaţă albastră îl făcea să se gândească la un şir de dansatori teatrali, care se dezbrăcau pentru o audienţă nevăzută. *Ce a fost clădirea asta? Ce utilizare îi dăduseră Străvechii? De ce avea decoraţiunile astea?*

În apropierea lui, pe faţadă se vedeau litere – le recunoscu ca atare după lunile pe care le petrecuse cu Harman şi de unul singur învăţând funcţia-siglare.

SAGI
M NUNEZ
YANOWSKI
1991

Daeman nu învăţase niciodată să citească, dar, din obişnuinţă, îşi puse palma învelită în termopidermă pe piatra rece şi apelă imaginea mentală a unui şir de cinci triunghiuri albastre. Nimic. Izbucni în râs de propria-i naivitate – n-aveai cum sigla piatra, ci doar cărţile, ba mai exact, doar anumite cărţi. În plus, oare funcţia-siglare ar fi lucrat prin termopiderma moleculară? Nu avea de unde să ştie.

Putea totuşi citi cifrele. Unu-nouă-nouă-unu. Niciun cod de nod-fax nu era atât de mare. Posibil să fi fost un fel de explicaţie pentru statui? Sau o încercare străveche de a preciza formele în timp, aşa cum asemănarea omenească fusese precizată în piatră? *Oare cum numeri timpul?* se întrebă el. Un moment, încercă să-şi imagineze ce ar fi însemnat unu-nouă-nouă-unu în ani… anii trecuţi de la domnia vreunui rege antic, ca Agamemnon sau Priam din drama turin? Sau poate că făcea parte din felul în care creatorul acestor statui tulburătoare îşi proclama identitatea. Era oare posibil ca toţi cei din Epoca Pierdută să se fi identificat prin cifre, nu prin nume?

Daeman clătină din cap şi părăsi grota din gheaţă albastră. Irosea timpul, iar lucrurile acestea – clădirile şi „statuile” care ar fi trebuit să fi rămas îngropate, gândurile la oameni cu totul diferiţi de cei pe care el îi cunoscuse dintotdeauna şi la cineva care ar fi încercat să atribuie timpului însuşi o valoare numerică – îi erau la fel de străine şi de tulburătoare ca amintirea lui Setebos care ieşise prin Gaură: un creier enorm, fără corp, purtat de

şobolani care tropăiau iute.

Dacă voia să-i găsească pe Caliban şi pe Setebos – ori să le îngăduie lor să-l găsească pe el –, atunci trebuia să-i caute în această catedrală-dom.

Desigur, nu era o catedrală adevărată – Daeman cunoştea cuvântul acela, „catedrală”, de numai câteva luni, după ce-l siglase într-o carte a lui Harman din care învăţase multe cuvinte şi nu înţelesese aproape nimic –, dar interiorul acestui dom uriaş părea foarte asemănător cu ceea ce-şi închipuia că ar fi o catedrală. Cu siguranţă însă niciuna ca aceasta nu se ridicase vreodată în oraşul numit acum Craterul Paris.

Era după lăsarea întunericului. Cât timp dăinuise lumina, Daeman mersese pe brazda verde a lui *Promenade Plantée* în lungul tranşeei Avenue Daumesnil, până se înfundase într-o masă de gheaţă despre care bănuia că era Oprabastil. Deşi crevasa se închisese deasupra capului, urmase un tunel care părea să continue pe Rudelion până la răspântia Bastil. Aici, şi mai multe tuneluri şi crevase înguste şi deschise – în una dintre ele îşi putea desface braţele şi atinge ambii pereţi simultan – duceau în stânga către Sena.

În timpul vieţii lui, şi vreme de o sută de vieţi de Cinci Douăzeci înaintea sa, Sena fusese secată şi pavată cu cranii umane. Nimeni nu ştia de ce se aflau craniile acolo, ci doar că existaseră dintotdeauna – privite de pe oricare dintre numeroasele poduri pe care le traversai în droşcă, landou sau cariolă, păreau pietre de pavaj albe şi cafenii – şi, din câte ştia, nimeni nu se întrebase vreodată unde dispăruse apa din fluviu, deoarece Craterul în sine, larg de aproape doi kilometri, întrerupea vechea albie. Acum şi mai multe cranii – cranii recent desprinse de pe corpuri umane vii – îmbrăcau pereţii crevasei prin care mergea spre Île de la Cité şi marginea estică a craterului.

Potrivit puţinelor legende rămase într-o cultură lipsită în general de istorie, fie ea transmisă pe cale orală sau în alte moduri, despre Craterul Paris se spunea că se alesese cu craterul cu peste două milenii în urmă, când post-oamenii pierduseră controlul unei minuscule găuri negre pe care o creaseră în decursul unei demonstraţii în locul numit Institut de France. Gaura îşi sfredelise de câteva ori drum prin centrul Pământului, dar unicul crater pe care-l lăsase în suprafaţa planetei se afla chiar aici, între nodurile-fax Hotelul Invalid şi Garalion. Toate

legendele afirmau că gaura neagră evadată aspirase în jos spre centrul Pământului o clădire uriaşă numită Luviul din locul unde se găsea actualmente buza nordică a craterului, purtând cu ea multă „artă” a oamenilor de stil-vechi. Întrucât singura „artă” pe care Daeman o întâlnise vreodată fuseseră cele câteva „statui”, nu-şi putea imagina că pierderea Luviului ar fi însemnat mare pagubă, dacă nu conţinuse decât lucruri la fel de prosteşti ca dansatorii goi din crevasa Avenue Daumesnil aflată acum înapoia sa.

Daeman nu reuşea să zărească nimic din singura crevasă deschisă care ducea la Île St-Louis şi Île de la Cité, aşa că petrecu aproape o oră escaladând un perete din gheaţă – săpând cu răbdare trepte, bătând pitoane grele în jurul cărora să treacă funia, atârnat adesea de unul sau de ambii pioleţi, pentru a lăsa transpiraţia să i se scurgă din ochi şi a-i îngădui inimii care bubuia să-şi încetinească ritmul. Un singur lucru era bun în exerciţiul acesta incredibil de căţărare – nu-i mai era frig.

Ajunse pe crusta de gheaţă albastră care acoperea oraşul exact deasupra locului unde era cândva extremitatea vestică a lui Île de la Cité. Aici gheaţa era groasă de treizeci de metri şi Daeman se aşteptase ca, privind spre vest peste Crater, să zărească măcar profilate pe cer vârfurile clădirilor cu care era obişnuit – turnurile domi înalte din fibre de bambus şi buckydantelă care străjuiau craterul în sine, turnul mamei sale chiar vizavi, iar mai departe către vest *La putain énorme,* înaltă de peste trei sute de metri, gigantica femeie goală construită din fier şi polimer. O statuie, *pur şi simplu o statuie mare,* gândi el, *însă înainte nu ştiusem cuvântul acesta.*

Nimic din toate acelea nu era vizibil. Drept în faţa lui, cum privea către vest, un dom enorm din gheaţă albastră organică se înălţa cu cel puţin şase sute de metri deasupra nivelului vechiului oraş. Numai colţurile, muchiile, umbrele şi ocazionalele terase ieşite în afară arătau unde fusese inelul de turnuri cândva mândre care înconjuraseră craterul. Domiul înalt al mamei nu se vedea. Nici *La putain,* mai departe, în vest. Exceptând giganticul dom albastru însuşi – care simultan bloca şi absorbea ceea ce Daeman îşi dădu seama că era lumina de la începutul serii –, zona din jurul craterului era o masă de turnuri graţioase din gheaţă, arcuri butante, mozaicuri complexe şi stalagmite din gheaţă albastră, care se ridicau mai bine de o sută de etaje.

Toate turnurile şi proeminenţele avântate ce înconjurau domul erau conectate prin funigei din gheaţă albastră ce păreau delicaţi, dar care – înţelese Daeman – erau mai largi decât oricare dintre bulevardele late ale oraşului. Totul scânteia sub razele solare bogate ale soarelui coborât mult la orizont, iar în turnuri, funigei şi dom păreau că aleargă vibraţii şi variaţii de lumini.

Iisuse Hristoase, gândi Daeman.

În ciuda caracterului spectaculos, chiar cutremurător, al turnurilor din gheaţă ce ţâşneau la şaizeci, optzeci, o sută de etaje deasupra calotei inferioare de gheaţă care acoperea oraşul vechi, domul era în mod clar cel mai impresionant.

Înalt de minimum două sute de etaje – Daeman îi putea judeca înălţimea şi masa ameţitoare doar prin comparaţie cu frânturile întrezărite din vechile turnuri domi aflate mai jos pe flancul său –, domul avea raza de doi kilometri, de aici, de pe Île de la Cité, spre sud până la imensa groapă de gunoi căreia mama sa obişnuia să-i spună Grădinile Luxembourg, în nord pe lângă pajiştea numită boulevard Haussmann, înglobând turnul domi de la Gara St-Lazare unde locuise amantul cel mai recent al mamei, iar după aceea către vest aproape până la Champs de Mars, unde *La putain* crăcănată era întotdeauna vizibilă. Azi însă nu mai era vizibilă. Domul bloca imaginea femeii înalte de trei sute de metri.

Dacă m-aş fi faxat la nodul Hotel Invalid, aş fi sfârşit în interiorul domului, gândi.

Ideea aceea făcu ca inima să-i bubuie chiar mai accelerat decât în urma ascensiunii pe gheaţă, dar fu urmată în succesiune rapidă de alte două gânduri terifiante.

Primul dintre ele fu: *Setebos a construit asta peste Crater.* Era imposibil, totuşi trebuia să fie adevărat. De fapt, întrucât strălucirea oranj a apusului se diminua treptat pe turnuri şi Dom, Daeman vedea că prin gheaţă răzbătea o lucire roşie – o pulsaţie roşie, care putea proveni numai din Crater.

Al doilea lui gând fu: *Trebuie să merg acolo.*

Dacă Setebos se mai afla în Craterul Paris, atunci *acolo* era locul unde ar fi aşteptat. Dacă şi Caliban se afla aici, Domul era locul unde ar fi fost el.

Cu mâinile tremurând de frig – *de frig,* îşi repetă insistent –, Daeman reveni la peretele de gheaţă, asigură frânghia în jurul

unei traverse din fibre de bambus care ieşea din gheaţa albastră şi coborî înapoi în crevasa care aştepta.

Pe fundul canionului îngust din gheaţă era deja întuneric – dacă privea în sus, zărea stelele pe fâşia de cer îngust – şi unicul drum înainte din Île de la Cité era printr-unul dintre tunelurile mici ce se deschideau aidoma unor ochi în gheaţă, tuneluri în care avea să fie şi mai beznă.

Găsi o deschidere de tunel cam la înălţimea pieptului deasupra fundului crevasei şi se târî înăuntru, simţind cum gerul profund suia prin gheaţă în genunchi şi în palme. Doar termopiderma îl mai ţinea în viaţă aici. Doar masca osmotică îi oprea răsuflarea să-i îngheţe în gâtlej.

Înaintând pe genunchi acolo unde putea, cu raniţa hârşâind plafonul scund de gheaţă de deasupra lui, cu arbaleta întinsă în faţă, se târî pe burtă către strălucirea roşie din catedrala-dom dinaintea lui.

37

Hockenberry ajunge la bula de astronavigaţie să dea ochi cu Odiseu, poate să fie bătut de acesta, dar ajunge să se îmbete cu el.

A avut nevoie de peste o săptămână să-şi mobilizeze curajul de a merge să vorbească cu singurul om care mai există la bord în afara lui, iar până a făcut-o, *Regina Mab* a ajuns la punctul de răsucire şi moravecii l-au avertizat că vor urma douăzeci şi patru de ore de gravitaţie zero înainte ca nava să-şi rotească pupa spre Pământ, ca bombele să reînceapă să detoneze, iar gravitaţia de 1,28 din cea terestră standard să revină în decursul fazei de decelerare. Atât Mahnmut, cât şi prim-integratorul Asteague/Che au venit să se încredinţeze că cubiculumul său este asigurat pentru imponderabilitate – colţurile ascuţite sunt capitonate, obiectele nefixate sunt astfel depozitate încât să nu plutească, există covoraşe şi încălţăminte cu talpă din velcro –, totuşi nimeni nu l-a prevenit pe Hockenberry că o reacţie uzuală faţă de absenţa gravitaţiei este greaţa acută însoţită de vărsături violente.

Hockenberry vomită violent. Repetat. Urechea lui internă îi repetă că se află în cădere liberă, în afara oricărui control şi nu există niciun orizont asupra căruia să se concentreze –

cubiculumul nu are fereastră, sau hublou, sau orice altceva prin care să se uite afară, întrucât instalaţiile sanitare din camera de baie au fost proiectate să opereze în mediul cu gravitaţie predominantă de 1,28 *g.* Învăţă în curând cum să folosească pungile pentru vărsături pe care Mahnmut i le aduce de câte ori anunţă că i se face iarăşi rău.

Totuşi, şase ore de greaţă sunt îndeajuns şi scoliastul începe să se simtă mai bine în cele din urmă, ba chiar îi face plăcere să se împingă în picioare ca să se deplaseze prin cubiculumul capitonat, plutind de la cuşeta fixată cu bolţuri de podea, până la biroul lui de scris, bine asigurat. Finalmente, cere permisiunea de a-şi părăsi cabina, îi este acordată imediat şi Hockenberry se distrează cum nu s-a mai distrat în viaţa lui, plutind pe coridoarele lungi, propulsându-se în jos pe scările late ale navei, care par extrem de prosteşti acum, într-o lume realmente tridimensională, şi trăgându-se de la un mâner la următorul în sala maşinilor, minunat de bizantină. În tot acest timp, Mahnmut îi rămâne asistent credincios, asigurându-se că nu se prinde de vreo manetă de acţionare în sala maşinilor, sau că nu uită că obiectele îşi păstrează masa în imponderabilitate, deşi le lipseşte greutatea.

Când anunţă că doreşte să-l viziteze pe Odiseu, Mahnmut îi spune că grecul se găseşte în bula de astronavigaţie frontală şi-l conduce acolo. Hockenberry ştie că ar trebui să-l îndepărteze pe micul moravec – că aceasta trebuie să fie o conversaţie privată, cu scuze, şi o posibilă bătaie între cei doi bărbaţi –, dar poate că partea laşă a scoliastului este cea care-i permite să-l însoţească. Cu siguranţă moravecul nu-l va lăsa pe Odiseu să-l facă bucăţele, indiferent ce drepturi ar avea grecul răpit să procedeze ca atare.

Bula de astronavigaţie constă dintr-o masă rotundă ancorată în mijlocul unui ocean de stele. La masă sunt conectate trei scaune, însă Odiseu foloseşte unul dintre ele pur şi simplu pentru a se agăţa, strecurându-şi piciorul desculţ printre stinghiile sale. Când *Regina Mab* se roteşte sau pivotează – mişcări ce par foarte frecvente în ultimele douăzeci şi patru de ore fără propulsie –, stelele se învârtesc în jur într-un fel care cu câteva ore în urmă l-ar fi trimis pe Hockenberry în goana mare după pungile pentru vărsături, dar care acum nu-l stinghereşte. Este ca şi cum ar fi trăit dintotdeauna în imponderabilitate. Odiseu trebuie să fi simţit probabil la fel, gândeşte scoliastul, deoarece aheul golise

trei burdufuri de vin din cele nouă sau zece legate de masă prin corzi lungi. Îi trece unul şi lui, expediindu-l prin aer cu un gest scurt din degete şi cu toate că are stomacul gol, Hockenberry nu poate refuza vinul oferit ca gest de reconciliere. În plus, este excelent.

– Făuriţii îl fermentează şi-l ţin undeva aici pe corabia asta fără de zei, spune Odiseu. Bea, făurit omenesc. Alătură-te nouă, moravecule.

Îndemnul din urmă îi este adresat lui Mahnmut, care s-a tras în jos pe un scaun, dar care refuză băutura printr-o clătinare din capul metalic.

Hockenberry îşi cere iertare lui Odiseu fiindcă l-a amăgit, fiindcă l-a adus la avionetă, astfel încât moravecii să-l răpească. Aheul flutură din mână, întrerupându-i scuzele.

– M-am gândit să te ucid, fiu al lui Duane, însă ce aş avea de câştigat? Este limpede că zeii au sorocit că eu voi porni în călătoria aceasta lungă, aşa că nu-i rostul meu de a tăgădui voinţa nemuritorilor.

– Tot mai crezi în zei? întreabă el, şi soarbe prelung din vinul tare. Chiar şi după ce ai fost în război cu ei?

Tacticianul militar bărbos se încruntă, apoi surâde şi-şi scarpină obrazul.

– Uneori poate fi greu să crezi în prietenii tăi, Hockenberry, fiu al lui Duane, dar *întotdeauna* trebuie să crezi în duşmanii tăi. Mai ales dacă te bucuri de privilegiul de a-i număra pe zei printre duşmanii tăi.

Vreme de un minut, beau amândoi în tăcere. Nava se roteşte din nou. Lumina puternică a soarelui ocultează stelele un moment, după care nava revine iarăşi în propria-i umbră şi stelele reapar.

Vinul tare îl izbeşte pe Hockenberry cu un val de căldură. Este fericit că-i viu – ridică mâna la piept şi atinge nu numai medalionul TC de acolo, ci şi linia subţire a cicatricei, care dispare treptat, de sub tunica lui – şi înţelege că după zece ani de trăit printre greci şi troieni, aceasta este prima dată când s-a aşezat să bea şi să pălăvrăgească cu unul dintre eroii serioşi şi personajele principale din *Iliada.* Ce straniu, după ce a predat atâţia ani epopeea studenţilor!

Un timp cei doi bărbaţi vorbesc despre cele văzute imediat înainte de a părăsi Pământul şi poalele Olimpului: închiderea

Găurii dintre lumi şi bătălia dezechilibrată dintre amazoane şi luptătorii lui Ahile. Odiseu este surprins că Hockenberry ştie atât de multe despre Pentesilea şi celelalte amazoane, iar scoliastul nu consideră că ar fi necesar să-i spună că citise despre ele în Vergiliu. Cei doi speculează despre cât de repede va reîncepe adevăratul război şi dacă aheii şi argivii aflaţi iarăşi sub comanda lui Agamemnon vor dărâma în cele din urmă zidurile Troiei.

– Poate că Agamemnon are forţa brută de a distruge Ilionul, zice Odiseu, privind stelele rotitoare, însă dacă forţa şi superioritatea numerică nu-l vor ajuta, nu sunt sigur că are viclenia.

– Viclenia? repetă Hockenberry.

A gândit şi a comunicat în greaca antică de atâta timp, încât rareori trebuie să se oprească pentru a examina un cuvânt, dar o face acum. Odiseu folosise pentru „viclenie” cuvântul *dolos* – care poate însemna „inteligenţă” într-un fel fie laudativ, fie batjocoritor. Odiseu încuviinţează.

– Agamemnon este Agamemnon – toţi îl văd aşa cum este, fiindcă nu-i capabil de nimic mai mult. Dar eu sunt Odiseu, cunoscut lumii pentru toate felurile de viclenie.

Hockenberry aude din nou cuvântul *dolos* şi înţelege că Odiseu se laudă despre exact aceeaşi trăsătură de caracter a şireteniei şi inteligenţei care l-a împins pe Ahile să spună despre el – scoliastul fusese acolo să audă cuvintele acestea cu luni în urmă, în decursul soliei lor la Ahile – „Pe cât de mult urăsc porţile lui Hades… pe atât de mult urăsc bărbatul care una vorbeşte şi alta tăinuieşte în suflet.”

În mod vădit, în seara aceea Odiseu înţelesese insulta implicită a lui Ahile, dar alesese să nu se simtă jignit. Acum, după patru burdufuri de vin, fiul lui Laertes arăta mândrie faţă de iscusinţa lui. Nu pentru prima dată, Hockenberry se întreabă – *Vor putea ei cuceri Troia fără calul de lemn al lui Odiseu?* Se gândeşte la înţelesurile acestui cuvânt, *dolos,* şi nu se abţine să nu zâmbească în barbă.

– De ce rânjeşti, fiu al lui Duane? Am spus ceva amuzant?

– Nu, nu, slăvite Odiseu, rosteşte scoliastul. Mă gândeam pur şi simplu la Ahile…

Lasă glasul să i se stingă înainte de a adăuga ceva care să stârnească mânia celuilalt.

– Azi-noapte l-am visat pe Ahile, zice aheul.

Se roteşte cu uşurinţă în aer şi examinează sfera aproape completă de stele din jurul lor. Bula de astro-navigaţie are vizibilitate în ambele direcţii în lungul fuzelajului *Reginei Mab,* totuşi metalul şi plasticul de acolo reflectă în majoritate lumina stelelor.

– Am visat că vorbeam cu Ahile în Hades.

– Fiul lui Peleus este aşadar mort? întreabă Hockenberry, şi deschide alt burduf de vin.

Odiseu strânge din umeri.

– A fost doar un vis. În vise timpul nu are hotare. Nu ştiu dacă Ahile mai răsuflă sau dacă păşeşte deja printre cei morţi, însă este sigur că Hades îi va fi cândva cămin... aşa cum va fi pentru noi toţi.

– Aha. Ce ţi-a zis Ahile în vis?

Odiseu îşi întoarce ochii negri pătrunzători spre el.

– Dorea să ştie despre fiul lui, Neoptolemos – dacă a învins la Troia.

– Şi i-ai spus?

– I-am zis că nu ştiam, că propria-mi soartă mă purtase departe de zidurile Ilionului înainte ca Neoptolemos să fi intrat în bătălia de acolo. Asta nu l-a mulţumit pe fiul lui Peleus.

Hockenberry aprobă din cap. Îşi poate închipui bosumflarea lui Ahile.

– Am încercat să-l îmbărbătez, continuă Odiseu. Să-i spun cum argivii l-au cinstit ca pe un zeu după ce murise – cum oamenii îi cântau mereu isprăvile de bravură –, dar astea nu l-au mângâiat.

– Nu?

Vinul nu era doar bun, ci minunat. Trimitea căldură lichidă să înflorească din stomacul lui Hockenberry şi-l făcea să se simtă ca şi cum ar fi plutit, mai liber decât i-ar fi îngăduit imponderabilitatea.

– Nu. Mi-a spus să-mi bag în cur cântecele alea de glorie.

Hockenberry împroaşcă un fel de râs. Băşicuţe şi mărgele de vin roşu plutesc în imponderabilitate, încearcă să le alunge cu mâna, dar sferele roşii se sparg şi-i mânjesc degetele, făcându-le lipicioase.

Odiseu continuă să privească stelele.

– Azi-noapte, umbra lui Ahile mi-a zis că ar prefera să fie un amărât de ţăran nătărău, cu palmele bătătorite nu de la purtatul spadei, ci de la coarnele plugului, care priveşte câte zece ore pe

zi în curul boului, decât să fie cel mai de seamă erou din Hades, sau chiar regele de acolo, domnind peste morţii fără răsuflare. Lui Ahile nu-i place să fie mort.

– Nu. Îmi dau seama că nu i-ar plăcea.

Odiseu face o piruetă în imponderabilitate, se prinde de spătarul scaunului şi-l priveşte pe scoliast.

– Nu te-am văzut niciodată luptându-te, Hockenberry. Tu te lupţi?

– Nu.

Odiseu aprobă din cap.

– Asta-i înţelept. Asta-i chibzuit. Probabil că te tragi dintr-o lungă descendenţă de filozofi.

– Tatăl meu a luptat, rosteşte el, surprins de amintirile care-l năpădesc.

Din câte poate zice, nu s-a mai gândit sau nu şi-a mai reamintit tatăl în ultimii zece ani ai celei de-a doua vieţi a sa.

– Unde? întreabă Odiseu. Spune-mi bătălia. Oi fi fost şi eu acolo.

– La Okinawa.

– Nu ştiu despre această bătălie.

– Tata i-a supravieţuit, rosteşte Hockenberry şi simte cum gâtlejul i se contractă. Era foarte tânăr. Avea nouăsprezece ani. Era în Marină. A revenit acasă mai târziu în decursul aceluiaşi an, iar eu m-am născut după alţi trei ani. N-a vorbit niciodată despre bătălie.

– Nu s-a lăudat cu bravura lui şi nici nu i-a zugrăvit bătălia fiului său? face Odiseu, nevenindu-i să creadă. Nu-i de mirare c-ai crescut şi-ai ajuns filozof, în loc de luptător.

– N-a pomenit-o absolut niciodată. Ştiam că luptase în război, însă am aflat despre acţiunile lui de la Okinawa abia peste ani, când am citit vechile scrisori de recomandare din partea comandantului lui, un locotenent cu puţin mai vârstnic decât tata. Am găsit scrisorile şi medaliile în vechea lui ladă de campanie din Marină, după ce a murit. Pe atunci mă apropiam deja de susţinerea diplomei de doctor în studii clasice, aşa că mi-am folosit metodele de cercetare pentru a afla câte ceva despre bătălia în care tata a primit o Inimă Purpurie şi o Stea de Argint.

Odiseu nu întreabă despre trofeele acelea cu nume ciudate. În loc de asta, spune:

– Tatăl tău s-a luptat bine, fiu al lui Duane?

– Cred că da. A fost rănit de două ori pe 20 mai 1945, în timpul luptelor pentru un loc numit Dealul Căpăţânii-de-zahăr, de pe insula Okinawa.

– Nu cunosc insula aceasta.

– Nu, nici n-ai avea cum. Este foarte departe de Itaca.

– Au fost mulţi bărbaţi în lupta aceea?

– Tabăra tatei avea o sută optzeci şi trei de mii de bărbaţi pregătiţi să fie aruncaţi în bătălie, zice Hockenberry, care priveşte acum de asemenea stelele. Armata lui a fost dusă pe insula Okinawa într-o flotilă de peste o mie şase sute de nave. Îi aşteptau o sută zece mii de duşmani, care-şi săpaseră tranşee în piatră şi coral, sau se ascunseseră în grote.

– Nu era nicio cetate pe care s-o asedieze? întreabă Odiseu, privindu-l pe scoliast cu o expresie de interes pentru prima dată de la începutul conversaţiei lor.

– Nu, nu exista nicio cetate adevărată. A fost doar o simplă bătălie dintr-un război mai mare. Cealaltă tabără voia să-i omoare pe oamenii noştri ca să împiedice invazia insulei sale natale. Tabăra noastră a sfârşit ucigându-i pe duşmani în toate modurile în care puteau – le-au turnat foc în grote şi i-au îngropat de vii. Camarazii tatei au ucis peste o sută de mii din cei o sută zece mii de japonezi de pe insulă.

Soarbe o înghiţitură de vin.

– Japonezii au fost duşmanii noştri pe atunci.

– O victorie glorioasă, rosteşte Odiseu.

Hockenberry scoate un sunet slab.

– Numărul de oameni şi corăbii îmi aminteşte de războiul nostru pentru Troia, continuă argivul.

– Da, au fost similare. Ca şi ferocitatea luptelor. Corp la corp în ploaie şi noroi, zi şi noapte.

– Tatăl tău s-a întors cu multă pradă? Sclave? Aur?

– A adus acasă o sabie de samurai – sabia unui ofiţer duşman –, dar a pus-o într-un cufăr şi nici măcar nu mi-a arătat-o pe când eram băieţel.

– Mulţi dintre camarazii tatălui tău au fost trimişi spre Casa Morţii?

– Socotindu-i atât pe cei care au luptat pe mare, cât şi cei de pe uscat, au fost omorâţi 12 520 de americani, spune Hockenberry, căci mintea lui de cărturar – şi inima de fiu –, nu are dificultăţi în a-şi reaminti cifrele. În tabăra noastră au fost

33 631 de răniţi. Duşmanul, aşa cum am zis, a pierdut peste o sută de mii omorâţi, mii şi mii arşi de vii şi îngropaţi în grotele şi tranşeele pe care şi le săpaseră pentru a lupta.

– Noi, aheii, am pierdut peste douăzeci şi cinci de mii de camarazi în faţa zidurilor Ilionului, rosteşte Odiseu. Troienii au ridicat ruguri funerare pentru cel puţin tot atâţia de-ai lor.

– Da, face Hockenberry, şi surâde uşor, totuşi la voi războiul a durat zece ani. Bătălia tatei de pe insula Okinawa a ţinut doar *nouăzeci de zile.*

Urmează o tăcere. *Regina Mab* se roteşte din nou, la fel de lin şi de maiestuos ca un gigantic mamifer marin, care se răsuceşte în timp ce înoată. Raze strălucitoare de soare se revarsă pentru scurt timp peste ei, făcându-i pe amândoi să-şi ridice palmele paveze în dreptul ochilor, după care reapar stelele.

– Mă miră că n-am auzit niciodată de războiul acesta, spune Odiseu, şi-i întinde scoliastului un burduf de vin neînceput. Fii mândru de tatăl tău, fiu al lui Duane. Poporul tău trebuie să-i fi cinstit pe învingătorii din bătălia aceea ca pe nişte zei. Cântecele despre ei vor fi fost cântate veacuri la rând în jurul vetrelor voastre. Numele bărbaţilor care au luptat şi au murit acolo vor fi fost cunoscute nepoţilor nepoţilor eroilor, iar amănunte despre toate înfruntările individuale vor fi fost cântate de aezi şi poeţi.

– De fapt, zice Hockenberry, şi soarbe prelung din vin, aproape toţi din ţara mea au uitat deja de bătălia aceea.

Auzi asta? emite Mahnmut pe fascicul îngust.

Da. Orphu de Io se află afară, pe fuzelajul *Reginei Mab,* unde a ieşit împreună cu ceilalţi moraveci de vid în decursul perioadei de douăzeci şi patru de ore în care nava nu accelerează sau decelerează, pentru a inspecta şi repara avariile minore cauzate de impacturile micrometeoriţilor, de flamele solare sau de efectele bombelor cu fisiune pe care le-au detonat înapoia lor. Se poate lucra pe fuzelaj în timp ce nava accelerează – în ultimele două săptămâni, Orphu mai fusese de câteva ori afară, deplasându-se prin sistemul de pasarele şi scări improvizat în acest scop –, dar ionianul cel mare declarase deja că preferă munca în imponderabilitate, pe cealaltă descriind-o ca lucrul pe faţada unui bloc de o sută de etaje, cu senzaţia foarte reală că pupa şi placa propulsoare ale navei se găsesc *jos.*

Hockenberry pare destul de beat, emite Orphu.

Cred că aşa şi este, răspunde Mahnmut. *Vinul acesta, pe care Asteague/Che l-a cerut bucătăriei să-l duplice, este tare, deoarece are la bază o mostră de vin medean dintr-o amforă „împrumutată" din beciul lui Hector. Ani de zile Hockenberry a băut versiuni mai slabe ale acestui roşu medean, cu grecii şi troienii, însă aproape cu certitudine a fost cumpătat – grecii îl amestecă în cupele lor cu apă, care este întotdeauna în cantitate mai mare decât vinul. Uneori adaugă apă sărată sau arome, ca smirna.*

Asta chiar mi se pare o barbarie, emite Orphu pe fascicul îngust.

Oricum, scoliastul n-a mâncat de când a suferit de rău de spaţiu, mai devreme în cursul zilei de azi, aşa încât stomacul lui gol nu-i de niciun ajutor în a-l ţine treaz.

Sună ca şi cum va suferi de rău de spaţiu din nou, mai târziu în cursul zilei de azi.

Dacă aşa va fi, este rândul tău să-i aduci mai multe pungi pentru vărsături. Eu i-am ţinut capul deasupra lor suficient de mult pentru un ciclu de douăzeci şi patru de ore.

La naiba, trimite Orphu de Io, *mi-ar plăcea realmente s-o fac şi eu, totuşi nu cred că uşile de acolo, la nivelul cu cubiculumuri umane ale navei, sunt suficient de largi pentru mine.*

Ia stai, emite Mahnmut. *Ascultă aici.*

– Îţi plac jocurile, fiu al lui Duane?

– Jocurile? repetă Hockenberry. Ce fel de jocuri?

– Cele din timpul serbărilor sau al funeraliilor. Jocurile pe care le-am fi avut la funeraliile lui Patrocle, dacă Ahile ar fi recunoscut moartea prietenului său şi ne-ar fi îngăduit să organizăm funeralii după dispariţia lui.

Scoliastul rămâne tăcut vreme de un minut, după care rosteşte:

– Te referi la aruncarea discului, a suliţei… la chestii din astea.

– Da. Şi la cursele de care. Alergări. Trântă şi pugilat.

– V-am văzut meciurile de box din tabere, aproape de locul unde corăbiile negre sunt trase pe ţărm, zice Hockenberry, şi limba i se împleticeşte numai foarte puţin. Bărbaţii se înfruntau doar cu cureluşe de piele înfăşurate în jurul mâinilor.

– Ce altceva ar fi trebuit să fi purtat pe mâini, fiu al lui Duane? spune Odiseu, râzând. Perne mari şi moi?

Celălalt îi ignoră întrebarea.

– Astă-vară am văzut în tabăra voastră cum Epeius a bătut o duzină de bărbaţi, însângerându-i, zdrobindu-le coastele şi rupându-le fălcile. A răspuns la toate provocările şi s-a luptat de la începutul după-amiezii până târziu, după răsăritul lunii.

Odiseu zâmbeşte larg.

– Îmi amintesc luptele acelea. Nimeni nu i-a putut sta împotrivă fiului lui Panopeus în ziua aceea, deşi mulţi au încercat.

– Doi oameni au murit.

Odiseu strânge din umeri şi mai soarbe din vin.

– Diomede l-a antrenat şi l-a susţinut pe Eurialus, fiul lui Mecisteus, al treilea la conducerea luptătorilor din Argos. L-a pus să alerge în fiecare dimineaţă înainte de zori, i-a întărit pumnii, punându-l să lovească în jumătăţi de boi proaspăt înjunghiaţi de măcelari. Dar Epeius l-a terminat în seara aceea în numai douăzeci de runde. Diomede a trebuit să-şi târască omul afară din cerc, cu degetele de la picioarele sărmanului Eurialus lăsând zece făgaşe în nisip. Totuşi, a trăit ca să mai lupte şi altă dată – iar data viitoare e sigur că nu-şi va mai coborî căcatul ăla de gardă.

– Boxul este o activitate murdară, citează Hockenberry, şi dacă te ocupi prea mult timp de ea, mintea îţi va deveni o sală de concerte în care muzica chinezească nu încetează niciodată.

– Hazliu. Cine-a zis-o? face Odiseu, pufnind în râs.

– Un bărbat înţelept pe nume Jimmy Cannon[3].

– Ce este muzica chinezească? întreabă aheul, care încă nechează.

– Nu contează. Ştii, în toţi anii de când urmăresc războiul, nu mi-l amintesc pe campionul vostru de box, Epeius, să se fi distins vreodată în *aristeia* – duelul individual pentru glorie.

– Ai dreptate. Epeius însuşi recunoaşte că el nu-i un războinic măreţ. Uneori curajul necesar înfruntării altui bărbat cu pumnii goi nu este din genul care îţi trebuie ca să-ţi străpungi duşmanul cu vârful suliţei prin pântec şi apoi de-a răsuci lama şi a trage-o afară, revărsându-i măruntaiele ca maţele peştilor aruncate în ţărână.

– Însă tu eşti în stare.

Glasul lui Hockenberry este inexpresiv.

– Oh, da, răspunde Odiseu, râzând. Dar a fost vrerea zeilor. Eu

[3] Jimmy Cannon (1910–1973), faimos ziarist şi eseist sportiv american (n. tr.).

fac parte dintr-o generaţie de ahei despre care Zeus a decretat că de la tinereţe până la bătrâneţe vom fi nevoiţi să ne ducem războaiele brutale până la sfârşitul lor amar, până ce noi înşine vom cădea şi vom muri, până la ultimul om.

Odiseu este un optimist înnăscut, emite Orphu. *Un realist,* spune Mahnmut pe fascicul îngust.

– Vorbeai însă despre jocuri, zice Hockenberry. Te-am văzut la trântă. Şi câştigând. Ai câştigat de asemenea şi alergări.

– Da, nu doar o dată am ridicat cupa la cursa de alergări, în vreme ce Aias a trebuit să se mulţumească să ia boul. Atena m-a ajutat acolo, împiedicându-l pe ţărănoiul voinic, astfel c-am trecut primul linia de sosire. L-am înfrânt şi la trânte, lovindu-l înapoia genunchiului, răsturnându-l pe spate şi răstignindu-l înainte ca uriaşul cu minte înceată să-şi fi dat seama că fusese dărâmat.

– Şi asta te face un om mai bun?

– Bineînţeles! bubuie Odiseu. Ce ar fi lumea fără *agon* – întrecerea dintre un bărbat şi altul –, care să arate tuturor ordinea întâietăţii între oameni, tot aşa cum pe pământ nu există două lucruri care să fie deopotrivă? Cum ar mai putea oricare dintre noi să ştie ce-nseamnă calitatea, dacă concursurile şi duelurile individuale n-ar face cunoscut întregii lumi cine întrupează excelenţa şi cine atinge abia mediocritatea? Tu în ce jocuri excelezi, fiu al lui Duane?

– În primul an de colegiu m-am antrenat la fond. N-am fost selectat în echipă.

– Eu unul trebuie să recunosc că nu-s chiar nepriceput în lumea jocurilor în care se întrec bărbaţii. Ştiu să mânuiesc un arc bine sculptat şi atent lustruit şi voi fi primul dintre camarazii mei în a-mi lovi ţinta într-o masă mişcătoare de duşmani, chiar dacă prietenii mă înghiontesc, încercând toţi să ţintească în acelaşi timp. Unul dintre motivele pentru care am fost de acord să-i urmez pe Ahile şi Hector într-un război cu zeii a fost dorinţa de a-mi pune la încercare dibăcia de arcaş faţă de cea a lui Apollo – deşi în adâncul sufletului ştiam că era o nebunie. Ori de câte ori un muritor se-ntrece cu zeii în tragerea cu arcul – uită-te la sărmanul Euritus din Oechalia –, omul acela poate pune prinsoare că va muri de moarte iute, nu de bătrâneţe în odăile propriului său palat. Şi nu cred că m-aş măsura cu stăpânul arcului de argint, decât dacă aş avea cu mine arcul meu cel mai

bun, iar pe acela nu-l iau niciodată la război când plec pe corăbiile negre. Arcul acela se află chiar acum pe peretele sălii tronului meu. Ifitus mi l-a dăruit în semn de prietenie când ne-am întâlnit prima dată – arcul a aparţinut tatălui său, arcaşul Euritus însuşi. Mi-a plăcut mult Ifitus şi-mi pare rău că i-am dăruit doar o spadă şi o suliţă grosolană în schimbul celui mai grozav arc de pe pământ. Heracle l-a omorât înainte să fi avut cu adevărat vreme să-l cunosc. Suliţa o azvârl pe cât de departe trage cu săgeata un bărbat obişnuit. La pugilat şi trântă, m-ai văzut. Cât despre alergări – da, m-ai văzut învingându-l pe Aias, şi fug ore la rând fără să-mi vomit micul dejun, dar la sprinturile scurte mulţi mă vor lăsa în urmă, în colb, dacă Atena nu intervine de partea mea.

– Eu aş fi putut fi selectat la fond, spune Hockenberry, mormăind aproape pentru sine. Îmi plăceau alergările pe distanţe lungi. M-a scos însă din echipă un tip, Brad Muldorff – noi îi ziceam Răţoiul.

– Înfrângerea are gust de fiere şi borâtură de câine, rosteşte Odiseu. Ruşine să-i fie oricărui bărbat care se obişnuieşte cu gustul acela!

Trage o duşcă de vin, dând capul pe spate pentru a înghiţi, apoi îşi şterge picăturile din barba castanie.

– Visez că vorbesc cu mortul Ahile în palatele umbrite ale lui Hades, dar de fapt vreau să aflu veşti despre fiul meu Telemah. Dacă tot îmi trimit zeii vise, de ce nu sunt despre fiul meu? Era un băiat când am plecat – sfios şi neîncercat – şi aş dori să ştiu dacă a devenit bărbat adevărat sau unul dintre fătălăii ăia care se-nvârt prin palatele bărbaţilor mai buni ca ei, căutând o nevastă bogată, regulând băieţi şi cântând toată ziua la liră.

– Noi n-am avut niciodată copii, zice Hockenberry, şi-şi freacă fruntea. Nu *cred* că am avut. Amintirile din viaţa mea reală sunt amestecate şi neclare. Sunt ca o epavă pe care cineva a readus-o din cine ştie ce motiv la suprafaţă, însă nu s-a sinchisit să scoată toată apa din ea – ci doar atât cât a fost nevoie ca să poată pluti. Prea multe compartimente sunt încă inundate.

Odiseu îl priveşte, evident neînţelegând şi evident insuficient de interesat pentru a pune o întrebare.

Hockenberry se întoarce către regele-căpetenie grec, cu ochii deodată concentraţi şi atenţi.

– Vreau să zic… răspunde-mi dacă poţi… Vreau să zic, ce

înseamnă să fii om?

– Să fii om? repetă Odiseu, şi deschide ultimele două burdufuri de vin, întinzându-i unul scoliastului.

– Nu… scuză-mă, da. *Să fii* om. *Să devii* om. În ţara mea, singurul eveniment care te trece în altă etapă importantă a vieţii este când îţi iei permisul de conducere auto… sau când te fuţi prima oară.

– Când te fuţi prima oară este important, încuviinţează Odiseu.

– Totuşi, cu siguranţă nu *ăsta* poate fi răspunsul, fiu al lui Laertes! Ce este necesar pentru a fi un om… sau o fiinţă umană?

Asta ar trebui să fie interesant, emite Mahnmut pe fascicul îngust către Orphu. *Şi eu m-am întrebat de destule ori – şi nu numai când încerc să înţeleg sonetele lui Shakespeare.*

Toţi ne-am pus întrebarea asta, replică Orphu. *Toţi cei care suntem obsedaţi de lucrurile oamenilor. Ceea ce înseamnă de fapt toţi moravecii, deoarece ADN-ul care ne-a fost programat şi proiectat ne întoarce la studierea şi încercarea de a ne înţelege creatorii.*

– Să fii om? repetă Odiseu cu glas serios, aproape absorbit. În clipa de faţă, îmi vine să mă piş. Ţie îţi vine să te pişi, Hockenberry?

– Vreau să spun, continuă scoliastul, că poate are vreo legătură cu consecvenţa (trebuie să încerce cuvântul de două ori înainte de a-l pronunţa corect). Consecvenţa… Vreau să zic, uită-te la jocurile voastre olimpice, comparativ cu-ale noastre. Uită-te la chestia asta!

– Celălalt moravec mi-a arătat cum să mă piş în latrina aia din cameră, are un fel de vid, care-l absoarbe chiar şi acum în timpul plutirii, da' mi se pare al naibii de greu să nu trimit picături peste tot, ţie nu, Hockenberry?

– Grecii voştri antici v-au păstrat Olimpiadele timp de douăsprezece secole. Cinci zile de jocuri, la fiecare patru ani, timp de *douăsprezece secole,* până ce le-a abolit un căcat de-mpărat creştin al Romei. *Douăsprezece secole!* Prin secete şi foamete, molime şi flageluri. La fiecare patru ani, războaiele se opreau şi sportivii voştri veneau la Olimpia din toată lumea lor pentru a-i slăvi pe zei şi a concura în curse de care, alergări, trântă, aruncarea discului şi suliţei şi *pankration* – combinaţia aceea bizară de lupte libere şi kickboxing pe care n-am văzut-o niciodată şi despre care pun prinsoare că n-ai văzut-o nici tu.

Douăsprezece secole, fiu al lui Laertes! Când propriii mei oameni au readus Olimpiadele, nu le-au putut menţine cu mult peste o sută de ani fără ca trei ediţii să fie anulate pentru război, cu ţările refuzând să se prezinte fiindcă erau şucărite de cine ştie ce neajuns sau ofensă minoră, ba am avut chiar şi terorişti care au ucis sportivi evrei…

– Da, spune Odiseu, şi lasă burduful în seama corzii sale lungi, apoi se întoarce, pregătindu-se să se propulseze din picioare spre cubiculumul său. Trebuie să mă piş. Mă-ntorc imediat.

– Poate că singurul lucru cu adevărat consecvent este ceea ce a zis Homer – *Iubim totdeauna ospeţele, harpa şi dansul, schimbarea veşmintelor, băile calde, drăgostirea şi somnul.*

– Cine-i Homer? întreabă aheul, oprindu-se în dreptul uşii-iris a bulei de astronavigaţie.

– Nu-i cineva pe care să-l cunoşti tu, răspunde Hockenberry, bând mai mult vin. Dar ştii ce…

Se opreşte. Odiseu a dispărut.

Mahnmut iese prin ecluza pneumatică a punţii medicale, se ancorează cu un cordon, deşi are rachete propulsoare cu combustibil în unitatea dorsală, şi urmează pasarele, scări şi cabluri de ghidare peste *Regina Mab.* Îl găseşte pe Orphu de Io sudând uşile calei în care este depozitat *Doamna Brună,* adăpostit sub aripile pliate ale navetei atmosferice.

– Ar fi putut să fi fost o discuţie ceva mai iluminatoare, spune Mahnmut pe frecvenţa lor radio privată.

– Majoritatea conversaţiilor sunt dezamăgitoare. Chiar şi ale noastre.

– Totuşi, noi nu obişnuim să fim beţi când discutăm.

– Întrucât moravecii nu ingerează alcool în scopuri stimulative sau depresive, ai dreptate din punct de vedere teoretic, zice Orphu, iar carcasa, picioarele şi senzorii îi sunt puternic iluminate de cascada de scântei provenite de la arcul de sudură. Noi am discutat însă diverse subiecte în vreme ce tu sufereai de hipoxie, erai sub efectul toxinelor cauzate de oboseală şi – aşa cum spun oamenii – speriat de te căcai pe tine, astfel încât conversaţia incoerentă dintre Odiseu şi Hockenberry n-a sunat nefamiliar urechilor mele… dacă aş fi avut urechi.

– Fiindcă veni vorba, ce ar fi zis Proust despre ce-i necesar pentru a fi uman… sau om?

– Ah, Proust, individul acela plicticos. L-am recitit chiar azi-dimineaţă.

– Ai încercat odată să-mi explici care erau căile lui spre adevăr. Dar mai întâi ai spus că avea trei căi, apoi patru, apoi trei, apoi iarăşi patru… Nu cred că mi-ai zis vreodată care erau ele. De fapt cred că în clipa aceea te-ai abătut de la subiectul discuţiei noastre.

– Doar te-am testat, huruie Orphu. Voiam să văd dacă erai atent.

– Asta susţii tu. Cred că aveai un moment moravec.

– N-ar fi fost primul.

Supraîncărcarea cu date provenite din creierele lor organice şi din băncile de memorie cibernetice se acutiza pe măsură ce moravecii intrau în al doilea sau al treilea secol de existenţă.

– Ei bine, rosteşte Mahnmut, eu mă îndoiesc că ideile lui Proust despre esenţa fiinţei umane sunt în direcţia celor ale lui Odiseu.

Patru dintre braţele cu articulaţii multiple ale lui Orphu sunt ocupate cu sudarea, însă el ridică din umerii celorlalte două.

– Dacă îţi aminteşti, rosteşte ionianul, el a încercat prietenia – chiar şi ca amant – ca una dintre căi. Prin urmare, aceasta ar fi comună atât cu Odiseu, cât şi cu scoliastul. Totuşi, naratorul lui Proust a descoperit că adevărata lui menire în viaţă este scrisul, examinarea nuanţelor ascunse în interiorul celorlalte nuanţe ale vieţii sale.

– Mai devreme însă, el respinsese arta ca fiind o cale către umanitatea cea mai profundă. Parcă mi-ai zis că el decisese că arta nu reprezenta totuşi calea spre adevăr.

– El a descoperit că arta reală este o formă autentică de *creaţie.* Fii atent, ascultă pasajul următor dintr-o secţiune de început din *Guermantes…* „Oamenii de gust ne spun astăzi că Renoir este un mare pictor din veacul al nouăsprezecelea. Dar afirmând acest lucru, uită Timpul şi că a trebuit mult, chiar în plin veac douăzeci, ca Renoir să fie socotit drept artist. Ca să reuşească să fie astfel recunoscuţi, pictorul original, artistul original, procedează ca oculiştii. Tratamentul cu pictura, cu proza lor, nu e totdeauna plăcut. Când a terminat, specialistul ne spune: «Priviţi acum.» Iată că lumea (care n-a fost creată o dată, ci de atâtea ori de câte ori s-a ivit un artist original) ni se înfăţişează cu totul deosebită de cea veche, dar foarte limpede. Nişte femei trec pe stradă, deosebite de cele de altădată,

deoarece sunt nişte Renoir, din aceia în care refuzam odinioară să vedem femei. Trăsurile de asemenea sunt nişte Renoir, şi apa, şi cerul: dorim să ne plimbăm în pădurea care seamănă cu aceea care în prima zi ni se părea orice afară de pădure, şi de pildă o tapiserie cu multe nuanţe, dar în care lipseau tocmai nuanţele proprii pădurilor. Aşa este universul nou şi trecător, care tocmai a fost creat. Va dura până la viitoarea catastrofă geologică, pe care o vor dezlănţui un pictor nou sau un scriitor nou, original.'' Şi continuă după aceea, explicând felul în care scriitorii procedează similar – ei aduc în existenţă universuri noi.

– Cu siguranţă el nu credea toate astea în sens literal. Nu se referea la aducerea în existenţă a unor universuri *reale.*

– Eu cred că Proust vorbea literal, replică Orphu, şi pe banda radio tonul lui este pe cât de serios l-a auzit Mahnmut vreodată. Ai urmărit datele provenite de la senzorii de flux cuantic pe care Asteague/Che le-a afişat pe frecvenţa comună?

– Nu, nu tocmai. Teoria cuantică mă plictiseşte.

– Acum nu-i vorba despre teorie. În sistemul nostru solar, instabilitatea cuantică dintre Marte şi Pământ a crescut zilnic după plecarea noastră. În centrul acestui flux se află Pământul. Este ca şi cum toate matricele de probabilitate ale continuumului său spaţio-temporal ar fi intrat într-un soi de vortex, într-o regiune de haos autoindus.

– Şi ce legătură are asta cu Proust?

Orphu îşi decuplează aparatul de sudură. Placa mare cu care a peticit uşile calei de marfă este perfect contopită cu materialul din jur.

– Cineva sau ceva se joacă cu planete, poate cu universuri întregi. Dacă ai analiza datele cuantice care sosesc, s-ar părea că spaţii Calabi-Yau cuantice diferite au încercat, cumva, să coexiste pe o singură Brană. Este aproape ca şi cum încearcă să se nască lumi noi – ca şi cum ar fi create de un geniu cu totul ieşit din comun, exact aşa cum sugerează Proust.

Rachete invizibile se declanşează undeva pe *Regina Mab* şi vehiculul spaţial lung, lipsit de eleganţă dar frumos, din buckycarbon şi oţel negru, se roteşte şi se rostogoleşte. Mahnmut se prinde de o bară de susţinere şi picioarele i se îndepărtează de navă, când trei sute de metri de vehicul spaţial atomic se învârt şi se dau peste cap aidoma unui acrobat la circ. Lumina soarelui lunecă peste cei doi moraveci, apoi apune

îndărătul plăcilor propulsoare masive de la pupa. Mahnmut îşi reajustează filtrele de polarizare, vede iarăşi stelele şi ştie că, deşi Orphu nu le poate zări în spectrul vizibil, el le ascultă ţipetele şi strigătele radio. *Corul termonuclear,* aşa cum i-a spus odată ionianul.

– Prietene Orphu, vrei să ajungi religios?

– Dacă-i aşa, huruie acesta în subsonice, şi dacă Proust are dreptate şi universuri reale se materializează când minţile acelea rare, aproape unice, de nivelul geniului, se concentrează asupra creării lor, nu cred că aş dori să-i întâlnesc pe creatorii realităţii curente. Aici acţionează ceva malign.

– Nu înţeleg de ce această... începe Mahnmut, după care se opreşte şi ascultă pe frecvenţa comună. Ce înseamnă o alarmă de nivel doisprezece zero unu?

– Masa lui *Mab* tocmai s-a micşorat cu şaizeci şi patru de kilograme.

– O purjare de fecale şi urină?

– Nu. Prietenul nostru Hockenberry s-a teleportat cuantic.

Primul gând al lui Mahnmut este: *Starea lui nu-i permite să se teleporteze nicăieri... ar fi trebuit să-l fi oprit. Prietenii nu-şi lasă prietenii să se teleporteze beţi,* însă decide să nu i-l împărtăşească lui Orphu.

– Ai auzit? zice ionianul după o secundă.

– Nu. Ce anume?

– Eu monitorizez toate frecvenţele radio. Antena de mare amplificare tocmai a fost orientată spre Pământ – mai exact, spre inelul orbital polar din jurul Pământului – şi a receptat o emisie radio modulată, expediată prin maser către noi.

– Ce spune?

Mahnmut simte cum inima organică începe să-i pompeze mai rapid. Nu preia comanda prioritară asupra adrenalinei, ci o lasă să pompeze.

– Provine în mod clar de la inelul polar, zice Orphu, aflat la treizeci şi cinci de mii de kilometri deasupra Pământului. Mesajul este transmis de glasul unei femei. Este o buclă care repetă întruna: „Aduceţi-l pe Odiseu la mine.”

38

Daeman pătrunse în catedrala-dom din gheaţă albastră în

mijlocul unui susur răsunător de murmure şi incantaţii.

– Socoate, iar, că Dânsul a făcut-o, cu focul pe potrivă, un ochi de foc într-un clăbuc ce-noată şi mănâncă! Socoate, Dânsul l-a urmărit vânând cu ochiul alb ca icul sub lumina lunii; şi coţofana cea cu limbă lungă ce sapă în gogoaşe de ristic ca să găsească un viermişor şi ţipă când află prada, dar nu se-atinge de furnici; făpturi ce-n jurul văgăunii lor ridică zăgazuri de seminţe şi vlăstari… Pe toate-acestea le-a făcut şi multe alte, făcut-a tot ce vedem, şi pe noi, la mânie: cum altfel?

Daeman recunoscu imediat glasul – Caliban. Şoaptele şuierătoare reverberau din peretele şi din tunelul de gheaţă albastră, părând să sosească de peste tot, liniştitor de îndepărtate, terifiant de apropiate. Şi, cumva, acea unică voce Caliban era un cor, o corală, o multitudine de glasuri în armonie teribilă. Mai înspăimântat decât crezuse că va fi – mult, mult mai înspăimântat decât sperase că va fi –, Daeman aplecă mult capul şi înaintă, ieşind din tunelul din gheaţă pe balconul din gheaţă.

După o oră de târât, adesea întorcându-se pe propriile-i urme, când un tunel se îngusta şi se închidea într-o fundătură, uneori ieşind pe coridoare largi de câte zece metri doar pentru a ajunge la un perete ori la un puţ vertical mult prea înalt ca să-l escaladeze, uneori înaintând pe burtă, astfel încât îşi freca spatele de plafonul din gheaţă, împingând raniţa în faţă cu arbaleta, bărbatul ajunsese la ceea ce credea că ar fi fost centrul catedralei-dom din gheaţă.

Nu dispunea de niciunul dintre cuvintele străvechi pentru a descrie spaţiul în care ieşise; stătea pe unul dintre aparent sutele de balcoane-mezanine adumbrite de pe perele interior, curbat, al structurii vaste, dar, dacă ar fi siglat cuvintele, el ar fi şovăit acum – turlă, dom, arcadă, arc butant, absidă, navă, bazilică, balconul corului, portic, capelă, rozetă, alcov, pilastru, altar. Toate s-ar fi aplicat uneia sau mai multor părţi din ceea ce vedea… şi tot ar fi avut nevoie de mai multe cuvinte. De mult mai multe cuvinte.

Pe câte putea estima, spaţiul acesta interior avea diametrul de aproape doi kilometri şi era înalt de şase sute de metri de la podeaua de un roşu-strălucitor, până la apexul din gheaţă albastră. Aşa cum bănuise mai devreme, privind din exterior, Setebos acoperise întregul crater şi inima Craterului Paris, iar cercul vast lucea roşu, pulsând parcă cu bătăile unei inimi uriaşe.

Daeman habar nu avea dacă asta se datora vreunei activităţi vulcanice naturale din crater, a magmei care se ridica de la kilometri din adânc, acolo unde gaura neagră ferfeniţise cândva miezul Pământului, sau dacă Setebos accesa şi utiliza, cumva, căldura şi lumina aceea. Restul domului sclipea în nuanţe de culori pe care nu le putea descrie – pornea de la bază prin toate varietăţile de roşu, trecea la tonuri portocalii iridescente şi după aceea subtile pe periferia craterului şi părţile inferioare ale domului, cu vene roşii ramificându-se în sus prin arcurile butante şi stalagmitele galben-oranj, pentru ca apoi culorile mai fierbinţi să se destrame în lucirea rece a imenselor coloane albastre. Pereţii din gheaţă albastră, pilaştrii, tendoanele şi turnurile erau străbătute la interior de trepidaţii de lumină verde şi scântei galbene, şiruri ordonate de pulsaţii roşii care se deplasau în lungul unor canale ascunse aidoma unor valuri de electricitate, arcuri electrice deschise care conectau secţiuni ale catedralei precum declanşările dendritelor.

Pe alocuri carapacea domului era îndeajuns de subţire pentru ca ultimele raze solare dinaintea înserării să ilumineze rozete circulare de pe peretele vestic. Punctul cel mai înalt de pe plafon era subţire ca sticla şi arăta un oval de cer care se întuneca şi imaginea doar uşor înceţoşată a stelelor ce răsăreau. Cel mai curios însă, la baza pereţilor interiori ai domului existau sute de adâncituri cruciforme, toate înalte de aproape doi metri. Înconjurau spaţiul de jur împrejur şi, aplecându-se în afara lespezii grosolane a balconului său, Daeman zări nişele cruciforme şi dedesubtul său, indentaţii ce păreau topite în gheaţa albastră. Păreau din metal şi erau goale; interioarele de oţel reflectau strălucirea roşie din centrul craterului.

Podeaua roşiatică a craterului în sine nu era goală. Peste tot se înălţau stalagmite ghimpate şi turle colţuroase; unele dintre ele suiau până la tavan – creând şiruri ordonate de pilaştri din gheaţă albastră –, pe când altele rămâneau neconectate. Nici podeaua craterului nu era netedă; peste tot existau cratere mai mici şi se ridicau fumarole. Gaze, aburi şi fum şerpuiau din majoritatea şi Daeman simţi duhoarea sulfului în curenţii de aer supraîncălziţi. În centrul cercului roşu-strălucitor, un crater cu circumferinţa neregulată se ridica deasupra podelei, înconjurat de scări din gheaţă albastră şi fumarole mai mici. Craterul acesta de deasupra craterului părea să fie plin-ochi cu pietre albe şi

rotunde, până ce Daeman îşi dădu seama că pietrele erau creştete de cranii omeneşti – zeci de mii de ţeste umane, majoritatea ascunse de masa care aproape că umplea interiorul. Craterul ridicat semăna foarte mult cu un cuib şi impresia respectivă era consolidată de conţinutul său principal: ţesut cerebral cenuşiu, striaţii sinuoase, multiple perechi de ochi, guri şi orificii care se deschideau şi închideau la unison, sute de mâini uriaşe dedesubtul său – ocazional, mâinile acelea rearanjau forma gigantică pe cuibul ei, instalând-o mai confortabil – şi Daeman văzu alte mâini, fiecare mai mare decât odaia sa din Palatul Ardis, care ieşiseră din creier pe lujeri şi se deplasau, trăgându-şi tentaculele după ele, peste podeaua strălucitoare. Unele se aflau îndeajuns de aproape ca să poată distinge mii şi mii de ţepi sau cârlige din păr negru, curbate, ghimpate, care ieşeau din capetele degetelor imense. Toate firele – un soi de păr evoluat? – erau mai lungi decât cuţitul letal pe care Daeman îl purta la centură, iar degetele utilizau filamentele pentru a le afunda în gheaţa albastră. Mâinile se puteau căţăra oriunde, se puteau deplasa pe orice suprafaţă – zidărie, gheaţă sau oţel –, pătrunzând cu lamele acelea încârligate şi negre în orice material.

Forma de creier a lui Setebos în sine era mult mai mare decât şi-o reamintea Daeman de la sosirea prin Gaura din cer, cu nici două zile în urmă – dacă atunci avusese treizeci de metri pe axa cea mare, acum avea cel puţin o sută de metri lungime şi treizeci de metri înălţime în centru, unde ţesutul convolut era despărţit în două de un şanţ adânc, strălucitor. Umplea cuibul şi, când îşi reaşeza masa, trosnetele craniilor se auzeau precum snopi de paie rupţi şi aranjaţi.

– Socoate că la Dânsul nimic nu este nici drept, nici strâmb, nici bun, nici crud; fiindcă puternic e şi Domn. Cumplit e, zice; faptele-I vorbesc!

Şoaptele şuierătoare ale lui Caliban lunecară prin dom într-o demonstraţie de acustică perfectă, reverberară din fumarole şi zigurate, răsunară din nou prin labirintul de tuneluri din gheaţă şi părură să ajungă la Daeman din faţă, din spate şi din părţi – un murmur ucigaş.

Pe măsură ce ochii i se adaptară cu penumbrele strălucirii roşietice şi cu scara domului vast, bărbatul începu să distingă forme mai mici care se mişcau – roiau în jurul bazei cuibului lui

Setebos, alergau pe toate patru membrele în sus pe treptele din gheaţă albastră până la baza creierului, pentru ca după aceea să coboare numai pe picioarele din spate, purtând recipiente ovale mari care străluceau alb-lăptos sinistru.

Vreme de un minut Daeman îi luă drept voynicşi – în decursul lungului său târâş prin labirintul îngheţat, văzuse resturile a zeci de voynicşi, nu încremeniţi în gheaţă, aşa cum întâlnise în crevasa exterioară, ci rămăşiţe ale corpurilor lor, ici o carapace goală, dincolo un picior smuls sau un gheb pielos sfâşiat, o pereche de mâini-cleşti ruptă şi azvârlită –, dar acum, uitându-se prin fuioarele şi ceaţa fumarolelor, putea să vadă că formele acelea nu erau voynicşi, ci aveau conformaţia lui Caliban.

Calibani, gândi. Îi întâlnise în Bazinul Mediteranean, când fusese cu Savi şi Harman cu aproape un an în urmă, şi acum înţelese semnificaţia cruciformelor din peretele domului. *Suporturi de reîncărcare,* numise Savi crucile scobite şi Daeman însuşi dăduse fără să vrea peste un *calibani* singur, gol, care atârna pe o asemenea cruce verticală, cu braţele răşchirate, şi-l crezuse mort, până ce ochii galbeni de felină se deschiseseră brusc.

Savi le spusese că Prospero şi entitatea biosferă, pe care n-o întâlniseră şi care purta numele Ariel, dezvoltaseră o tulpină de omenire în *calibani,* pentru a-i opri pe voynicşi să invadeze Bazinul Mediteranean şi alte zone pe care Prospero dorea să le păstreze private. Daeman se gândi că aceea fusese fie o minciună, fie greşeala lui Savi însăşi – *calibani* nu se dezvoltaseră din vreo tulpină de omenire, ci fuseseră mai degrabă clonaţi din mult mai teribilul Caliban original, aşa cum Prospero recunoscuse pe insula lui orbitală –, însă la momentul respectiv Harman o întrebase pe evreica bătrână asupra motivului pentru care post-oamenii îi creaseră de fapt pe voynicşi, dacă după aceea ei – sau Prospero – trebuiseră să creeze altă formă de monstru ca să-i ţină în frâu.

Oh, dar nu ei au creat voynicşii, zisese bătrâna. *Voynicşii au venit de altundeva, slujesc pe altcineva, care are propriile sale planuri.*

Daeman nu înţelesese atunci şi înţelegea şi mai puţin acum. În mod clar *calibanii* aceştia, pe care-i privea mişunând aidoma unor furnici roz-scârbos peste podeaua craterului, purtând ouăle lăptoase, nu-l slujeau pe Prospero… ci pe Setebos.

Atunci cine i-a adus pe voynicşi pe Pământ? se întrebă el. *De ce atacă voynicşii Ardisul şi celelalte comunităţi ale oamenilor de stil-vechi, dacă nu-l slujesc pe Setebos? Pe cine slujesc* de fapt *voynicşii?*

Deocamdată bărbatul ştia cu certitudine doar faptul că sosirea lui Setebos la Craterul Paris însemnase un dezastru pentru voynicşii de aici – cei care nu încremeniseră în gheaţa albastră care se extinsese rapid fuseseră prinşi şi dezghiocaţi ca nişte crabi gustoşi. *Dezghiocaţi de către cine? Sau de către ce?* Două răspunsuri îi apărură în minte şi niciunul nu era liniştitor – voynicşii fuseseră fărâmaţi fie de colţii şi ghearele *calibanilor,* fie chiar de mâinile lui Setebos.

Îşi dădu seama că ceea ce luase drept canale roz-cenuşii prin podeaua craterului erau de fapt alte braţe-lujeri care porneau din Setebos. Lujerii cărnoşi dispăreau în deschiderile din peretele domului şi...

Se răsuci şi înălţă arbaleta, cu degetul pe trăgaci. În tunelul de gheaţă dinapoia lui se auzise un zgomot ca de lunecare. *O mână de-a lui Setebos, de trei ori mai mare ca mine, strecurându-se prin tunelul din spatele meu.*

Se ghemui şi rămase în aşteptare, până ce braţele îi tremurară în cele din urmă de greutatea arbaletei ridicate, însă nu apăru nicio mână silenţioasă. Dinspre coridorul din gheaţă se auzeau totuşi ecouri de şuierături şi fâsâituri.

De acum mâinile sunt în pereţi şi probabil şi afară, în crevase, gândi Daeman încercând să-şi încetinească bubuiturile inimii. *În tuneluri şi afară este întuneric. Ce voi face dacă mă-ntâlnesc cu una sau cu mai multe mâini?* Zărise orificiul pulsatoriu de hrănire din palmele mâinilor de jos – un grup de *calibani* le alimentase cu bucăţi mari de carne crudă, roşie, fie de voynix, fie de om.

În cele din urmă se întinse din nou pe burtă pe balcon şi simţi cum răceala gheţii albastre – o substanţă despre care credea că era ţesut viu extrudat chiar de Setebos – îi urcă prin termopidermă.

Acum pot să ies de-aici. Am văzut destul.

Stând pe burtă, cu arbaleta jalnică întinsă înainte, coborând capul când un grup de *calibani* traversă podeaua craterului, deplasându-se pe toate cele patru membre, la nici o sută de metri mai jos şi în faţa lui, Daeman aşteptă ca puterea să-i revină în braţele şi picioarele laşe, ca să iasă naibii din catedrala

aceasta păgână.

Trebuie să mă-ntorc imediat la Ardis şi să-i anunţ pe cei de-acolo, se auzi glasul raţiunii din mintea sa. *Aici am făcut tot ce-am putut.*

Nu, n-ai făcut, replică partea onestă a minţii lui Daeman – cea din pricina căreia avea să moară într-o bună zi. *Trebuie să vezi ce sunt formele acelea ovoidale, cenuşii şi lucioase.*

Calibanii depozitaseră unele dintre formele gri într-o fumarolă din care se revărsau aburi, la nici o sută de metri de el, mai jos şi în dreapta balconului său.

E imposibil să cobor până acolo. E prea departe.

Mincinosule! Nu sunt nici treizeci de metri. Ţi-au rămas aproape toată frânghia şi pitoanele. Şi pioleţii. După aceea ar fi doar un sprint rapid pân-acolo, te uiţi la ele – dacă poţi, iei una, s-o aduci la Ardis –, apoi revii pe balconul de aici şi... afară.

I-o nebunie. Voi fi expus tot timpul cât sunt pe podeaua craterului. Calibanii *ăia au fost între mine şi cuib. Dacă aş fi fost acolo când au apărut, m-ar fi înhăţat. M-ar fi înfulecat pe loc sau m-ar fi dus la Setebos.*

Acum au plecat. Acum e şansa ta. Coboară – imediat!

– Nu, spuse Daeman şi-şi dădu seama că şoptise cu glas tare silaba îngrozită.

Dar după un minut înfigea un piton în podeaua din gheaţă albastră a balconului, lega funia zdravăn în jurul lui, îşi punea arbaleta pe spate lângă raniţă şi începea procesul laborios de lăsare spre podeaua craterului.

E bine. Pentru prima dată dai dovadă de ceva curaj şi...

Taci în pizda mă-tii! porunci Daeman părţii aceleia curajoase şi total imbecile a minţii sale. Mintea îl ascultă.

– Socoate că vor merge toate astfel şi noi vom vieţui cu frica Lui, se auzi incantaţia-imnul-şuierul lui Caliban – nu de la *calibani,* Daeman era sigur, ci de la Caliban însuşi.

Monstrul originar trebuia să fie undeva pe aici, prin dom, poate de cealaltă parte a lui Setebos şi a cuibului din crater.

– Socoate asta, că-ntr-o ciudată zi, Setebos, Stăpânul, El, care ţopăie în bezna nopţii, va veni la noi aidoma limbii spre ochi, aidoma colţilor spre beregată – sau, dacă vrei, va creşte în ea, cum din larve cresc fluturi; altfel, noi suntem aici şi El e-acolo şi scăpare nu-i.

Daeman continuă să coboare pe frânghia alunecoasă.

39

Primul lucru pe care Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice, a trebuit să-l facă după ce s-a teleportat cuantic în Ilion a fost să găsească o străduţă dosnică pe care să poată vomita.

Asta n-a fost greu, chiar şi în starea lui de ebrietate, deoarece fostul scoliast petrecuse aproape zece ani în Troia şi în vecinătatea ei şi se teleportase pe o ulicioară din spatele pieţei din apropierea palatului lui Hector şi Paris, unde mai fusese de o mie de ori. Din fericire, în Ilion era noapte, prăvăliile, tarabele pieţei şi micile localuri din jurul acesteia erau închise şi cu obloanele trase, şi niciun lăncier sau strajă de noapte nu-i observă sosirea tăcută. Avea totuşi nevoie de un loc dosnic şi-l găsi repede, vomită până i se potoliră şi icniturile în gol, după care avu nevoie de un loc şi mai întunecat şi şi mai puţin umblat. Norocul lui că existau multe fundături înguste în apropierea palatului răposatului Paris – acum reşedinţa Elenei şi sălaş temporar pentru Priam – şi Hockenberry o căută iute pe cea mai întunecată şi mai strâmtă, nu avea nici un metru şi jumătate lăţime, unde se ghemui pe nişte paie, se înveli în pătura pe care o adusese cu el din cubiculumul din *Regina Mab* şi dormi adânc.

Se trezi puţin după revărsatul zorilor, încercat de dureri, ursuz, extrem de mahmur şi conştient în mod acut de hărmălaia din piaţa palatului şi de faptul că adusese hainele nepotrivite din *Regina Mab;* era îmbrăcat într-un combinezon din bumbac gri, moale, şi papuci pentru imponderabilitate, îmbrăcăminte pe care moravecii o consideraseră adecvată unui bărbat din secolul douăzeci şi unu. Ţinuta nu se asorta prea bine cu robele, apărătoarele din piele pentru picioare, sandalele, tunicile, togile, mantiile, blănurile, armurile din bronz şi ţesăturile grosolane de casă din Ilion.

Când ajunse în piaţa publică – scuturându-se de grosul mizeriilor din fundătură, chiar în timp ce observa diferenţa reală dintre gravitaţia de 1,28 *g* sub care trăise şi gravitaţia de 1 *g* a Pământului; în ciuda mahmurelii, se simţea elastic şi puternic –, Hockenberry fu surprins să vadă cât de *puţini* oameni erau acolo. Zorii zilei era perioada cea mai animată a acestei pieţe, dar lângă majoritatea tarabelor se găseau doar proprietarii lor, aproape toate mesele de la localurile în aer liber erau goale şi singurii oameni de pe cealaltă latură a pieţei, în faţa palatului lui

Paris, al Elenei, şi acum al lui Priam, erau puţinii străjeri de la porţi şi uşi.

Decise că hainele adecvate căpătau întâietate chiar şi faţă de micul dejun, aşa că păşi în umbrele de sub loggia şi începu să negocieze cu un bătrân chior, ştirb de toţi dinţii, mai puţin unul, care purta în jurul capului o zdreanţă roşie în chip de turban. Avea cotiga cea mai mare, cu cea mai bogată varietate de obiecte – majoritatea, bulendre abandonate sau furate de pe cadavre recente –, totuşi se târguia ca un dragon care detestă să se despartă de aurul drag lui. Buzunarele lui Hockenberry erau goale, de aceea nu putea decât să ofere la troc hainele pe care le purtase în navă şi pătura pe care o adusese cu el, însă acestea erau îndeajuns de exotice – îi spuse bătrânului că venise tocmai din Persia – pentru a se alege cu o togă, sandale care se încheiau sus pe picior, mantia de lână fină, roşie, a unei căpetenii nenorocoase, o tunică şi fustanelă obişnuite şi lenjerie intimă – alese obiectele cele mai curate din coş şi, în cazurile în care nu găsi nimic curat, se mulţumi cu cele lipsite de păduchi. Părăsi piaţa cu un brâu lat din piele la care atârna o spadă care văzuse multe lupte, dar continua să fie tăioasă, şi două cuţite, unul pe care-l vârî în centură şi altul pe care-l strecură într-un pliu special cusut din interiorul mantiei roşii. Primi de asemenea un pumn de monede. O privire azvârlită îndărăt spre rânjetul larg al bătrânului cu un singur dinte îl anunţă că boşorogul ieşise în câştig şi că probabil combinezonul neobişnuit avea să fie schimbat pentru un cal, ori un scut din aur, ori poate chiar mai bine. *Nu contează.*

Hockenberry nu-l întrebase pe bătrân sau pe ceilalţi câţiva vânzători somnoroşi ce anume se întâmpla – de ce era piaţa în majoritate pustie, de ce nu se zăreau soldaţi şi târgoveţi, de ce atârna o tăcere ciudată peste cetate –, dar ştia că va afla destul de curând.

În timp ce-şi schimbase hainele îndărătul cotigii vânzătorului, bătrânul şi doi dintre vecinii săi îi oferiseră aur pentru medalionul TC, grăsanul dinapoia tarabei de fructe urcând oferta până la două sute de greutăţi de aur şi cinci sute de monede trace din argint, însă refuzase, fericit că luase spada şi cele două pumnale înainte să se fi dezbrăcat.

După ce cheltui câteva monede pentru un mic dejun mâncat în picioare, alcătuit din pâine proaspătă, peşte uscat, brânză şi un

ceai fierbinte infinit mai puţin satisfăcător decât cafeaua, el reveni în umbre şi privi palatul Elenei de peste drum.

S-ar fi putut teleporta cuantic în iatacul ei. Mai făcuse asta.

Şi dacă ea este acolo, ce voi face?

O lovitură iute de spadă şi apoi să se teleporteze din nou, perfectul asasin invizibil? Dar cine putea spune că gărzile n-aveau să-l vadă? Pentru a zecea mia oară în ultimele nouă luni, Hockenberry jeli pierderea brăţării metamorfozatoare – echipament de bază oferit de zei tuturor scoliaştilor, care le permitea să comute probabilitatea cuantică, astfel încât Hockenberry, Nightenhelser sau oricare dintre ceilalţi scoliaşti care o sfârşiseră tragic în cele din urmă puteau înlocui instantaneu orice bărbat sau femeie din Ilion sau din jurul cetăţii, nu numai preluându-le forma şi hainele, ci substituindu-i realmente la nivelul cuantic al lucrurilor. Brăţara îi permisese până şi masivului Nightenhelser să se metamorfozeze într-un băiat de trei ori mai slab decât el, fără să încalce legea pe care, cu ani în urmă, unul dintre scoliaştii orientaţi spre ştiinţele exacte i-o descrisese lui Hockenberry ca fiind conservarea masei.

Nu avea capacităţi de metamorfozare acum – brăţara de metamorfozare rămăsese pe Olimp, alături de bastonul taser, microfonul direcţional şi armura de impact –, dar continua să aibă medalionul TC.

Apăsă discul acela de aur, lipindu-l de piept, şi... şovăi. *Ce* va face când va ajunge în faţa Elenei din Troia? Bărbatul habar nu avea. El nu omorâse niciodată pe nimeni – cu atât mai puţin pe cea mai frumoasă femeie cu care făcuse dragoste vreodată, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, o rivală a nemuritoarei zeiţe Afrodita... aşa că ezită.

Înspre Poarta Scheiană se vedea agitaţie. Porni într-acolo, mestecând ultima bucăţică de pâine, cu un burduf de vin abia cumpărat aruncat pe umăr, şi se gândi la situaţia din Ilion.

Am lipsit mai bine de două săptămâni. În seara în care am plecat – în seara în care Elena a încercat să mă ucidă – se părea că aheii vor cuceri cetatea. Troia şi puţinii zei şi zeiţe care i se aliaseră – Apollo, Ares, Afrodita şi alte zeităţi mai neînsemnate – nu păruseră în niciun caz capabili să se apere împotriva atacului decis al oştilor lui Agamemnon susţinute de Atena, Hera, Poseidon şi restul.

Hockenberry văzuse destul din războiul acesta pentru a şti că

nimic nu era sigur. Bineînţeles, aceea fusese viziunea lui Homer – evenimentele de aici, din acest trecut real, de pe acest Pământ real, din această Troie reală şi din jurul ei reproduseseră în general, chiar dacă nu urmaseră întotdeauna în mod direct măreaţa epopee homerică. Acum însă, deoarece evenimentele se abătuseră atât de spectaculos în ultimele luni – graţie, ştia doar, intervenţiilor unui anume Thomas Hockenberry –, nu se putea garanta nimic. De aceea se grăbi să urmeze gloata care se îndrepta către porţile principale ale cetăţii la prima geană de lumină a zilei.

O găsi pe Elena pe zidul de deasupra Porţii Scheiene, împreună cu restul familiei regale şi un grup de sfetnici, toţi înghesuiţi pe platforma largă de unde o văzuse identificând pentru troieni chipurile aheilor în decursul adunării oştilor acestora cu zece ani în urmă. În ziua aceea ea şoptise numele eroilor greci pentru Priam, Hecuba, Paris, Hector şi alţii. Hecuba şi Paris muriseră între timp… dar Elena continua să stea la dreapta lui Priam, alături de Andromaca. Cu zece ani în urmă, bătrânul rege stătuse în picioare pentru trecerea în revistă a oştilor, însă acum zăcea într-un tron-litieră. Arăta îmbătrânit cu mai mult de zece ani faţă de regele plin de viaţă pe care Hockenberry îl văzuse abia cu un deceniu în urmă – era o caricatură micşorată, zbârcită, a puternicului Priam.

Astăzi însă bătrânul smochinit părea îndeajuns de fericit.

– Până în ziua aceasta m-am căinat! striga Priam, adresându-se sfetnicilor din jurul său şi câtorva sute de străjeri regali credincioşi de pe scări şi de pe câmpia de dedesubt.

Nicăieri nu se zărea nicio armată – pe Batieia şi pe drumurile de acces spre Ilion nu existau oşteni –, dar, mijind ochii în direcţia privirii Elenei, Hockenberry zări o mulţime uriaşă la aproape trei kilometri depărtare, acolo unde corăbiile negre ale grecilor fuseseră trase pe ţărm. Părea că oastea troiană îi înconjurase pe ahei, trecuse peste şanţul lor de apărare principal şi peste tranşeele cu pari ascuţiţi, şi redusese întinderea de kilometri a taberelor ahee la un semicerc cu diametrul de cel mult câteva sute de metri. Dacă aceea era realitatea, grecii erau cu spatele la mare şi înconjuraţi de o forţă troiană puternică, care aştepta să dea atacul decisiv.

– M-am căinat, repetă Priam, şi glasul lui spart spori în

intensitate, şi le-am cerut prea multora dintre voi să mă căineze de asemenea. De la moartea reginei mele sub mâinile zeilor, n-am fost decât un bătrân întristat şi mohorât, sortit pieirii… mai rău decât un bătrân, un hârb… convins că Părintele Zeus m-a ales pentru a fi nimicit de o soartă haină.

În ultimii zece ani am văzut prea mulţi dintre fiii mei întinşi pe spate şi am fost sigur că Hector li se va alătura în palatele lui Hades chiar înainte ca sufletul tatălui său să fi pornit într-acolo. Am fost pregătit să-mi privesc fiicele târâte în robie, vistieriile jefuite, Palladionul furat din Templul Atenei şi prunci neajutoraţi azvârliţi de pe parapetele noastre spre sfârşitul însângerat al unui război barbar.

Acum o lună, prieteni şi familie, războinici şi soţii, am aşteptat să privesc cum nurorile mele vor fi smulse de mâinile sângeroase ale argivilor, Elena va fi doborâtă de ucigaşul Menelau, fiica mea Casandra va fi siluită, astfel încât eu însumi voi fi doritor – ba chiar nerăbdător – să-i întâmpin pe câinii argivi înaintea uşilor mele, să-i îndemn să mă sfâşie, după ce lancea lui Ahile sau Agamemnon sau a şiretului Odiseu sau a neiertătorului Aias sau a teribilului Menelau sau a puternicului Diomede mă va fi doborât. Aveam să fiu străpuns cu o suliţă şi viaţa-mi bătrână avea să-mi fie trasă şi ruptă din trupu-mi bătrân, măruntaiele aveau să-mi fie azvârlite propriilor mei câini – da, copoii credincioşi care-mi păzeau porţile şi uşa iatacului –, lăsându-i pe prietenii aceia năprasnic turbaţi să lipăie sângele stăpânului lor şi să hăpăiască inima stăpânului lor în faţa tuturor.

Da, aceasta-mi era tânguirea acum zece luni, acum două săptămâni… dar priviţi la lumea care a renăscut în această dimineaţă, iubiţii mei troieni! Zeus i-a luat pe toţi zeii – pe cei care doreau să ne salveze şi pe cei care doreau să ne distrugă. Părintele Zeilor a doborât-o pe propria-i soaţă Hera cu un fulger tunător. Atotputernicul a ars corăbiile negre ale argivilor şi le-a poruncit tuturor nemuritorilor să se întoarcă pe Olimp, să adaste osânda lui pentru neascultare. Iar fiindcă zeii n-au mai umplut zilele şi nopţile cu foc şi larmă, fiul meu Hector ne-a condus oştile la victorie după victorie. Fără Ahile care să-l oprească pe nobilul Hector, porcii ahei au fost împinşi îndărăt până la copastiile arse ale corăbiilor lor negre, cu taberele din miazăzi răvăşite, cu taberele din miazănoapte trecute prin foc şi pară. Acum ei sunt împresuraţi dinspre apus de Hector şi de ai noştri cei născuţi în

Ilion, de Enea şi dardanii lui, de cei doi fii supravieţuitori ai lui Antenor, Acamas şi Archelocus.

Spre miazăzi, retragerea le este oprită de strălucitorii fii ai lui Licaon şi de credincioşii noştri aliaţi din Zeleia, de la poalele muntelui Ida, acolo unde adesea Zeus îşi aşază tronul.

Spre miazănoapte grecii sunt împiedicaţi de Adrestus şi Amfius, zvelţi în straiele lor din in, conducându-i pe apesieni şi adestrieni, minunaţi în armurile din aur şi bronz nou-dobândite, smulse de la aheii morţi care au căzut în fuga lor speriată.

Iubiţii noştri Hippotus şi Pileus, care au supravieţuit celor zece ani de măcel şi erau pregătiţi să moară în luna aceasta alături de noi, de prietenii şi fraţii lor troieni, şi care acum, în ziua aceasta, îşi conduc luptătorii pelasgi cu piele întunecată alături de căpeteniile lui Abidos şi a strălucitoarei Arisbe. În loc de moarte umilitoare şi înfrângere astăzi, fiii şi aliaţii noştri sunt la numai câteva ore depărtare de a vedea capul duşmanului nostru, Agamemnon, ridicat pe o lance, în vreme ce tracii şi troienii noştri, pelasgii, ciconii, paionii, paflagonii şi alizonii au trăit să vadă sfârşitul acestui război îndelungat şi-n scurtă vreme vor aduna aurul înfrânţilor argivi, în scurtă vreme vor culege binemeritata platoşă a lui Agamemnon şi a oamenilor săi. În ziua aceasta, nemaiputând să fugă cu corăbiile lor negre, toţi regii greci care au venit să ucidă şi să jefuiască vor fi ucişi şi jefuiţi.

În ziua aceasta, dacă toţi zeii vor dori – şi Zeus a rostit-o de-acum în fiinţă –, fie ca prietenii şi familia mea – şi duşmanii noştri – să fie martorii victoriei noastre finale. Fie ca noi să vedem sfârşitul acestui război. Să ne pregătim – înainte să se încheie această zi de nou început – să-i primim acasă pe Hector şi Deifobos într-o sărbătoare a victoriei care va dura o săptămână – ba nu, o lună! –, o petrecere de sărbătorire şi eliberare care-i va îngădui credinciosului vostru slujitor Priam din Ilion să moară fericit!

Astfel glăsui Priam, regele Ilionului, părintele lui Hector, şi Hockenberry nu-şi putu crede urechilor.

Elena se desprinse de lângă Andromaca şi celelalte femei, apoi coborî treptele late înapoi spre cetate, însoţită doar de roaba războinică a Andromacăi, Hipsipile. Hockenberry se piti înapoia spinării late a unui lăncier regal, până ce Elena dispăru pe scară şi abia după aceea o urmă.

Cele două femei intrară pe o străduţă îngustă aproape complet

umbrită de zidul vestic, după care cotiră către est pe o ulicioară şi mai strâmtă, iar Hockenberry înţelese unde mergeau. Cu luni în urmă, în decursul etapei sale de gelozie după ce Elena încetase să-l mai vadă, le urmărise pe ea şi pe Andromaca până aici, descoperindu-le secretul. Aici se aflau odăile tainice ale Andromacăi, soţia lui Hector, unde Hipsipile şi altă doică aveau grijă de Astianax, fiul ei. Nici măcar Hector nu ştia că băiatul lui trăia, că uciderea sa de către Afrodita şi Atena fusese un şiretlic pus la cale de câteva Troiene pentru a sfârşi războiul dintre argivi şi troieni, abătând mânia lui Hector spre zeii înşişi.

Şiretlicul acela, gândi Hockenberry, stând departe, în intrarea ulicioarei strâmte, astfel încât cele două femei să nu observe că erau urmărite, funcţionase minunat de bine. Însă războiul cu zeii se terminase şi se părea că şi Războiul Troian intrase în ultima lui oră.

Nu le aşteptă pe femei să ajungă la odăi în sine; acolo existau şi străjeri bărbaţi ciliciani. Se aplecă şi culese o piatră ovală, grea şi netedă, de mărimea palmei sale, şi o strânse în pumn.

Chiar o voi ucide oare pe Elena? Nu avea un răspuns la întrebarea aceea. Nu încă.

Ea şi Hipsipile se opriseră la poarta care ducea în curtea interioară a locuinţei secrete, când veni silenţios în spatele lor şi o bătu pe umărul musculos pe sclava voinică din Lesbos.

Hipsipile se roti fulgerător.

Hockenberry o izbi în falcă cu un upercut larg. În ciuda pietrei grele din pumn, maxilarul osos al femeii masive aproape că-i fractură degetele. Totuşi căzu pe spate ca o statuie răsturnată de pe soclu şi capul îi lovi poarta în cădere. Rămase jos, în mod vădit fără cunoştinţă, aparent cu falca dislocată.

Grozav, gândi Hockenberry, *după zece ani în Războiul Troian, te-ai alăturat în cele din urmă luptelor – pocnind prin surprindere o femeie.*

Elena se retrase un pas şi micul pumnal ascuns care găsise cândva inima scoliastului lunecă din mâneca ei în palma dreaptă. Hockenberry se mişcă iute, îi prinse încheietura, îi lipi mâna şi braţul de poarta grosolană şi – cu propria sa mână dreaptă, însângerată şi învineţită, aproape amorţită – îşi trase cuţitul lung de la brâu, apăsându-i vârful în punctul moale de sub bărbia femeii. Ea dădu drumul pumnalului.

– Hock-en-ber-iiii, rosti Elena cu capul lăsat pe spate. De sub

tăişul cuţitului începuse deja să curgă sânge. El şovăi. Braţul drept îi tremura. Dacă avea s-o facă, trebuia s-o facă iute, până ce căţeaua nu începea să vorbească. Îl trădase, îl înjunghiase în inimă şi-l abandonase să moară, dar în acelaşi timp fusese amanta cea mai uimitoare pe care o avusese vreodată.

– Chiar *eşti* un zeu, şopti ea.

Ochii îi erau lărgiţi, însă nu dovedea pic de spaimă.

– Nu sunt un zeu, scrâşni Hockenberry. Doar o pisică. Mi-ai luat una dintre vieţi. Pierdusem deja una. Mi-au mai rămas şapte.

Deşi vârful cuţitului continua să-i cresteze pielea de sub gât, Elena izbucni în râs.

– O pisică cu nouă vieţi! Îmi place ideea asta. Ai fost întotdeauna iscusit cu vorbele... pentru un străin.

Omoar-o sau nu, dar decide acum... este complet absurd, gândi el.

Îndepărtă vârful cuţitului de beregata ei, însă, înainte ca Elena din Troia să poată face vreo mişcare sau să scoată vreun sunet, îi prinse zdravăn părul negru în mâna stângă, îi lipi pumnalul de coaste şi o trase pe ulicioară, îndepărtându-se de odăile secrete ale Andromacăi.

Închiseseră cercul – reveniseră la turnul abandonat cu vedere spre Poarta Scheiană, unde-i descoperise pe Elena şi Menelau ascunzându-se, unde ea îl înjunghiase după ce-i teleportase soţul la tabăra lui Agamemnon. Hockenberry o îmbrânci în sus pe scara îngustă şi spiralată, până în vârf, la nivelul cel mai deschis, acum ultimul, al turnului pe care bombardamentul zeilor îl ruinase cu luni în urmă.

O împinse către marginea platformei, însă astfel încât să nu poată fi văzuţi de nimeni de pe zidul de dedesubt.

– Dezbracă-te, îi ceru.

Elena îşi îndepărtă părul din ochi.

– Vrei să mă siluieşti, înainte de a mă arunca peste margine, Hock-en-ber-iiii?

– Dezbracă-te.

El se retrase, cu cuţitul pregătit, când Elena îşi scoase veşmintele din mătase. Dimineaţa era mai caldă decât ziua în care plecase el – ziua vântoasă în care femeia îl înjunghiase –, totuşi la înălţimea la care se aflau briza era îndeajuns de rece pentru a întări sfârcurile Elenei şi a-i zbârli pielea pe braţele albe

şi abdomen.

Pe măsură ce îndepărta fiecare veşmânt, îi spuse să-l împingă cu piciorul spre el. Privind-o cu atenţie, pipăi hainele moi şi lenjeria mătăsoasă. Nu avea alte pumnale ascunse.

Ea stătea nemişcată în lumina dimineţii, cu picioarele uşor depărtate, fără să-şi acopere cu palmele sânii sau regiunea pubiană, ci cu braţele coborâte pur şi simplu, firesc, pe lângă trup. Capul îi era semeţ şi sub bărbie se vedea o dungă foarte subţire de sânge. Privirea ei părea să combine sfidarea calmă cu o uşoară curiozitate despre ce se va întâmpla în continuare. Chiar şi acum, pe când clocotea de furie, Hockenberry înţelese în ce fel putuse femeia aceasta să-i facă pe sute de mii de bărbaţi să se omoare între ei. Fu de-a dreptul o revelaţie să constate că el însuşi putea să fie atât de mânios – o mânie care-l îndemna la crimă – şi totuşi să simtă dorinţă sexuală. După şaptesprezece zile petrecute în câmpul de acceleraţie de 1,28 *g,* se simţea puternic aici, pe Pământ, musculos, plin de forţă. Ştia că ar fi putut s-o ridice într-un singur braţ pe femeia aceasta frumoasă şi s-o ducă oriunde ar fi dorit, să facă orice ar fi dorit şi atât timp cât ar fi dorit.

Îi azvârli hainele înapoi.

– Îmbracă-te.

Ea îl privi precautã, când îşi ridică veşmintele moi. De pe zid şi de pe Poarta Scheiană de dedesubt se auziră strigăte, aplauze şi loviturile mânerelor din lemn ale suliţelor în scuturile din bronz şi piele, când Priam îşi încheie discursul.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat în cele şaptesprezece zile cât am lipsit, rosti el ursuz.

– Numai pentru asta te-ai întors, Hock-en-ber-iiii? Ca să mă-ntrebi despre evenimentele cele mai recente?

Îşi prindea corsajul jos, peste sânii albi.

El îi făcu semn către blocul de piatră căzut, apoi, după ce Elena se aşeză, căută altă lespede pentru el, la doi metri depărtare. Nici chiar cu cuţitul în mână, nu dorea să se apropie prea mult de ea.

– Spune-mi despre ultimele săptămâni de când am plecat.

– Nu vrei să ştii de ce te-am înjunghiat?

– Ştiu, răspunse Hockenberry obosit. M-ai pus să-l teleportez pe Menelau afară din cetate, dar ai decis să nu-l urmezi. Dacă eu eram mort şi aheii cucereau cetatea – ceea ce erai sigură că se

va întâmpla –, îi ziceai lui Menelau că refuzasem să te mai duc la el. Sau aşa ceva… Însă el te-ar fi omorât oricum, Elena. Bărbaţii – chiar şi Menelau, care nu-i sabia cea mai ascuţită din armurărie – se pot convinge să accepte o trădare. Nu şi două.

– Da, m-ar fi omorât. Dar te-am înjunghiat, Hock-en-ber-iiii, tocmai pentru ca *eu* să nu mai am de ales… tocmai pentru *ca să fiu nevoită* să rămân în Ilion.

– De ce?

Vorbele ei i se păreau complet lipsite de sens fostului scoliast. Iar capul îl durea.

– Când Menelau m-a găsit în ziua aceea, mi-am dat seama că eram fericită să plec cu el. Aş fi fost aproape fericită şi dacă m-ar fi omorât, dacă aceea i-ar fi fost plăcerea. Anii pe care i-am petrecut aici, în Ilion, ca o târfă, ca falsa soţie a lui Paris, ca motiv pentru toate morţile astea, m-au sărăcit în toate sensurile cuvântului. Am devenit anostă, fragilă, deşartă la interior – banală.

Poţi să fii descrisă prin multe cuvinte, Elena din Troia, fu el ispitit să replice, *dar banalitatea nu este unul dintre ele.*

– Însă după moartea lui Paris, urmă ea, n-am mai avut soţ, n-am mai avut stăpân pentru prima dată de când nu mai fusesem copilă. În scurt timp mi-am dat seama că prima mea reacţie de bucurie la vederea lui Menelau aici, în Ilion, în ziua aceea, fusese fericirea sclavului care-şi revede lanţurile şi cătuşele. Până ce ni te-ai alăturat în chiar turnul acesta în seara aceea, nu doream decât să rămân în Ilion, singură, nu ca Elena, soţia lui Menelau, nu ca Elena, soţia lui Paris, ci pur şi simplu ca… Elena.

– Asta nu explică de ce m-ai înjunghiat. Mi-ai fi putut spune că doreai să rămâi, după ce l-am dus pe Menelau în tabăra fratelui său. Sau m-ai fi putut ruga să te transport oriunde în lume – ţi-aş fi făcut pe plac.

– Acesta este adevăratul motiv pentru care am încercat să te ucid, rosti încetişor Elena.

Hockenberry nu izbuti decât să se încrunte spre ea.

– În ziua aceea am decis ca soarta mea să nu mai fie legată de a niciunui alt bărbat, ci de a cetăţii… de a Ilionului. Şi ştiam că atât timp cât tu erai aici, şi viu, te puteam convinge să-ţi foloseşti farmecele ca să mă porţi oriunde… spre siguranţă… chiar şi dacă Agamemnon şi Menelau pătrundeau în cetate şi o dădeau pradă focului.

Hockenberry căzu pe gânduri vreme de un minut. Era ilogic. Ştia că nu va găsi niciodată vreo logică acelei explicaţii. Încetă să se mai gândească la ea.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni, îi ceru el a treia oară.

– Zilele după ce te-am lăsat aici, crezând că ai murit, au fost întunecate pentru Ilion. Atacul lui Agamemnon aproape că ne-a copleşit atunci, în noaptea aceea. Hector stătuse mohorât în odăile lui încă dinainte ca amazoanele să plece spre pieire. După ce Gaura s-a închis şi a fost limpede că nu se va mai deschide, a rămas în iatacul lui, fără să spună nimănui ce gândea, tăinuindu-se până şi Andromacăi – ştiu că ea chibzuise să-i destăinuiască secretul că fiul lor nu murise, dar n-o făcuse, neştiind cum să explice minciuna în vreun fel care să nu-i pună propria viaţă în primejdie –, iar în bătăliile din zilele următoare oştile lui Agamemnon şi zeii care le ajutau au ucis mulţi troieni. Doar protectorul cetăţii – Febus Apollo, stăpânul arcului de argint –, trăgându-şi săgeţile care nu greşesc niciodată în hoardele de argivi, ne-a oprit din a fi cuceriţi şi distruşi în zilele acelea negre dinainte ca Hector să revină la luptă.

Aşa însă, argivii conduşi de Diomede au izbutit să ne străpungă zidurile în punctul lor cel mai de jos – acolo unde se află smochinul sălbatic. De trei ori până atunci în cei zece ani dinaintea războiului nostru de rău augur cu zeii, argivii încercaseră în acelaşi loc, în punctul nostru slab, poate dezvăluit lor de vreun proroc iscusit, şi de trei ori până atunci, Hector, Paris şi vitejii noştri îi respinseseră – Marele şi Micul Aias în strădania lor, apoi fiul lui Atreu, iar a treia oară Diomede însuşi –, dar de data aceasta, la patru zile după ce am încercat să te ucid şi ţi-am lăsat trupul pradă păsărilor cerului, Diomede şi-a condus luptătorii din Argos în al patrulea asalt asupra locului în care se găseşte smochinul sălbatic. Pe când scările lui Agamemnon se ridicau pe zidul de apus şi berbecii de mărimea unor copaci uriaşi crăpau Poarta Scheiană cu ţâţânile ei gigantice, Diomede a atacat în forţă şi pe furiş punctul cel mai de jos al zidului nostru, iar până ce soarele a apus în ziua aceea, argivii erau dincolo de zid.

Numai bravura lui Deifobos, fratele lui Hector, celălalt fiu al lui Priam, cel care fusese ales de familia regală să-mi fie viitorul soţ – numai Deifobos a salvat cetatea prin curajul său. Văzând

ameninţarea, când ceilalţi îşi pierduseră orice nădejde înaintea scărilor şi berbecilor lui Agamemnon, el i-a adunat pe supravieţuitorii din vechea lui căpitănie şi din a lui Helenus, ca şi pe căpetenia Asisu, fiul lui Hirtacus, la care s-au adăugat câteva sute dintre oamenii lui Enea, care o luaseră la fugă, şi având-l alături pe veteranul în lupte Asteropeus, a contraatacat pe străzile invadate ale cetăţii, transformând piaţa din apropiere într-o a doua linie de luptă. În bătălia teribilă cu învingătorul Diomede, Deifobos s-a luptat aidoma unui zeu – parând până şi lancea azvârlită de Atena, fiindcă zeii se luptau aici cu tot atâta violenţă ca oamenii –, ba şi mai şi!

În zorii acelei zile, linia argivilor a fost oprită pentru moment – zidul nostru de lângă smochinul sălbatic era străpuns, o duzină de cartiere din cetate ardeau şi fuseseră ocupate de argivii turbaţi, hoardele lui Agamemnon tot încercau să escaladeze zidurile de apus şi miazănoapte, marea Poartă Scheiană era crăpată şi se ţinea doar în ferecăturile-i de fier – şi tot în dimineaţa aceea Hector i-a anunţat pe Priam şi pe ceilalţi membri disperaţi ai familiei regale că va reintra în bătălie.

– Şi a făcut-o? întrebă Hockenberry.

Elena izbucni în râs.

– Dacă *a făcut-o?* Niciodată n-a mai existat o *aristeia* atât de glorioasă, Hock-en-ber-iiii. În prima zi a mâniei sale, Hector – protejat de Apollo şi de Afrodita împotriva fulgerelor Atenei şi Herei – l-a întâlnit pe Diomede în luptă deschisă şi l-a ucis, zvârlindu-şi suliţa cea mai bună şi străpungându-l dintr-o parte în cealaltă pe fiul lui Tideus, astfel încât luptătorii lui din Argos au luat-o la fugă. Până la apusul soarelui, cetatea era din nou întreagă şi pietrarii noştri ridicau zidul de lângă smochinul bătrân, făcându-l la fel de înalt precum cel de lângă Poarta Scheiană.

– Diomede este mort? întrebă Hockenberry.

Era şocat. După zece ani în care privise luptele de aici, scoliastul începuse să creadă că argivul era la fel de invulnerabil ca Ahile sau ca unul dintre zei. În *Iliada* lui Homer, isprăvile lui Diomede – digresiunea lui, faimosul duel individual, *aristeia* – umpluseră Cântul al V-lea şi începutul Cântului al VI-lea, al doilea ca lungime şi ferocitate din povestea lui Homer, după mânia dezlănţuită a lui Ahile din Cânturile XX–XXII... o mânie care n-avea să se mai stârnească acum niciodată, mulţumită faptului că

Hockenberry însuşi intervenise în derularea evenimentelor.

– Diomede este mort, repetă el stupefiat.

– Ca şi Aias, spuse Elena. Fiindcă în ziua următoare Hector şi Aias s-au duelat iarăşi – dacă ţii minte, ei se mai luptaseră o dată în bătălie individuală, dar se despărţiseră prieteni, într-atât de brave fuseseră eforturile amândurora. De data aceasta însă Hector l-a înfrânt pe fiul lui Telamon, folosindu-şi spada pentru a doborî uriaşul scut dreptunghiular al voinicului, îndoindu-i metalul, iar când Marele Aias a strigat: „Îndurare! Cruţă-mă, fiu al lui Priam!”, Hector n-a dovedit îndurare, ci l-a străpuns cu spada prin inimă şi şira spinării, trimiţându-l în Hades înainte ca soarele să se fi înălţat cu un lat de palmă deasupra zării în dimineaţa aceea. Oamenii lui Aias, faimoşii luptători din Salamina, au plâns şi şi-au cernit straiele în doliu în ziua aceea, totuşi s-au retras descumpăniţi, lovindu-se de oştile lui Agamemnon şi Menelau, când au trecut peste Batieia – cunoşti colina aceea, imediat dincolo de cetate, spre apus, căreia zeii îi spun „mormântul amazoanei Myrina ce-saltă-neîncetat”?

– O cunosc, rosti Hockenberry.

– Războinicii mortului Aias, care o luaseră la fugă, s-au ciocnit acolo de atacatorii din oştile lui Agamemnon şi Menelau. A fost haos. Haosul pe pământ. Iar în debandada aceea a năvălit Hector, conducându-şi troienii şi căpeteniile aliate – Deifobos îl urma acum pe fratele său, cu Acamas şi bătrânul Piros conducându-i pe traci imediat după ei, cu Mestles şi fiul lui Antifus îmboldindu-i pe maioni prin strigăte –, toţi eroii troieni rămaşi şi supravieţuitori, deşi fuseseră bătuţi măr cu numai două zile în urmă, au făcut parte din iureş. În dimineaţa aceea eu am stat pe zid, chiar sub locul acesta, Hock-en-ber-iiii, şi vreme de trei ore niciunul dintre noi – Troiene, bătrânul Priam, care de acum nu mai putea să meargă şi care fusese adus în litiera sa, noi, soţiile şi fiicele, mamele şi surorile, băieţii şi bătrânii – n-a putut vedea nimic, într-atât de mare era norul de colb ridicat de miile de războinici şi de sutele de care de luptă. Uneori salvele de săgeţi trase dintr-o tabără sau alta întunecau soarele. Dar când praful s-a aşezat şi zeii s-au retras pe Olimp după lupta din dimineaţa aceea, Menelau li se alăturase lui Diomede şi Aias în Casa Morţii şi…

– Menelau este mort? Soţul tău este mort? spuse Hockenberry.

O dată în plus, era profund şocat. Bărbaţii aceia luptaseră, şi

supravieţuiseră, zece ani unii împotriva celorlalţi şi alte zece luni împotriva zeilor.

– Păi, n-ai auzit ce ţi-am zis? făcu Elena, iritată fiindcă fusese întreruptă. Nu Hector l-a ucis. A fost doborât de o săgeată trasă de fiul răposatului Pandarus, tânărul Palmis, nepotul lui Licaon, care a folosit acelaşi arc binecuvântat de zei cu care Pandarus îl rănise pe Menelau în şold cu doar un an în urmă. De data aceasta n-a mai existat însă Atena, invizibilă, care să abată săgeata, care a pătruns prin deschiderea pentru ochi a coifului lui Menelau, i-a trecut prin creier şi a ieşit prin spatele capului.

– Micul Palmis? rosti Hockenberry, conştient de faptul că repeta diversele numele ca un idiot. Nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani…

– Încă n-a împlinit unsprezece, preciză Elena, zâmbind. Dar băiatul s-a folosit de arcul unui bărbat – al tatălui său Pandarus, omorât de Diomede acum un an – şi săgeata a achitat toate datoriile soţului meu şi a rezolvat toate îndoielile noastre maritale. Am dus coiful stropit de sânge al lui Menelau în odăile mele din palat, dacă doreşti să-l vezi – Palmis i-a păstrat scutul.

– Dumnezeule. Diomede, Marele Aias şi Menelau – morţi în numai douăzeci şi patru de ore! Nu-i de mirare că i-aţi alungat pe argivi la corăbiile lor.

– Nu, clătină Elena din cap, s-ar fi putut ca ziua aceea să fi aparţinut tot aheilor, dacă n-ar fi apărut Zeus.

– Zeus?!

– Zeus, încuviinţă ea. În ziua care începuse cu victoria glorioasă, zeii şi zeiţele care ţineau parte argivilor au fost atât de înfuriaţi de morţile eroilor lor, încât Hera şi Atena, doar ele, au ucis o mie din bravii noştri troieni cu fulgerele lor scăpărătoare. Poseidon, bătrânul Cutremurător al Pământului însuşi, a mugit atât de mânios, încât mai bine de douăzeci dintre casele puternice ale Ilionului s-au năruit. Arcaşii s-au rostogolit de pe ziduri aidoma frunzelor căzute din copaci. Priam a fost azvârlit din tronul-litieră. Toate câştigurile noastre din ziua aceea au fost pierdute în câteva minute – Hector s-a retras, continuând să lupte, cu ostaşii săi căzând în jur. Rănit în picior, Deifobos a trebuit până la urmă să fie cărat de fratele lui, în timp ce troienii noştri s-au retras la Batieia, iar de la Batieia la Poarta Scheiană, şi apoi în cetate. Noi înşine, femeile, am coborât în goană pentru a-i ajuta să ridice bara cea mare de-a curmezişul porţilor crăpate,

într-atât de sălbatice erau luptele – zeci de argivi turbaţi pătrunseseră în Ilion odată cu eroii noştri care se retrăgeau – şi Poseidon a zgâlţâit din nou pământul, trântindu-i pe toţi în genunchi, chiar pe când Atena se lupta cu Apollo pe cer, cu carele rotindu-se şi fulgerând, în vreme ce Hera însăşi arunca trăsnete de energie care explodau în zidurile noastre. Iar după aceea Zeus a apărut în răsărit. Mai mare şi mai impunător decât îl văzuse vreodată un muritor…

– Mai impunător decât în ziua când a apărut ca un chip în norul atomic în formă de ciupercă?

Elena izbucni în râs.

– *Mult* mai impunător, dragul meu Hock-en-ber-iiii. Zeus acesta era un colos, cu picioarele mai înalte decât piscul înzăpezit al muntelui Ida din răsărit, cu pieptul uriaş deasupra norilor, cu fruntea gigantică atât de sus peste noi, încât era aproape invizibilă, mai înalt decât vârfurile celei mai înalte stive de stratocumulus, cocoţaţi unul deasupra celuilalt într-o zi de vară înaintea unei furtuni.

– Uau! exclamă Hockenberry, încercând să-şi închipuie totul.

El se luptase o dată cu Zeus – de fapt, nu fusese tocmai o luptă, ci mai degrabă un soi de fugă disperată din faţa lui în timpul unui seism pe Olimp, care culminase cu lunecarea printre picioarele Stăpânului Tuturor Zeilor, pentru a înhăţa medalionul TC pe care-l scăpase, astfel ca să se poată teleporta de acolo, chiar la începutul războiului dintre oameni şi zei –, iar Părintele Zeilor fusese foarte, foarte impresionant când avusese înălţimea lui obişnuită de patru metri şi jumătate. Încercă să-şi imagineze colosul acela înalt de cincisprezece kilometri.

– Zi mai departe, o îndemnă el.

– Când a apărut Zeus cel gigantic, oştile s-au oprit locului, împietrite aidoma unor statui, cu spadele ridicate, cu lăncile aţintite, cu pavezele înălţate – până şi carele de luptă ale zeilor au încremenit pe cer, cu Atena şi Febus Apollo la fel de nemişcaţi ca miile de muritori de dedesubt, iar Zeus a tunat – Hock-en-ber-iiii, nu-i pot imita glasul, fiindcă era numai tunete, cutremure şi erupţii de vulcani laolaltă – dar Zeus a tunat: *HERA NESUPUSĂ – DIN NOU TU ŞI UNELTIRILE TALE! AŞ FI DORMIT ŞI-ACUM DACĂ NU M-AR FI DEŞTEPTAT FIUL TĂU CEL ŞCHIOP ŞI UN MURITOR. CUM AI CUTEZAT SĂ MĂ-NŞELI CU ÎMBRĂŢIŞAREA-ŢI CALDĂ, SĂ MĂ SEDUCI, ORBINDU-MĂ, ASTFEL CA SĂ-ŢI POŢI ÎNDEPLINI VOIA,*

SĂ-ŢI URMEZI DORINŢA DEA DISTRUGE TROIA, ÎN POFIDA PORUNCII STĂPÂNULUI TĂU?!

– Fiul tău cel şchiop şi un muritor? repetă Hockenberry.

Fiul cel şchiop ar fi fost Hefaistos, zeul focului. Dar muritorul?

– Aşa a bubuit, zise Elena, frecându-şi grumazul alb, de parcă imitaţia aceea a huruitului de bas al unui cutremur îi rănise corzile vocale.

– Şi după aceea? o îndemnă el.

– După aceea, înainte ca Hera să fi rostit vreun cuvânt în propria-i apărare, înainte ca vreunul dintre zei să se fi clintit, Zeus, Stăpânul Norilor de Furtună, a doborât-o cu un trăsnet. Probabil c-a omorât-o, deşi noi toţi o credeam nemuritoare.

– Zeii au un fel de-a reveni chiar şi după ce-au fost omorâţi, murmură Hockenberry, gândindu-se la uriaşele cuve de vindecare şi la viermii lor albaştri, colcăitori, din palatul cel mare şi alb de pe Olimp, cuve îngrijite de giganticul Vraci insectoid.

– Da, ştim toţi asta, rosti Elena pe un ton dezgustat. Nu chiar Hector al nostru l-a omorât pe Ares de o duzină de ori în ultimele opt luni? Acum însă a fost cu totul altfel, Hock-en-ber-iiii.

– În ce fel?

– Trăsnetul lui Zeus *a distrus-o* pe Hera – a azvârlit bucăţele din carul ei de aur la mulţi kilometri depărtare, a revărsat o ploaie de aur şi oţel topit pe acoperişurile Troiei. Şi ciozvârte din zeiţă au căzut în lungul unei fâşii, de la mare şi până la palatul dispărutului Paris – fărâme pârjolite de carne trandafirie, pe care nimeni dintre noi n-a cutezat să le atingă, dar care-au mocnit şi-au fumegat zile la rând.

– Iisuse, şopti Hockenberry.

– Iar apoi puternicul Zeus l-a izbit pe Poseidon, căscând un hău uriaş sub zeul mărilor care fugea, şi l-a aruncat înăuntru în timp ce urla. Zbieretele au răsunat ceasuri la rând, până ce toţi muritorii – argivi şi troieni deopotrivă – au plâns, auzindu-le.

– Când a căscat hăul acela, Zeus a spus ceva?

– Da, încuviinţă Elena, a răcnit: *EU SUNT ZEUS, CĂLĂREŢUL NORILOR FURTUNII, FIUL LUI CRONOS, PĂRINTELE OAMENILOR ŞI AL ZEILOR. STĂPÂN AL SPAŢIULUI PROBABILISTIC ÎNAINTE SĂ FI FOST SCHIMBAŢI DIN JALNICELE VOASTRE FORME DE POST-OAMENI! EU AM FOST STĂPÂNUL ŞI PAZNICUL LUI SETEBOS ÎNAINTE CA VOI SĂ ÎNDRĂZNIŢI SĂ VISAŢI SĂ FIŢI NEMURITORI! TU, POSEIDON, CUTREMURĂTORUL-PĂMÂNTULUI, TRĂDĂTORUL*

MEU, CREZI CĂ NU ŞTIU C-AI URZIT CU REGINA MEA CEA-CU-OCHI-DE-JUNCĂ SĂ MĂ RĂSTURNAŢI? TE SURGHIUNESC ÎN TARTAR, ÎN STRĂFUNDUL DE SUB HADES, TE AZVÂRL LA CAPĂTUL PĂMÂNTULUI ŞI LA CAPĂTUL MĂRII, ACOLO UNDE CRONOS ŞI IAPETUS ÎŞI AU CULCUŞURILE DE SUFERINŢĂ ŞI UNDE NICIO RAZĂ DE SOARE NU LE POATE ÎNCĂLZI INIMILE, ÎN GENUNILE TARTARULUI, ÎNCONJURATE DE JUR ÎMPREJUR DE ÎNSUŞI ABISUL GAURĂ-NEAGRĂ!

Hockenberry aşteptă ca Elena să-şi dreagă din nou glasul.

– Nu ai puţină apă, Hockenberry?

El îi întinse burduful de vin pe care-l umpluse cu apă de la fântâna din piaţă şi o aşteptă în tăcere să bea.

– Aşa a vorbit Zeus, apoi a deschis un hău sub Poseidon şi l-a trimis pe Cutremurătorul-Pământului, urlând, în Tartar. Oştenii de pe ziduri care au văzut în adâncul hăului n-au putut vorbi zile în şir, doar să bolborosească ori să ţipe.

Hockenberry aşteptă.

– După care Părintele Zeilor le-a poruncit tuturor celorlalţi zei să revină pe Olimp pentru a-şi primi osânda – iartă-mă, Hock-en-ber-iiii, dacă nu-ncerc să-i mai imit răgetul – şi într-o clipă carele zburătoare au dispărut, stăpânul arcului de argint a dispărut, Atena a dispărut, Hades cel cu ochi roşii a dispărut, căţeaua Afrodita a dispărut, Ares cel setos de sânge a dispărut – tot panteonul nostru a dispărut, teleportându-se înapoi pe Olimp ca nişte copii vinovaţi, care-şi aşteaptă tatăl nemulţumit să-i pedepsească lovindu-i cu nuiaua.

– Aşadar şi Zeus a dispărut?

– Ah, nu, Fiul lui Cronos abia-ncepuse să se joace. Statura lui cât turnul a păşit peste Ilion şi a străbătut kilometrii care ne despart de ţărm ca şi cum ar fi fost Astianax care păşeşte peste soldăţeii lui de plumb din groapa cu nisip. În ziua aceea sute de troieni şi argivi au murit sub tălpile gigantice ale lui Zeus, Hock-en-ber-iiii, iar când a ajuns la tabăra lui Agamemnon, şi-a întins palma şi a ars sutele de corăbii negre urcate pe nisip. Iar pentru corăbiile care se aflau încă la ancoră şi pentru convoiul care pleca din Lemnos, aducând vin trimis de Euneus, fiul lui Iason, cu daruri pentru atrizii Agamemnon şi răposatul Menelau, Zeus şi-a strâns în pumn mâna înflăcărată şi un talaz uriaş s-a ridicat, distrugând corăbiile din Lemnos şi pe cele ancorate în largul ţărmului – tot ca pe nişte jucării, aşa cum Astianax, bălăcindu-se

în băiţa lui, îşi scufundă jucărioarele din lemn de balsa cioplite de sclavi într-un năduf divin.

– Zei cereşti… murmură Hockenberry.

– Exact, încuviinţă Elena. După care Zeus a dispărut în trosnetul celui mai puternic tunet de până atunci, mai răsunător chiar decât glasul lui care asurzise sute de oameni, iar vântul a mugit în locul unde fusese el, rupând corturile aheilor şi învolburându-le la sute de metri în văzduh, ridicând puternicii armăsari troieni din staulele lor şi peste zidurile noastre cele mai înalte.

Hockenberry privi către vest, acolo unde armatele Troiei înconjuraseră armata mult diminuată a argivilor.

– Asta s-a petrecut acum aproape două săptămâni. Zeii s-au mai reîntors… vreunul dintre ei? Zeus?

– Nu, Hock-en-ber-iiii. Din ziua aceea n-am mai văzut niciun nemuritor.

– Dar asta s-a petrecut cu două săptămâni în urmă, repetă Hockenberry. De ce a durat atât de mult ca Hector să asedieze armata argivă? Aheii trebuie să fi fost cu siguranţă demoralizaţi după morţile lui Diomede, Marelui Aias şi Menelau.

– Au fost, dar ambele tabere au fost şocate. Zile la rând, mulţi dintre noi n-am mai putut auzi nimic. Aşa cum ţi-am spus, cei de pe ziduri, ori acei argivi prea apropiaţi de deschiderea hăului spre Tartar au fost pentru o săptămână doar cu niţel mai mult decât nişte idioţi băloşind. S-a instaurat un armistiţiu, fără ca vreuna dintre tabere să-l fi declarat. Ne-am strâns morţii – fiindcă, nu uita, noi suferiserăm teribil după asalturile lui Agamemnon – şi aproape o săptămână rugurile funerare au ars aici, în cetate, şi în lungul kilometrilor de ţărm pe care aheii îngroziţi încă îşi aveau taberele. Apoi, în a doua săptămână, când Agamemnon le-a poruncit oamenilor din codrii de la poalele muntelui Ida să doboare copaci – pentru a construi corăbii noi, bineînţeles –, Hector a început asaltul. Luptele au fost lente şi trudnice. Cu spatele la mare şi fără corăbii pe care să fugă, argivii s-au luptat ca şobolanii încolţiţi. În dimineaţa aceasta însă, puţinele mii care au mai rămas în viaţă sunt încercuite la marginea apei şi azi Hector va dezlănţui asaltul final. Azi se va sfârşi Războiul Troian, cu Ilionul tot în picioare, Hector erou printre eroi şi Elena liberă.

Pentru o vreme bărbatul şi femeia rămaseră tăcuţi pe blocurile

lor de piatră şi priviră către vest, acolo unde lumina soarelui sclipea pe platoşe şi lănci şi unde cornii răsunau.

– Ce vei face cu mine, Hock-en-ber-iiii? rosti ea în cele din urmă.

El clipi, se uită la cuţitul pe care-l ţinea în mână şi-l strecură la brâu.

– Poţi să pleci.

Elena îi privi chipul, totuşi nu se clinti.

– *Pleacă!*

Plecă fără grabă. Zgomotele papucilor ei se ridicară de pe scara spiralată – el îşi aminti aceleaşi sunete moi de acum două săptămâni şi jumătate, când zăcuse aici pe moarte.

Unde să merg?

Instruit ca scoliast în a doua lui viaţă, simţea imboldul loial de a raporta Muzei, şi astfel tuturor zeilor, abaterile acestea de la *Iliada.* Gândul acela îl făcu să surâdă. Câţi dintre zei mai existau în celălalt univers, în care Olympus Mons de pe Marte fusese transformat în Olimp? Cât de vastă fusese în realitate mânia lui Zeus? Oare acolo sus avusese lor un genocid zeiesc? S-ar fi putut să nu afle niciodată răspunsurile la întrebările acelea. Nu mai avea curajul să se teleporteze cuantic pe Olimp.

Hockenberry îşi atinse medalionul TC de sub tunică. Înapoi în nava cosmică? Dorea să vadă Pământul – Pământul *lui,* chiar dacă se afla la vreo trei mii de ani în viitorul său – şi dorea să fie alături de moraveci şi Odiseu când ei aveau să-l vadă. Acum nu mai avea nicio datorie şi niciun rol aici, în acest univers-Ilion.

Scoase medalionul TC peste cămaşă şi-şi trecu palma peste aurul masiv.

Nu înapoi în *Regina Mab.* Nu încă. Poate că nu mai era un scoliast – poate că zeii îl abandonaseră, la fel cum el îi trădase –, totuşi rămânea un *cărturar.* Deceniile de predare a *Iliadei,* toate amintirile acelea de săli de clasă minunat de prăfuite şi de studenţi foarte tineri, toate feţele acelea – palide, cu coşuri, sănătoase, bronzate, însufleţite, indiferente, inspirate, insipide – i se revărsară înapoi în minte, completând lacunele. Cum să renunţe să vadă ultimul act din această variantă nouă şi absurd revizuită?

Răsucind medalionul, Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice, se teleportă cuantic în centrul asediatei tabere aheene sortite pieirii.

40

Ulterior, Daeman n-a fost sigur de ce decisese să fure un ou.

Nu luase hotărârea în timp ce luneca în jos pe funie, către podeaua craterului-dom, întrucât fusese prea preocupat să se ţină zdravăn şi să încerce să nu fie văzut, pentru a mai fi avut timp să plănuiască ceva în clipele acelea.

Nu se hotărâse nici în timp ce alergase peste podeaua fierbinte şi crăpată a craterului, întrucât inima îi bubuise prea răsunător în timpul sprintului, ca să-i permită să se gândească la orice altceva decât la a ajunge la fumarola unde văzuse ouăle. În două rânduri văzuse grupuri de *calibani* mergând pe lângă fisurile fumegătoare cele mai apropiate şi în ambele situaţii se azvârlise pe jos şi rămăsese nemişcat, până ce ei trecuseră grăbiţi spre misiunile lor din preajma cuibului lui Setebos. Podeaua craterului era îndeajuns de fierbinte pentru a-i fi ars palmele, dacă n-ar fi purtat termopiderma pe sub haine. Chiar şi aşa, dacă stătea un minut întins pe abdomen, cămaşa şi pantalonii începeau să-i fumege mocnit. Sprintă înainte şi ajunse lângă fumarolă, unde se ghemui şi gâfâi în căldură – pereţii acesteia erau înalţi de vreo patru metri, dar grosolani, din aceeaşi gheaţă albastră ca totul din jur. Daeman găsi destule prize pentru mâini şi picioare, ca să-i escaladeze fără a se folosi de pioleţi.

Fumarola – un crater şuierător în interiorul craterului mai mare, unul din vreo duzină din catedrala-dom – era plină cu cranii omeneşti. Erau atât de încinse, încât unele străluceau roşu, în vreme ce vapori sulfuroşi fâsâiau în jurul lor şi se înălţau în aerul puturos. Cel puţin aburii şi vaporii îi ofereau lui Daeman un fel de paravan, când coborî pe movila de ţeste şi privi ouăle lui Setebos.

Erau lungi de un metru, ovale, alb-cenuşii şi pulsau toate de viaţă sau o energie internă. Numără douăzeci şi şapte în locul acela. Pe lângă craniile fierbinţi, în care stăteau ca într-un cuibar, ouăle înseşi erau înconjurate de un cerc de mucus gri-albăstrui, lipicios. Umblând în patru labe pe cranii, Daeman se apropie şi privi mormanul înalt de ouă, cât de aproape putea să ajungă fără a-şi înălţa capul deasupra nivelului marginii craterului fumarolei.

Găocile erau subţiri, calde, aproape translucide. Unele străluceau deja luminos, altele aveau doar o sclipire alburie în centru. Daeman întinse mâna şi puse palma uşor pe unul dintre

ele – simţi o căldură slabă, o senzaţie stranie de ameţeală ca şi cum o instabilitate provenită parcă din ou trecuse prin degetul lui învelit în termopidermă. Încercă să ridice unul şi constată că avea vreo zece kilograme.

Şi acum?

Acum trebuia să se retragă, să suie pe frânghie, să iasă prin tuneluri, să revină la crevasa Avenue Daumesnil şi să se întoarcă la nodul-fax Garalion. Trebuia să anunţe tot ce văzuse, tuturor celor din Ardis, cât mai repede posibil.

Dar de ce am venit până aici şi am riscat să fiu zărit pe podeaua craterului, fără să iau un suvenir?

Îşi goli complet raniţa, păstrând numai săgeţile pentru arbaletă, şi făcu loc pentru ou. La început, acesta nu intră, dar, împingând cu blândeţe, însă insistent, izbuti să-i strecoare capătul mai larg prin deschidere şi vâri săgeţile ca pe nişte proptele împrejurul său. *Şi dacă se sparge?* Atunci avea să-şi murdărească raniţa, gândi, totuşi cel puţin avea să ştie ce se găsea în blestemăţiile alea.

Nu vreau să sparg un ou aici, atât de aproape de Setebos şi de calibani. *O să-l inspectăm când ajung la Ardis.*

Amin, gândi Daeman. Constată că-i venea foarte greu să respire. Purtase masca osmotică tot timpul, dar vaporii sulfuroşi de la răsuflătoarea fumarolei şi căldura copleşitoare îl ameţeau. Ştia că dacă ar fi intrat în dom fără termopidermă şi mască, şi-ar fi pierdut cunoştinţa cu mult timp în urmă. Aerul de aici era otrăvitor. *Atunci cum respiră* calibanii?

Mai dă-i dracu' de *calibani,* îşi spuse. Aşteptă până ce aburii şi vaporii căpătară densitatea unui paravan de fum şi lunecă în jos peste marginea fumarolei, lăsându-se să cadă în gol pe ultimul metru şi jumătate. Oul se deplasă perceptibil în raniţă, aproape dezechilibrându-l.

Uşurel, uşurel…

– Grăieşte, Dânsul ce urăşte târnosit să fie, toţi vin să prăznuie pe Tine şi-a Ta moşie! Socoate, eu ce-urăsc târnosit va fi şi-l va prăznui pe Dânsul şi hrana lui!

Incantaţia-imn a lui Caliban era mult mai sonoră aici, jos. Cumva, acustica giganticei catedrale-dom amplifica şi în acelaşi timp direcţiona vocea monstrului. Fie asta, fie Caliban se afla acum mai aproape.

Alergând ghemuit, lăsându-se într-un genunchi la orice

impresie de mişcare întrezărită prin vaporii schimbători, Daeman străbătu suta de metri până la frânghia care-i rămăsese atârnată de pe balconul din gheaţă albastră. Ridică ochii şi-i cercetă lungimea.

La ce m-oi fi gândit? Trebuie să fie şaptezeci şi cinci de metri până acolo. N-o să pot sui niciodată pe o asemenea distanţă… mai ales cu greutatea asta în spate.

Privi în jur, căutând altă deschidere de tunel. Cea mai apropiată se zărea la o sută-o sută douăzeci de metri pe curbura peretelui domului spre dreapta, însă era umplută cu uriaşul lujer-braţ al uneia dintre mâinile mergătoare ale lui Setebos.

Mâna este acolo sus, în tunelurile din gheaţă, aşteptându-mă… cu celelalte. Vedea acum şi alţi lujeri-braţ care dispăreau în deschideri de tuneluri, cu carnea cenuşie şi lucitoare a tentaculelor obscenă în materialitatea ei umedă. Unii se ridicau peste o sută de metri pe peretele curbat, atârnând în jos aidoma unor tubuleţe cărnoase, alţii se contorsionau vizibil într-un soi de peristaltism în timp ce erau traşi de mâini.

Câte mâini şi braţe are căcatu-ăsta de creier?

– Socoate că durerea-nceteează cu viaţa dimpreună? Aş! Dânsul îi chinuieşte pe duşmanii Săi şi-i omeneşte pe prieteni. Se poartă cât se poate de urât cât vieţuim şi ne dă tihnă dreaptă spre-a nu muri noi de dureri, lăsând supremul chin în seama săvârşirii!

Avea de ales între a sui şi a muri. În ultimele zece luni slăbise douăzeci şi cinci de kilograme, convertind o parte din masă în muşchi, dar acum regreta că nu participase la parcursul de obstacole al lui Nimeni din pădurea din afara zidului nordic al Ardisului în fiecare zi din ultimele zece luni şi că nu ridicase greutăţi în timpul liber.

– Mă fut… şopti Daeman.

Sări, prinse funia, îşi trecu coapsele şi gambele în jurul ei, ridică mult mâna stângă învelită în termopidermă şi începu să se tragă în sus, urcându-se cu mâinile şi picioarele când putea, odihnindu-se când era nevoit.

Era lent. Era agonizant de lent. Iar lentoarea reprezenta partea cea mai mică a agoniei. După ce sui o treime din distanţa până sus, ştiu că nu va reuşi – ştiu că probabil nu mai avea nici măcar puterea de a se ţine de frânghie când va luneca în jos. Însă dacă ar fi sărit, oul s-ar fi spart. Ceea ce era înăuntru ar fi ieşit. Iar Setebos şi Caliban ar fi ştiut imediat.

Ceva legat de imaginea aceea îl făcu să chicotească până ce ochii i se umplură de lacrimi, aburind lentilele măştii osmotice. Îşi auzea răsuflarea şuierând în mască. Simţea cum costumul din termopidermă se strânge, străduindu-se să-i răcorească trupul. *Haide, ai ajuns aproape la jumătate. Mai ai câţiva metri şi o să te odihneşti.*

Nu se odihni după trei metri. Nu se odihni după zece metri. Daeman ştia că dacă ar fi încercat să atârne pur şi simplu în loc, dacă s-ar fi oprit să-şi înfăşoare funia în jurul mâinilor, pentru a sta locului agăţat ca să se odihnească, n-avea să mai poată porni.

La un moment dat, funia se slăbi pe pitonul bătut în podeaua balconului, iar el icni şi simţi cum inima i se opreşte în gât. Trecuse de jumătatea frânghiei lungă de douăzeci şi cinci de metri. O cădere i-ar fi rupt un braţ sau un picior şi l-ar fi lăsat invalid pe podeaua aburitoare şi şuierătoare a craterului.

Pitonul nu cedă. Bărbatul atârnă locului un minut, ştiind cât de vizibil era pentru *calibanii* de oriunde din partea aceasta a craterului. Poate că zeci de creaturi stăteau chiar acum sub el, aşteptându-l să cadă în braţele lor solzoase. Nu se uită în jos.

Doar câţiva metri... Daeman îşi ridică braţul care-l durea şi tremura, înfăşură funia în jurul palmei şi se trase în sus, cu picioarele şi gleznele căutând tracţiune. Din nou. Din nou. Nu-şi îngădui niciun răgaz. Din nou.

În cele din urmă nu mai fu în stare să urce. Îşi cheltuise ultima fărâmă de energie. Rămase spânzurat, tremurând din tot corpul, cu greutatea arbaletei şi a oului uriaş din raniţă trăgându-l spre spate, dezechilibrându-l. Ştia că va cădea dintr-o secundă în alta. Clipind furios din ochi, îşi eliberă mâna pentru a şterge aburul de pe lentilele termopidermei.

Se afla sub streaşină balconului – la treizeci de centimetri sub marginea acestuia.

O ultimă şi imposibilă zvâcnire şi ajunse sus şi trecu peste margine. Întins pe burtă, se trase către pitonul de ancorare şi se aşeză peste el, zăcând pe frânghie, cu toate membrele răşchirate pe balconul din gheaţă albastră.

Nu vomita... nu vomita! Fie că voma avea să-l înece în propria-i mască osmotică, fie că avea să fie nevoit să-şi scoată masca, iar vaporii l-ar fi făcut să-şi piardă cunoştinţa în câteva secunde. Avea să moară aici şi nimeni n-avea nici măcar să ştie că fusese

în stare să suie douăzeci şi cinci de metri de funie – ba nu, mai mult, poate treizeci de metri –, el, dolofanul Daeman, băieţelul durduliu al Marinei, puştiul care nu reuşea să se ridice în braţe nici măcar o singură dată pe traversele din buckycarbon.

Ceva mai târziu, îşi recapătă pe de-a-ntregul cunoştinţa şi îşi impuse să se mişte. Luă arbaleta din spate, o controlă dacă mai era încărcată şi armată şi o despiedică. Verifică oul – pulsa mai albicios şi mai strălucitor ca înainte, totuşi nu păţise nimic. Îşi vârî pioleţii la centură şi ridică cei treizeci de metri de frânghie. Era absurd de grea.

Se rătăci prin tuneluri. Sosise aici în amurg, când ultimele raze de lumină ale zilei se filtrau prin gheaţa albastră, dar acum afară era toiul nopţii şi unica iluminare provenea de la descărcările electrice galbene ce scăpărau prin ţesutul viu care-l înconjura – Daeman avea convingerea că gheaţa albastră era organică şi că făcea cumva parte din Setebos.

La intersecţii lăsase indicatoare din ţesătură galbenă, pe care le fixase cu pitoane în gheaţă, însă cumva ratase unul dintre ele şi se pomeni târându-se spre răspântii noi, tuneluri pe care nu le mai văzuse până atunci. În loc să dea înapoi – tunelul era prea îngust pentru a se întoarce în interiorul lui şi detesta să încerce să se târască cu spatele înainte –, alese tunelul care părea să urce şi se târî mai departe.

În două rânduri tunelurile se înfundară sau coborâră abrupt şi fu silit să se retragă până la intersecţia anterioară. În cele din urmă un tunel sui şi în acelaşi timp se lăţi şi, cu infinită uşurare, Daeman se ridică în picioare şi începu să urce pe podeaua de gheaţă uşor înclinată, cu arbaleta în mâini.

Se opri brusc, străduindu-se să-şi controleze gâfâiala.

La nici trei metri în faţă exista o răspântie, o alta se zărea după zece metri, iar dinspre una dintre ele, ori dinspre amândouă, se auzea un fel de scrâşnet sau zgrepţănat.

Calibani, gândi el, simţind teroarea ca pe frigul din spaţiul cosmic înfiltrându-se prin termopidermă, urmată apoi de un gând şi mai îngheţat. *Una dintre mâini.*

Era într-adevăr o mână. Mai lungă decât Daeman, mai groasă în partea mediană, trăgându-se înainte prin intermediul unghiilor ce ieşeau din carnea cenuşie ca douăzeci şi cinci de centimetri de oţel ascuţit, cu fire de păr negre şi ghimpate la capetele degetelor care prindeau gheaţa, mâna pulsatorie ajunse în

răspântia aflată la nici trei metri în faţa lui şi se opri acolo, ridicând palma – orificiul din centru se deschidea şi se închidea în mod foarte vizibil.

Mă caută pe mine, gândi el, neîndrăznind să respire. *Simte căldura.*

Nu se clinti, nici măcar nu ridică arbaleta. Totul depindea de costumul din termopidermă, vechi, uzat şi scrijelit. Dacă bărbatul radia căldură dinăuntrul costumului, mâna ar fi sărit asupra lui într-o milisecundă. Îşi coborî chipul spre podeaua din gheaţă, nu de teamă, ci pentru a camufla orice emisii termice ar fi răzbătut dinapoia măştii osmotice.

Se auzi un răpăit sacadat şi, când ridică iute capul, văzu că mâna pornise prin tunelul din dreapta lui.

Lujerul-braţ cărnos şi mişcător umplea tunelul din faţă, blocând aproape complet intersecţia.

Să fiu al dracu' dacă dau înapoi, gândi el.

Înaintă târâş către răspântie, deplasându-se cât mai silenţios.

Lujerul-braţ luneca prin răspântie; prin faţa lui Daeman trecuse deja o sută de metri, dar părea interminabil. De acum nu se mai auzeau zgomotele produse de mână în sine.

Probabil că dă ocol prin tuneluri şi este îndărătul meu.

– Ascultă! Văpaia albă... trosneşte-un creştet de copac – şi, iată, acolo, colo, colo-i al Său trăsnet! Cum de-a putut să-L ia-n răspăr? Stă, prosternat, L-adoră pe Setebos!

Incantaţia lui Caliban era înăbuşită de depărtare şi gheaţă, dar se revărsa prin tunel după el.

Aflat la câţiva centimetri de lujerul-braţ lunecător, Daeman cântări posibilităţile.

Tunelul prin care luneca tentaculul era lat de doi metri şi cam la fel de înalt. Lujerul-braţ umplea lărgimea răspântiei şi a tunelului – cel puţin doi metri, comprimaţi de gheaţa albastră, însă lăţimea îi era mai mare decât înălţimea. Între partea de sus a masei lunecătoare nesfârşite şi plafonul tunelului rămânea cel puţin un metru liber. Dincolo de el, tunelul prin care venea Daeman se lărgea şi se ridica treptat spre suprafaţă. Prin termopidermă, bărbatului i se păru că pielea sa simţea o mişcare de aer din exterior. Era posibil ca aici să se găsească la numai o sută de metri de suprafaţă.

Cum să trec de lujerul-braţ?

Se gândi la pioleţi, dar erau inutili, fiindcă nu se putea atârna

de plafon şi traversa cei doi metri ai răspântiei. Se gândi să se întoarcă, să revină în labirintul prin care se târâse parcă multe ore şi-şi alungă gândul acela din minte.

Poate că lujerul-braţ va trece cu totul pe lângă mine. Gândul acela îi arătă cât de obosit şi stupid era. Tentaculul se termina în masa cerebrală care era Setebos, aflată la aproape un kilometru depărtare, în centrul craterului.

O să umple toate tunelurile astea cu braţele şi mâinile lui mişcătoare. Mă caută pe mine!

O parte din mintea lui Daeman observă că panica pură avea gust de sânge. Apoi îşi dădu seama că-şi muşcase interiorul obrazului. Gura i se umplu cu sânge, însă nu-şi putea îngădui să piardă timp cu scoaterea măştii osmotice pentru a scuipa, aşa că-l înghiţi.

La dracu'!

Daeman se asigură că arbaleta avea piedica pusă şi aruncă arma grea peste masa lunecătoare a lujerului-braţ. Trecu la câţiva centimetri peste carnea cenuşie cu aspect unsuros şi lunecă pe podeaua din gheaţă a tunelului care continua după răspântie. Raniţa şi oul erau mai dificile.

Se va sparge. Se va despica şi strălucirea lăptoasă dinăuntru – este mai puternică acum, sunt sigur că-i mai puternică – se va revărsa afară şi va fi una dintre mâinile astea, mică şi trandafirie, nu cenuşie, orificiul i se va deschide şi mânuţa va ţipa şi va ţipa din nou, iar mâna mare şi cenuşie se va întoarce tropăind, sau poate va veni chiar prin tunelul din spatele meu, prinzându-mă în capcană…

– Lua-te-ar dracu'! rosti Daeman cu glas tare, fără să-şi mai facă griji în privinţa zgomotului.

Se detesta pentru că era laş, pentru că fusese mereu laş. Copilaşul grăsun al Marinei, capabil să seducă fetele şi să prindă fluturi… şi nimic altceva.

Scoase raniţa, îi înfăşură partea superioară în jurul oului pe cât putu mai bine şi o aruncă pe o parte peste masa lunecătoare de braţ unsuros.

Raniţa căzu pe partea cu ţesătura dublată, nu pe învelişul expus al oului, şi lunecă. Din câte putea să vadă Daeman, oul părea intact.

E rândul meu.

Simţindu-se uşor şi liber fără raniţă şi arbaleta grea, se retrase

zece metri pe tunelul său aproape orizontal, după care porni în sprint fără să-şi mai îngăduie timp să se gândească ce făcea.

Când luă startul fu cât pe aici să alunece, dar apoi cizmele lui găsiră prize şi avea viteză mare când ajunse la intersecţie. Partea de sus a glugii termopidermei atinse tavanul, când sări cât putu de sus, cu braţele întinse drept în faţă, ridicând în acelaşi timp picioarele – totuşi nu suficient, simţi cum vârfurile cizmelor atinseră braţul gros şi mişcător – *Să nu cazi pe raniţă şi ou!* –, după aceea ateriză pe mâini, făcu o tumbă înainte, se izbi… impactul cu gheaţa albastră îi tăie răsuflarea, se rostogoli peste arbaletă, însă n-o declanşă accidental, fiindcă piedica era pusă.

Înapoia lui, braţul nesfârşit se opri din mişcare.

Nemaiaşteptând să-şi tragă răsuflarea, Daeman înhăţă raniţa şi arbaleta şi o luă la fugă în sus pe panta din gheaţă care suia uşor, spre aer proaspăt şi bezna ieşirii.

Ieşi în aerul rece şi curat al nopţii la o intersecţie sau două în sudul crevasei Île de la Cité prin care pătrunsese în dom. Sub lumina stelelor şi a strălucirii electrice provenite de la scăpărările nervoase din gheaţa albastră nu se zăreau nici mâini, nici *calibani.*

Îşi scoase masca osmotică şi horcăi, inspirând adânc guri uriaşe de aer proaspăt.

Încă nu scăpase. Cu raniţa în spate şi arbaleta iarăşi în mâini, urmă crevasa până la capăt, undeva în apropiere de locul unde ar fi trebuit să fie Île St-Louis. În dreapta se ridica un perete din gheaţă, iar în stânga erau intrările tunelurilor.

Nu mai intru în niciun tunel. Laborios, cu braţele tremurându-i de oboseală chiar înainte să fi început ceva, Daeman trase pioleţii de la brâu, izbi unul dintre ei în peretele de gheaţă albastră pâlpâitoare şi se apucă să urce.

Peste două ore ştiu că se rătăcise. Navigase orientându-se după stele, inelele orbitale şi întrezăriri de clădiri care se ridicau din gheaţă, ori formele de ziduri pe jumătate întrevăzute în umbrele crevaselor.

Crezuse că mergea paralel cu crevasa care urma Avenue Daumesnil, însă acum ştia că se înşelase – înaintea lui nu se întindea decât un canion larg, negru, care dispărea în beznă absolută.

Se întinse pe burtă lângă margine, simţi oul cum se mişcă în raniţă, ca şi cum ar fi fost viu, pregătindu-se de ecloziune şi se strădui din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi. În deschiderile de tuneluri şi crevasele pe lângă care trecuse auzise răpăituri – era sigur că era vorba despre alte mâini. Nu văzuse niciuna aici sus, pe vârful masei de gheaţă, sub lumina stelelor şi a inelelor orbitale, dar domul dinapoia sa strălucea mai puternic ca oricând.

Setebos simte că-i lipseşte un ou.

Că-i lipseşte un ou? gândi Daeman, împotrivindu-se imboldului de a râde, deoarece isteria putea pândi îndărătul celui mai mărunt chicot.

Ceva de la marginea abisului fără fund din faţa lui îi atrase atenţia. Se trase înainte pe coate.

Unul dintre pitoanele sale, având ataşat o zdreanţă galbenă.

Acesta era hornul de gheaţă aflat la numai o sută cincizeci de metri de nodul Garalion prin care se faxase în Craterul Paris.

Plângând acum fără să se abţină, bătu în gheaţă ultimul piton, îl îndoi, asigură funia – nici măcar nu se mai sinchisi s-o înnoade în nodul pentru rapel pe care-l învăţase, astfel ca s-o dezlege după ce ajungea jos – şi, trecând peste margine, coborî în întuneric.

Abandonând frânghia în urmă, se împletici şi merse în patru labe pe ultimii o sută de metri. Mai era o răspântie, marcată prin bucăţile lui de ţesătură galbenă, apoi fu nevoit să se târască, după care ieşi şi lunecă în pavilionul pentru faxare Garalion, unde putea să stea în picioare pe o podea solidă. Platforma pentru faxare strălucea blând pe piedestalul din centrul nodului circular.

Trupul gol îl izbi din lateral, expediindu-l, lunecând, peste podea, iar arbaleta îi zăngăni pe plăcile de gresie.

Creatura – Caliban sau *calibani,* nu putea preciza în bezna albăstruie – cuprinse beregata lui Daeman cu degete lungi chiar când dinţii galbeni pocniră către faţa bărbatului.

Se rostogoli din nou, se strădui să se descotorosească de forma care-l prinsese, dar aceasta îl ţinea cu picioarele şi cu degetele lor, spatulate şi prehensile, apropiindu-l întruna cu braţele ei lungi şi mâinile puternice.

Oul! gândi Daeman, încercând să nu cadă pe spate, când cei doi se deplasară înainte şi înapoi, izbindu-se până la urmă de

piedestalul platformei.

După aceea fu liber o secundă şi sări către arbaleta aflată lângă peretele opus. Forma de om-amfibie mârâi şi-l prinse, trântindu-l de gheaţă. Ochii galbeni şi dinţii galbeni sclipiră în penumbrele albastre.

Daeman se luptase cu Caliban înainte, iar acesta nu era Caliban – bestia asta era mai mică, nu la fel de puternică, nu la fel de rapidă, însă îndeajuns de teribilă. Dinţii pocniră spre ochii lui.

Bărbatul reuşi să-şi aducă palma stângă sub bărbia *calibaniului* şi împinse falca în sus; chipul solzos cu nas turtit se ridică şi se arcui înapoi, cu ochii galbeni fulgerând. Simţi puterea curgându-i în braţ cu tumultul ultimului său val de adrenalină şi încercă să rupă gâtul creaturii, dându-i capul peste ceafă.

Capul *calibaniului* şfichiui ca un şarpe şi muşcă, retezând două degete de la mâna stângă care-l împingea.

Omul urlă şi-i dădu drumul, căzând. Dihania deschise larg braţele, se opri să înghită degetele, apoi sări.

Daeman ridică arbaleta cu mâna dreaptă teafără şi trase ambele săgeţi. *Calibaniul* fu azvârlit înapoi, ţintuit pe peretele din gheaţă de săgeţile din fier, lungi şi ghimpate; una îi străpunse partea de sus a umărului, iar cealaltă îi trecu prin palma pe care o ridicase, imediat lângă chipul său urlător. Creatura se zvârcoli, se încordă, mârâi şi se eliberă de o săgeată.

Bărbatul răcni şi el. Sări în picioare, smulse cuţitul de la brâu şi înfipse lama lungă în sus, prin maxilarul *calibaniului,* prin bolta palatină moale, până în creier. După aceea se lipi de toată lungimea trupului său înalt, precum un amant, şi răsuci lama – o răsuci din nou, din nou şi din nou – şi continuă s-o răsucească până ce contorsionările obscene de sub corpul lui încetară.

Căzu pe lespezile din gresie şi-şi apăsă mâna mutilată. În mod incredibil, nu sângera defel. Mănuşa din termopidermă se închisese în jurul cioturilor celor două degete amputate, dar durerea îl făcea să vomite.

O putea face şi îşi dădu drumul, îngenunchind şi vărsând până când nu mai avu ce să scuipe din el.

Din unul sau mai multe tuneluri de pe peretele opus se auziră tropăituri.

Daeman se ridică, trase cuţitul lung din maxilarul *calibaniului* – trupul creaturii se înmuie, dar fu susţinut de săgeata care-i

străpunsese umărul –, apoi recuperă cealaltă săgeată, hâţânând de ea până o eliberă din gheaţă, ridică arbaleta şi se apropie de platforma pentru faxare.

Ceva năvăli dinspre intrarea strălucitoare a tunelului dinapoia sa.

Daeman faxă în lumina zilei de la nodul Palatul Ardis. Se împletici, îndepărtându-se de platforma de acolo, bâjbâi prin raniţă şi scoase o săgeată, o puse în canalul arbaletei şi se folosi de picior ca să armeze mecanismul masiv. Îndreptă arma către platformă şi aşteptă.

Nimic nu se faxă aici.

După un minut interminabil, coborî arbaleta şi ieşi, bălăbănindu-se, în lumina soarelui.

La nodul Ardis părea să fie începutul după-amiezii. În jur nu se zărea niciun om. Zidul palisadei de aici fusese dărâmat într-o duzină de locuri. Carcasele a cel puţin douăzeci de voynicşi zăceau în jurul pavilionului, dar, cu excepţia dârelor, petelor şi urmelor de sânge omenesc care duceau spre luncă şi în pădure, nu se zărea nici semn al oamenilor care păziseră locul acesta.

Mâna îl durea atât de îngrozitor pe Daeman, încât întregul lui corp şi ţeasta deveniră doar un ecou al acelei dureri pulsatorii, totuşi îşi lipi mâna de piept, puse altă săgeată în arbaletă şi porni, clătinându-se, pe drum. Până la Palatul Ardis nu erau decât doi kilometri.

Palatul Ardis nu mai exista.

Daeman se apropiase precaut, ieşind de pe drum şi mergând printre copaci în majoritatea timpului, traversând prin albie râuleţul îngust, în amonte de pod. Se apropiase de palisadă şi Ardis dinspre nord-est, prin pădure, pregătit să strige imediat la santinele, decât să fie săgetat fiindcă fusese confundat cu un voynix.

Nu exista nicio santinelă. Rămase vreme de o jumătate de oră ghemuit la marginea pădurii şi aşteptă. Nimic nu se clintea, cu excepţia ciorilor şi gaiţelor care ciuguleau resturile trupurilor de oameni. După aceea se deplasă prudent către stânga, apropiindu-se de barăci şi de intrarea estică prin palisada Ardisului cât putea de mult, fără să iasă de la adăpostul arborilor.

Palisada fusese străpunsă într-o sută de locuri. Mare parte din zid fusese doborât. Cubiloul frumos şi vatra lui Hannah fuseseră

date pradă focului, după care fuseseră răsturnate. Şirul de barăci şi corturi în care locuiseră jumătate din cei patru sute de oameni arsese complet. Palatul Ardis însuşi – clădirea măreaţă care dăinuise mai bine de două mii de ierni – fusese redus la câteva şemineuri din piatră mânjite de cărbune, grinzi arse şi învălmăşite şi mormane de bolovani prăbuşiţi.

Locul mirosea a fum şi moarte. În fosta curte din faţă se vedeau zeci de voynicşi morţi, iar alţii zăceau în grămezi pe locul fostei verande, dar carapacele sparte erau amestecate cu resturi a sute de bărbaţi şi femei. Daeman nu putu să identifice niciunul dintre leşurile pe care le vedea în jurul ruinelor arse ale conacului – un cadavru carbonizat mic, aparent prea mic ca să fi aparţinut unui adult, complet transformat în cărbune, cu braţele, de pe care cenuşa se desprindea în solzi, ridicate în postura unui boxer, ici o cutie toracică şi un craniu curăţate aproape complet de păsări, colo o femeie zăcând aparent neatinsă în iarba plină de funingine, dar – când Daeman se repezi către ea şi o întoarse – fără faţă.

Îngenunche în iarba rece şi însângerată şi încercă să plângă. Tot ce putea face era să fluture din braţe pentru a alunga ciorile mari şi gaiţele ţopăitoare, care continuau să încerce să revină la stârvuri.

Soarele apunea. Lumina pălea de pe cer.

Bărbatul se ridică să se uite la celelalte corpuri – azvârlite ici şi colo ca nişte rufe abandonate pe pământul îngheţat, unele zăcând sub carcasele voynicşilor, altele singure, unele căzute în grupuri, de parcă oamenii s-ar fi strâns laolaltă în ultimele lor clipe. Trebuia s-o găsească pe Ada. S-o identifice şi s-o îngroape, pe ea şi pe oricât de mulţi dintre ceilalţi reuşea, înainte de a încerca să revină la pavilionul pentru faxare.

Unde să mă duc? Ce comunitate mă va primi?

Înainte de a putea răspunde sau de a ajunge la celelalte corpuri în lumina amurgului care pălea iute, zări mişcarea la liziera pădurii.

La început crezu că supravieţuitorii masacrului veneau printre copaci, dar chiar în momentul în care ridică mâna teafără să-i salute, văzu scânteierea de pe carapacele cenuşii şi ştiu că se înşelase.

Treizeci… şaizeci… o sută de voynicşi ieşiră din pădure şi porniră peste pajişte spre el, de pe drum şi pădurea din est.

Suspinând, prea obosit ca să fugă, Daeman se împletici câţiva metri către pădurea din sud-vest şi atunci văzu mişcarea de acolo. Voynicşi care se iveau din întunericul de sub arbori, alţii care săreau din copaci şi ieşeau în patru labe sub cerul liber. În câteva secunde aveau să ajungă la el.

Ştia că nu avea niciun rost să ocolească ruinele rumegătoare ale Palatului, ca să fugă spre nord. Acolo avea să dea tot peste voynicşi.

Se lăsă într-un genunchi, observă că oul din raniţă strălucea acum îndeajuns de puternic pentru a-i proiecta umbra peste iarba îngheţată, apoi scoase ultimele săgeţi.

Şase. Îi mai rămăseseră şase săgeţi. Plus cele două deja armate.

Rânjind fioros, simţind ceva ca o exaltare teribilă ridicându-se prin el, se sculă şi îndreptă arma către pâlcul cel mai apropiat de siluete ce avansau. Se aflau la douăzeci de metri. Avea să le lase să se apropie mai mult, ştiind că puteau parcurge distanţa în câteva clipe, dacă ar fi alergat cu viteza maximă. Mâna mutilată îi era îndeajuns de bună ca să echilibreze arbaleta cu degetul mare şi celelalte două degete rămase întregi.

Ceva pârâi şi trosni înapoia sa. Se roti imediat, gata să primească atacul, însă era sonieul, care zbura jos dinspre vest. Din nişele posterioare, doi oameni trăgeau cu puşti cu fleşete. Voynicşii săriră spre vehicul, dar fură pulverizaţi de nori de fleşete pâlpâitoare.

– Suie! urlă Greogi, când vehiculul sosi la înălţimea capului lui Daeman şi rămase acolo, plutind staţionar.

Voynicşii năvăliră din toate părţile, ţopăind şi săltând aidoma unor uriaşe lăcuste din argint. Un bărbat pe care Daeman îl recunoscu vag ca fiind Boman şi o femeie cu păr negru – nu Ada, ci Edide, care plecase cu Daeman în expediţia de faxare pentru avertizarea comunităţilor – trăgeau cu puştile în direcţii opuse, la foc automat, revărsând nori de săgeţi din cristal.

– Suie! urlă Greogi din nou.

Daeman scutură din cap, luă raniţa cu oul, o aruncă pe sonie, îşi aruncă şi arbaleta acolo, şi abia apoi sări înăuntru. Vehiculul începu să se ridice înainte ca el să-i fi atins suprafaţa.

Fu cât pe-aici să nu reuşească. Mâna teafără se prinse de marginea interioară, dar cea stângă, mutilată, se lovi de metal, durerea îl orbi, pierdu priza şi începu să lunece către masa de

voynicşi tăcuţi de dedesubt.

Boman îl înşfăcă de braţ şi-l trase la bord.

Daeman nu putu să vorbească majoritatea zborului rapid spre nord-est; goneau la câţiva kilometri deasupra pădurii întunecate şi dădură finalmente ocol unui stei golaş de piatră, care se ridica la şaizeci de metri deasupra copacilor scheletici. Daeman văzuse ţancul acela de granit cu ani în urmă, când le vizitase prima dată pe Ada şi pe mama ei la Palatul Ardis. Pornise la vânătoare de fluturi şi, la capătul unei lungi după-amiezi de hoinăreală, Ada îi arătase piscul stâncos care se înălţa vertical dintr-o luncă acoperită de mărăcini, dincolo de pădure.

– Piatra Flămândă, zisese ea şi glasul adolescentin sunase aproape mândru şi posesiv.

– De ce-i spune aşa? o întrebase. Tânăra Ada strânsese din umeri.

– Vrei s-o escaladăm? rostise el, gândindu-se că dacă o ducea acolo ar fi reuşit s-o seducă pe un vârf ierbos.

Ada chicotise.

– Nimeni nu poate sui pe Piatra Flămândă.

Acum, în ultimele raze ale amurgului şi în primele raze ale luminii puternice dinspre inelul orbital, Daeman văzu ce exista acolo. Vârful nu era de fapt ierbos, ci rocă stearpă, plată pe treizeci de metri, întreruptă de bolovani ocazionali; pe vârful acela erau înghesuite corturi rudimentare şi vreo şase focuri de tabără. Siluete întunecate se gârboveau în jurul lor, iar altele erau postate pe laturile monolitului din granit... neîndoios, santinele.

Câmpul de sub Piatra Flămândă părea să se mişte în umbre. Ba *chiar* se mişca. Voynicşi se foiau şi viermuiau acolo, păşind peste sute de carcase sfărâmate ale altora.

– Câţi oameni au scăpat din Ardis? întrebă pe când Greogi descria un ocol în vederea aterizării.

– Vreo cincizeci, răspunse pilotul.

Chipul îi era mânjit de funingine şi părea infinit de obosit în strălucirea dinspre comenzile virtuale.

Cincizeci din peste patru sute, gândi Daeman. Îşi dădu seama că trupul îi era în şoc după pierderea degetelor, iar mintea intra şi ea în stare de şoc după tot ce văzuse la Ardis. Amorţeala şi dezinteresul nu erau neplăcute.

– Ada? rosti el şovăitor.

– Trăieşte. Este însă fără cunoştinţă de aproape douăzeci şi patru de ore. Palatul ardea şi ea n-a vrut să plece până n-au fost evacuaţi toţi ceilalţi… nici atunci nu cred c-ar fi plecat, dacă nu s-ar fi prăbuşit secţiunea respectivă din acoperişul incendiat şi n-ar fi lovit-o un căprior care a ameţit-o. Nu ştim dacă pruncul ei mai… trăieşte… sau nu.

– Petyr? Reman?

Încercă să se gândească cine îi va conduce, deoarece Harman lipsea, Ada era rănită şi atât de mulţi fuseseră pierduţi.

– Au murit.

Greogi opri sonieul în văzduh şi-l coborî către masa întunecată a piscului de granit. Aterizară cu o zguduitură. Forme întunecate se ridicară din jurul unui foc şi veniră spre ei.

– Voi de ce mai sunteţi aici? îl întrebă Daeman pe Greogi, prinzându-l de pieptul cămăşii pe când ceilalţi coborau de pe sonie. De ce mai sunteţi aici, când voynicşii sunt acolo jos?

Greogi se desprinse cu uşurinţă din strânsoarea lui.

– Am încercat nodul-fax, dar voynicşii ne-au atacat înainte de a-i duce pe oameni în pavilion. Până am fugit, am pierdut patru oameni acolo. Şi nu mai avem unde să fugim… cu Ada în comoţie şi o duzină de răniţi grav, nu i-am fi putut scoate pe toţi de pe Piatra Flămândă la timp, înainte ca nenorocitele astea de bestii să suie stânca. Trebuia să fim toţi aici, pur şi simplu pentru a-i ţine în loc pe voynicşi… Dacă am începe să-i evacuăm treptat, cei care ar rămâne ultimii ar fi copleşiţi. Realitatea este că probabil nu avem destule fleşete ca să mai facem faţă încă o noapte.

Daeman privi în jur. Focurile de tabără erau mici şi jalnice – ardeau doar muşchi, licheni şi câteva crenguţe, nimic mai mult. Obiectul cel mai strălucitor de pe stânca întunecată era oul Setebos care continua să lumineze lăptos în raniţa lui.

– La asta s-a ajuns? şopti el pentru sine.

– Cred că da, spuse Greogi.

Coborî apoi din sonie, clătinându-se puţin. În mod evident, pilotul se afla la limita epuizării.

– Acum s-a lăsat complet noaptea. Dintr-un minut în altul, voynicşii vor sui pe flancuri.

Partea a 3-a

41

Harman căzu prin întuneric cu Ariel o durată de timp care i se păru imposibil de lungă.

Când aterizară, nu fu o prăbuşire fatală la baza lui Golden Gate din Machu Picchu, ci o bufnitură moale pe un sol de junglă acoperit cu humus şi frunze acumulate de secole.

Ameţit pentru o secundă, nu-i veni pur şi simplu să creadă că nu murise, dar apoi se sculă nesigur, îmbrânci în lături forma micuţă a lui Ariel – deşi acesta se îndepărtase deja graţios, parcă dansând, de lângă el – şi rămase în picioare, clipind în beznă.

Beznă! În Golden Gate fusese ziuă. Acum se afla... altundeva. Oriunde ar fi fost acest altundeva, cu excepţia feţei întunecate a planetei, Harman ştia că se găsea în adâncul junglei. Noaptea mirosea a fecunditate şi putreziciune, aerul bogat şi umed i se lipea de piele aidoma unei pături ude – cămaşa lui se îmbibă imediat şi-i atârnă moale pe lângă corp – şi de jur împrejur în noaptea aparent impenetrabilă se auzeau zumzete de insecte şi foşnete de ferigi, palmieri, hăţişuri, insecte, creaturi mici şi mari. Le îngădui ochilor săi răstimp să se adapteze, ridică mâinile strânse în pumni, cu speranţa că Ariel va reapărea în raza de lovire a braţelor sale, după care lăsă capul pe spate şi zări indicii de lumină stelară prin interstiţii minuscule din frunziş, hăt, hăt deasupra.

Peste încă un minut distinse silueta asexuată, pală, aproape spectrală, a lui Ariel strălucind slab la trei metri de el.

– Du-mă-napoi, mârâi.

– Unde înapoi?

– La Pod. Sau la Ardis. Dar fă-o *imediat.*

– Nu pot.

Vocea asexuată era înnebunitoare, insultătoare.

– Ba o *s-o faci,* mârâi Harman. O s-o faci *imediat!* Indiferent de felul în care m-ai adus aici, du-mă înapoi. *Imediat!*

– Şi dacă nu, ce se va-ntâmpla? întrebă silueta strălucitoare din întunericul junglei.

Vocea lui Ariel suna uşor amuzată.

– O să te-omor, spuse el sec.

Îşi dădu seama că vorbea serios. Ar fi putut sugruma creatura

aceasta jalnică, verde-alburie, ar fi putut să-i stoarcă viaţa din trup şi apoi să scuipe pe cadavru. *Şi atunci vei rămâne rătăcit într-o junglă necunoscută,* avertiză ultima părticică raţională din mintea lui. O ignoră.

– Vai de mine, rosti Ariel simulând teroarea. Voi fi gâdilat până la moarte.

Harman sări, cu braţele întinse. Forma micuţă – puţin mai înaltă de un metru – îl prinse în mijlocul saltului şi-l azvârli zece metri în junglă, prin frunze care se rupseră şi liane ce pârâiră.

Bărbatul avu nevoie de aproape două minute pentru a-şi regăsi suflul şi de încă unul ca să se ridice în genunchi. Înţelese imediat că dacă Ariel i-ar fi făcut asta altundeva – de pildă, în Golden Gate din Machu Picchu, unde fuseseră cu un minut în urmă –, i-ar fi rupt spinarea. Se sculă iarăşi în picioare pe humusul gros, îşi sili ochii să distingă prin bezna înconjurătoare, se împinse şi-şi croi drum înapoi prin liane şi vegetaţia deasă, până în luminişul mic unde aştepta Ariel.

Spiritul nu mai era singur.

– Ia priveşte, rosti Ariel pe ton conversaţional încântat, suntem mai mulţi!

Harman se opri. Acum putea să vadă mai bine în lumina stelelor care se filtra de sus în poieniţă, iar ceea ce zări îl făcu să se holbeze.

În luminiş, sub arbori şi printre ferigile şi lianele de după aceştia, se găseau cel puţin alte cincizeci-şaizeci de forme. Nu erau oameni, dar nici voynicşi, sau *calibani,* sau orice alte creaturi bipede pe care să le fi văzut în cei nouăzeci şi nouă de ani şi nouă luni de viaţă a sa. Formele acestea umanoide semănau cu nişte schiţe grosolane de oameni – scunde, cu foarte puţin mai înalte decât micuţul Ariel, şi, asemenea lui, cu piele transparentă şi organe plutind în fluidul verzui. Însă pe când Ariel avea buze, obraji, nas şi ochi de tânăr sau tânără, cu trăsături fizice şi muşchi ce puteau fi asociaţi corpului omenesc, făpturile acestea mărunte şi verzi nu aveau nici guri, nici ochi de om – sub lumina stelelor, ele îl priveau pe Harman prin puncte negre, care ar fi putut să fie bucăţi de cărbune de pe chipurile lor –, iar de la trupurile ce păreau lipsite de oase şi până la mâinile cu trei degete, nu păreau să deţină vreo identitate.

– Nu cred că mi-ai întâlnit tovarăşii slujitori, rosti Ariel cu glas blând, şi gesticulă cu o întoarcere feminină de mână spre

mulţimea de forme din umbre. Unelte pentru acest tărâm de jos, ei au fost lepădaţi înainte de naşterea semenilor tăi. Au nume diferite – Prosperoimea Sa le spune-n fel şi chip, după hatâr –, totuşi se aseamănă mai degrabă cu mine, trăgându-se din clorofilă şi ’comandatele lăsate în pădure s-o măsoare în vremea dinaintea post-oamenilor. Ei sunt *zekii* – ajutoare, muncitori şi prizonieri cu toţii, şi cari dintre noi nu iaşte toate acestea?

Harman se uită la formele verzui. Ele îl priviră fără să clipească.

– Prindeţi-l, sâsâi Ariel.

Patru *zeki* înaintară – se mişcau cu o graţie lină la care bărbatul nu s-ar fi aşteptat din partea unor forme ca din turtă dulce – şi înainte ca el să fi putut fugi ori lupta, doi îl prinseră cu strânsori de fier din câte trei degete. Al treilea *zek* se aplecă foarte mult, fără să respire, până ce pieptul său lipsit de trăsături anatomice atinse tunica deasupra pieptului lui Harman, iar al patrulea apucă mâna bărbatului – aşa cum Ariel o apucase pe a lui Hannah doar cu puţin timp înainte – şi o trase brusc prin pielea verde, ca o membrană care cedă, a pieptului celui de-al treilea *zek.* În palma lui, Harman simţi cum organul-inimă moale aproape veni la el ca un animal de companie, după care cuvintele nerostite îi răsunară în creier…

NU-L ENERVA
PE ARIEL
TE
VA UCIDE
DUPĂ O TOANĂ.
VINO
CU NOI
ŞI NU FACE
EFORTURI
DE ÎMPOTRIVIRE.
ESTE SPRE BINELE TĂU
ŞI AL
DOAMNEI TALE
ADA
SĂ VII CU NOI
ACUM.

– De unde ştiţi despre Ada? răcni Harman cu glas răsunător.

VINO

Acela fu ultimul cuvânt transmis prin mâna pulsatorie a bărbatului în ţeasta sa, care-l durea înainte ca mâna să-i fie smulsă şi eliberată, încă ţinând în ea inima moale a *zekului,* care se zbârci şi muri, după care *zekul* însuşi căzu pe spate, se prăbuşi în tăcere spre solul junglei şi rămase acolo ca să se smochinească, să se usuce şi să moară. Ariel şi ceilalţi *zeki* ignorară corpul comunicatorului, iar Ariel se întoarse şi porni pe o potecă aproape invizibilă prin jungla întunecată.

Zekii de ambele părţi ale lui Harman continuau să-l ţină de braţe, dar fără să-l strângă acum, şi bărbatul nu făcu nicio încercare de a se împotrivi, ci se mulţumi să ţină pasul, în vreme ce şirul de forme avansa printre arborii aflaţi în beznă.

Mintea lui gonea mai iute decât picioarele, în timp ce se poticni, străduindu-se să păstreze ritmul de înaintare prin pădure. La răstimpuri, când frunzişul de deasupra era prea des, nu izbutea să vadă nimic – nici măcar propriile-i picioare în întunericul aproape absolut –, aşa că-i lăsă pe *zeki* să-l călăuzească de parcă ar fi fost orb şi se concentră asupra gândirii. Ştia că pentru a-i mai revedea vreodată pe Ada şi Palatul Ardis trebuia ca în următoarele ore să fie mult mai inteligent decât fusese în multe luni trecute.

Prima întrebare: unde se afla? Când sosiseră la Golden Gate din Machu Picchu, fusese o dimineaţă furtunoasă, dar aici, în jungla aceasta, era cu totul altă oră şi poate chiar altă climă. Încercă să-şi reamintească geografia pe care o învăţase singur, însă hărţile şi globurile i se înceţoşau acum în minte – cuvinte ca Asia şi Europa nu mai însemnau nimic. Întunericul sugera totuşi că Ariel nu-l purtase într-o junglă din acelaşi continent sudic unde se găsea Podul. N-avea cum să se întoarcă *mergând pe jos* la Machu Picchu, Hannah, Petyr şi sonie.

În felul acesta ajungea la a doua întrebare: cum îl adusese Ariel aici? În sferele verzi de pe Golden Gate nu existase niciun pavilion pentru faxare vizibil. Dacă ar fi existat – dacă Savi ar fi sugerat măcar o conexiune fax cu Podul –, el n-ar fi zburat cu sonieul până acolo după arme şi muniţie şi pentru a încerca să-l ducă pe Odiseu în crio-nişa de vindecare. Nu… Ariel utilizase un

alt mijloc de a-l transporta prin spaţiu către acest loc întunecos, înăbuşitor, care mirosea a putreziciune şi colcăia de insecte.

Întrucât era târât prin beznă la nici zece paşi în urma avatarului biosferei – cel puţin aşa îl identificase odată Prospero –, Harman îşi dădu seama că i-ar fi putut pune pur şi simplu întrebările acelea. În cel mai rău caz, spiritul alburiu – cu trupul strălucind vizibil sub lumina stelelor, când traversau ocazionalele poieniţe din junglă – nu i-ar fi răspuns.

Ariel îi răspunse la ambele întrebări, mai întâi la a doua.

– Îţi voi mai ţine tovărăşie doar câteva ceasuri, rosti forma micuţă. Apoi va trebui să te duc la stăpânul meu, la scurtă vreme după ce auzim cântatul cocoşului îngâmfat… dacă în locul acesta mizerabil ar exista cocoşi îngâmfaţi.

– Stăpânul tău Prospero?

Nu primi niciun răspuns.

– Şi care este numele acestui loc mizerabil?

Spiritul râse, un sunet precum clinchetul de clopoţei, dar nu pe de-a întregul neplăcut.

– Ei ar trebui să-i spună acestui codru Creşa lui Ariel, fiindcă aici, în urmă cu de zece ori câte două sute de ani, am luat fiinţă – înălţându-mă spre conştiinţă dintr-un miliard de senzori receptori-emiţători mici pe cari oamenii de stil-vechi-vechi – tagma ta, oaspete – îi numeau ’comandate. Copacii vorbeau atât cu stăpânii lor oameni, cât şi între ei, flecărind în reţeaua străveche care devenise noosfera în formare, pălăvrăgind despre temperaturi şi cuiburi de păsări, nou-născuţi şi kilograme pe metru pătrat de presiune osmotică şi străduindu-se să cuantifice osmoza în felul în cari un funcţionar rigid îşi numără mărgelele şi oglinzile şi le consideră comori. *Zekii* – iubitele mele unelte, din cari prea multe mi-au fost răpite pentru activităţi cheltuitoare de timp pe planeta roşie de către stăpânul monstru-mag – au apărut în acelaşi chip, desigur, totuşi nu aici, preacinstite oaspete, nu aici, nu, nu.

Harman nu înţelese aproape nimic din toate cuvintele acelea, însă Ariel vorbea – bătea câmpii – şi ştia că dacă-l putea menţine angajat în conversaţie, mai devreme sau mai târziu avea să afle şi lucruri importante.

– Prospero, stăpânul tău, te-a numit avatarul biosferei, când am vorbit cu el acum nouă luni, pe insula lui orbitală.

– Sigur că da, rosti Ariel, şi râse iarăşi, iar eu îl numesc pe

Prospero, căruia tu îi zici stăpânul meu, Căcatul cu Moţ.

Făptura întoarse capul spre el şi chipul mic verde-alburiu străluci ca o plantă tropicală fosforescentă când pătrunseră pe o porţiune a potecii complet cufundată în beznă sub frunzişul atotînconjurător.

– Harman, soţul Adei, prietenul lui Nimeni, în ochii mei tu iaşti un păcătos, un om al cărui destin are însemnătate, cel puţin în acest tărâm de jos, mai puţin pentru ce iaşte în el decât pentru forma-i palidă. Tu, între toţi oamenii, iaşti cel mai nepriincios de a trăi – cu-atât mai puţin de a-ţi trăi până la capăt cele Cinci Douăzeci, asemenea unuia dintre prânzurile de mult gătite ale fârtatului Caliban – fiindcă timpul şi talazurile timpului te-au scos din minţi. Şi chiar aceia cu-aşa curaj, să ştii, îşi pun ştreangul ori se-neacă.

Nu înţelese nimic din cuvintele acelea şi, cu toate că-i puse multe alte întrebări, Ariel nu răspunse şi nici nu mai vorbi decât când răsăriră zorii, după trei ore şi mulţi kilometri.

La o oră după ce Harman fu sigur că nu-i mai rămăsese strop de energie, îi îngăduiră să se oprească şi să se rezeme de un bolovan uriaş, să-şi tragă răsuflarea. Când se lumină, îşi dădu seama că nu era un bolovan.

Era de fapt un zid ce făcea parte dintr-o clădire ale cărei niveluri se retrăgeau odată cu înălţimea; din siglările lui, bănuia că structura se numea templu. Apoi Harman înţelese ce atingeau mâinile sale şi ce vedeau ochii săi.

Fiecare centimetru pătrat al templului mare fusese sculptat. Unele sculpturi erau mari – late cât lungimea braţului său –, însă majoritatea erau îndeajuns de mici pentru a le putea acoperi cu palma.

În sculpturi – care deveneau tot mai clare, pe măsură ce răsăritul tropical sângera lumină prin jungla de deasupra –, bărbaţi şi femei făceau dragoste – făceau sex – întrucât erau bărbaţi cu mai mult de o singură femeie, bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei, femei cu bărbaţi şi cu ceea ce păreau a fi cai, bărbaţi cu elefanţi, femei cu tauri, femei cu femei cu maimuţe cu bărbaţi cu bărbaţi cu bărbaţi…

Harman rămase holbându-se. În cei nouăzeci şi nouă de ani ai săi nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Pe un nivel de sculpturi, chiar la înălţimea ochilor, vedea un bărbat cu capul între

picioarele unei femei, în timp ce alt bărbat, care-l călărea pe primul, îşi oferea penisul erect către gura femeii încordate, pe când îndărătul ei o a doua femeie, care purta un soi de penis artificial, o pătrundea pe prima femeie pe la spate, iar acea primă femeie, care-i bucura pe cei doi bărbaţi şi pe femeia dindărătul ei, întindea braţul spre un animal pe care Harman îl recunoscu din drama turin ca fiind un cal, masturbând armăsarul excitat. Cealaltă mână liberă a ei masa organele genitale ale unui personaj masculin care stătea în picioare lângă cal.

Se îndepărtă de peretele templului şi privi în sus la structura de piatră acoperită pe alocuri de iederă şi liane. Existau mii – poate zeci de mii – de variaţiuni pe tema aceea, prezentându-i aspecte ale sexului pe care nu şi le imaginase niciodată, pe care *nu şi le-ar fi putut* imagina niciodată. De pildă, unele dintre imaginile cu elefanţi… Figurile umane erau stilizate, chipurile şi sânii ovali, ochii migdalaţi, gurile femeilor şi bărbaţilor arcuindu-se în surâsuri încântate şi decadente.

– Ce este locul ăsta? întrebă el.

Ariel cântă în falset:

Sus, abia zărite prin pâcla înaltă,
Stranii lucruri rămase în urma unui popor stins demult,
Ce însemnau, pentru cei care-acum sunt ţărână,
Întruchipările răvăşite ale iubirii şi poftei?[4]

Harman încercă din nou.

– *Ce* este locul ăsta?

Pentru prima dată, Ariel răspunse simplu:

– Khajuraho.

Cuvântul nu însemna nimic pentru bărbat.

Spiritul biosferei făcu un gest, doi dintre *zekii* micuţi, verzi, în mare parte transparenţi, atinseră braţele lui Harman şi alaiul se îndepărtă de templu, urmând o cărare abia vizibilă prin junglă. Uitându-se în urmă, bărbatul întrezări o ultimă imagine a clădirii din piatră – a *clădirilor,* îşi dădu el seama acum, fiindcă acolo erau mai multe temple, toate sculptate cu frize erotice – şi observă iarăşi că jungla le acoperise aproape complet. Figurile care se împerecheau erau înconjurate de liane, parţial ascunse de iarbă şi strâns apăsate de rădăcini şi tentacule verzui.

---

[4] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

Apoi locul numit Khajuraho dispăru în vegetaţia verde şi el se concentră asupra urmăririi anevoioase a lui Ariel.

În vreme ce razele soarelui iluminau încâlceala sălbatică a junglei din jurul lor – zece mii de nuanţe de verde, majoritatea fiind tonuri pe care bărbatul nu şi le închipuise niciodată – nu se putea gândi decât cum să se întoarcă la Ardis şi Ada, sau cel puţin la Pod, înainte ca Petyr să plece cu sonieul. Nu dorea să aştepte trei zile până ce Petyr avea să revină s-o ia pe Hannah şi pe refăcutul – de-i refăcea crio-nişa aceea viaţa şi sănătatea – Nimeni/Odiseu.

– Ariel? se adresă el brusc formei micuţe care părea să plutească în faţa şirului de *zeki* dinaintea lui.

– Da, domnule?

Caracterul androgin al vocii altfel plăcute îl tulbura.

– Cum m-ai adus de la Golden Gate în jungla aceasta?

– Strămutarea-mi nu fuse-ndestul de blândă, omule?

– Ba da, zise el, temându-se că făptura alburie se va lansa în alte bolboroseli lipsite de înţeles. Dar *cum* ai procedat?

– Tu cum cutreieri dintr-un loc în altul, când nu zaci întins pe pântec în farfuria sonie?

– Noi faxăm. Însă la Golden Gate nu exista niciun pavilion pentru faxare… niciun nod-fax.

Ariel pluti mai sus, atingând ramurile şi trimiţând o ploaie de picături peste *zeki* şi Harman.

– Prietenul tău Daeman a mers la un pavilion pentru faxare când alozaurul l-a mâncat cu zece luni în urmă?

Harman se opri. *Zekii* care continuau să-l ţină de braţe se opriră imediat, fără să-l tragă mai departe.

Bineînţeles, gândi Harman. Adevărul acela stătuse toată viaţa înaintea ochilor săi. El îl văzuse toată viaţa… dar fusese orb. Când cineva faxa la inelele orbitale, în oricare dintre cei patru Douăzeci normali de viaţă ai săi, se ducea la cel mai apropiat pavilion pentru faxare. Când cineva dorea să se faxeze oriunde, se ducea la cel mai apropiat pavilion nod-fax. Însă când cineva era rănit – sau ucis, devorat, aşa cum fusese Daeman, făcut bucăţi într-un accident bizar –, *inelele orbitale* te faxau la ele.

Harman fusese acolo, pe Insula lui Prospero, în cuvele firmeriei în care soseau corpuri goale, erau vindecate de substanţele nutritive care bolboroseau şi de viermii albaştri, după care erau faxate înapoi. El şi Daeman se faxaseră ei înşişi, la instrucţiunile

lui Prospero, distrugând servitorii şi reglând cadranele şi manetele virtuale pentru a faxa acasă cât mai multe dintre corpurile aflate sub tratament.

Oamenii puteau fi faxaţi fără să se ducă la un pavilion pentru faxare, fără să pornească de la unul dintre cele trei sute de noduri-fax cunoscute. Văzuse asta toată viaţa lui – aproape o sută de ani –, totuşi nu *văzuse* niciodată ceea ce ar fi putut vedea. Ideea că post-oamenii te luau în căminul lor când erai rănit sau ucis înainte de al Cincilea Douăzeci al tău era prea înrădăcinată. Nodurile-fax însemnau ştiinţă; aducerea în firmerie pentru tratament de urgenţă aducea cumva cu religia.

Însă firmeria din Insula lui Prospero avea maşini care faxau pe oricine de oriunde, fără să se bazeze pe noduri şi pavilioane.

Iar Harman şi Daeman distruseseră firmeria şi Insula lui Prospero.

Zekii îl traseră de braţe, îndemnându-l să meargă mai departe, dar o făcură cu blândeţe. Bărbatul nu se mişcă. Intensitatea gândurilor sale îl ameţea; dacă *zekii* nu l-ar fi ţinut, ar fi căzut pe solul junglei.

Insula lui Prospero fusese distrusă – el şi toţi oamenii de stil-vechi văzuseră bucăţile care arseseră luni de zile pe cerul nopţii – totuşi Ariel se putea faxa – un fel de faxare liberă, independentă de noduri, portaluri şi pavilioane. Ceva din inelele orbitale – ori chiar de pe Pământ – găsea spiritul, îl codifica şi-l faxa, iar azi făcuse acelaşi lucru şi cu Harman, de pe Pod până aici... oriunde ar fi însemnat „aici" şi Khajuraho. Foarte posibil, pe cealaltă parte a Pământului Harman s-ar fi faxat acasă la Ada, dacă l-ar fi determinat pe Ariel să dezvăluie secretul acestei faxări libere.

Zekii îl traseră din nou, blând, totuşi insistent. Ariel era departe, plutind spre un petic de lumină solară strălucitor din junglă. Nu dorea să le facă necazuri *zekilor.* Nu dorea nici să-l piardă din vedere pe Ariel – spiritul era biletul lui de faxare către casă.

Se grăbi, poticnindu-se, să-l ajungă din urmă pe avatarul biosferei Pământului.

În primul moment când ieşiseră în poiană, soarele era atât de strălucitor, încât Harman miji ochii şi-i acoperi, astfel că nu văzu imediat structura care se înălţa deasupra lui. Când o zări însă,

încremeni locului.

Obiectul – structura, nu era tocmai o clădire – era gigantic, ridicându-se potrivit estimărilor lui Harman – şi estimările pe care le făcea dimensiunilor obiectelor fuseseră întotdeauna incredibil de bune – la o înălţime de minimum trei sute de metri. Poate chiar ceva mai mult. Nu avea înveliş; mai exact, întreaga structură era un schelet ca o dantelărie din zăbrele şi grinzi de metal întunecat ce pornea în sus şi spre interior de la o bază pătrată uriaşă, cu care se conecta prin arcuri metalice semicirculare la nivelul vârfurilor arborilor, după care continua să se curbeze către interior până ce devenea o turlă a cărei măciulie întunecată din vârf se afla hăt, hăt deasupra. Bărbatului îi veni în minte o expresie pe care o descrisese odată Hannah, experta în metal: *fier forjat.* Simţea că sigur toate zăbrelele, arcurile, grinzile şi reţeaua dantelată deschisă la care se holba sub soarele fierbinte al junglei erau făcute dintr-un soi de fier.

– Ce-i asta? şuieră el.

Zekii îi dăduseră drumul şi se retrăseseră în umbra copacilor, parcă temându-se să se apropie mai mult de baza turnului incredibil. Harman observă că nimic nu creştea pe suprafaţa de aproape jumătate de hectar din jurul acelei baze, cu excepţia unei ierbi scurte, perfect întreţinute. Era ca şi cum puterea structurii în sine ţinea jungla la distanţă.

– Şapte mii de tone, rosti Ariel cu un glas mult mai masculin decât folosise până atunci. Două milioane şi jumătate de nituri. Patru mii trei sute unsprezece ani vechime – sau cel puţin aceasta era vechimea originalului. Există paisprezece mii ca el în *eiffelbahnul* lui Han Ho Tep.

– *Eiffelbahn…* repetă Harman. Nu…

– Haide, se răsti spiritul biosferei.

Vocea îi era acum intens masculină, puternică, profundă, ameninţătoare, pe care nu cutezai s-o sfidezi.

La baza unuia dintre picioarele arcuite se găsea un fel de colivie din fier forjat.

– Suie, rosti Ariel.

– Trebuie să ştiu…

– Suie şi vei afla tot ce trebuie să ştii, spuse avatarul biosferei. Inclusiv cum să te-ntorci la scumpa ta Ada. Rămâi aici şi vei muri.

Harman păşi în colivie. Un grătar din fier glisă şi închise

intrarea. Transmisii zăngăniră, metal scrâşni şi colivia începu să se ridice pe o traiectorie curbată, urmând o suită de cabluri şi şine de metal.

– Nu vii? strigă bărbatul în jos, spre Ariel.

Spiritul nu răspunse. Liftul continuă să se ridice în turn.

42

Turnul părea să aibă trei platforme intermediare principale. Prima, şi cea mai lată, era imediat deasupra nivelului vârfurilor copacilor junglei. Harman privi peste un covor verde compact. Ascensorul nu se opri.

A doua platformă se afla îndeajuns de sus pentru ca liftul să suie aproape vertical şi el se mută în centrul coliviei mici. Privind în sus şi în afară, putea zări o serie de cabluri care porneau din vârful turnului şi dispăreau spre est şi vest, curbându-se puţin în depărtare. Elevatorul nu se opri la a doua platformă.

A treia platformă, şi cea din urmă, se găsea la trei sute de metri deasupra solului, imediat sub vârful în formă de dom, cu o măciulie de antene. Aici liftul încetini şi se opri – roţi dinţate străvechi hârâiră şi patinară, colivia ascensorului căzu doi metri şi Harman se prinse de barele din fier forjat şi se pregăti să moară.

O frână opri colivia. Uşa din fier forjat glisă, retrăgându-se. Cu picioare tremurătoare, bărbatul traversă cei doi metri de pasarelă din fier cu podişcă din scânduri de lemn putrezite. În faţa lui, o uşă mult mai îngrijit lucrată – panouri lustruite din mahon montate în filigran de fier forjat – zăngăni, vibră, apoi se deschise cu un şuierat. El rămase locului doar o secundă înainte de a pătrunde în interiorul întunecat. Orice era preferabil podeţului expus, situat la trei sute de metri deasupra dantelăriei de zăbrele care dispărea într-un vertij de fier în jos.

Se afla într-o încăpere. După ce uşa şuieră şi zăngăni, închizându-se în urma lui, îşi dădu seama că înăuntru era cu zece-cincisprezece grade mai frig decât afară, la soare. Stătu nemişcat câteva secunde, îngăduindu-le ochilor să se adapteze la penumbra relativă.

Se găsea pe un balconaş de intrare, mic, acoperit cu un covoraş şi tapetat de cărţi, care făcea parte dintr-o încăpere mai mare. O scară din fier forjat cobora în spirală către podeaua

principală a interiorului şi suia, trecând prin tavan, spre un eventual etaj.
Harman coborî.
Nu văzuse niciodată asemenea mobile – stilul lor era straniu, cu pompoane şi tapisate cu velur roşu; peretele-fereastră de pe latura de sud a încăperii era acoperit cu draperii groase, ale căror ciucuri aurii atingeau covorul cu desene maronii şi roşii complicate. Pe peretele de nord exista un şemineu şi privi cu atenţie construcţia din fier negru şi teracotă verde smălţuită. O masă lungă cu picioare minuţios sculptate se întindea pe minimum trei metri din lungimea de cinci metri a peretelui-fereastră, ale cărui ochiuri din sticlă păreau cel puţin la fel de complicate ca dantela unei plase de păianjen. Restul mobilelor consta din taburete excesiv de capitonate cu perne excesiv de capitonate, scaune sculptate din lemn negru, strălucitor, cu inserţii de metal auriu, iar peste tot se zăreau exemple a ceea ce Hannah îi spusese odată că era alamă lustruită.
Un furtun straniu de tub acustic cu extremitatea evazată din alamă lustruită; manete din alamă lustruită inserate în casete din lemn cireşiu montate pe pereţi; pe tăblia mesei lungi se înălţau instrumente din alamă – unele cu butoane din alamă pe care să apeşi şi rotiţe dinţate care se învârteau lent, tot pe masă era un astrolab cu cercuri din alamă, care se roteau în interiorul unor cercuri mai mari din alamă, şi o lampă din alamă lustruită care strălucea cu lumină blândă. Pe masă erau întinse hărţi, fixate locului prin emisfere mici din alamă; alte hărţi erau strânse sul într-un coş din alamă.
Harman înaintă repede şi privi flămând hărţile, scoase mai multe suluri şi le derulă, fixându-le cu emisferele din alamă.
Nu mai văzuse niciodată asemenea hărţi. Totul era desenat pe grile, dar în interiorul pătratelor grilelor respective existau zece mii de linii ondulate paralele – unele foarte apropiate, acolo unde harta era colorată în maro sau verde, unele depărtate, acolo unde harta arăta întinderi de alb. Existau de asemenea pete neregulate de culoare albastră, despre care Harman bănui că ar fi fost lacuri sau mări, şi linii albastre mai lungi, sinuoase, despre care credea că erau râuri, alături de care figurau nume improbabile: Tungabhadra, Krishna, Godavari, Normada, Mahanadi şi Ganga.
Pe pereţii estic şi vestic ai odăii, înconjurând ferestre mai mici,

însă alcătuite tot din ochiuri, se aflau şi mai multe poliţe, şi mai multe cărţi, şi mai multe obiecte din alamă, statuete din jad, maşinării din bronz.

Harman se repezi la rafturi, scoase trei cărţi şi simţi cum izul secolelor se ridică din hârtia străveche, totuşi încă solidă şi din copertele de piele groasă. Titlurile îi făcură inima să-i bubuie: *A treia dinastie a lui Han Ho Tep – 2601–2939, Scripturile Ramayana şi Mababharata revizuite potrivit ciborgului Ganesha* şi *Întreţinerea* eiffelbahnului *şi interfaţa AI.* Harman aşeză palma dreaptă pe prima carte, închise ochii pentru a apela funcţia-siglare, apoi ezită. Dacă ar fi avut timp, ar fi preferat *să lectureze* aceste cărţi – să intoneze fiecare cuvânt şi să ghicească definiţiile cuvintelor din context. Era lent, laborios, obositor, dar el câştiga întotdeauna mai mult din lectură decât din siglare.

Aşeză cu respect cărţile pe tăblia lustruită a mesei, lipsită de orice firicel de praf, şi sui iute scara circulară, spre nivelul de deasupra balconaşului.

Acesta era un dormitor; căpătâiul patului era din cilindri de alamă lustruită, cuvertura era catifea roşu-bogat, cu marginile acoperite de desene complexe, învolburate. Un scaun se găsea lângă un lampadar din alamă – un scaun mai larg şi care părea confortabil, cu design floral, lângă care era lipită o pernă mare rotundă şi înaltă, ca un taburet, din piele cu ciucuri. Exista şi o odăiţă – o cameră de baie cu o toaletă ciudată din porţelan sub un rezervor din porţelan, din care atârna un lanţ terminat printr-un mâner din alamă, ochiuri de vitralii pe peretele vestic, robinete din alamă la chiuvetă, o cadă uriaşă din porţelan alb pe picioare în formă de gheare, tot cu robinete din alamă. Harman reveni în dormitor; peretele nordic de aici era alcătuit de asemenea din ferestre – ba nu, din uşi cu ochiuri din geam şi clanţe din fier forjat.

Deschise o uşă şi ieşi pe un balcon din fier forjat, la trei sute de metri deasupra junglei. Soarele şi arşiţa îl izbiră ca un pumn fierbinte. Clipi repede şi nu avu curaj să stea pe podeaua din fier a balconului – prin ea, putea zări dantelăria turnului de dedesubt, însă ar fi fost suficient un tremur slab pentru a-l face să cadă afară unde nu-l aştepta decât hăul, trei sute de metri de văzduh.

Ţinându-se strâns de uşă, se aplecă în exterior suficient de mult ca să vadă că pe balconul lat de trei metri existau scaune din fier acoperite de perne roşii şi o masă. Uitându-se în sus,

văzu cocoaşa din fier de deasupra încăperii pe două niveluri – un volant metalic uriaş aflat imediat sub domul care scânteia auriu în vârful turnului, cu cabluri mai groase decât antebraţul şi coapsa lui, ce se îndreptau spre est şi vest. Mijind ochii către est, Harman putea distinge altă linie verticală a unui turn întunecat – oare cât de departe era? – văzut de la înălţimea aceasta, trebuiau să fie minimum şaizeci de kilometri. Se întoarse spre vest, unde dispărea duzina de cabluri, dar acolo nu se zăreau decât nori negru-vineţii de furtună pe orizont.

Reveni în dormitor, închise uşile cu grijă şi coborî scara până jos de tot, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte şi gât cu mâneca tunicii. Era atât de delicios de răcoare aici, încât deocamdată nu simţea niciun imbold de a reveni în junglă.

– Salut, Harman, rosti un glas familiar din semiîntunericul de lângă masă şi draperiile întunecate.

Prospero era mult mai material decât şi-l reamintea din întâlnirea lor, care avusese loc cu luni în urmă pe stânca orbitală, sus în inelul-e. Pielea zbârcită a magului nu mai era transparentă, aşa cum fusese holograma sa. Mantia din mătase şi lână azurie, brodată cu planete aurii, comete sure şi stele arzătoare din mătase roşie, atârna acum în falduri grele şi se târa în urma lui pe covorul turcesc. Harman văzu părul lung, alb-argintiu, coborând ca o cascadă îndărătul urechilor ascuţite ale bătrânului şi observă petele vârstei pe fruntea şi mâinile sale, ca şi îngălbenirea uşoară, ca de gheare, a unghiilor. Mai observă aparenta soliditate a toiagului sculptat pe care bătrânul mag îl strângea în mâna dreaptă şi felul în care papucii lui albaştri păreau să aibă greutate, când îi târşâi peste podeaua din lemn şi covorul gros.

– Trimite-mă acasă, ceru el, păşind către bătrân. *Acum.*

– Răbdare, răbdare, om pe nume Harman, prieten al lui Nimeni, rosti Prospero, arătându-şi dinţii îngălbeniţi într-un surâs uşor.

– Mă fut în ea de răbdare! izbucni Harman.

Până în clipa aceea nu avusese habar cât de mânios era pe faptul că fusese răpit de pe Pod de către Ariel, că fusese luat de lângă Ardis şi Ada şi copilul lui nenăscut, aproape cu siguranţă la ordinul acestei făpturi în mantie albastră cu mers târşâit. Se apropie cu încă un pas de bătrân, se întinse, apucă mâneca largă

a magului…

Şi fu azvârlit mai bine de doi metri spre înapoi prin încăpere, lunecă de pe covor pe podeaua lustruită şi se opri pe spate, clipind repede pentru a alunga imaginile remanente de cercuri oranj de pe retină.

– Nu sufăr să m-atingă cineva, rosti încet Prospero. Nu mă face să te dojenesc cu cârja aceasta de om bătrân.

Îşi ridică foarte puţin toiagul de mag. Harman se sculă într-un genunchi.

– Trimite-mă înapoi. Te rog! N-o pot lăsa pe Ada singură. Nu acum…

– Ai ales deja făgaşul acesta, nu? Nu ai fost silit să-l duci pe Nimeni la Machu Picchu şi nici nu ţi s-a împotrivit cineva.

– Ce vrei tu, Prospero?

Harman se ridică în picioare, străduindu-se fără succes să-şi alunge ultimele cercuri roşu-oranj din vedere, şi se aşeză în cel mai apropiat scaun din lemn.

– Şi cum ai supravieţuit distrugerii asteroidului orbital? Crezusem că holograma ta era captivă acolo, împreună cu Caliban.

– Da, aşa era, răspunse Prospero, plimbându-se înainte şi înapoi. O părticică din mine, poate, dacă e să judecăm pe ansamblu, însă o părticică esenţială. Tu m-ai adus înapoi pe Pământ.

– Eu… începu Harman. Sonieul? Ţi-ai încărcat cumva holograma în memoria sonieului?

– Da.

Harman clătină din cap.

– Ai fi putut chema oricând vehiculul sus, la insula orbitală.

– Nu-i adevărat. Era maşina lui Savi şi face drumuri la orbită doar pentru pasagerii umani. Eu nu mă prea… calific.

– Şi-atunci cum a scăpat Caliban? Ştiu sigur că n-a fost în sonie cu mine, Daeman şi Hannah.

Prospero strânse din umeri.

– Aventurile lui Caliban sunt de acum exclusiv preocupările sale. Mizerabilul nu mă mai slujeşte.

– Îl slujeşte din nou pe Setebos.

– Da.

– Totuşi Caliban *a supravieţuit* şi a revenit după secole pe Pământ.

– Da.

Harman suspină şi se frecă cu mâna pe faţă. Brusc, se simţi foarte obosit şi foarte însetat.

– Lada din lemn de sub balconaş este un fel de răcitor. Acolo există mâncare… şi sticle de apă pură.

Bărbatul se îndreptă fulgerător de spate.

– Îmi citeşti gândurile, magule?

– Nu. Expresia feţei. Nu există hartă mai evidentă decât faţa omenească. Du-te – ia-ţi de băut. Eu o să mă instalez aici, lângă fereastră, şi-o să-ţi aştept întoarcerea, reîmprospătat, ca interlocutor.

Harman simţi cât îi tremurau picioarele şi braţele când se îndreptă către lada mare din lemn cu mâner de alamă, apoi privi aproape un minut la sticlele de apă şi grămezile de mâncare în ambalaje transparente. Bău cu nesaţ.

Reveni în centrul covorului roşu-maroniu, unde Prospero stătea la masă cu razele soarelui în spatele său.

– De ce l-ai pus pe Ariel să m-aducă aici?

– Din respect pentru exactitate, i-am cerut de fapt spiritului biosferei mele să te aducă în jungla de lângă Khajuraho, deoarece faxarea nu este îngăduită pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul *eiffelbahnului.*

– *Eiffelbahn?* repetă el, continuând să soarbă din sticla cu apă rece ca gheaţa. Aşa numiţi tu şi Ariel turnul acesta?

– Nu, nu, dragul meu Harman. Aşa am numit noi – sau Han Ho Tep, ca să fiu mai exact, deoarece gentlemanul acela a construit *eiffelbahnul* cu nişte milenii în urmă – acest *sistem.* Nu suntem decât într-unul dintre… ia să vedem… cele paisprezece mii opt sute de turnuri identice.

– De ce sunt aşa multe?

– Aşa a vrut Hanul, răspunse magul. Şi acesta este numărul de Turnuri Eiffel necesare pentru a conecta cablurile de la coasta de est a Chinei până la Breşa Atlantică de pe coasta Spaniei, cu toate căile principale, ramificaţiile, liniile secundare şi aşa mai departe.

Harman nu avea idee despre ce vorbea bătrânul.

– *Eiffelbahnul* este un fel de sistem de transport?

– O oportunitate pentru tine ca să călătoreşti şi altfel, în stil mare. Sau ar trebui să spun – ca *noi* să călătorim în stil, fiindcă te voi însoţi pe o mică parte din drum.

– Nu călătoresc nicăieri cu tine, până ce…

Apoi se opri, scăpă sticla cu apă pe podea şi se prinse cu ambele mâini de masa grea.

Întreaga platformă pe două niveluri, aflată la înălţimea de trei sute de metri pe turn, se legănase. Se auziră un zăngănit şi un scrâşnet metalic, un scârţâit înspăimântător, după care structura se înclină, se cutremură din nou, şi se înclină şi mai mult.

– Cade turnul! răcni el.

Prin multele ochiuri de geam în ramele lor complexe din fier, văzu cum îndepărtatul orizont verde se apleacă, se cutremură, după aceea se apleacă iarăşi.

– Câtuşi de puţin, zise Prospero.

Habitatul cu două niveluri cădea – luneca de pe turn, scârţâind şi scrâşnind peste metalul uscat, ca şi cum mâini metalice uriaşe îl împingeau în văzduhul rarefiat.

Harman sări în picioare, decise să alerge către uşa de la balconaş, dar apoi se prăbuşi în genunchi şi palme, când habitatul căzu liber de pe turn pe o înălţime de minimum cinci metri, după care se cutremură violent înainte de a începe să alunece spre vest.

Cu inima bubuind, bărbatul rămase în genunchi, în timp ce casa uriaşă se legănă periculos înainte şi înapoi pe axa lungă, după aceea se stabiliză. Deasupra lor scrâşnetul se transformă într-un zumzet de mulţi decibeli. Harman se sculă, îşi găsi echilibrul, se împletici către masă şi privi pe fereastră.

Turnul se afla în stânga lor şi se micşora, iar în locul unde fusese acest apartament cu două niveluri de la înălţimea de trei sute de metri se vedea un petic de cer deschis. Zărea cablurile deasupra capului şi înţelese acum că zumzetul avea legătură cu volantul din carcasa de deasupra lor. *Eiffelbahnul* era un fel de sistem de teleferic, iar structura aceasta mare din fier ca o casă era telecabina. Linia verticală pe care o văzuse mai devreme spre est fusese alt turn, similar celui pe care tocmai îl părăsiseră. Iar telecabina se mişca iute către vest.

Bărbatul se întoarse spre Prospero şi se apropie cu un pas, totuşi se opri înainte de a intra în raza toiagului solid al magului.

– Trebuie să mă laşi să mă-ntorc la Ada, rosti el, încercând să fie ferm, dar neauzind decât jalnicul scâncet implorator din glasul său. Voynicşii sunt de jur împrejurul Palatului Ardis. N-o pot lăsa să rămână acolo în pericol… fără mine. Te rog, Lord Prospero. Te

rog!

– Este prea târziu ca tu să mai intervii acolo, Harman, prietenul lui Nimeni, replică Prospero cu vocea lui răguşită de bătrân. Ce s-a petrecut la Palatul Ardis s-a petrecut, şi gata. Să lăsăm însă deoparte necazurile pribegiilor noastre, domnule, şi trecutele dureri să nu ne-ncarce aducerea-aminte. Fiindcă ne-am îmbarcat acum într-un nou voiaj – cu siguranţă, esenţa prefacerii-oceanice, prietene al lui Nimeni – şi unul dintre noi va fi-n curând un bărbat mai înţelept, mai pătrunzător şi mai complet, în vreme ce duşmanii noştri – mai precis, negura pe care-am crescut-o şi ferit-o de Sycorax – vor bea din apa mării şi fi-vor siliţi să se hrănească cu rădăcinile veştede ale eşecului şi cu cojile dispreţului.

43

O furtună clocotea pe muntele Olimp şi în jurul său. O furtună de nisip planetară acoperise Marte într-un văl roşiatic şi vânturile urlătoare se învolburau în jurul câmpului de forţă *aegis,* pe care dispărutul Zeus îl lăsase în jurul căminului zeilor. Particule electrostatice excitaseră în asemenea măsură scutul, încât fulgerele licăreau zi şi noapte în jurul piscului Olimpului, iar tunetele huruiau în subsonice. În apropierea vârfului muntelui, lumina soarelui era difuzată într-o strălucire mată, sângerie, punctată de perdele de fulgere şi de vuietul permanent al vântului şi tunetelor.

Ahile – continuând s-o poarte pe iubita sa, moarta regină amazoană Pentesilea – se teleportase cuantic la locuinţa captivului său, Hefaistos, zeul focului, Făurar-şef al tuturor zeilor, soţul Aglaiei, cunoscută de asemenea şi drept Charis – „încântarea artei”, una dintre cele mai frumoase Graţii. Unii spuneau că fusese construită tot de Făurar.

Hefaistos nu se teleportase cuantic direct în casa lui, ci la uşa ei din faţă. Pentru o privire neatentă, faţada reşedinţei zeului şchiop al focului semăna cu cea a oricărui alt palat al nemuritorilor – piatră albă, coloane albe, portic alb –, dar aceasta nu era decât intrarea; de altfel, el îşi construise locuinţa şi atelierele întinse pe abruptul versant de miazăzi al Olimpului, departe de Lacul Caldeira şi de pâlcul de case-temple uriaşe ale zeilor. Locuia într-o peşteră.

Era însă o peşteră impresionantă, văzu Ahile, când, târându-şi piciorul, Hefaistos îl conduse înăuntru şi zăvorî în urma lor mai multe uşi de fier.

Cavitatea fusese săpată în roca neagră şi masivă a Olimpului, iar această singură sală se întindea pe sute de metri, pierzându-se în penumbre. Peste tot se vedeau mese, dispozitive ezoterice, lentile amplificatoare, unelte şi maşinării în diverse stadii de creare sau dezmembrare. În adâncul peşterii vuia o vatră deschisă, cu oţel lichid bolborosind ca lava portocalie. Mai aproape de partea din faţă, unde taburete, sofale, mese joase, un pat şi coşuri cu cărbuni marcau spaţiul de locuit al lui Hefaistos, delimitându-l în atelierul nesfârşit, stăteau, în picioare ori aşezate, şi mergeau fecioare din aur – scandaloasele *ucenice* ale lui – femei-maşini cu nituri, ochi omeneşti, sâni din metal şi vagine din carne sintetică moale, care aveau însă – aşa spuneau istoriile – suflete furate de la fiinţele omeneşti.

– Poţi s-o aşezi aici, spuse zeul-pitic, indicând tăblia ticsită a unui banc de lucru şi o curăţă, măturând-o cu antebraţul său păros.

Eliberându-l din strânsoarea sa pe zeu, Ahile îşi aşeză povara învelită în pânză cu cea mai mare blândeţe şi respect.

Chipul Pentesileei era vizibil şi Hefaistos îl privi aproape un minut.

– Era frumoasă, aşa-i. Şi se vede şi mâna Atenei în conservarea cadavrului. E clar c-au trecut câteva zile de la moarte, totuşi nu se observă nicio decolorare sau putrezire. Amazoana are obrajii încă îmbujoraţi. Te deranjează dacă las pânza mai jos, să-i văd şi eu ţâţele?

– Dac-o atingi pe ea sau linţoliul ei, rosti Ahile, te-omor.

Zeul ridică iute palmele.

– Gata, gata! Eram doar curios… Mâncare, porunci el, pocnind din palme. Şi-apoi să punem la punct strategia de readucere la viaţă a doamnei tale.

Slujitoarele din aur începură să vină cu tăvi cu mâncăruri calde şi cupe mari de vin pe masa rotundă din centrul cercului de sofale. Ahile cel-cu-pas-avântat şi hirsutul Hefaistos începură să înfulece zdravăn, fără să vorbească, numai pentru a cere mai multă mâncare sau carafa de vin.

Slujitoarele aduseră mai întâi ficat prăjit aburind, învelit în intestine de miel – una dintre mâncărurile favorite ale lui Ahile.

Veniră cu purcel la tavă umplut cu carnea multor păsări mici, stafide, nuci, gălbenuşuri de ou şi cărnuri condimentate. Aşezară pe masă blide cu tocană de porc care bolborosea, cu bucăţi de mere şi pere. Aduseră delicatese rare, ca burtă prăjită de purcea şi măsline cu năut pisat. Ca fel principal, serviră un peşte uriaş, prăjit până ce căpătase pe exterior o crustă crocantă şi maronie.

– Pescuit chiar din Lacul Caldeira al lui Zeus din vârful Olimpului, rosti Hefaistos cu gura plină.

Ca deserturi, şi pentru a-şi curăţa papilele între felurile de mâncare, aveau o sumedenie de fructe, bomboane şi nuci. Fecioarele din metal auriu aduseră tipsii cu smochine şi movile de migdale, alte tipsii cu curmale mari şi platouri întinse cu prăjituri cu miere delicioase din care Ahile mai gustase doar o singură dată, când vizitase micuţa cetate a Atenei. În cele din urmă sosi şi desertul cel mai iubit de Agamemnon, Priam şi alţi regi ai regilor: plăcinta cu brânză.

După prânz, servitoarele-roboţi curăţară masa şi podeaua şi aduseră multe carafe şi cupe cu două toarte pentru vin – cel puţin zece soiuri de vinuri. Hefaistos făcu onorurile de a amesteca vinul cu apă şi de a trece mai departe cupele uriaşe.

Zeul-pitic şi semizeul băură două ceasuri, dar niciunul nu intră în starea pe care poporul lui Ahile o numea *paroinia* – „nebunia beţiei”.

Cei doi bărbaţi tăcură în cea mai mare parte a timpului, însă servitoarele din aur goale petrecură pentru ei – înşiruindu-se şi dansând în jurul mesei în senzuala linie conga pe care esteţii ca Odiseu o numeau *komos.*

Omul şi zeul merseră pe rând la toaleta peşterii şi când reîncepură să bea vin, Ahile spuse:

– N-a pogorât încă noaptea? Nu-i vremea să mă duci la Sala Vraciului?

– Fiu al lui Thetis cea cu sânii mereu uzi, eşti chiar încredinţat că cuvele de vindecare de pe Olimp îţi vor readuce la viaţă păpuşica amazoană? Cuvele şi viermii ăia au fost concepuţi pentru a-i tămădui pe nemuritori, nu pe-o târfuliţă umană – oricât ar fi ea de frumuşică.

Ahile era prea beat şi distras ca să se simtă jignit.

– Zeiţa Atena mi-a spus că ele vor reînnoi viaţa pentru Pentesilea şi Atena nu minte.

– Atena nu face nimic altceva *decât* să mintă, zise Hefaistos

pufnind, şi ridică uriaşa cupă cu două toarte, sorbind adânc. Cu puţine zile în urmă, chiar tu aşteptai la poalele Olimpului, azvârlind cu pietre în *aegisul* impenetrabil al lui Zeus şi urlându-i Atenei să coboare şi să lupte, astfel ca s-o poţi ucide cu tot atâta uşurinţă cu cât ai vârât suliţa prin ţâţica amazoanei ăsteia. Ce s-a schimbat, nobile ucigaş-de-oameni?

Ahile se încruntă către zeul focului.

– Războiul ăsta Troian a fost… complicat, schilodule.

– Să bem pentru asta! făcu Hefaistos hohotind, şi ridică iarăşi cupa cea mare.

Când fură gata să se teleporteze cuantic la Sala Vraciului, cu Ahile îmbrăcat din nou în armură completă, cu spada ascuţită pe tocila zeului focului şi scutul lustruit, fiul lui Peleus se apropie de Pentesilea să-i ridice trupul pe umăr.

– Nu, spuse Hefaistos, las-o aici.

– Ce tot spui? mârâi Ahile. Pentru ea mergem doar la Sala Vraciului. N-o pot lăsa aici.

– Nu ştim ce zeu sau ce gărzi vor fi acolo-n noaptea asta, răspunse făurarul. Poate că va fi nevoie să te lupţi c-o falangă. Vrei să faci asta purtând pe umăr leşul unei amazoane? Sau intenţionai să-i foloseşti frumosul trup drept pavăză?

Ahile şovăi.

– Aici nu există nimic care să-i vatăme corpul. Am avut şi eu şoareci, lilieci şi gândaci, dar am construit pisici, şoimi şi călugăriţe mecanice care să scape peştera de ei.

– Totuşi…

– Dacă Sala Vraciului va fi goală, în trei secunde ne vom teleporta înapoi şi-i vom aduce leşul. Până atunci le voi porunci fecioarelor de aur s-o păzească.

Pocni din degetele lui boante şi şase servitoare din metal se poziţionară în jurul corpului amazoanei.

– Acum eşti gata?

– Da.

Ahile prinse antebraţul plin de cicatrice al lui Hefaistos şi cei doi dispărură din peşteră.

Sala Vraciului era goală. Niciun nemuritor nu era postat ca paznic. Mai surprinzător însă – chiar şi pentru Hefaistos – era faptul că numeroşii cilindri din sticlă erau goi. În noaptea aceasta niciun zeu nu era vindecat sau reînviat aici. În spaţiul uriaş,

luminat doar de câteva coşuri cu cărbuni ce ardeau blând şi de pâlpâirile violete ale cuvelor care bolboroseau, nimic nu se clintea, cu excepţia şchiopului Hefaistos şi a lui Ahile cel-cu-pas-avântat, care ţinea scutul ridicat.

Apoi Vraciul ieşi din penumbrele cuvelor ce bolborosesc.

Ahile înălţă şi mai mult scutul.

Stând deasupra trupului Pentesileei, Atena îi spusese – „Ucide-l pe Vraci – o creatură miriapod mare şi monstruoasă, cu prea multe braţe şi ochi. Distruge totul din sala lui” –, dar presupusese că zeiţa îl numise „miriapod” ca insultă, nu ca descriere literală.

Creatura avea trupul segmentat al unui miriapod, însă era înalt de zece metri şi se legăna, iar benzile circulare de ochi negri de pe segmentul cel mai de sus erau fixate asupra lui Ahile şi Hefaistos. Vraciul avea antene şi braţe segmentate – enorm de multe – şi mâini subţiri, cu degete ca firul de păianjen la capetele a şase dintre braţele acelea. Un segment corporal din partea superioară purta o vestă cu multe buzunare, umflate de unelte, iar cureluşe, benzi şi centuri negre prindeau alte unelte pe alte segmente ale trunchiului unduitor.

– Vraciule, strigă Hefaistos, unde sunt toţi?

Miriapodul uriaş se legănă, balansă braţele şi erupse într-o bâlbâială de zgomot din guri nevăzute.

– Ai înţeles? îl întrebă zeul pe Ahile.

– Ce să-nţeleg? A sunat ca şi cum un băieţaş ar fi răpăit cu băţul peste cuşca de coaste a unui schelet.

– A vorbit în greacă, să ştii, dar trebuie s-o-ncetineşti în minte, s-asculţi cu mai multă luare-aminte. Prietenul meu muritor nu te-a înţeles, strigă apoi către Vraci. Poţi să-ţi repeţi spusele?

– **Porunca Zeului Stăpânului Zeus Este Ca Nici un Muritor Să Nu Fie Introdus Vreodată Într-O Cuvă De Regerierare Fără Comanda Lui Personală. Zeul Stăpân Zeus Nu Poate Fi Găsit Niciunde. Şi Fiindcă Pe Olimp Vraciul Ascultă Doar De Porunca Lui Nu Pot Îngădui Unui Muritor Să Treacă Până Ce Zeus Nu Revine Pe Tronul Lui De Pe Olimp.**

– *Asta* ai înţeles? i se adresă Făurarul aheului.

– Ceva că făptura asta îl ascultă doar pe Zeus şi nu va-ngădui ca Pentesilea să fie pusă într-o cuvă fără porunca lui personală.

– Exact.

– Îl pot ucide pe gândacu-ăsta mare.

– Probabil că da, deşi se şopteşte că Vraciul este şi mai nemuritor decât noi, zeii recent-sosiţi. Însă, dacă-l omori, Pentesilea nu va fi readusă niciodată la viaţă. Numai Vraciul ştie cum să opereze maşinăriile şi să comande viermii albaştri şi verzi care fac parte din procesul de vindecare.

– Tu eşti Făurarul, rosti Ahile lovind cu spada în marginea scutului său de aur. Tu trebuie să ştii cum să operezi maşinăriile astea.

– Ştiu o pulă, mormăi Hefaistos. Asta nu-i tehnologie simplă, cum foloseam când eram doar post-oameni. N-am reuşit să-nţeleg niciodată maşinile cuantice ale Vraciului… şi chiar dacă le-aş fi înţeles, tot n-aş fi avut cum porunci viermilor albaştri să lucreze. Cred că ei răspund doar la telepatie şi doar Vraciului.

– Gândacu-ăsta a spus că el îl ascultă pe Zeus numai *pe Olimp,* rosti Ahile care se afla periculos de aproape de a-şi pierde cumpătul şi de a-i omorî pe zeul focului, pe miriapodul gigant şi pe toţi zeii care mai rămăseseră pe Olimp. Cine altul îi poate porunci?

– Cronos, răspunse Hefaistos cu un rânjet larg, dar el şi ceilalţi Titani au fost surghiuniţi în Tartar pentru vecie. În universul acesta numai Zeus îi poate zice Vraciului ce să facă.

– Şi unde-i Zeus?

– Nu ştie nimeni, mârâi Hefaistos, însă în absenţa lui zeii se luptă între ei pentru a prelua puterea. Bătăliile se desfăşoară acum în majoritate pe Pământul-Ilionului, unde zeii continuă să-şi susţină troienii sau grecii, iar Olimpu-i în general pustiu şi paşnic – de-aia m-am aventurat afară pe versantul căcatului ăstuia de vulcan, ca să evaluez stricăciunile suferite de escalatorul meu.

– De ce mi-ar fi dat Atena acest cuţit ucigător de zei şi mi-ar fi poruncit să-l omor pe Vraci după ce o va reînvia pe Pentesilea?

Ochii lui Hefaistos se lărgiră.

– Ea ţi-a spus să-l ucizi pe Vraci? Habar n-am de ce-ar fi poruncit aşa ceva, zise, cu voce înceată şi derutată. Are vreun plan, dar trebuie să fie unul nebunesc. Dacă Vraciul moare, cuvele astea vor fi inutile… toată nemurirea noastră ar fi o simplă glumă. Noi am putea trăi foarte mult timp, însă am suferi, fiu al lui Peleus. Am suferi teribil fără nano-reîntinerire.

Ahile se apropie de Vraci, trăgând spre sine faimosul lui scut, până ce ochii îi fulgerară prin fantele coifului sclipitor. Îşi scoase spada.

– O să-l fac să pornească cuvele pentru Pentesilea.

Hefaistos se repezi să-i prindă braţul.

– Nu, prietenul meu muritor! Crede-mă când îţi spun că Vraciul nu se teme de moarte şi nu va fi convins. Îl ascultă numai pe Zeus. Fără pulă ăsta de Vraci, viermii albaştri nu vor funcţiona. Fără pulele de viermi albaştri, cuvele sunt inutile. Fără pulele de cuve, regina amazoană va rămâne moartă-n pula mea, în vecii vecilor, amin!

Ahile se scutură furios de mâna Făurarului.

– Gândacul… ăsta… *trebuie* s-o pună pe Pentesilea în cuvele pentru tămăduire.

Pe când rostea cuvintele acelea, Ahile îşi reaminti din nou de porunca Atenei de a-l omorî pe Vraci. *Ce vrea căţeaua aia de zeiţă? În ce fel mă foloseşte? În ce scop? Nu-i nebună şi-n niciun caz nu intenţionează s-omoare singura creatură care-i în stare să-i păstreze nemurirea.*

– Vraciul nu se teme de tine, fiu al lui Peleus. Îl poţi ucide, dar asta înseamnă doar că nu-ţi vei mai vedea niciodată regina în viaţă.

Ahile se îndepărtă de zeul-pitic, trecu pe lângă Vraciul uriaş şi izbi cu putere scutul său minunat – cu cercurile concentrice de simboluri incrustate în el – în plasticul transparent al uriaşei cuve de regenerare. Sunetul reverberă în umbrele neclare ale sălii. Se răsuci către Hefaistos.

– Bine. Gândacul ăsta ascultă de Zeus. Unde-i Zeus?

Zeul focului începu să râdă, apoi se opri când văzu privirea lui Ahile scăpărând prin fantele pentru ochi ale coifului său.

– Vorbeşti serios? Intenţionezi să-l supui voinţei tale pe Stăpânul Tunetelor, pe Părintele Tuturor Zeilor?

– *Unde-i Zeus?*

– Nu ştie nimeni, repetă Hefaistos.

Zeul şchiop porni spre uşile înalte, târându-şi piciorul mai scurt. Fulgere licăriră afară, când furtuna de nisip făcu să scânteieze în o mie de locuri câmpul de forţă al *aegisului.* Coloanele decupară pilaştri negri în lumina alb-argintie care inunda Sala Vraciului.

– Zeus lipseşte de peste două săptămâni! strigă peste umăr zeul focului şi se trase de barba încâlcită. Cei mai mulţi dintre noi suspectăm o uneltire a Herei. Poate că şi-a azvârlit soţul în puţul de iad al Tartarului, pentru a se alătura dispărutului său tată

Cronos şi mamei Rhea.

– Îl poţi găsi?

Ahile se întoarse cu spatele la Vraci şi-şi vârî spada în inelul ei de la brâul lui lat. Îşi azvârli scutul greu pe spinare.

– Mă poţi duce la el?

Hefaistos rămase holbându-se la ucigaşul-de-oameni.

– Ai fi gata să cobori în Tartar, ca să-ncerci să-l supui pe Zeul Zeilor voinţei tale de muritor? În afara lui, în panteonul zeilor iniţiali există o singură formă de viaţă care-i posibil să ştie unde se află el. Puterea aceea teribilă este-n acelaşi timp singurul celălalt nemuritor de aici de pe Marte care ne poate trimite în Tartar. Ai *coborî* în Tartar, dac-ar fi nevoie?

– Aş trece printre dinţii morţii şi-napoi ca să readuc viaţa amazoanei mele, răspunse încet Ahile.

– Fiu al lui Peleus, vei găsi Tartarul de o mie de ori mai teribil decât moartea şi decât palatele întunecate ale lui Hades.

– Du-mă la nemuritorul despre care vorbeşti, porunci Ahile.

Prin fantele coifului, ochii lui nu păreau deloc sănătoşi.

Vreme de aproape un minut, Făurarul bărbos rămase locului gârbovit, gâfâind uşor, cu ochii nefocalizaţi, continuând să se tragă absent de barba nepieptănată. După aceea rosti:

– Aşa să fie.

Îşi târî piciorul olog peste marmura lustruită mai rapid decât ar fi părut posibil şi-şi încleştă ambele mâini uriaşe în jurul antebraţului lui Ahile.

44

Harman nu intenţionase să doarmă. Deşi era realmente epuizat, acceptase doar să mănânce şi să bea ceva, încălzind o tocană excelentă şi înfulecând-o la masa de lângă fereastră, în timp ce Prospero stătuse tăcut în fotoliul mare, capitonat. Magul citise dintr-o carte uriaşă, uzată, legată în piele.

Când Harman se întorsese din nou spre el să vorbească, să ceară mult mai răspicat să fie readus la Ardis, Prospero dispăruse cu carte cu tot. Bărbatul rămăsese câteva minute nemişcat la masă, numai pe jumătate conştient de jungla care gonea la trei sute de metri pe sub telecabina de dimensiunea unei case în mişcare, trosnind. Apoi – doar pentru a mai verifica o dată etajul, îşi spusese el –, suise scara spiralată din fier, privise o vreme

patul cel mare, după care se prăbuşise pur şi simplu pe el, cu faţa în jos.

Când se trezi era noapte. Razele dinspre lună şi inelele orbitale se revărsau prin ochiurile de geam în dormitorul ciudat, zugrăvind catifeaua şi alama într-o lumină atât de bogată, încât părea dungi de vopsea albă. Deschise uşile şi păşi pe terasa dormitorului.

Aerul era răcoros la trei sute de metri deasupra solului junglei, cu o briză constantă cauzată de mişcarea telecabinei, totuşi fu surprins de umiditate, căldură şi izurile organice ale vegetaţiei de dedesubt. Vârful coronamentului junglei era aproape neîntrerupt, scăldat în lumina inelelor şi a lunii aflate în al treilea pătrar, şi sunete stranii se ridicau ocazional de jos, audibile chiar şi peste zumzetul permanent al volanţilor de deasupra şi scârţâitul cablului lung. Avu nevoie de un minut ca să se orienteze după inelele-p şi -e.

Când părăsiseră primul turn, cu ore în urmă – dormise cel puţin zece ore –, fusese sigur că se îndreptaseră spre vest, dar acum nu încăpea îndoială că telecabina înainta greoi către nord–nord-est. Zărea vârful luminat de razele lunii al unui *eiffelbahn* imediat deasupra orizontului spre sud-vest, din direcţia din care probabil venise, şi un altul apropiindu-se la mai puţin de treizeci de kilometri către nord-est. În timp ce dormise, cabina în care călătorea îşi schimbase direcţia, probabil la un turn-răspântie. Toate cunoştinţele lui de geografie erau autodidacte, desprinse din cărţi pe care învăţase singur să le citească – şi era destul de sigur că până în lunile recente fusese unicul om de stil-vechi de pe Pământ care ştia ce înseamnă geografia, care ştia că Pământul era o sferă –, însă nu acordase niciodată prea mare atenţie acestui subcontinent în formă de vârf de săgeată, aflat la sud de ceea ce se numea cândva Asia. Nu trebuia totuşi să ai cunoştinţele unui cartograf pentru a şti că dacă Prospero spusese adevărul – dacă destinaţia lui era coasta Europei, acolo unde Breşa Atlantică începea în lungul paralelei 40 –, atunci se îndrepta în direcţia greşită.

Nu conta. Harman nu avea nicio intenţie să rămână în acest dispozitiv straniu săptămânile sau lunile necesare pentru a străbate distanţa aceea. Ada avea nevoie de el *acum.*

Se plimbă înainte şi înapoi prin balcon, prinzându-se ocazional de balustradă, atunci când casa-telecabină se balansa uşor. Abia

la al treilea turn, observă scara cu trepte din fier care suia pe flancul structurii imediat dincolo de balustradă. Îşi trecu piciorul peste balustradă, prinse o treaptă şi se trase în sus pe scară. Între el şi sol nu mai exista acum nimic – doar trei sute de metri de hău şi coronamentul junglei.

Scara ducea pe acoperişul telecabinei. Bărbatul îşi roti trupul peste marginea lui, forfecând pentru o secundă din picioare înainte de a găsi o priză pentru mâini, apoi se trase înainte pe acoperişul plat.

Se ridică precaut, depărtând braţele ca să-şi menţină echilibrul, când telecabina se legănă la începutul urcării pe o coastă spre luminile pâlpâitoare ale unui turn *eiffelbahn,* aflat la numai cincisprezece kilometri în faţă. Dincolo de turnul următor, un lanţ de munţi tocmai devenise vizibil la orizont, cu piscurile înzăpezite aproape diamantine în lumina lunii şi a inelelor orbitale.

Înviorat de noapte şi de senzaţia de viteză, Harman observă ceva. La un metru în afara marginii frontale a telecabinei se zărea o strălucire vagă, o uşoară înceţoşare a lunii, inelelor şi peisajului de dedesubt. Se apropie de marginea aceea şi întinse braţul cât putu de mult.

Acolo exista un câmp de forţă, nu puternic – degetele îi trecură prin el de parcă le-ar fi împins printr-o membrană rezistentă, dar permeabilă, care-i reamintea de intrarea în firmeria de pe insula orbitală a lui Prospero –, totuşi suficient pentru a devia vântul de latura boantă şi ne-aerodinamică a casei-telecabină. Cu degetele scoase prin câmpul de forţă, simţea că adevărata forţă a vântului era îndeajuns de mare pentru a-i îndoi mâna către spate. Obiectul acesta se mişca mai repede decât crezuse.

După o oră de stat pe acoperiş, în care ascultase zumzetul cablurilor, privise apropierea următorului turn *eiffelbahn* şi gândise strategii de a reveni la Ada, coborî cu grijă treptele scării, sări pe balcon şi reintră în casă.

Prospero îl aştepta la primul nivel. Magul se găsea în acelaşi fotoliu, dar picioarele-i acoperite de mantie nu mai erau ridicate pe perna-taburet, deşi cartea mare îi stătea deschisă în poală, iar toiagul se găsea în apropierea mâinii drepte.

– Ce vrei de la mine? întrebă Harman.

Prospero ridică ochii.

– Văd, tinere prieten, că eşti la fel de neplăcut în maniere, pe

cât este în forma sa prietenul nostru comun Caliban.

– Ce vrei de la mine? repetă el, încleştând mâinile în pumni.

– Este timpul să mergi la război, Harman de Ardis.

– Să merg la război?

– Da. Este timpul ca semenii tăi să lupte. Semenii tăi, neamul tău, specia ta, tagma ta – tu însuţi.

– Despre ce tot vorbeşti? Război – cu cine?

– Cu *ce* ar fi poate o formulare mai bună.

– Te referi la voynicşi? Deja ne luptăm cu ei. L-am dus pe Nimeni-Odiseu la Podul de la Machu Picchu în primul rând pentru a lua mai multe arme.

– Nu cu voynicşii, nu. Şi nici cu *calibanii,* în ciuda faptului că toate acele făpturi-sclavi au fost însărcinate cu uciderea semenilor şi neamului tău, iar planul lor a intrat pe ultima linie dreaptă. Eu însă mă refer la Inamic.

– La Setebos?

– Oh, da.

Prospero îşi puse mâna pătată de vârstă pe pagina lată, aşeză acolo o frunză lungă ca semn de carte, închise uşor tomul şi se sculă, rezemându-se în toiag.

– Setebos, cel ca o sepie, cu mii de mâini, se află în cele din urmă aici, pe planeta ta şi a mea.

– Ştiu. Daeman l-a văzut în Craterul Paris. A ţesut un soi de plasă din gheaţă albastră peste nod-faxul acela şi peste încă altele o duzină, printre care Chom şi…

– Ştii însă de ce a venit mii-de-mâini pe Pământ? îl întrerupse Prospero.

– Nu.

– Ca să se hrănească, spuse încet Prospero. Ca să se hrănească…

– Cu noi?

Harman simţi cum telecabina încetini, apoi se cutremură şi observă cum următorul turn *eiffelbahn* îi înconjură pentru o secundă, cu forma cabinei cu două niveluri potrivindu-se perfect pe platforma de la înălţimea de trei sute de metri, la fel cum o făcuse în turnul de pe care plecase. Simţi telecabina pivotând, auzi roţile dinţate zăngănind şi scrâşnind, după care lunecară afară din turn pe altă direcţie, mergând acum mai degrabă spre est, decât spre nord.

– Setebos a venit să se hrănească cu noi? repetă el întrebarea.

Prospero surâse.

– Nu tocmai. Nu în mod direct.

– Ce dracu-nseamnă asta?

– Înseamnă, tinere om Harman, că Setebos este o hienă. Prietenul nostru cu mii-de-mâini se hrăneşte cu reziduurile fricii şi durerii, cu energia întunecată a terorii fulgerătoare şi cu reziduurile bogate ale morţii la fel de fulgerătoare. Această amintire a terorii trăieşte în solul planetei tale – sau al planetelor oricăror fiinţe raţionale şi războinice – la fel ca petrolul sau cărbunele, este energia sălbatică a unei epoci pierdute dormind în subteran.

– Nu-nţeleg.

– Asta înseamnă că Setebos, Devoratorul de Lumi, Gurmandul Istoriei Funeste, a ferecat unele dintre nodurile voastre fax în stază albastră, da – pentru a-şi depune ouăle, pentru a-şi trimite sămânţa peste planeta voastră, pentru a suge căldura din locurile acestea aşa cum un sucub absoarbe răsuflarea unui suflet cufundat în somn – însă memoriile voastre şi istoria voastră sunt cele care-l vor îngrăşa ca pe o lipitoare cu mii-de-mâini.

– Tot nu-nţeleg, zise Harman.

– Cuiburile lui se află acum în Craterul Paris, Chom şi celelalte locuri provinciale în care voi oamenii petreceţi, dormiţi şi vă irosiţi vieţile inutile, dar el se va hrăni la Waterloo, HoTepsa, Stalingrad, Ground Zero, Kursk, Hiroshima, Saigon, Rwanda, Cape Town, Montreal, Gettysburg, Riyadh, Cambodgia, Khanstaq, Chancellorsville, Okinawa, Tarawa, My Lai, Bergen Belsen, Auschwitz, Somme… înseamnă ceva pentru tine vreunul dintre numele acestea, Harman?

– Nu.

– Asta-i problema noastră, făcu Prospero cu un suspin. Până ce un fragment al rasei voastre umane nu-şi recâştigă memoria rasei, nu vă puteţi lupta cu Setebos şi nu-l puteţi înţelege. Nu vă puteţi înţelege pe voi înşivă.

– Şi de ce ar fi asta şi problema ta?

Bătrânul suspină din nou.

– Dacă Setebos înghite durerea omenească şi memoria acestei planete – o resursă energetică pe care eu o numesc *umană –,* planeta va fi vie din punct de vedere fizic, dar moartă din punct de vedere spiritual pentru orice fiinţă înzestrată cu raţiune…

inclusiv pentru mine.

– Moartă din punct de vedere *spiritual?* repetă Harman.

Cunoştea cuvântul din lecturi şi siglări – spirit, spiritual, spiritualitate –, idei vagi ce aveau legătură cu mituri antice de spectre şi religie – atât doar că n-avea pur şi simplu sens să-l audă de la holograma unui avatar de logosferă, drăgălaşul produs final al unor seturi de software străvechi şi protocoale de comunicaţii.

– Moartă din punct de vedere spiritual, repetă magul. Moartă din punct de vedere psihic, filozofic, organic. La nivelul cuantic, o planetă vie înregistrează energiile cele mai sensibile pe care le trăiesc locuitorii ei: iubire, ură, teamă, speranţă. Aidoma particulelor de magnetită care se aliniază după un pol, nord sau sud. Polii se pot schimba, deplasa, dispărea, dar înregistrările rămân. Câmpul de energie rezultat este la fel de real – deşi mai dificil de măsurat şi localizat – ca magnetosfera produsă de miezul fierbinte şi rotitor al unei planete, care prin câmpul său de forţă protejează fiinţele vii de realităţile cele mai dure ale spaţiului cosmic. Tot aşa amintirea durerii şi a suferinţei protejează viitorul unei rase conştiente. *Asta* înţelegi?

– Nu, răspunse Harman.

Prospero strânse din umeri.

– Atunci crede-mă pe cuvânt. Dacă vrei s-o mai vezi în viaţă pe Ada vreodată, va trebui să înveţi… multe. Poate prea multe. Însă după învăţarea aceea, vei fi cel puţin capabil să te alături luptei. Posibil să nu existe speranţă – de obicei nu există când Setebos începe să devoreze memoria unei lumi –, dar cel puţin vom lupta.

– De ce ţi-ar păsa? Ce contează pentru tine dacă oamenii supravieţuiesc? Sau memoriile lor?

Prospero surâse subţire.

– Drept ce mă iei? Crezi că sunt o simplă funcţie a vechilor e-mailuri, pictograma unui internet antic, cu toiag şi mantie?

– Nu ştiu ce dracu’ eşti, zise Harman. O hologramă.

Prospero se apropie un pas şi-l pălmui violent peste faţă.

Bărbatul se retrase un pas, holbându-se. Ridică mâna spre obrazul care-l ustura, apoi încleştă mâna aceea în pumn.

Magul zâmbi şi înălţă toiagul între ei.

– Să nu te gândeşti la aşa ceva, doar dacă vrei să te trezeşti pe podea, peste zece minute, cu cea mai groaznică durere de cap din viaţa ta.

– Vreau să merg acasă la Ada, rosti el încet.
– Ai încercat s-o găseşti cu funcţiile tale?
Harman clipi din ochi.
– Da.
– Şi a funcţionat vreuna dintre ele aici, în telecabină, sau în junglă, mai devreme?
– Nu.
– Nici nu vor funcţiona, până nu le vei stăpâni şi pe restul care-ţi sunt accesibile, rosti bătrânul, revenind la fotoliul său şi aşezându-se cu grijă.
– Restul funcţiilor... Ce vrei să zici?
– Câte funcţii stăpâneşti?
– Cinci.
Una fusese cunoscută tuturor de foarte multă vreme – funcţia depistare, care includea un cronometru –, dar Savi îi învăţase altele trei. Apoi el o descoperise pe a cincea.
– Spune-le. Bărbatul oftă.
– Funcţia depistare, proxnet, farnet, allnet şi siglarea – citirea prin intermediul palmei.
– Şi stăpâneşti funcţia allnet, Harman de Ardis?
– Nu tocmai.
Funcţia aceea oferea prea multe informaţii, avea prea multă *lăţime de bandă,* cum spusese Savi.
– Tu crezi că oamenii de stil-vechi – *adevăraţii* oameni de stil-vechi, străbunii tăi neproiectaţi şi nemodificaţi – au avut cinci asemenea funcţii?
– Nu... nu ştiu.
Nu se gândise niciodată.
– N-au avut, rosti Prospero sec. Tu eşti rezultatul a patru mii de ani de intervenţii genetice şi superpoziţie nanotehnologică. Cum ai descoperit funcţia-siglare, Harman de Ardis?
– Am... experimentat pur şi simplu cu imagini mentale – triunghiuri, pătrate, cercuri –, până ce una a mers.
– Asta le-ai zis Adei şi celorlalţi, dar este o minciună. Cum ai învăţat *de fapt* să siglezi?
– Am visat codul pentru funcţia-siglare, recunoscu Harman.
Fusese prea straniu – prea *pompos –* ca să le spună celorlalţi.
– Ariel te-a ajutat cu visul acela, explică Prospero, şi-şi etală din nou surâsul cu buze subţiate. Deveniserăm nerăbdători. Bănuieşti câte funcţii are fiecare dintre voi – fiecare dintre voi,

„oamenii de stil-vechi” – în celulele, sângele şi creierul său?
– Mai mult de cinci?
– O sută. O sută rotundă.
– Învaţă-mă care sunt funcţiile acelea, zise Harman, şi făcu un pas către mag.
Prospero clătină din cap.
– Nu pot. Nu vreau. Totuşi va trebui să le înveţi şi o vei face în călătoria aceasta.
– Mergem în direcţia greşită.
– Poftim?
– Ai spus că *eiffelbahnul* mă va duce la coasta Europei, unde începe Breşa Atlantică, dar acum ne îndreptăm spre est, în direcţia opusă Europei.
– Peste două turnuri vom coti iarăşi către nord. Eşti nerăbdător să soseşti?
– Da.
– Să nu fii. Toată învăţătura se va petrece în timpul călătoriei, nu după aceea. Prefacerea ta oceanică va fi cea mai măreaţă dintre toate. Şi, crede-mă, n-ai dori să mergi pe ruta veche – peste vechile pasuri pakistaneze, în pustiul numit Afganistan, în sud în lungul Bazinului Mediteranean şi peste Mlaştinile Saharei.
– De ce nu?
Harman, Savi şi Daeman zburaseră spre est, peste Atlantic, apoi peste Mlaştinile Saharei până la Ierusalim, după care luaseră un tractor prin Bazinul Mediteranean arid. Era o regiune de pe Pământ pe care o ştia. Şi dorea să vadă dacă raza albastră de tahioni se mai ridica din Muntele Templului din Ierusalim. Savi spusese că raza aceea purta toate informaţiile codificate despre toţi contemporanii ei pierduţi, de acum paisprezece secole.
– *Calibanii* sunt liberi, zise Prospero.
– Au ieşit din Bazin?
– Sunt eliberaţi de vechile lor restricţii, centrul nu-i mai poate reţine. Anarhia pură este slobozită-n lume. Sau cel puţin în acea parte a ei.
– Atunci unde mergem?
– Răbdare, Harman de Ardis. Răbdare. Mâine vom traversa un lanţ muntos pe care cred că-l vei găsi foarte instructiv. După aceea în Asia – unde poţi să vezi operele celor puternici şi celor morţi –, după care spre vest, şi iar spre vest. Breşa va aştepta.
– Prea încet, zise el, plimbându-se înainte şi înapoi. Prea mult.

Dacă funcţiile nu merg aici, nu ştiu ce-i cu Ada. Trebuie să plec. Trebuie să merg acasă.

– Vrei să ştii ce face Ada ta?

Nu mai zâmbea. Magul arătă o eşarfă roşie drapată peste sofa.

– Foloseşte-o. Numai de data asta.

Harman se încruntă, merse la eşarfă şi o cercetă.

– O ţesătură turin?

Era roşie – toate ţesăturile turin erau cafenii. Nici broderia microcircuitelor nu era la fel.

– Există o multitudine de receptoare ţesături-turin. Tot aşa cum sunt o multitudine de transmiţătoare senzoriale. Fiecare persoană poate fi un asemenea transmiţător.

Bărbatul scutură din cap.

– Nu mă interesează defel drama turin – Troia, Agamemnon, toate aiurelile alea. N-am chef de distracţii.

– Ţesătura aceasta nu-ţi va spune nimic despre Ilion, rosti Prospero. Îţi va arăta soarta Adei tale. Încearc-o.

Tremurând, Harman se lăsă pe spate pe sofa, îşi potrivi ţesătura roşie peste faţă, atinse broderia de frunte şi închise ochii.

45

Regina Mab deceleră spre Pământ pe o coloană de explozii nucleare; la fiecare treizeci de secunde nava proiecta câte o bombă de fisiune de mărimea unei cutii de Coca-Cola, bomba exploda şi împingea placa propulsoare îndărăt către pupa navei lungi de trei sute de metri, pistoanele uriaşe şi cilindrii din sala maşinilor mecanice descriau cicluri înainte şi înapoi, următoarea cutie-bombă era ejectată…

Mahnmut privea pe canalul video pupa. *Dacă pe Pământ a existat cineva care să nu fi ştiut că venim, acum ştie cu siguranţă,* îi spuse lui Orphu pe fasciculul lor îngust. Cei doi fuseseră invitaţi pe puntea de comandă pentru prima dată de la începerea călătoriei şi se aflau acum în liftul cel mai mare, ridicându-se către prova navei – care în timpul decelerării fusese, desigur, orientată spre adâncurile cosmosului, nu spre Pământul care creştea rapid.

Nu cred că obiectivul este subtilitatea, răspunse Orphu.

Evident că nu. Dar ceea ce facem acum are subtilitatea unei

sonde stomacale. Subtilitatea unui closet cu plată în salonul bolnavilor de diaree, subtilitatea...

Vrei să-mi transmiţi un mesaj anume? hurui ionianul.

Este prea *lipsit de subtilitate. Prea evident. Prea vizibil. Prea pretenţios – pentru numele lui Dumnezeu, un design de navă spaţială de la jumătatea secolului douăzeci! Bombe cu fisiune. Mecanism de ejectare preluat de la fabrica de îmbuteliere Coca-Cola din Atlanta, Georgia, aproximativ 1959...*

Deci vrei să-mi spui că...? îl întrerupse Orphu. În trecut pedunculii săi oculari şi videocamerele – cel puţin unele dintre ele – l-ar fi urmărit pe Mahnmut, dar ele nu mai fuseseră înlocuite după arderea nervilor săi optici.

Trebuie să presupun că suntem urmaţi de nave moravece mai puţin evidente – nave moderne, cu sistemele stealth activate şi cu propulsii de tip stealth.

Aceasta a fost şi bănuiala mea, zise moravecul mare de vid.

N-ai menţionat niciodată.

Nici tu, până acum, replică Orphu.

De ce oare Asteague/Che şi ceilalţi prim-integratori nu ne-au spus? Dacă navigăm în faţa flotei reale pentru a juca rolul de ţintă evidentă, ar trebui să avem dreptul să ştim.

Ionianul emise un uruit subsonic despre care Mahnmut învăţase că echivala cu o ridicare din umeri. *N-ar fi însemnat mare diferenţă, nu? Dacă apărătorii Pământului trag asupra noastră şi ne străpung câmpurile de forţă defensive destul de modeste, vom fi morţi înainte să fi avut timp să ne plângem.*

Apropo de apărătorii Pământului, glasul din oraşul orbital a mai zis ceva după mesajul de acum două săptămâni? Emisia maser fusese concisă; vocea feminină înregistrată repetase simplu „Aduceţi-l pe Odiseu la mine” timp de douăzeci şi patru de ore, după care se întrerupsese la fel de brusc pe cât începuse. Mesajul nu fusese emis aleatoriu, ci fusese orientat cu precizie spre *Regina Mab.*

Am monitorizat canalele de input şi n-am auzit nimic nou.

Liftul bâzâi şi se opri. Uşile largi, de cargo, se deschiseră. Mahnmut păşi pe puntea de comandă pentru prima dată dinainte de lansarea lor de pe Phobos, şi Orphu îl urmă pe repulsoare.

Puntea era circulară, cu diametrul de treizeci de metri, plafonul avea formă de dom şi era mărginit de ferestre groase şi ecrane

holografice care slujeau ca ferestre. Din punctul de vedere al unei nave spaţiale adevărate, era aproape complet satisfăcător pentru Mahnmut. Deşi nava spaţială fără nume care-i adusese pe Orphu, răposaţii Koros III şi Ri Po, şi pe el pe Marte fusese cu secole mai avansată – accelerase la o cincime din viteza luminii folosind o „foarfecă" accelerator magnetic, vele suprauşoare din bor, motoare de fuziune şi alte tehnologii moravece moderne –, această navă spaţială atomică bizar retro arăta… *corect.* În locul comenzilor pur virtuale şi al staţiilor de simplă conectare, doisprezece tehnicieni moraveci stăteau în fotolii de acceleraţie demodate, înaintea unor console din metal şi sticlă şi mai demodate.

Existau întrerupătoare reale, comutatoare veritabile, scale circulare fizice – *scale circulare!* – şi o sută de alte detalii plăcute ochilor şi videocamerelor. Podeaua părea să fie din oţel texturat, provenită poate direct de la vreun crucişător maritim din vremea celui de-al Doilea Război Mondial.

Suspecţii obişnuiţi – termenul ireverenţios al lui Orphu – îi aşteptau în picioare lângă masa de navigaţie din centru: Asteague/Che, prim-integratorul central de pe Europa, generalul Beh bin Adee, care reprezenta moravecii-luptători din Centură, Cho Li, navigatorul callistan (arătând şi sunând ca răposatul Ri Po stingheritor de mult pentru confortul lui Mahnmut), Suma IV, ganymedeanul musculos, învelit în buckycarbon, cu ochi de insectă, şi arahnoidianul Retrograd Sinopessen.

Mahnmut se apropie de masa-hartă şi sui pe platforma metalică ce îngăduia moravecilor mai scunzi să privească de sus suprafaţa strălucitoare a mesei. Europanul pluti deasupra ei.

– Au rămas mai puţin de paisprezece ore până la inserţia pe orbită terestră joasă, rosti Asteague/Che, fără salutări sau introduceri.

Glasul lui – sunând ca al lui James Mason pentru urechile şi audioreceptoarele lui Mahnmut, antrenate cu videourile istoriografice ale Epocii Pierdute – era calm, dar în acelaşi timp precis.

– Trebuie să decidem ce vom face.

Prim-integratorul vocaliza, în loc să emită pe banda comună. Puntea era presurizată la valoarea normală a atmosferei terestre – un conţinut atmosferic care le plăcea moravecilor europani şi pe care ceilalţi îl puteau tolera – şi conversaţiile audio erau mai

private decât flecărelile pe banda comună şi mai puţin conspirative decât emiterea pe fascicul îngust.

– Au mai existat mesaje de la femeia care ne cerea să i-l aducem pe Odiseu? întrebă Orphu.

– Nu, răspunse Cho Li, masivul navigator callistan, cu glasul foarte blând, ca întotdeauna. Dar destinaţia noastră este construcţia orbitală care a fost sursa acelei emisii.

Cho Li trecu un tentacul manipulator peste masa hărţilor şi apăru o hologramă mare a Pământului. Inelele ecuatorial şi polar erau foarte strălucitoare: nenumărate puncte de lumină care se deplasau de la vest spre est în lungul Ecuatorului şi de la nord la sud în jurul polilor.

– Acesta este un flux video în direct, zise cutiuţa argintie din mijlocul piciorușelor argintii subţiratice care-l formau pe amaltheanul Retrograd Sinopessen.

– Pot să citesc barele de date prin intermediul canalului comun, spuse Orphu de Io, şi vă „văd” pe toţi ca reflexii radar şi scanări în infraroşu. Pot exista însă aspecte subtile ale holoproiecţiilor care să-mi scape… fiind orb şi aşa mai departe.

– O să-ţi trimit pe fascicul îngust o descriere a tot ce văd, rosti Mahnmut.

Se conectă prin fascicul îngust şi emise un flux de mare viteză spre ionian, descriind imaginea holografică a Pământului albastru şi alb care atârna în spaţiul cosmic deasupra mesei hărţilor, cu inelele polar şi ecuatorial strălucitoare intersectându-se deasupra oceanelor şi norilor, inelele erau îndeajuns de aproape pentru ca nenumărate obiecte individuale să fie zărite strălucind pe fundalul negru al spaţiului.

– Grosismentul? întrebă Orphu.

– Doar zece, răspunse Sinopessen. La nivelul unui binoclu mic. Ne apropiem de orbita lunii Pământului – deşi în clipa aceasta ea se află în spatele planetei. După ce intrăm în spaţiul cislunar, vom înceta să mai folosim bombele de fisiune şi vom comuta pe propulsia ionică – n-are rost să irităm pe cineva de-acolo. Viteza ni s-a redus la zece kilometri pe secundă şi este în scădere. Poate că aţi observat decelerarea noastră de unu virgulă douăzeci şi cinci *g* din ultimele două zile.

– Cum s-a comportat Odiseu faţă de creşterea gravitaţiei? se interesă Mahnmut.

În ultima săptămână nu-l mai văzuse pe singurul lor pasager

uman rămas la bord. Micul moravec sperase că Hockenberry se va teleporta cuantic înapoi în *Regina Mab,* însă deocamdată nu se întâmplase.

– Perfect, hurui Suma IV, ganymedeanul înalt. Are tendinţa de a sta mai mult ca de obicei în cuşeta şi cabina sa, dar făcea la fel şi înainte de creşterea valorii decelerării.

– A comentat ceva despre glasul feminin sau despre mesajul „Aduceţi-l pe Odiseu la mine”? întrebă Orphu.

– Nu, răspunse Asteague/Che. Ne-a zis că nu recunoaşte vocea; era însă sigur că nu aparţinea Atenei, Afroditei sau oricărei alte nemuritoare olimpiene pe care o întâlnise.

– De unde provenea emisia? spuse Mahnmut.

Cho Li activă un indicator laser înglobat într-un manipulator şi arătă punctul din inelul polar, care se apropia actualmente de Polul Sud prin spatele hologramei transparente a Pământului.

– Amplifică, comandă navigatorul către principala LA a lui *Mab.*

Punctul păru că sare în faţă, înlocuind toată holograma Pământului. Era un oraş cu formă aproximativ de halteră, din grinzi metalice, sticlă oranj opacă şi lumină: turnuri înalte din sticlă, sfere din sticlă, domuri din sticlă, turle şi arce convolute din sticlă. Mahnmut rezumă totul în descrierile sale pe fascicul îngust spre Orphu.

– Acesta este unul dintre cele mai mari obiecte artificiale din orbita Pământului, zise Retrograd Sinopessen. Lung de aproximativ douăzeci de kilometri, cam de mărimea oraşului Manhattan din Epoca Pierdută, înainte să fi fost inundat. Pare să fie construit în jurul unui nucleu din piatră şi metale grele, probabil un asteroid capturat, care oferă – sau oferea – puţină gravitaţie locuitorilor.

– Ce valoare are? întrebă Orphu de Io.

– În jur de zece centimetri pe secundă, răspunse amaltheanul. Îndeajuns de mare ca un om – sau un post-om nemodificat – să nu se desprindă de suprafaţă sau să nu atingă viteza de evadare dacă sare, totuşi îndeajuns de mică pentru a pluti cam pe unde doreşti.

– Destul de apropiat de dimensiunea şi gravitaţia lui Phobos, zise Mahnmut. Există vreun indiciu privind persoana căreia îi aparţine vocea sau despre locuitorii obiectului?

– Post-oamenii au construit aceste habitate orbitale cu peste două mii de ani standard în urmă, spuse prim-integratorul

Asteague/Che. Amândoi ştiţi că noi am presupus că post-oamenii au murit – conversaţiile lor prin unde radio au încetat de mai bine de un mileniu, atunci când a început să crească fluxul cuantic dintre Pământ şi Marte, telescoapele noastre nu le-au văzut navele în spaţiul cislunar, pe Pământ în sine nu exista niciun semn al lor –, dar nu putem elimina posibilitatea ca unii să fi supravieţuit. Sau evoluat.

– În ce? făcu Orphu.

Asteague/Che execută cea mai arhaică, ezoterică, dar expresivă dintre mişcările umane – ridică din umeri. Mahnmut începu să-i descrie prietenului său ridicarea din umeri a celuilalt europan, însă ionianul îi comunică pe fascicul îngust că o observase atât pe radar, cât şi pe senzorii de infraroşu.

– Înainte de a decide dacă vom coborî *Doamna Brună* în atmosfera Pământului, vreau să vă arăt nişte activitate recentă, continuă Asteague/Che şi puse o mână foarte umanoidă deasupra mesei hărţilor.

Holograma insulei orbitale fu înlocuită de holograme care prezentau Pământul şi Marte, la scară în privinţa mărimilor relative, dar nu şi a distanţelor dintre ele, cu nenumărate fire albastre, verzi şi albe care conectau orbita joasă a Pământului şi suprafaţa planetei Marte. Coloane de date holografice se materializară aidoma unor ceţuri. Cele două planete păreau că fuseseră ţesute în plasa unui păianjen nebun, atât doar că în cazul acesta plasa însăşi pulsa şi creştea, firele se contractau şi se extindeau, extrudând fire şi noduri noi parcă din propria lor voinţă. Mahnmut se grăbi să descrie totul prin canalul fascicul îngust.

Este în regulă, transmise Orphu. *Citesc benzile de date. Este aproape la fel de bine ca şi cum aş vedea imaginile grafice.*

– Aceasta este activitatea cuantică din ultimele zece zile standard, spuse Cho Li. Observaţi că este cu zece la sută mai volatilă şi mai activă decât la momentul plecării noastre de la Phobos. Instabilitatea atinge o fază critică…

– Cât de critică? întrebă Orphu de Io.

Asteague/Che îşi întoarse chipul cu vizor spre ionianul cel mare.

– Îndeajuns de critică pentru a trebui să luăm o decizie în următoarea săptămână. Mai repede, dacă volatilitatea continuă să crească. Nivelul acesta de instabilitate cuantică ameninţă

întregul sistem solar.

– Ce decizie? zise Mahnmut.

– Dacă să distrugem inelele polar şi ecuatorial ale Pământului, unde îşi are originea fluxul cuantic, şi dacă să cauterizăm Olympus Mons şi celelalte noduri cuantice de pe Marte, răspunse generalul Beh bin Adee. Dacă va fi nevoie, să sterilizăm Pământul însuşi.

Orphu fluieră – un sunet straniu în puntea răsunătoare.

– *Regina Mab* deţine asemenea capacitate militară? întrebă încet ionianul.

– Nu, răspunse generalul.

Cred c-am avut dreptate în privinţa navelor moravece invizibile care ne urmează, gândi Mahnmut.

Orphu emise pe fascicul îngust: *Cred c-ai avut dreptate în privinţa navelor moravece invizibile care ne urmează.* Dacă micul moravec ar fi avut pleoape, ar fi clipit faţă de similitudinea aceea din tiparele lor de gândire.

Se lăsă tăcere. Pentru aproape un minut, niciunul dintre cei şase moraveci din jurul mesei nu vorbi sau nu emise.

– Mai există şi alte evenimente pe care trebuie să vi le împărtăşim, zise în cele din urmă Suma IV.

Ganymedeanul învelit în buckycarbon atinse comenzi şi se ivi o altă imagine a Pământului, văzută prin telescopul cu amplificare. Mahnmut recunoscu insulele numite cândva „britanice'' – Shakespeare! –, după care obiectivul transfocă pe continentul Europa. Două imagini umplură holocubul: un oraş straniu care radia dintr-un crater negru, apoi ceea ce putea fi acelaşi oraş, învăluit într-o plasă albastră nu foarte deosebită de reprezentarea dezlocuirilor cuantice dintre Pământ şi Marte. Îi descrise prietenului său masa albastră.

– Ce dracu' este? întrebă Orphu.

– Nu ştim, răspunse Suma IV, dar a apărut în ultimele şapte zile standard. Coordonatele acestea corespund celor ale oraşului antic Paris din ţara Franţa, dar acolo unde astronomii noştri din spaţiul marţian şi de pe Phobos observaseră activităţi ale oamenilor de stil-vechi – primitive, totuşi vizibile – acum există doar acest dom albastru, reţele albastre, turnuri albastre, care înconjoară craterul unei evidente găuri negre vechi.

– Ce anume ar fi putut ţese plasa aceea? spuse Mahnmut.

– Din nou – nu ştim, rosti Suma IV. Priviţi însă datele care

sosesc din interiorul ei.

Orphu nu fluieră de data aceasta, dar micul moravec simţi nevoia. Temperatura coborâse sub minus o sută de grade Celsius în părţile Parisului acoperite cu reţea albastră, în vreme ce, la numai câţiva metri depărtare, continua să fie în preajma celei terestre normale pentru regiunea aceea şi pentru perioada aceea a anului, iar la câţiva metri mai departe de *acolo,* suia la niveluri la care s-ar fi topit plumbul.

– Ar putea fi un fenomen natural? întrebă Mahnmut. Ceva creat de post-oameni în Vremurile Demente, când s-au jucat cu ecologia şi formele de viaţă ale Pământului?

– Până acum n-am mai văzut sau înregistrat niciodată ceva similar, zise Asteague/Che. Şi nu ne-am oprit nicio clipă din monitorizarea Pământului din spaţiul Consorţiului. Priviţi însă aceasta.

O duzină de locuri marcate cu albastru apăru în harta holocub, care se îndepărtă până redeveni o sferă mare a Pământului. Locuri acoperite de reţele albastre erau marcate în Europa, în Asia, în ceea ce fusese America de Sud, în sudul Africii – cu totul, o duzină. Lângă cercurile albastre existau cuburi de date ce consemnau măsurători similare fenomenului din Paris, cu notaţii despre ziua, ora, minutul şi secunda în care senzorii moraveci detectaseră plasa albastră. Mahnmut se grăbi să emită pe fascicul îngust descrieri ale imaginilor spre Orphu.

– Şi aceasta, adăugă Asteague/Che.

Se ivi altă sferă a Pământului, pe care linii albastre drepte se ridicau din Paris şi din celelalte noduri albastre, printre care un oraş etichetat Ierusalim. Razele albastre subţiri continuau drept în sus în spaţiu, dispărând dincolo de sistemul solar.

– Am mai văzut aşa ceva, spuse Orphu de Io, după ce Mahnmut termină descrierea. Este acelaşi fel de rază de tahioni care a apărut la Delfi, pe celălalt Pământ, Pământul antic al Ilionului, când a dispărut populaţia.

– Da, încuviinţă prim-integratorul Asteague/Che.

– Raza aceea nu părea să fi fost direcţionată către un loc anume din spaţiul cosmic, interveni Mahnmut. Dar acestea?

– Nu, dacă nu punem la socoteală faptul că ating tangenţial Norul Mic al lui Magellan, zise Cho Li. În plus, aceste raze de tahioni au o componentă cuantică.

– Ce înseamnă asta – componentă cuantică? întrebă Orphu.

– Razele decalează fazic la nivel cuantic, existând mai mult în spaţiul Calabi-Yau, decât în continuumul spaţio-temporal einsteinian cvadridimensional.

– Comută într-un alt univers, asta vrei să spui? rosti Mahnmut.

– Da.

– Universul Pământului-Ilionului?

Tonul îi era plin de speranţe. Când ultima Gaură Brană care conectase universul planetei Marte-curentă cu universul Pământului-Ilionului colapsase cu săptămâni în urmă, moravecii pierduseră toate comunicaţiile cu acel Pământ antic al Troiei şi al lui Agamemnon, dar Hockenberry se putuse teleporta cuantic prin membrana Calabi-Yau a universului până la *Regina Mab* – şi probabil înapoi, deşi nimeni nu ştia unde plecase când se teleportase din nava spaţială atomică. Mahnmut, care-i cunoscuse pe mulţi greci şi troieni, spera să se mai reconecteze la universul acela.

– Nu credem, rosti Cho Li. Motivele sunt la fel de complicate ca matematica spaţiului Calabi-Yau cu membrane multiple, pe care se fundamentează ipotezele noastre, şi sunt direcţionate de ceea ce am învăţat de la Dispozitivul pe care l-ai activat cu succes pe Marte acum opt luni, însă noi credem că decalarea fazică a razei de tahioni este spre unul sau mai multe universuri diferite, nu spre cel al Pământului-Ilionului.

Mahnmut deschise braţele.

– Ce legătură au toate astea cu misiunea noastră către Pământ? Eu ar fi trebuit să pilotez *Doamna Brună* în mările şi oceanele Pământului, coborându-l pe Suma IV pentru misiunea sa – la fel cum, anul trecut, ar fi trebuit să-l fi adus pe răposatul Ri Po pe Olympus Mons. Reţeaua albastră şi razele de tahioni schimbă planul acela?

Se lăsă altă tăcere.

– Proliferează primejdiile şi necunoscutele avertizoare ale unei penetrări atmosferice, zise Suma IV.

– Poţi să traduci asta? făcu Orphu de Io.

– Priviţi, vă rog, spuse ganymedeanul înalt.

O holoînregistrare astronomică începu să ruleze deasupra mesei hărţilor. Mahnmut îi descrise imaginile vizuale lui Orphu pe fascicul îngust.

– Vă rog, observaţi data, îi atenţionă prim-integratorul Asteague/Che.

– Acum mai bine de opt luni, rosti Mahnmut.

– Da, încuviinţă integratorul europan. La scurt timp după ce am utilizat Găurile Brane pentru a tranzita în spaţiul Marte–Ilion. Se observă că rezoluţia este relativ slabă, comparativ cu observaţiile actuale asupra inelelor orbitale. Aceasta se datorează faptului că se înregistra din baza de pe Phobos.

Imaginile vizuale arătau un obiect orbital similar celui care emisese mesajul spre *Regina Mab,* dar fără să fie chiar acela. Asteroidul acesta, un bolovan care se rotea lent, acoperit de turnuri strălucitoare din sticlă, domuri şi structuri, era însă mai mic – avea lungimea sub doi kilometri. Brusc, alt obiect apăru în înregistrare: o construcţie din metal lungă de trei kilometri, care semăna mai degrabă cu o baghetă argintie, ticsită de grinzi, rezervoare pentru stocare şi cilindri cu combustibil, care se sfârşea printr-o sferă bulbucată, pâlpâitoare. Se vedeau fulgerele declanşărilor unor duze de rachete, totuşi Mahnmut nu credea că obiectul era o simplă navă spaţială.

– Ce dracu-i asta? întrebă Orphu, după ce auzi descrierea lui Mahnmut şi examina datele.

– Un accelerator linear orbital care are în capăt un colector gaură-de-vierme, răspunse Asteague/Che. Cineva – sau ceva – din oraşul asteroidal a expediat prin maser comenzi prioritare peste numeroase protocoale de siguranţă către acest accelerator linear fără echipaj, pentru a-l direcţiona spre asteroid.

– De ce?

Nu răspunse nimeni. Cei cinci moraveci priviră şi Orphu ascultă, în timp ce lunga maşină orbitală din grinzi cu zăbrele continuă să accelereze până izbi insula asteroidală. Asteague/Che încetini viteza de derulare a înregistrării. Turnurile şi domurile strălucitoare explodară şi fragmentele se îndepărtară unele de altele în ralanti, după care asteroidul însuşi se fărâmă când acumulatorul gaură-de-vierme de la capătul acceleratorului linear explodă cu forţa a nenumărate bombe cu hidrogen. Urmă o serie finală de explozii silenţioase în ralanti, când se autoaprinseră rezervoarele de combustibil, rachetele şi principalele motoare propulsoare ale acceleratorului linear.

– Priviţi acum, rosti Suma IV.

O a doua imagine obţinută cu telescopul, după aceea un grafic radar se alăturară exploziilor holografice. Mahnmut expedie pe fascicul îngust descrierea strălucirii jeturilor de rachete prin tot

planul inelului orbital ecuatorial, când zeci, apoi sute de vehicule spaţiale mici se grăbiră către asteroidul orbital care exploda.

– Care este scara lor? întrebă Orphu.

– Toate au şase metri lungime şi trei metri lăţime, răspunse Cho Li.

– Fără echipaj uman. Moraveci?

– Mai degrabă servitorii pe care oamenii îi foloseau cu secole în urmă, zise Asteague/Che. IA-uri simple cu un singur obiectiv, aşa cum veţi vedea.

Mahnmut văzu. Şi-i descrise lui Orphu ceea ce observa. Sutele, apoi miile de vehicule micuţe care goneau către asteroid şi câmpul de sfărâmături din accelerator care se extindea nu erau decât lasere de mare energie, dotate cu un creier şi dispozitiv de ţintire. Înregistrarea derulă repede înainte prin orele următoare, arătând cum laserele-servitori fulgerau prin, pe sub şi peste câmpul de sfărâmături, trăgând în fiecare fragment de asteroid sau accelerator care reprezenta o ameninţare serioasă de a supravieţui unei reintrări în atmosfera Pământului.

– Post-oamenii nu erau proşti, spuse Asteague/Che. Cel puţin în privinţa ingineriei. Dacă ar fi adunată laolaltă, masa acumulată în cele două inele pe care le-au construit în jurul Pământului ar reprezenta o fracţiune considerabilă din altă Lună – mai mult decât un milion de obiecte distincte, dintre care unele similare celui care ne-a expediat mesajul, adică aproape la fel de masiv ca Phobos. Dar ei implementaseră măsuri de securitate intrinseci împotriva erorilor de manevre pentru a menţine obiectele pe orbită, plus o defensivă dispusă în adâncime, dacă ameninţau să cadă – avionetele acestea de mare viteză dotate cu lasere care distrug orice fragmente mari reprezintă ultima linie din defensiva respectivă. Meteorii continuă să cadă pe Pământ şi acum, la mai bine de opt luni standard după coliziune, însă n-au existat impacturi catastrofice.

– Leucocite orbitale, rosti Orphu de Io.

– Exact, încuviinţă prim-integratorul Consorţiului Cinci Sateliţi.

– Înţeleg, zise Mahnmut în cele din urmă. Vă temeţi că dacă folosim naveta de coborâre care o poartă pe *Doamna Brună* aşa cum plănuisem, aceste mici leucocite-roboţi se vor repezi către noi şi ne vor distruge de asemenea.

– Masa combinată a navetei şi a submersibilului tău ar reprezenta o ameninţare pentru Pământ, aprobă Asteague/Che.

Am văzut cum… leucocitele, aşa cum le-a botezat Orphu… transformă cu laserele în plasmă sau propulsează pe orbite superioare fragmente mult mai mici din asteroidul distrus.

Mahnmut clătină din capul său de metal şi plastic.

– Nu înţeleg. Aţi avut înregistrarea şi datele acestea de peste opt luni, totuşi aţi adus *Doamna* şi pe noi atâta cale… ce s-a schimbat?

Generalul Beh bin Adee arătă spre ceva din holoînregistrarea sfărâmării asteroidului, care reîncepuse să se deruleze.

Imaginea transfocă. Calculatoarele amplificară imaginea granulată, din pixeli mari.

Ce este? emise Orphu pe fascicul îngust.

Mahnmut descrise imaginea amplificată. În mijlocul exploziilor şi fragmentelor lovite de razele laser exista un vehicul mic cu trei siluete umane întinse într-un cockpit care părea deschis. Doar pâlpâirea uşoară a unui câmp de forţă explica motivul pentru care cei trei nu mureau în vid.

– Ce este obiectul acela? întrebă Mahnmut după ce-i descrisese imaginea lui Orphu.

Îi răspunse chiar ionianul.

– Un vehicul zburător foarte vechi, utilizat deopotrivă de oamenii de stil-vechi şi de post-oameni cu milenii în urmă. Era numit VZA – vehicul zburător autonom – şi uneori sonie. Post-oamenii le foloseau pentru a se deplasa la inelele orbitale şi înapoi.

Înregistrarea iuţi viteza de derulare, se opri, derulă mai departe. Mahnmut îi descrise lui Orphu imaginea sonieului care se răsucea şi se rotea în vreme ce segmente din asteroid explodau – lovite de lasere – de jur împrejurul său.

Holoul arătă traiectoria vehiculului când pătrunse în atmosferă, spirală peste centrul Americii de Nord şi ateriză într-o regiune de sub unul dintre Marile Lacuri.

– Aceea era şi una dintre destinaţiile noastre, spuse Asteague/Che.

Apăsă câteva pictograme şi apăru imaginea fotografiată prin telescop a unei clădiri omeneşti mari, aflate pe o colină. Casa uriaşă era înconjurată de anexe şi de un fel de zid defensiv din lemn. Lângă ziduri şi casă erau vizibili oameni… sau ceea ce păreau a fi oameni. În fotografie puteau fi văzute câteva zeci.

– Asta a fost cu o săptămână în urmă, când am început să

decelerăm, zise generalul Beh bin Adee. Aceasta a fost făcută ieri.

Aceeaşi imagine obţinută de telescop, dar acum casa şi zidul erau ruinate, arse. Prin peisajul carbonizat se vedeau cadavre împrăştiate.

– Nu înţeleg, vorbi Mahnmut. Pare ca şi cum oamenii sunt masacraţi în locul în care sonieul a aterizat acum opt luni. Cine sau ce i-a omorât?

Beh bin Adee afişă altă imagine obţinută prin telescop, apoi o mări. Printre ramurile desfrunzite ale copacilor erau vizibili zeci de bipezi non-umani. Creaturile erau gri-argintiu mat şi practic nu aveau cap, ci doar o cocoaşă întunecată. Braţele şi picioarele erau articulate necorespunzător pentru a fi ori oameni, ori moraveci cunoscuţi.

– Ce sunt aceia? întrebă Mahnmut. Servitori de vreun fel? Roboţi?

– Nu ştim, spuse Asteague/Che, însă creaturile acestea îi omoară pe oamenii de stil-vechi din micile lor comunităţi pe tot Pământul.

– Îngrozitor, totuşi ce legătură are cu anularea misiunii noastre?

– Eu înţeleg, rosti Orphu de Io. Problema este: cum ajungeţi pe suprafaţă ca să vedeţi ce se întâmplă? Iar întrebarea este: de ce n-au tras leucocitele cu lasere în primul rând asupra sonieului? Era îndeajuns de mare să poată supravieţui unei reintrări atmosferice şi să constituie o ameninţare pentru cei de la sol. De ce a fost cruţat?

Mahnmut căzu pe gânduri câteva secunde.

– Avea oameni la bord, zise el în cele din urmă.

– Sau post-oameni, adăugă Asteague/Che. Rezoluţia nu este îndeajuns de fină pentru a putea preciza.

– Leucocitele îngăduie unei nave cu oameni sau post-oameni la bord să intre în atmosferă, vorbi lent Mahnmut. Aţi ştiut de mai bine de opt luni. *De aceea* mi-aţi cerut să-l răpesc pe Odiseu pentru această misiune.

– Da, încuviinţă Suma IV. Omul avea să coboare pe Pământ cu noi. ADN-ul lui uman urma să fie şperaclul nostru.

– Însă acum vocea din cealaltă insulă orbitală cere să i-l predăm pe Odiseu, spuse Orphu cu un huruit grav care putea să însemne ironie sau umor sau indigestie.

– Da, făcu Asteague/Che. Nu ştim dacă naveta noastră de coborâre şi submersibilul tău vor fi lăsate să pătrundă în atmosfera Pământului, dacă la bord nu există viaţă umană.

– Putem ignora cererea oraşului-asteroid din inelul polar, rosti Mahnmut. Să-l coborâm pe Odiseu cu noi, poate chiar să-l trimitem înapoi în navetă… Nu, asta nu va merge, adăugă după ce reflectă câteva clipe. Există şanse ca oraşul-asteroid să deschidă focul asupra noastră, dacă *Regina Mab* nu se conformează solicitării de joncţiune.

– Într-adevăr, posibilitatea respectivă pare reală. Imperativul de a-l preda pe Odiseu în oraşul orbital şi imaginile masacrării oamenilor de pe Pământ de către creaturi non-umane sunt factori noi, care au apărut după ce planificasem excursia voastră cu naveta.

– Păcat că doctor Hockenberry s-a teleportat de la noi. ADN-ul lui a fost reconstruit de zeii olimpieni sau de altcineva, dar probabil că ne-ar fi trecut printre leucocitele orbitale.

– Dispunem de mai puţin de unsprezece ore pentru a lua o decizie. În momentul acela vom face joncţiunea cu oraşul orbital din inelul polar şi va fi prea târziu să mai lansăm naveta şi submersibilul. Propun să ne reîntâlnim aici peste două ore şi să luăm decizia finală.

Când ei doi intrară, mergând pe picioare şi repulsoare, în elevatorul de marfă, Orphu de Io puse una dintre pernuţele manipulatoarelor sale mari pe umărul lui Mahnmut.

Bravo, Stanley, emise ionianul, *asta-i altă belea în care ne-ai băgat.*

46

Harman trăi atacul asupra Palatului Ardis în timp real.

Până atunci, experienţa oferită de ţesătura turin – să vezi, să auzi, să priveşti prin ochii altei persoane nevăzute – fusese mereu un divertisment spectaculos, dar irelevant pentru el. În locul absurdului, şi aparent fictivului, Război Troian, acum participa la un atac asupra Ardisului pe care bărbatul îl simţea – despre care *ştia* – că era real, fie că se petrecea chiar în timp ce-l viziona, fie că fusese înregistrat foarte recent.

Pentru mai bine de şase ore, Harman rămase sub ţesătură, pierdut faţă de lumea reală. Privi din momentul în care voynicşii

atacară, cu puţin după miezul nopţii, până imediat înainte de răsăritul soarelui, când Ardisul era în flăcări şi sonieul zbură spre nord, după ce iubita lui Ada, rănită, sângerândă, leşinată, fusese târâtă la bord ca un sac de cartofi.

Fu surprins să-l vadă pe Petyr la Ardis cu sonieul – unde erau Hannah şi Odiseu? – şi răcni îndurerat, văzându-l lovit de o piatră azvârlită de voynicşi şi căzând către moarte. Atât de mulţi dintre prietenii lui erau morţi sau pe moarte: tânăra Peaen căzuse, frumoasa Emme, cu braţul smuls de un voynix, arsese şi murise într-un şanţ împreună cu Reman, Salas murise, Laman fusese doborât. Armele aduse de Petyr de la Golden Gate din Machu Picchu nu schimbaseră soarta bătăliei cu voynicşii turbaţi.

Harman gemu sub ţesătura turin roşie ca sângele.

La şase ore după ce activase broderia de microcircuite, imaginile turin se sfârşiră şi bărbatul se ridică şi aruncă eşarfa cât colo.

Magul dispăruse. Bărbatul intră în odăiţa de baie, folosi toaleta ciudată, trase apa utilizând mânerul de porţelan al lanţului din alamă, se stropi cu apă pe faţă şi apoi bău însetat, sorbind direct din pumni de la robinet. După aceea ieşi şi căută prin structura-telecabină cu două niveluri.

– Prospero! *PROSPERO!!*

Strigătele răsunară în carcasa metalică.

La nivelul al doilea, deschise uşile balconului şi păşi afară. Sări spre trepte – indiferent la hăul de sub el – şi sui iute pe acoperişul telecabinei care se deplasa, ridicându-se.

Aerul era glacial. El îşi petrecuse toată noaptea sub turin şi soarele auriu şi rece tocmai răsărea din dreapta sa. Cablurile se întindeau către nord şi urcau. Se opri pe marginea acoperişului, privi drept în jos şi înţelese că atât telecabina, cât şi *eiffelbahnul* suiseră – îşi crescuseră altitudinea – de multe ore. În timpul nopţii, lăsase în urmă jungla şi câmpiile, şi urcase mai întâi în dealuri, iar acum în munţii adevăraţi.

– *Prospero!!!!*

Răcnetul lui reverberă din stâncile aflate la sute de metri mai jos.

Rămase pe acoperişul telecabinei până ce soarele ajunse cu două lăţimi de palmă deasupra orizontului, dar razele lui nu fură însoţite de căldură. Harman îşi dădu seama că îngheţa de frig. *Eiffelbahnul* îl purta într-o regiune de gheaţă, piatră şi cer – toată

vegetaţia verde fusese lăsată în urmă. Se uită peste margine şi văzu un râu uriaş de gheaţă – cunoştea cuvântul din siglarea lui, *gheţar* – care unduia ca un şarpe alb printre vârfuri din rocă şi gheaţă, cu lumina soarelui reflectându-se orbitor din el; masa imensă şi albă era cutată de fisuri negre şi ciupită ca de vărsat de pietroaiele şi bolovanii pe care-i ducea la vale.

De pe cablurile de deasupra căzu gheaţă. Roţile de acolo căpătară un zumzet nou. Văzu că gheaţa se formase pe acoperişul telecabinei care se legăna, învelea treptele ce coborau pe peretele exterior, sclipea pe cabluri. Târându-se până la margine, cu mâinile durându-l, cu trupul dârdâind, coborî precaut pe scară, se balansă în balconul incrustat cu gheaţă şi se împletici în interiorul cald.

În şemineul din fier ardea focul. Prospero stătea acolo şi-şi încălzea mâinile.

Harman rămase câteva minute lângă ochiurile de geam prinse în chiciură ale uşii, tremurând atât de furie, cât şi de frig. Rezistă imboldului de a se repezi la mag. Timpul devenise preţios şi nu dorea să se trezească pe podea după încă zece minute.

– Lord Prospero, rosti în cele din urmă, străduindu-se ca glasul să-i fie convingător de raţional, indiferent ce ai dori să fac, voi fi de acord. Indiferent ce ai dori să devin, voi fi de acord – sau voi încerca pe cât pot mai bine. Jur asta pe viaţa copilului meu nenăscut. *Dar, te rog, dă-mi voie să revin acum la Ardis – soţia îmi este rănită, poate chiar pe moarte. Are nevoie de mine.*

– Nu, zise Prospero.

Harman se repezi către bătrân. Avea să spargă căpăţâna chealǎ a nenorocitului de boşorog cu propriul lui toiag. Avea…

De data aceasta nu-şi pierdu cunoştinţa. Voltajul intens îl aruncă de cealaltă parte a încăperii, unde ricoşă din sofaua ciudată, şi-l trânti în patru labe pe covorul cu detalii bogate. Cu vederea încă orbită de cercuri roşii, mârâi şi se sculă.

– Data viitoare o să-ţi ard piciorul drept, vorbi magul pe un ton sec, rece, complet convingător. Dacă o să mai ajungi vreodată acasă la femeia ta, o s-o faci ţopăind într-un singur picior.

Harman se opri.

– Spune-mi ce să fac, şopti el.

– Stai jos… nu, acolo la masă, de unde poţi să vezi afară.

Bărbatul se aşeză la masă. Lumina soarelui era foarte strălucitoare şi se reflecta atât din pereţii verticali de gheaţă, cât

şi din gheţar; mare parte din chiciură se topise de pe ochiurile din geam. Munţii creşteau tot mai înalţi – erau cele mai înalte piscuri pe care le văzuse vreodată, mult mai spectaculoase decât cele de lângă Golden Gate din Machu Picchu. Telecabina urma o creastă ascuţită şi un gheţar cobora din ce în ce mai mult în stânga lor. În clipa aceea cabina hurui prin alt turn *eiffelbahn* şi Harman fu nevoit să se prindă de masă când structura cu două niveluri se legănă, ricoşă, hârşâi pe gheaţă, apoi continuă să trosnească în sus.

Turnul rămase în urmă. Se rezemă de sticla rece pentru a-l urmări cum se micşora – turnul acesta nu era negru precum celelalte, ci splendid de argintiu, sclipind sub razele de soare, cu arcurile şi traversele din fier distingându-se aidoma plasei unui păianjen sub roua dimineţii. *Gheaţă,* gândi el. Privi în partea opusă, în dreapta sa, în direcţia în care cablurile suiau, şi putu să vadă versantul alb al celui mai surprinzător munte imaginabil – ba nu, era mai presus de imaginaţie. Norii se îngrămădeau în vestul său, suprapunându-se lângă o creastă la fel de nemiloasă şi zimţată ca o lamă de ferăstrău. Versantul spre care urcau era striat cu rocă, gheaţă, şi mai multă rocă, iar în vârf se ridica o piramidă de zăpadă albă şi gheaţă scânteietoare. Telecabina scârţâia şi aluneca pe cablurile îngheţate, urmând o creastă aflată la estul piscului acestuia incredibil. Harman zărea alt turn pe o coamă abruptă, mai sus, iar cabluri conectau coama aceea muntoasă de piscul şi mai înalt. Mult deasupra lui pe vârful muntelui imposibil de înalt şi în jurul său – se arcuia un dom care avea albul cel mai perfect pe care ţi-l puteai imagina, cu suprafaţa colorată în auriu-deschis de soarele dimineţii. Masa centrală era înconjurată de patru turnuri *eiffelbahn* şi întregul complex era instalat pe o bază albă, care ieşea în consolă chiar din versantul muntelui, fiind legată de vârfurile din jur prin cel puţin şase poduri suspendate delicate, care se arcuiau în spaţiu spre alte piscuri – şi toate podurile erau de o sută de ori mai înalte, mai zvelte şi mai elegante decât Golden Gate din Machu Picchu.

– Ce-i locul ăsta? şopti Harman.

– Chomolungma, spuse Prospero. Zeiţa Mamă a Lumii.

– Şi clădirea aceea din vârf…

– Rongbok Pumori Chu-mu-lang-ma Feng Dudh Kosi Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Han Ho Tep Rauza, zise magul.

Cunoscut în regiune ca Taj Moira. Acolo ne vom opri.

47

Voynicşii nu se căţărară pe Piatra Flămândă cu sutele sau cu miile în acea primă noapte rece şi ploioasă în care Daeman stătu acolo. Nu atacară nici în a doua noapte. În a treia noapte toţi erau slăbiţi de foame ori suferinzi de răceală, gripă, pneumonie incipientă sau răni; cioturile celor două degete de la mâna stângă pe care i le retezase *calibaniul* din Craterul Paris îl dureau pe Daeman şi-i pulsau cu o căldură bolnăvicioasă şi bărbatul se simţea ameţit în majoritatea timpului… totuşi voynicşii nu veniră.

Ada îşi recapătă cunoştinţa în acea a doua zi pe Piatră. Rănile ei fuseseră numeroase – tăieturi, julituri, încheietura dreaptă scrântită, două coaste rupte în partea stângă –, însă singurele care-i puseseră viaţa în pericol fuseseră comoţia serioasă şi fumul inhalat. Se trezise finalmente cu o durere teribilă de cap, o tuse groasă şi amintiri înceţoşate ale ultimelor ore din Masacrul Ardis, însă mintea îi era limpede. Cu glas sec, parcursese numele prietenilor despre care nu era sigură că-i visase că mureau ori că-i văzuse realmente murind şi doar ochii îi reacţionară când Greogi răspunse cu litania lui.

– Petyr? rosti ea încetişor, străduindu-se să nu tuşească.

– Mort.

– Reman?

– Mort.

– Emme?

– Moartă cu Reman.

– Peaen?

– Moartă. Un bolovan azvârlit de jos i-a zdrobit pieptul şi a murit aici, pe Piatra Flămândă.

– Salas?

– Mort.

– Oelleo?

– Moartă.

Şi tot aşa pentru alte patruzeci de nume, înainte ca Ada să se lase pe spate pe rucsacul murdar care-i slujea drept pernă. Sub dârele de funingine şi sânge, chipul îi era alb ca pergamentul.

Daeman era lângă ea, îngenuncheat, cu Oul Setebos strălucind nevăzut în propria-i raniţă. Îşi drese glasul.

– Au supravieţuit şi oameni importanţi. Boman este aici… şi Kaman. El a fost unul dintre primii discipoli ai lui Odiseu şi a siglat tot ce putea găsi despre istoria militară. Laman a pierdut patru degete de la mâna dreaptă apărând Ardisul, dar este acum aici. La fel, Loes şi Stoman, ca şi unii dintre cei pe care i-am trimis în expediţia de faxare şi avertizare – Caul, Oko, Elle şi Edide. Ah, şi Tom şi Siris au supravieţuit amândoi.

– Asta-i bine, spuse Ada şi tuşi.

Tom şi Siris erau cei mai buni medici din Ardis.

– N-am izbutit însă să aducem nimic din instrumentele medicale sau din medicamente, zise Greogi.

– Şi ce-am adus?

Bărbatul strânse din umeri.

– Armele pe care le aveam asupra noastră, dar insuficiente fleşete. Hainele de pe noi… Câteva prelate şi pături sub care ne-am ghemuit în ultimele trei nopţi, adăpostindu-ne de ploaia rece.

– V-aţi întors la Ardis să-i îngropaţi pe cei căzuţi?

Glasul îi era ferm, exceptând tusea şi hârâitul. Greogi se uită la Daeman, apoi privi în altă parte, peste marginea piscului înalt de piatră pe care se refugiaseră.

– N-am putut, răspunse cu glas puternic. Am încercat. Voynicşii ne aşteaptă. Stau în ambuscadă.

– Aţi izbutit să mai luaţi ceva din Palatul Ardis?

Greogi clătină din cap.

– Nimic important. E dus, Ada. Nu mai există.

Ea se mulţumi să încuviinţeze. Peste două mii de ani din istoria şi mândria familiei ei arseseră şi dispăruseră pe vecie. Nu se gândea la Palatul Ardis acum, ci la oamenii care supravieţuiseră, răniţi, înfriguraţi şi naufragiaţi pe mizerabila Piatră Flămândă.

– Cum v-aţi descurcat cu mâncarea şi apa?

– Am colectat apă de ploaie pe prelate din plastic şi am reuşit câteva expediţii scurte de vânătoare din sonie, zise Greogi, evident fericit să abată subiectul de la cei morţi. În principal iepuri, însă ieri-seară am omorât un elan. Încă n-am scos toate fleşetele din el.

– De ce nu ne-au terminat voynicşii? întrebă Ada, iar vocea îi sună doar vag curioasă.

– Asta, spuse Daeman, este o întrebare bună.

El avea propria sa teorie în această privinţă, dar era prea devreme ca s-o împărtăşească.

– În niciun caz pentru că s-ar teme de noi, rosti Greogi. Acolo jos prin păduri trebuie să fie două-trei mii de blestemăţii, iar noi mai avem fleşete cât să mai omorâm câteva sute. Pot escalada piscul oricând doresc. Atât doar că n-au făcut-o.

– Aţi încercat nodul-fax.

Nu era tocmai o întrebare.

– Voynicşii ne aşteptau în ambuscadă acolo, răspunse Greogi.

Miji ochii în sus, către cerul albastru. Era prima lor zi însorită aici şi toţi încercau să-şi usuce hainele şi păturile, întinzându-le ca pe nişte cearşafuri pe roca plată care forma vârful Pietrei Flămânde, totuşi continua să fie o iarnă aspră, mai aprigă decât oricare alta din amintirea locuitorilor Ardisului, şi toţi tremurau sub razele de soare lipsite de putere.

– Am făcut teste, zise Daeman. Putem sui doisprezece oameni în sonie – de două ori mai mulţi decât numărul pentru care a fost conceput –, dar dacă sunt mai mulţi, maşina refuză să mai zboare, oprită de IA. Iar cu doisprezece, are mobilitatea unei purcele.

– Câţi dintre noi spuneaţi că au reuşit s-ajungă aici sus? Numai cincizeci?

– Cincizeci şi trei, preciză Greogi. Nouă dintre ei – inclusiv tu, până azi-dimineaţă – erau prea bolnavi sau răniţi ca să meargă pe propriile lor picioare.

– Numai opt acum, rosti Ada apăsat. Asta ar însemna cinci drumuri cu sonieul pentru a-i evacua pe toţi – presupunând că voynicşii nu atacă imediat ce începem evacuarea şi mai presupunând că avem unde merge.

– Da, presupunând că avem unde merge, încuviinţă Greogi.

Când Ada adormise din nou – era somn, îi asigură Tom, nu semicoma în care fusese până atunci –, Daeman îşi luă raniţa, ţinând-o cu delicateţe departe de corp, şi merse la marginea piscului Pietrei Flămânde. Putea să vadă voynicşii de jos, cu gheburile pieloase şi corpurile argintii mişcându-se printre arbori. Ocazional, câte un grup de creaturi se deplasa – aparent cu scop precis – peste lunca largă din sudul Pietrei Flămânde. Niciunul dintre ei nu se uita spre pisc.

Greogi, Boman şi bruneta Edide se apropiară să vadă ce făcea.

– Te gândeşti să sari? întrebă Boman.

– Nu, dar sunt curios dacă aveţi vreo funie pe-aici… atât cât să

ajung mai sus de locul până unde sar voynicşii?

– Avem vreo treizeci de metri de frânghie, zise Greogi. În felul ăsta rămâi cu douăzeci-douăzeci şi cinci de metri deasupra nenorociţilor, însă asta nu-nseamnă că i-ar încetini, dacă ar vrea să se caţere şi să te înşface. De ce dracu' vrei să cobori printre ei?

Daeman se lăsă pe vine, aşeză raniţa pe piatră şi scoase oul Setebos. Ceilalţi se ghemuiră şi ei pentru a-l privi.

Chiar înainte ca vreunul să fi putut întreba, Daeman le povesti de unde-l avea.

– De ce? întrebă Edide.

Daeman se mulţumi să strângă din umeri.

– A fost una din chestiile alea de felul „la momentul respectiv mi s-a părut o idee bună".

– Întotdeauna sfârşesc prin a plăti pentru chestiile alea, spuse bruneta micuţă.

Daeman aprecie că era posibil ca ea să fi trăit Patru Douăzeci. Bineînţeles, era greu de precizat din cauza reîntineririlor din firmerie, totuşi oamenii de stil-vechi mai vârstnici tindeau să aibă mai multă încredere în sine decât cei tineri.

Înţepeni oul alb-argintiu strălucitor, care pulsa lin, într-o crăpătură din piatră, astfel încât să nu se rostogolească, şi spuse:

– Atingeţi-l.

Boman încercă primul. Aşeză palma pe găoacea ovoidală ca şi cum ar fi salutat căldura pe care toţi o puteau percepe revărsându-se dinspre ea, dar îşi retrase mâna iute – de parcă ar fi fost şocat sau ciupit.

– Ce dracu'?!

– Da, încuviinţă Daeman. Şi eu simt când îl ating. Este de parcă ar absorbi energie din tine – parcă îţi suge ceva din inimă. Sau din suflet.

Greogi şi Edide încercară şi ei să atingă oul – amândoi îşi traseră mâinile repede, apoi se îndepărtară niţel.

– Distruge-l, făcu Edide.

– Dacă Setebos vine să-l caute? întrebă Greogi. Mamele fac asta când le furi ouăle. Se simt foarte lezate. Mai ales când mama este un creier de mărimea unui monstru cu ochi galbeni şi zeci de mâini.

– M-am gândit la asta, zise Daeman, apoi tăcu.

– Şi? spuse Edide.

Chiar şi în puţinele luni în care o cunoscuse la Palatul Ardis, femeia păruse întotdeauna o persoană competentă şi practică. Era unul dintre motivele pentru care o alesese ca parte din grupul său de faxare pentru avertizarea celor trei sute de noduri.

– Vrei să-l distrug? continuă ea, ridicându-se şi punându-şi mănuşile din piele. Ia să vedem cât de departe pot arunca porcăria şi dacă pot lovi vreun voynix.

Daeman îşi muşcă buza.

– În niciun caz nu dorim să iasă din ou aici sus, pe Piatra Flămândă, rosti Boman, după care îşi luă arbaleta de pe umăr şi o îndreptă către oul lăptos. Din descrierea celor făcute de mămica-tăticul la Craterul Paris, chiar şi o minicreatură Setebos ne-ar omorî pe toţi de-aici.

– Aşteptaţi, făcu Daeman. Încă n-a ieşit din ou. Probabil că frigul de aici nu-i suficient ca să-l omoare – să-l facă non-viabil – dar poate că-i încetineşte gestaţia... sau cum dracu' se numeşte perioada de clocire a oului unui monstru. Vreau să-ncerc ceva cu el înainte de a-l distruge.

Folosiră sonieul. Greogi pilotă. Boman şi Edide îngenunchează în nişele posterioare, cu armele cu fleşete pregătite. Câmpul de forţă era dezactivat.

Voynicşii se mişcau în umbrele de sub arbori în capătul îndepărtat al luncii, la mai puţin de o sută de metri depărtare. Ei plutiră staţionar la treizeci de metri deasupra luncii, mai sus de înălţimea maximă la care săreau creaturile.

– Eşti sigur? întrebă Greogi. Sunt mai iuţi ca noi.

Nu tocmai convins că putea vorbi fără ca tonul vocii să-l trădeze, Daeman aprobă din cap.

Sonieul coborî până deasupra solului. Daeman sări jos. Vehiculul se ridică vertical, ca un elevator în formă de disc argintiu.

Purta pe umăr o puşcă încărcată complet cu fleşete, dar luă din spate raniţa şi scoase parţial oul Setebos, având grijă să nu-l atingă cu palmele goale. Obiectul strălucea ca un lapte radioactiv, chiar şi sub lumina puternică a soarelui.

Parcă oferindu-le un dar, bărbatul porni către voynicşii din capătul îndepărtat al luncii. Creaturile îl urmăreau în mod evident prin intermediul senzorilor cu infraroşu din piepturile lor

metalice. Câteva pivotară pentru a-l menţine în centrul domeniului lor senzorial. Alţii apărură din umbrele pădurii, totuşi rămaseră la marginea luncii.

Daeman ridică ochii, văzu sonieul la douăzeci de metri deasupra sa, văzu puştile cu fleşete ale lui Boman şi Edide ridicate şi pregătite, însă în acelaşi timp ştiu că un voynix în alergare atingea o sută de kilometri pe oră. Creaturile puteau ajunge la el înainte ca vehiculul să fi coborât, iar dacă atacau suficient de multe, atunci nu l-ar fi salvat niciun fel de foc de acoperire.

Continuă să meargă cu oul Setebos strălucitor scos pe jumătate din rucsac, aidoma unui cadou de Douăzeci care se întrevedea din ambalajul lui sărbătoresc. La un moment dat, oul tresări – Daeman fu atât de şocat de mişcarea internă şi de sporirea luminozităţii, încât fu gata să-l scape, totuşi îl ţinu prin ţesătura sfâşiată şi murdară a raniţei –, dar, după ce îl bălăngăni un minut, îşi urmă înaintarea. Ajunsese destul de aproape de masa de voynicşi pentru a le simţi mirosul de piele veche şi rugină.

Ruşinat, îşi dădu seama că braţele şi picioarele îi tremurau uşor. *N-am fost pur şi simplu destul de isteţ ca să mă gândesc la altă cale,* îşi spuse. Însă nu exista altă cale. În niciun caz cu starea gravă în care se găseau atâţia dintre supravieţuitorii de la Ardis… în niciun caz cu spectrul înfometării şi deshidratării.

Ajunsese la mai puţin de cincisprezece metri de grupul de peste treizeci de voynicşi. Ridică oul Setebos ca pe un talisman şi merse direct spre ei.

La zece metri, voynicşii începură să se retragă în pădure.

Bărbatul iuţi pasul, aproape alergând acum. De jur împrejur voynicşii se îndepărtau.

Temându-se că s-ar putea împiedica şi zdrobi oul – avea greţoasa imagine mentală a spargerii lui şi a unui mic creier Setebos ieşind grăbit dinăuntru pe zeci de mânuţe de prunc şi lujeri, după care sărea către faţa lui –, se sili totuşi să alerge după voynicşii care se retrăgeau.

Creaturile se lăsară în patru labe şi fugiră – erau sute care goneau în toate direcţiile, aidoma unor rumegătoare înspăimântate ce-şi căutau salvarea din faţa prădătorilor pe o câmpie preistorică –, iar Daeman alergă până îşi pierdu răsuflarea.

Se lăsă să cadă în genunchi, strânse raniţa la piept şi simţi cum oul Setebos vibrează şi se mişcă, simţi cum energia îi curgea din trup spre obiectul acela teribil, până ce-l împinse de lângă el şi-l aşeză pe sol, ca pe o otravă ce era.

Greogi ateriză cu sonieul.

– Dumnezeule! rosti pilotul pleşuv. Dumnezeule…

Daeman încuviinţă.

– Du-mă la poalele Pietrei Flămânde. O s-aştept acolo cu oul, în vreme ce tu-i aduci pe cei care pot merge pe jos cei doi kilometri până la pavilionul pentru faxare. Convoiul acela o să-l conduc eu. După aceea îi încarci pe răniţi şi neputincioşi, ca să ne urmezi prin văzduh.

– Ce… începu Edide, apoi se opri şi clătină din cap.

– Da, zise Daeman. Mi-am amintit voynicşii încremeniţi în gheaţa albastră din Craterul Paris. Toţi fuseseră îngheţaţi în timp ce fugeau din faţa lui Setebos.

Se aşeză pe marginea sonieului şi ţinu rucsacul în braţe, pe când reveniră la Piatra Flămândă la numai doi metri deasupra solului. Printre copaci sau pe lunci nu se zărea niciun voynix.

– Unde o să faxăm? întrebă Boman.

– Nu ştiu, răspunse Daeman, şi se simţi foarte obosit. O să mă gândesc la asta pe drumul de la Ardis.

48

– Vei avea nevoie de o termopidermă, spuse Prospero.

– De ce?

Glasul lui Harman suna neatent. Bărbatul se holba prin uşile de sticlă la minunatul dom triplu şi la arcadele din marmură ale lui Taj Moira. Casa-telecabină clicăise şi se fixase la locul ei din turnul *eiffelbahn* sud-estic – unul dintre cele patru amplasate în colţurile pătratului gigantic de marmură în consola care susţinea această clădire magnifică deasupra vârfului lui Chomolungma. Harman estimase că turnul *eiffelbahn* avea înălţimea de trei sute de metri, iar apexul domului bulbucat al clădirii albe era înalt încă pe jumătate.

– Altitudinea aici este de opt mii opt sute patruzeci şi opt de metri, rosti magul. Mai mult vid decât aer. Temperatura afară, la lumina soarelui, este de minus treizeci şi patru de grade Celsius. Briza aceea lină suflă cu o sută de kilometri pe oră. În dulapul de

lângă patul tău există o termopidermă albastră. Du-te sus şi îmbracă-te. Vei avea nevoie de hainele exterioare şi de cizme. Strigă după ce ţi-ai prins şi masca osmotică – trebuie să reduc presiunea din telecabină înainte de a deschide uşa de la balconaş.

Coborâră cu elevatorul de la platforma aflată la nivelul de trei sute de metri. Harman se uită la traversele, arcele şi grinzile turnului, pe când treceau pe lângă ele, şi nu se putu abţine să nu surâdă. Secretul albeţii turnului era prozaica vopsea albă aplicată peste acelaşi fier şi oţel întunecat din care erau construite celelalte structuri *eiffelbahn.* Simţea cum elevatorul şi întregul turn vibrau sub vânturile urlătoare şi înţelese că vopseaua trebuia să fi fost jupuită şi îndepărtată în luni sau săptămâni, nu în ani de zile; încercă să-şi imagineze genul de vopsitori care ar fi lucrat întruna aici sus, după care renunţă, deoarece îl consideră un efort prostesc.

Acum îl asculta pe mag, întrucât bătrânul îl scosese din închisoarea telecabinei. Cumva, aici, în acest templu nebun, sau palat, sau cavou, sau orice ar fi fost pe acest munte incredibil de înalt, avea să găsească o cale prin care să se întoarcă la Ada. Dacă Ariel faxa fără să folosească pavilioanele pentru faxare, atunci şi el va face la fel. Cumva…

La baza turnului, Harman îl urmă pe Prospero afară din elevator, apoi parcurse întinderea uriaşă din gresie roşie şi marmură albă care ducea la uşa din faţă a clădirii cu dom. Vântul ameninţa să-l răstoarne de pe picioare, însă, dintr-un motiv necunoscut, pe gresia şi marmura pardoselii nu exista pic de gheaţă.

– Magii nu simt frigul şi nici n-au nevoie de aer? răcni el spre bătrânul în mantie albastră fluturătoare.

– Câtuşi de puţin.

Vântul care avea intensitatea jetului unui avion cu reacţie îi sufla mantia în lateral şi-i fâlfâia în aceeaşi parte şi coroana de păr lung şi sur de pe ţeasta în majoritate pleşuvă.

– Este unul dintre avantajele bătrâneţii! adăugă el, strigând de asemenea pentru a se face auzit peste vuietul vântului.

Harman se abătu către dreapta, cu braţele extinse pentru a-şi menţine echilibrul împotriva curentului, şi se apropie de balustrada joasă din marmură – cu puţin mai înaltă de jumătate

de metru – care împrejmuia pătratul imens din gresie şi marmură aidoma unei mantinele scunde în jurul unui patinoar.

– Unde mergi? strigă Prospero. Ai grijă acolo!

Bărbatul ajunse la margine şi privi în jos.

Ulterior, studiind hărţi, înţelese că privise spre nord de pe muntele acesta numit Chomolungma, sau Chu-mu-lang-ma Feng, sau Qomolangma Feng, sau HoTepma Chini-ka-Rauza, sau Everest, în funcţie de vechimea şi de originea hărţii, şi că, atunci când stătuse lângă balustradă, văzuse în faţă pe distanţă de sute de kilometri – şi pe aproape nouă kilometri drept în jos – tărâmuri ce se numiseră cândva al Nouălea Regat al lui Han, sau Tibet, sau China.

Însă partea *în jos* fusese cea care-l izbise la nivel visceral.

În esenţă, Taj Moira era un bloc din gresie şi marmură de mărimea unui oraş care fusese lipit de vârful Zeiţei Mame a Lumii aidoma unei tăvi încastrate într-o piatră cu vârf ascuţit, precum o foaie de hârtie trasă în ţeapă. Ca realizare inginerească, consola din buckycarbon era impresionantă până la punctul imposibilităţii – o formă de ostentaţie a unui copil-zeu.

Harman stătu lângă „balustrada” din marmură înaltă de şaizeci de centimetri şi lată de douăzeci şi cinci de centimetri şi privi drept în jos de la peste opt mii opt sute de metri înălţime, cu întreaga forţă a jetului avionului cu reacţie înapoia sa încercând să-l împingă în hăul gol şi nesfârşit. Ulterior, hărţile aveau să-i spună că văzuse alţi munţi ce purtau diverse nume şi Gheţarii Rongbuk din est şi vest, cu câmpiile cafenii ale Chinei hăt dincolo de curba Pământului, dar nimic din toate acelea nu conta acum. Îmbrâncit de braţele puternice ale vântului urlător, rotind din propriile-i braţe pentru a-şi păstra echilibrul, privea la *nouă kilometri drept în jos – de pe o streaşină!*

Se lăsă în patru labe şi începu să se târască înapoi spre templul-cavou şi magul care aştepta. La zece metri în faţa uşii uriaşe, o stâncă ascuţită – înaltă de cel mult un metru şi jumătate – se ridica din piaţeta de marmură, sfârşindu-se cu o piramidă de gheaţă de şaptezeci şi cinci de centimetri. Sub ochii lui Prospero – care stătea cu braţele încrucişate şi un surâs vag pe chip –, Harman îmbrăţişă bolovanul decorativ şi se folosi de imperfecţiunile sale pentru a se scula iarăşi în picioare. Rămase rezemat de el, strângându-l în braţe, cu bărbia pe vârful din gheaţă, temându-se că dacă ar fi privit îndărăt peste umăr către

zidul scund şi îndepărtat şi hăul ameţitor, imboldul de a porni în goană către zidul acela şi de a sări peste el avea să fie copleşitor. Închise ochii.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua? întrebă magul.

– S-ar putea, răspunse Harman fără să deschidă ochii.

După încă un minut, răcni peste mugetul vântului:

– Oricum, ce-i piatra asta? Un fel de simbol? Un monument?

– Este vârful lui Chomolungma, zise Prospero.

Magul se întoarse şi trecu prin intrarea deschisă şi elegant arcuită a structurii pe care o numise Rongbok Pumori Chu-mu-lang-ma Feng Dudh Kosi Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Han Ho Tep Rauza. Harman văzu că intrarea era protejată de o membrană semipermeabilă – unduise când magul trecuse prin ea, alt semn că nu avea de-a face de data aceasta cu o simplă hologramă.

Peste câteva minute, fără să se desprindă de bolovanul-vârf, cu ocularele şi masca osmotică a glugii termopidermei aproape complet îngheţate din cauza granulelor de zăpadă care-i izbeau trupul ca tot atâtea proiectile din gheaţă, Harman se gândi că probabil în clădirea aceea era cald, că dincolo de câmpul de forţă semipermeabil exista căldură.

Nu se târî pe ultimii zece metri până la uşă, dar merse gârbovit, cu faţa aplecată, cu palmele întinse şi orientate în jos, gata să se târască.

În interiorul uriaşei săli unice de sub dom, trepte din marmură se ridicau spre o serie de balcoane – fiecare conectat la rândul său de următorul balcon prin altă scară din marmură –, care se înşiruiau pe pereţii ce se curbau către interior pe o sută de niveluri, o sută de etaje, până ce pâcla şi distanţa în sus înceţoşau apexul domului în sine. Din telecabină, în decursul apropierii, şi din turnul *eiffelbahn,* lui Harman i se păruse că distinge deschizături minuscule în dom – practic, simple elemente decorative în marmura albă –, care acum se dovediră a fi sute de ferestre din perspex care trimiteau coloane de lumină în jos, iluminând cu pătrate, dreptunghiuri şi trapeze strălucitoare care se mişcau lent cărţile cu legături bogate.

– Cât timp crezi c-ar dura să le siglezi pe toate? întrebă Prospero, rezemându-se în toiag şi rotindu-se de jur împrejur pentru a indica numeroasele balcoane de cărţi.

Harman deschise gura să vorbească, apoi o închise. Săptămâni? Luni? Simpla trecere de la o carte la alta, simpla aşezare a palmei şi menţinerea ei atât cât să vadă cuvintele aurii deplasându-se în jos peste degete şi braţe ar fi necesitat ani de zile pentru siglarea întregii biblioteci. În cele din urmă rosti:

– Mi-ai spus că funcţiile nu pot fi accesate în *eiffelbahn* şi în jurul său. S-au schimbat regulile?

– Vom vedea, răspunse magul.

Înaintă în dom, bocănind cu toiagul pe marmura albă şi sunetele acelea răsunară, ridicându-se şi ocolind interiorul perfect acustic.

Harman îşi dădu seama că aici era *într-adevăr* cald. Îşi lăsă pe spate gluga şi mănuşile termopidermei.

Interiorul clădirii-dom era împărţit în spaţii distincte, chiar dacă nu se putea vorbi despre camere în sine, printr-un labirint de paravane din marmură albă înalte de numai doi metri şi jumătate, ce nu constituiau bariere complete în calea vederii, întrucât fuseseră construite din dantelărie filigranată, cu nenumărate deschideri elegante, în formă de oval, inimă şi frunză.

Harman observă că pereţii de jur împrejurul bazei domului, până la înălţimea de doisprezece metri, unde începea primul balcon, erau complet acoperiţi cu modele sculptate de flori, iedere, plante complicate şi imposibile, strălucind toate graţie pietrelor preţioase incrustate. La fel scânteiau şi paravanele din marmură. Puse palma pe una dintre partiţiile acelea, când Prospero îl conduse prin labirint – şi era un labirint adevărat –, şi înţelese că oriunde îşi aşeza mâna ar fi acoperit două sau trei modele simultan şi întotdeauna sub degetele lui ar fi existat câteva pietre preţioase. Unele dintre florile sculptate aveau suprafaţa de cel mult cinci centimetri pătraţi şi păreau să conţină incrustate cincizeci-şaizeci de pietre preţioase minuscule.

– Ce sunt pietrele astea? întrebă el.

Semenilor lui le plăcuse să poarte pietre preţioase ca elemente decorative, flecuşteţe aduse întotdeauna de servitorii robotici, dar el nu se întrebase niciodată de unde proveneau.

– Aceste… pietre… zise Prospero, includ agatul, jaspul, lapislazuli, calcedonia şi cornalina; în această frunză simplă de garoafă pe care mi-am pus mâna – vezi? – există peste treizeci şi cinci de varietăţi de cornalină.

Harman văzu. Locul acesta îl ameţea. Trapezele de lumină ce se deplasau pe peretele vestic pe sub cărţi făceau ca marmura să scânteieze, să strălucească şi să licărească de la miile de pietre preţioase incrustate acolo.

– Ce-i locul ăsta? rosti el.

Îşi dădu seama că vorbise în şoaptă.

– A fost construit ca un mausoleu… un cavou.

Coti la altă răspântie de paravane din marmură albă şi-l conduse către centrul sălii uriaşe, de parcă labirintul ar fi avut săgeţi galbene trasate pe pardoseală. Se opriră înaintea unei intrări boltite spre un dreptunghi din mijlocul labirintului format din sute de paravane.

– Poţi să citeşti stela aceasta, Harman de Ardis?

Harman o privi cu atenţie în lumina lăptoasă.

Literele din marmură erau cioplite straniu – erau serpentine şi complicate, deloc asemănătoare cu liniile drepte cu care se obişnuise din cărţi –, totuşi scrierea era în Engleza Mondială Standard.

– Citeşte cu glas tare, zise magul.

– „Intraţi cu reverenţă în sfântul mormânt al lui Han Ho Tep, Stăpân al Asiei şi Protector al Pământului, şi al miresei şi preaiubitei sale Lias Lo Amumja, adorată de întreaga lume. Ea a părăsit lumea vremelnică în a paisprezecea noapte a lunii Rahab-Septem în anul 987 al Hanatului. Acum ea şi Stăpânul ei sălăşluiesc în Cerul înstelat şi vă privesc pe voi care intraţi aici.”

– Ce crezi? întrebă Prospero, stând sub arcada complicată, unde centrul labirintului se deschidea către interiorul încă nevăzut.

– Despre inscripţie ori despre locul acesta?

– Despre ambele.

Harman îşi frecă bărbia şi obrazul, simţind tuleiele bărbii.

– Locul ăsta mi se pare… *anormal.* Prea mare… Prea împodobit… La o scară greşită… Cu excepţia cărţilor.

Prospero râse, iar sunetele răsunară în ecouri, din nou şi din nou.

– De acord cu tine, Harman de Ardis. Locul acesta a fost furat – ideea, designul, incrustaţiile, modelul în eşichier al curţii de afară, totul a fost furat, cu excepţia balcoanelor şi a cărţilor, care au fost adăugate aici după şase sute de ani de către Rajahar cel Tăcut, un descendent îndepărtat al temutului Han Ho Tep. Hanul

a mărit de peste zece ori proporţiile Taj Mahalului original. Clădirea aceea iniţială era minunată, un adevărat testament al iubirii, însă din ea n-a mai rămas nimic, fiindcă Hanul a transformat-o-n zgură, dorind ca doar mausoleul acesta să fie reamintit. Locul acesta este mai mult ca orice un monument al exceselor nefericite.

– Poziţia este… interesantă, rosti Harman încetişor.

– Da, încuviinţă Prospero ridicându-şi mânecile albastre. Judecând din punctul de vedere al valorii imobiliare, adevărul acesta rămâne la fel de valabil în prezent, pe cât a fost în vremea lui Odiseu – poziţie, poziţie, poziţie. Haide!

Intrară în mijlocul labirintului din paravane de marmură – un pătrat cu latura de o sută de metri, care avea în centru ceva care i se păru lui Harman un bazin cu reflexii strălucitoare. Toiagul lui Prospero păcăni ritmic, pe când se îndreptau încet într-acolo.

Nu era un bazin cu reflexii strălucitoare.

– Iisuse Hristoase! strigă Harman, retrăgându-se de lângă marginea sa.

Părea să fie neant. Spre stânga, abia vizibil, era versantul vertical nordic al muntelui, dar sub ei – la doisprezece metri sub nivelul podelei – un sarcofag din oţel şi cristal părea să plutească în văzduh deasupra gheţarului ca o lamă de ferăstrău aflat la nouă kilometri mai jos. În sarcofag zăcea o femeie goală. O scară spiralată, îngustă, din marmură albă, şerpuia până la nivelul sarcofagului, cu ultima treaptă părând să atârne deasupra hăului.

Nu poate fi deschis, gândi el. Prin deschiderea din podea nu venea nicio rafală de curent de forţa jetului unui avion cu reacţie, nu mugea niciun vânt de mare altitudine. Sarcofagul trebuia să se rezeme pe *ceva.* Mijind ochii, putu să întrezărească faţete, o multitudine de geodezice aproape invizibile. Cavoul era construit dintr-un plastic, cristal sau sticlă incredibil de transparentă. De ce nu văzuse totuşi sarcofagul şi scara când suiseră cu telecabina? Sau…

– Cavoul este invizibil din exterior, rosti încet Prospero. Ai apucat să te uiţi la femeie?

– Preaiubita Lias Lo Amumja? întrebă Harman, nu prea interesat să caşte gura la un cadavru în pielea goală. Care a părăsit această lume vremelnică în… când dracu-a fost? Şi unde-i Hanul? El n-a căpătat propriu-i cavou din cristal?

Prospero râse.

– Han Ho Tep şi preaiubita sa Lias Lo Amumja, fiica lui Cezar Amumja din Imperiul Central African – ea era o căţea de piatră şi o scorpie, Harman de Ardis, crede-mă-n privinţa asta – au fost aruncaţi peste bord la nici două secole după ce fuseseră depuşi aici.

– Aruncaţi peste bord? repetă Harman.

– Corpurile perfect conservate au fost aruncate fără ceremonie peste acelaşi zid peste care te-ai zgâit tu acum treizeci de minute. Aruncaţi peste bord ca gunoiul zilei de ieri de pe un vapor hoinar. Succesorilor Hanului – treptat, tot mai minori în felul lor aparte – le plăcea să fie înmormântaţi aici pentru eternitate… eternitatea aceea durând până când următorul succesor îşi dorea cel mai bun spaţiu de mausoleu cu putinţă.

Harman îşi închipuia totul prea bine.

– Asta a fost însă până acum paisprezece secole, urmă Prospero, revenind cu ochii albaştri la sarcofagul din lemn şi sticlă aflat la patru niveluri sub ei. Femeia aceasta a fost iubita cuiva realmente puternic şi a rămas aici, netulburată, vreme de o mie patru sute de ani. Priveşte-o, Harman de Ardis.

Bărbatul se uitase în direcţia generală a sarcofagului, dar încercase să nu se holbeze la trup. Femeia era prea goală pentru gustul lui – părea prea tânără să fie moartă, corpul continua să-i fie roz şi alb, sânii îi erau prea vizibili – sfârcurile arătau trandafirii chiar de la doisprezece metri depărtare – părul scurt de pe cap era ca o virgulă neagră pe fundalul alb al pernelor din satin, triunghiul bogat de păr dintre picioare, altă virgulă neagră –, sprâncenele negre, trăsăturile puternice, gura largă chiar de la distanţa aceasta, aproape… familiară.

– Iisuse Hristoase! strigă el pentru a doua oară în dimineaţa aceea, dar acum îndeajuns de sonor ca strigătul să reverbereze din dom şi să ricoşeze din balcoanele de cărţi şi marmură albă.

Femeia era mai tânără – mult mai tânără –, cu părul negru, nu sur, cu corpul ferm şi tânăr, nu acoperit de cutele lungi şi pliurile secolelor, aşa cum o văzuse Harman în termopiderma mulată pe trup – însă chipul îi degaja aceeaşi putere, pomeţii erau la fel de proeminenţi, sprâncenele se arcuiau tot atât de îndrăzneţ, bărbia era la fel de fermă. Nu exista nicio îndoială.

Era Savi.

49

– Deci unde sunt toţi? întreabă Ahile cel-cu-pas-avântat, fiul lui Peleus, urmându-l pe Hefaistos peste vârful ierbos al Olimpului.

Ucigaşul-de-oameni blond şi Hefaistos, zeul focului şi Făurar-şef al tuturor zeilor, merg pe ţărmul Lacului Caldeira, între Sala Vraciului şi Sala Mare a Zeilor. Celelalte palate cu pilaştri albi par întunecate şi părăsite. Niciun car de luptă nu se zăreşte pe cer. Niciun nemuritor nu păşeşte pe numeroasele alei pavate, iluminate de lămpi scunde care strălucesc galben şi care, observă Ahile, nu sunt torţe.

– Ţi-am spus, zice Hefaistos. Când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă. Aproape toţi sunt jos, pe Pământul-Ilionului, să participe ca jucători în ultimul act al micuţului şi jalnicului vostru Război Troian.

– Cum merge războiul? se interesează Ahile.

– Fără tine acolo, să-l ucizi pe Hector, mirmidonii tăi şi toţi ceilalţi ahei şi argivi şi-cum-vrei-să-le-mai-spui încasează şuturi în dos de la troieni.

– Agamemnon şi ai lui se retrag?

– Da. Ultima dată când am privit – cu numai câteva ore în urmă, chiar înainte să fi făcut greşeala de a verifica stricăciunile produse escalatorului meu de cristal şi de a mă lua la trântă cu tine –, am văzut în holo-bazinul din Sala Mare că atacul lui Agamemnon asupra zidurilor cetăţii eşuase din nou, şi că aheii se retrăgeau la tranşeele lor defensive de lângă corăbiile negre. Hector se pregătea să-şi conducă oastea dincolo de ziduri – era gata să reia ofensiva. Practic, se rezumă la a vedea care dintre noi, nemuritorii, sunt mai duri decât ceilalţi într-o luptă serioasă. Se dovedeşte că până şi cu căţelele afurisite de Hera şi Atena luptând de partea Ilionului – şi cu Poseidon cutremurând pământul pentru cetate, ştii, asta-i specialitatea lui, cutremurarea Pământului –, va ieşi victorioasă echipa pro-greci a lui Apollo, Ares, vicleana Afrodita şi prietena ei Demeter. Ca general de oşti, Agamemnon e de tot căcatul.

Ahile se mulţumeşte să încuviinţeze din cap. Destinul lui acum este alături de Pentesilea, nu de Agamemnon şi de oştile lui. Are încredere că mirmidonii săi vor proceda aşa cum se cuvine – vor fugi dacă vor putea, se vor lupta şi vor muri dacă va trebui, încă de când Atena – sau Afrodita deghizată în Atena, dacă zeiţa

înţelepciunii îi spusese adevărul cu nişte zile în urmă – îl omorâse pe iubitul său Patrocle, setea de sânge a ucigaşului-de-oameni se focalizase doar pe răzbunarea împotriva zeilor. Acum – deşi ştie că asta se datorează numai farmecelor parfumate ale Afroditei – el are două ţinte: s-o readucă la viaţă pe iubita sa Pentesilea şi s-o ucidă pe căţeaua Afrodita. Fără să fie conştient de gestul său, îşi aranjează la brâu cuţitul ucigător de zei. Dacă Atena a spus adevărul – şi a crezut-o –, fragmentul acesta de oţel decalat cuantic va însemna moartea Afroditei şi a oricărui alt nemuritor care i s-ar pune în cale, inclusiv a schilodului zeu al focului, Hefaistos, dacă încearcă să fugă ori să-i zădărnicească voinţa.

Hefaistos îl conduce la o zonă de staţionare de lângă Sala Mare a Zeilor, unde mai mult de douăzeci de care de luptă din aur sunt înşiruite pe peluză, cu cordoanele ombilicale metalice şerpuind într-un rezervor de încărcare subteran. Hefaistos suie într-un car fără cai şi-i face semn să i se alăture.

Ahile şovăie.

– Unde mergem?

– Ţi-am spus. Să-l vizităm pe unicul nemuritor care ar putea şti unde se află Zeus în clipa asta.

– De ce nu-l căutăm chiar noi pe Zeus?

Tot nu se suie în carul de luptă. A condus cu mâna lui ori a fost condus într-o mie de care, însă n-a zburat niciodată în unul aşa cum îi vede adesea pe zei gonind înainte şi înapoi deasupra Ilionului sau Olimpului, şi cu toate că ideea în sine nu-l sperie, nu se grăbeşte să părăsească pământul.

– Există o tehnologie cunoscută doar de Zeus, care-l ascunde de toţi senzorii şi dispozitivele mele de spionat. Este evident că tehnologia aceea a fost activată, deşi aş bănui că a făcut-o soaţa lui, Hera, nu Zeul Zeilor însuşi.

– Cine-i acel nemuritor care ne poate arăta unde se ascunde Zeus?

Ahile este distras de furtuna de nisip care urlă şi de scăpărările sălbatice de fulgere şi descărcări statice care s-au dezlănţuit la câteva sute de metri deasupra lor, când furtuna planetară se repede asupra câmpului de forţă al *aegisului* lui Zeus, care încinge Olimpul.

– Nyx, rosteşte Hefaistos.

– Noaptea? repetă Ahile.

Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat ştie numele zeiţei – fiica lui

Kaos, una dintre primele creaturi conştiente care au ieşit din Neantul care exista la începutul timpului, înainte ca zeii originari înşişi să fi ajutat la separarea întunericului lui Erebus de Gaia verde şi albastră a Pământului –, dar nu cunoaşte nicio cetate grecească, asiatică sau africană care s-o fi venerat pe misterioasa Nyx–Noapte. Legendele şi miturile spun că ea – singură, fără vreun mascul nemuritor care s-o fi lăsat însărcinată – dăduse naştere lui Eris (Discordia), Moire (Ursitele), Hipnos (Somnul), Nemesis (Răzbunarea), Thanatos (Moartea) şi Hesperide.

– Crezusem că Noaptea era o personificare, adaugă Ahile. Sau pur şi simplu un morman de minciuni.

Hefaistos zâmbeşte.

– Chiar şi o personificare sau un morman de minciuni capătă formă materială în această bravă lume nouă pe care post-oamenii, Sycorax şi Prospero au pus mâna să ne-o clădească. Vii? Sau mai bine să mă teleportez înapoi în laboratorul meu şi să mă bucur de… ăăă… plăcerile adormitei tale Pentesilea în timp ce tu şovăi aici?

– Ştii bine că te voi găsi şi te voi ucide dacă ai face asta, zice Ahile fără nicio ameninţare în glas, ci doar o simplă promisiune rece.

– Da, ştiu, aprobă Hefaistos, şi de-aia o să te-ntreb pentru ultima dată: Te sui sau nu în caru-ăsta nenorocit?

Zboară către sud-est, ocolind jumătate din sfera uriaşă a planetei Marte, deşi Ahile nu ştie că priveşte la planeta Marte şi nici că aceasta este o sferă. Ştie însă că ascensiunea abruptă deasupra Lacului Caldeira de pe Olimp şi străpungerea violentă a *aegisului,* urmată de ieşirea în furtuna de nisip urlătoare îndărătul celor patru armăsari care au apărut de niciunde în clipa plecării – apoi călătoria prin furtuna de nisip orbitoare şi vânturile de la înălţime – nu sunt isprăvi pe care ar alege să le facă din nou prea curând. Ucigaşul-de-oameni strânge puternic marginea din bronz şi lemn a carului de luptă şi se străduieşte din răsputeri să nu închidă ochii. Din fericire, în jurul carului există un soi de câmp de energie – o formă redusă de *aegis* sau o versiune a pavezelor de corp invizibile pe care zeii le folosesc în lupte, presupune Ahile – care-i protejează pe ei doi de trâmbele şfichiuitoare de nisip şi de rafalele explozive de vânt.

Se ridică după aceea peste furtuna de nisip: cerul negru al nopţii este deasupra lor, stelele scânteiază strălucitor şi două luni micuţe aleargă peste boltă. Până ce carul traversează linia celor trei vulcani, au trecut la sud de toiul furtunii de nisip şi formele de relief sunt vizibile hăt dedesubt în lumina reflectată a stelelor.

Desigur, Ahile ştie că sălaşul zeilor de pe Olimp se află de fapt pe propria sa lume bizară – el se luptase vreme de opt luni pe câmpia roşie dincolo de ceea ce aliaţii moraveci numiseră Gaura Brană, privind valurile slabe şi fără maree ale oceanului din miazănoapte care nu era niciunul cunoscut de pe Pământ –, dar până atunci nu se gândise niciodată că planeta olimpienilor putea să fi fost atât de *mare.*

Zboară sus, deasupra unui interminabil canion inundat, şi bezna este întreruptă doar de reflexiile luminii stelelor pe apă şi de câteva felinare care se mişcă la leghe sub ceea ce Hefaistos spune că sunt luminile de poziţie de pe barjele de transport ale Omuleţilor Verzi.

Ahile nu vede niciun motiv de a-i cere schilodului să detalieze descrierea aceea criptică.

Zboară sus, deasupra unor lanţuri muntoase, mai întâi lipsite de vegetaţie, apoi împădurite, şi a nenumărate depresiuni circulare – cratere, le numeşte zeul focului –, unele erodate sau împădurite, multe cu lacuri centrale, dar în modul cel mai evident ascuţite şi severe sub lumina lunilor şi a stelelor.

Zboară mai sus, până ce şuieratul aerului în jurul mini-*aegisului* carului de luptă piere şi Ahile respiră aer pur emis chiar din carul de luptă. Conţinutul de oxigen este atât de ridicat, încât se simte uşor ameţit, ca de băutură.

Hefaistos rosteşte numele unora dintre stâncile, munţii sau văile care gonesc mult sub ei în noapte. Lui Ahile i se pare că zeul şchiop sună ca un plutaş plictisit care anunţă opririle în lungul râului pe care coboară.

– Shalbatana Vallis, spune nemuritorul.

Apoi, după câteva minute:

– Margaratifer Terra. Meridiania Planum. Terra Sabaea. Regiunea aceea masiv împădurită din nord este Schiaparelli, dealurile din faţă se numesc Huygens. Acum cotim spre sud.

Carul de luptă dinapoia celor patru armăsari uşor transparenţi care se încordează nu coteşte spre sud, ci se *apleacă pe o parte*

când o face, şi Ahile se ţine cu disperare pentru a nu-şi pierde viaţa preţioasă, deşi podeaua carului pare întotdeauna – imposibil – să fie *în jos.*

– Ce-i aceea? întreabă el după câteva minute.

Un lac circular uriaş acoperă mare parte din orizontul sudic. Carul de luptă coboară şi aerul vuieşte, în ciuda faptului că aici nu suflă nicio furtună de nisip.

– Bazinul Hellas, mormăie zeul focului. Este mare de peste două mii două sute de kilometri şi are un diametru mai mare decât Pluto.

– Pluto? repetă Ahile.

– I-o planetă, ţărănoi cretin de pre-literat, mormăie Hefaistos.

Ahile îşi desprinde strânsoarea disperată pe marginea carului de luptă, eliberându-şi mâinile pentru acţiune. Se gândeşte să-l prindă pe zeul olog, să-l ridice, să-i rupă spinarea pe genunchiul său şi să-l azvârle jos din car. Apoi însă priveşte peste marginea carului, la piscurile muntoase şi văile negre aflate la multe leghe dedesubt, şi decide că-l va lăsa pe piticul şontâcăit să coboare mai întâi carul pe pământ. Lacul creşte în faţa lor, umplând toată vederea către miazăzi. După aceea trec peste malul lui de miazănoapte arcuit şi încep să coboare peste apa luminată de stele. Înţelege că ceea ce păruse a fi un lac circular este în realitate un mic ocean rotund.

– Adâncimea variază între trei şi peste şase kilometri, zice Hefaistos, de parcă Ahile ar fi întrebat sau l-ar fi interesat. Cele două fluvii mari care se varsă în el din est sunt Dao şi Harmakhis. Planul nostru iniţial era să aducem vreo două milioane de oameni de stil-vechi în văile mănoase de-acolo şi să-i lăsăm să se futăntre ei, să fie fertili şi să se-nmulţească, dar n-am izbutit niciodată să-ntoarcem raza-n direcţia asta şi să-i de-faxăm. De fapt, Zeus şi ceilalţi zei din panteon au uitat pur şi simplu totul din perioada dinainte de a fi zei – a părut ca un vis pentru noi toţi. În plus, Zeus era ocupat să-şi răstoarne părinţii, nemuritorii Titani de prima generaţie – Cronos şi soţia-mireasa lui Rhea – şi să-i arunce în lumea numită Tartar, în care se ajungea prin Brană.

Hefaistos îşi drege glasul şi începe să recite cu glas de menestrel, care-i sună lui Ahile ca şi când cineva ar tăia o liră în două cu o lamă ruginită…

Un sunet cumplit tulbură nemărginita mare.
Pământul întreg dădu un strigăt uriaş.
Cerul despicat, zguduindu-se, gemea.
Olimpul se zguduia din temelii
Sub vijelia zeilor nemuritori,
Şi negrul Tartar fu cuprins de cutremur.[5]

De-acum Ahile poate vedea doar apă întunecată în stânga şi în dreapta lor, apă care goneşte dedesubt cu viteză imposibilă; marginile ca nişte ziduri din stânci ale lacului circular au dispărut dincolo de marginea orizontului. Spre miazăzi apare o singură insulă pietroasă.

– Zeus a câştigat războiul, continuă Hefaistos, numai pentru că a revenit la maşinile sfredelitoare de Brane post-oameni de pe orbita Pământului originar – Pământul *real,* vreau să spun, nu al tău, nu căcatu-ăsta contrafăcut şi terraformat – şi i-a adus pe Setebos şi tagma lui născută din ouă pentru a se lupta cu armiile lui Cronos. Monştrii cu sute de mâini, cu armele lor energetice şi foamea de a înfuleca teroarea din ţărână, au ieşit victorioşi, deşi au fost la fel de greu de-nlăturat ca petele de căcat după ce s-a terminat războiul. În plus, unul dintre nenorociţii de copii ai Titanilor – băiatul lui Iapetus, Prometeu – s-a dovedit a fi agent dublu. Dup-aia clona de monstru c-o sută de capete, realizat în laborator, Tifon, a sosit prin Gaura Brană în anul patru sute douăzeci şi patru al războiului. Ei, *aia* chiar c-a fost o chestie care merita s-o vezi. Îmi amintesc ziua-n care…

– N-am ajuns încă? îl întrerupe Ahile.

– Insula – zumzăie Hefaistos, în timp ce ei continuă coborârea – are diametrul de peste optzeci de leghe din vremea lui Ahile şi este plină de monştri.

– Monştri? face aheul.

Îl interesează prea puţin toate astea. El vrea să afle unde-i Zeus şi vrea ca Zeus să-i spună Vraciului să deschidă cuvele de reîntinerire şi vrea ca regina amazoanelor Pentesilea să reînvie. Orice altceva este lipsit de importanţă.

– Monştri, repetă zeul focului. Primii copii ai lui Gaia şi Uranus sunt diavoli diformi. Dar foarte puternici. Zeus le-a îngăduit să trăiască aici, în loc să li se alăture lui Cronos şi Rhea în

[5] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

dimensiunea Tartarului. Printre ei există trei Seteboseni.

Faptul acesta nu prezintă niciun interes pentru Ahile. El priveşte cum insula creşte în faţa lor şi vede castelul uriaş şi negru de pe steiurile din centrul ei. Puţinele ferestre din ţancurile verticale de piatră strălucesc oranj, de parcă interiorul ar fi în flăcări.

– Insula îi găzduieşte de asemenea pe ultimii ciclopi, urmează Hefaistos monoton. Şi pe Erinii.

– Furiile sunt aici? spune Ahile. Crezusem că şi ele sunt un mit.

– Nu, nu sunt niciun mit.

Nemuritorul olog virează carul de luptă şi direcţionează capetele armăsarilor spre un spaţiu plat şi deschis, deasupra unei proeminenţe din rocă neagră de la baza castelului central. Nori întunecaţi se răsucesc şi se încolăcesc în jurul muntelui şi al donjonului său. Văile din ambele părţi forfotesc de mişcări furişe.

– Când vor fi eliberate din locul ăsta, îşi vor petrece restul eternităţii urmărindu-i şi pedepsindu-i pe păcătoşi. Ele sunt cu adevărat „cele ce umblă-n beznă”, cu şerpi zvârcolitori în loc de păr şi ochi roşii din care se preling lacrimi de sânge.

– Adu-le, zice fiul lui Peleus.

Carul de luptă coboară lin la baza unei sculpturi gigantice care se ridică pe un postament măreţ din piatră neagră. Roţile din lemn ale carului scârţâie şi armăsarii pâlpâie şi se dematerializează. Ciudatul panou strălucitor pe care Făurarul îl folosise pentru a conduce vehiculul dispare.

– Vino, rosteşte Hefaistos, şi-l conduce pe Ahile la scara lată şi parcă interminabilă, aflată de cealaltă parte a statuii.

Nemuritorul îşi târăşte piciorul ologit.

Aheul nu poate să nu ridice capul pentru a privi statuia – este înaltă de cel puţin o sută de metri: un bărbat puternic care ţine sfera dublă a Pământului şi Cerului pe umerii lui masivi.

– Aceasta este o sculptură a lui Iapetus, spune el.

– Nu, mormăie zeul focului, este chiar bătrânul Atlas. Încremenit aici pe vecie.

A patru suta treaptă este ultima. Castelul negru se înalţă deasupra, cu turnurile, turlele şi frontoanele ascunse pierdute în norii rostogolitori. Cele două uşi din faţa lor au înălţimea de câte cincisprezece metri şi se găsesc la cincisprezece metri una de cealaltă.

– Nyx şi Hemera trec una pe lângă cealaltă zilnic pe aici –

Noaptea şi Ziua, şopteşte Hefaistos. Una iese, cealaltă intră. Nu sunt niciodată în acelaşi timp în casă.

Ahile ridică ochii către norii negri şi cerul fără stele.

– Atunci am sosit în momentul nepotrivit. Nu am treabă cu Hemera. Ai spus că noi trebuie să vorbim cu Noaptea.

– Răbdare, fiu al lui Peleus, mârâie Hefaistos.

Zeul pare nervos. Priveşte o maşinărie mică, dar bulbucată de pe încheietura mâinii sale.

– Eos răsare… acum!

În jurul marginii estice a insulei negre creşte o strălucire portocalie. Păleşte.

– Nicio rază de soare nu pătrunde prin *aegisul* polarizat al acestei insule, şopteşte Hefaistos. Dar dincolo de el este aproape dimineaţă. În câteva secunde soarele va răsări peste râurile Dao şi Harmakhis, şi peste stâncile estice ale Bazinului Hellas.

O scânteiere bruscă îl orbeşte pe Ahile. Aude cum se trânteşte, închizându-se, una dintre giganticele uşi de fier, după care cealaltă scârţâie, deschizându-se. Când poate să vadă din nou, a doua uşă este închisă şi Noaptea stă în faţa lor.

Întotdeauna copleşit de respect în faţa Atenei, Herei şi a celorlalte zeiţe, aceasta este prima dată când Ahile, fiul lui Peleus şi al zeiţei mării Thetis, se simte *îngrozit* înaintea unui nemuritor. Hefaistos a căzut în genunchi şi şi-a coborât capul în semn de veneraţie şi teamă pentru arătarea teribilă, însă Ahile se sileşte să rămână în picioare. Trebuie totuşi să se lupte cu imboldul covârşitor de a-şi scoate scutul de pe spinare şi a se ghemui îndărătul său, ţinând în mână cuţitul scurt ucigător de zei. Sfâşiat între pornirea de a fugi şi a lupta, îşi pleacă faţa în deferenţă, ca un compromis.

Deşi zeii pot adopta aproape orice mărime – Ahile nu ştie nimic despre Legea Conservării Masei şi Energiei şi n-ar înţelege explicaţia felului în care nemuritorii o ocolesc –, zeii şi zeiţele par să se simtă cel mai confortabil în jurul înălţimii de doi metri şaptezeci: îndeajuns de înalţi ca muritorii să se simtă aidoma unor copii; nu atât de înalţi pentru a trebui să-şi ranforseze oasele picioarelor sau de a deveni prea stângaci chiar şi în propriile lor palate olimpiene.

Noaptea – Nyx – este înaltă de patru metri şi jumătate, înfăşurată într-un nor vaporos şi clocotitor, îmbrăcată în nenumărate straturi de ţesătură neagră diafană, fâşii care atârnă

în jos în zeci de lungimi; fie are un acoperământ negru pentru cap, care include un văl ce-i acoperă chipul, fie are o faţă care aduce cu un văl negru. Este imposibil, dar ochii ei negri sunt perfect vizibili prin vălul negru şi norii vaporoşi. Înainte de a-şi feri chipul, Ahile a văzut că are sânii incredibil de mari, ca şi cum ar alăpta toată lumea cu beznă. Doar mâinile îi strălucesc pal, cu degete lungi şi puternice, făcute parcă din lumină lunară solidificată.

Îşi dă seama că Hefaistos vorbeşte, aproape ca într-o incantaţie.

– … Fumigaţie cu torţe, Nyx, zeiţă-mamă, izvor de dulce odihnă-naintea suferinţelor. Mamă din care s-au ridicat Zeii şi oamenii. Ascultă, binecuvântată Nyx, gătită cu lumina stelelor, în dulcea tăcere a somnului care sălăşluieşte în noaptea de abanos. Vise şi odihnă moale îţi însoţesc alaiul crepuscular, vrăjit de umbrele prelungi şi muzica veselă, care izgonesc grijile, prietena voioşiei, ocolind pământul cu iuţeala întunericului. Zeiţă a spectrelor şi jocului umbrelor…

– Ajunge, spune Noaptea. Dacă vreau s-ascult un imn orfic, o să călătoresc în timp. Cum cutezi, tu, Zeu al Focului, s-aduci un simplu muritor în Hellas şi căminul învăluit în noapte al lui Nyx?

Ahile se înfioară la sunetul glasului zeiţei. Este sunetul unei mări iernatice violente care se sparge de stânci, totuşi perfect inteligibil.

– Zeiţă a cărei putere naturală se împarte cu a zilei, se umileşte Hefaistos, tot în genunchi, tot cu capul plecat, muritorul acesta este fiul nemuritoarei Thetis şi este un semizeu în felul său pe Pământul său anume. Se numeşte Ahile, fiul lui Peleus, şi bravura lui…

– Ohoho, îl cunosc pe Ahile, fiul lui Peleus, şi bravura lui: jefuitor de cetăţi, violator de femei şi ucigaş de bărbaţi, rosteşte Noaptea în tonurile de talazuri ce se sparg de stânci. Oare ce motiv te-ar fi putut împinge să-l aduci pe acest… războinic neînsemnat… la poarta mea neagră, Făurarule?

Ahile decide că este timpul să vorbească.

– Trebuie să-l văd pe Zeus, zeiţă.

Fantoma neagră se întoarce mai mult în direcţia lui. Este ca şi cum ar pluti, nu ar sta în picioare, iar forma mare şi cu sâni uriaşi pivotează fără frecare. Faţa acoperită de văl – sau faţa cu model de văl negru – îl priveşte de sus cu ochi mai negri decât negrul.

În jurul ei norii se rostogolesc şi fierb.

– Tu *trebuie* să-l vezi pe Stăpânul Tunetelor, Zeul Tuturor Zeilor, Zeus Pelasgul, Stăpânul a Zece Mii de Temple şi Altarului Dodonei, Părintele Tuturor Zeilor şi Oamenilor, Zeus Regele Suprem Care Conduce Norii de Furtună şi Care Dă Toate Poruncile?

– Da, spune aheul.

– Pentru ce? întreabă Nyx.

Hefaistos este cel care răspunde.

– Ahile caută să aducă o muritoare în cuvele Vraciului, o tu, Mamă a primului ou negru fără germeni. El doreşte să-l roage pe Părintele Zeus să-i poruncească Vraciului s-o readucă la viaţă pe regina amazoanelor Pentesilea.

Noaptea râde. Dacă vocea ei fusese o mare sălbatică spărgându-se pe stânci, Ahile crede că râsetul ei sună ca vântul iernii urlând pe Egee.

– Pentesilea? face zeiţa înveşmântată în negru, continuând să chicotească. Curviştina aia lesbiană fără creier, cu ţâţe mari şi blondă? Pe un milion de Pământuri, fiu al lui Peleus, de ce ai dori s-o readuci la viaţă pe netoata aia musculoasă? La urma urmelor, chiar tu-ai fost cel care, aşa cum te-am văzut, ai străpuns-o pe ea şi pe calul ei cu suliţa cea mare a tatălui tău, trăgându-i pe amândoi în ţeapă ca pe nişte ardei pe-o frigăruie.

– Nu am de-ales, mormăie el. O iubesc.

Noaptea râde din nou.

– O *iubeşti?* Aud asta de la Ahile care regulează sclave, prinţese cucerite şi regine capturate cu aceeaşi indiferenţă cu care alţii mănâncă măsline, doar ca să le abandoneze după aceea ca pe nişte sâmburi scuipaţi? O *iubeşti?*

– Vinovat este parfumul cu feromoni al Afroditei, rosteşte Hefaistos, care stă tot în genunchi.

Noaptea încetează să mai râdă.

– Ce tip? întreabă ea.

– Numărul nouă, spune Hefaistos. Poţiunea lui Puck. Tipul cu nanomaşini autoreplicatoare din fluxul sangvin, care reproduc constant tot mai multe molecule de dependenţă şi privează creierul de endorfine şi serotonină, dacă victima nu acţionează asupra pasiunii sale. Nu există antidot.

Noaptea îşi întoarce vălul-faţă sculptat spre Ahile.

– Cred c-ai belit-o cu vârf şi-ndesat, fiu al lui Peleus. Zeus nu va

fi niciodată de acord să reîntinerească un muritor – cu atât mai puţin o amazoană, o rasă la care el se gândeşte arar şi atunci cu prea puţine gânduri bune. Părintele Tuturor Zeilor şi al Tuturor Oamenilor nu prea are ce să facă cu amazoanele şi cu atât mai puţin cu virginele. El ar considera că resurecţia unei asemenea muritoare ar fi o pângărire a cuvelor şi abilităţilor Vraciului.

– Îl voi ruga totuşi, rosteşte Ahile încăpăţânat.

Noaptea îl priveşte în tăcere. Apoi apariţia cu sâni uriaşi şi veşminte de abanos se întoarce către Hefaistos, care stă tot în genunchi.

– Şchiopule Zeu al Focului, făurar zelos pentru zeii mai nobili, ce vezi când te uiţi la omul acesta muritor?

– Un bou şi jumătate, mormăie Hefaistos.

– Eu văd o singularitate cuantică, zice zeiţa Nyx. O gaură neagră de probabilitate. O miriadă de ecuaţii, toate cu aceeaşi unică soluţie cu trei coordonate. De ce este aşa, Făurarule?

Zeul focului mârâie din nou.

– Mama lui, Thetis cea cu sânii-acoperiţi-de-alge, l-a ţinut pe muritorul acesta arogant în focul cuantic celest când era un puiuţ, cu doar niţel mai mult ca o larvă. Probabilitatea minutului, orei şi zilei morţii sale, ca şi a felului morţii este de sută la sută şi întrucât nu poate fi modificată, pare să-i confere un soi de invulnerabilitate faţă de toate celelalte atacuri şi răni.

– Sssssssssigur că da, şuieră Noaptea în linţoliul ei negru. Fiu al Herei, soţ al nătângei Graţii cunoscute ca Aglaia cea Glorioasă, de ce-l ajuţi pe bărbatul acesta?

Hefaistos se pleacă şi mai mult peste prag.

– La început, el m-a învins în trântă, iubită zeiţă a umbrelor cumplite. După aceea am continuat să-l ajut, întrucât interesele lui coincid cu ale mele.

– Interesul tău este să-l găseşti pe Părintele Zeus? şopteşte Noaptea.

Undeva în canioanele negre din dreapta lor, cineva sau ceva urlă.

– Interesul meu, Zeiţă, este să opresc potopul crescător al Kaosului.

Noaptea încuviinţează şi-şi ridică faţa acoperită de văl spre norii care clocotesc în jurul turnurilor castelului ei.

– Pot s-aud stelele zbierând, Făurar olog. Ştiu că atunci când spui „Kaos”, te referi la haos – la nivel cuantic. Tu eşti singurul

zeu, cu excepţia lui Zeus însuşi, care-şi aminteşte de noi şi de gândirea noastră înainte de Schimbare… care-şi aminteşte lucruri mărunte, ca fizica.

Hefaistos rămâne cu chipul plecat şi nu spune nimic.

– Monitorizezi fluxul cuantic, Făurarule?

Glasul ei are un ton ascuţit şi mânios pe care Ahile nu-l înţelege.

– Da, Zeiţă.

– Cât timp, Zeu al Focului, crezi că ne-a mai rămas de supravieţuit, dacă vortexurile haosului probabilistic continuă să crească având rata aceasta logaritmică?

– Câteva zile, Zeiţă, mormăie Hefaistos. Poate mai puţin.

– Ursitele sunt de acord cu tine, sămânţă a Herei.

Volumul şi timbrul de talazuri spărgându-se de stânci ale vocii ei îl fac pe Ahile să dorească să-şi lipească palmele cu bătături peste urechi.

– Zi şi noapte, Moirele – entităţile acelea străine pe care oamenii muritori le numesc Ursite – trudesc la abacele lor electronice, manipulându-le bilele de energie magnetică şi mosoarele lungi de kilometri de ADN computaţional – şi în fiecare zi imaginea lor asupra viitorului devine mai puţin certă, firele lor de probabilitate devin tot mai încâlcite, de parcă s-ar fi stricat însuşi războiul de ţesut al Timpului.

– Căcatu-ăla de Setebos e de vină, mormăie Hefaistos. Îmi cer iertare, doamnă.

– Nu, nu, ai dreptate, Făurarule, zice gigantica Nyx. De vină e căcatu-ăla de Setebos, care a fost eliberat în cele din urmă şi care nu mai este restricţionat în mările arctice ale acestei planete. Mii-de-mâini s-a dus pe Pământ, ştiai? Nu pe Pământul acestui muritor, ci pe vechiul nostru sălaş.

– Nu, rosteşte Hefaistos ridicându-şi finalmente chipul. Nu ştiusem.

– Da – Creieraş a trecut prin ’Brănaş.

Ea râde şi acum Ahile îşi lipeşte palmele peste urechi. Acesta este un sunet pe care niciun muritor n-ar trebui să fie silit să-l audă.

– Cât timp spun Moirele că mai avem? şopteşte Hefaistos.

– Clotho, cea care învârte roata ursitului, afirmă că ne-au mai rămas doar câteva ore înainte ca fluxul cuantic să implodeze universul acesta. Atropos, cea neînduplecată, care poartă

temutele foarfeci pentru a tăia firele tuturor vieţilor în clipa nemiloasă a morţii, zice că am mai beneficia de o lună.

– Şi Lachesis? întreabă zeul focului.

– Cea care măsoară firele vieţilor – şi cred că ea călăreşte valurile fractale ale abacului electronic mai bine decât celelalte – vede că pe această planetă şi în această Brană, Kaosul va triumfa într-o săptămână sau două. Oricum am lua-o, ne-a mai rămas puţin timp, Făurarule.

– Vei fugi, Zeiţă?

Noaptea tace. Urlete răsună dinspre ţancurile şi văiugile dinapoia castelului. În cele din urmă, ea rosteşte:

– Unde să fugim, Făurarule? Unde să fugim chiar şi noi, puţinii Originali, dacă universul acesta în care ne-am născut colapsează în haos? Orice Gaură Brană pe care o creăm, orice salt cuantic în care ne teleportăm va rămâne conectat prin firele haosului la acest univers. Nu, n-avem unde fugi.

– Şi-atunci ce facem, Zeiţă? mormăie Hefaistos. Ne aplecăm, ne ţinem de sandale şi ne luăm adio de la cururile noastre nemuritoare?

Noaptea scoate un sunet precum Marea Egee în furtună voioasă.

– Trebuie să ne sfătuim cu Zeii cei Vechi. Şi repede.

– Zeii cei Vechi… începe Făurarul şi se opreşte. Cronos, Rhea, Okeanos, Tethis… toţi cei exilaţi în teribilul Tartar?

– Da, spune Noaptea.

– Zeus nu va îngădui niciodată. Niciun zeu nu are voie să comunice cu…

– Zeus trebuie să-nfrunte realitatea! rage Noaptea. Sau totul se va sfârşi-n haos, inclusiv domnia lui.

Ahile suie două trepte către silueta uriaşă, neagră. Scutul îi este acum pe antebraţ, ca şi cum ar fi gata pentru luptă.

– Hei, ai uitat că sunt aici? Şi înc-aştept un răspuns la întrebarea mea. *Unde-i Zeus?*

Nyx se apleacă peste el şi aţinteşte un deget alb şi osos ca o armă.

– O fi probabilitatea ta cuantică de a muri de mâna mea zero, fiu al lui Peleus, dar dacă te-aş dezintegra atom de atom şi moleculă de moleculă, universul chiar şi la nivel cuantic – s-ar putea să aibă dificultăţi în a menţine axioma aceea.

Ahile aşteaptă. A observat că zeii bolborosesc adesea vorbirea

aceasta fără noimă. Unicul lucru de făcut este să aştepţi până îşi recapătă sensul.

În cele din urmă, Nyx vorbeşte cu glasul valurilor frământate de vânt:

– Hera, sora şi mireasa, fiica lui Rhea şi Cronos şi incestuoasa parteneră de iatac a divinului ei frate, apărătoarea aheilor până la trădare şi crimă, l-a sedus pe Stăpânul Zeus, îndepărtându-l de la îndatoririle şi veghea sa, culcându-se cu el şi injectându-l cu Somn în palatul cel mare în care soţia unui erou plânge şi trudeşte, ţesând ziua şi destrămându-şi munca noaptea. Eroul acela nu şi-a adus arcul cel mai bun pentru a-şi face treaba sângeroasă la Troia, ci l-a lăsat agăţat într-un cui într-o cămară tainică, ascuns de peţitori şi jefuitori. Acela este arcul pe care nimeni altul nu-i în stare să-l încordeze, arcul care poate trimite o săgeată prin ochiurile cozilor a douăsprezece securi la rând, sau prin încă o dată şi jumătate de trupuri de oameni vinovaţi sau nevinovaţi.

– Mulţumesc, Zeiţă, zice Ahile şi se retrage, coborând scara.

Hefaistos priveşte în jur, apoi îl urmează, atent să nu-şi întoarcă spatele la gigantica siluetă de abanos în mantie fluturătoare. Până ce ajunge lângă aheu, Noaptea a dispărut din locul ei în capul scărilor.

– Pentru numele lui Hades, ce-a fost asta? şopteşte Făurarul, când suie în carul de luptă şi activează panoul de comenzi virtuale şi caii holografici. Nevasta înlăcrimată a unui erou, camere-ascunse-n pula mea, douăsprezece cozi de securi la rând… Nyx a vorbit ca oracolul vostru bolborosit de la Delfi.

– Zeus se află pe insula Itaca, rosteşte Ahile, când ei se înalţă, îndepărtându-se de castel, de insulă şi de mârâiturile şi răgetele monştrilor nevăzuţi din beznă. Odiseu însuşi mi-a spus că şi-a lăsat arcul cel mai bun în palat, pe insula lui stâncoasă, ascuns printre veşminte înmiresmate într-o cămară tainică. L-am vizitat pe vicleanul Odiseu acolo, în vremuri mai bune. Doar el poate să întindă complet arcul acela uriaş – sau cel puţin aşa zice, deşi eu n-am încercat vreodată –, iar după o seară de băut zdravăn, tragerea unei săgeţi prin ochiurile cozilor a douăsprezece securi la rând este genul de distracţie pe gustul fiului lui Laertes. Şi dacă acolo există peţitori, care caută mâna îmbietoarei lui soţii Penelopa, atunci el ar fi cu-atât mai încântat să tragă cu săgeţile mai degrabă prin trupurile lor.

– Căminul lui Odiseu de pe Itaca, murmură Hefaistos. Un loc bun pentru Hera ca să-l ascundă pe stăpânul ei adormit. Ai vreo idee, fiu al lui Peleus, ce-ţi va face Zeus când îl vei deştepta acolo?

– Haide s-aflăm. Ne poţi teleporta cuantic direct din carul ăsta?

– Ia fii atent!

Omul şi zeul dispar din vedere, iar carul de luptă – gol acum – continuă să zboare spre nord şi vest peste Bazinul Hellas.

50

– Asta nu-i Savi.

– M-ai auzit spunând că ar fi ea, prieten al lui Nimeni?

Harman stătea pe metalul solid al catafalcului aparent suspendat deasupra unui hău de peste opt kilometri, la o sută de metri de versantul nordic al lui Chomolungma – holbându-se, în ciuda dorinţei sale intense de a *nu* se holba la chipul mort şi trupul gol al unei Savi tinere. Prospero stătea înapoia lui pe treptele din fier. Afară vântul se înteţise.

– *Seamănă* cu Savi.

Nu-şi putea încetini ritmul bătăilor inimii. Efectele altitudinii şi ale vederii corpului din faţa lui îl ameţeau în asemenea măsură, încât se simţea pe punctul să vomite.

– Dar Savi e moartă.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur, fir-ai al dracu'! L-am văzut pe Caliban al tău ucigând-o. Am văzut resturile însângerate a ce-a mâncat el şi ce-a rămas în urmă. Savi e moartă. Şi eu n-am văzut-o niciodată atât de tânără.

Femeia goală care zăcea pe spate în sicriul din cristal nu putea avea mai mult de trei-patru ani după primul ei Douăzeci. Savi fusese… o babă. Ei toţi – Hannah, Ada, Daeman şi Harman – fuseseră şocaţi când dăduseră ochii cu ea: păr sur, cute, un corp care îşi depăşise de mult perioada de vârf. Până la ea, niciunul dintre oamenii de stil-vechi nu zărise vreodată efectele îmbătrânirii… şi nici de atunci, dar situaţia aceea avea să se schimbe acum, după distrugerea cuvelor de reîntinerire ale firmeriei.

– Nu Caliban *al meu,* spuse Prospero. Nu, pe atunci nu mai era monstrul *meu.* Când l-aţi întâlnit pe insula orbitală, cu vreo nouă

luni în urmă, era propriul lui stăpân, sămânţă dementă a lui Sycorax, un sclav al lui Setebos pierdut în robie.

– Asta nu-i Savi, repetă Harman. Nu poate fi.

Se sili să urce înapoi scara spre sala centrală din Taj Moira, atingând în treacăt mantia albastră a magului. Se opri totuşi înainte de a trece prin plafonul din granit.

– Este vie? întrebă el încetişor.

– Atinge-o, răspunse Prospero.

Harman se mai retrase un pas pe scară.

– Nu. De ce?

– Vino jos şi atinge-o.

Holograma, proiecţia, indiferent ce anume era, stătea lângă sarcofagul din cristal.

– Este unicul fel în care poţi zice dacă-i vie.

– Te cred pe cuvânt, replică Harman, fără să se clintească.

– Dar eu nu ţi-am dat cuvântul meu, prieten al lui Nimeni. Nu am oferit vreo opinie dacă aceasta este o femeie care doarme sau un cadavru, sau pur şi simplu corolarul din ceară al unui spirit imperfect. Îţi spun însă, soţ al Adei de Ardis: dacă ea se va trezi, dacă tu o vei trezi, dacă ea va fi reală şi dacă după aceea ai conversa cu spiritul acesta trezit, vei afla răspunsurile la toate întrebările tale presante.

– Ce vrei să zici? întrebă Harman, coborând scara în ciuda imboldului de a fugi de acolo.

Magul rămase tăcut. Unicul lui răspuns fu de a deschide capacul din cristal al sarcofagului transparent.

Dinăuntru nu răzbătu nicio miasmă de putreziciune. Bărbatul păşi pe platforma metalică a catafalcului, apoi ocoli sicriul şi se opri lângă mag. Cu excepţia unor imagini fugare de cadavre spâne întrezărite în cuvele de vindecare de pe insula lui Prospero, până în lunile cele mai recente el nu văzuse niciodată un mort. Niciun om de stil-vechi nu văzuse. Însă de acum el îngropase oameni la Palatul Ardis şi cunoştea aspectele teribile ale morţii – lividitatea şi *rigor mortis,* ochii care păreau că se afundă sub lumină, răceala împietrită a pielii. Această femeie – această *Savi* – nu dovedea niciunul dintre semnele respective. Pielea îi era trandafirie şi îmbujorată de viaţă. Buzele îi erau roz, aproape roşu, la fel ca sfârcurile sânilor. Avea ochii închişi, cu gene lungi, dar părea că s-ar putea trezi în orice moment.

– Atinge-o, zise Prospero.

Harman întinse o mână tremurătoare şi o retrase iute, înainte s-o fi atins pe femeie. Deasupra corpului ei exista un câmp de forţă slab, totuşi ferm – permeabil, însă palpabil –, iar aerul din interior era mult mai cald decât cel de deasupra câmpului. Încercă din nou şi-şi puse degetele mai întâi pe gâtul femeii – descoperind o urmă abia sesizabilă de puls, aidoma fluturării infime a aripilor unui fluture –, după care îşi aşeză palma pe pieptul ei, între sâni. Da, o bătaie slabă de inimă, dar lentă, pulsaţii stinse şi mult prea rare ca să fie ritmul unui om normal, care dormea.

– Crio-nişa aceasta este similară celei în care doarme acum prietenul tău Nimeni, spuse încetişor Prospero. Ea opreşte timpul. Dar în loc s-o vindece şi s-o protejeze pentru trei zile, aşa cum face în chiar clipa asta sarcofagul de timp lent al lui Nimeni-Odiseu, acest sicriu din cristal a fost căminul ei de peste o mie şi patru sute de ani.

Harman îşi trase mâna îndărăt de parcă ar fi fost muşcat.

– Imposibil, rosti el.

– Oare? Trezeşte-o şi întreab-o.

– Cine este? Nu poate fi Savi.

Prospero surâse. Sub picioarele lor, norii fuseseră aduşi spre versantul nordic al muntelui şi se înghesuiau suri în jurul adăpostului cu fund de sticlă în care stăteau ei.

– Nu, nu poate fi Savi, nu-i aşa? făcu magul. Eu am cunoscut-o ca Moira.

– Moira? Locul acesta – Taj Moira – este numit după ea?

– Bineînţeles. Este mormântul ei. Sau cel puţin mormântul în care doarme ea. Moira este un post-om, prieten al lui Nimeni.

– Post-oamenii au murit toţi, nu mai există. Daeman, Savi şi cu mine le-am văzut corpurile mumificate şi mestecate de Caliban plutind în aerul împuţit al insulei tale orbitale.

Harman se retrăsese iarăşi de lângă sicriu.

– Moira este cel din urmă. A coborât din inelul-p cu peste cincisprezece secole în urmă. A fost amanta şi consoarta lui Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han Ho Tep.

– Cine dracu-i ăla?

Norii învăluiseră de acum platforma Taj şi bărbatul se simţea pe teren mai solid, deoarece podeaua din sticlă era gri sub tălpile lui.

– Un iubitor de cărţi, descendent din Hanul original. El a condus

ceea ce mai rămăsese din Pământ în vremea când voynicşii şi-au început activitatea. A construit pentru sine acest sarcofag temporal, dar era îndrăgostit de Moira şi i l-a oferit ei. Aici a dormit ea secolele.

Harman se sili să râdă.

– Mi se pare lipsit de logică. De ce Ho Tep nu-ştiu-cum ăsta n-a construit un al doilea sicriu pentru sine?

Zâmbetul lui Prospero era de-a dreptul iritant.

– L-a construit. Se afla chiar aici, pe catafalcul ăsta larg, lângă al Moirei. Însă în mai bine de un mileniu şi jumătate până şi un loc atât de greu accesibil ca Rongbok Pumori Chu-mu-lang-ma Feng Dudh Kosi Lhotse-Nuptse Khumbu aga Ghat-Mandir Han Ho Tep Rauza a avut vizitatori. Unul dintre primii intruşi a luat de aici corpul lui Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han şi sarcofagul temporal şi le-a aruncat peste margine, spre gheţarul de dedesubt.

– De ce n-a luat sicriul acesta… al Moirei?

Era sceptic faţă de toate afirmaţiile magului. Prospero întinse mâna acoperită cu pete de vârstă către femeia care dormea.

– Tu i-ai arunca trupul?

– Atunci de ce n-au jefuit sala de deasupra?

– Sus există protecţii. Mai târziu voi fi încântat să ţi le arăt.

– Şi de ce acei primi intruşi n-au trezit-o pe… indiferent cine ar fi ea?

– Au încercat, răspunse Prospero. Dar n-au reuşit niciodată să deschidă sarcofagul…

– Mi s-a părut că tu ai făcut-o fără greutate.

– Eu am fost aici când Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han a conceput maşina. Îi cunosc codurile şi parolele.

– Atunci, trezeşte-o *tu.* Vreau să vorbesc cu ea.

– Eu n-o pot trezi pe această femeie post-om. N-ar fi reuşit nici intruşii, dacă ar fi depăşit sistemele de securitate şi ar fi izbutit să-i deschidă sicriul. Un singur lucru o va trezi pe Moira.

– Care anume?

Harman revenise pe treapta cea mai de jos, pregătit să plece.

– Ca Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han sau orice alt bărbat coborâtor din el să aibă contact sexual cu ea în timp ce doarme.

Harman deschise gura pentru a vorbi, nu găsi nimic de spus şi rămase pur şi simplu locului, holbându-se la figura în mantie albastră. Magul fie că înnebunise, fie că fusese dintotdeauna

nebun. Nu exista a treia opţiune.

– Tu te tragi din Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han şi linia Hanilor, continuă Prospero cu glas calm şi dezinteresat, ca al cuiva care comentează vremea de afară. ADN-ul spermei tale o va deştepta pe Moira.

51

Mahnmut şi Orphu ieşiră pe fuzelajul *Reginei Mab,* unde puteau discuta în tihnă.

După ce trecuse de orbita lumi Pământului, nava uriaşă încetase să-şi mai declanşeze bombele atomice de mărimea unor cutii de Coca-Cola – doreau să-şi anunţe sosirea, însă nu să irite pe cineva sau ceva din inelele ecuatorial sau polar, astfel încât să tragă în ei –, şi acum *Mab* decelera spre orbită la numai o optime de *g,* utilizând exclusiv motoarele auxiliare ionice în rafale scurte. Mahnmut aprecia că strălucirea albastră de „sub” ei era o alternativă plăcută la exploziile şi fulgerările periodice ale bombelor.

Micul europan trebuia să fie grijuliu în vid în timpul decelerării, asigurându-se că era permanent ataşat de navă, că rămânea pe pasarelele care înconjurau fuzelajul, că privea cu atenţie fiecare treaptă de pe scările ce se găseau peste tot pe nava spaţială lungă de trei sute de metri, dar ştia că dacă ar fi făcut totuşi vreo prostie, Orphu de Io ar fi venit după el şi l-ar fi salvat. Mahnmut putea să rămână confortabil în vid absolut aproape o duzină de ore înainte de a fi nevoie să-şi reîmprospăteze aerul şi alte necesităţi şi exersase rareori utilizarea micilor rachete cu peroxid încorporate în partea sa dorsală, însă lumea aceasta exterioară de frig extrem, căldură teribilă, radiaţii sălbatice şi vid înaintat constituia ambientul natural al lui Orphu.

– Aşadar, ce facem? îşi întrebă Mahnmut prietenul uriaş.

– Cred că este imperativ ca noi să coborâm naveta şi *Doamna Brună,* răspunse Orphu. Cât mai repede posibil.

– Noi? Noi?

Planul fusese ca Suma IV să piloteze naveta de coborâre, cu generalul Beh bin Adee şi treizeci dintre soldaţii săi – rocvecii aflaţi sub comanda directă a centurionului Mep Ahoo – în compartimentul pentru pasageri al navetei, în timp ce Mahnmut aştepta în cala *Doamnei Brune.* Când şi dacă ar fi fost necesară

utilizarea submersibilului, Suma IV şi orice alt personal necesar ar fi coborât în *Doamna Brună* prin intermediul unui puţ de acces. Deşi Mahnmut nu fusese încântat să se despartă de vechiul lui prieten, nu existase niciun plan care să-l includă pe ionianul uriaş şi orb optic în partea de aterizare a misiunii. El urma să rămână în *Regina Mab* ca inginer de sisteme externe.

– Ce este acest „noi”? repetă Mahnmut.

– Am decis că sunt indispensabil pentru această misiune, hurui Orphu. În plus, tu mai ai pentru mine compartimentul acela mic şi confortabil din cala submarinului – ombilicale cu aer şi energie, legături de comunicaţii, radar şi alte fluxuri senzoriale –, aşa că aş călători acolo şi aş fi perfect fericit.

Mahnmut scutură din cap, îşi dădu seama că o făcea în faţa unui moravec orb, îşi dădu apoi seama că radarul şi senzorii în infraroşu i-ar fi sesizat mişcarea, aşa că scutură încă o dată din cap.

– De ce ar trebui să insistăm să coborâm? Încercarea de a ateriza pe Pământ ar putea periclita joncţiunea cu oraşul-asteroid care emitea din inelul-p.

– Dă-l naibii de oraş-asteroid care emitea din inelul-p! În clipa de faţă este important să ajungem cât mai rapid pe suprafaţa planetei.

– De ce?

– De ce? repetă Orphu. *De ce?* Tu eşti cel înzestrat cu ochi, micul meu prieten. Nu ai *văzut* imaginile acelea prin telescop pe care mi le-ai descris?

– Te referi la satul ars?

– Da, mă refer la satul ars. Şi la celelalte treizeci sau patruzeci de aşezări omeneşti din toată lumea care păreau atacate de creaturi fără capete ce dau impresia că se specializează în măcelărirea oamenilor de stil-vechi – *oameni de stil-vechi,* Mahnmut, genul care i-a conceput pe strămoşii noştri!

– Şi de când misiunea asta s-a schimbat într-una de salvare?

Pământul era acum o sferă albastră strălucitoare, care creştea de la un minut la altul. Inelele-e şi -p erau superbe.

– De când am văzut fotografiile care arătau oameni măcelăriţi, spuse Orphu şi Mahnmut recunoscu tonurile aproape subsonice din glasul prietenului său.

Uruiturile acelea indicau fie că era foarte amuzat, fie foarte, foarte serios – iar europanul ştia că nu era amuzat în clipa aceea.

– Crezusem că ideea era de a-i salva pe cei Cinci Sateliţi ai noştri, Centura şi sistemul solar de la colaps cuantic total.

– Vom face asta mâine, mormăi Orphu pe tonuri joase. Azi avem ocazia de a-i ajuta pe oamenii de acolo de jos.

– Cum? Nu cunoaştem contextul. Nu avem habar ce se întâmplă acolo. Din câte ştim, creaturile metalice fără capete nu sunt decât nişte roboţi asasini pe care oamenii i-au construit ca să se ucidă între ei. Vom interveni în războaie locale care nu sunt deloc treaba noastră.

– Chiar crezi?

Mahnmut ezită. Privi hăt, hăt departe, acolo unde motoarele ionice auxiliare lansau suliţe albastre în direcţia sferei alb-albastre.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu, nu cred. Probabil că ceva nou se întâmplă acolo, la fel cum se întâmplă pe Marte şi pe Pământul-Ilionului şi peste tot unde ne-am uita.

– Şi eu cred la fel, zise Orphu de Io. Haide să intrăm şi să-i convingem pe Asteague/Che şi pe restul prim-integratorilor că trebuie să lanseze naveta şi submersibilul când ajungem de partea cealaltă a Pământului. Cu mine la bord.

– Şi cum intenţionezi să-i convingem?

De data aceasta huruitul gros al ionianului era mai degrabă în spectrul amuzat al subsonicelor vibratoare de oase.

– Le voi face o ofertă pe care n-o vor putea refuza.

52

Harman încercă să se îndepărteze cât putu de mult de sicriul din cristal. S-ar fi întors în cabina *eiffelbahnului,* dar vânturile urlau afară – depăşeau cu uşurinţă o sută cincizeci de kilometri pe oră, îndeajuns ca să-l mături de pe tăblia de marmură care înconjura Taj Moira –, aşa că se mulţumi să urce prin nivelurile spiralate pline cu cărţi.

Culoarele circulare erau înguste, fiecare ieşit niţel mai mult deasupra labirintului cu ziduri joase de dedesubt, pe măsură ce pereţii domului curbat aduceau rafturile cu cărţi şi culoarele mai spre interior, iar Harman ar fi fost tulburat de înălţimea ameţitoare de sub tălpile sale, întrevăzută prin grătarele de fier ale pasarelelor, dacă n-ar fi fost atât de doritor să se distanţeze cât mai mult de femeia adormită.

Cărţile nu aveau titluri şi erau de aceeaşi mărime. Estimă că în structura uriaşă se găseau sute de mii de volume. Scoase unul şi-l deschise la întâmplare. Literele erau mici şi tipărite în engleza pre-rubicon, mai vechi decât orice carte sau scriere pe care o văzuse deocamdată şi avu nevoie de minute pentru a citi şi ghici primele două fraze pe care le întâlni. Puse cartea la loc şi-şi lăsă palma pe cotorul ei, vizualizând cinci triunghiuri albastre înşiruite.

Cartea nu siglă. Niciun cuvânt auriu nu curse în lungul mâinii şi braţului său pentru a i se fixa în memorie. Fie că funcţia-siglare nu acţiona în locul acesta, fie că volumele erau impenetrabile la siglare.

– Există un mod prin care le poţi citi pe toate, rosti Prospero.

Harman sări brusc înapoi. Nu-l auzise pe mag apropiindu-se pe pasarela zgomotoasă. *Apăruse* pur şi simplu lângă el, la nici o lungime de braţ depărtare.

– Cum le pot citi pe toate?

– Cabina *eiffelbahnului* va pleca peste două ore. Dacă nu vei fi în ea, va mai dura o vreme până ce următoarea cabină se va opri la Taj Moira – mai exact, unsprezece ani. Aşa că, dacă intenţionezi să citeşti toate cărţile astea, ar fi bine să începi fără întârziere.

– Sunt gata să plec şi-acum, replică Harman. Atât doar că vântul este prea puternic pentru mine ca s-ajung la telecabina.

– Când vom fi gata de plecare, voi pune un servitor să întindă o frânghie.

– Servitori? Aici există servitori funcţionali?

– Bineînţeles. Crezi că mecanismele din Taj sau *eiffelbahn* se repară singure? zise magul chicotind. Sigur că da, într-un fel *se autorepară,* deoarece majoritatea servitorilor sunt nanotehi, părţi ale structurilor în sine şi prea mici să fie detectaţi.

– Toţi servitorii noştri din Ardis şi celelalte comunităţi au încetat să mai funcţioneze. Pur şi simplu… s-au oprit. Şi curentul electric s-a oprit.

– Desigur. Există consecinţe ale distrugerii firmeriei şi insulei mele orbitale de către voi. Totuşi reţeaua energetică orbitală şi cea planetară, ca şi alte mecanisme au rămas intacte. Până şi firmeria ar putea fi înlocuită, dacă doriţi.

Harman fu uluit să audă asta. Se întoarse şi se rezemă de balustrada din fier, inspirând profund, ignorând căderea lungă

până la pardoseala din marmură aflată mult dedesubt. Când el şi Daeman – la instrucţiunile magului – direcţionaseră uriaşul „colector gaură-de-vierme” spre Insula lui Prospero cu nouă luni în urmă, o făcuseră pentru a distruge teribila masă de ospăţ unde Caliban se înfruptase de secole cu corpurile şi oasele oamenilor de stil-vechi aflaţi la Douăzecilea Final în firmerie. Din ziua aceea, după distrugerea firmeriei şi a siguranţei că vei fi faxat acolo după orice rănire serioasă şi la fiecare a douăzecea aniversare, mortalitatea apăsase serios pe minţile tuturor. Moartea şi îmbătrânirea deveniseră o realitate pentru toţi. Dacă Prospero spunea acum adevărul, tinereţea şi nemurirea puteau reprezenta din nou o opţiune. Harman nu ştia ce să creadă despre asta, însă simplul gând al alegerii îi ridica stomacul în gură.

– Mai există şi altă firmerie? întrebă el.

Vorbise încet, totuşi glasul îi reverberă sub domul gigantic.

– Bineînţeles. Mai este una pe insula lui Sycorax. Trebuie doar activată, la fel ca proiectoarele energetice orbitale şi sistemele de faxare automată.

– Sycorax? Vrăjitoarea despre care ai spus că este mama lui Caliban?

– Da.

Bărbatul dădu să întrebe cum să suie la inelele orbitale ca să activeze firmeria, energia şi sistemele de faxare de urgenţă, după care îşi aminti că sonieul lui Savi, pe care-l ţineau la Ardis, putea să zboare acolo. Inspiră prelung.

– Harman, prieten al lui Nimeni, zise Prospero, trebuie să m-asculţi acum. Poţi să părăseşti locul acesta când *eiffelbahnul* începe să funcţioneze iarăşi, peste o oră şi cincizeci şi patru de minute. Sau poţi să ieşi afară şi să sări către moarte pe Gheţarul Khombu. Alegerea îţi aparţine. Este însă sigur precum noaptea urmează zilei că dacă n-o trezeşti pe Moira, n-o vei mai revedea niciodată pe Ada, nu vei reveni acasă la ceea ce a mai rămas din Palatul Ardis, nu-ţi vei mai vedea prietenii, pe Daeman, Hannah şi ceilalţi, supravieţuind în războiul acesta cu voynicşii şi *calibanii,* şi nu vei mai vedea niciodată un Pământ verde, nu albăstrit şi omorât de foamea lui Setebos.

Harman se îndepărtă de mag şi-şi strânse ambele mâini în pumni. Prospero se rezema în toiag de parcă ar fi fost un simplu baston pentru mers, dar ştia că o singură mişcare a toiagului

aceluia l-ar fi azvârlit peste balustradă, spre moartea pe pereţii din marmură incrustaţi cu pietre preţioase aflaţi la zeci de metri dedesubt.

– Trebuie să existe şi altă cale de a o deştepta, rosti el printre dinţii încleştaţi.

– Nu există.

Harman lovi cu pumnul în balustrada din fier.

– Nimic din toate astea n-are nici cea mai măruntă logică.

– Nu-ţi preocupa mintea cu examinarea stranietăţii problemei, spuse Prospero, şi cuvintele îi răsunară sub bolta înaltă. Pe îndelete şi în scurt timp, Moira îţi va explica pe rând toate accidentele care s-au petrecut. Dar pentru asta, trebuie mai întâi s-o trezeşti.

Bărbatul clătină din cap.

– Eu nu cred că mă trag din acest Ahman… cum-îl-cheamă… Han Ho Tep. Cum este posibil? Noi, oamenii stil-vechi, am fost creaţi de post-oameni la secole după ce semenii lui Savi au dispărut în faxarea finală şi…

– Exact, făcu Prospero, zâmbind. De unde crezi că au fost luate şabloanele voastre ADN şi corpurile stocate, prieten al lui Nimeni? Moira îţi poate explica totul şi mai mult. Ea este un post-om, ultima din spiţa ei. Ştie cum să citeşti toate cărţile astea înainte ca telecabina noastră *eiffelbahn* să plece de aici. Ea poate să ştie foarte bine cum să-i învingeţi pe voynicşi – sau pe *calibani* – sau poate chiar pe Caliban şi pe stăpânul lui, Setebos. Însă trebuie să decizi singur dacă viaţa Adei merită o măruntă infidelitate. Acum mai avem o oră şi patruzeci şi cinci de minute înainte ca *eiffelbahnul* să pornească din nou. Paisprezece secole de somn şi mai bine nu pot fi scuturate instantaneu. Moira va avea nevoie de ceva timp să se trezească, să mănânce, să înţeleagă situaţia noastră, înainte de a fi pregătită să călătorească împreună cu noi.

– Ea o să vină cu noi? întrebă Harman prosteşte. Pe *eiffelbahn?* Înapoi la Ardis?

– Aproape cu certitudine.

Harman strânse balustrada cu atâta putere, încât încheieturile degetelor întâi i se înroşiră, apoi se înălbiră. În cele din urmă dădu drumul fierului şi se răsuci spre magul care aştepta.

– Bine. Dar tu aştepţi afară. Sau, chiar mai bine, du-te înapoi în telecabină. Să nu te văd! O să fac treaba asta, însă trebuie să fiu

singur.

Prospero dispăru instantaneu. Harman rămase un minut pe pasarela de la înălţime, inspirând izul de piele mucegăită al cărţilor vechi, după care coborî iute scara cea mai apropiată.

53

Un grup pestriţ format din patruzeci şi cinci de femei şi bărbaţi îngheţaţi şi descurajaţi merse pe jos cei zece kilometri de la Piatra Flămândă până la pavilionul pentru faxare.

Daeman îi condusese, purtând raniţa cu Oul Setebos cel alb, strălucitor, care vibra ocazional, iar Ada mersese alături de el în ciuda comoţiei suferite şi a coastelor rupte. Primii kilometri prin pădure fuseseră cei mai dificili; terenul era accidentat şi pietros, vizibilitatea slabă, reîncepuse să ningă şi toţi fuseseră încordaţi pentru atacul voynicşilor nevăzuţi. După ce trecuseră treizeci, apoi patruzeci şi cinci de minute, apoi o oră fără niciun atac – absolut niciun semn de voynicşi –, toţi începuseră să se relaxeze niţel.

La treizeci de metri deasupra lor, Greogi, Tom şi cei opt supravieţuitori serios răniţi de la Ardis umpleau sonieul. Greogi zbura în faţă, descria un cerc la înălţime deasupra pădurii, după care revenea survolându-i îndeajuns de jos pentru a striga informaţii.

– Voynicşi în faţă la vreun kilometru, dar se retrag – stau departe de voi şi de ou.

Prin pulsaţiile durerii de cap şi durerea mai surdă provenită de la încheietură şi coastele rupte – fiecare răsuflare o făcea să sufere –, Ada nu se simţea foarte uşurată de faptul că voynicşii se aflau la numai un kilometru. Îi văzuse alergând la viteză maximă, îi urmărise sărind în şi din copaci. Creaturile puteau ajunge la ei într-un minut. Grupul deţinea douăzeci şi cinci de puşti sau pistoale cu fleşete, însă nu prea multe încărcătoare de muniţie de rezervă. Din cauza încheieturii drepte scrântite şi a coastelor bandajate, ea nu purta armă, ceea ce o făcea să se simtă cu atât mai expusă, mergând în primul rând alături de Daeman, Edide, Boman şi alţi câţiva. În pădure, troienele erau înalte de peste treizeci de centimetri şi femeia abia dacă mai avea energia să înainteze prin zăpada udă care i se lipea de picioare.

Chiar şi după ce ieşi din partea cea mai presărată cu pietre şi mai deasă a pădurii, şi continuară către sud-est pentru a ajunge la drumul care lega Ardis de pavilionul pentru faxare, grupul înainta îngrozitor de încet, din cauza celor care erau răniţi sau bolnavi, precum cei care fuseseră victime ale hipotermiei în ultimele două nopţi. Siris, celălalt medic al lor, mergea alături de ei, deplasându-se constant înainte şi înapoi, asigurându-se că bolnavii şi răniţii erau ajutaţi şi reamintindu-le celor din faţă să-şi încetinească pasul.

– Nu înţeleg, zise Ada, când ieşiră într-o luncă largă pe care şi-o reamintea dintr-o sută de drumeţii estivale.

– Ce anume? întrebă Daeman.

Ţinea raniţa cu oul strălucitor în faţa sa, la o lungime de braţ, ca şi cum ar fi mirosit urât. De fapt, aşa cum observase Ada, mirosea *într-adevăr* urât – o combinaţie de peşte putred şi ceva scos din canalizare. Continua totuşi să lumineze şi la răstimpuri vibra, aşa că probabil că micul Setebos dinăuntru era încă viu.

– De ce voynicşii stau departe de noi când avem oul ăsta?

– Se tem de el, răspunse el, şi trecu raniţa din mâna dreaptă în cea stângă.

În mâna liberă purta o arbaletă.

– Da, sigur că da, făcu ea, vorbind mai tăios decât intenţionase; pulsaţiile din cap, coaste şi braţe o făceau iritabilă. Vreau să spun, care-i legătura între… creatura aceea din Craterul Paris şi voynicşi?

– Nu ştiu.

– Voynicşii au fost pe-aici… dintotdeauna. Monstrul Setebos a sosit abia acum o săptămână.

– Ştiu. Am totuşi impresia că ei sunt conectaţi cumva. Poate că aşa au fost dintotdeauna.

Ada încuviinţă, se strâmbă din cauza durerii provocate de mişcarea capului şi merse mai departe. Cei patruzeci şi cinci de femei şi bărbaţi vorbiră foarte puţin între ei, pe când se târâră prin altă porţiune de pădure deasă, traversară un pârâu familiar, acum aproape complet îngheţat, şi porniră să coboare un deal abrupt acoperit cu iarbă înaltă şi buruieni îngheţate.

Sonieul se lăsă mult.

– Nici cinci sute de metri până la drum! le strigă Greogi. Voynicşii s-au dus şi mai mult spre sud. Sunt la cel puţin trei kilometri.

Când ajunseră la drum, supravieţuitorii se mai animară, şoptiră între ei şi se bătură pe spate. Ada privi către vest, în direcţia Palatului Ardis. Se vedea podul acoperit, chiar înainte ca drumul să cotească spre conac, dar clădirea mare nu se mai zărea, desigur, nici măcar un fuior de fum negru. Vreme de un minut, crezu că avea să vomite. Pete negre îi dansau în faţa ochilor. Se opri, îşi puse palmele pe genunchi şi coborî capul.

– Te simţi bine?

Fusese Laman. Bărbosul era îmbrăcat practic în zdrenţe, inclusiv una înfăşurată în jurul mâinii drepte la care pierduse patru degete în timpul luptei cu voynicşii de la Palatul Ardis.

– Da, da, aprobă ea.

Se ridică, îi surâse şi se grăbi să ţină pasul cu grupul mic din faţă.

Până la pavilion mai aveau un kilometru şi jumătate şi totul era familiar, cu excepţia zăpezii neobişnuite. Nu se zărea absolut nicio urmă de voynicşi. Sonieul se roti deasupra, dispăru în cercuri tot mai largi, apoi reveni, cu Greogi arătându-le degetul mare ridicat, după care coborî mult şi zbură înainte.

– Unde vom faxa, Daeman? întrebă Ada.

Îşi auzi tonul sec şi indiferenţa din voce, însă era prea obosită şi suferindă ca să mai insufle energie în întrebare.

– Nu ştiu, răspunse bărbatul zvelt şi musculos care fusese cândva estetul durduliu care încercase s-o seducă. Mai exact, nu ştiu unde să mergem pe termen lung. De acum probabil că Setebos a acoperit cu gheaţă albastră Chomul, Ulanbatul, Craterul Paris, Bellinbadul şi restul nodurilor mari. Cunosc totuşi un nod nepopulat la care mă mai opresc uneori – se află la tropice. Este un loc cald. Nu există absolut nimic, doar o aşezare micuţă abandonată, dar se găseşte pe ocean – un ocean, undeva – şi are o lagună. N-am văzut multe animale, numai şopârle şi câţiva porci sălbatici, însă nu păreau să se teamă de oameni. Am putea să pescuim, să vânăm, să făurim mai multe arme, să-i îngrijim pe răniţi… să stăm ascunşi până întocmim un plan.

– Cum ne vor găsi Harman, Hannah şi Odiseu-Nimeni?

Daeman tăcu pentru un minut şi Ada aproape că-l auzi gândind – *Nu ştim nici măcar dacă Harman este viu. Petyr a spus c-a dispărut cu Ariel.* În cele din urmă însă, rosti:

– Asta nu-i o problemă. Unii dintre noi vor reveni aici în mod regulat. Şi putem lăsa un fel de notă permanentă la Palatul Ardis,

cu codul de nod-fax al ascunzătorii noastre tropicale. Harman citeşte. Nu cred că şi voynicşii.

Ada zâmbi şters.

– Voynicşii fac o mulţime de lucruri despre care niciunul dintre noi nu şi-a imaginat că ar fi capabili.

– Da, zise el, şi rămase tăcut până ajunseră la pavilionul pentru faxare.

Pavilionul arăta cam aşa cum îl văzuse Daeman cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Palisada fusese străpunsă. Peste tot se zărea sânge omenesc uscat, dar voynicşii sau animalele sălbatice târâseră trupurile acelor apărători ai Ardisului care luptaseră până la moarte, străduindu-se să protejeze pavilionul. Totuşi structura acestuia în sine era intactă, cu coloana nodului-fax ridicându-se în centrul spaţiului circular deschis.

Grupul de oameni rămase stângaci la marginea pardoselii pavilionului şi privi peste umăr către pădurea întunecată. Sonieul ateriză şi răniţii fură ajutaţi să coboare sau purtaţi pe braţe.

– Nimic pe distanţă de opt kilometri, anunţă Greogi. E straniu. Puţinii voynicşi pe care i-am văzut alergau spre sud, de parcă i-aţi fi fugărit.

Daeman privi oul care strălucea lăptos în rucsacul său şi suspină.

– Nu-i fugărim, zise el. Vrem doar să ieşim dracului de-aici.

Le spuse lui Greogi şi celorlalţi care era planul său.

Urmă o discuţie scurtă, în contradictoriu. Unii supravieţuitori doreau să faxeze în locuri familiare pentru a verifica dacă le mai trăiau prietenii şi cei dragi. Caul era sigur că nodul Domeniul Loman n-ar fi fost invadat de creatura Setebos despre care le povestise Daeman. Mama lui se afla acolo.

– În regulă, atenţie! strigă Daeman, acoperind vocile ridicate. Nu ştim *unde* poate fi acum Setebos. Monstrul a transformat Craterul Paris într-un castel de funii din gheaţă albastră în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Au trecut peste patruzeci şi opt de ore de când m-am întors şi am fost ultima persoană care a mai faxat aici. Uite care-i sugestia mea…

Ada observă că discuţiile din jur încetară. Oamenii ascultau. Îl acceptau ca pe un conducător, aşa cum odată acceptaseră conducerea ei… şi a lui Harman. Trebui să-şi înăbuşe impulsul brusc de a izbucni în plâns.

– Să decidem acum dacă vom rămâne laolaltă o vreme sau nu,

zise el, şi glasul lui profund se auzi cu uşurinţă până la marginea grupului. Putem să votăm şi…

– Ce înseamnă „să votăm”? întrebă Boman.

Daeman îi explică noţiunea.

– Aşadar, dacă mai mult de jumătate din noi… votează… să stăm laolaltă, spuse Oko, toţi va trebui să facem ce doresc ceilalţi?

– Numai o vreme, preciză el. Să zicem pentru… o săptămână. Suntem mai în siguranţă împreună, decât dacă am călători separat. Şi avem răniţi, bolnavi, care nu se pot apăra singuri. Dacă toţi am faxa în direcţii diferite în clipa aceasta, cum ne vom mai regăsi? Îi vom lăsa pe cei care vor să plece singuri să ia arme cu fleşete şi arbalete, sau să le lase celor care rămân cu grupul mai mare care doreşte să stea împreună?

– Şi ce vom face în săptămâna aceea… *dacă* suntem de acord să venim cu tine în paradisul tropical? întrebă Tom.

– Exact ce-am spus. Ne vom reveni. Vom căuta sau vom făuri mai multe arme. Vom construi acolo un fel de perimetru de apărare… Ţin minte că imediat dincolo de recif exista o insuliţă. Am construi nişte bărcuţe şi ne-am stabili casele pe insula aceea…

– Crezi că voynicşii nu pot înota? interveni Stoman.

Toţi râseră nervos, însă Ada se uită la Daeman.

Fusese umor macabru – o expresie pe care o învăţase pe când sigla cărţile vechi din biblioteca Palatului Ardis –, dar destrămase încordarea. Daeman râse degajat.

– Habar n-am dacă voynicşii înoată sau nu, dar dacă nu, atunci insula aia ar fi locul perfect pentru noi.

– Până ce vom face aşa mulţi copii, că nu vom mai avea loc pe ea, zise Tom.

De data aceasta oamenii râseră mai destinşi.

– Şi vom trimite echipe de recunoaştere de la nodul-fax de acolo, continuă Daeman. Din prima zi în care ajungem. În felul ăsta vom avea o idee aproximativă despre ce se întâmplă în lume şi la care noduri putem faxa în siguranţă. Iar după o săptămână, oricine doreşte să plece, e liber. Eu cred că-i mai bine pentru toţi dacă rămânem laolaltă până ce bolnavii se mai înzdrăvenesc şi până ce izbutim toţi să mâncăm şi să dormim.

– Să votăm, ceru Caul.

O făcură, ezitant, râzând copios la ideea de a ridica braţele ca

să decidă într-o problemă atât de serioasă. Votul fu patruzeci şi trei la şapte pentru a rămâne laolaltă, iar trei dintre cei grav răniţi nu votară, fiind lipsiţi de cunoştinţă.

– Bine, rosti Daeman şi se apropie de faxport.

– Stai puţin, spuse Greogi. Ce facem cu sonieul? El nu poate fi faxat şi dacă-l lăsăm aici, îl vor lua voynicşii. Ne-a salvat vieţile nu numai o dată.

– Fir-ar al naibii! făcu Daeman. Nu m-am gândit la asta.

Îşi trecu palma peste chipul murdar şi mânjit de sânge şi Ada văzu cât de palid şi obosit era dedesubtul spoielii superficiale de energie pe care o proiectase.

– Am eu o idee, interveni ea.

Toţi se întoarseră cu feţe prietenoase spre femeie şi aşteptară.

– Cei mai mulţi dintre voi ştiţi că anul trecut Savi ne-a arătat unora cum să folosim funcţii noi… proxnet, farnet şi allnet. Unii le-aţi încercat personal. Când vom ajunge în paradisul tropical al lui Daeman, vom apela funcţia farnet, vom vedea unde este locul, după care cineva se va faxa înapoi aici să ia sonieul şi să zboare cu el la insula noastră. Harman, Hannah, Petyr şi Nimeni au ajuns la Golden Gate din Machu Picchu în mai puţin de o oră, aşa că n-ar trebui să avem nevoie de mult timp pentru a zbura în paradis.

Unii chicotiră, cei mai mulţi aprobară din capete.

– Eu am o idee şi mai bună, rosti Greogi. Voi faxaţi în paradis, iar eu rămân aici şi păzesc sonieul. Unul dintre voi se întoarce cu instrucţiunile şi plec într-acolo imediat.

– Rămân cu tine, zise Laman, şi ridică o armă cu fleşete în mâna sănătoasă. Vei avea nevoie de cineva care să tragă în voynicşi, dacă revin. Şi să te ţină treaz pe durata zborului către sud.

Daeman zâmbi obosit.

– Gata? întrebă el.

Oamenii înaintară, doritori să se faxeze.

– Staţi, spuse el. Nu ştim ce ne aşteaptă acolo, aşa că şase dintre cei cu arme – Caul, Kaman, Elle, Boman, Casman, Edide – veniţi cu mine şi vom faxa primii. Dacă acolo totu-i în regulă, unul dintre noi se va întoarce în două minute sau mai puţin. După aceea îi ducem pe răniţi şi bolnavi. Tom, Siris, puteţi, vă rog, să organizaţi echipele de tărgi? Apoi Greogi va superviza trei dintre voi înapoi cu armele, să asigure paza în timp ce faxează

restul. De acord?

Toţi încuviinţară nerăbdători. Cei desemnaţi în seria întâi avansară la steaua incrustată în pardoseala pavilionului pentru faxare, pe când Daeman aştepta cu mâna deasupra tastaturii.

– Haidem, vorbi el şi tastă codul pentru nodul lui nelocuit.

Nu se întâmplă nimic. Obişnuitul şuier al aerului şi pâlpâitul vizual când oamenii faxau, dispărând, pur şi simplu nu se petrecură.

– Câte unul pe rând, zise Daeman, deşi nodurile-fax faxau cu uşurinţă şase oameni deodată. Caul – treci pe stea.

Caul îl ascultă, jucându-se nervos cu arma. Daeman introduse din nou codul.

Nimic. Vântul vui şi suflă zăpadă în pavilionul deschis.

– Nodul ăla fax n-o mai fi funcţionând, rosti din mulţime o femeie pe care o chema Seaes.

– O să-ncerc Domeniul Loman, spuse el, şi tastă codul familiar.

Nu funcţiona.

– Iisuse Hristoase! strigă mătăhălosul Kaman, şi se împinse înainte. Poate că nu faci bine. Ia lasă-mă pe mine.

Vreo şase oameni încercară. Introduseră peste treizeci de coduri de noduri-fax familiare. Niciunul nu funcţiona. Nici Craterul Paris. Nici Chom sau Bellinbad sau multele coduri ale Cercurilor spre Paradis pentru Ulanbat. Nimic nu funcţiona.

În cele din urmă, rămaseră toţi tăcuţi, stupefiaţi, amuţiţi, cu chipurile transformate în măşti de teroare şi lipsă de speranţă. Nimic din cele petrecute în ultimul an, niciunul dintre coşmarurile din ultimele luni – nici Căderea Meteorilor, nici întreruperea curentului electric şi defectarea servitorilor, nici primele atacuri ale voynicşilor, nici veştile de la Craterul Paris, nici chiar Masacrul de la Palatul Ardis sau situaţia fără de speranţă de la Piatra Flămândă nu-i izbiseră cu asemenea senzaţie de deznădejde.

Nodurile-fax nu mai funcţionau. Lumea aşa cum o cunoscuseră de când se născuseră nu mai exista. Nu aveau unde să fugă, nu mai puteau face acum nimic decât să aştepte şi să moară. Să aştepte ca voynicşii să se întoarcă, sau ca gerul să-i ucidă, sau ca bolile şi foametea să-i lichideze unul câte unul.

Ada sui pe postamentul mic din jurul coloanei fax-portului, astfel încât să fie şi văzută, nu numai auzită.

– Ne întoarcem la Palatul Ardis, zise ea, iar vocea ei puternică

nu accepta contrazicere. Este la doar doi kilometri de mers pe drum. Ajungem acolo în mai puţin de o oră, chiar şi în starea în care ne aflăm. Greogi şi Tom îi vor aduce pe aceia prea slăbiţi ca să meargă.

– Ce pizda mă-sii e la Palatul Ardis? întrebă o femeie scundă, pe care Ada n-o recunoscu. Ce-i acolo, decât cadavre, ciori, cenuşă şi voynicşi?

– N-a ars totul, răspunse Ada, cu glas puternic.

Habar nu avea dacă arsese ori nu totul, fusese leşinată când o duseseră cu sonieul de la ruinele în flăcări. Totuşi Daeman şi Greogi descriseseră secţiuni nearse ale complexului.

– N-a ars totul, repetă ea. Acolo există buşteni. Rămăşiţe ale corturilor şi barăcilor. Dacă nu vom putea face altceva, vom dărâma palisada şi vom construi colibe din lemnele acelea. Şi prin ruine vor fi artefacte – lucruri care n-au ars. Arme, eventual. Lucruri pe care le-am lăsat în urmă.

– Ca voynicşii, zise un bărbat cu cicatrice pe nume Elos.

– Poate că da, dar voynicşii sunt peste tot. Şi ei se tem de Oul Setebos pe care-l poartă Daeman. Atât timp cât îl vom avea, se vor ţine departe. Şi unde ai prefera să te-ntâlneşti cu ei, Elos? În întunericul pădurii, noaptea, sau în jurul unui foc mare la Ardis, într-o colibă încălzită, în vreme ce prietenii tăi fac pe rând de strajă?

Se lăsă tăcere, însă era o tăcere furioasă. Unii mai încercară să tasteze coduri la faxport, apoi izbiră frustraţi cu pumnii în coloană.

– De ce nu stăm pur şi simplu aici, la pavilion? întrebă Elle. Are deja un acoperiş. Închidem laturile, facem un foc. Palisada este mai mică aici şi ar fi mai uşor de reconstruit. Şi dacă faxarea reîncepe să pornească, plecăm imediat.

Ada aprobă din cap.

– Este o propunere raţională, prietena mea. Dar ce vom face în privinţa apei? Pârâul este la vreo cinci sute de metri. Cineva trebuie să plece des după apă, riscând să păţească ceva sau să fie atacat de voynicşi. Şi aici nu există niciun loc în care să stocăm apa, aşa cum nu există nici spaţiu suficient pentru noi toţi sub acoperişul acesta. Iar aici, în vale, este *frig.* Ardis capătă mai multă lumină de la soare, acolo vom avea mai multe materiale de construcţie pe care să le folosim, şi Palatul Ardis avea dedesubt un puţ pentru apă. Ne putem construi noul Palat

Ardis în jurul puţului, astfel încât să nu fie niciodată nevoie să mergem după apă.

Oamenii se foiră de pe un picior pe altul, însă niciunul nu avu nimic de spus. Gândul de a merge pe jos înapoi pe drumul îngheţat, îndepărtându-se de salvarea pe care o reprezenta pavilionul pentru faxare, părea prea dificil de luat în calcul.

– Eu plec în clipa aceasta, continuă Ada. În câteva ore va fi întuneric. Vreau ca un foc mare să duduie înainte să apară lumina inelelor.

Ieşi din pavilion şi porni pe drum spre vest. Daeman o urmă. Apoi Boman şi Edide. Apoi Tom, Siris, Kaman şi majoritatea celorlalţi. Greogi dirija reîncărcarea bolnavilor în sonie.

Daeman se grăbi s-o ajungă pe Ada şi se aplecă mult pentru a-i şopti:

– Am veşti bune şi vesti proaste, rosti el.

– Care-s cele bune? întrebă ea, obosită.

Capul îi bubuia atât de feroce, încât trebuia să stea cu ochii închişi, deschizându-i doar la răstimpuri, pentru a se menţine pe drumul de ţară îngheţat.

– Vin toţi.

– Şi veştile proaste?

Îşi spuse: *N-o să plâng. N-o să plâng.*

– Blestemăţia din Oul Setebos începe să dea semne că vrea să iasă din găoace.

54

Când îşi scoase hainele în cripta din cristal de sub masa de marmură a lui Taj Moira, Harman îşi dădu seama cât de al naibii de frig era în încăperea din sticlă. Trebuie să fi fost frig şi în uriaşa sală Taj de deasupra, însă termopiderma îmbrăcată în cabina *eiffelbahnului* îl împiedicase să-şi dea seama. Acum şovăi la piciorul sicriului transparent, cu termopiderma coborâtă pe jumătate din trunchi, cu hainele de deasupra ei puse maldăr alături şi cu pielea zbârlindu-i-se pe braţele dezgolite şi piept.

Asta-i o prostie. Este o prostie absolută şi totală.

Cu excepţia veneraţiei de o viaţă faţă de post-oamenii din inelele orbitale şi de credinţa aproape spirituală pe care o aveau toţi că vor sui la inele şi-şi vor petrece eternitatea cu ei după faxarea lor finală, Harman şi semenii săi nu ştiau nimic despre

religie. Cel mai mult se apropiaseră de înţelegerea adoraţiei şi a ceremoniilor religioase prin crâmpeiele primite de la zeii greci prin intermediul dramei din ţesătura turin.

Acum însă el se simţea pe punctul de a comite ceva similar unui păcat.

Viaţa Adei – viaţa tuturor celor pe care-i cunosc şi la care ţin – poate să depindă de trezirea de către mine a acestei femei post-om.

– Întreţinând relaţii sexuale cu o străină moartă sau aflată în comă? şopti el. Este o prostie. Este o *nebunie.*

Privi peste umăr şi în sus, pe scară, dar, aşa cum promisese, Prospero dispăruse. Îşi dezbrăcă restul termopidermei. Aerul era muşcător de geros. Îşi coborî ochii spre corpul lui şi fu gata să izbucnească în râs cât de chircit, rece şi sfrijit îi era membrul.

Şi dacă toată chestia asta nu-i decât ideea de glumă a bătrânului mag nebun? Şi cine putea spune că Prospero nu îi dădea târcoale sub o mantie de invizibilitate sau altă născocire a puterilor lui de mag?

Harman rămase la piciorul sicriului din cristal şi tremură. Frigul era doar unul dintre motivele tremuratului. Neplăcerea a ceea ce trebuia să facă era un motiv mai important. Îl scârbea până şi ideea că el se trăgea din acel Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han.

Şi-o reaminti pe Ada rănită, fără cunoştinţă în vârful Pietrei Flămânde, alături de ceilalţi supravieţuitori, jalnic de puţini, ai masacrului de la Ardis.

Cine poate spune că aceea era realitatea? Cu certitudine Prospero are priceperea de a face ca o ţesătură turin să transmită imagini false.

El însă trebuia să se comporte ca şi cum viziunea fusese reală. Ca şi cum declaraţia emoţională pe care i-o făcuse Prospero, că-i necesar *să înveţe,* să se transforme, să intre în lupta aceasta împotriva lui Setebos, a voynicşilor şi a *calibanilor,* fiindcă altfel totul ar fi fost pierdut, ar fi fost *adevărată.*

Dar de ce-i în stare un bărbat care a ajuns la Cinci Douăzeci? se întrebă Harman.

Parcă drept răspuns la întrebarea aceea, se ridică peste marginea crio-nişei masive. Se coborî apoi cu grijă în capătul ei, fără să atingă picioarele desculţe ale femeii. Câmpul de forţă semipermeabil îl făcea să se simtă de parcă ar fi lunecat într-o

baie caldă printr-o pânză puţin rezistentă şi uşor pişcătoare. Acum numai capul şi umerii nu-i erau cuprinse de căldură.

Sicriul era lung şi lat, îndeajuns de lat ca să se întindă lângă femeia adormită fără s-o atingă. Materialul capitonat pe care zăcea ea semăna cu mătasea, dar avea mai degrabă textura unei fibre metalice moi sub genunchii lui. Acum, când se afla aproape tot în interiorul crio-nişei temporale, percepea unde şi pulsaţii ale câmpului energetic care o menţinea tânără, şi probabil adormită, pe această femeie atât de asemănătoare cu Savi.

Dacă îmi cobor capul prin câmpul de forţă, poate că mă va cufunda de asemenea într-un somn de cincisprezece secole şi-mi va rezolva toate problemele. Mai ales problema a ceea ce voi face aici în continuare.

Se lăsă mai mult pe vine şi-şi coborî faţa sub nivelul câmpului de forţă pişcător în felul în care un înotător timid intră în apă. Se rezemă pe palme şi genunchi peste picioarele femeii. Aerul era mult mai cald aici în crio-nişă şi simţea cum vibraţia de energie dinspre maşinăriile sarcofagului îi zumzăie prin corp, totuşi nu-l adormi.

Şi mai departe? se întrebă. În viaţa lui trebuie să mai fi existat momente în care se simţise la fel de stânjenit, dar nu şi le putea aminti.

Precum absenţa conceptului de păcat, în lumea lui existau puţine cazuri sau gânduri despre noţiunea de viol. Nu existau legi sau indivizi care să urmărească aplicarea legilor în lumea aceasta, acum dispărută, a oamenilor de stil-vechi, dar între sexe nu existaseră agresiuni ori contacte sexuale fără acceptul ambelor părţi. Nu existaseră legi, poliţie, închisori – niciunul dintre cuvintele pe care Harman le siglase în ultimele opt luni –, însă în micile lor comunităţi strânse de petreceri, cotilioane şi faxări la un eveniment sau altul funcţionase un soi de ostracizare neoficială. Nimeni nu vrusese să fie lăsat pe dinafară.

Şi existase suficient sex pentru toţi care doriseră. Şi aproape toţi doriseră.

Harman dorise să facă sex îndeajuns de des în cei Cinci Douăzeci ai săi. Părăsise ritmul faxare-undeva/culcare-cu-cineva al vieţii abia în ultimul deceniu sau cam aşa, de când se învăţase să citească mâzgăliturile stranii din cărţi. Ajunsese la ideea bizară că exista, că putea, sau că ar fi trebuit să existe cineva

special pentru el, cineva împreună cu care relaţia sexuală ar fi fost o experienţă specială – pentru amândoi –, exclusivă şi împărtăşită, distinctă de toate legăturile superficiale şi prieteniile fizice care formau lumea oamenilor de stil-vechi.

Fusese o idee stranie. Una ce ar fi părut lipsită de sens aproape oricui ar fi spus-o… dar n-o spusese nimănui. Şi poate că de vină fusese tinereţea Adei, ea trecuse doar cu şapte ani peste Primul Douăzeci când făcuseră întâia oară dragoste şi *se îndrăgostiseră,* ceea ce-i îngăduise femeii să împărtăşească noţiunile lui ciudate şi romantice de exclusivitate. Îşi ţinuseră până şi propria ceremonie de „nuntă” la Palatul Ardis şi în vreme ce majoritatea celorlalţi patru sute de locuitori de acolo o luaseră peste picior, acceptând-o ca pretext pentru altă petrecere, câţiva – Petyr, Daeman, Hannah şi alţii – înţeleseseră că însemna mult mai mult.

Gândul la asta nu te va ajuta să faci ceea ce Prospero zice că trebuie să faci!

Era îngenuncheat în pielea goală deasupra unei femei care dormise – potrivit mincinosului avatar al logosferei care îşi spunea Prospero – un mileniu şi jumătate. Îl mai surprindea atunci să descopere că nu era pregătit pentru sex?

De ce semăna atât de mult cu Savi? Ea fusese poate persoana cea mai interesantă pe care o întâlnise vreodată – îndrăzneaţă, misterioasă, străveche, din altă epocă, niciodată complet onestă, tăinuită în feluri în care aproape niciun om de stil-vechi din epoca lui Harman n-ar fi putut să fie –, totuşi nu-l atrăsese niciodată ca femeie. Îşi reamintea corpul slab în termopiderma mulată din insula orbitală a lui Prospero.

Această Savi mai tânără nu era slabă. Muşchii nu i se atrofiaseră odată cu secolele. Părul ei – de peste tot – era întunecat, nu negru, aşa cum crezuse iniţial, nu negrul tăciune al părului frumos al Adei, ci cafeniu foarte închis. Norii se disipaseră de pe versantul nordic al lui Chomolungma şi, în lumina puternică reflectată de la soarele care se iţise, o parte din părul femeii strălucea roşu precum cuprul. Harman îi putea distinge porii minusculi ai pielii. Sfârcurile, observă el, erau mai degrabă maro, decât roz. Bărbia avea gropiţa din centru şi fermitatea celei a lui Savi, însă ridurile pe care şi le reamintea pe fruntea ei, în jurul gurii şi la colţurile ochilor nu erau încă acolo.

Cine este ea? se întrebă a cincizecea oară.

Nu contează cine-i în realitate! urlă mintea bărbatului. *Dacă Prospero zice adevărul, cu ea trebuie să ai contact sexual, pentru ca să se trezească şi să-ţi spună ce trebuie să-nveţi ca s-ajungi acasă.*

Harman se aplecă înainte, până ce greutatea îi fu parţial susţinută de femeia adormită. Ea zăcea pe spate, cu braţele în lateral, palmele întoarse în jos pe capitonaj, picioarele deja uşor îndepărtate. Simţindu-se violator până în vârful degetelor, bărbatul îşi folosi genunchiul drept pentru a-i îndepărta piciorul stâng mai mult, apoi genunchiul stâng pentru a proceda la fel cu piciorul ei drept. N-ar fi putut să fi fost mai deschisă şi mai vulnerabilă.

Iar el n-ar fi putut să fi fost mai puţin excitat fizic.

Harman îşi ridică greutatea în mâini, rămânând într-o poziţie de flotare deasupra formei culcate pe spate. Îşi sili capul să se ridice deasupra câmpului de forţă doar uşor zumzăitor şi trase adânc în piept guri mari din aerul îngheţat de acolo. Când coborî din nou în câmpul de energie al sarcofagului, se simţi ca un om aflat pe punctul de a se îneca, care se afunda pentru a treia oară sub apă.

Îşi lăsă greutatea pe femeia adormită. Ea nu se clinti sau foi. Genele îi erau lungi şi negre, dar nu pâlpâiră defel şi nici nu văzu că ochii i s-ar fi mişcat sub pleoape, aşa cum îi văzuse pe ai Adei de multe ori când stătea treaz şi o privea cum doarme lângă el sub razele lunii. Ada...

Închise ochii şi şi-o aminti – nu rănită şi fără cunoştinţă pe Piatra Flămândă, aşa cum arătase ţesătura turin roşie a lui Prospero, ci aşa cum fusese în cele opt luni ale lor împreună la Palatul Ardis. Îşi reaminti cum se trezea lângă ea noaptea, numai pentru a o vedea cum doarme. Îşi reaminti mirosul ei de săpun şi femeie curată, lângă el, noaptea, în odaia lor cu bovindou din vechiul conac Ardis.

Simţi cum începe să se întărească.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi deocamdată. Doar aminteşte-ţi.

Îşi îngădui să-şi reamintească prima dată când se iubise cu Ada, cu numai nouă luni, trei săptămâni şi două zile în urmă. Călătoreau cu Savi, Daeman şi Hannah şi tocmai se întâlniseră cu re-trezitul Odiseu la Golden Gate din Machu Picchu. În noaptea aceea fiecare dormise în alt cubiculum – sferele verzi

care atârnau de turnul portocaliu al podului străvechi aidoma boabelor de strugure de pe un ciorchine, însă acestea spânzurau sub traversa de susţinere orizontală la peste două sute de metri deasupra ruinelor de pe sol.

După ce merseseră în domiurile lor pentru culcare – toţi rămăseseră înmărmuriţi de faptul că podelele erau la fel de transparente ca pardoseala din cristal a acestei cripte – *Nu, nu te gândi la asta acum –,* Harman se strecurase afară din odaia sa şi bătuse la uşa Adei. Îl lăsase să intre şi bărbatul văzuse cât de strălucitori erau ochii ei negri în noaptea aceea.

De fapt, venise la ea să discute despre ceva, nu să facă dragoste cu ea. Sau aşa crezuse atunci. El rănise deja o dată sentimentele Adei – în Craterul Paris, îşi reamintea acum, acolo unde locuia mama lui Daeman, în domiul Marinei, cocoţat pe turnurile din fibre de bambus de la marginea craterului ca un ochi roşu. Iar ea îşi riscase viaţa – sau cel puţin o faxare la firmeria orbitală –, trecând din balconul ei în al lui, balansându-se deasupra craterului de o mie cinci sute de kilometri făcut de gaura neagră, pentru a i se alătura. Iar el o refuzase. Spusese „Să mai aşteptăm”. Şi ea aşteptase, deşi cu siguranţă niciun bărbat n-o mai refuzase vreodată până atunci pe frumoasa Ada cu păr negru din Palatul Ardis.

Dar în noaptea aceea, în sfera-domi transparentă care atârna de Golden Gate din Machu Picchu, cu munţii, despre care ulterior bănuise că erau stâncoşii Anzi, înălţându-se de jur împrejurul lor şi cu ruinele obsedante la trei sute de metri mai jos, Harman venise să vorbească cu ea despre... ce anume? Ah, da – venise în camera ei pentru a o convinge să rămână în Palatul Ardis cu Hannah şi Odiseu, în timp ce el şi Daeman plecau cu Savi spre locul legendar numit Atlantida, unde s-ar fi putut să-i aştepte o navă spaţială care să-i ducă la inelele orbitale. Fusese foarte convingător. Şi minţise fără să clipească. Îi spusese tinerei că ar fi mai bine dacă ea l-ar prezenta pe Odiseu celor din Palatul Ardis, fiindcă el şi cu Daeman ar fi lipsit cu siguranţă doar câteva zile. În realitate, fusese înspăimântat de posibilitatea ca Savi să-i ducă într-un pericol teribil – şi ea chiar asta făcuse, cu riscul propriei vieţi – şi nici atunci Harman nu dorise ca Ada să păţească ceva.

Chiar pe atunci simţise că propriul lui trup şi suflet s-ar fi sfâşiat dacă ea ar fi fost rănită.

Când comandase uşii cubiculumului să se deschidă ca un iris, în noaptea în care devenise a lui, Ada purta o cămaşă de noapte subţire şi scurtă din mătase. Razele lunii fuseseră alburii pe braţele şi genele ei, pe când el îi vorbise cu seriozitate despre necesitatea de a rămâne la Palatul Ardis cu străinul acela, Odiseu.

Apoi o sărutase. Ba nu – o sărutase numai pe obraz la sfârşitul conversaţiei lor, aşa cum un tată sau un prieten ar săruta o copilă. *Ea* îl sărutase prima – un sărut total, deschis, prelung, ridicând braţele şi trăgându-l mai aproape, sub lumina stelelor şi a lumi. Îşi amintea că-i simţise sânii tineri lipindu-i-se de piept prin mătasea subţire a cămăşii albastre de noapte.

Îşi amintea că o purtase în braţe până la patul micuţ de lângă peretele curb şi transparent al cubiculumului. Ea îl ajutase să se dezbrace, amândoi într-o pripă stângace acum, totuşi graţioasă.

Oare furtuna năvălise din munţii înalţi şi izbise în clipa când ei începuseră să facă dragoste pe patul îngust? În tot cazul, începuse nu la mult timp după aceea. Bărbatul îşi reamintea perfect razele lunii pe chipul lăsat pe spate al Adei şi razele lunii iluminându-i sfârcurile, când el îi cuprinsese sânii în palme şi-i ridicase spre buze.

În acelaşi timp însă îşi reamintea talazul de vânt care izbise podul, legănând cubiculumul în mod periculos, dar şi senzual, atunci când ei înşişi începuseră să se mişte şi să se legene, cu Ada sub el, picioarele ei ridicându-se în jurul şoldurilor lui, mâna ei dreaptă coborând şi găsindu-l, călăuzindu-l…

Nimeni nu-l călăuzea acum, când se întări şi se ridică, atingând sexul femeii din crio-nişa de cristal. *N-o să meargă,* gândi prin talazul propriilor sale amintiri şi dorinţa renăscută. *Ea o să fie uscată. Va trebui să…*

Însă restul gândului acela se pierdu, când îşi dădu seama că femeia nu era uscată sub încercările lui bâjbâite, ci moale şi deschisă, ba chiar şi umedă, de parcă toţi anii aceştia zăcuse acolo, aşteptându-l.

Ada fusese pregătită pentru el – umedă de excitare, cu buzele la fel de calde ca sexul ei cald, cu braţele insistente în jurul lui, cu degetele arcuite pe spatele lui gol, când se mişcase tandru în ea şi odată cu ea. Se sărutaseră până ce sărutările în sine l-ar fi făcut pe Harman – care chiar în săptămâna aceea împlinea Patru Douăzeci şi nouăsprezece săptămâni, şi era cel mai bătrân dintre

bătrânii pe care Ada îi cunoştea sau îi cunoscuse vreodată – aproape să leşine de patimă şi aţâţare adolescentină.

Se mişcaseră în vreme ce cubiculumul se legăna sub rafalele sălbatice de vânt – lin la început, parcă pentru o eternitate, apoi cu tot mai multă pasiune şi mai puţină reţinere, după care Ada se deschisese şi-l îmboldise mai adânc, sărutându-l şi ţinându-l în cercul puternic al braţelor ei, al picioarelor care-l încleştau şi al unghiilor care-l zgâriau.

Iar când ejaculase, Harman pulsase în ea parcă la nesfârşit. Şi Ada îi răspunsese printr-o serie de pulsaţii interne, ce păreau seisme care se ridicau dintr-un epicentru infinit de adânc, până ce bărbatul simţise ca şi cum mâna ei micuţă ar fi fost cea care cuprindea însăşi esenţa lui, strângându-l, eliberându-l, strângându-l din nou, iar nu întregul ei corp.

Harman pulsă în interiorul femeii care semăna cu Savi şi nu putea să fie ea. Nu zăbovi, ci se retrase imediat, cu inima bubuindu-i de vinovăţie şi de ceva ca oroarea, chiar în timp ce era plin de iubirea pentru Ada şi de amintirile despre ea.

Se rostogoli pe o parte şi rămase, gâfâind şi simţindu-se mizerabil, lângă trupul femeii de pe pernele metalic-mătăsoase. Aerul cald unduia lin în jurul lor, încercând să-l legene ca pe un copil şi să-l adoarmă. În momentul acela simţi că ar fi putut să doarmă – ar fi putut să doarmă vreme de un mileniu şi jumătate, exact aşa cum făcuse străina aceasta –, să doarmă în ciuda tuturor pericolelor abătute asupra lumii sale, asupra prietenilor săi şi asupra unicei şi perfectei sale iubite trădate.

O mişcare slabă îl trezi din pragul moţăielii.

Deschise ochii şi inima aproape că i se opri, când văzu că ochii femeii erau deschişi. Ea întorsese capul şi-l privea cu inteligenţă imperturbabilă – un nivel de conştiinţă ca şi imposibil după ce fusese adormită atâta vreme.

– Cine eşti? întrebă tânăra cu glasul moartei Savi.

55

În cele din urmă, nu elocvenţa lui Orphu, ci o mulţime de alţi factori deciseră ca moravecii să lanseze naveta de coborâre în care se afla *Doamna Brună.*

Reunirea lor de pe punte avu loc mult mai devreme decât cele două ore pe care le propusese Asteague/Che. Evenimentele se

derulau prea rapid. La douăzeci de minute după conversaţia pe care o purtaseră pe fuzelajul *Reginei Mab,* Mahnmut şi Orphu se găseau înapoi pe puntea de comandă a navei şi discutau verbal în atmosfera de standard terestru la nivelul mării cu callistanul Cho Li, prim-integratorul Asteague/Che, generalul Beh bin Adee şi locotenentul său Mep Ahoo, ameninţătorul Suma IV, neaşteptat de agitatul Retrograd Sinopessen şi alţi şase integratori moraveci şi rocveci militari.

– Aceasta este transmisiunea pe care am recepţionat-o acum opt minute, rosti navigatorul Cho Li.

Aproape toţi o auziseră, totuşi el o derulă iarăşi pe fascicul îngust.

Coordonatele emisiei maser erau aceleaşi de la transmisiunea anterioară – provenea de la asteroidul de mărimea lui Phobos aflat în inelul polar al Pământului –, dar de data aceasta nu era o voce feminină, ci doar un şir de coordonate de joncţiune şi vectori de viteză.

– Doamna vrea să-l aducem pe Odiseu direct la casa ei, zise Orphu, şi să nu ne mai prostim, luând-o pe ocolite, prin spatele Pământului.

– Putem? întrebă Mahnmut. Vreau să spun – să frânăm direct spre orbita ei polară înaltă?

– Putem, dacă utilizăm din nou bombele de fisiune pentru o decelerare de valoare mare în următoarele nouă ore, preciză Asteague/Che. Însă nu dorim să procedăm aşa din mai multe motive.

– Îmi cer scuze. Nu sunt decât un pilot de submersibil, nu navigator sau inginer, dar oricum nu văd cum vom reduce viteza, ţinând seama de decelerarea slabă a propulsiilor ionice. Deţinem vreun atu special pentru ultima etapă de frânare?

– Frânarea atmosferică, rosti Cho Li, micul callistan cu multe membre.

Mahnmut râse, închipuindu-şi-o pe *Regina Mab* – fuzelajul mătăhălos şi lung de trei sute de metri, ticsit de macarale şi complet non-aerodinamic – frânând atmosferic prin atmosfera Pământului, apoi îşi dădu seama că Cho Li nu glumea.

– Puteţi *frâna atmosferic?* zise el în cele din urmă.

Retrograd Sinopessen înaintă iute pe picioarele lui argintii de păianjen.

– Bineînţeles. Plănuisem din capul locului să frânăm atmosferic.

Placa propulsoare de şaizeci de metri cu protecţia ei anti-ablaţiune alunecă şi se metamorfozează uşor pentru a sluji perfect ca scut termic. În timpul manevrei, câmpul de plasmă din jurul nostru n-ar trebui să fie prohibitiv – dacă dorim, putem chiar să comunicăm prin el utilizând maserul. Planul nostru originar implica o manevră blândă de frânare atmosferică la altitudinea de o sută patruzeci şi cinci de kilometri deasupra nivelului mării Pământului, cu câteva treceri de regularizare a orbitei. Partea dificilă ar fi fost trecerea prin inelele-p şi -e artificiale, pline de obiecte cosmice, deoarece nu seamănă deloc cu inelul-F degajat de sfărâmături din Diviziunea Cassini din jurul lui Saturn, totuşi calculele respective au fost destul de simple. Atât doar că va trebui să recurgem non-stop la manevre de eschivă. Acum, întrucât se pare că ni s-a ordonat să apărem fără întârziere la oraşul-asteroid al doamnei din inelul-p, intenţionăm să coborâm până la altitudinea de treizeci şi şapte de kilometri şi să reducem viteza mult mai rapid, stabilind din prima încercare orbita eliptică corespunzătoare pentru joncţiune.

Orphu fluieră.

Mahnmut încercă să vizualizeze.

– Vom coborî la numai treizeci şi şapte de kilometri de suprafaţă? Vom distinge chipurile oamenilor de la sol.

– Nu tocmai, făcu Asteague/Che. Va fi însă mult mai spectaculos decât plănuisem. Vom lăsa în mod clar o dâră pe cerul lor. Deşi oamenii de stil-vechi de acolo sunt probabil prea ocupaţi acum pentru a observa o dâră pe cerul lor.

– Ce vrei să spui? întrebă Orphu de Io.

Asteague/Che transmise cea mai recentă serie de fotografii. Mahnmut descrise elementele pe care ionianul nu le recepta prin intermediul datelor metrice însoţitoare.

Alte imagini de măcel. Comunităţi umane distruse, trupuri omeneşti lăsate în seama ciorilor. Imaginile în infraroşu arătau clădiri fierbinţi şi cadavre reci, ca şi mişcările creaturilor fără capete şi cu gheburi, la fel de reci, care ucideau. Focuri ardeau în locurile unde case şi aşezări modeste existaseră pe faţa întunecată a planetei. Pe tot Pământul, oamenii de stil-vechi păreau atacaţi de creaturile gri-metalice fără capete pe care experţii moraveci nu le puteau identifica. Iar structurile de gheaţă albastră se înmulţeau şi creşteau pe patru continente, iar acum apărură imagini ale unei unice şi uriaşe creaturi care

semăna cu un creier omenesc cu ochi, creierul în sine având mărimea unei clădiri, apoi secvenţe video filmate aproape direct de deasupra, ale făpturii care se deplasa aparent pe nişte mâini gigantice, cu alte braţe aidoma unor lujeri ieşind în afară ca nişte ganglioni. Proboscide obscene erau extrudate din orificii de alimentare şi păreau că beau ori se hrănesc direct din sol.

– Receptez datele, zise Orphu, dar am dificultăţi în vizualizarea creaturii. Este imposibil să fie atât de urâtă.

– Noi o vedem, spuse generalul Beh bin Adee, şi avem dificultăţi în a crede ceea ce vedem. Şi este într-adevăr foarte urâtă.

– Există vreo teorie, întrebă Mahnmut, despre ce anume este făptura aceasta sau de unde provine?

– Este asociată cu locurile din gheaţă albastră şi a fost văzută prima dată în fostul oraş Paris, cel mai mare dintre complexurile de gheaţă albastră, răspunse Cho Li. Dar nu ai întrebat asta. Pur şi simplu nu-i cunoaştem originea.

– În toate secolele de când observăm Pământul prin telescoape din spaţiul Jupiter sau din spaţiul Saturn, interveni Orphu, moravecii au mai văzut vreodată o imagine similară?

– Nu, răspunseră în acelaşi timp Asteague/Che şi Suma IV.

– Creatura creier-mâini nu călătoreşte singură, zise Retrograd Sinopessen, şi afişă altă serie de imagini holografice şi proiecţii bidimensionale. Fiinţele acestea au însoţit-o în toate cele optsprezece locuri unde am înregistrat-o.

– Sunt oameni? întrebă Orphu. Datele erau confuze.

– Nu tocmai, spuse Mahnmut, şi descrise solzii, colţii, braţele foarte lungi şi picioarele palmate ale formelor din imagine.

– În conformitate cu datele metrice, există sute de asemenea creaturi.

– Mii, preciză centurionul Mep Ahoo. Am examinat imagini luate simultan din locuri separate prin distanţe de mii de kilometri şi am numărat minimum trei mii două sute de forme cu aspect amfibiu.

– Caliban, rosti Mahnmut.

– Poftim?

Glasul cu uşoare inflexiuni al lui Asteague/Che suna nedumerit.

– Pe Marte. Omuleţii Verzi vorbeau despre Prospero şi Caliban… din *Furtuna* de Shakespeare. Dacă mai ţii minte, capetele din piatră ar fi fost imagini ale lui Prospero. Ei ne-au

prevenit asupra lui Caliban. Creaturile arată şi sună ca nişte versiuni ale lui Caliban în reprezentarea piesei aceleia de-a lungul secolelor pe Pământ.

Niciunul dintre moraveci nu avu nimic de comentat.

– De când am început să măsurăm acest vârf de activitate cuantică pe Pământ, acum două săptămâni, au apărut unsprezece Găuri Brane noi, vorbi în cele din urmă Beh bin Adee. Din câte putem spune, creatura-creier le-a generat – sau cel puţin le utilizează – pe toate în scopuri de transport. Transportul ei şi al făpturilor cu aspect amfibiu cu solzi cărora le zici Caliban. Şi există într-adevăr un şablon privind locul în care apar.

Alte imagini holografice se coagulară, materializându-se deasupra mesei hărţilor, şi Mahnmut le descrise pe fascicul îngust, dar Orphu absorbise deja datele însoţitoare.

– Toate sunt câmpuri de bătălie sau situri ale unor străvechi masacre ori atrocităţi ale oamenilor, rosti ionianul.

– Exact, încuviinţă generalul Beh bin Adee. Se observă că oraşul Paris a fost prima deschidere de Brană cuantică. Ştim că în urmă cu mai bine de două mii cinci sute de ani, în timpul Schimbului de Găuri Negre al Imperiului UE cu Surinatul Islamic Global, peste paisprezece milioane de oameni au murit în Paris şi împrejurimile sale.

– Şi celelalte situri Găuri Brane de aici se potrivesc în categoria aceea, spuse Mahnmut. Hiroshima, Auschwitz, Waterloo, HoTepsa, Stalingrad, Cape Town, Montreal, Gettysburg, Khanstaq, Okinawa, Somnie, New Wellington – toate sunt situri istorice însângerate cu milenii în urmă.

– Să fie vorba despre un soi de Creier turist care călătoreşte inter-memBrane prin spaţiul Calabi-Yau? întrebă Orphu.

– Sau ceva mai rău, zise Cho Li. Fasciculele de neutrino şi tahioni care se ridică din locurile pe care această… creatură… le vizitează poartă informaţii complex codificate. Fasciculele sunt interdimensionale, nu direcţionale în universul nostru. Pur şi simplu nu le putem accesa pentru a decoda mesajele sau conţinutul.

– După părerea mea, creierul este o hienă.

– Hienă? făcu prim-integratorul Asteague/Che.

Orphu explică termenul.

– Cred că absoarbe din locurile acelea un fel de energie sumbră, concluzionă el.

– Nu pare probabil, ciripi Retrograd Sinopessen. Nu ştiu să existe vreo… energie… înregistrabilă, care să fi fost degajată de simplul eveniment al unei acţiuni violente. Asta este metafizică… nonsens… nu ştiinţă.

Orphu ridică din umerii a patru dintre braţele sale multiplu articulate.

– Ce crezi, creatura-creier poate fi ceva proiectat şi biofabricat de post-oameni sau de oamenii de stil-vechi în anii demenţi de după rubicon? întrebă centurionul Mep Ahoo. Precum creaturile-Caliban şi ucigaşii robotici fără capete? Să fie ele artefacte neautorizate produse de inginerii ARN? Ca unele dintre plantele şi animalele anacronice reintroduse pe planetă?

– Nu şi făptura cea mare, rosti ganymedeanul înalt, Suma IV. Ar fi trebuit s-o fi văzut până acum. Creatura-creier cu mâini a pătruns prin Găurile Brane din alt univers doar cu câteva zile în urmă. Nu ştim de unde au venit fiinţele Caliban sau cele gheboase care-i decimează pe oamenii de stil-vechi. Ele ar putea fi într-adevăr artefacte ale manipulărilor genetice. Să nu uităm că în urmă cu mai bine de cincisprezece secole standard, post-oamenii şi-au conceput propriul design pe baza zestrei genetice umane.

– Iar eu am văzut dinozauri, Păsările Terorii şi machairodus cutreierând pe Pământul acesta, zise centurionul Mep Ahoo.

– Creaturile metalice gheboase au omorât până la zece la sută din populaţia de stil-vechi? întrebă Mahnmut, care era pedant în privinţa utilizării corecte a cuvântului „decimare”.

– Da, spuse generalul Beh bin Adee. Probabil mai mult. Şi asta numai de când am plecat noi de pe Marte.

– Aşadar, ce vom face în continuare? rosti Orphu de Io. Deşi nimeni nu are un răspuns imediat, eu am o sugestie.

– Expune-o, zise prim-integratorul Asteague/Che.

– Cred c-ar trebui să-i scoateţi din stază pe cei o mie de soldaţi rocveci pe care-i avem stocaţi, să activaţi naveta de coborâre şi duzina de avionete atmosferice pe care le aveţi la bord, să le ticsiţi de trupe şi să intraţi în luptă.

– Să intrăm în luptă? repetă navigatorul callistan Cho Li.

– Începeţi prin a arunca bombe atomice peste creatura-creier, transformaţi-o în terci radioactiv. Apoi puneţi cizmele moravece pe Pământ şi apăraţi-i pe oameni. Omorâţi-i pe Caliban şi pe creaturile gheboase şi fără capete care-i ucid pe oameni peste

tot. Intraţi în luptă.

– Ce propunere extraordinară, făcu Cho Li cu glas şocat.

– În momentul acesta nu deţinem suficiente informaţii pentru a decide asupra unui curs de acţiune, spuse prim-integratorul Asteague/Che. Este perfect posibil ca această creatură-creier – aşa cum o denumim cu respect – să fie unicul organism paşnic şi înzestrat cu raţiune de pe Pământ. Poate fi un fel de arheolog, sau antropolog, sau istoric interdimensional.

– Sau hienă, adăugă Mahnmut.

– Misiunea noastră a fost de a supraveghea, rosti Suma IV pe un ton evident final. Nu de a declanşa un război.

– Le putem face pe amândouă la preţul uneia singure, zise Orphu. La bordul *Reginei Mab* dispunem de puterea de foc care să joace un rol decisiv în situaţia de la sol. Şi cu toate că nu ne-aţi anunţat în mod oficial pe Mahnmut ori pe mine, ştim că *Mab* trebuie să fie urmată de multe nave de război moravece mult mai moderne, dotate cu dispozitive stealth. Aceasta poate fi o oportunitate excelentă de a izbi creatura aceea… toate creaturile acelea şi de a le scoate din luptă chiar înainte ca ele să ştie că a început vreo luptă.

– Ce propunere *extraordinară,* repetă Cho Li. Absolut extraordinară.

– În clipa de faţă, vorbi Asteague/Che cu glasul straniu de James Mason pe care Mahnmut şi-l reamintea din filmele bidimensionale, ţelul nostru nu este de a începe un război, ci de a-l duce pe Odiseu la oraşul asteroid de mărimea lui Phobos din inelul polar, aşa cum ne-a cerut Vocea.

– Iar *înainte* de asta, zise Suma IV, trebuie să decidem dacă să continuăm cu misiunea navetei de coborâre, sub masca frânării atmosferice, sau să aşteptăm până după joncţiunea cu oraşul orbital al Vocii şi livrarea pasagerului nostru.

– Am o întrebare, spuse Mahnmut.

– Da?

Prim-integratorul Asteague/Che era tot europan şi astfel avea aceeaşi mărime ca micuţul Mahnmut. Cei doi se priviră vizor în vizor, în timp ce administratorul aşteptă.

– Pasagerul nostru *doreşte* să fie livrat Vocii?

Urmă o tăcere întreruptă doar de zumzetul ventilatoarelor, de rapoartele de comunicaţii de la şi către instrumentele de monitorizare ale ’vecilor şi de bufnetele ocazionale dinspre

jeturile de poziţionare de pe fuzelaj.

– Cerurilor! rosti Cho Li. Cum am putut neglija să-l întrebăm?

– Am fost ocupaţi, zise generalul Beh bin Adee.

– Îl voi întreba eu, spuse Suma IV. Deşi va fi stânjenitor dacă Odiseu răspunde negativ în momentul acesta.

– I-am pregătit toate straiele, anunţă Retrograd Sinopessen.

– „Straiele”? urui Orphu de Io. Fiul lui Laertes este oare mormon?

Nu-i răspunse nimeni. Toţi moravecii manifestau un interes mai mare sau mai mic faţă de istoria şi societatea omenească – menţinerea acestui interes le fusese programată în ADN-ul lor care evolua şi în circuite –, dar foarte puţini erau imersaţi în gândirea umană la fel ca uriaşul ionian. De asemenea, ceilalţi nu-şi dezvoltaseră un asemenea simţ bizar al umorului.

– La bordul *Reginei Mab,* Odiseu a purtat îmbrăcăminte concepută de noi, ciripi Retrograd Sinopessen. Însă îmbrăcămintea pe care o va purta pentru joncţiunea cu oraşul asteroidal al Vocii va avea toate nano-dispozitivele de înregistrare şi emisie pe care le putem realiza. Îl vom monitoriza în timp real.

– Chiar şi aceia dintre noi care vor coborî pe Pământ cu naveta? întrebă Orphu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Moravecii nu se simţeau stânjeniţi frecvent, dar nu erau străini de sentiment.

– Tu nu ai fost ales pentru echipajul navetei care va coborî, rosti în cele din urmă Asteague/Che cu tonalitatea lui precisă, însă nu neplăcută.

– Ştiu, dar cred că vă pot convinge că misiunea de aterizare *trebuie* lansată în timpul frânării atmosferice a lui *Mab* şi că eu trebuie să fiu la bord. Colţişorul din cala submersibilului lui Mahnmut îmi va fi perfect ca spaţiu pentru pasager. Are toate conexiunile de care am nevoie şi-mi place panorama.

– Cala submersibilului nu oferă nicio panoramă, spuse Suma IV. Decât prin legătura video, care poate fi întreruptă dacă naveta ar fi atacată.

– A fost o ironie, zise Orphu.

– De asemenea, vorbi Cho Li, scoţând un sunet precum al unui animal mic care-şi drege glasul, tu eşti – practic – orb din punct de vedere optic.

– Da, am observat. Însă dincolo de practica obişnuită de

angajare a personalului care manifestă tendinţă spre acţiune – nu contează, nu merită să irosesc timpul cu explicaţii –, vă pot oferi trei motive convingătoare pentru care să fiu inclus în misiunea navetei către Pământ.

– Încă n-am decis că misiunea în sine ar trebui să aibă loc, rosti Asteague/Che, dar, te rog, enumeră motivele. După aceea, noi, prim-integratorii, va trebui să luăm câteva decizii în următoarele cincisprezece minute.

– Primul motiv, desigur, hurui Orphu, este faptul evident că voi fi un ambasador splendid pentru toate rasele înzestrate cu raţiune pe care le vom întâlni după aterizare.

Generalul Beh bin Adee emise un sunet vulgar.

– Asta va fi înainte sau după ce vei arunca bombe atomice peste ele, transformându-le în terci radioactiv? întrebă el.

– Al doilea motiv îl reprezintă faptul mai puţin evident, totuşi încă incontestabil, că niciun moravec din nava aceasta – poate chiar niciun moravec în existenţă – nu ştie mai multe decât mine despre ficţiunea lui Marcel Proust, James Joyce, William Faulkner şi George Marie Wong – ca şi despre poezia lui Emily Dickinson şi Walt Whitman, prin urmare şi *ergo,* niciun moravec nu ştie mai multe decât mine despre psihologia umană. Dacă vom sta realmente de vorbă cu un om de stil-vechi, prezenţa mea va fi indispensabilă.

N-am ştiut că i-ai studiat şi pe Joyce, Faulkner, Wong, Dickinson şi Whitman, emise Mahnmut pe fascicul îngust.

N-a venit niciodată vorba despre asta, răspunse Orphu. *Dar am avut timp să citesc în vidul şi sulful Torului Io, în ultimele douăsprezece secole ale existenţei mele.*

Douăsprezece secole! Moravecii erau concepuţi pentru o viaţă lungă, însă trei secole standard reprezenta o durată generoasă pentru existenţa lor medie. Mahnmut însuşi nu împlinise deocamdată o sută cincizeci de ani. *Nu mi-ai zis niciodată că eşti atât de bătrân.*

N-a venit niciodată vorba despre asta.

– Nu am înţeles chiar toate conexiunile logice din partea verbală, înainte de a comunica pe fascicul îngust cu prietenul tău, rosti Asteague/Che, dar, te rog, continuă. Mi se pare că ai spus că ai avea trei motive convingătoare pentru care să fii inclus.

– Al treilea motiv pentru care aş merita un fotoliu în navetă,

figurativ vorbind, bineînţeles, este faptul că am pus totul cap la cap.

– Ce anume ai pus cap la cap? întrebă Suma IV.

Ganymedeanul din buckycarbon negru nu-şi examina în mod vizibil cronometrul, totuşi glasul lui o făcea.

– Totul, răspunse Orphu de Io. De ce există zei greci pe Marte? De ce există un tunel prin spaţiu şi timp către alt Pământ, unde Războiul Troian al lui Homer încă se desfăşoară? De unde a venit această planetă Marte terraformată într-un mod imposibil? De ce ne aşteaptă pe acest Pământ real Prospero şi Caliban, două personaje dintr-o piesă străveche a lui Shakespeare, şi de ce temelia cuantică a întregului sistem solar este distrusă de aceste Găuri Brane care apar întruna… totul.

56

Femeia care semăna cu Savi în tinereţe se numea într-adevăr Moira, deşi în următoarele ore Prospero îi spuse uneori Miranda, iar o dată, surâzând, făcu referire la ea ca fiind Moneta, ceea ce spori confuzia lui Harman. Pe de altă parte, stânjeneala bărbatului era atât de mare, încât nimic nu o putea spori. Pe durata primei lor ore împreună, nu putu să privească în direcţia ei, cu atât mai puţin în ochii ei. Când Moira şi el mâncară micul dejun, cu Prospero aşezat şi el la masă, reuşi finalmente să se uite spre ea, fără a ridica însă privirea la nivelul ochilor femeii. După aceea înţelese că asta ar fi părut probabil că se holba la pieptul ei, aşa că-şi feri din nou căutătura.

Moira părea să nu-şi dea seama de disconfortul lui.

– Prospero, rosti ea, sorbind sucul de portocale adus de un servitor plutitor, vierme bătrân şi-mpuţit! A ta a fost ideea asta cu cheia trezirii mele?

– Bineînţeles că nu, Miranda, draga mea.

– Nu-mi mai spune Miranda, fiindcă altfel o să-ncep şi eu să-ţi zic Magicianul Mandrake. Nu sunt, şi nici n-am fost vreodată, fiica ta.

– Bineînţeles că eşti şi că ai fost fiica mea, Miranda, draga mea, toarse Prospero. Există oare vreun post-om în viaţă pe care să nu-l fi ajutat să devină ceea ce sunt ei acum? Oare laboratoarele mele de secvenţiere genetică n-au fost uterul şi leagănul în care te-ai cuibărit? Nu sunt prin urmare tătâne-tău?

– Actualmente există vreun alt post-om în viaţă?
– Nu după ştiinţa mea, dragă Miranda.
– Sictir, atunci!
Se întoarse către Harman, sorbi din cafea, decoji o portocală cu un cuţit înspăimântător de ascuţit şi rosti:
– Mă numesc Moira.
Stăteau la o masă mică, într-o cameră mică – un spaţiu care aducea ceva mai mult cu o cameră obişnuită –, pe care Harman n-o observase anterior. Era un alcov situat în interiorul peretelui acoperit cu cărţi, la jumătatea înălţimii domului cel mare care se curba spre interior, la cel puţin o sută de metri deasupra labirintului cu pereţi din marmură şi a pardoselii. Era lesne de înţeles de ce nu văzuse de jos spaţiul acesta – pereţii alcovului puţin adânc erau de asemenea acoperiţi cu cărţi. Pe măsură ce suiseră, bărbatul văzuse şi alte alcovuri, în unele se aflau mese ca aceasta, altele conţineau banchete capitonate, instrumente ezoterice şi ecrane. Se dovedise că scara din fier se mişca precum escalatoarele, altfel ei trei ar fi avut nevoie de mult mai mult timp ca să ajungă aşa sus. Senzaţia de pericol – nu existau balustrade, iar pasarelele înguste de marmură şi treptele din fier forjat ale escalatorului erau mai mult aer decât fier – era îngrozitoare. Harman detesta să privească în jos. Preferă să se concentreze asupra cărţilor şi se menţinu aproape lipit de rafturi pe când înainta.
Femeia era îmbrăcată cam la fel cum fusese Savi când o văzuse prima dată: o tunică albastră din pânză groasă de bumbac, pantaloni reiaţi şi cizme înalte din piele. Ba chiar purta o capă scurtă din lână, similară celei pe care o văzuse la Savi când se întâlniseră, deşi aceasta era galben-închis, nu roşu profund, aşa cum avusese bătrâna. Totuşi, modelul ei complex cu multe pliuri părea identic. Diferenţa majoră dintre cele două femei – pe lângă deosebirea vastă în privinţa vârstei – era că bătrâna Savi avusese un pistol când se întâlniseră, prima armă de foc văzută vreodată de Harman. Despre această versiune de Savi – Moira, Miranda, Moneta –, bărbatul ştia însă cu certitudine absolută că nu fusese înarmată când o întâlnise prima dată.
– Ce s-a-ntâmplat cât timp am dormit, Prospero?
– Vrei un rezumat de paisprezece secole în tot atâtea fraze, draga mea?
– Da. Te rog.

Moira împărţi portocala zemoasă în secţiuni şi îi întinse una lui Harman, care o mâncă fără să-i simtă gustul.

Pădurile se degradează, intonă magul, *se degradează şi cad,*
Vaporii lasă greutatea lacrimilor la pământ,
Omul vine şi ară câmpul apoi el se aşterne dedesubt,
Lebăda moare după mai multe veri.
Pe mine doar cruda nemurire
Mă consumă; mă ofilesc încet în braţele tale,
Aici la marginea calmă a lumii,
O umbră cu părul alb rătăcind ca un vis
Prin spaţiile veşnic tăcute ale Răsăritului,
Faldurile ceţii în depărtări, luminoasele bolţi ale zorilor.[6]

Prospero îşi plecă puţin capul pleşuv cu cele câteva şuviţe sure de păr.

– „Tithonus”, spuse Moira. Tennyson înainte de micul dejun îmi dă-ntotdeauna dureri de stomac. Ia zi, Prospero, lumea încă este sănătoasă la minte?

– Nu, Miranda.

– Ai mei sunt toţi morţi sau transmutaţi, aşa cum zici?

Mâncă struguri şi brânză cu iz pătrunzător şi bău dintr-un pocal mare cu apă şi gheaţă, pe care servitorii plutitori i-l reumpleau întruna.

– Sunt morţi sau transmutaţi, sau ambele.

– Se vor întoarce, Prospero?

– Dumnezeu ştie, fiica mea.

– Lasă-mă cu Dumnezeu, te rog. Ce-i cu cei nouă mii o sută treisprezece tovarăşi evrei ai lui Savi? Au fost recuperaţi din bucla de neutrino?

– Nu, draga mea. Toţi evreii şi supravieţuitorii rubiconului din acest univers rămân o rază albastră care se ridică din Ierusalim, nimic mai mult.

– Aşadar nu ne-am respectat promisiunea, aşa-i? zise Moira, împingând farfuria într-o parte şi scuturându-şi palmele de firimituri şi suc.

– Nu, fiică.

– Iar tu, violatorule, rosti ea, întorcându-se către Harman, care clipi iute, ai şi alte ţeluri în lumea asta, în afară de a profita de

[6] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

necunoscute care dorm?

Bărbatul deschise gura pentru a vorbi, nu ştiu ce să răspundă şi o închise la loc. Îi venea realmente să vomite.

Moira îl atinse pe mână.

– Nu-ţi face reproşuri, Prometeul meu. N-ai prea avut de-ales. Aerul din interiorul sarcofagului era parfumat cu un aerosol afrodiziac atât de puternic, încât Prospero l-a expediat de-aici cu unul dintre transmutaţii originari – Afrodita însăşi. Norocul nostru, al amândurora, este că efectele lui sunt temporare.

Harman simţi un val de uşurare, urmat de furie.

– Vrei să zici că nu mă puteam împotrivi?

– Nu, dacă aveai ADN-ul lui Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han Ho Tep. Şi toţi masculii rasei tale ar trebui să-l aibă.

Reveni la Prospero.

– Unde-i Ferdinand Mark Alonzo? Sau, mai precis, care i-a fost soarta?

Magul plecă fruntea.

– Miranda, scumpo, la trei ani după ce ai intrat în sarcofagul buclei de faxare, el a murit de una dintre variantele de rubicon, care au trecut anual prin populaţia veche cu regularitatea unui zefir de vară. A fost aşezat într-un sarcofag din cristal lângă al tău – deşi echipamentele de faxare nu puteau pe atunci decât să-i oprească descompunerea corpului, întrucât cuvele din firmerie nu învăţaseră deocamdată să rezolve rubiconul. Înainte ca ele să se fi educat, vreo douăzeci de masculandroizi din Califat au escaladat Muntele Everest, au dejucat defensivele de securitate şi au început să jefuiască Tajul. Primul de care s-au ocupat a fost sicriul greu al bietului Ferdinand Mark Alonzo, pe care l-au azvârlit peste margine.

– De ce nu m-au azvârlit şi pe mine? Sau, de fapt, de ce n-au jefuit tot? Am văzut că agatele, jaspul, lapislazuli, calcedonia, cornalina şi celelalte flecuşteţe erau la locurile lor pe pereţi şi pe zidurile labirintului.

– Caliban s-a faxat aici şi i-a omorât pe cei douăzeci de masculandroizi din Califat. Servitorii au avut nevoie de o lună să cureţe tot sângele.

Moira înălţă capul.

– Caliban mai trăieşte?

– Oh, da. N-ai decât să-l întrebi pe prietenul nostru Harman, aici de faţă.

Ea se uită la bărbat, dar îşi refocaliză atenţia asupra magului.
– Mă surprinde că nu m-a violat şi Caliban.
Prospero zâmbi trist.
– Oh, dar a încercat, Miranda dragă, a încercat de mai multe ori, însă sarcofagul n-a vrut să se deschidă pentru el. Dacă lumea s-ar fi supus voinţei şi membrului lui Caliban, el ar fi populat de multă vreme acest pământ-insulă cu mici Calibani născuţi de tine.
Moira se cutremură. În cele din urmă se întoarse iar către Harman, ignorându-l pe bătrân.
– Trebuie să-ţi ştiu istoria, caracterul şi viaţa. Dă-mi palma, zise ea, şi îşi aşeză cotul drept pe masă, întinzând palma spre el.
Derutat, el îi imită gestul, dar fără s-o atingă.
– Nu. Oamenii de stil-vechi au uitat funcţia de partajare?
– Cam ăsta-i adevărul, spuse Prospero. Prietenul nostru Harman, aici de faţă, poate – sau, mai exact, a putut, până ce *eiffelbahnul* i-a restricţionat accesul – apela doar funcţiile depistare, allnet, proxnet şi farnet. Iar pe acelea numai prin vizualizarea anumitor tipare geometrice.
– Mamă a Cerurilor! făcu Moira, şi îşi lăsă mâna pe masă. Mai pot *citi?*
– Doar Harman şi puţini alţii, pe care el i-a învăţat în ultimele luni. Ah, şi am uitat să menţionez că prietenul nostru a învăţat să sigleze cu nişte luni în urmă.
– Să sigleze? zise ea, izbucnind în râs. Funcţia aia n-a fost niciodată gândită pentru *înţelegerea* cărţilor. Era o funcţie de indexare. Probabil că te simţi ca şi cum te-ai uita la o reţetă dintr-o carte de bucate şi ai crede că ai consumat realmente mâncarea aia. Semenii lui Harman trebuie să fie probabil cea mai tâmpă subspecie de *Homo sapiens* care a fost brevetată vreodată.
– Hei, rosti Harman, sunt aici! Nu vorbi despre mine ca şi când nici măcar n-aş fi prezent. Şi, deşi nu cunosc funcţia aceasta de partajare, o voi învăţa repede. Între timp, putem vorbi. Să ştii că şi eu am întrebări pentru tine.
Moira se uită la el. Bărbatul îi observă culoarea verde-cenuşie bogată a ochilor.
– Da, încuviinţă ea în cele din urmă, am fost grosolană. Ai străbătut probabil drum lung ca să mă trezeşti – şi ai făcut-o împotriva voinţei tale – şi sunt sigură că ai prefera mai degrabă

să fii altundeva în lume. Aş putea măcar să fiu politicoasă şi să-ţi răspund la întrebări.

– Îmi arăţi cum să apelez funcţia aceasta de partajare despre care vorbeai?

Harman era decis să nu-şi piardă cumpătul cu femeia care semăna atât de mult cu Savi şi vorbea cu glasul ei.

– Sau îmi arăţi cum să faxez fără pavilioanele noduri-fax? Aşa cum face Ariel.

– Ah, Ariel... rosti Moira şi se uită la Prospero. Oamenii de stil-vechi au uitat cum să faxeze liber?

– Au uitat aproape totul. Au fost *făcuţi* să uite. De oamenii tăi, Moira. De Vala, de Tirzah, de Rahaba... de toate Beulah Urizenatele tale.

Moira ciocăni de palmă partea lată a lamei cuţitului.

– Prospero, de ce-ai folosit persoana asta ca să mă trezească? Sycorax şi-a consolidat puterea şi l-a eliberat pe monstrul Caliban de sub controlul tău?

– A făcut-o, şi este liber, răspunse magul încetişor, totuşi am simţit că era vremea să te trezeşti, fiindcă acum Setebos umblă prin lume.

– Sycorax, Caliban şi Setebos, repetă Moira.

Inspiră prelung şi şuierător printre dinţi.

– Laolaltă, vrăjitoarea, pocitania şi odrasla întunericului, vorbi Prospero încetişor, vor muta Luna şi Pământul, vor decide toate mişcările apelor şi vor aduce toată puterea sub comanda lor.

Moira încuviinţă şi-şi muşcă pentru o clipă buza inferioară cărnoasă.

– Când pleacă iar cabina *eiffelbahnului?*

– Peste o oră, răspunse magul. Vei fi în ea, Miranda dragă? Sau vei dormi din nou în sicriul de faxare prin timp, îngăduind atomilor şi amintirilor tale să fie restaurate de-a pururi într-o buclă atât de lipsită de sens?

– O să fiu în nenorocita ta de cabină. Şi voi lua din băncile de actualizare tot ce am nevoie să ştiu despre această bravă lume nouă în care m-am renăscut. Mai întâi însă, tânărul Prometeu are de pus întrebările lui şi apoi am o sugestie despre ce să facă pentru a-şi recâştiga statutul funcţiilor, spuse, şi se uită spre apexul domului.

– Nu, Moira, zise Prospero.

– Harman, rosti ea încet, aşezându-şi mâna moale pe dosul

palmei bărbatului, pune-ţi acum întrebările.

El îşi umezi buzele.

– Eşti cu adevărat un post-om?

– Da, sunt. Aşa ne spuneau oamenii lui Savi înainte de faxarea finală.

– De ce semeni cu Savi?

– Ah… deci ai cunoscut-o? Mă rog, o să mă interesez de sănătatea sau de soarta ei când o s-apelez funcţia de actualizare. Am cunoscut-o, dar, mai important, Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han Ho Tep a fost îndrăgostit de ea, însă ea nu i-a întors dragostea – ca să zic aşa, făceau parte din triburi diferite. Aşa că eu am luat forma ei, amintirile ei, glasul ei… totul… înainte de a veni aici, la Taj.

– Cum i-ai luat forma?

Moira îl privi iarăşi pe Prospero.

– Oamenii lui nu ştiu nimic-nimic, aşa-i? făcu ea, apoi i se adresă lui Harman. Tânărul meu Prometeu, noi, post-oamenii, am ajuns în punctul în care nu mai aveam trupurile noastre. Cel puţin nimic pe care voi să fi recunoscut ca trupuri. Eram doar câteva mii, dar ne concepusem din fondul genetic uman, mulţumită abilităţilor avatarului logosferei ciberspaţiului, aici de faţă…

– Cu plăcere, spuse Prospero.

– Când doream să luăm o formă omenească – întotdeauna, trebuie să adaug, o formă omenească feminină, asta era valabil pentru noi toţi –, o împrumutam pur şi simplu.

– Dar *cum?* întrebă Harman.

Moira oftă.

– Inelele mai sunt pe cer?

– Bineînţeles, zise el.

– Şi cel polar, şi cel ecuatorial?

– Da.

– Tu ce crezi că sunt, Harman Prometeu? Acolo sus există peste un milion de obiecte distincte… oamenii tăi ce cred că sunt?

Harman îşi umezi din nou buzele. La uriaşul templu-mausoleu, aerul era foarte uscat.

– Ştim că firmeria noastră, unde eram reîntineriţi, se afla acolo sus. Cei mai mulţi dintre noi credem că celelalte obiecte de acolo sunt locuinţele post-oamenilor – ale celor ca tine. Şi ale maşinilor

voastre. Oraşe pe insule orbitale, ca a lui Prospero. Am fost acolo, pe Insula lui Prospero, anul trecut. Am ajutat la doborârea ei.

– Serios? spuse ea, şi se uită iarăşi la mag. Bravo ţie, tinere Prometeu! Dar greşeşti de crezi cumva că milionul de obiecte care orbitează, majoritatea mult mai mici decât Insula lui Prospero, au fost habitate pentru cei ca mine sau pentru maşini care ar fi servit exclusiv scopurilor noastre. Sigur că da, există vreo duzină de habitate şi câteva mii de generatoare uriaşe de găuri-de-vierme, acumulatoare găuri negre, experimente timpurii în programul nostru de călătorii inter-dimensionale, generatoare de Găuri Brane... însă cele mai multe obiecte de pe orbite te slujesc pe tine.

– Pe mine?

– Ştii ce este faxarea?

– Am faxat toată viaţa, răspunse Harman.

– Da, bineînţeles, dar ştii *ce* este?

Bărbatul trase aer adânc în piept.

– Nu ne-am gândit niciodată realmente la asta, totuşi în călătoriile noastre de anul trecut, Savi şi Prospero au explicat că pavilioanele noduri-fax ne transformă de fapt corpurile în energie codificată, pentru ca după aceea corpurile, minţile şi memoriile să ne fie reconstruite în alt nod.

Moira aprobă.

– Însă pavilioanele de faxare şi nodurile nu sunt necesare, spuse ea. Ele au fost simple trucuri ca să vă oprească pe voi, oamenii de stil-vechi, să hoinăriţi prin locuri în care n-ar trebui să mergeţi. Această formă faxare a teleportării era teribil de împovărătoare pentru memoriile calculatoarelor, chiar şi pentru maşinile cu ADN Calabi-Yau avansat şi cu memorii-bule. Ai habar câtă memorie este necesară să stochezi numai datele despre moleculele unui singur om, ca să nu mai zic de frontul de undă holistic al personalităţii şi amintirilor lui?

– Nu, răspunse Harman.

Moira arătă spre vârful domului, dar bărbatul îşi dădu seama că ea indica de fapt cerul de dincolo de cupolă şi inelele polar şi ecuatorial care se roteau acolo, conturate acum pe cerul albastru-întunecat.

– Un milion de bănci de memorie orbitale. Fiecare dintre ele dedicată unuia dintre voi, oamenii de stil-vechi. Şi în multe dintre

celelalte maşini orbitale greoaie, dispozitivele de teleportare alimentate de găuri negre – sateliţi GPS, scanere, regulatoare, compilatoare, receptoare şi transmiţătoare – undeva acolo sus, deasupra ta, în fiecare noapte a vieţii tale, Harman Prometeul meu, exista o stea care purta numele tău.

– De ce un milion?

– S-a considerat că ar fi minimumul de populaţie viabilă pentru împerechere, deşi suspectez că în prezent sunteţi mult mai puţini, deoarece am permis fiecărei femei să aibă un singur copil. Pe vremea mea existau doar nouă mii trei sute paisprezece din subspecia voastră de oameni – cei cu funcţiile nanogenetice instalate şi active – şi câteva sute de mii de oameni de stil-vechi aflaţi pe moarte, cei ca iubitul meu Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han Ho Tep, ultimul din stirpea lui regală.

– Ce sunt voynicşii? întrebă Harman. De unde au sosit? De ce s-au comportat ca servitori silenţioşi atât de multă vreme, ca apoi să înceapă să-mi atace semenii, după ce Daeman şi cu mine am distrus Insula lui Prospero şi firmeria? Cum îi oprim?

– Aşa multe întrebări… suspină Moira. Dacă vrei răspunsuri la toate, vei avea nevoie de context. Pentru a dobândi context, e nevoie să citeşti cărţile astea.

Capul lui zvâcni şi privi în sus şi în jos, la suprafaţa interioară curbată a domului, acoperită cu cărţi. Nu putea calcula metrii pătraţi sau cubi de cărţi de aici, dar îşi imagină – orbeşte, nebuneşte – că pe rafturile acelea trebuiau să fie cel puţin un milion de volume.

– Care cărţi? făcu el.

– *Toate,* preciză Moira, şi ridică mâna de pe masă, descriind un cerc atotcuprinzător. Să ştii că eşti în stare.

– Nu, Moira, interveni Prospero. O să-l omori.

– Prostii. E tânăr.

– Are nouăzeci şi nouă de ani, cu peste şaptezeci şi cinci de ani mai mulţi decât avea corpul lui Savi când l-ai clonat pentru propriile-ţi scopuri. Pe atunci ea avea amintiri. Tu le ai acum în tine. Harman nu este *tabula rasa.*

Moira strânse din umeri.

– Este puternic. Sănătos. Uită-te la el.

– O să-l omori, repetă Prospero. Şi odată cu el o să distrugi una dintre armele noastre cele mai bune împotriva lui Setebos şi Sycorax.

Harman se simţea foarte furios, însă în acelaşi timp surescitat.
– Despre ce vorbeşti? întrebă el, retrăgându-şi mâna când Moira ameninţă s-o atingă din nou cu a ei. Vrei să siglez toate cărţile astea? Ar dura luni… ani. Poate decenii.
– Nu să le siglezi, ci să le *mănânci.*
– Să le mănânc, repetă Harman, gândindu-se: *A fost oare nebună înainte să fi intrat în sicriul temporal, sau au înnebunit-o secolele de reconstruire de acolo, celulă cu celulă, neuron cu neuron?*
– Să le mănânci, încuviinţă Moira. În sensul în care Talmudul se referea la înghiţirea cărţilor – nu la citirea, ci la înghiţirea lor.
– Nu înţeleg.
– Ştii ce este Talmudul?
– Nu.
Ea arătă iarăşi apexul domului, la vreo şaptezeci de niveluri deasupra lor.
– Acolo sus, prietene, într-o cupolă micuţă făcută din sticla cea mai limpede, există o vitrină din aur, mărgean şi cristal, a cărei cheie de aur o am. Înăuntrul ei, o lume în miniatură se deschide şi o frumoasă noapte cu lună luminează.
– Ca sarcofagul tău? întrebă Harman, cu inima bubuindu-i.
– Nu ca sarcofagul meu, răspunse ea râzând. Sicriul ăla n-a fost decât alt nod din caruselul faxărilor voastre, care m-a reconstruit întruna prin secole, până a sosit vremea să mă trezesc şi să m-apuc de treabă. Vorbesc despre o maşină care-ţi va îngădui să *citeşti toate cărţile astea în profunzime,* înainte ca telecabina *eiffelbahnului* să plece din staţia Taj peste – îşi privi palma – cincizeci şi opt de minute.
– Nu face asta, Moira, spuse Prospero. Nu ne va mai ajuta cu nimic în războiul împotriva lui Setebos dacă va fi mort sau un cretin care băloşeşte.
– Gura! se răsti ea. Uită-te la el. Este deja un cretin. Parcă întreaga lui rasă ar fi fost supusă lobotomiei după epoca lui Savi. La fel de bine poate fi şi mort. În felul ăsta, dacă vitrina funcţionează şi el supravieţuieşte, ar fi în stare să se slujească pe sine şi pe noi.
Îl prinse din nou pe bărbat de mână.
– Ce-ţi doreşti cel mai mult în universul ăsta, Harman Prometeu?
– Să merg acasă şi să-mi văd soţia.

Moira suspină.

– Nu pot garanta că vitrina de cristal – cunoştinţele şi nuanţele din toate cărţile astea, pe care sărmanul meu răposat Ahman Ferdinand Mark Alonzo le-a acumulat în secolele lui – îţi va permite să faxezi liber acasă la soţia ta… cum o cheamă?

– Ada.

Cele două silabe îl făcură pe Harman să se simtă gata să izbucnească în lacrimi. Îl făcură să-i vină să plângă de două ori – o dată pentru că-i ducea dorul şi o dată pentru că o înşelase.

– La Ada, zise Moira. Însă îţi pot garanta că *nu vei* ajunge viu acasă la ea, dacă nu-ţi asumi riscul ăsta.

Bărbatul se sculă şi păşi pe platforma din marmură fără balustrade aflată la o sută de metri deasupra pardoselii de marmură rece de dedesubt. Se uită în sus la centrul domului, aflat la peste două sute de metri deasupra, dar nu reuşi să întrevadă nimic, doar un soi de pâclă acolo unde ultimele pasarele metalice convergeau ca firele negre şi aproape invizibil de subţiri dintr-o pânză de păianjen.

– Harman, prieten al lui Nimeni… începu Prospero.

– Taci, rosti el către magul logosferei, apoi se întoarse spre Moira.

– Să mergem.

57

– Ne-am teleportat cuantic aici, potrivit dorinţei tale, spune Hefaistos, dar unde-n Iadul lui Hades suntem?

– Itaca, răspunde Ahile. O insulă stâncoasă şi aspră, însă o doică bună pentru băieţii care vor fi bărbaţi.

– Pentru ochii şi nasul meu pare mai degrabă o hazna încinsă şi puturoasă, zice zeul focului, şchiopătând pe cărarea colbuită şi presărată cu pietre care suie o pantă pieptişă, pe lângă păşuni pline de capre şi vite, spre locul unde ţiglele roşii ale câtorva clădiri strălucesc sub soarele nemilos.

– Am mai fost aici, spune Ahile. Prima dată, în copilărie.

Scutul greu al eroului îi este prins pe spinare, spada asigurată în teaca ei pe o centură care-i atârnă peste umăr. Tânărul blond nu transpiră de pe urma suişului sau a arşiţei, dar Hefaistos, care şontâcăieşte în urma lui, gâfâie şi asudă copios. Până şi barba Făurarului nemuritor este năclăită de transpiraţie.

Poteca abruptă, însă îngustă se sfârşeşte pe culmea dealului, de unde se zăresc nişte clădiri mari.

– Palatul lui Odiseu, rosteşte Ahile, alergând pe ultimii cincizeci de metri.

– *Palat,* icneşte zeul focului.

Şchioapătă în spaţiul deschis din faţa porţilor înalte, îşi aşază ambele mâini pe piciorul olog şi se îndoaie din mijloc, ca şi cum ar fi gata să vomite.

– Pare mai degrabă un căcat de cocină pusă vertical.

Resturile unei fortăreţe mici, abandonate, se ridică aidoma unui stei bont de piatră la cincizeci de metri în dreapta clădirii principale de pe promontoriul de deasupra mării. Locuinţa în sine – palatul lui Odiseu – este clădită din piatră mai nouă şi din lemn mai nou; uşile principale – deschise – sunt două lespezi vechi de piatră. Dalele din lut ars care pardosesc terasa sunt dintre cele mai scumpe şi îmbinate cu precizie, în mod vădit opera celor mai buni meşteşugari şi meşteri pietrari – deşi la fel de evident este faptul că în ultima vreme n-au fost măturate sau şterse de praf – şi toţi pereţii şi coloanele din exterior sunt vopsite în culori strălucitoare. Corzi *faux* de iederă, pictate cu imagini de păsări şi cuiburile lor, se răsucesc în jurul pilaştrilor albi aflaţi de o parte şi alta a intrării, dar acolo au crescut de asemenea corzi reale de iederă, al căror hăţiş invită păsări reale şi au devenit cămin pentru cel puţin un cuib vizibil. Ahile poate zări fresce colorate strălucind pe pereţii vestibulului adumbrit care se întinde după uşile principale, ce au fost lăsate întredeschise.

Dă să înainteze, dar se opreşte când Hefaistos îl prinde de braţ.

– Aici este un câmp de forţă, fiu al lui Peleus.

– Nu-l văd.

– Nu l-ai vedea până în clipa în care te-ai lovi de el. Sunt sigur că ar omorî oricare alt muritor, însă te-ar trânti şi pe tine în fund, chiar dacă eşti ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat, care are ceea ce Nyx a numit o singularitate a coeficientului de probabilitate. Instrumentele mele detectează în el minimum două sute de mii de volţi şi suficient amperaj pentru leziuni serioase. Stai pe loc.

Zeul-pitic bărbos moşmondeşte cu cutii şi forme metalice îmbârligate care atârnă de diverse cureluşe din piele şi benzi pectorale pe vestele lui masive, controlează cadrane micuţe, foloseşte o baghetă scurtă cu cleme-crocodil pentru a ataşa ceva

ca un dihor metalic mort de un punct terminus din câmpul invizibil, apoi conectează laolaltă prin sârme colorate patru dispozitive romboidale, înainte de a apăsa un buton din bronz.

– Gata, rosteşte Hefaistos. Câmpu-i dezactivat.

– Asta-mi place la marii preoţi, zice Ahile, că nu fac nimic şi dup-aia se fălesc.

– Dac-ai fi intrat în câmpu-ăla de forţă, n-ai mai fi bălmăjit în pula mea că nu-i nimic-acolo, mormăie zeul. A fost opera Herei, având la bază maşinile mele.

– Atunci îţi mulţumesc, face aheul şi trece pe sub arcadă, printre lespezile din piatră ale uşilor deschise, intrând în vestibul şi în locuinţa lui Odiseu.

Pe neaşteptate, se aude un mârâit şi un animal întunecat ţâşneşte din umbre, arătându-şi colţii.

Ahile scoate spada într-o clipită, dar câinele s-a prăbuşit deja pe dalele prăfuite.

– Ăsta-i Argos, spune ucigaşul-de-oameni, bătându-l uşor pe cap pe animalul care gâfâie, cu membrele răşchirate. Odiseu l-a crescut de când era căţeluş, acum mai bine de zece ani, însă mi-a zis că plecase spre Troia înainte să-l fi dus vreodată la vânătoare de mistreţi sau căprioare sălbatice. În absenţa lui, Telemah, fiul şiretului nostru prieten, ar fi trebuit să-i fie stăpân.

– Nimeni nu i-a mai fost stăpân de săptămâni de zile, rosteşte zeul focului. Javra i-aproape moartă de foame.

Este adevărat; Argos e prea slăbit ca să stea în picioare ori să mişte capul. Doar ochii lui mari şi imploratori urmăresc palma lui Ahile, când îl mângâie. Coastele animalului ies în relief prin blana care îi atârnă, lipsită de luciu, aidoma celor ale unei corăbii neterminate pe sub o prelată veche, care a fost azvârlită peste ele.

– N-a putut ieşi de sub câmpul de forţă al Herei, murmură Ahile. Şi pun prinsoare că-năuntru nu era nimic de mâncat. Apă a avut probabil de la ploi şi din rigole, dar nimic de mâncare.

Scoate câţiva pesmeţi din traista mică pe care o poartă cu scutul – şterpeliţi din casa Făurarului – şi întinde doi câinelui. Animalul abia e în stare să-i molfăie. Ahile mai aşază trei pesmeţi lângă botul său, apoi se ridică.

– Nici măcar un stârv din care să se hrănească, spune Hefaistos. Oamenii au dispărut peste tot de pe Pământul tău, mai puţin în jurul Ilionului… au pierit pur şi simplu ca fumu-n pula

mea.

Ahile se apropie de zeul care şchioapătă.

– Unde sunt oamenii noştri? Ce le-aţi făcut – tu şi ceilalţi nemuritori?

Făurarul ridică mult ambele palme.

– N-a fost mâna noastră, fiu al lui Peleus. Nici chiar a măreţului Zeus. O altă forţă a golit Pământul acesta, nu noi. Noi, zeii olimpieni, avem nevoie de adoratori. O viaţă fără lingăii noştri muritori, idolatri şi clăditori de altare ar fi ca o viaţă de narcisişti – şi eu îl cunosc bine pe Narcis – trăită într-o lume fără oglinzi. Asta n-a fost lucrarea noastră.

– Te-aştepţi să cred că mai există şi alţi zei? întreabă Ahile, cu spada pe jumătate ridicată.

– Puricii mari au purici mici, şi puricii mici au purici şi mai mici care să-i pişte, iar puricii mai mici au purici încă şi mai mici, şi tot aşa *ad infinitum* sau altă prostie de-asta, rosteşte nemuritorul bărbos.

– Taci, face aheul.

Îl mângâie pentru ultima dată pe cap pe câinele care mestecă acum de zor şi-i întoarce spatele lui Hefaistos.

Trec prin vestibul şi pătrund în sala principală – sala tronului, mai exact –, unde Ahile fusese primit cu ani în urmă de Odiseu şi soţia lui, Penelopa. Fiul lui Odiseu, Telemah, era pe atunci un băieţel sfios de şase ani, care abia reuşise să se plece înaintea mirmidonilor înşiruiţi, după care fusese luat în grabă de către doică. Sala tronului este pustie.

Hefaistos îşi consultă una dintre cutiile-instrumente.

– Pe-aici, zice el, şi-l conduce pe Ahile afară din sala tronului, întorcându-se prin vestibulul cu fresce în culori vii şi pătrunzând într-o încăpere mai prelungă, mai întunecoasă.

Este sala de ospeţe, dominată de o masă joasă, lungă de zece metri.

Zeus este întins pe spate pe masă, cu braţele şi picioarele răşchirate. Este gol puşcă şi sforăie. Sala de ospeţe arată într-un hal fără de hal – cupe, vase şi ustensile zac aruncate peste tot, săgeţi sunt împrăştiate pe pardoseală, revărsate dintr-o tolbă uriaşă căzută de pe perete, iar de pe un alt perete lipseşte o tapiserie, mototolită sub Părintele Zeilor, care horcăie zgomotos.

– Da, este Somnul Absolut, mormăie Hefaistos.

– Aşa se pare. Mă surprinde că grinzile nu se prăbuşesc de la

sforăituri şi gâfâieli.

Ucigaşul-de-oameni păşeşte cu grijă peste vârfurile cu ţepi ale săgeţilor risipite pe jos. Deşi puţini războinici greci recunosc, majoritatea folosesc substanţe ucigătoare pentru a-şi otrăvi vârfurile lăncilor şi săgeţilor, iar singurul lucru pe care Ahile fiul lui Peleus îl cunoaşte de la Oracol şi predicţiile mamei sale Thetis despre propria sa moarte este că o săgeată otrăvită îi va străpunge unica parte muritoare a trupului. Dar nici nemuritoarea lui mamă, nici Ursitele nu i-au destăinuit vreodată exact unde sau când va muri, ori cine va trage săgeata ucigaşă. Ar fi prea absurd de ironic, gândeşte Ahile, să se înţepe într-un deget de la picior în una dintre săgeţile vechi şi căzute ale lui Odiseu, şi să moară în agonie chiar înainte de a-l trezi pe Zeus şi a-i cere s-o salveze pe Pentesilea.

– Nu, vreau să spun că Somnul Absolut a fost căcatul de drog cu care l-a doborât Hera, zice Făurarul. E o poţiune la transformarea căreia în aerosol am participat şi eu, cu toate că Nyx a fost chimista originară.

– Îl poţi deştepta?

– Ah, aşa cred, da, da, aşa cred, articulează Hefaistos, trăgând punguliţe şi cutiuţe de pe panglicile legate de vesta lui din piele şi de harnaşament, zgâindu-se în cutiuţe, îndepărtând unele obiecte din interiorul lor, aşezând alte fiole şi dispozitive micuţe pe masa acoperită de tapiseria mototolită, lângă coapsa gigantică a lui Zeus.

În timp ce zeul-pitic bărbos moşmondeşte şi asamblează, Ahile îl priveşte pentru prima dată din apropiere pe Zeus, Părintele Tuturor Zeilor şi Oamenilor, Stăpânul Norilor de Furtună.

Este înalt de patru metri şi jumătate, impresionant chiar şi răşchirat pe spate, cu picioarele crăcănate pe tapiserie şi masă, cu muşchi masivi şi perfect făcut, până şi barba îi este unsă cu uleiuri în cârlionţi perfecţi, dar, cu excepţia chestiunilor minore ale mărimii şi perfecţiunii fizice, nu-i altceva decât un om uriaş, care s-a bucurat de un futai pe cinste şi a adormit. Penisul divin – aproape la fel de lung ca spada lui Ahile – zace gros, roz şi fleşcăit pe coapsa divină şi strălucitoare a Stăpânului Zeilor. Zeul Care Mână Furtunile sforăie şi băloşeşte ca un porc.

– Asta ar trebui să-l trezească, spune Hefaistos. Ridică o seringă – ceva ce Ahile n-a mai văzut până atunci – care se sfârşeşte cu un ac lung de treizeci de centimetri.

– În numele zeilor! strigă el. Vrei să vâri asta în Părintele Zeus?

– Drept în inima lui desfrânată şi mincinoasă, zice Hefaistos cu un chicotit răutăcios. Aici sunt o mie de centimetri cubi de adrenalină divină pură, amestecată cu propria mea reţetă de diverse amfetamine – unicul antidot pentru Somnul Absolut.

– Ce va face când se va trezi? întreabă aheul, ridicându-şi scutul în faţă.

Hefaistos strânge din umeri.

– N-am de gând să mă-nvârt p-aici ca să aflu. O să mă teleportez în secunda în care i-am injectat cocteilul ăsta. Răspunsul lui Zeus faţă de trezirea cu un ac în inimă este problema ta, fiu al lui Peleus.

Ahile îl înhaţă pe zeul-pitic de barbă şi-l apropie de el.

– Făurarule schilod, îţi garantez că dacă va exista vreo problemă, atunci va fi a *noastră.*

– Şi ce-ai vrea să fac, muritorule? S-aştept aici, ţinându-te de mână? În pula mea, a fost ideea ta să-l trezim.

– Zeu şontorog de un picior, este şi-n interesul tău să-l trezeşti pe Zeus, spune Ahile, fără să slăbească strânsoarea de pe barba nemuritorului.

– Cum aşa? face Hefaistos, şi îşi mijeşte ochiul cel teafăr.

– Ajută-mă, şopteşte Ahile, apropiindu-se mai mult de urechea deformată a zeului neîngrijit, şi s-ar putea ca într-o săptămână tu, nu Zeus, să fie acela care stă pe tronul din aur din Sala Zeilor.

– În ce fel s-ar putea asta? întreabă Hefaistos, dar şi el vorbeşte în şoaptă acum.

Ochiul îi este tot mijit, însă, brusc, în mijirea aceea a apărut un licăr de interes.

Tot murmurând, ţinându-i în continuare barba în pumn, Ahile îi spune Făurarului planul său.

Zeus se deşteaptă cu un răget.

După cum anunţase, Hefaistos o ştersese în clipa în care injectase adrenalina în inima Părintelui Zeilor, oprindu-se doar pentru a smulge acul lung şi a arunca seringa cât mai departe. După trei secunde, Zeus se ridică în capul oaselor, mugeşte atât de răsunător, încât Ahile trebuie să-şi acopere urechile cu palmele, după care sare în picioare, răstoarnă masa grea de lemn lungă de zece metri şi sfărâmă întregul perete de miazăzi al locuinţei lui Odiseu.

– *HERA!!!* bubuie el. *FII BLESTEMATĂ!*

Ahile se sileşte să nu se ghemuiască şi să-şi acopere capul cu braţele, totuşi se retrage în timp ce Zeus smulge ultimele bucăţi din perete, foloseşte o grindă pentru a fărâma într-o mie de bucăţi candelabrul cu lumânări dintr-o roată de car de luptă de deasupra, distruge masa grea şi răsturnată dintr-o lovitură a pumnului său gigantic şi se plimbă sălbatic înainte şi înapoi.

În cele din urmă Părintele Tuturor Zeilor pare să-l observe în pragul spre vestibul.

– *TU!*

– Eu, încuviinţează Ahile, fiul lui Peleus.

Spada îi este în cheutoarea de la brâu şi scutul îi este politicos prins peste umăr, nu pe antebraţ. Mâinile îi sunt goale şi deschise. Cuţitul ucigător de zei pe care Atena i-l dăduse pentru a o omorî pe Afrodita se găseşte la cingătoarea lată, dar nu la vedere.

– Ce cauţi pe-Olimp? mârâie Zeus.

Este tot gol. Se ţine de frunte cu uriaşa-i mână stângă şi Ahile poate să vadă durerea de cap care pulsează prin ochii injectaţi ai Părintelui Zeus. În mod vădit, Somnul Absolut lasă în urmă mahmureală.

– Nu te afli pe Olimp, Stăpâne Zeus, rosteşte Ahile încetişor. Eşti pe insula Itaca – sub un nor de aur care te ascunde –, în sala de ospeţe a lui Odiseu, fiul lui Laertes.

Zeus mijeşte ochii şi priveşte în jur. Apoi se încruntă şi mai mult. În cele din urmă, se uită din nou la Ahile.

– Cât timp am dormit, muritorule?

– Două săptămâni, Părinte.

– Tu, argivule, ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat, *tu* nu m-ai fi putut trezi din efectul neştiutei poţiuni fermecate cu care m-a drogat Hera cea-cu-albe-braţe. Care zeu m-a trezit, şi de ce?

– O, Zeus, Stăpân al Norilor de Furtună, zice Ahile, plecându-şi capul şi ochii aproape supus, aşa cum i-a văzut pe cei supuşi făcând de atâtea ori. Îţi voi spune tot ce doreşti să afli – şi este adevărat că în vreme ce majoritatea nemuritorilor de pe Olimp te-au abandonat, cel puţin un zeu ţi-a rămas slujitor credincios –, dar mai întâi trebuie să-ţi cer un hatâr.

– Un hatâr? mugeşte Zeus. O să-ţi dau un hatâr de n-o să-l poţi uita, dacă mai vorbeşti vreodată fără permisiune. Stai acolo şi taci.

Silueta uriaşă face un gest şi unul dintre cei trei pereţi rămaşi în picioare – cel pe care se aflaseră tolba de săgeţi otrăvite şi conturul unui arc măreţ – se înceţoşează într-o suprafaţă de vizualizare tridimensională care aduce mult cu bazinul de vizualizare holografică din Sala Mare a Zeilor.

Ahile înţelege că se uită la vederea aeriană a chiar acestei clădiri – palatul lui Odiseu. Îl vede pe câinele Argos. Dulăul flămând mâncase pesmeţii şi-şi revenise îndeajuns cât să se târască la umbră.

– Hera ar fi lăsat un câmp de forţă sub norul meu de aur tăinuitor, murmură Zeus. Singurul care l-ar fi putut ridica este Hefaistos. O să m-ocup de el mai târziu.

Zeus face alt gest din mână. Displayul virtual comută pe piscul Olimpului, palate şi clădiri pustii, care de luptă abandonate.

– Au coborât să se joace cu jucăriile lor favorite, mormăie el.

Ahile vede o bătălie desfăşurată la lumina zilei în faţa zidurilor Ilionului. Oştile lui Hector par să-i împingă pe argivi şi maşinile lor de asediu înapoi spre Batieia şi mai departe. Văzduhul este plin de salve de săgeţi şi cel puţin douăzeci de care de luptă zburătoare. Trăsnete şi raze roşu-strălucitor şfichiuiesc înainte şi înapoi deasupra câmpului de bătălie al muritorilor. Explozii unduiesc şi umplu cerul, întrucât zeii se luptă între ei chiar în timp ce eroii lor se războiesc până la moarte dedesubt.

Zeus clatină din cap.

– Îi vezi, Ahile? Sunt la fel de dependenţi ca drogaţii de cocaină şi cartoforii de mesele de joc. De mai bine de cinci sute de ani, de când i-am învins pe ultimii Titani – Transmutaţii originari – şi i-am azvârlit pe Cronos, Rhea şi ceilalţi Originari monstruoşi în hăul gazos al Tartarului, noi ne-am evoluat puterile olimpiene, zeieşti, instalându-ne în rolurile noastre divine… *PENTRU CE???*

Ahile, căruia nu i s-a cerut în mod explicit să vorbească, tace din gură.

– *COPII BLESTEMAŢI CU JOCURILE LOR CU TOT!!!* rage Zeus şi Ahile trebuie să-şi acopere din nou urechile. Inutili, ca heroinomanii sau adolescenţii din Epoca Pierdută în faţa videojocurilor lor. După deceniul ăsta în care-au complotat, au conspirat şi s-au luptat în secret, deşi le-am interzis, au încetinit timpul ca să-şi înarmeze eroii favoriţi cu puteri nanotehnologice, ei trebuie pur şi simplu să ducă totul până la sfârşitul cel mai tragic şi să se asigure că tabăra lor învinge. *DE PARC-AR CONTA*

NAIBII CÂTUŞI DE PUŢIN!

Ahile ştie că un om mai slab – şi toţi oamenii sunt mai slabi în ochii săi – ar fi de acum în genunchi, urlând de durerea mugetelor divine, totuşi bumul ultrasonic şi vuietul său îl slăbesc şi pe el pe dinăuntru.

– Toţi, nişte vicioşi dependenţi, spune Zeus şi răgetul lui este mai suportabil. Ar fi trebuit să-i pun să se înscrie acum cinci ani în Ilionii Anonimi şi să fi evitat răfuiala teribilă care urmează. Hera şi aliaţii ei au mers prea departe.

Ahile priveşte carnajul de pe perete. Imaginea are atâta profunzime, este atât de tridimensională, încât pare ca şi cum peretele s-ar fi deschis chiar pe ticsitele câmpuri ucigaşe ale Ilionului. Sub conducerea stângace a lui Agamemnon, aheii se retrag în mod vizibil – în mod evident, Apollo cel cu arcul de argint este zeul cu cele mai multe morţi de pe câmpul de luptă, împingând carele zburătoare ale lui Ares, Atena şi Hera către mare –, însă nu este o debandadă, nu încă, nici în văzduh, nici pe sol. Imaginile luptelor clocotesc sângele lui Ahile, făcându-l să dorească să se năpustească în bătălie, să-şi conducă mirmidonii într-un contraatac de măcel, care s-ar sfârşi doar când carul şi caii ar brăzda marmura din palatul lui Priam, preferabil cu trupul lui Hector târât în urmă, lăsând o dâră de sânge.

– *EI BINE?* mugeşte Zeus. Vorbeşte!

– Despre ce, Părinte al Tuturor Zeilor şi Oamenilor?

– Ce este acest… hatâr… pe care-l doreşti de la mine, fiu al lui Thetis?

Zeus îşi îmbrăcase veşmintele, în vreme ce ucigaşul-de-oameni privise evenimentele pe peretele de vizualizare.

Ahile face un pas spre el.

– În schimbul găsirii şi trezirii tale, Părinte Zeus, te-aş ruga să readuci viaţa Pentesileei într-o cuvă de Tămăduire şi…

– Pentesilea? bubuie Zeus. Târfulica aia amazoană din nord? Curva blondă care şi-a omorât sora Hippolite ca să câştige tronul ăla lipsit de valoare al amazoanelor? Cum a murit? Şi ce legătură are ea cu Ahile sau Ahile cu ea?

Aheul scrâşneşte din molari, dar îşi menţine privirea – acum ucigaşă – îndreptată în jos.

– O iubesc, Părinte Zeus, şi…

Zeus bubuie în râs.

– Zici c-o *iubeşti?* Fiu al lui Thetis, te-am urmărit atât pe pereţii

şi podelele mele vizualizatoare, cât şi personal, de când ai fost prunc, de când ai fost un puşti mucos, crescut de răbdătorul centaur Chiron, şi n-am văzut niciodată să fi iubit vreo femeie. Până şi fata care ţi-a născut fiul a fost lăsată în urmă ca un exces de bagaje, ori de câte ori ai simţit imboldul de a merge la război – sau de a preacurvi şi viola. Tu *o iubeşti pe Pentesilea,* pe pizda aia blondă cu suliţă şi fără creier. Zi-mi altă poveste, fiu al lui Thetis.

– O iubesc pe Pentesilea şi vreau să fie readusă la viaţă, scrâşneşte Ahile.

În clipa aceasta nu se poate gândi decât la tăişul ucigător de zei de la brâu. Însă Atena l-a mai minţit şi înainte. Dacă a minţit în privinţa capacităţilor acelui cuţit, ar fi un prost să-l atace pe Zeus. Ştie că oricum este un prost, fiindcă a venit aici să-l roage pe Părinte pentru darul acesta. Totuşi perseverează, cu ochii tot plecaţi, dar cu mâinile încleştate în pumni puternici.

– Afrodita i-a dat reginei amazoanelor un parfum pe care să-l poarte când a intrat în luptă cu mine… începe el.

Zeus hohoteşte iarăşi asurzitor.

– Numărul Nouă?! Prietenul meu, ai belit-o complet. Cum a murit pizda de Pentesilea? Ba nu, stai, o să văd şi singur…

Părintele Stăpân mişcă din nou mâna dreaptă şi ecranul-perete se înceţoşează, se schimbă, sare în urmă prin timp şi spaţiu. Ahile ridică ochii şi le vede pe amazoanele sortite pieririi şarjând împotriva lui şi oamenilor săi pe câmpiile roşii de la poalele Olimpului. Se uită cum Clonia, Bremusa şi celelalte amazoane cad sub săgeţile şi tăişurile bărbaţilor. Vede încă o dată cum aruncă lancea care nu greşeşte a tatălui său şi străpunge complet trupul reginei Pentesilea şi trunchiul gros al calului ei, ţintuind-o de armăsarul căzut ca pe o insectă care se zbate pe o tavă de disecţie.

– Oho-ho, bine făcut! bubuie Zeus. Şi-acum vrei ca ea să fie readusă la viaţă într-o cuvă a Vraciului meu?

– Da, Stăpâne.

– Nu am habar de unde ştii tu despre Sala de Vindecare, zice Zeus, reîncepând să se plimbe înainte şi înapoi, însă ar trebui să ştii că nici chiar abilităţile extraterestre ale Vraciului nu readuc la viaţă un muritor mort.

– Stăpâne, rosteşte Ahile cu glas încet, dar stăruitor, Atena a aruncat asupra trupului iubitei mele o vrajă care să oprească

descompunerea, care să ţină la depărtare moartea. S-ar putea să fie posibil ca…

– *TĂCERE!* mugeşte Zeus, şi unda de şoc îl proiectează pe Ahile realmente îndărăt, spre holoperete. *NIMENI DIN PANTEONUL ORIGINAR DE NEMURITORI NU-I SPUNE PĂRINTELUI ZEUS CE ESTE POSIBIL SAU CE AR TREBUI FĂCUT, CU-ATÂT MAI PUŢIN UN BIET MURITOR LĂNCIER CU MUŞCHI SUPRADEZVOLTAŢI.*

– Nu, Părinte, răspunde Ahile, ridicând ochii la silueta gigantică, bărboasă, totuşi am sperat ca…

– Tăcere, repetă Zeus, dar la un nivel care-i îngăduie aheului să-şi ia palmele de pe urechi. Acum plec – s-o distrug pe Hera, să-i azvârl complicii în hăul fără de fund al Tartarului, să-i pedepsesc pe ceilalţi zei în chipuri pe care nu le vor uita niciodată şi să nimicesc o dată pentru totdeauna această oaste argivă invadatoare. Voi, grecii – cu aroganţa şi maniera voastră mieroasă –, mă scoateţi realmente din minţi.

Zeus porneşte către uşă.

– Fiu al lui Thetis, aici eşti pe Pământul-Ilionului. Probabil o să ai nevoie de multe luni, însă îţi poţi găsi şi singur drumul spre casă. Nu ţi-aş recomanda să te-ntorci la Ilion – până vei ajunge acolo, niciun aheu nu va mai rămâne în viaţă.

– Nu, zice Ahile.

Părintele zeilor se roteşte fulgerător. Prin barbă se vede că zâmbeşte larg.

– Ce-ai spus?

– Am spus „nu”. *Trebuie* să-mi îndeplineşti dorinţa.

Ahile îşi scoate scutul din spate şi-l pune la locul său, pe antebraţ, ca şi cum s-ar pregăti să intre în luptă. Îşi scoate spada.

Stăpânul zeilor dă capul pe spate şi râde.

– Să-ţi îndeplinesc dorinţa, fiindcă… dacă nu… ce va fi, bastard al lui Thetis?

– Fiindcă dacă nu, voi hrăni cu ficatul lui Zeus câinele flămând al lui Odiseu din curte, rosteşte Ahile ferm.

Zeus surâde şi clatină din cap.

– Gândacule, ştii de ce mai trăieşti azi?

– Pentru că sunt Ahile, fiul lui Peleus, zice Ahile, păşind înainte, regretând că nu are lancea pe care s-o arunce. Cel mai mare războinic şi erou de pe Pământ – invulnerabil pentru inamici –, prietenul asasinatului Patrocle, rob şi servitor al niciunui om…

sau zeu.

Zeus scutură iarăşi din cap.

– Nu eşti fiul lui Peleus.

Ahile se opreşte din înaintare.

– Ce tot vorbeşti, Stăpân al Muştelor? Stăpân al Balegilor de Cal. Eu sunt fiul lui Peleus, care este fiul lui Eac, fiul muritorului care s-a împerecheat cu nemuritoarea zeiţă a mării Thetis, eu însumi rege coborâtor dintr-o lungă descendenţă de regi ai mirmidonilor.

– Nu, zice Zeus, iar de data aceasta zeul gigant este cel care păşeşte mai aproape, ridicându-se ca un turn deasupra lui Ahile. Eşti fiul lui Thetis, dar fiul bastard al sămânţei mele, nu a lui Peleus.

– Tu! face Ahile, şi încearcă să râdă, dar se aude doar un lătrat răguşit. Nemuritoarea-mi mamă mi-a spus că…

– Nemuritoarea-ţi mamă minte fără să-i clipească ochii acoperiţi de alge, răspunde Zeus hohotind. Cu trei decenii în urmă am râvnit-o pe Thetis. Pe-atunci nu era o zeiţă deplină, deşi era mult mai frumoasă decât cei mai mulţi dintre voi, muritorii. Însă Ursitele – contabilele alea blestemate cu abacele de memorii ADN – m-au prevenit că orice copil voi zămisli cu ea ar putea însemna distrugerea mea, mi-ar putea cauza moartea, ar putea prăbuşi însăşi domnia Olimpului.

Ahile fulgeră ură şi neîncredere prin fantele pentru ochi ale coifului.

– Totuşi eu o doream pe Thetis, continuă Zeus. Aşa c-am fututo. Dar mai întâi m-am metamorfozat în forma lui Peleus – un băiat-bărbat muritor banal de care lui Thetis îi plăcea oarecum pe atunci. Însă sperma care te-a conceput este sămânţa divină a lui Zeus, Ahile, fiu al lui *Thetis,* să fii sigur în privinţa asta. De ce altfel crezi că te-a dus maică-ta atât de departe de idiotul ăla de Peleus şi te-a încredinţat unui centaur bătrân să te crească?

– Minţi, mârâie Ahile.

Zeus clatină aproape cu tristeţe din cap.

– Şi vei muri într-o secundă, tinere Ahile, rosteşte Părintele Tuturor Zeilor şi Oamenilor. Dar vei muri, ştiind că ţi-am spus adevărul.

– Nu mă poţi omorî, Stăpân al Păduchilor Laţi.

Zeus îşi freacă barba.

– Nu, nu pot. Nu direct. Thetis a avut grijă-n privinţa asta. Când

a aflat că eu fusesem iubitul care i-o trăsese, nu viermele ăla impotent de Peleus, a ştiut de asemenea despre previziunea Ursitelor şi că eu te voi omorî pe atât de sigur pe cât părintele meu, Cronos, şi-a mâncat progeniturile, decât să fi riscat revoltele şi vendetele lor când ar fi crescut. Şi aş fi făcut-o, tinere Ahile – te-aş fi înghiţit pe când erai un prunc –, dacă Thetis n-ar fi aranjat să te afunde în flăcările probabilistice ale focului cuantic celest pur. Eşti o bizarerie cuantică unică în univers, fiu bastard al lui Thetis şi Zeus. Moartea ta – căreia nici chiar eu nu-i cunosc detaliile, Ursitele n-au vrut să le împărtăşească – este stabilită în mod absolut.

– Atunci, luptă-te acum cu mine, Stăpân al Fecalelor! răcneşte Ahile şi începe să avanseze, cu spada şi scutul pregătite.

Zeus ridică mâna. Aheul este încremenit locului. Timpul însuşi pare să îngheţe.

– Nu te pot *ucide,* micul meu bastard impetuos, murmură Zeus ca pentru sine, dar ce-ar fi dacă ţi-aş smulge carnea de pe oase şi apoi aş dezintegra-o în celulele şi moleculele ei constituente? Până şi universul cuantic ar avea nevoie de ceva vreme să te reasambleze – probabil secole – şi nu cred c-ar fi un proces lipsit de dureri.

Înlemnit în mijlocul pasului, Ahile ştie că are încă posibilitatea de a vorbi, însă n-o face.

– Sau să te trimit undeva, continuă Zeus, gesticulând spre tavan, unde nu există aer să respiri. Asta va fi o enigmă interesantă pe care s-o rezolve singularitatea probabilistică a focului celest.

– În afara oceanelor, nu există un loc fără aer pe care să-l respiri, mârâie Ahile, dar după aceea îşi aminteşte horcăielile sale şi slăbiciunea de pe pantele înalte ale Olimpului, cu numai o zi în urmă.

– Spaţiul cosmic ar infirma aserţiunea asta, răspunde Zeus cu un zâmbet înnebunitor. Poate undeva dincolo de orbita lui Uranus, sau tocmai în Centura Kuiper. Cu toate că şi Tartarul ar merge. Aerul de-acolo este în majoritate metan şi amoniac – ţi-ar preschimba plămânii în crenguţe arse –, însă, dacă supravieţuieşti câteva ore în dureri teribile, ai putea conversa cu bunici tăi. Să ştii că ei *mănâncă* muritori.

– Du-te-n pula mea! strigă Ahile.

– Aşa să fie atunci, zice Zeus. Drum bun, fiule. Scurt,

agonizant, dar bun.

Stăpânul Zeilor descrie cu mâna dreaptă un arc scurt, neglijent, şi dalele pardoselii de sub tălpile lui Ahile încep să se dizolve. Un cerc se deschide în podeaua sălii de ospeţe a lui Odiseu, până ce ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat pare să stea pe aer iluminat de flăcări. De sub el, din hăul oribil de dedesubt, plin cu nori sulfuroşi răbufnitori, cu munţi negri care se ridică aidoma unor dinţi cariaţi, cu lacuri de plumb lichid, cu bolboroseală şi curgere de lavă şuierătoare şi mişcări adumbrite ale unor forme gigantice, inumane, răsună mugetele şi răgetele permanente ale monştrilor numiţi cândva Titani.

Zeus mişcă din nou mâna, aproape imperceptibil, şi Ahile se prăbuşeşte în hăul acela. Nu urlă, când dispare.

După un minut în care priveşte flăcările şi norii negri învolburaţi aflaţi atât de jos, în adânc, Zeus deplasează palma de la stânga la dreapta, cercul se închide, podeaua devine solidă şi este alcătuită iarăşi din dalele lui Odiseu, iar tăcerea revine în locuinţă, cu excepţia lătratului patetic al câinelui înfometat pe nume Argos, aflat undeva în curtea de afară.

Zeus oftează şi se teleportează cuantic, pentru a începe răfuiala cu zeii care nu bănuiesc nimic.

58

Prospero rămase în urmă, în timp ce Moira îl conduse pe Harman în jurul balconului din marmură fără balustradă, în sus pe o scară mişcătoare şi deschisă, cu trepte din fier, apoi din nou în jur, din nou în sus, şi tot aşa până ce pardoseala Tajului deveni un cerculeţ aflat parcă la kilometri dedesubt. Inima bărbatului bubuia.

În peretele acoperit cu cărţi al domului care se ridica la nesfârşit, curbându-se în acelaşi timp spre interior, existau câteva ferestruici rotunde. Harman nu le zărise de jos ori de afară, însă ele îngăduiau pătrunderea luminii şi-i ofereau pretextul de a se opri să-şi adune răsuflarea şi curajul. Rămaseră un minut în dreptul celei dintâi şi privi afară, la piscurile muntoase îndepărtate a căror gheaţă scânteia în razele sfârşitului dimineţii. Mase de nori umpluseră văile către nord şi est, ascunzând vederii gheţarii brăzdaţi de crevase. Bărbatul se întrebă cât de departe privea dincolo de vârfuri şi vălătucii de

nori, până la orizontul aproape curbat – o sută cincizeci de kilometri? Trei sute de kilometri? Mai mult?

– E-n regulă, rosti încetişor Moira.

Harman se întoarse.

– Ceea ce ai făcut pentru a mă trezi, urmă ea. E-n regulă. Ne pare rău. Realmente, n-ai avut opţiune. Mecanismele care te-au incitat au fost instalate înainte să se fi născut stră-străbunicul tatălui tatălui tău.

– Dar care-i probabilitatea ca eu să mă fi tras din Ahman Ferdinand Mark Alonzo Han Ho Tep al tău?

Nu-şi putea ascunde regretul din glas… şi nici nu dorea.

În mod surprinzător, Moira râse. Era râsetul lui Savi – scurt şi spontan –, însă nu avea unda de amărăciune pe care o auzise în amuzamentul femeii mai bătrâne.

– Probabilitatea este de sută la sută.

Harman tăcu, dar deruta i se citi pe chip.

– Ferdinand Mark Alonzo s-a asigurat ca atunci când următoarea descendenţă de oameni de stil-vechi va fi… pregătită şi decantată, unii dintre cromozomii săi vor exista în toţi masculii descendenţei.

– Nu-i de mirare că suntem debili, stupizi şi inepţi. Nu suntem altceva decât un grup de verişori consangvini.

Siglase o carte despre fundamentele geneticii cu mai puţin de trei săptămâni în urmă… deşi i se părea că trecuseră ani de atunci. Ada dormise alături, în vreme ce el privea cuvintele aurii care curgeau din carte pe mâna, încheietura şi braţul lui.

Moira râse iarăşi.

– Eşti gata să sui restul drumului până la vitrina din cristal?

Cupola transparentă din vârful lui Taj Moira era mult mai mare decât părea de jos – Harman bănuia că avea diametrul de minimum douăzeci de metri. Aici nu existau balcoane din marmură, scările escalatoare din fier şi pasarelele din fier negru se sfârşeau în centrul domului şi totul strălucea sub razele soarelui răzbătând prin ferestrele clare ce înconjurau cupola ascuţită a Tajului.

Harman nu fusese niciodată atât de sus – nici chiar pe turnul lui Golden Gate din Machu Picchu, la peste două sute de metri deasupra podului suspendat – şi nu fusese niciodată copleşit de o asemenea frică de cădere. Platforma aceasta era aşa de sus,

încât putea să se uite în jos şi să acopere tot cercul podelei de marmură al Tajului cu palma răşchirată. Labirintul şi intrarea în criptă de pe nivelul principal erau foarte îndepărtate şi semănau cu broderiile de microcircuite de pe o ţesătură turin. Bărbatul se sili să nu îşi plece privirea, când o urmă pe Moira pe ultima scară, ieşind pe reţeaua de pasarele care duceau la platforma de fier forjat aflată chiar în cupolă.

– Aceea este? întrebă el, arătând din cap spre structura înaltă de trei metri şi jumătate din centrul platformei.

– Da.

Se aşteptase ca aşa-zisa vitrină de cristal să fie altă versiune a sarcofagului Moirei, însă nu semăna deloc cu un sicriu. Partea frontală îi era acoperită de cadre geodezice din sticlă şi metal de culoarea cositorului vechi. Cuvântul „dodecaedru” îi veni în minte, dar îl învăţase din siglare, nu din citire, aşa încât nu avea certitudinea că era termenul corect. Vitrina de cristal era un obiect cu douăsprezece feţe, aproximativ sferic, cu excepţia feţelor plane, alcătuite dintr-o duzină de plăci din sticlă transparentă încadrate de zăbrele subţiri din metal mătuit. Zeci de cabluri multicolore şi tuburi soseau de pe pereţii cupolei şi intrau în baza ei din metal negru. Pe platformă, lângă vitrină, erau împrăştiate scaune din plasă metalică, instrumente stranii cu ecrane întunecate şi tastaturi, şi plăci verticale incredibil de subţiri din plastic transparent, înalte de peste un metru şi jumătate.

– Ce este locul ăsta? întrebă Harman.

– Nexul Tajului.

Moira activă câteva instrumente cu ecrane şi atinse un panou vertical. Plasticul dispăru, înlocuit de o consolă de comandă virtuală holografică. Mâinile femeii dansară peste imaginile virtuale, dinspre pereţii Tajului se auzi un sunet grav şi un fluid auriu – nu lichid galben, ci aur lichid, aparent de densitatea apei – începu să curgă în baza vitrinei de cristal.

Harman se apropie de dodecaedru.

– Se umple cu lichid.

– Da.

– Asta-i o nebunie. Nu pot intra acolo. O să mă-nec.

– Nu, n-o să te-neci.

– Te-aştepţi din partea mea să fiu înăuntru, când lichidul ăsta auriu are înălţimea de trei metri?

– Da.

Bărbatul clătină din cap şi se retrase, oprindu-se la doi metri de marginea platformei metalice.

– Nu, nu, nu. Asta-i o nebunie prea mare.

– Cum doreşti, dar este singurul mod prin care poţi dobândi cunoştinţele din cărţile astea. Fluidul este mediul care permite transmiterea conţinutului acestor milioane de volume. Cunoştinţe de care vei avea nevoie, dacă vei fi Prometeul nostru în lupta împotriva lui Setebos şi a celor din teapa lui. Cunoştinţe de care vei avea nevoie, dacă vrei să-ţi educi semenii. Cunoştinţe de care vei avea nevoie, Prometeul meu, dacă vrei s-o salvezi pe iubita ta Ada.

– Da, însă dacă îl umple apa – sau ce este lichidul ăla –, va fi mai înaltă de trei metri. Nu sunt un înotător bun…

Brusc Ariel apăru lângă ei pe platformă, deşi bărbatul nu-i auzise paşii pe podeaua metalică. Silueta micuţă ţinea un obiect voluminos învelit într-o ţesătură turin roşie.

– Ariel, scumpul meu! strigă Moira.

Glasul îi purta un ton de încântare şi aţâţare pe care Harman nu-l mai auzise de la ea – nici chiar de la Savi, pe vremea când o cunoscuse.

– Salutări Mirandei, rosti duhul, după care scoase ţesătura roşie şi-i întinse Moirei un fel de instrument antic cu coarde.

Semenii lui Harman cântau la instrumente şi din voce, dar numărul instrumentelor cunoscute era mic şi nu ştiau să le construiască.

– O chitară! spuse femeia post-om.

Luă instrumentul cu formă stranie de la duhul care strălucea verzui şi-i atinse coardele cu degetele ei lungi. Notele care răsunară îi amintiră lui Harman de glasul lui Ariel.

Ariel făcu o plecăciune adâncă şi rosti pe ton oficial:

Şi
Ia acest rob al Muzicii,
Pentru acela care rob îţi este.
Şi-nvaţă-l armonia de poveste
Prin care numai tu poţi aduce
Pe duh de-ncântare să străluce,
Pân-ce alt nume capătă plăcerea,
Grozavă fiind, totuna cu durerea;

Căci cu-ngăduiala şi la rostu'
Lui Ferdinand, prinţul vostru,
Bietu-Ariel trimite-acest semn mutesc
Dar mai bogat decât pot eu să vorbesc.

Moira se plecă spre duh, aşeză pe o masă instrumentul care rezona şi-l sărută pe Ariel pe fruntea verzuie strălucitoare.

– Îţi mulţumesc, prietene, uneori servitor prietenos, niciodată sclav. Şi cum a dus-o Ariel al meu cât am dormit?

Când tu ai murit,
Luna cea mută,
În orizont interlunar pierdută,
Mai tristă nu a fost defel
Decât abandonatul Ariel
Când tu trăieşti iar pe pământ
Steaua propriei naşteri nevăzând
Ariel te conduce peste mare
Viaţa întreagă, de la născare.

Moira îi atinse obrazul, se uită la Harman, apoi reveni la duhul-avatar al biosferei.

– Voi doi v-aţi mai întâlnit până acum?

– Da, spuse Harman.

– Cum este lumea, Ariel, de când am părăsit-o? întrebă Moira, întorcându-se iarăşi cu spatele la Harman.

Multe schimbări s-au petrecut
De când Ferdinand şi tu v-aţi început
Cursul iubirii, dar neîncetat Ariel
V-a urmat paşii, v-a slujit voia, tot el.

Cu un glas mai puţin formal, ca şi cum ar fi încheiat o ceremonie oficială, duhul biosferei rosti:

– Şi cum o duci tu, doamna mea, acum când te-ai renăscut din nou printre noi?

Fu rândul Moirei să glăsuiască mai grav şi cadenţat decât auzise vreodată Harman vocea lui Savi…

Templul, trist şi singuratic,

Stă la adăpost de trăsnetul războiului
Pe care în alte vremi l-a dus o uriaşă ierarhie
Spre a stăpâni revolta: acest chip vechi
Este al lui Prospero, trăsăturile lui cioplite s-au brăzdat
Când el căzu; eu, Miranda, am rămas unica şi suprema
Preoteasă a acestei paragini...[7]

Spre oroarea sa, Harman văzu că atât femeia post-om, cât şi entitatea non-umană a biosferei plângeau fără să se sfiască.

Ariel se retrase, mai făcu o plecăciune, ridică braţul în direcţia lui Harman şi spuse:

– Omul acesta muritor, care n-a făcut niciun rău, venit-a el la vitrina de cristal pentru a fi executat?

– Nu, zise Moira, ci pentru a fi educat.

59

Oul Setebos se deschise în prima noapte pe care o petrecură la dărâmăturile Palatului Ardis.

Ada fu şocată să vadă distrugerile din fostul ei cămin. Când fusese evacuată cu sonieul în noaptea atacului, fusese lipsită de cunoştinţă şi, din cauza comoţiei şi a celorlalte răni suferite, avea doar amintiri parţiale despre orele acelea oribile. Acum văzu ruinele vieţii, locuinţei şi amintirilor ei sub lumina nemiloasă a zilei. O făceau să-şi dorească să cadă în genunchi şi să plângă până adormea istovită, dar, întrucât conducea grupul celorlalţi supravieţuitori, când suiră ultimul deal spre Ardis, cu sonieul plutind deasupra şi transportând opt dintre cei mai grav bolnavi şi răniţi, femeia ţinu capul sus şi nici nu clipi când trecu pe lângă paragina pârjolită, privind la stânga şi la dreapta numai ca să indice obiecte şi resturi ce puteau fi recuperate pentru noua lor tabără.

Căminul ei, conacul măreţ de la Palatul Ardis, mândria de două mii de ani a familiei, aproape dispăruse – mai rămăseseră doar bârne înnegrite de funingine şi pietre din şemineurile numeroase –, totuşi în jur exista un număr surprinzător de mare de lucruri de recuperat.

Existau de asemenea trupurile putrezite ale prietenilor lor –

[7] Percy Bysshe Shelley, *Unei doamne cu chitară (Pentru Jane, cu chitară),* traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

mai exact, bucăţi şi fragmente din ele –, risipite pe câmpuri.

Ada discută cu Daeman şi alţi câţiva şi căzură de acord că priorităţile erau aprinderea unui foc şi înjghebarea unui adăpost – mai întâi un şopron grosolan, dar cald, în care să fie aduşi şi trataţi bolnavii şi răniţii înainte de sfârşitul zilei scurte de iarnă, un adăpost îndeajuns de mare ca toţi să treacă noaptea cu bine, fără să îngheţe. Deşi Palatul Ardis în sine dispăruse, rămăseseră parţial intacte porţiuni din câteva barăci, ateliere şi alte structuri anexe ridicate în ultimele nouă luni înainte de căderea cerului. S-ar fi putut înghesui într-una dintre bojdeucile acelea, însă ar fi fost prea aproape de pădure, prea greu de apărat şi prea departe de puţul de apă situat chiar lângă Palatul Ardis.

Găsiră mormane de vreascuri şi lemne uscate şi aprinseră un foc mare, utilizând un număr exagerat, după părerea Adei, de chibrituri din provizia care se micşora. Greogi ateriză cu sonieul şi-i descărcară pe răniţii inconştienţi ori semiconştienţi, instalându-i cât putură mai confortabil pe paturi improvizate şi pe pături lângă foc. O echipă continua să aducă mai multe lemne din ruine – nimeni nu dorea să intre în pădurea îndepărtată şi adumbrită, iar Ada interzisese asemenea aventuri în ziua aceea. În ciuda faptului că era aproape epuizat, Greogi decolă cu sonieul, însoţit de Boman cu arma sa, şi descrise cercuri cu diametrul de un kilometru şi jumătate, veghind după apariţia voynicşilor. Una dintre barăci – cea construită de Odiseu pentru discipolii săi cu luni în urmă – conţinea o adevărată comoară de pături şi suluri de prelată, toate duhnind a fum, dar perfect utilizabile, iar în altă magazie, dărâmată, însă doar parţial arsă, de lângă cubiloul distrus al lui Hannah, Caul descoperi hârleţe, târnăcoape, răngi, sape, ciocane, cuie, scoabe, funii de nailon, carabiniere şi alte scule ale servitorilor care acum le-ar fi putut salva viaţa. Folosind lemnele nearse provenite de la barăci şi buşteni scoşi din părţile mari ale fostei palisade, o echipă începu să înalţe o structură, parţial cort, parţial cabană de lemn, în jurul puţului adânc de lângă resturile încă fumegând ale Ardisului – un adăpost temporar destul de bun în noaptea aceea şi cel puţin alte câteva. Boman avea planuri mai complexe pentru un sălaş permanent, cu foişor, ambrazuri pentru arme şi o palisadă apropiată, dar Ada îi ceru să ajute mai întâi la construirea şopronului pentru supravieţuire şi abia după aceea să proiecteze un castel.

În continuare, nu se vedea nici urmă de voynicşi, însă era după-amiaza şi noaptea avea să sosească destul de iute, aşa că Ada şi Daeman îi însărcinară pe Kaman şi pe zece dintre ţintaşii lui cei mai buni să asigure un perimetru defensiv. Alţi bărbaţi şi femei înarmaţi cu puşti cu fleşete – număraseră douăzeci şi patru de arme funcţionale şi una care părea defectă, şi mai puţin de o sută douăzeci de încărcătoare de fleşete din cristal – asigurau paza mai aproape de foc şi de şopron.

Avură nevoie de ceva mai mult de trei ore ca să înjghebeze şi să ridice structura de bază: pereţi înalţi de numai un metru optzeci, făcuţi din trunchiuri de la palisadă, acoperiş arcuit, încropit din scânduri luate de la barăci şi tavan din prelată. Era important ca răniţii să nu stea pe solul rece, dar nu aveau timp să construiască o podea, aşa încât mai multe straturi de prelate fură aşternute peste paie aduse din fostul hambar de fân de lângă palisada nordică. Vitele dispăruseră – fuseseră omorâte de voynicşi sau pur şi simplu fugiseră.

Nimeni nu intră în pădure să le caute în după-amiaza aceea, iar sonieul care descria cercuri în văzduh avea alte misiuni.

Spre sfârşitul după-amiezii, şopronul temporar fusese terminat. Ada, care lucrase la făurirea de găleţi şi frânghii pentru puţ şi condusese echipe de înhumare, cu târnăcoape şi hârleţe, să sape morminte puţin adânci în solul îngheţat, se întoarse să inspecteze structura şi o găsi destul de mare ca minimum patruzeci şi cinci de oameni să se înghesuie înăuntru ca să doarmă, ceilalţi urmând să stea de strajă afară, şi ca toţi cei cincizeci şi trei de supravieţuitori să se înghesuie să mănânce, dacă era necesar, deşi avea să fie destul de aglomerat. Trei pereţi erau din lemn, dar al patrulea – care dădea spre puţ şi spre două focuri ce ardeau acum – era doar din prelată şi în majoritate deschis către căldură. Lamia şi Edide dezgropaseră metal şi ceramică din ruinele Palatului Ardis să construiască o sobă cu burlan, dacă nu aveau un horn adevărat, pentru şopron, însă modificarea aceea trebuia să aştepte ziua următoare. Nu existau geamuri pentru ferestre, ci numai deschizături mici la diferite înălţimi în fiecare perete din lemn, peste care lunecau obloane din lemn şi prelată. Daeman fu de acord că s-ar fi putut retrage toţi în şopron, de unde să declanşeze un nor distrugător de fleşete prin deschizături, totuşi o singură privire aruncată spre plafon şi al patrulea perete, ambele din prelată, le spunea tuturor

că voynicşii nu puteau fi respinşi mult timp, dacă s-ar fi năpustit la atac.

Cu toate acestea Oul Setebos părea să-i ţină la respect.

Era aproape întuneric când Daeman îi luă pe Ada, Tom şi Laman departe de căldura focurilor, până la tăciunii cupolei lui Hannah, unde îşi deschise rucsacul şi le arătă oul. Strălucea şi mai puternic, revărsând o lumină lăptoasă, bolnăvicioasă, iar pe toată coaja se vedeau crăpături minuscule, însă deocamdată nu se deschisese niciuna.

– Cât va mai dura până va ieşi? întrebă Ada.

– De unde dracu' să ştiu? răspunse Daeman. Ştiu doar că micul Setebos dinăuntru este încă viu şi încearcă să iasă. Dacă lipiţi urechea de coajă, auziţi chirăiturile şi ronţăielile.

– Nu, mulţumesc, făcu ea.

– Şi ce se va-ntâmpla după ce iese? zise Laman, care fusese din capul locului în favoarea distrugerii oului.

Daeman ridică din umeri.

– De fapt, ce-ai avut în minte când l-ai furat din cuibul lui Setebos din catedrala de gheaţă albastră a Craterului Paris? vorbi medicul Tom, care auzise toată povestea.

– Nu ştiu. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună. Am putea afla cel puţin ce fel de creatură este acest Setebos.

– Şi dacă mămica vine să-şi caute copilaşul? spuse Laman.

Nu era prima dată când lui Daeman i se pusese întrebarea aceea. El strânse iarăşi din umeri.

– Dacă va fi nevoie, îl putem omorî imediat cum iese din găoace, rosti încetişor privind întunericul iernii care sporea sub copacii aflaţi dincolo de ruinele vechii palisade.

– Putem oare? făcu Laman.

Puse palma stângă pe găoacea cu multe fisuri a oului, apoi o retrase repede, de parcă ar fi fost fierbinte. Toţi cei care atinseseră oul remarcaseră neplăcerea senzaţiei, ca şi cum ceva din interior le-ar fi supt energia prin intermediul palmei.

Înainte ca Daeman să fi răspuns, Ada rosti:

– Daeman, dacă n-ai fi adus obiectul acesta cu tine, probabil că majoritatea am fi fost morţi de acum. El a ţinut voynicşii la depărtare atât timp. Poate că o va face şi după ce va ieşi dinăuntru.

– Dacă el – sau mama-tata lui – nu ne-nfulecă în somn, zise Laman, strângându-şi la piept mâna dreaptă schilodită.

Mai târziu, imediat după lăsarea întunericului, Siris veni şi-i şopti Adei că Sherman, unul dintre răniţii cei mai grav, murise. Ea încuviinţă din cap, luă doi bărbaţi – pe Edide şi un ins încă burduhănos, pe nume Rallum – şi în tăcere transportară mortul afară, dincolo de marginea focului, aşezându-l sub lemnele şi pietrele de lângă barăcile dărâmate, pentru a-l îngropa aşa cum se cuvine dimineaţa. Vântul era rece.

Ada făcu de veghe patru ore în beznă, înarmată cu o puşcă cu fleşete; focul cald era o strălucire îndepărtată, santinela cea mai apropiată se găsea la cincizeci de metri, iar postefectele comoţiei îi cauzau pulsaţii atât de feroce în cap, încât n-ar fi putut zări un voynix sau un Setebos, nici dacă i-ar fi stat în poală. Din cauza încheieturii scrântite, trebuia să-şi rezeme arma pe antebraţ. După aceea, când Caul o înlocui în post, se împletici înapoi la şopronul ticsit şi plin de sforăituri, şi căzu într-un somn adânc, agitat doar de coşmaruri teribile.

Daeman o trezi imediat înainte de zori, aplecându-se să-i şoptească la ureche:

– Oul s-a spart.

Ada se sculă în capul oaselor pe întuneric, simţi apăsarea şi respiraţiile trupurilor dimprejurul ei, şi pentru o clipă ştiu că se găsea tot în coşmar. Ar fi vrut ca Harman să-i atingă umărul şi s-o deştepte în razele soarelui. Ar fi vrut să simtă braţul lui în jurul ei, nu bezna aceasta geroasă, presiunea corpurilor străine şi lumina focului slab care pâlpâia prin prelată.

– Oul s-a spart, repetă Daeman cu glas foarte scăzut. N-am vrut să te trezesc, dar trebuie să decidem ce să facem.

– Da, răspunse Ada tot în şoaptă.

Dormise îmbrăcată şi acum se strecură afară din cuibul ei de pături umede şi păşi cu grijă peste formele adormite, urmându-l pe bărbat pe sub prelată, pe lângă focul mic, însă întreţinut cu grijă, spre sud, departe de şopron, către alt foc, mult mai micuţ.

– Am dormit aici, afară, departe de ceilalţi, spuse Daeman, vorbind pe un ton mai normal pe măsură ce se îndepărtau de şopronul principal.

Glasul continua să-i fie încet, totuşi fiecare silabă urla în capul zvâcnind al Adei. Deasupra lor, inele-e şi -p se roteau aşa cum făceau mereu, învârtindu-se şi trecând prin faţa stelelor şi a lunii care semăna cu vârful unei unghii. Ada văzu ceva mişcându-se acolo sus şi pentru câteva secunde inima îi bubui, înainte să

înţeleagă că era sonieul, care orbita silenţios în noapte.

– Cine pilotează sonieul? întrebă ea pe un ton monoton.

– Oko.

– N-avusesem habar că ştia să piloteze.

– Greogi a învăţat-o ieri.

Se apropiau de focul de tabără mai mic şi Ada văzu acolo silueta altui bărbat.

– Bună dimineaţa, Ada *Uhr,* rosti Tom.

Femeia nu se putu abţine să nu surâdă la auzul titlului onorific formal. Nu mai prea fusese utilizat în lunile recente.

– Bună dimineaţa, Tom, şopti ea. Unde-i creatura?

Daeman trase din foc un lemn lung şi-l întinse ca pe o torţă în beznă.

Ada se dădu un pas îndărăt.

Daeman şi Tom îngrămădiseră pari din palisadă, pentru a ţine ca într-o cuşcă… creatura… într-un spaţiu triunghiular. Ea se deplasa însă înainte şi înapoi prin spaţiul acela, în mod vădit pregătită, şi în curând capabilă, să escaladeze baricadele din lemn fragile şi înalte de doar jumătate de metru.

Ada luă torţa de la Tom şi se ghemui să studieze făptura Setebos în lumina pâlpâitoare.

Numeroşii săi ochi galbeni clipiră şi se închiseră înaintea luminii. Micul Setebos – dacă asta era – avea lungimea de treizeci de centimetri, fiind deja mai lung şi mai greu decât un creier omenesc obişnuit, gândi Ada, totuşi cu dezgustătoarele încreţituri roz, pliurile şi aspectul unui creier viu, dar fără corp. Putea să distingă dunga cenuşie dintre cele două emisfere – o membrană mucoasă care îl acoperea şi fremăta slab, de parcă ar fi respirat. Însă creierul acesta trandafiriu avea de asemenea guri pulsatorii – sau un fel de orificii – şi nenumărate mânuţe de prunc, roz, care ieşeau din orificii dedesubtul său. Se mişca înainte şi înapoi pe degeţelele grăsuţe şi roz, care Adei i se păreau o masă de viermi colcăitoare.

Ochii galbeni se deschiseră, rămaseră deschişi şi se fixară asupra feţei femeii. Un orificiu se deschise şi se auziră sunete scrâşnite şi ţipate.

– Încearcă să vorbească? şopti Ada spre cei doi bărbaţi.

– Habar n-am, răspunse Daeman. A ieşit din ou de numai câteva minute. Nu m-ar mira dacă ne-ar vorbi înainte să fi împlinit o oră.

– N-ar trebui să-l lăsăm să-mplinească o oră, rosti Tom încet, dar ferm. Ar trebui să-l omorâm chiar acum. Să-l facem praf cu fleşetele, apoi să-i ardem cadavrul şi să-mprăştiem cenuşa.

Ada îl privi surprinsă. Medicul autodidact fusese dintotdeauna persoana cel mai puţin violentă şi mai iubitoare a vieţii pe care o cunoscuse la Ardis.

– Ar avea nevoie măcar de o lesă, zise Daeman, privind cum creatura încerca, cu succes, să se cocoaţe pe bariera scundă din lemn.

Purtând mănuşi groase din prelată şi lână, pe care le concepuseră la Ardis la începutul iernii pentru îngrijirea vitelor, Daeman se aplecă şi înfipse un piron ascuţit şi subţire, pe care-l curbase să făurească un cârlig, în banda solidă de fibră – corpul calos, îşi aminti Ada că se numea – care conecta cele două emisfere ale creierului micului Setebos. După aceea, mişcându-se iute, smuci de el, ca să se asigure că se fixase zdravăn, prinse de el o carabinieră şi trecu prin ea şase metri de funie de nailon.

Micuţa creatură ţipă şi urlă atât de puternic, încât Ada privi peste umăr spre tabăra principală, convinsă că toţi aveau să apară în fuga mare din şopron. Nimeni nu se clinti acolo, cu excepţia unei santinele de lângă foc, care privi somnoros în direcţia ei, după care reveni la contemplarea flăcărilor.

Micul Setebos se zvârcoli şi se rostogoli, izbindu-se de barierele din lemn şi sui în cele din urmă peste ele, aidoma unui crab. Daeman trase de lesă, oprindu-l la doi metri.

Alte mâini micuţe se iviră din starea lor pliată în orificiile creierului roz şi se extinseră pe lujeri elastici lungi de peste un metru. Mâinile săriră la frânghia de nailon şi o zgâlţâiră sălbatic, iar alte mâini explorară cârligul şi carabiniera, străduindu-se să le smulgă afară. Cârligul rezistă. Daeman fu smucit înainte pentru o secundă, apoi trase creatura înapoi pe iarba îngheţată a cuştii sale.

– E puternică scârba asta micuţă, şopti el.

– Las-o să meargă, zise Ada. Să vedem unde se duce. Ce face…

– Vorbeşti serios?

– Da. N-o lăsa să ajungă departe, dar să vedem ce vrea.

Tom doborî printr-o lovitură de picior al doilea perete scund şi pruncul Setebos se repezi afară, cu degeţelele de copilaş de sub el mişcându-se la unison, aproape înceţoşate, aidoma unor

groteşti picioare de miriapod.

Daeman îşi îngădui să fie tras după el, păstrând lesa scurtă. Ada şi Tom mergeau alături de el, pregătiţi să intervină rapid, dacă creatura s-ar fi întors către ei. Se mişca prea iute şi prea decis pentru ca oamenii să nu simtă pericolul pe care-l degaja. Tom ţinea arma cu fleşete aţintită spre ea şi Daeman avea altă puşcă pe umăr.

Fiinţa nu porni către focul de tabără sau şopron, ci îi remorcă douăzeci de metri în întunericul peluzei vestice. După aceea coborî repede într-o fostă tranşee defensivă – un şanţ pentru flăcări, la săparea căruia ajutase Ada – şi păru să se lase pe vine pe mâinile sale răscrăcărate.

Două orificii noi apărură la ambele capete ale creaturii, din care ieşiră lujeri fără mâini, proboscide pulsatorii, care vibrară, apoi se lipiră brusc de sol. Se auzi un sunet ca o combinaţie de scurmat porcesc şi supt de prunc.

– Ce dracu'? făcu Tom.

Continua să o ţintească cu puşca, al cărei pat din plastic şi metal îi era fixat ferm de umăr. Ada ştia că prima salvă ar fi expediat câteva mii de fleşete din cristal cu ţepi în monstruozitatea roz pulsatilă, cu o viteză mai mare decât a sunetului.

Femeia începu să tremure. Durerea de cap constantă şi zvâcnitoare se transformă într-un val de greaţă.

– Ştiu locul ăsta, murmură ea cu glas înfiorat. Aici au murit Reman şi Emme la atacul voynicşilor… au murit arşi.

Progenitura lui Setebos continuă să scurme şi să sugă zgomotos.

– Atunci… începu Daeman şi se opri.

– Mănâncă, termină Ada.

Tom puse degetul pe trăgaci.

– Ada *Uhr,* lasă-mă să-l omor. Te rog.

– Da. Dar nu încă. Sunt perfect sigură că voynicşii se vor întoarce imediat ce moare creatura asta. Şi deocamdată este întuneric. Iar noi nu suntem nici pe departe pregătiţi. Să ne-ntoarcem la tabăra voastră.

Reveniră împreună la foc, cu Daeman trăgând în urma lor creatura Setebos, care opunea rezistenţă şi-şi târa degetele prin sol.

60

Harman se îneca.

Ultimele lui gânduri înainte ca apa să-i umple plămânii fură – *căţeaua de Moira m-a minţit –,* apoi horcăi, tuşi şi se înecă în fluidul auriu care se învolbura.

Dodecaedrul din cristal se umpluse până la numai treizeci de centimetri de vârful său multifaţetat, în timp ce Harman urmărise lichidul auriu care curgea în el. Savi-Moira-Miranda numise „mediu” fluidul auriu şi dens prin intermediul căruia el avea să sigleze – deşi femeia nu folosise termenul acela – uriaşa colecţie de cărţi din Taj. Se dezbrăcase, rămânând doar în termopidermă.

– Trebuie s-o scoţi, spusese Moira.

Ariel se retrăsese în umbre şi acum doar tânăra stătea cu Harman în lumina puternică pătrunsă prin ferestrele cupolei. Chitara se afla pe o masă din apropiere.

– De ce?

– Pielea ta trebuie să fie în contact cu mediul. Transferul nu poate funcţiona printr-un strat de molecule legate, cum este termopiderma.

– Ce transfer? întrebase, umezindu-şi buzele.

Era foarte nervos. Inima îi bubuia.

Moira indicase şirurile aparent infinite de rafturi cu cărţi, care acopereau suta de niveluri ale pereţilor interiori curbaţi ai domului, care se lărgeau treptat sub ei.

– De unde ştiu eu că în cărţile astea vechi există ceva care să mă ajute s-ajung înapoi la Ada?

– Nu ştii.

– Tu şi Prospero m-aţi putea trimite acasă imediat, dacă aţi dori, zisese, întorcându-se cu spatele la cuva din cristal care se umplea. De ce n-o faceţi, ca să trecem peste toate aiurelile astea?

– Nu-i aşa uşor.

– Pe dracu’ nu este! răcnise Harman.

Tânăra continuase de parcă el nici n-ar fi vorbit.

– În primul rând, tu ştii, din turin şi din ceea ce ţi-a spus Prospero, că toate nodurile-fax şi pavilioanele pentru faxare ale planetei au fost închise.

– Cine le-a închis? întrebase, revenind cu privirea la vitrina din cristal.

Fluidul auriu se rotea la numai treizeci de centimetri sub vârf, dar încetase să mai urce. Moira deschisese un panou de deasupra – una dintre laturile din sticlă multifaţetate – şi el putuse vedea treptele scurte de metal care i-ar fi îngăduit să suie până la deschiderea aceea.

– Setebos sau aliaţii lui.

– Care aliaţi? Cine sunt ei? Spune-mi ce trebuie să ştiu.

Ea clătinase din cap.

– Tânărul meu Prometeu, de aproape un an ţi s-au tot spus lucruri. A auzi nu înseamnă nimic dacă nu deţii contextul în care să plasezi informaţiile. Este momentul să câştigi contextul acela.

– De ce-mi tot zici Prometeu? o repezi el. Pe-aici toţi par să aibă câte zece nume… Prometeu, nu ştiu numele ăsta. De ce-mi zici aşa?

Moira surâsese.

– Îţi garantez că vei înţelege măcar asta, după vitrina din cristal.

Harman inspirase adânc. Îşi dăduse seama că ar fi fost de ajuns doar încă un zâmbet superior din partea femeii şi ar fi fost în stare s-o lovească.

– Prospero a spus că aparatul asta ar putea să mă omoare.

Se uita mai degrabă la vitrină, decât la creatura post-om care avea forma omenească a lui Savi. Moira încuviinţase.

– Ar putea. Nu cred că se va întâmpla.

– Care-s şansele mele?

Glasul îi sunase tânguitor şi slab în propriile-i urechi.

– Nu ştiu. Cred că foarte bune, altfel nu ţi-aş propune să treci prin această… neplăcere.

– Tu ai făcut-o?

– Să recurg la transferul vitrinei din cristal? Nu. N-am avut motive.

– Cine-a făcut-o? Câţi au supravieţuit? Câţi au murit?

– Toţi Bibliotecarii-şefi au trecut prin transferul vitrinei din cristal. Toate multele generaţii ale Custozilor lui Taj. Toţi descendenţii direcţi ai Hanului Ho Tep iniţial.

– Inclusiv iubitul tău Ferdinand Mark Alonzo?

– Da.

– Şi câţi dintre aceşti Custozi ai lui Taj au supravieţuit transferului vitrinei?

Rămăsese îmbrăcat în termopidermă, dar mâinile şi faţa care-i

erau expuse simţeau frigul teribil din aerul de aici, în apropiere de vârful domului. Se străduise să nu tremure.

Se temuse că dacă Moira va ridica din umeri, va pleca pur şi simplu de acolo, pentru totdeauna. Şi nu dorea… nu încă. Nu, până nu ştia mai multe. Vitrina de cristal cu lichidul său auriu strălucitor l-ar fi putut omorî… dar în acelaşi timp l-ar fi putut readuce mai repede la Ada.

Moira nu ridicase din umeri. Îl privise drept în ochi – avea ochii lui Savi.

– Nu ştiu câţi au murit. Uneori fluxul informaţional înseamnă pur şi simplu prea mult – pentru minţile mai mici. Nu cred că tu ai o minte mică, Prometeu.

– Nu-mi mai spune aşa.

Mâinile îngheţate ale lui Harman erau încleştate în pumni.

– Bine.

– Cât durează?

– Transferul în sine? Mai puţin de o oră.

– Aşa mult? Telecabina *eiffelbahnului* pleacă peste patruzeci şi cinci de minute.

– Va fi timp suficient.

Harman şovăise.

– Fluidul mediu este cald, urmase Moira, parcă citindu-i gândurile.

Mai degrabă, înţelesese el, îi citise tremurăturile şi dârdâielile.

Poate că asta decisese lucrurile pentru Harman. Îşi scosese termopiderma, stânjenit să rămână gol-puşcă în faţa acestei străine cu care făcuse un soi ciudat de sex cu nici două ore în urmă. Şi era *foarte frig.*

Suise iute pe latura dodecaedrului, folosindu-se de treptele scurte să se prindă cu mâinile şi picioarele, simţind cât de rece era metalul sub tălpile sale desculţe.

Fusese o uşurare când coborâse prin panoul deschis şi pătrunsese în lichidul auriu. Aşa cum i se promisese, fluidul era cald. Nu avea niciun miros, iar puţinele picături care-i ajunseseră pe buze erau insipide.

Apoi Ariel levitase din umbre şi închisese şi încuiase panoul de deasupra capului său.

Apoi Moira atinsese o comandă de pe consola verticală şi virtuală lângă care stătea.

Apoi o pompă înviase undeva în baza vitrinei din cristal şi alt

fluid începuse să umple containerul închis.

Harman urlase atunci la ei – urlase să-l scoată de acolo –, după care, când atât post-omul, cât şi non-omul biosferă îl ignoraseră, izbise cu pumnii şi cu picioarele, încercând să deschidă panoul, încercând să spargă cristalul. Fluidul continuase să se ridice. Câteva secunde găsise ultimul centimetru de aer de sub faţeta superioară a dodecaedrului şi-l inspirase adânc, fără să se oprească din a lovi panourile de deasupra capului. După aceea fluidul urcase până nu mai existase niciun centimetru de aer, nicio bulă de aer, cu excepţia celor scăpate dintre buzele şi pe nările bărbatului.

Îşi ţinuse respiraţia cât putuse de mult. Ar fi dorit ca ultimele lui gânduri să fi fost despre Ada şi despre iubirea lui pentru ea –, însă, deşi se gândise la ea, ultimele lui gânduri în timp ce-şi ţinuse răsuflarea până ce plămânii îi luaseră foc fuseseră un amestec confuz de teroare, furie şi regret.

După care nu-şi mai putuse reţine răsuflarea şi – continuând să bată cu pumnii în panoul inflexibil din cristal de deasupra – expirase, tuşise, se înecase, înjurase, se înecase din nou, inspirase fluidul care devenise mai vâscos, simţise bezna cuprinzându-i mintea chiar în vreme ce panica atotcopleşitoare îi umplea corpul cu adrenalină inutilă, apoi plămânii lui nu mai avuseseră deloc aer, dar Harman nu ştia. Mai greu, fără aer în plămâni, fără să mai lovească din picioare, să se mişte ori să respire, coborâse încet spre centrul dodecaedrului.

61

Puntea *Reginei Mab* fusese animată de activităţi şi conversaţii pe fascicul îngust, când alt mesaj prin maser sosise din partea Vocii din oraşul asteroidal de pe orbita polară a Pământului, însă fusese doar repetarea anterioarelor coordonate pentru joncţiune, iar după cinci minute în care li se confirmase asta şi după ce nu mai urmase niciun alt mesaj, moravecii principali se reîntâlniră la masa hărţilor.

– Unde rămăsesem? întrebă Orphu de Io.

– Erai pe punctul de a ne prezenta Teoria ta Generalizată, rosti prim-integratorul Asteague/Che.

– Şi ziceai că ştii cine este Vocea, adăugă Cho Li. Cine sau ce este?

– Nu ştiu cine este Vocea, răspunse ionianul, vocalizând în uruituri joase în loc să emită pe fascicul îngust ori să transmită pe canalele de comunicaţii interne standard din navă. Dar am o bănuială cu şanse foarte mari de izbândă.

– Spune-o, făcu generalul Beh bin Adee.

Tonul moravecului de Centură nu sugera o cerere politicoasă, ci era mai degrabă un ordin direct.

– Aş prefera mai degrabă să-mi explic… Teoria Generalizată… mai întâi şi abia după aceea să vă vorbesc despre Voce. În context, va avea mai mult înţeles.

– Dă-i drumul, zise prim-integratorul Asteague/ Che.

Mahnmut îşi auzi prietenul inspirând o răsuflare completă de O-doi, deşi ionianul avea săptămâni sau luni de rezervă în buteliile sale. Ar fi dorit să-i emită pe fascicul îngust întrebarea – *Eşti sigur că vrei să prezinţi explicaţia? –,* dar, deoarece el însuşi nu avea niciun indiciu despre ce va prezenta, rămase tăcut. Era însă neliniştit pentru el.

– În primul rând, începu Orphu de Io, voi încă n-aţi difuzat informaţia respectivă, dar sunt destul de sigur că aţi identificat majoritatea sateliţilor care alcătuiesc inelele polar şi ecuatorial al Pământului de care ne apropiem atât de rapid… şi pun prinsoare că cei mai mulţi nu sunt asteroizi sau habitate.

– Corect, încuviinţă Asteague/Che.

– Despre unii dintre ei ştim că sunt primele încercări ale post-oamenilor de a crea şi restricţiona găuri negre, continuă Orphu. Dispozitive uriaşe, ca acumulatorul gaură-de-vierme pe care ni l-aţi arătat intrând în coliziune cu celălalt oraş asteroidal orbital acum nouă luni. Însă câte dintre acelea se află acolo? Câteva mii?

– Mai puţin de două mii, confirmă Asteague/Che.

– Eu pun prinsoare că mare parte din restul milionului de… *obiecte…* pe care post-oamenii le-au ridicat pe orbită sunt dispozitive pentru stocarea datelor. Nu ştiu care este tipul lor – poate ADN, cu toate că asta ar necesita un sistem constant de susţinere biotică, de aceea probabil că sunt bule de memorie, combinate cu un soi de calculator cuantic avansat, cu o stocare complicată de memorie post-umană, pe care moravecii încă n-au descoperit-o.

Orphu se opri şi urmă o tăcere care lui Mahnmut i se păru că se prelungeşte ore în şir. Prim-integratorii şi liderii moraveci nu

se priveau între ei, dar europanul bănui că se sfătuiau pe un canal privat de fascicul îngust.

Asteague/Che întrerupse finalmente tăcerea – care probabil durase doar câteva secunde în timp real.

– În majoritate, sunt *într-adevăr* dispozitive pentru stocare, rosti prim-integratorul. Nu suntem siguri asupra naturii lor, totuşi par să fie unităţi de stocare avansate cu front de undă cuantic şi memorii cu bule magnetice.

– Şi în esenţă fiecare unitate este independentă. Ca să zic aşa, are propriul său hard disk.

– Da.

– Iar majoritatea celorlalţi sateliţi din inele – probabil nu mai mult de vreo zece mii – sunt transmiţători de energie şi de unde de semnal tahionice modulate.

– Şase mii patru sute opt transmiţători energetici, interveni navigatorul Cho Li. Exact trei mii de transmiţători de unde tahionice.

– Cum de ştii toate astea, Orphu de Io? întrebă Suma IV, ganymedeanul puternic. Ai spart canalele de comunicaţii sau fişierele integratorului nostru?

Ionianul ridică două dintre braţele sale manipulatoare anterioare multisegmentate, cu palmele plate îndreptate în sus.

– Nu, nu, făcu el. Nu am suficiente cunoştinţe de programare ca să sparg jurnalul surorii mele… dacă aş avea o soră, sau dacă ea ar avea un jurnal.

– Atunci cum… începu Retrograd Sinopessen.

– Este pur şi simplu logic. Mă interesează de foarte mult timp oamenii şi literatura lor. De-a lungul secolelor am urmărit observaţiile efectuate asupra Pământului, a inelelor post-oamenilor, ca şi datele despre puţinii oameni rămaşi pe planetă pe care Consorţiul Cinci Sateliţi le-a făcut de domeniul public.

– Consorţiul n-a făcut niciodată publice informaţiile despre dispozitivele orbitale de stocare a memoriei, zise Suma IV.

– Nu, încuviinţă Orphu, dar este logic ca scopul obiectelor respective să fie acesta. Singurele dovezi de acum paisprezece secole, când post-oamenii au părăsit suprafaţa Pământului, au fost că existau doar câteva mii de asemenea entităţi, nu?

– Corect, spuse Asteague/Che.

– Experţii noştri moraveci de atunci nu erau nici măcar siguri dacă post-oamenii aceia aveau corpuri… nu corpuri sub forma în

care le gândim noi, aşa că n-ar fi avut niciun motiv pentru care să construiască un milion de oraşe pe orbită.

– Asta nu duce însă la concluzia că majoritatea obiectelor care există pe orbita Pământului ar fi dispozitive de stocare a memoriei, rosti generalul Beh bin Adee.

Mahnmut se trezi întrebându-se ce pedeapsă se aplica pentru spionaj în nava aceasta.

– Ba duce, atunci când te uiţi ce-au făcut oamenii de stil-vechi pe Pământ timp de aproape un mileniu şi jumătate. Şi ce *n-au făcut.*

– Ce vrei să spui prin „n-au făcut”? întrebă Mahnmut.

Intenţionase să rămână tăcut în timpul conversaţiei, dar curiozitatea îi era prea mare.

– În primul rând, nu s-au reprodus aşa cum se reproduc oamenii. Vreme de câteva secole n-au fost nici măcar zece mii. Apoi fasciculul acela de neutrino – ghidat de tahioni modulaţi, după cum am înţeles din publicaţiile astronomice on-line – a ţâşnit din Ierusalim acum paisprezece secole, o rază care nu era aţintită spre un loc anume din spaţiul cosmic, şi, brusc, a părut că n-a mai rămas niciun om. Niciunul.

– Doar pentru scurtă durată, preciză prim-integratorul Asteague/Che.

– Da, totuşi… începu Orphu, şi păru că-şi pierduse şirul ideilor, însă apoi urmă. Iar după aceea, peste nici un secol, pe planetă trăiau în jur de un milion de oameni de stil-vechi. Evident, nu erau descendenţii celor vreo zece mii care dispăruseră. Nicio acumulare treptată de populaţie… pur şi simplu, hodoronc-tronc… un milion de oameni apăruţi din senin.

– Şi ce ţi-a spus asta? întrebă Asteague/Che.

Micul şi formidabilul europan părea amuzat în sinea sa, cam aşa cum poate fi un profesor când un elev dă brusc dovada unor promisiuni neaşteptate.

– Mi-a spus în primul rând că aceşti oameni de stil-vechi n-au fost născuţi. Au fost decantaţi.

– Concepţiune imaculată? făcu Cho Li, şi glasul straniu al callistanului picură sarcasm.

– Într-un fel, răspunse Orphu, iar tonurile lui relaxate şi uruitoare sugerau că nu se supărase pe sarcasm. Cred că post-oamenii deţin şi au deţinut vreun milion de amintiri, personalităţi şi date umane despre corpuri, stocate în dispozitivele acelea

orbitale de memorie – cine ştie? Poate că exista câte un satelit pentru fiecare om… şi ei au refăcut stocul. Ceea ce duce la explicaţia motivului pentru care populaţia pare să fi ajuns la fiecare câteva secole la un vârf de un milion, să scadă la câteva mii şi apoi să revină brusc la un milion, ca prin farmec.

– De ce? întrebă centurionul Mep Ahoo.

Ca şi Mahnmut, soldatul rocvec părea realmente curios.

– Stocul minim de populaţie. Se pare că post-oamenii le-au permis oamenilor de stil-vechi să se reproducă numai în limita a jumătate din numărul lor… adică fiecare femeie avea dreptul să nască un singur copil. Iar asta doar când se consemnase un deces. Şi am citit teoria potrivit căreia oamenii de stil-vechi trăiesc exact un secol pământean, după care dispar. Suficienţi pentru ca stocul să continue în condiţii date de climat sau de altceva, nu atât de mulţi încât să se poată înmulţi sau ieşi din rezervaţie, totuşi populaţia se reduce rapid. Apoi, la fiecare câteva mii de ani, stocul este refăcut la mărimea maximă de un milion de oameni de stil-vechi. Întrucât femeile nasc numai *un singur copil,* populaţia se reduce până la următoarea refacere de stoc.

– Unde ai citit că oamenii de stil-vechi trăiesc exact un secol? întrebă Cho Li, părând şocat.

– În *Scientific Ganymedean.* Sunt abonat de peste opt secole.

Prim-integratorul Asteague/Che îşi ridică mâna foarte umanoidă.

– Scuză-mă, te rog, Orphu de Io, dar, deşi te felicit pentru deducţiile privind scopul dispozitivelor orbitale şi despre longevitatea pe care am observat-o la suta de mii de oameni de stil-vechi rămaşi – cel puţin până în lunile recente, când s-a înregistrat o scădere masivă a populaţiei din cauza acestor atacuri ale unor creaturi necunoscute –, ai afirmat că ne-ai putea spune de ce există zei greci pe Marte, cine este Vocea, cum a fost terraformată în mod aşa miraculos planeta Marte şi ce cauzează actuala instabilitate cuantică pe Pământ şi pe Marte.

– Ajung şi acolo. Vreţi s-o condensez şi să pun toată Teoria Generalizată într-o rafală pe fascicul îngust de mare viteză? Ar dura mai puţin de o secundă.

– Nu, nu este nevoie. Însă poate că ar fi bine să vorbeşti mai repede. Au rămas mai puţin de trei ore înainte de momentul lansării – sau nu – navetei de coborâre, în timpul manevrei de

frânare atmosferică.

Orphu de Io hurui la niveluri subsonice într-un fel pe care Mahnmut îl interpretase de mult ca fiind râs.

– Oamenii de stil-vechi sunt concentraţi în jurul a aproximativ trei sute de centre de habitaţie de pe cinci continente ale Pământului, nu?

– Corect, zise Cho Li.

– Iar populaţia din jurul acestor noduri variază, totuşi telescoapele noastre n-au receptat niciodată vreun semn de transport – nu sunt utilizate drumuri majore, nu există vehicule aeriene ori navale –, nici chiar nave mai bizare, de felul celei cu care Mahnmut şi cu mine am străbătut Valles Marineris de pe Marte –, nici măcar vreun ocazional balon cu aer cald. De aceea am presupus că oamenii de stil-vechi se teleportează cuantic, deşi savanţii noştri moraveci n-au putut perfecţiona niciodată modul respectiv de călătorie.

– O presupunere rezonabilă, comentă Suma IV.

– Rezonabilă, aprobă Orphu de Io, dar eronată. Ştim acum, pe baza datelor cuantice lăsate de aşa-zişii zei olimpieni pe Marte şi pe Pământul din cealaltă dimensiune, unde continuă să se desfăşoare bătălia pentru Troia, cum arată adevărata teleportare cuantică. Îi cunoaştem amprenta şi ştim că ceea ce făceau oamenii de stil-vechi ca să ajungă din punctul A în punctul B nu este acelaşi lucru.

– Dacă oamenii de stil-vechi nu se teleportează cuantic, zise centurionul Mep Ahoo, atunci cum s-au deplasat instantaneu dintr-un loc în altul pe Pământ, timp de peste paisprezece secole?

– Vechea idee a teleportării. Stocarea codificată a tuturor datelor despre corpul, mintea şi personalitatea unui om, transformarea materiei în energie, emiterea acesteia, apoi reasamblarea ei altundeva, ca în vechiul serial TV din Epoca Pierdută – *Star Tren.*

– *Trek,* îl corectă generalul Beh bin Adee.

– Aha! exclamă Orphu de Io. Alt fan.

Generalul clicăi din cleştii ghimpaţi ucigaşi în semn de stânjeneală sau de iritare.

– Savanţii noştri au determinat de mult imposibilitatea stocării unor volume atât de incredibile de date, spuse Cho Li. Ar necesita mai mulţi terabyţi de spaţiu de stocare decât numărul

atomilor din univers.

– În mod evident, post-oamenii au găsit o cale de a construi stocările respective de memorie, deoarece oamenii de stil-vechi şi-au teleportat fundurile de secole. Nu este vorba despre o teleportare la nivel cuantic real, aşa cum foloseşte prietenul nostru Hockenberry sau zeii olimpieni, ci disocierea mecanică brută a moleculelor şi reasamblarea lor altundeva.

– De ce ar fi făcut ei asta pentru oamenii de stil-vechi? întrebă Mahnmut. De ce să fi întreprins un asemenea proiect incredibil de inginerie pentru câteva mii de oameni pe care-i tratau aproape ca pe nişte animale de companie… ca pe nişte creaturi din grădina zoologică? În mileniul acela şi jumătate nu am văzut niciun semn de realizări inginereşti umane noi, de construiri de oraşe sau creativitate.

– Poate că teleportarea în sine are o legătură cu retardarea aceasta culturală. Sau poate că nu… Sunt totuşi convins că asta vedem acolo. Este un caz de „Teleportează-mă-n navă, Scooty”.

– Scotty, îl corectă Retrograd Sinopessen.

– Mulţumesc, zise Orphu şi emise pe fascicul îngust către Mahnmut: *Suntem deja patru.*

– Poate că ai dreptate în privinţa faptului că oamenii de stil-vechi au utilizat o formă grosolană de transmisie/ reproducere a materiei, nu adevărata teleportare cuantică, spuse Asteague/Che, dar asta nu explică planeta Marte sau…

– Nu, dar explică obsesia post-oamenilor de a ajunge în alt univers dimensional, rosti el, fără să-şi dea seama, în surescitarea şi încântarea sa de a povesti, că-l întrerupea pe cel mai important prim-integrator din Consorţiul Cinci Sateliţi.

– De unde ştii că post-oamenii erau obsedaţi de ajungerea în alt univers dimensional? întrebă generalul Beh bin Adee.

– Glumeşti? făcu Orphu.

Mahnmut se gândi că rigidului general rocvec din Centura de Asteroizi nu i se pusese de prea multe ori întrebarea aceea în timpul vieţii sau a carierei sale militare.

– Ajunge să ne uităm la gunoaiele pe care post-oamenii le-au lăsat pe orbită, continuă ionianul, indiferent la uluirea moravecului militar. Acumulatoare gaură-de-vierme, acceleratoare găuri negre – toate acestea sunt tentative incipiente de sfâşiere a continuumului spaţio-temporal, pentru a crea scurtături în universul acesta… ori către altul.

– Găurile negre şi găurile-de-vierme nu funcţionează, declară sec callistanul Cho Li. Cel puţin nu ca dispozitive de transport.

– Da, noi ştim asta acum, iar post-oamenii au descoperit-o cu peste cincisprezece secole în urmă. Apoi, după ce au avut pe orbită sateliţii aceştia incredibili de stocare a memoriilor, plus portalurile de teleportare rudimentară prin reproducerea materiei pentru oamenii de stil-vechi – care, aş pune prinsoare, au fost utilizaţi drept cobai în toate experimentările –, abia *atunci* au început să-şi bage nasurile în Găurile Brane şi teleportarea cuantică.

– Savanţii şi inginerii noştri şi-au… băgat nasurile, aşa cum spui tu… de multe secole în teleportarea cuantică şi generarea de Găuri Membrane în universul Calabi-Yau, zise Retrograd Sinopessen.

Amaltheanul era atât de agitat, încât aproape că dansa pe picioarele lui ca de păianjen, lungi şi argintii.

– Fără succes, adăugă el.

– Asta fiindcă noi n-am avut acel amănunt specific care le-a îngăduit post-oamenilor saltul lor conceptual, rosti Orphu de Io şi apoi tăcu.

Toţi aşteptară. Mahnmut ştia că prietenul lui se bucura de momentul respectiv.

– Milionul de corpuri umane, minţile, amintirile şi personalităţile care au fost stocate ca date digitale în sateliţii orbitali de memorii, vorbi ionianul.

Glasul profund îi era triumfător, de parcă rezolvase o problemă matematică rămasă de mult timp o enigmă.

– Nu pricep, spuse centurionul Mep Ahoo.

Radarul lui Orphu pâlpâi peste toţi, ca o atingere de fulg în spectrul electromagnetic. Mahnmut se gândi că poate prietenul lui le aştepta reacţiile, poate chiar strigătele de aprobare. Nimeni nu se clinti sau vorbi.

– Nici eu nu înţeleg, zise el.

– Ce este creierul omenesc? întrebă Orphu retoric. Vreau să spun că noi toţi, moravecii, avem un creier. Cum este el? Cum funcţionează? Similar cu calculatoarele binare sau ADN pe care le purtăm de asemenea cu noi pentru gândire?

– Nu, răspunse Cho Li. Ştim că nu este similar unui calculator, dar nu este nici o maşină de memorie chimică, aşa cum credeau savanţii umani din Epoca Pierdută. Creierul omenesc… mintea…

este un front de undă staţionar holistic în stare cuantică.

– Exact! strigă Orphu. Post-oamenii au utilizat această înţelegere intimă a minţii umane pentru a-şi perfecţiona Găurile Brane, călătoria temporală şi teleportarea cuantică.

– Tot nu înţeleg cum anume, anunţă prim-integratorul Asteague/Che.

– Gândiţi-vă la felul în care funcţionează teleportarea cuantică. Cho, tu poţi să explici mai bine decât mine.

Callistanul hurui, apoi îşi modulă uruiturile în cuvinte.

– Experimentele timpurii de teleportare cuantică – efectuate de oamenii de stil-vechi cu mult timp în urmă, încă din secolul douăzeci d.Hr. – constau din producerea unei perechi de fotoni cuplaţi şi teleportarea unui foton din pereche – mai precis, din teleportarea *stării cuantice* complete a fotonului respectiv – simultan cu transmiterea analizei stării Bell a celui de-al doilea foton prin canale subliminale precise.

– Asta nu violează principiul lui Heisenberg şi restricţiile Einstein asupra vitezei luminii? întrebă centurionul Mep Ahoo, care, ca şi Mahnmut, nu fusese în mod evident informat asupra mecanismelor cu care zeii de pe Olympus Mons de pe Marte se teleportau cuantic la Ilion.

– Nu. Când se deplasau instantaneu dintr-un loc în altul prin acest univers, fotonii teleportaţi nu purtau informaţie cu ei – nici măcar despre propria lor stare cuantică.

– Prin urmare fotonii teleportaţi cuantic sunt inutili. Cel puţin în scopuri de comunicaţii.

– Nu tocmai. Receptorul unui foton teleportat avea o şansă din patru să-i ghicească starea cuantică – atâtea erau posibilităţile de existenţă a fotonului cuantic – şi, prin ghicire, să utilizeze biţii cuantici de date. Aceia sunt numiţi qubiţi şi noi i-am folosit cu succes pentru comunicaţii instantanee.

Mahnmut clătină din cap şi interveni.

– Cum ajungem de la fotonii de stare cuantică ce nu transportă nicio informaţie la teleportarea cuantică a zeilor greci la Troia?

– Imaginaţia poate fi comparată cu visul lui Adam, intonă Orphu de Io. S-a trezit şi a descoperit că-i adevărat. John Keats.

– Ai putea încerca să fii şi mai criptic? întrebă caustic Suma IV.

– Aş putea, replică ionianul.

– Ce legătură are poetul John Keats cu teleportarea cuantică şi motivul actualei crize cuantice? dori să ştie Mahnmut.

– Eu sunt de părere că saltul conceptual al post-oamenilor în privinţa Găurilor Brane şi a teleportării cuantice, de acum un mileniu şi jumătate, s-a petrecut tocmai ca urmare a cunoaşterii lor intime a naturii cuantice holistice a conştiinţei umane, rosti Orphu cu seriozitate. Am rulat nişte studii preliminare pe calculatorul cuantic al navei şi, dacă reprezentaţi conştiinţa umană ca fenomenul de front de undă staţionar care este de fapt, dacă ţineţi seama de terabyţii de qubiţi de la baza frontului de undă pentru realitatea fizică în sine şi aplicaţi transformările corespunzătoare de câmp Coulomb relativist acestor funcţii de undă minte-conştiinţă-realitate, puteţi vedea destul de repede cum au deschis post-oamenii Găuri Brane spre universuri noi şi s-au teleportat ei înşişi acolo.

– Cum? spuse prim-integratorul Asteague/Che.

– Au deschis mai întâi Găuri Brane către universuri alternative în al căror continuum spaţio-temporal existau puncte unde *existaseră deja* perechi de fronturi de undă de conştiinţă umană cuplate.

– Hă? făcu Mahnmut.

– Ce altceva este realitatea decât un front de undă cuantic staţionar care colapsează prin stări de probabilitate? întrebă Orphu. Cum funcţionează mintea umană altfel decât ca un fel de interferometru, care percepe şi colapsează exact fronturile de undă respective?

Mahnmut continuă să clatine din cap. Uitase de ceilalţi moraveci de pe punte, uitase că ei puteau decide să-i trimită submersibilul şi naveta de coborâre spre Pământ în mai puţin de trei ore, uitase pericolul în care se găseau… uitase totul, mai puţin durerea de cap pe care i-o provoca prietenul său.

– Post-oamenii au deschis Găuri Brane în universuri alternative care se materializaseră – sau cel puţin fuseseră percepute – graţie lentilelor de focalizare ale unor fronturi de undă holografice preexistente. Imaginaţia umană. Geniul uman.

– Haide, pentru numele lui Hristos! rosti generalul Beh bin Adee.

– Posibil. Dacă presupuneţi existenţa unui set infinit, sau aproape infinit, de universuri alternative, atunci multe dintre ele au fost imaginate în mod necesar prin simpla forţă a geniului omenesc. Închipuiţi-vi-le ca pe singularităţi ale geniului – analizori şi editori de stare Bell ai spumei cuantice pure a

realităţii.

– Asta-i metafizică, zise Cho Li cu glas şocat.

– Asta-i un căcat, adăugă Suma IV.

– Nu, este ceea ce s-a întâmplat aici, spuse Orphu. Avem o planetă Marte terraformată, cu gravitaţia modificată, şi ni se cere să credem că o asemenea terraformare se putea realiza în câţiva ani. *Asta-i* un căcat. Avem statui ale lui Prospero pe o planetă Marte unde zei greci trăiesc pe vârful muntelui Olimp şi comută prin timp şi spaţiu pe un Pământ alternativ unde Ahile şi Hector se luptă pentru viitorul Ilionului. *Asta-i* un căcat. Numai dacă…

– Numai dacă post-oamenii n-au deschis portaluri exact către acele lumi şi universuri imaginate anterior de forţa geniului omenesc, continuă prim-integratorul Asteague/Che. Ceea ce ar explica statuile Prospero, creaturile calibaneşti de pe Pământ şi existenţa lui Ahile, Hector, Agamemnon şi a tuturor celorlalţi oameni pe Pământul-Ilionului.

– Şi zeii greci? pufni Beh bin Adee. O să-i întâlnim în continuare pe Iehova şi pe Buddha?

– S-ar putea, răspunse Orphu de Io. Dar aş sugera că zeii olimpieni pe care i-am întâlnit sunt post-oamenii transformaţi. Acolo au dispărut post-oamenii acum paisprezece secole.

– De ce ar fi optat să se transforme în zei? întrebă Retrograd Sinopessen. Mai ales în zei ale căror puteri provin din nanotehnologie şi şmecherii cuantice?

– De ce n-ar fi făcut-o? Nemurire, alegerea sexului dorit, relaţii sexuale între ei şi orice muritori ar selecta pentru acuplare, zămislirea de numeroase vlăstare divine şi muritoare – ceva ce post-oamenii par că nu pot face singuri –, ca să nu mai amintesc de jocul de şah lung de un deceniu care este asediul Troiei.

– Iar terraformarea şi modificarea de gravitaţie de pe Marte… rosti Mahnmut, frecându-se pe cap.

– Da, zise Orphu. A durat probabil mare parte din cei o mie patru sute de ani, nu doar trei ani. Iar asta prin utilizarea tehnologiei cuantice a zeilor.

– Deci acolo, pe planetă sau altundeva, există un *Prospero adevărat?* Prospero din *Furtuna* lui Shakespeare?

– Sau ceva, ori cineva, apropiat de el.

– Ce-i cu monstrul-creier care a sosit prin Gaura Brană pe Pământ acum câteva zile? întrebă Suma IV cu glas ce părea furios. În valoroasa ta literatură umană, *el* este vreun erou?

– Posibil. Cândva, Robert Browning a scris un poem intitulat *Caliban despre Setebos,* în care monstrul Caliban din *Furtuna* lui Shakespeare meditează asupra zeului său, o creatură numită Setebos, pe care Browning îl pune pe Caliban să-l descrie doar ca „cel ca o sepie, cu mii de mâini”. Era un zeu cu putere samavolnică, care se hrănea cu spaime şi violenţe.

– Ăsta-i deja un salt serios în speculaţii, observă Asteague/Che.

– Da, aprobă Orphu. La fel însă este şi creatura pe care am fotografiat-o şi care seamănă cu un creier imens care se deplasează pe mâini omeneşti gigantice. O evoluţie improbabilă în orice univers, n-aţi zice? Totuşi, Robert Browning avea o imaginaţie impresionantă.

– O să ne întâlnim cu Hamlet acolo jos, pe Pământ? întrebă Suma IV, cu un pufnet audibil.

– Oh, făcu Mahnmut. Oh… Oh, asta ar fi frumos!

– Să nu ne îndepărtăm de subiect, zise prim-integratorul Asteague/Che. Orphu, de unde ţi-a venit ideea aceasta?

Ionianul suspină. În loc să răspundă verbal, un proiector holografic din modulul comunicaţii de pe carapacea lui ciupită şi scrijelită creă o imagine care pluti deasupra mesei hărţilor.

Şase cărţi groase stăteau într-o bibliotecă virtuală. Una dintre ele – Mahnmut văzu că avea titlul *În căutarea timpului pierdut* – volumul III – *Guermantes* – se deschise la pagina 445. Imaginea transfocă pe scrisul de pe pagină.

Brusc Mahnmut înţelese că Orphu era orb în spectrul optic – că nu putea *să vadă* ce proiecta. Asta însemna că memorase toate cele şase volume de Proust.

Citi împreună cu ceilalţi, în vreme ce literele pluteau în aer…

Oamenii de gust ne spun astăzi că Renoir este un mare pictor din veacul al nouăsprezecelea. Dar afirmând acest lucru, uită Timpul şi că a trebuit mult, chiar în plin veac douăzeci, ca Renoir să fie socotit drept artist. Ca să reuşească să fie astfel recunoscuţi, pictorul original, artistul original, procedează ca oculiştii. Tratamentul cu pictura, cu proza lor, nu e totdeauna plăcut. Când a terminat, specialistul ne spune: „Priviţi acum.” Iată că lumea (care n-a fost creată o dată, ci de atâtea ori de câte ori s-a ivit un artist original) ni se înfăţişează cu totul deosebită de cea veche, dar foarte limpede. Nişte femei trec pe stradă, deosebite de cele de altădată, deoarece sunt nişte Renoir, din aceia în care refuzam odinioară să vedem femei.

Trăsurile de asemenea sunt nişte Renoir, şi apa, şi cerul: dorim să ne plimbăm în pădurea care seamănă cu aceea care în prima zi ni se părea orice afară de pădure, şi de pildă o tapiserie cu multe nuanţe, dar în care lipseau tocmai nuanţele proprii pădurilor. Aşa este universul nou şi trecător, care tocmai a fost creat. Va dura până la viitoarea catastrofă geologică, pe care o vor dezlănţui un pictor nou sau un scriitor nou, original.

Toţi moravecii de la masa hărţilor statură în tăcere, întreruptă doar de bâzâitul ventilatoarelor, sunetele de maşinării şi comunicaţiile discrete de pe fundal ale moravecilor care pilotau realmente *Regina Mab* în acest moment critic, când se apropiau de inelele ecuatorial şi polar ale Pământului.

În cele din urmă, generalul Beh bin Adee rupse liniştea.

– Ce nonsens solipsist! Ce gunoi metafizic! Ce baligă totală!

Orphu nu răspunse.

– Poate că este o baligă, zise prim-integratorul Asteague/Che. Dar este baliga cea mai plauzibilă pe care am auzit-o în ultimele nouă luni de suprarealism. Şi i-a câştigat lui Orphu de Io o călătorie în cala submersibilului *Doamna Brună,* când naveta de coborâre se va separa şi va intra în atmosfera Pământului peste… două ore şi paisprezece minute. Să mergem şi să ne pregătim.

Orphu şi Mahnmut se îndreptau spre elevator – micul moravec păşea ca ameţit, iar uriaşul de lângă el plutea silenţios pe repulsoare –, când Asteague/Che strigă:

– Orphu!

Ionianul se roti şi aşteptă, îndreptându-şi politicos videocamerele şi lujerii ochilor morţi către prim-integrator.

– Trebuia să ne spui cine este Vocea cu care facem joncţiune azi.

– Ah, da… făcu el, şi pentru prima dată prietenul lui Mahnmut păru stânjenit. Nu-i decât o presupunere.

– Împărtăşeşte-o cu noi.

– Păi, ţinând seama de mica mea teorie, cine ar cere, cu glas feminin, să-l primească pe pasagerul nostru – Odiseu, fiul lui Laertes?

– Moş Crăciun? sugeră generalul Beh bin Adee.

– Nu tocmai, răspunse Orphu. Calipso.

Niciunul dintre moraveci nu păru să recunoască numele.

– Sau, din universul din care au venit ceilalţi noi prieteni ai

noştri, vrăjitoarea cunoscută drept Circe.

62

Harman se înecase, dar nu era mort. În câteva minute, îşi dori să fi fost.

Apa – fluidul auriu – care umplea vitrina de cristal dodecaedric era hiperoxigenată. Imediat ce plămânii i se umplură complet, oxigenul începu să se deplaseze prin capilarele cu pereţi subţiri ale plămânilor şi să-i reintre în fluxul sangvin. Era îndeajuns ca să-i menţină bătăile inimii – să-i reia bătăile inimii, s-ar putea spune, deoarece aceasta se oprise o jumătate de minut în timpul înecării sale – şi îndeajuns ca să-i menţină creierul viu… ameţit, terifiat, aparent deconectat de corp, dar viu. Nu reuşea să inspire, instinctele îi urlau după aer, însă trupul căpăta oxigen.

Deschiderea ochilor fu o strădanie teribilă, care nu-l răsplăti decât cu vederea învolburată a un miliard de cuvinte aurii şi a zece miliarde de imagini pulsatorii care aşteptau să-i fie născute în creier. Conştientiza în mod vag panoul din sticlă hexagonal al vitrinei de cristal inundat şi o formă înceţoşată din exteriorul său, care putea să fi fost Moira, ori Prospero, sau chiar Ariel, dar amănuntele acestea nu erau importante.

Dorea în continuare să respire aer în modul corect. Dacă n-ar fi fost doar semiconştient – tranchilizat de lichid, în pregătirea pentru transfer –, probabil că simplul reflex de vomitare l-ar fi ucis sau înnebunit.

Însă vitrina de cristal îşi rezerva alte mijloace pentru a-l înnebuni.

Informaţiile începură acum să curgă în el. Informaţii provenite, aşa cum spuseseră Moira şi Prospero, dintr-un milion de cărţi vechi. Cuvinte şi gânduri din aproape un milion de minţi moarte de multă vreme, ba din chiar mai multe, întrucât fiecare tom conţinea multitudini de alte minţi în argumentările sale, negările sale, acceptările înflăcărate, revizuirile şi rebeliunile sale furioase.

Informaţiile porniră să curgă, dar nu semănau cu nimic din ce simţise sau trăise vreodată Harman până atunci. El învăţase singur să citească de-a lungul câtorva decenii, devenind primul om de stil-vechi, după nenumărate secole, care să înţeleagă viermişorii, curbele şi punctele din cărţile vechi care mucegăiau

peste tot pe rafturi. Totuşi cuvintele dintr-o carte curg în minte în mod liniar, în ritmul unei conversaţii – după ce învăţase să citească, auzise întotdeauna un glas, nu tocmai al său, care citea fiecare cuvânt cu voce tare în propria lui minte. Siglarea era un mod mai rapid, însă mai puţin eficient, de a absorbi o carte – funcţia nanotehnologică făcea ca datele să curgă din cărţi în lungul braţelor până în creier, precum cărbunele aruncat cu lopata într-un buncăr de alimentare, fără plăcerea lentă şi contextul lecturii. Iar după ce sigla, constata de fiecare dată că apăruseră date noi, dar mare parte din înţelesul cărţii fusese pierdut din cauza absenţei nuanţelor şi contextului. Atunci când sigla, nu auzea niciodată un glas în minte şi adesea se întreba dacă nu cumva siglarea fusese concepută ca o funcţie pentru oamenii de stil-vechi din Epoca Pierdută, ca să absoarbă tabele de informaţii seci, pachete de date predigerate. Siglarea nu era modul prin care să citeşti un roman sau o piesă de teatru de Shakespeare – deşi prima piesă de Shakespeare pe care o întâlnise Harman fusese o creaţie uluitoare şi sensibilă numită *Romeo şi Julieta.* Înainte de a fi citit-o, nu ştiuse că exista ceva numit „piesă de teatru” – unica formă de divertisment ficţional a semenilor săi fusese drama turin despre asediul Troiei, iar aceea existase numai în ultimul deceniu.

Însă pe când lectura era o curgere lentă şi liniară, iar siglarea, o stimulare bruscă a creierului, care lăsa în urmă un reziduu de informaţii, această vitrină de cristal era…

Fata m-a prins în Sălbăticie
Voios dansam, cine era ca mine
Şi m-a pus la ea în vitrină,
Cu o Cheie de aur m-a încuiat bine.

Informaţiile pe care le recepta nu-i parveneau prin ochi, urechi sau oricare dintre celelalte simţuri omeneşti pe care natura le evoluase pentru a aduce date la nervi şi creier. De fapt, nu intrau în el nici prin atingere, deşi miliardul de miliarde de înţepături de informaţii din fluidul auriu îi treceau prin fiecare por al pielii şi prin fiecare celulă a cărnii.

ADN-ului, Harman ştia acum, îi place modelul standard al spiralei duble. Evoluţia alesese dintr-o mulţime de motive spirala dublă pentru a-i purta încărcătura cea mai sacră, dar în primul

rând fiindcă reprezenta modul cel mai simplu şi mai eficient de curgere a energiei libere – înainte sau înapoi –, pe măsură ce determină pliurile, joncţiunile, formele şi funcţiile unor molecule gigantice aşa cum sunt proteinele, ARN-ul şi ADN-ul. Sistemele chimice se deplasează întotdeauna către starea de energie liberă minimă, iar energia liberă este minimizată când două panglici complementare de nucleotide se împerechează ca o scară dublă în stil Shaker.

Însă post-oamenii care re-proiectaseră hardware-ul şi software-ul branşei lui Harman din genomul oamenilor de stil-vechi re-proiectaseră un procentaj considerabil de ADN redundant în corpurile decantate ale speciei sale. În locul unei forme B de ADN răsucite spre dreapta, post-oamenii puseseră spirale duble Z-ADN răsucite spre stânga, de mărimea uzuală, cu diametrul de doi nanometri. Ei folosiseră aceste molecule Z-ADN drept fundaţii, ridicând de la ele un eşafodaj de spirale ADN mai complexe, cum erau moleculele cu schimb reciproc de gene, legând funiile acestea de DX ADN în cuşti de proteine ermetice. În interiorul acelor miliarde şi miliarde de cuşti din proteine, în adâncul oaselor, fibrelor musculare, ţesutului intestinal, testiculelor, tălpilor şi foliculilor de păr ale lui Harman se găseau macromolecule de recepţie şi organizare biologică, care serveau pâlcuri de cuşti şi mai complexe de pâlcuri nanoelectronice pentru stocarea memoriei organice.

Întregul corp al lui Harman – toate celulele sale – înghiţea biblioteca de milioane de volume din Taj Moira.

Vitrina este toată din Aur
E din Mărgean şi Cristal care briază
O lume în miniatură se deschide
O frumoasă noapte cu lună luminează.

Procesul durea. Durea îngrozitor. Înecat şi plutind acum cu burta în sus ca un crap mort în fluidul auriu din vitrina de cristal, Harman simţea chinurile unui picior sau braţ care amorţise şi care se retrezea lent, torturant – ca înţepat de zece mii de ace ascuţite şi fierbinţi. Însă nu era vorba doar despre piciorul ori despre braţul său. Celulele din toate părţile corpului, celulele de pe toate suprafeţele, interioare şi exterioare, moleculele din toate nucleele tuturor celulelor şi din toţi pereţii tuturor celulelor,

se trezeau înaintea datelor care curgeau pe ruta energiei libere prin circuitele ADN Yan-Shen-Yurke, peste tot în organismul colectiv numit Harman.

Durea mai presus de capacitatea bărbatului de a imagina sau stăpâni asemenea suferinţă. Deschise gura în mod repetat pentru a urla de supliciu, dar în plămânii lui nu exista aer, în jurul lui nu exista aer şi corzile vocale abia vibrau în lichidul auriu în care se înecase.

Nanoparticule metalice, nanotuburi de carbon şi dispozitive nanoelectronice mai complexe, existente peste tot în corpul şi creierul lui, elemente care fuseseră acolo dinainte de naşterea lui, simţeau curentul, erau polarizate, rotite, realiniate în trei dimensiuni şi începeau să conducă şi să stocheze informaţii; toate punţile ADN complexe din trilioanele ce aşteptau în celulele lui se roteau, se realiniau, se recombinau şi fixau date pe coloana vertebrală ADN a structurii sale celei mai esenţiale.

Zărea chipul Moirei în apropierea sticlei; ochii ei negri de Savi priveau înăuntru şi expresia ei deformată de cristal exprima ceva – anxietate? Remuşcare? Pură curiozitate?

O altă Anglie am văzut aici
O Londră cu Turnul ei
O Tamisă şi mai multe Dealuri
Şi-un alt dulce adăpost păduros din Surrey.

Cărţile – înţelese Harman prin cascada Niagara de durere – erau simple noduri într-o matrice aproape infinită de informaţii care există în patru dimensiuni, evoluând spre ideea conceptului de aproximare a umbrei Adevărului, vertical prin timp şi longitudinal prin cunoaştere.

Când fusese la grădiniţă, luase foi de pergament rare şi markere şi mai rare, numite creioane, şi acoperise foile cu puncte, apoi petrecuse ore încercând să unească toate punctele cu linii. Întotdeauna păruse posibil să mai tragă încă o linie, să mai unească alte două puncte, şi, înainte să fi terminat, foaia de pergament alb-gălbuie devenea o pată aproape compactă de grafit. În anii recenţi, bărbatul se întrebase dacă nu cumva mintea lui fragedă de atunci încercase să capteze şi să-i exprime percepţia personală asupra portalurilor pentru faxare prin care trecuse de când ajunsese suficient de mare ca să umble – de

fapt, destul de mare ca să fie dus de mama sa. Nouă milioane de combinaţii care se năşteau din trei sute de pavilioane noduri-fax cunoscute.

Însă actuala unire a punctelor între informaţii şi cuştile macromoleculare de stocare era de mii de ori mai complexă şi infinit mai dureroasă.

Încă o fată la fel ca ea
Radioasă clară drăgălaşă translucidă
De trei ori răsfrântă una înăuntrul celeilalte –
O, tremurătoarea frică

Şi ce surâs! un Surâs întreit
M-a copleşit, cu flacără vie m-a ars
M-am aplecat să o Sărut pe frumoasa fată
Întreit sărutul mi s-a fost întors.

Harman ştia acum că William Blake îşi câştigase existenţa ca gravor, fără să fie popular sau de succes. *[Totul este context.]* Murise într-o seară fierbinte şi umedă de sâmbătă – 12 august 1827 –, iar în ziua morţii sale, mai nimeni din publicul general nu ştiuse că gravorul tăcut, dar adesea furios, fusese un poet respectat de câţiva dintre contemporanii săi mai bine-cunoscuţi, printre care Samuel Coleridge. *[Contextul este pentru date, tot aşa cum apa este pentru un delfin.] [Delfinii au fost o specie de animale acvatice a căror extincţie s-a consemnat la începutul secolului douăzeci şi doi.]* În mod destul de literal, William Blake se considerase un profet din stirpea lui Iezechiel sau Isaia, deşi nutrea un dispreţ absolut faţă de misticism, implicarea în ocultism sau teozofiile atât de populare în epoca sa. *[Iezechiel Mao Kent a fost numele biologului marin care a stat lângă Almorenian d'Azure, ultimul delfin, care a murit de cancer în Oceanariumul Bengal în seara fierbinte şi umedă de 11 august 2134 d.Hr. Comitetul NONU pentru Specii a decis să nu refacă familia* Delphinidae *din ADN-ul stocat, ci să lase specia să se alăture tuturor celorlalte* Delphinidae *şi altor mamifere marine-cetacee mari în extincţie paşnică.]*

Datele în sine, descoperi Harman, pe când se holba, gol puşcă, din centrul propriului său cristal, erau tolerabile. Avea să-l ucidă însă permanenta durere a extinderii reţelei nervoase a

contextului.

M-am silit să prind Forma cea mai dinlăuntru
Cu mâini de foc şi pătimaşă ardoare
Dar s-a ţăndăruit Vitrina de Cristal
Acum sunt ca pruncul prins de plânsoare

Un copil în pustie înlăcrimat
Ea întinsă, palidă, Femeia ce Plânge
Eu din nou afară, în aerul liber
Umplu de tânguire Vântul călător[8]

Bărbatul ajunse la limita capacităţii sale de a absorbi atâta durere şi complexitate. Îşi foi membrele în fluidul dens, auriu, constată că avea mai puţină mobilitate decât un embrion, că degetele i se transformaseră în aripioare, că muşchii i se atrofiaseră în zdrenţe lipsite de putere şi că durerea era adevăratul mediu şi fluid placentar al universului.

Eu nu sunt o tabula rasa! ar fi dorit să urle spre nemernicul de Prospero şi căţeaua nenorocită de Moira. Asta avea să-l omoare.

Raiul şi Iadul sunt născute împreună, gândi Harman şi ştiu că Blake o gândise primul, ştiind în acelaşi timp că Blake o gândise ca negare la credinţa calvinistă în predestinare a lui Swedenborg:

Satan al meu tu eşti cu-adevărat un Prost
Dacă nu faci deosebirea între Haină şi Om

Încetează! Încetează! Te rog, Doamne!

Lumea ţi se închină după Numele Divine
De Isus şi Iehova: tu tot asta rămâi
Fiul Dimineţii când Noaptea obosită se pierde
Visul Călătorului rătăcit pe sub Deal[9]

Harman urlă în ciuda faptului că în plămânii săi nu exista aer ca să formeze urletul, în gât nu exista aer care să îngăduie

---

[8] William Blake, *Vitrina de Cristal,* traducere de Ioana Ieronim (n. red.).
[9] William Blake, *Celui care întreabă cine este Dumnezeul acestei lumi* (epilog la *Porţile Paradisului),* traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

urletul, iar în recipient nu exista aer care să conducă urletul. *[Dispozitivul elementar, unul din cele şase trilioane, constă din patru spirale duble conectate la mijloc prin două panglici ADN neîmperecheate. Regiunea de schimb reciproc poate asuma două stări diferite – universului îi place adesea să-şi asume formă binară. Rotirea celor două spirale cu o jumătate de rotaţie de o parte a joncţiunii punţii centrale creează aşa-numita stare PX sau de schimb reciproc paranemic.]* Fă asta de trei miliarde de ori pe secundă şi obţii o puritate a torturii care n-a fost visată niciodată de designerii cei mai fanatici ai celor mai ingenioase roţi, şuruburi, extractori şi muchii ascuţite ale Inchiziţiei.

Harman încercă să urle din nou.

Trecuseră cincisprezece secunde de la începerea transferului.

Mai rămăseseră patruzeci şi patru de minute şi patruzeci şi cinci de secunde.

63

Mă numesc Thomas Hockenberry. Am o diplomă de doctor în studii clasice. M-am specializat în studierea, comentarea şi predarea *Iliadei* lui Homer.

Aproape treizeci de ani am fost profesor, în ultimul deceniu şi jumătate la Universitatea Indiana din Bloomington, statul Indiana. Apoi am murit. M-am trezit – sau am fost reînviat – pe Muntele Olimp – sau ceea ce fiinţele care se dădeau drept zei acolo numeau Muntele Olimp, deşi ulterior am descoperit că era uriaşul vulcan de pe Marte: Olympus Mons. Fiinţele acestea, zeii aceştia, sau fiinţe superioare *lor* – personalităţi despre care am auzit, dar despre care ştiu puţine sau chiar nimic, una dintre ele numindu-se Prospero, ca în *Furtuna* de Shakespeare – m-au reconstruit pentru a fi scoliast, un observator al Războiului Troian. Timp de zece ani am raportat uneia dintre Muze, înregistrându-mi relatările zilnice pe plăcuţe-cuvântătoare, fiindcă până şi zeii de acolo sunt pre-literaţi. Acum înregistrez pe un recorder electronic mic, cu semiconductori, pe care l-am furat din nava moravecă *Regina Mab.*

Anul trecut – cu numai nouă luni în urmă – totul s-a dus dracului, iar Războiul Troian, aşa cum a fost descris în *Iliada* lui Homer, a deraiat de pe şine. De atunci a urmat haosul, o alianţă între Hector şi Ahile – şi astfel între toţi troienii şi grecii – pentru a

purta război împotriva zeilor, şi mai mult haos, trădări, închiderea ultimei Găuri Brane care conecta planeta Marte din prezent cu Ilionul antic şi care i-a făcut pe soldaţii şi tehnicienii moraveci să fugă de pe acest Pământ al Ilionului. Fără Ahile – rămas de cealaltă parte a Găurii Brane, pe o planetă Marte a viitorului, acum îndepărtată –, Războiul Troian a reînceput, Zeus a dispărut şi în absenţa lui zeii şi zeiţele au coborât să lupte alături de eroii lor. O vreme, a părut ca armatele lui Agamemnon şi Menelau vor cuceri Troia. Diomede a fost pe punctul de a captura cetatea. Apoi Hector a ieşit din sihăstria îmbufnată – interesant felul în care această parte din povestea noastră recentă este o paralelă la lunga îmbufnare a lui Ahile din cortul său în adevărata *Iliada* – şi l-a ucis imediat în duel pe aparent invulnerabilul Diomede.

În ziua următoare, mi s-a povestit, i-a învins pe Aias – Marele Aias, Uriaşul Aias, Aias din Salamina. Elena îmi spune că Aias a implorat să fie cruţat, însă Hector l-a omorât fără milă. În aceeaşi zi, Menelau – fostul soţ al Elenei şi partea ofensată care a pornit acest război blestemat – a murit cu o săgeată în creier.

După aceea, aşa cum am văzut de atâtea sute de ori în cei peste zece ani în care am privit aici, iniţiativa bătăliei s-a întors din nou, zeii care-i susţineau pe ahei au condus contraatacul, urmându-le pe zeiţele Hera şi Atena, cu mugitorul Poseidon distrugând clădiri din Ilion, şi pentru o vreme Hector şi oamenii lui s-au retras iarăşi în cetate. Mi s-a spus că Hector l-a cărat în spate pe fratele său rănit, eroicul Deifobos.

Dar cu numai două zile în urmă, când Troia era din nou pe punctul de a se prăbuşi – de data aceea sub atacul combinat al aheilor înfuriaţi şi al celor mai puternici şi nemiloşi zei şi zeiţe, Atena, Hera, Poseidon şi cei din clica lor înfrângându-i pe Apollo şi ceilalţi zei care apărau cetatea –, a reapărut Zeus.

Elena îmi zice că Zeus a făcut-o pe Hera bucăţele, l-a azvârlit pe Poseidon în hăul de infern al Tartarului şi le-a poruncit tuturor zeilor să se întoarcă pe Olimp. Ea zice că zeii cândva puternici, zeci şi zeci, în carele lor de luptă zburătoare din aur şi îmbrăcaţi în frumoasele armuri din aur, s-au supus, teleportându-se cuantic înapoi pe Olimp, precum nişte copii vinovaţi care aşteaptă pedeapsa tatălui lor.

Iar acum grecii sunt cei care primesc şuturi în fund. Zeus însuşi, spune Elena, ridicat mai sus decât norii stratocumulus, a

omorât mii de argivi, i-a alungat pe restul la corăbii şi apoi a ars corăbiile cu trăsnetele şi fulgerele sale. Elena spune că Stăpânul Zeilor a poruncit unui val uriaş să năvălească, un talaz care a scufundat cocile înnegrite. După care a dispărut şi de atunci n-a mai apărut.

După două săptămâni – timp în care ambele tabere au aprins ruguri pentru miile de căzuţi şi au respectat ritualurile funerare de nouă zile –, Hector a condus un contraatac de succes, care i-a împins şi mai departe pe greci. Se pare că au mai supravieţuit doar vreo treizeci de mii din cei o sută de mii de luptători argivi iniţiali, mulţi dintre ei – ca regele lor, Agamemnon – fiind răniţi şi demoralizaţi. Fără corăbii cu care să fugă şi neavând cum să-şi trimită tăietorii de lemne pe pantele împădurite ale Muntelui Ida să reteze copaci pentru alte ambarcaţiuni, ei au făcut ce au putut mai bine – au săpat şanţuri adânci, le-au acoperit fundul cu ţăruşi, au ridicat parapete din lemn, au săpat tranşee de legătură în interiorul propriilor lor linii, au ridicat taluzuri din nisip şi şi-au masat scuturile, lăncile şi arcaşii ucigători într-un zid solid în jurul acestui semicerc al morţii aflat în permanentă contracţie. Este ultima rezistenţă a grecilor.

Acum este a treia dimineaţă de la sosirea mea şi stau în tabăra greacă, un arc cu şanţuri şi ziduri, lung de cinci sute de metri, cu treizeci de mii de ahei pleoştiţi, masaţi şi înghesuiţi aici, lângă ruinele fumegânde ale corăbiilor lor. Sunt cu spatele la mare.

Hector deţine toate avantajele – superioritate numerică de aproape patru la unu, superioritate a moralului şi superioritatea hranei –, grecii au început să flămânzească şi în acelaşi timp simt mirosul porcilor şi vitelor fripte la proţap deasupra focurilor asediatorilor troieni. Elena şi regele Priam fuseseră siguri că grecii vor fi înfrânţi încă de acum două zile, dar oamenii disperaţi sunt curajoşi – nu mai au nimic de pierdut – şi grecii s-au luptat aidoma unor şobolani încolţiţi. Ei avuseseră de asemenea avantajul unor linii interioare mai scurte şi al luptei dinapoia unor defensive fixe, deşi, trebuie recunoscut, aceste avantaje nu vor avea viaţă lungă, ţinând seama de faptul că proviziile se termină, nu există sursă permanentă de apă, fiindcă troienii au zăgăzuit râul la un kilometru şi jumătate de plajă, iar febra tifoidă începe să se răspândească prin tabăra ahee ticsită şi neigienică.

Agamemnon nu luptă. De trei zile, fiul lui Atreu, regele din Micene şi comandantul suprem al acestei forţe expediţionare

cândva uriaşe s-a ascuns în cortul său. Elena mi-a povestit că fusese rănit în timpul retragerii generale a grecilor, însă de la căpeteniile şi străjile de aici din tabără am auzit c-a fost vorba doar despre fractura antebraţului stâng, nimic care să-i ameninţe viaţa. Se pare că rănit de moarte a fost moralul său. Marele rege – duşmanul lui Ahile – n-a putut recupera trupul lui Menelau după ce fratele său fusese lovit de săgeata care-i pătrunsese prin ochi şi, în vreme ce Diomede, Marele Aias şi ceilalţi eroi greci căzuţi avuseseră parte de funeraliile şi incinerările cuvenite pe rugurile lor înalte de lângă ţărm, corpul lui Menelau fusese văzut ultima oară târât înapoia carului de luptă al lui Hector în jurul zidurilor Ilionului pline de troieni care ovaţionau. Se pare c-a fost picătura finală pentru exaltatul şi arogantul Agamemnon. În loc să fie copleşit de mânia care să-l propulseze în luptă, s-a afundat în deprimare şi refuz.

Ceilalţi greci nu avuseseră nevoie de conducerea lui ca să ştie că trebuiau să lupte pentru vieţile lor. Structura de comandă le fusese grav redusă – Marele Aias mort, Diomede mort, Menelau mort, Ahile şi Odiseu dispăruţi de cealaltă parte a Găurii Brane închise –, dar bătrânul limbut Nestor condusese majoritatea luptelor în ultimele două zile. Războinicul cândva venerat redevenise venerat, cel puţin în rândul tot mai puţinilor ahei, apărând pe carul său de luptă tras de patru cai oriunde liniile grecilor păreau gata să cedeze, îndemnându-i pe genişti să înlocuiască ţăruşii din tranşee şi să refacă zonele colapsate, îmbunătăţind şanţurile ulterioare cu taluzuri din nisip şi ambrazuri pentru tragere, trimiţând bărbaţi şi băieţi noaptea să fure apă de la troieni şi îmboldindu-i întruna pe luptători să fie bravi. Fiii lui Nestor, Antilocus şi Trasimedes, care avuseseră puţine momente meritorii în primii zece ani ai războiului sau în timpul scurtului război cu zeii, luptaseră superb în ultimele două zile. Trasimedes fusese rănit de două ori ieri, o dată de o lance, apoi de o săgeată în umăr, dar continuase bătălia, conducându-şi brigăzile piliane pentru a respinge o ofensivă troiană care ameninţase să taie în două semicercul defensiv de aici.

Este imediat după răsăritul soarelui în ziua a treia – foarte posibil şi ultima, deoarece în timpul nopţii troienii au fost mereu în mişcare, mutând trupe, aducând mai mulţi oşteni, care de luptă şi echipamente pentru construirea de punţi peste tranşee – şi peste o sută de mii de soldaţi troieni relativ odihniţi se

masează în jurul perimetrului defensiv, chiar în timp ce înregistrez cuvintele astea.

Am adus recorderul aici, în tabăra lui Agamemnon, deoarece Nestor a convocat un sfat al căpeteniilor supravieţuitoare. Cel puţin cele care pot lipsi de la posturile de luptă. Oamenii aceştia obosiţi şi murdari îmi ignoră prezenţa – sau mai degrabă îşi amintesc probabil că am petrecut mult timp cu Ahile şi în preajma lui în timpul războiului de opt luni cu zeii, aşa că îmi *acceptă* prezenţa. Iar vederea recorderului de mărimea unui biscuit în mâna mea nu înseamnă nimic pentru ei.

De acum nu mai ştiu pentru cine observ şi înregistrez toate astea – presupun că aş fi *persona non grata* absolută dacă aş apărea pe Olimp şi aş înmâna cipul înregistrator uneia dintre Muzele care au căutat să mă omoare –, aşa încât voi face aceste observaţii şi voi înregistra doar ca scoliastul care am fost cândva, nu ca scoliastul-sclav în care mă transformaseră. Şi chiar dacă nu mai sunt scoliast, pot sluji în calitate de corespondent de război în aceste din urmă ore ale ultimei rezistenţe a grecilor şi sfârşitul acestei epoci eroice.

NESTOR

Care sunt veştile? Şi credeţi că oamenii voştri vor menţine azi linia?

IDOMENEU

(Comandant al contingentului cretan. Ultima dată când l-am văzut, tocmai o omorâse pe amazoana Bremusa printr-o azvârlitură de lance. La scurt timp după aceea s-a închis Gaura Brană. A fost printre ultimii care l-au abandonat pe Ahile.)

Nobile Nestor, veştile sunt proaste din parte-mi. Fiecare troian pe care l-am ucis în ultimele două zile a fost înlocuit de alţi trei peste noapte. Ei îşi pregătesc uneltele pentru acoperirea şanţurilor şi lăncile pentru atac. Arcaşii lor continuă să se adune. Ziua de azi va fi hotărâtoare.

MICUL AIAS

(Deşi cei doi Aias fuseseră extrem de diferiţi, fuseseră la fel de apropiaţi ca fraţii. Nu l-am văzut niciodată pe acest Aias din Locri arătând aşa încruntat. Cutele şi şanţurile de pe chipul lui sunt atât de conturate de noroi şi sânge, încât seamănă cu o mască

kabuki.)

Nestor, fiul lui Neleus, erou al acestor vremuri întunecate, luptătorii mei locrieni s-au războit cu duşmanii aproape toată noaptea, în vreme ce iscoadele lui Deifobos au încercat să ne învăluie prin flanc, prin capătul de miazănoapte al apărării. I-am respins, până ce apa mării s-a-nroşit.

Partea noastră din şanţ se umple cu morţii noştri şi ai troienilor, şi în scurtă vreme se va putea păşi peste mormanele de leşuri înalte de trei metri. O treime dintre oamenii mei sunt morţi, restul vlăguiţi. Hector a trimis oşteni noi care să-i înlocuiască pierderile.

NESTOR

Podaleirius, cum îi merge celui din urmă fiu al lui Atreu rămas în viaţă?

PODALEIRIUS

(Fiul lui Asclepios este unul dintre ultimii tămăduitori care le-au mai rămas grecilor. Este de asemenea co-comandant, împreună cu fratele său, Maceaon, al tesalienilor din Tricca.)

Nobile Nestor, braţul lui Agamemnon a fost prins în atele; nu a luat leacuri pentru dureri, este treaz şi cumpănit.

NESTOR

Atunci de ce n-a ieşit din cortul său? Trupele lui sunt cele mai numeroase din oastea noastră, totuşi se adăpostesc în mijloc, ca femeile. Inimile le sunt pierite fără conducătorul lor.

PODALEIRIUS

Inima conducătorului lor este pierită fără fratele său, Menelau.

TEUCER

(Maestrul arcaş, frate vitreg şi prietenul cel mai drag al ucisului Marele Aias.)

Atunci Ahile a avut dreptate acum zece luni când l-a înfruntat pe Agamemnon sub ochii noştri ai tuturor şi i-a spus marelui rege că are inima unei ciute.

(Scuipă în nisip.)

EUMELUS

(Fiul lui Admetus şi Alcestis, conducătorul tesalienilor din Ferae. Numit adesea „domn printre bărbaţi” de către absenţii Ahile şi Odiseu.)

Şi unde-i învinuitorul Ahile? Laşul a rămas în urmă la poalele Olimpului, în loc să-nfrunte moartea aici, alături de camarazii săi. Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat s-a dovedit a avea inima – şi iuţeala – unei ciute.

MENESTIUS

(Uriaşa căpetenie a mirmidonilor, fost aghiotant al lui Ahile.)

Voi ucide pe oricine spune asta despre fiul lui Peleus. El nu ne-ar fi părăsit niciodată din propria-i voinţă. Toţi am văzut-o şi-am auzit-o pe zeiţa Atena spunându-i lui Ahile c-a fost fermecat de vraja Afroditei.

EUMELUS

Vrei să zici fermecat de fofoloanca amazoanei.

(Menestius păşeşte spre Eumelus şi dă să-şi scoată spada.)

NESTOR

(Păşind între ei.)

Încetaţi! Oare troienii nu ne ucid îndeajuns de iute, încât trebuie să adăugăm propriile noastre omoruri? Eumelus, înapoi! Menestius, vâră-ţi spada-n teacă!

PODALEIRIUS

(Vorbind acum în calitate de ultim vraci al aheilor, nu de medic personal al lui Agamemnon.)

Pe noi ne ucide molima. Alţi două sute de morţi, mai ales printre epeii care apără malul râului spre miazăzi.

POLIXENUS

(Fiul lui Agastenes, co-comandant al epeilor.)

Este adevărat, stăpâne Nestor. Cel puţin două sute de morţi şi alţi o mie care-s prea bolnavi să mai poată lupta.

DRESEUS

(Căpetenie a epeilor, tocmai ridicat la rang de comandant.)

Stăpâne Nestor, jumătate dintre oamenii mei n-au răspuns azi-dimineaţă la apel.

PODALEIRIUS

Şi se răspândeşte.

AMFION

(Altă căpetenie recent promovată a epeilor.)

Arcul de argint al lui Febus Apollo ne doboară, aşa cum a fost acum zece luni, când molima împrăştiată de zeu a făcut ca rugurile cu leşuri să ardă-n fiece noapte. Ea a pricinuit prima dihonie între Ahile şi Agamemnon… care ne-a adus toate necazurile.

PODALEIRIUS

Mai dă-l în pula mea pe Febus Apollo şi arcul lui de-argint! Zeii – inclusiv Zeus – ne-au făcut tot ce putea fi mai rău şi-acum au dispărut, şi numai ei ştiu dac-o să se mai întoarcă. Mie unul nu-mi pasă dacă mai vin sau nu. Morţile astea, molima asta, n-au venit de la arcul de-argint al lui Apollo – eu cred că vin de la apa stricată pe care-o beau oamenii. Ne bem pişaţii şi stăm în căcaţii noştri aici. Tatăl meu, Asclepios, era de părere că originea bolilor se află în apa infectată şi…

NESTOR

Învăţate Podaleirius, vom fi fericiţi să auzim altcândva părerea tatălui tău despre boli. În clipa de faţă trebuie să ştiu dacă-i putem respinge pe troieni azi şi ce mă sfătuiesc căpeteniile mele să fac… dacă mă sfătuiesc ceva.

ECHEPOLUS

(Fiul lui Anchises.)

Ar trebui să ne predăm.

TRASIMEDES

(Fiul lui Nestor, care luptase atât de brav în ziua anterioară. Rănile îi sunt bandajate şi legate, dar el pare să sufere mai mult de pe urma lor azi, decât în toiul lungii bătălii de ieri)

Ne predăm, un căcat! Cine, dintre argivii noştri, tremură într-atât de teamă, încât să propună să ne predăm ca nişte laşi? Predă-te mie, fiu al lui Anchises, şi-o să te scap de suferinţe la fel de repede pe cât o vor face cu siguranţă troienii.

ECHEPOLUS

Hector este un om de onoare. Regele Priam a fost şi el un om de onoare, şi poate să mai fie încă. Am fost împreună cu Odiseu în Troia, când itacanul a mers să vorbească cu Priam, încercând s-o recapete pe Elena prin învoială, pentru a ocoli războiul acesta, şi atât Priam, cât şi Hector au fost oameni cumpătaţi şi de onoare. Hector ne va asculta propunerea de predare.

TRASIMEDES

Asta a fost acum unsprezece ani şi o sută de mii de suflete trimise în adâncul Hadesului, nătângule! Ai văzut cât de mare-i mila lui Hector când Marele Aias l-a implorat şi l-a rugat să-i cruţe viaţa, cu lungu-i scut ferfeniţit, cu muci şi lacrimi rostogolindu-se pe faţa eroului nostru. Hector i-a retezat spinarea şi i-a hăcuit inima din trup. Probabil că oamenii lui nu vor fi la fel de miloşi cu tine.

NESTOR

Ştiu că s-a discutat despre predare. Însă Trasimedes are dreptate – prea mult sânge a fost vărsat pe pământul acesta troian pentru a mai nutri vreo speranţă de milă. Noi nu le-am fi acordat locuitorilor Ilionului nicio milă – nu-i aşa? – dacă le-am fi bortelit zidurile cu mai mult succes acum trei săptămâni… sau acum zece ani. Toţi cei de-aici ştim că am fi omorât orice bărbat îndeajuns de vârstnic sau îndeajuns de tânăr ca să ridice o spadă ori un arc, că le-am fi măcelărit bătrânii fiindcă i-au zămislit pe duşmanii noştri, le-am fi siluit femeile, am fi dus toate femeile şi copiii supravieţuitori într-o viaţă de robie şi le-am fi dat pradă focului cetatea şi templele. Dar zeii… sau Ursitele… oricine ar fi cei care hotărăsc rezultatul acestui război, s-au întors împotriva noastră. Nu ne putem aştepta din partea troienilor, care au suferit de pe urma invaziei noastre şi a celor zece ani de asediu, la mai multă milă decât le-am fi arătat noi. Nu, dacă auziţi aceste murmure, spuneţi-le oamenilor voştri că predarea ar fi o nebunie. Mai bine să mori în picioare decât în genunchi.

IDOMENEU

Mai bine să nu mori deloc. Nu există niciun plan ca să ne salvăm?

ALASTOR

(Comandantul lui Teucer.)

Corăbiile sunt arse. Hrana se termină, dar vom muri de sete înainte de-a flămânzi. Molima ucide tot mai mulţi cu fiecare ceas.

MENESTIUS

Mirmidonii mei vor să străpungă încercuirea – să ne croim drum prin luptă prin liniile troiene şi să ne-ndreptăm spre miazăzi – către Muntele Ida şi codrii deşi de-acolo.

NESTOR

(încuviinţând)

Mirmidonii tăi, bravule Menestius, nu sunt singurii care se gândesc să străpungă încercuirea şi să evadeze. Dar mirmidonii n-o pot face singuri. Niciunul dintre triburi sau grupuri nu va fi în stare. Liniile troiene se întind pe mulţi kilometri în adâncime, iar liniile aliaţilor lor sunt şi mai adânci. Ei se aşteaptă să-ncercăm să străpungem încercuirea. Probabil că se-ntreabă de ce n-am încercat pân-acum. Cunoşti legea de fier a luptei cu spada, scutul şi lancea, Menestius – toţi mirmidonii şi aheii o cunosc –, pentru fiecare bărbat care cade în lupta scut-la-scut, o sută sunt ucişi când fug. Nu ne-au mai rămas care de luptă nestricate – căpeteniile lui Hector au sute. Ne vor fugări şi ne vor măcelări ca pe nişte oi înainte de a traversa albia secată a râului Scamandros.

DRESEUS

Atunci, rămânem? Şi murim aici, azi sau mâine, pe plajă, lângă lemnele înnegrite ale marilor noastre corăbii?

ANTILOCUS

(Celălalt fiu al lui Nestor.)

Nu! Predarea este în afară de orice discuţie pentru orice bărbat cu coaie de-aici, iar apărarea acestei poziţii va fi imposibilă peste câteva ceasuri – poate fi imposibilă chiar la următorul atac –, dar eu zic să-ncercăm să străpungem încercuirea toţi odată. Au mai rămas treizeci de mii de oşteni – dintre care peste douăzeci de mii îndeajuns de puternici ca să lupte şi să fugă. Patru din cinci s-ar putea să cadă, este-adevărat – să fie măcelăriţi ca oile înainte

s-ajungem la codrii tăinuitori ai Muntelui Ida –, însă, la proporţia asta, vor supravieţui patru-cinci mii dintre noi. Este posibil ca jumătate din numărul acela să scape şi de căutările prin păduri pe care troienii şi aliaţii lor le vor începe, aidoma capetelor încoronate pornite în vânătoarea cerbilor, iar jumătate dintre cei rămaşi s-ar putea să-şi găsească ieşirea de pe continentul ăsta blestemat şi să traverseze mările întunecate ca vinul spre casă. Pentru mine şansele astea sunt suficient de bune.

TRASIMEDES

Şi pentru mine.

TEUCER

Orice şanse sunt mai bune decât siguranţa c-o să ni se-albească oasele pe plaja asta de căcat, băga-mi-aş pula-n morţii ei şi-n neamurile lor, în pizda mă-sii care-a făcut-o!

NESTOR

A fost acesta un vot pentru străpungerea încercuirii, fiu al lui Telamon?

TEUCER

În pula mea, sigur c-a fost, stăpâne Nestor.

NESTOR

Nobile Epeius, până acum n-ai cuvântat în acest sfat. Tu ce crezi?

EPEIUS

(Foindu-şi picioarele şi privind în jos stânjenit, Epeius este cel mai bun boxer din rândurile aheilor, iar faţa lui şi ţeasta rasă dovedesc anii de practicare a sportului – urechi ca nişte conopide, nas turtit, cicatrice permanente pe obraji şi arcade, nenumărate alte cicatrice pe scalp. Îmi este imposibil să nu văd ironia prezenţei lui în acest sfat şi propriul meu efect asupra vieţii şi destinului său. Niciodată faimos pentru bravură în luptă, Epeius ar fi învins în meciurile de box de la jocurile funerare ale lui Patrocle – organizate de Ahile – şi ar fi fost constructorul-şef al calului de lemn conceput de Odiseu, dacă eu n-aş fi început să dau peste cap versiunea homerică a acestei istorii cu aproape un

an în urmă. Aşa cum stau lucrurile în prezent, Epeius face parte din sfatul căpeteniilor doar pentru că toţi comandanţii săi – până la Menelau – au fost omorâţi)

Stăpâne Nestor, când adversarul ţi-e cel mai sigur pe el, când străbate cercul de luptă către tine cu inima sigură că eşti jos ca să fii numărat, nemaiputând să te ridici, atunci este momentul cel mai bun să-l loveşti zdravăn. În cazul ăsta, să-l lovim zdravăn, să-l ameţim, să-l trimitem clătinându-se îndărăt şi să fugim să ne scăpăm pielea. Am fost la Jocuri o dată când un boxer a făcut exact aşa.

(Râsete de jur împrejur.)

EPEIUS

Dar va trebui să fie noaptea.

NESTOR

Sunt de acord. Troienii văd prea departe şi-şi mână prea iute carele de luptă ca să avem vreo şansă de luptă la lumina zilei.

MERIONES

(Fiul lui Molos, camarad apropiat al lui Idomeneu şi al doilea la conducerea cretanilor.)

Nu vom avea şanse mult mai bune la lumina lunii. Luna este pe trei sferturi plină.

LAERCES

(Un mirmidon, fiul lui Haimon.)

Însă soarele iernii apune mai devreme şi luna răsare mai târziu în săptămâna asta. Vom avea aproape trei ceasuri de la începutul adevăratei bezne – bezna aceea în care ai nevoie de o torţă pentru a-ţi găsi drumul – până la răsăritul lunii.

NESTOR

Întrebarea este dacă putem rezista prin ceasurile zilei de azi şi dacă oamenilor noştri le va mai rămâne destulă vigoare ca să lupte – va trebui să ne concentrăm atacul şi să izbim cu putere pentru a străpunge liniile troiene – şi după aceea destulă vigoare ca să alerge peste treizeci de kilometri până la codrii de pe Muntele Ida?

IDOMENEU

Vor avea vigoarea să lupte azi, dacă ştiu că ar avea o şansă să trăiască la noapte. Eu spun să-i lovim pe troieni chiar în centrul liniilor lor – chiar acolo unde conduce Hector –, deoarece el şi-a comasat puterea pe ambele flancuri pentru luptele de azi. Eu spun să-ncercăm să evadăm la noapte.

NESTOR

Şi restul? Trebuie să-i aud pe toţi cei de-aici. Încercarea aceasta este cu-adevărat totul sau nimic, toţi sau niciunul.

PODALEIRIUS

Va trebui să ne lăsăm bolnavii şi răniţii în urmă, şi până la căderea nopţii numărul lor va creşte cu alte mii. Troienii îi vor măcelări. Poate că vor face chiar mai mult decât atât în năduful lor, dacă reuşim să scăpăm.

NESTOR

Aşa este. Însă acestea sunt nestatorniciile războiului şi sorţii. Vreau să vă aud povaţa, nobile căpetenii ale aheilor.

TRASIMEDES

Da. Atacăm la noapte. Şi fie ca zeii să-i aibă-n pază pe cei care vor rămâne-n urmă şi pe cei care vor fi prinşi după aceea.

TEUCER

Să-i fut pe zei în cur! Eu zic că da, dacă ursita ne este să murim aici pe plaja asta puturoasă, atunci să-nfruntăm Ursitele. S-o facem la noapte, la lăsarea adevăratei bezne.

POLIXENUS

Da.

ALASTOR

Da. La noapte.

MICUL AIAS

Da.

EUMELUS

Da. Totul sau nimic.

MENESTIUS

Dacă stăpânul meu Ahile ar fi fost aici, s-ar fi năpustit la beregata lui Hector. Poate c-o s-avem noroc şi-o să-l omorâm pe fiul de căţea pe drumul de ieşire.

NESTOR

Alt îndemn pentru evadare. Echepolus?

ECHEPOLUS

Eu cred c-o să murim toţi, dacă mai stăm şi mai luptăm o zi. Eu cred c-o să murim toţi, dacă încercăm să evadăm. Eu aleg să rămân cu răniţii şi să mă predau lui Hector, încrezându-mă în speranţa c-au mai supravieţuit cioburi din fosta lui onoare şi simţ al milei. Dar le voi spune oamenilor mei că pot hotărî fiecare pentru sine.

NESTOR

Nu, Echepolus. Cei mai mulţi oameni îşi vor urma comandantul. Poţi să rămâi şi să te predai, dar te eliberez de la comandă şi-l numesc în locul tău pe Amfion. De la sfatul acesta vei merge direct la cortul unde aşteaptă răniţii, însă nu vei vorbi cu nimeni. Brigada ta este destul de mică şi se află în stânga lui Amfion pe linia de-apărare… cele două se pot contopi, fără derută sau nevoia de a repoziţiona oştenii. Aşadar îl promovez pe Amfion, dacă va fi de-acord să străpungem încercuirea la noapte.

AMFION

Sunt pentru.

DRESEUS

Eu vorbesc în numele epeilor mei – luptăm şi murim la noapte, sau luptăm şi scăpăm. Eu vreau să-mi revăd căminul şi familia.

EUMELUS

Oamenii lui Agamemnon ne-au spus, şi făpturile moraveci au confirmat, că cetăţile şi casele noastre erau goale, că regatele noastre sunt acum nepopulate – că oamenii ne-ar fi fost răpiţi de către Zeus.

DRESEUS

Şi eu îţi răspund că-l fut pe Agamemnon, fut jucăriile moraveci şi-l fut pe Zeus! Vreau s-ajung acasă să văd dacă familia m-aşteaptă. Şi cred că m-aşteaptă.

POLIPOETES

(Alt fiu al lui Agastenes, co-comandant al lapiţilor din Argissa.)

Oamenii mei vor ţine linia-n loc azi şi vor conduce atacul de evadare la noapte. Jur asta pe toţi zeii!

TEUCER

N-ai putea să juri pe ceva niţel mai regulat? De pildă pe căcările tale?

(Râsete de jur împrejur.)

NESTOR

S-a convenit atunci, iar eu sunt tot pentru evadare. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să ţinem în loc asalturile troienilor azi. În privinţa aceasta, Podaleirius, ai de grijă ca toate raţiile de hrană să fie servite acum, dimineaţă, cu excepţia a tot ce poate un bărbat duce în tunica sa la noapte. Şi dublează raţia de apă de dimineaţă. Intră în magaziile lui Agamemnon şi ale răposatului Menelau şi scoate tot ce este comestibil. Comandanţi, înaintea bătăliei din dimineaţa aceasta, spuneţi-le oamenilor voştri că tot ce trebuie să facă azi este să reziste – să reziste pentru vieţile lor, să moară doar pentru vieţile camarazilor lor – şi vom ataca la noapte, la căderea adevăratei bezne. Unii dintre noi vom ajunge la codri şi – cu voia Ursitelor – înapoi la căminele şi familiile noastre. Sau, dacă nu vom izbândi, numele ne vor fi scrise în cuvintele de aur ale gloriei ce vor dura de-a pururi. Nepoţii nepoţilor copiilor noştri ne vor vizita tumulii de-nmormântare de-aici, de pe tărâmul acesta blestemat, şi vor rosti – „Da, pe-atunci au trăit bărbaţi adevăraţi.” Aşa că spuneţi-le aghiotanţilor voştri şi oamenilor lor să dejuneze bine în dimineaţa asta, fiindcă cei mai mulţi dintre noi vom cina în Sălile Morţilor. La noapte, când va fi beznă cu-adevărat şi înainte să răsară luna, pugilistul nostru preferat – Epeius – va merge-n sus şi-n jos în lungul liniilor noastre, strigând Ápete, aşa cum se face la startul curselor de care şi de alergări la Jocuri. Şi-apoi vom

porni spre libertate!

(Şi acesta ar fi trebuit să fi fost sfârşitul sfatului – şi un sfârşit înălţător, pentru că Nestor este un conducător înnăscut şi ştie cum să încheie o şedinţă de lucru prin trasarea unor sarcini de acţiune şi imbolduri energice, ceva ce şeful meu de catedră de la Universitatea Indiana n-a înţeles niciodată – dar, ca întotdeauna, cineva strică ritmul perfect al scenariului perfect. În cazul acesta, acel cineva este Teucer.)

TEUCER

Epeius, nobile boxer, nu ne-ai mai spus sfârşitul poveştii tale. Ce s-a-ntâmplat cu acel boxer de la Olimpiade care şi-a năucit adversarul şi-apoi a fugit din arenă?

EPEIUS

(Care, aşa cum ştie toată lumea, este mai mult onest decât înţelept.)

Ah, acela… Preoţii Olimpiadelor l-au vânat prin pădure şi l-au ucis ca pe-un câine.

Căpeteniile ahee s-au împrăştiat, revenind la posturile şi oamenii lor. Nestor a plecat cu fiii lui. Vraciul Podaleirius a alcătuit o grupă care să prade cortul lui Agamemnon în căutare de hrană şi vin. Sunt lăsat singur aici, pe plajă – sau cel puţin pe cât de singur poţi fi când eşti umăr la umăr cu treizeci de mii de alţi bărbaţi nespălaţi, care duhnesc toţi a sudoare şi frică.

Ating medalionul TC de sub tunică. Nestor nu mi-a cerut votul. Niciunul dintre eroii ahei nu mi-a aruncat măcar o privire în decursul sfatului. Ei ştiu că eu nu lupt, iar pentru asta nu se pare că m-ar plăcea mai mult – aşa-i tratează grecii antici pe bărbaţii cărora le place să se îmbrace în veşminte femeieşti şi să-şi vopsească feţele în alb. În majoritatea privirilor lor nu există batjocură, ci doar îndepărtare. Pentru ei sunt o aberaţie, un străin, ceva mai puţin decât un bărbat.

Ştiu că nu voi rămâne până la sfârşitul tragic. Mă îndoiesc că voi rămâne în timpul bătăliei de azi, deoarece văzduhul se va întuneca de norii săgeţilor în următoarea jumătate de oră. Nu am echipamentul de metamorfozare şi armura de impact pe care le-am deţinut ca scoliast – n-am îmbrăcat nici măcar o armură din

metal sau piele, disponibile peste tot de la leşurile aheilor din jur. Dacă aş rămâne, mă îndoiesc că aş supravieţui zilei – ultimele două zile au însemnat pentru mine o înşiruire de ore de laşitate şi ghemuire înfricoşată aici, în spatele liniei întâi, lângă cortul în care mor răniţii. Dacă aş supravieţui zilei, şansele mele de a supravieţui şi atacului asupra troienilor de după căderea întunericului ar fi aproape zero.

Şi de ce aş rămâne? Pentru numele lui Hristos, în jurul gâtului îmi atârnă un dispozitiv de teleportare cuantică! În două secunde aş putea fi în iatacul Elenei, ca peste cinci minute să mă relaxez acolo într-o baie fierbinte.

De ce aş rămâne?

Totuşi nu sunt pregătit să plec. Nu încă. Nu mai sunt un scoliast şi poate că nu mai există niciun scop în a fi scoliast aici, dar, chiar şi în calitate de corespondent de război care nu va fi niciodată în stare să-şi comunice observaţiile, această ultimă zi glorioasă a unei apuse epoci glorioase este prea interesantă ca s-o ratez.

O să mai rămân o vreme.

Cornii răsună peste tot. Nimeni n-a avut timp pentru mic dejunurile săţioase ce au fost promise, deoarece troienii atacă pe toată lungimea frontului.

64

A şti că totul din univers este conectat laolaltă – totul din istorie, din ştiinţă, din poezie şi artă şi muzică, toate persoanele, locurile, lucrurile şi ideile – este una. A simţi, chiar şi incomplet, interconexiunile acelea este cu totul altceva.

Harman fu inconştient aproape nouă zile. Când îşi recăpăta cunoştinţa, se trezea doar pentru scurt timp şi atunci urla de chinurile unei dureri de cap care depăşea capacitatea craniului şi creierului său de a o limita. Vomita foarte mult. Apoi recădea în comă.

În a noua zi se deşteptă. Durerea de cap se rostogolea peste el, mai groaznică decât orice migrenă pe care o simţise vreodată, totuşi nu mai era creatoarea de zbierete a coşmarului de nouă zile. Greaţa dispăruse şi stomacul îi era gol. Ulterior avea să-şi dea seama că slăbise mai bine de unsprezece kilograme. Era gol puşcă şi zăcea în patul de la nivelul superior al

telecabinei *eiffelbahnului.*

Telecabina este concepută şi decorată majoritar în stil art nouveau, gândi el pe când se împletici jos din pat şi îmbrăcă un halat din mătase care fusese aruncat peste braţul fotoliului stil Empire foarte capitonat. Se întrebă într-o doară unde în lumea largă mai creştea cineva viermi pentru a produce mătase – fusese oare una dintre îndatoririle servitorilor în secolele acestea lungi de lenevie omenească? Fusese creată artificial într-o cuvă industrială de undeva, la fel cum post-oamenii creaseră – de fapt, recreaseră – rasa lui de stoc de oameni nano-modificaţi? Pe Harman îl durea prea rău capul ca să examineze gândul acesta acum.

Se opri la balconaş, închise ochii şi se concentră. Nimic. Rămăsese în telecabină. Încercă iarăşi. Nimic.

Clătinându-se uşor, ameţit, coborî scara din fier forjat până la primul nivel şi colapsă pe singurul scaun de la masa de lângă fereastră. Masa era acoperită cu olandă albă.

Bărbatul nu spuse nimic când Moira aduse suc de portocale într-un pahar de cristal, cafea neagră într-un termos alb şi un ou fiert, însoţit de o bucăţică de somon. Îi turnă cafeaua în ceaşcă. Harman plecă niţel capul, îngăduind aburului cald al cafelei să-i atingă faţa.

– Vii des aici? întrebă Moira.

Prospero intră în încăpere şi rămase în lumina orbitoare şi supărătoare a dimineţii care pătrundea prin uşile din sticlă.

– Ah, Harman… sau ar trebui să-ţi zic Newman, Om-nou? Este o plăcere să te văd treaz şi pe picioarele tale.

– Taci, zise el, ignorând mâncarea şi sorbind grijuliu din cafea.

Acum ştia că Prospero era o hologramă, dar una fizică – un avatar al logosferei care se autorefăcea de la o microsecundă la următoarea, cu materia expediată de un acumulator masic pentru faxare de pe orbită. Mai ştia de asemenea că dacă ar fi încercat să-l lovească sau să-l atace pe bătrânul mag, materia s-ar fi preschimbat în proiecţie imposibil de atins, mai iute decât orice reflexe omeneşti.

– Ştiai că şansele mele de a supravieţui în vitrina de cristal erau cam de unu la sută, rosti, fără măcar să-l privească pe Prospero.

Lumina de acolo era prea puternică.

– Cred totuşi că erau ceva mai bune, comentă magul şi trase

milostiv draperiile grele.

Moira îşi apropie un scaun şi se aşeză la masă cu bărbatul. Purta o tunică roşie, dar altfel părea îmbrăcată în aceleaşi haine rezistente, de călătorie, pe care le avusese în Taj.

Harman se uită la ea fără să clipească.

– Ai cunoscut-o pe tânăra Savi. Ai participat la petrecerea pentru faxarea finală din Arhipelagul New York, la Empire State Building inundată, şi ai spus prietenilor tăi că n-o mai văzuseşi de mult – însă de fapt o vizitaseşi pe Savi în locuinţa ei din Antarctica cu numai două zile în urmă.

– De unde naiba ştii asta? întrebă Moira.

– Petra, prietena lui Savi, a scris un eseu scurt despre tentativa lor – în principal, a ei şi a iubitului ei, Pinchas – de a o găsi pe Savi. A fost tipărit şi legat chiar înainte de faxarea finală. Cumva, şi-a găsit loc în biblioteca prietenului tău Ferdinand Mark Alonzo.

– Dar de unde să fi ştiut Petra că o vizitasem pe Savi înainte de petrecerea din Arhipelagul New York?

– Cred că ea şi Pinchas au găsit ceva scris de Savi, când au trecut prin apartamentul ei din Muntele Erebus.

Cafeaua nu i se sui înapoi pe gât, totuşi nici nu-i ajută prea mult migrena pulsatorie.

– Aşadar acum ştii totul despre toate, nu-i aşa? întrebă Moira.

Harman râse şi regretă aproape imediat. Puse jos ceaşca de cafea şi se apăsă pe tâmpla dreaptă.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Ştiu doar destule ca să ştiu că nu ştiu mare lucru din ceva despre ceva. În plus, există alte patruzeci şi una de biblioteci risipite pe Pământ, ale căror vitrine de cristal încă nu le-am vizitat.

– Aşa ceva *chiar* că te-ar ucide, zise Prospero.

Lui Harman nu i-ar fi păsat dacă în clipa aceea cineva l-ar fi ucis. Durerea de cap forma o coronă tremurătoare în jurul tuturor lucrurilor şi fiinţelor la care încerca să se uite. Mai sorbi din cafea şi speră că greaţa nu va reveni. Telecabina înainta scârţâind, deşi acum ştia că se deplasa cu peste trei sute de kilometri pe oră. Uşoara ei legănare înainte şi înapoi nu contribuia cu nimic la domolirea stomacului său.

– Vrei s-auzi totul despre Alexandre-Gustave Eiffel? S-a născut în Dijon, pe 15 decembrie 1832 d.Hr. A absolvit École Centrale des Art et Manufactures în 1855. Până la Expoziţia Centenară din 1889, când a venit cu ideea turnului său, proiectase deja domul

mobil al observatorului din Nisa şi scheletul de rezistenţă pentru Statuia Libertăţii din New York. A…

– Termină! se răsti Moira. Nimănui nu-i plac tipii care-şi dau aere.

– Unde dracu' suntem? întrebă Harman.

Reuşi să se scoale în picioare şi trase draperiile în lături. Mergeau în lungul unei văi împădurite, la peste două sute de metri deasupra unui râu şerpuit. Ruine străvechi – un fel de castel – erau abia vizibile în lungul unei coame.

– Tocmai am trecut de Cahors, răspunse Prospero. La următorul turn-staţie de comutare, ar trebui să cotim spre sud, către Lourdes.

Bărbatul se frecă la ochi, însă deschise uşa din sticlă şi păşi afară. Câmpul de forţă desfăşurat în lungul marginii din faţă a telecabinei oprea curentul să-l măture de pe balcon.

– Care-i treaba? întrebă el peste umăr prin uşa deschisă. Nu vreţi să mergem spre nord şi să vizităm catedrala din gheaţă albastră a amicului vostru?

Moira păru surprinsă.

– Despre asta cum poţi să ştii? În Taj nu exista nicio carte cu…

– Nu, încuviinţă Harman, nu exista, dar prietenul meu Daeman a văzut începutul: sosirea lui Setebos. Din cărţi ştiu ce va face mii-de-mâini după sosirea în Craterul Paris. Prin urmare, el este tot aici… pe Pământ, vreau să zic?

– Da, răspunse magul. Şi nu este amicul nostru.

Harman strânse din umeri.

– Voi doi l-aţi adus aici prima dată. Pe el şi pe ceilalţi.

– N-a fost intenţia noastră, zise Moira.

Harman nu se putu abţine să nu râdă la asta, indiferent cât de mult îi făcu capul să zvâcnească.

– Nu, ai dreptate. Deschideţi o uşă interdimensională spre beznă, o lăsaţi deschisă şi apoi spuneţi „N-a fost intenţia noastră", când dinăuntru apare ceva cu adevărat ticălos.

– Ai învăţat multe, spuse Prospero, dar încă nu-nţelegi tot ce ar trebui, dacă…

– Da, da, pufni bărbatul. Te-aş asculta cu mai multă luare-aminte, Prospero, dacă n-aş şti că eşti în mare parte una dintre creaturile acelea care au intrat pe uşă. Post-oamenii s-au străduit o mie de ani să-i contacteze pe Ceilalţi Extratereştri – în decursul procesului, au modificat configuraţia cuantică a întregului sistem

solar – şi în loc de asta s-au ales cu un creier cu mii-de-mâini şi un cibervirus recombinat dintr-o piesă de Shakespeare.

Bătrânul mag surâse. Moira scutură iritată din cap, turnă cafea într-o a doua ceaşcă şi sorbi fără să comenteze.

– Chiar dacă am fi dorit să-i facem o vizită lui Setebos ca să-l salutăm, zise Prospero, n-am fi putut. Craterul Paris nu are turn – n-a mai avut de după virusul rubicon.

– Mda, făcu Harman.

Reveni în încăpere, însă rămase privind afară, în timp ce-şi ridică propria ceaşcă de cafea şi sorbi.

– De ce nu mă pot faxa liber? întrebă el brusc.

– Poftim? spuse femeia.

– De ce nu mă pot faxa liber? Acum ştiu în ce fel să apelez funcţia, fără simbolul declanşator al roţilor de instruire, dar n-a funcţionat când m-am trezit. Vreau să sar înapoi la Ardis.

– Setebos a închis sistemul de faxare planetar, răspunse Prospero. Asta include şi faxarea liberă, nu numai pavilioanele noduri-fax.

Harman aprobă şi-şi frecă obrazul şi bărbia. Sub degete îi hârşâiră tuleie nerase de o săptămână şi jumătate, aproape o barbă adevărată.

– Aşadar, voi doi, şi probabil Ariel, puteţi încă să vă teleportaţi cuantic, totuşi eu sunt blocat în telecabina asta idioată până la Breşa Atlantică? Chiar v-aşteptaţi din partea mea să merg pe jos pe fundul oceanului până-n America de Nord? Ada va muri de bătrâneţe înainte s-ajung la Ardis.

– Nanotehnologia care asigură funcţiile semenilor tăi, rosti Prospero, şi vocea lui bătrână sună trist, nu v-a pregătit pentru teleportarea cuantică.

– Nu, însă *voi* mă puteţi teleporta acasă, zise Harman, privindu-l de sus, ameninţător, pe bătrânul care se aşezase pe sofa. Mă atingi şi ne-am teleportat. Nimic mai simplu.

– Nu-i chiar atât de simplu. Iar acum tu eşti îndeajuns de literat ca să ştii că nu ne poţi obliga pe Moira sau pe mine să cedăm înaintea ameninţărilor sau intimidărilor.

Când se deşteptase, bărbatul accesase ceasurile orbitale şi ştiuse că fusese lipsit de cunoştinţă în cea mai mare parte a ultimelor nouă zile. Acum îi venea să spargă termosul, ceştile şi masa cu pumnul.

– Suntem pe Ruta Unsprezece a *eiffelbahnului.* După ce am

plecat de pe Everest, am urmat probabil Ruta Hah Xil Shan, pe lângă Bula Tarim Pendi. Aş fi putut găsi sonieuri acolo, arme, tractoare, harnaşamente pentru levitaţie, armuri de impact – tot ce au nevoie Ada şi oamenii noştri ca să supravieţuiască.

– Au fost unele… ocolişuri. N-ai fi fost în siguranţă dacă ai fi părăsit turnul ca să explorezi Bula Tarim Pendi.

– În siguranţă! pufni Harman. Da, noi trebuie să trăim într-o lume protejată, nu-i aşa, magule şi Moira?

– Erai mult mai matur înainte de vitrina de cristal, observă ea dispreţuitor.

Nu argumentă. Puse ceaşca jos, se aplecă înainte, ţinând ambele mâini pe tăblia mesei, o privi pe femeie drept în ochi şi spuse:

– Ştiu că voynicşii au fost trimişi înainte prin timp de Califatul Global ca să-i omoare pe evrei, dar de ce voi, post-oamenii, i-aţi stocat pe cei nouă mii o sută paisprezece şi i-aţi trimis în spaţiu cu fasciculul? De ce nu i-aţi dus pur şi simplu cu voi în inele – sau în alt loc sigur? Vreau să spun că deja găsiserăţi planeta Marte din altă dimensiune şi o terraformaserăţi. De ce i-aţi transformat pe oamenii aceia în neutrino?

– Nouă mii o sută *treisprezece,* îl corectă Moira. Savi a fost lăsată în urmă.

Harman aşteptă un răspuns la întrebarea lui. Moira îşi puse ceaşca pe masă. Ochii ei, ca ai lui Savi, arătau fiecare fior de iritare pe care-l simţea.

– Le-am zis semenilor lui Savi că vor fi stocaţi în bucla neutrino pentru câteva mii de ani, până ce curăţăm mizeria de pe Pământ, rosti ea încetişor. Interpretarea lor a fost că ne refeream la construcţiile ARN rămase peste tot din Vremurile Demente – dinozauri, Păsările Terorii şi pădurile de cicade –, însă noi vizam şi flecuşteţe ca voynicşii, Setebos, vrăjitoarea din oraşul ei orbital…

– Nu i-aţi îndepărtat totuşi pe voynicşi, o întrerupse bărbatul. Erau activaţi şi şi-au construit al Treilea Templu pe Moscheea Domului…

– Nu i-am putut elimina, dar i-am reprogramat. Semenii tăi i-au cunoscut ca servitori timp de paisprezece secole.

– Până au început să ne măcelărească, spuse Harman şi se întoarse către Prospero. Măcel care a început după ce tu ne-ai instruit pe Daeman şi pe mine să-ţi distrugem oraşul orbital în

care tu şi Caliban eraţi întemniţaţi. Toate astea ca să recuperezi doar o hologramă a ta?

– Mai degrabă echivalentul unui lob frontal, preciză magul. Iar voynicşii ar fi fost activaţi, chiar dacă n-aţi fi distrus elementele de control ale oraşului meu din inelul-e.

– De ce?

– Setebos. Mileniul şi jumătate în care el fusese stopat – în care fusese ţinut şi hrănit pe Pământuri alternative şi pe planeta Marte terraformată – se sfârşise. Când mii-de-mâini a deschis prima Gaură Brană ca să adulmece aerul acestui Pământ, voynicşii au reacţionat aşa cum fuseseră programaţi.

– Programaţi acum trei mii de ani. Semenii mei de stil-vechi nu sunt toţi descendenţi ai evreilor, aşa cum fuseseră ai lui Savi.

Prospero ridică din umeri.

– Voynicşii nu ştiu asta. Toţi oamenii din vremea lui Savi erau evrei, ergo… pentru mintea slabă a voynicşilor… toţi oamenii sunt evrei. Dacă A este egal cu B şi B este egal cu C, atunci A este egal cu C. Dacă Creta este o insulă şi Anglia este o insulă, atunci…

– Creta este Anglia, încheie Harman. Dar virusul rubicon *nu a venit* dintr-un laborator din Israel. Aceea este pur şi simplu altă calomnie ancestrală.

– Nu, ai perfectă dreptate, aprobă magul. Rubiconul a fost într-adevăr unica mare contribuţie ştiinţifică pe care lumea islamică a adus-o restului lumii într-o beznă de două mii de ani.

– Unsprezece miliarde de morţi, rosti Harman cu glas tremurat. Asta a însemnat nouăzeci şi şapte la sută din populaţia Pământului.

Prospero strânse iarăşi din umeri.

– A fost un război lung.

Bărbatul râse din nou.

– Şi virusul i-a omorât aproape pe toţi, cu excepţia grupului pentru a cărui extirpare fusese creat.

– Savanţii israelieni aveau deja un trecut îndelungat de manipulări genetice prin nanotehnologie. Ştiau că dacă nu vor inocula rapid ADN-ul populaţiei lor, pe urmă n-ar mai fi fost în stare.

– Puteau să-l fi oferit şi altora.

– Au încercat. N-a mai fost timp. Însă ADN-ul pentru stocul vostru a fost… depozitat.

– Totuşi, nu Califatul Global a inventat călătoria temporală, zise Harman, fără să fie sută la sută sigur dacă fusese o întrebare sau o afirmaţie.

– Nu, aprobă Prospero. Un savant francez a inventat prima bulă temporală funcţională…

– Henri Rees Delacourte, murmură bărbatul, amintindu-şi.

– … pentru a se întoarce în anul 1478 d.Hr., să investigheze un manuscris straniu şi interesant cumpărat de Rudolf al II-lea, împărat al Sfântului Imperiu Roman, în 1586, continuă Prospero fără pauză. Păruse o călătorie mică şi destul de simplă. Dar acum ştim că manuscrisul – într-o limbă ciudată, codificată, şi conţinând desene minunate de plante non-terestre, sisteme stelare şi fiinţe fără veşminte – era un fals. Iar doctor Delacourte şi oraşul lui natal au plătit un preţ însemnat pentru călătorie, când gaura neagră utilizată de echipa lui ca sursă energetică a scăpat din câmpul de forţă restrictiv.

– Totuşi, francezii şi Noua Uniune Europeană au dat planurile Califatului. De ce?

Prospero îşi ridică mâinile bătrâne şi pătate de vene, aproape ca şi cum ar fi dat o binecuvântare.

– Savanţii palestinieni le erau prieteni.

– Mă întreb dacă anticarul acela de cărţi rare de la începutul secolului douăzeci, Wilfrid Voynich, ar fi putut visa că o rasă de monştri autoreproducători va fi botezată cu numele lui, spuse Harman.

– Puţini dintre noi pot visa care le va fi adevărata moştenire, rosti Prospero, cu mâinile tot ridicate ca în benedicţiune.

Moira oftă.

– Aţi terminat cu mica voastră excursie pe străduţa amintirilor?

Harman se uită la ea sfredelitor.

– Iar tu, viitorul meu Prometeu… ţi se pendulează pendula. Dacă asta a fost o întrecere de privit ochi în ochi, ai învins. Eu am clipit prima.

Bărbatul îşi coborî căutătura. Halatul i se deschisese în timpul conversaţiei. Îşi strânse iute cordonul.

– În următoarea oră, spuse Moira, vom trece Pirineii. Acum, după ce Harman are-n căpăţână şi altceva decât un barometru al plăcerilor, avem chestiuni de discutat… chestiuni de decis. Propun ca Prometeu să suie la etaj, să facă duş şi să se îmbrace. Bunicuţul poate moţăi aici. Eu o să spăl vasele.

65

Ahile analizează posibilitatea de a fi greşit, manipulându-l pe Zeus să-l surghiunească în hăul cel mai adânc şi mai întunecat din lumea de infern a Tartarului, cu toate că la momentul respectiv păruse o idee bună.

În primul şi în primul rând, nu prea poate să respire aerul de aici. Deşi singularitatea cuantică a Ursitei sale de A Muri De Mâna Lui Paris îl protejează teoretic de moarte, nu-l protejează de a horcăi, a şuiera şi a se prăbuşi pe piatra neagră, fierbinte din cauza lavei, când aerul plin de metan îi intoxică şi pârjoleşte plămânii. Este ca şi cum ar încerca să respire acid.

În al doilea rând, Tartarul este un loc oribil. Presiunea teribilă a aerului – echivalentă cotei de şaizeci de metri sub nivelul mării pe Pământ – apasă fiecare centimetru pătrat al corpului îndurerat al lui Ahile. Căldura este îngrozitoare. Ar fi ucis de mult orice om doar muritor, până şi pe eroi ca Diomede sau Odiseu, însă chiar şi semizeul Ahile suferă, pielea îi este acoperită de pete roşii şi albe, iar băşici şi abcese îi apar peste tot pe pielea expusă.

În sfârşit, este orb şi aproape surd. Există o vagă lucire roşiatică, dar insuficientă pentru a vedea la lumina ei. Presiunea de aici este atât de mare, atmosfera şi plafonul noros atât de dense, încât până şi iluminarea slabă dinspre omniprezenta strălucire roşie vulcanică este înfrântă de unduirile atmosferei, de fumarolele dinspre craterele vulcanice active şi de permanenta revărsare, ca o perdea, de ploaie acidă. Atmosfera densă, supraîncălzită, apasă pe timpanele ucigaşului-de-oameni-cu-pas-avântat până ce sunetele pe care le poate distinge par bătăi uriaşe şi mute de tobă şi paşi masivi – pulsaţii greoaie, pe măsura zvâcnetelor din ţeasta-i strivită de presiune.

Ahile strecoară mâna pe sub armura din piele şi atinge baliza mecanică micuţă primită de la Hefaistos. O simte ticăind. Cel puţin n-a făcut implozie din cauza presiunii cumplite care îi apasă permanent timpanele şi ochii.

Uneori, poate vedea în semiobscuritatea de infern mişcări ale unor forme mari, însă chiar şi atunci când vulcanii strălucesc cu roşul cel mai intens, nu distinge cine sau ce trece pe lângă el în noaptea teribilă. Simte că formele sunt mult prea mari şi mult prea straniu alcătuite ca să fie omeneşti. Indiferent ce ar fi ele, până acum l-au ignorat.

Ahile cel-cu-pas-avântat, fiul lui Peleus, conducătorul mirmidonilor şi cel mai nobil erou al Războiului Troian, semizeu în mânia-i cumplită, zace cu membrele răşchirate pe un bolovan vulcanic care pulsează fierbinte, orbit şi asurzit, şi-şi foloseşte toată energia doar pentru a continua să respire.

Poate, gândeşte el, *c-ar fi trebuit să fi născocit alt tertip pentru a-l înfrânge pe Zeus şi a o reînvia pe iubita-mi Pentesilea.*

Până şi cel mai vremelnic gând la Pentesilea îl face să-şi dorească să plângă ca un ţânc – dar nu ca un ţânc Ahile, întrucât copilul Ahile n-a plâns niciodată. Nici măcar o dată. Centaurul Chiron îl învăţase cum să evite să răspundă faţă de emoţiile sale – altele decât enervarea, mânia, gelozia, foamea, setea şi sexul, desigur, deoarece acelea erau importante în viaţa unui războinic –, totuşi, să plângă de iubire? Ideea respectivă l-ar fi făcut pe Nobilul Chiron să-şi latre râsetul aspru de centaur, iar apoi să-l lovească puternic pe tânărul Ahile, cu masivul lui toiag de învăţătură.

– Iubirea nu-i decât poftă trupească, ar fi spus Chiron… şi l-ar fi lovit din nou pe Ahile cel de şapte ani puternic în tâmplă.

Ucigaşul-de-oameni plânge cu atât mai mult aici, în acest iad irespirabil, întrucât ştie, undeva adânc, îndărătul valului său de emoţii, că nu-i pasă defel de amazoana moartă – în numele zeilor, îl atacase c-un căcat de lance otrăvită! – şi în mod normal unicul lui regret ar fi fost că durase atât de mult ca fofoloanca şi calul ei să moară. Iată-l însă aici, suferind iadul acesta şi confruntându-l pe însuşi Părintele Zeus, doar pentru ca femeia să fie renăscută – totul din cauza unui parfum pe care zeiţa pizdei Afrodita îl turnase pe amazoană.

Trei forme uriaşe se desprind din ceaţă. Sunt îndeajuns de aproape ca ochii lui, mijiţi şi plini de lacrimi, să distingă că sunt femei – dacă femeile ar creşte înalte de zece metri şi ar avea ţâţele mai mari decât torsul său. Sunt goale, dar vopsite în multe culori vii, vizibile chiar şi prin filtrul roşu al strălucirii de vulcan. Feţele le sunt lungi şi incredibil de urâte. Părul fie că li se zvârcoleşte ca şerpii în aerul supraîncălzit, fie că *este* un hăţiş de şerpi. Glasurile le sunt distincte, numai fiindcă silabele bubuitoare sunt insuportabil mai sonore decât fundalul bubuitor.

– Soră Ione, vuieşte prima formă, ridicându-se deasupra lui în penumbre, îmi poţi a spune ce formă iaşte aiasta, răşchirată pe bolovanul ista ca o stea-de-mare?

– Soră Asia, răspunde a doua formă imensă, aş fi dzis că iaşte un bărbat muritor, dacă muritorii ar putea veni în locul ista şi vieţui aici, atâta doară că ei nu pot. Şi dac-aş fi putut vedea dacă iaşte un bărbat, ceea ce nu pot, întrucât zace pe burtă. Are însă păr frumos.

– Soră Oceanidă, spune a treia formă, să vedem ce sex are steaua aiasta de mare.

O mână uriaşă îl prinde pe Ahile şi-l rostogoleşte. Degete de mărimea coapselor sale îi smulg armura, îi rup brâul şi-i trag în jos ţesătura dintre picioare.

– Iaşte mascul? întreabă prima formă, cea căreia sora ei i-a spus Asia.

– Dacă-l poţi numi aşa, la cât de puţin arată, zice a treia formă.

– Indiferent ce-ar fi, zace căzut şi-nfrânt, rosteşte femela gigantică numită Ione.

Brusc, forme mari din negură, pe care Ahile le luase drept ţancuri înalte, se mişcă, se leagănă şi repetă cu voci non-umane:

– Căzut şi-nfrânt!

Iar glasuri invizibile aflate mai departe în noaptea roşiatică repetă iarăşi:

– Căzut şi-nfrânt!

În cele din urmă, Ahile pune numele cap la cap. Chiron îl învăţase mitologia sa, ca şi teologia sa, pentru a-i cinsti pe zeii actuali şi vii. Asia şi Ione fuseseră Oceanide – fiicele lui Okeanos – alături de a treia lor soră, Pantea… a doua generaţie de Titani născuţi după împerecherea dintre Pământ şi Gaia, Titani care conduseseră cerurile şi pământul împreună cu Gaia în vremurile străvechi, înainte ca vlăstarul lor din a treia generaţie, Zeus, să-i înfrângă şi să-i arunce pe toţi în adâncurile Tartarului. Dintre toţi Titanii, doar lui Okeanos îi fusese îngăduit exilul într-un loc mai blând şi mai liniştit – ferecat într-un strat unidimensional sub teaca cuantică a Pământului-Ilionului. Okeanos putea fi vizitat numai de zei, dar progeniturile sale fuseseră surghiunite în miasmele Tartarului; Asia, Ione, Pantea şi toţi ceilalţi Titani, printre care Cronos, fratele lui Okeanos, care devenise tatăl lui Zeus, Rhea, sora lui Okeanos, care devenise mama lui Zeus, şi cele trei fiice ale lui Okeanos. Toţi ceilalţi descendenţi bărbăteşti rezultaţi din împerecherea dintre Pământ şi Gaia – Koios, Krios, Hyperion şi Iapetus – şi celelalte fiice – Theia, Themos, Mnemosina, Phoebe cea cu ghirlande de aur şi dulcea Tethys –

fuseseră de asemenea alungate aici, în Tartar, după victoria lui Zeus pe Olimp cu mii de ani în urmă.

Toate acestea Ahile şi le reaminteşte din lecţiile ţinute la copita lui Chiron. *Şi m-ajută de nu mai pot,* gândeşte el.

– Grăieşte? bubuie Pantea, părând surprinsă.

– Chiţăie, spune Ione.

Cele trei Oceanide gigantice se apleacă mai aproape, ascultând tentativele lui Ahile de comunicare. Fiecare strădanie este teribil de dureroasă pentru ucigaşul-de-oameni, fiindcă înseamnă să inspire şi să încerce să folosească atmosfera toxică. Judecând pe baza sunetelor rezultate, un observator ar bănui – şi ar bănui în mod corect – că în atmosfera groasă ca o supă din Tartar, care amestecă bioxid de carbon, metan şi amoniac, a rămas un volum neaşteptat de heliu.

– Sună ca un şoarec ce-a fost turtit ca o clătită, râde Asia.

– Totuşi chiţăielile aduc cumva cu-ncercarea de grai civilizat a unui şoarec turtit, bubuie Ione.

– Cu un dialect spăimântător, încuviinţează Pantea.

– Trebuie să-l ducem la Demogorgon, zice Asia apropiindu-se şi mai mult.

Două mâini uriaşe îl ridică brutal pe Ahile şi degetele gigantice evacuează majoritatea amoniacului, metanului, bioxidului de carbon şi heliului din plămânii lui vătămaţi. Eroul argivilor gâfâie şi horcăie ca un peşte scos din apă.

– Demogorgon dori-va să vadă făptura aiasta ciudată, aprobă Ione. Soră, du-l la Demogorgon!

– Du-l la Demogorgon! repetă formele insectoide imense care urmează cele trei femei imense.

– Du-l la Demogorgon! repetă formele mai mari şi mai puţin familiare care le urmează şi mai de departe.

66

Eiffelbahnul se termina în lungul paralelei 40, pe coasta unde existase cândva naţiunea Portugaliei, imediat la sud de Figueira da Foz. Harman ştia că la trei sute de kilometri sud-est, câmpurile de forţă modulate numite Mâinile lui Hercule opreau Oceanul Atlantic să pătrundă în Bazinul Mediteranean arid şi ştia exact motivul pentru care post-oamenii secaseră Bazinul şi scopul pentru care-l utilizaseră vreme de aproape două milenii.

Ştia că la trei sute de kilometri nord-est de locul în care *eiffelbahnul* se termina aici exista un cerc cu diametrul de o sută de kilometri de sol topit în sticlă, unde cu treizeci şi două de secole în urmă Califatul Global dăduse bătălia decisivă cu NUE – peste trei milioane de proto-voynicşi se revărsaseră peste şi pe lângă două sute de mii de cavaleri umani din infanteria mecanizată sortiţi pieirii. Harman ştia că…

Una peste alta, ştia prea multe. Şi înţelegea prea puţine.

Ei trei – Moira, holograma solidificată Prospero şi Harman, care continua să aibă o durere de cap cum poţi avea doar o dată în viaţă – stăteau pe platforma din vârf a ultimului turn *eiffelbahn.* Harman terminase cu călătoriile în telecabină – probabil pentru totdeauna.

Înapoia lor se aflau dealurile verzi ale fostei Portugalii. În faţa lor se afla Oceanul Atlantic cu Breşa mergând spre vest de la linia rutei *eiffelbahnului.* Ziua se arăta perfectă – temperatură perfectă, brize blânde, niciun nor pe cer – şi razele soarelui se reflectau din verdele de pe vârfurile stâncilor, plaja de nisip alb şi întinderile largi de albastru de ambele părţi ale despicăturii Breşei Atlantice. Harman ştia că şi dacă s-ar fi cocoţat în vârful turnului *eiffelbahnului,* ar fi zărit numai cale de vreo sută de kilometri către vest, deşi Breşa părea să continue o mie cinci sute de kilometri, pornind ca un bulevard larg de o sută de metri cu taluzuri verde-albăstrui scunde de ambele părţi, însă urmând până devenea doar o liniuţă neagră care se intersecta cu orizontul îndepărtat.

– Nu cred că vă aşteptaţi în mod serios din partea mea să merg pe jos până-n America de Nord, zise el.

– Ne aşteptăm în mod serios din partea ta să încerci, spuse Prospero.

– De ce?

Nici post-omul, nici niciodată-omul nu-i răspunseră. Moira porni înainte pe scara ce ducea la platforma inferioară a elevatorului. Purta un rucsac şi diverse piese de echipament pentru călătoria lui Harman. Uşile elevatorului se deschiseră şi ei intrară în structura ca o colivie, după care începură să coboare, zumzăind, pe lângă gratii din fier.

– O zi sau două voi merge împreună cu tine, rosti femeia.

Harman fu surprins.

– Serios? De ce?

– Mă gândisem că ţi-ar face plăcere tovărăşia.

Bărbatul nu avu un răspuns. Când ieşiră pe măgura ierboasă de sub turnul *eiffelbahnului,* el zise:

– La numai câteva sute de kilometri sud-est de aici, în Bazinul Mediteranean, există o duzină de facilităţi de stocare ale post-oamenilor despre care Savi nu ştiuse niciodată. Ea cunoştea Atlantida şi metoda Trei Scaune de călărire a fulgerului până la inelele orbitale, dar aceea era mai mult sau mai puţin o glumă răutăcioasă a post-oamenilor – Savi nu ştia despre sonieurile şi vehiculele spaţiale de marfă depozitate în celelalte bule de stază. Sau cel puţin în acele bule de stază care *fuseseră* acolo…

– Sunt şi acum, spuse Prospero.

Harman se întoarse către Moira.

– De aceea, uite ce-ţi propun: mergi cu mine pe jos câteva zile spre Bazin, în loc să mă trimiţi într-o călătorie de trei luni peste fundul oceanului… o călătorie pe care probabil n-o s-o termin niciodată. După aceea o să zburăm cu un sonie la Ardis, sau cu una dintre navete sus la inele, ca să restabilească legăturile energetice şi ale nodurilor-fax.

Moira clătină din cap.

– Te asigur, tânărul meu Prometeu, că nu doreşti să mergi pe jos către Bazinul Mediteranean.

– Aproape un milion de *calibani* sunt în libertate acolo, rosti magul. Fuseseră restricţionaţi în Bazin, dar Setebos le-a dat drumul. I-au ucis pe voynicşii care păzeau cândva Ierusalimul, au năpădit Africa de Nord şi Orientul Mijlociu şi ar fi invadat de acum şi mare parte din Europa, dacă Ariel nu i-ar fi ţinut la respect.

– Ariel! strigă Harman.

Ideea că micuţul… *duh…* ţinuse în loc de unul singur un milion de *calibani* distrugători – de fapt, măcar unul – era complet absurdă.

– Harman, prieten al lui Nimeni, zise Prospero, Ariel poate apela mai multe resurse decât sunt visate în filozofia voastră.

– Hmm, făcu bărbatul neconvins.

Se apropiară toţi trei de marginea stâncii acoperite cu iarbă. O potecă îngustă cobora şerpuit spre plajă. De la distanţa aceasta mică, Breşa Atlantică părea mult mai reală şi terifiantă într-un mod straniu. Valurile se spărgeau de ambele părţi ale segmentului aceluia decupat în mod incredibil în ocean.

– Prospero, spuse Harman, tu i-ai creat pe *calibani* ca să contracarezi ameninţarea voynicşilor. De ce le îngădui violenţele acestea?

– Nu-i mai controlez, răspunse bătrânul mag.

– De când a sosit Setebos?

Magul surâse.

– Am pierdut controlul *calibanilor* – şi a lui Caliban însuşi – cu multe secole înainte de Setebos.

– De fapt, de ce ai creat blestemăţiile astea?

– Din motive de securitate, zise Prospero, şi zâmbi iarăşi înaintea ironiei termenului.

– Noi... post-oamenii, interveni Moira, le-am cerut lui Prospero şi... companionului său... să creeze o rasă de creaturi îndeajuns de feroce ca să oprească voynicşii autoreproducători să invadeze Bazinul Mediteranean şi să ne afecteze operaţiile de acolo. Vezi tu, noi am utilizat Bazinul pentru...

– Creşterea culturilor pentru hrană, a bumbacului, ceaiului şi a altor materiale de care aveaţi nevoie în insulele orbitale, o întrerupse Harman. Ştiu.

Făcu o pauză şi se gândi la ceea ce tocmai rostise post-omul.

– *Companion?* Te referi la Ariel?

– Nu, nu la Ariel. Acum cincisprezece secole creatura căreia îi zicem Sycorax nu era încă...

– Ajunge! o opri Prospero.

Holograma părea realmente stânjenită. Harman nu dorea să abandoneze însă subiectul.

– Totuşi, este adevărat ceea ce ne-ai spus acum un an, nu? îl întrebă pe mag. Mama lui Caliban a fost Sycorax şi tatăl lui a fost Setebos... sau şi aceea a fost tot o minciună?

– Nu, nu, Caliban este o creatură rezultată din împerecherea unei vrăjitoare cu un monstru.

– Sunt curios cum poate un creier gigantic de mărimea unei clădiri, cu zeci de mâini mai mari decât mine, să se împerecheze cu o vrăjitoare de mărimea unui om.

– Cu foarte multă grijă, răspunse Moira.

În mod destul de previzibil, gândi Harman. Femeia care semăna cu Savi în tinereţe arătă spre Breşă:

– Suntem gata să pornim?

– Mai am o întrebare pentru Prospero, zise Harman, dar când se întoarse să i se adreseze magului, acesta dispăruse. La

dracu'! Detest când face chestia asta.

– Trebuie să fie prezent la alte probleme, altundeva.

– Da, sunt sigur. Doream să-l întreb pentru ultima dată de ce mă trimite prin Breşa Atlantică. Este complet lipsit de sens. O să mor acolo. Vreau să spun că nu există mâncare…

– Ţi-am pregătit o duzină de batoane alimentare.

Harman izbucni în râs.

– Perfect… atunci *după o duzină de zile* nu mai există mâncare. Şi nici apă…

Moira scoase din rucsac un obiect moale, curb, aproape plat. Semăna cu un burduf de vin din drama turin – atât doar că era gol. Din el ieşea un tub subţire. I-l întinse şi bărbatul observă cât de rece era.

– Un hidrator, zise Moira. Dacă în aer există oricât de puţină umiditate, o colectează şi-o filtrează. Dacă eşti în termopidermă, îţi colectează transpiraţia şi expiraţiile, le curăţă şi-ţi asigură apă potabilă. N-o să mori de sete.

– Nu mi-am adus termopiderma.

– Ţi-am luat-o eu. Vei avea nevoie de ea pentru vânătoare.

– Vânătoare?

– Termenul mai exact ar putea fi pescuit. Poţi să treci oricând prin câmpurile de forţă restrictive şi să vânezi peştii din apă. Ai mai fost sub apă cu termopiderma – pe Insula lui Prospero, acum zece luni –, aşa că ştii că te protejează de presiune, iar masca osmotică îţi îngăduie să respiri.

– Şi ce ar trebui să folosesc drept momeală ca să prind peştii ăia?

Femeia afişă surâsul scurt al lui Savi.

– Pentru rechini, balene ucigaşe şi mulţi alţi locuitori ai adâncurilor de acolo, propriul tău trup va fi cât se poate de adecvat, Prometeul meu.

Harman nu era amuzat.

– Şi ce voi folosi ca să ucid rechinii, balenele ucigaşe şi pe ceilalţi locuitori ai adâncurilor pe care aş vrea să-i mănânc… cuvinte obscene?

Moira scoase din rucsac o armă de mână şi i-o întinse.

Era neagră – mai întunecată, mai butucănoasă şi cu design mult mai puţin graţios decât armele cu fleşete cu care era el obişnuit… şi mai grea. Totuşi, mânerul, ţeava şi trăgaciul erau îndeajuns de similare.

– Trage cu gloanţe, nu cu săgeţi din cristal, spuse Moira. Funcţionează pe bază de explozibili, nu de gaze, aşa cum erau armele pe care le-ai utilizat anterior… însă principiul este evident acelaşi. Ai în rucsac trei cutii de muniţie, care conţin şase sute de gloanţe cu autocavitaţie. Asta înseamnă că dacă utilizezi arma sub apă, fiecare glonţ îşi creează propriul vid înaintea sa… şi astfel apa nu-l încetineşte. Asta-i siguranţa – acum arma este asigurată; ca s-o dezactivezi, apasă cu degetul mare pe punctul roşu. Are un recul mai mare decât armele cu fleşete şi este mult mai sonoră, dar cu astea te vei obişnui.

Harman cântări de câteva ori în palmă unealta ucigaşă, o întinse către oceanul îndepărtat, se asigură că avea siguranţa pusă şi o strecură înapoi în raniţă. Avea s-o testeze mai târziu – după ce intra în Breşă.

– Ar fi bine dacă am duce la Ardis câteva zeci de arme ca asta, rosti el încet.

– Le-o poţi duce pe asta.

Bărbatul îşi încleştă mâna dreaptă în pumn şi se răsuci către Moira.

– Este o distanţă de peste trei mii de kilometri, rosti el violent. Nu ştiu câţi kilometri pot merge într-o zi, chiar dac-aş prinde peştii ăia blestemaţi şi dacă hidratorul tău va continua să funcţioneze. Treizeci de kilometri pe zi? Cincizeci? Asta ar însemna două sute de zile de mers, doar ca s-ajung la coasta estică a Americii de Nord. Însă viteza asta-i valabilă doar dacă fundul Breşei *este plat…* şi mă uit chiar acum la hărţile proxnet şi farnet. Acolo sunt *lanţuri muntoase-n* pula mea! Şi canioane mai adânci decât Marele Canion! Stânci, crevase, creste uriaşe unde deriva continentală a târât secţiuni întregi de sol peste patul oceanic, falii şi mai mari unde activitatea plăcilor tectonice a fracturat fundul oceanului şi a scuipat afară lavă. Fundul oceanului se recreează permanent – este *mai mare, mai accidentat şi mai stâncos* decât a fost înainte. Voi avea nevoie de un an să-l traversez, iar după ce-o s-ajung dincolo, o să mai am de străbătut încă o mie cinci sute de kilometri până la Ardis – şi asta prin păduri şi munţi pline cu dinozauri, machairodus şi voynicşi. Tu şi personalitatea aia ciberspaţială mutantă vă puteţi teleportă cuantic oriunde aţi dori să mergeţi – şi să mă luaţi şi pe mine. Sau i-aţi putea comanda unui sonie să zboare pân-aici din oricare ascunzătoare a voastră, a post-oamenilor, în care v-aţi

pitit jucăriile, şi-aş fi acasă la Ardis s-o ajut pe Ada în câteva ore… sau mai puţin. În loc de asta, mă trimiteţi să mor acolo. Şi chiar dac-aş supravieţui, vor trece multe luni înainte să ajung la Ardis şi probabilitatea este ca Ada şi toţi cei pe care-i ştiu să fie morţi – din cauza progeniturii lui Setebos, sau a voynicşilor, sau a iernii, sau a foametei. De ce-mi faceţi asta?

Moira nici măcar nu clipi sub uitătura lui arzătoare.

– Prospero ţi-a povestit vreodată despre predicatorii logosferei? întrebă ea încetişor.

– Predicatori? repetă Harman prosteşte.

Simţea cum adrenalina care-i umplea sistemul începea să se golească spre disperare. Peste un minut, mâinile aveau să-i tremure.

– Vrei să zici *predictori?* Nu.

– Predicatori. Sunt la fel de unici – şi adesea la fel de periculoşi – ca Prospero însuşi. Uneori el are încredere în ei. Uneori n-are. În cazul ăsta le-a încredinţat viaţa ta şi poate viitorul rasei tale.

Moira îşi scoase hidratorul din raniţă şi-l aruncă pe spate, aranjându-i tubul flexibil, astfel încât să-i coboare pe lângă obraz. Porni în jos pe poteca abruptă, către plajă.

Harman rămase un minut pe vârful stâncii. Îşi puse rucsacul pe umeri, după care duse palma pavăză la ochi şi privi îndărăt prin lumina puternică a dimineţii la turnul negru al *eiffelbahnului* care se ridica mult, conturându-se pe cerul albastru. Cablurile telecabinei dispăreau spre est. Din locul unde se afla, nu putea zări turnul următor.

Se răsuci şi se uită către vest. Păsări albe mari şi păsări albe mai mici – pescăruşi şi rândunele-de-mare, îl anunţă memoria stocată în ADN-ul proteinelor – se roteau şi ţipau peste oceanul leneş şi albastru. Breşa Atlantică rămânea o imposibilitate înspăimântătoare; despicătura ei lată de optzeci de metri căpătase proporţii mai precise acum, când o putea compara cu Moira care coborâse jumătate din înălţimea stâncii.

Harman oftă, strânse mai bine curelele rucsacului – simţi deja transpiraţia trecându-i prin tunică acolo unde atingea bumbacul raniţei micuţe – şi porni după femeie pe cărarea ce cobora la plajă şi ocean.

67

O mulţime de evenimente se derulau simultan.

Regina Mab – lungă de trei sute de metri – îşi începu manevra de frânare atmosferică, cu placa propulsoare curbă drapată pe partea posterioară; atât nava, cât şi placa erau înconjurate de flăcări şi fuioare de plasmă.

Când furtuna ionică din jurul navei spaţiale îşi atinse apogeul, Suma IV decuplă naveta de coborâre.

Aşa cum se întâmplase cu vehiculul spaţial care-i adusese iniţial pe Mahnmut şi Orphu pe orbita planetei Marte, nimeni nu apucase să boteze naveta de coborâre – în conversaţiile prin maser şi pe fascicul îngust, ea rămăsese pur şi simplu „naveta de coborâre”. Însă *Doamna Brună* era asigurată în cala navetei, iar în cubiculumul său ambiental de comandă Mahnmut continuă să descrie fluxurile video – atât de la videocamerele navetei, cât şi de la *Regina Mab –,* pe măsură ce ovoidul cu înveliş stealth al vehiculului în care se găseau ei se desprinse de nava mai mare învăluită în flăcări, goni prin atmosfera superioară cu o viteză de cinci ori mai mare decât a sunetului şi-şi deplie finalmente aripile butucănoase de mare viteză, când ajunsese la numai trei mach.

Iniţial, generalul Beh bin Adee plănuise să coboare spre Pământ în naveta de coborâre, dar ameninţarea iminentă a joncţiunii cu asteroidul Vocii îi determinase pe toţi prim-integratorii să voteze rămânerea generalului la bordul lui *Mab.* Centurionul Mep Ahoo se găsea în fotoliul ejectabil al compartimentului pasageri/cargo dinapoia Misterului principal de comandă al părţii superioare a navetei, iar în spatele său – fixaţi în plasele de siguranţă ale scaunelor, cu armele energetice grele ţinute în poziţie verticală între genunchii cu ghimpi negri – călătoreau douăzeci şi cinci de soldaţi rocveci din Centură, recent scoşi din stază şi informaţi asupra misiunii în *Regina Mab.*

Suma IV era un pilot excelent. Mahnmut nu putu să nu admire felul în care ganymedeanul conduse naveta în jos prin atmosfera superioară, utilizând jeturile atât de puţin, încât vehiculul părea să zboare singur, şi surâse când îşi reaminti propriul său picaj dezastruos cu Orphu prin atmosfera marţiană. Desigur, atunci nava lui fusese arsă şi avariată, totuşi putea recunoaşte un pilot adevărat când zbura cu el.

Datele şi profilul radar sunt impresionante, emise pe fascicul

îngust Orphu din cală. *Cum sunt imaginile vizuale?*

Albastru şi alb, emise Mahnmut. *Totul este albastru şi alb. Mai frumos chiar decât în fotografii. Întregul Pământ este oceanul de sub noi.*

Absolut tot? spuse Orphu, şi europanului i se păru că fusese una dintre puţinele ocazii când îşi auzise prietenul surprins.

Absolut tot. O planetă de ape – ocean albastru, un milion de unduiri de lumină solară reflectată, nori albi – cirus, unduiri înalte, o masă de stratocumulus care vine deasupra noastră dinapoia orizontului... ba nu, stai! Este un uragan cu diametrul de minimum o mie de kilometrii. Îi văd centrul, ochiul furtunii. Alb, rotitor, puternic, uimitor.

Traseul nostru se respectă. Suim de la Antarctica şi traversăm Atlanticul de Sud către nord-est.

Mab *a ieşit din atmosferă şi se află acum de cealaltă parte a Pământului,* emise Mahnmut. *Sateliţii de comunicaţii pe care i-am desfăşurat funcţionează perfect. Viteza lui* Mab *s-a redus la cincisprezece kilometri pe secundă şi scade întruna. Suie din nou spre coordonatele inelului polar şi decelerează cu propulsia ionică. Traiectoria este bună. Se îndreaptă către punctul de joncţiune primit de la Voce. Deocamdată nimeni n-a deschis focul asupra lor.*

Şi mai bine, emise Orphu, *este că deocamdată nimeni n-a deschis focul nici asupra* noastră.

Suma IV îngădui frânării atmosferice să-i încetinească sub viteza sunetului, exact deasupra Africii. Potrivit planului de zbor, trebuiau să treacă peste Marea Mediterană secată şi să înregistreze video construcţiile stranii de acolo şi să obţină date despre ele, dar instrumentele îi anunţau acum că un câmp de atenuare energetică se ridica în formă de dom până la patruzeci de mii de metri deasupra acelei mări secate. Naveta de coborâre putea să pătrundă în el şi să înceteze complet să mai zboare. De fapt, potrivit lui Suma IV, dacă pătrundeau în el, s-ar fi putut să înceteze să mai funcţioneze toţi moravecii de la bord. Ganymedeanul viră naveta spre est, peste Deşertul Sahara, şi descrise o curbă largă spre sudul şi estul Mediteranei lipsite de apă.

Fluxul de informaţii continua să sosească de la *Regina Mab,* purtat în jurul masei impenetrabile a planetei de douăzeci de

sateliţi-repetor de mărimea unor fulgi de zăpadă.

Nava spaţială mai mare ajunsese la coordonatele ce-i fuseseră transmise de Voce – un volum mic de spaţiu pustiu, imediat lângă marginea inelului orbital, la două mii de kilometri de oraşul asteroidal din care se transmiseseră mesajele. În mod evident, Vocea nu dorea ca o navă propulsată de bombe atomice să se apropie la limita undei de şoc de sălaşul ei orbital.

Pe lângă datele în timp real provenite de la naveta de coborâre, recepţionau douăzeci de fascicule înguste pe bandă largă de informaţii: fluxuri de la numeroasele videocamere şi senzori externi ai *Reginei Mab,* benzi de comunicaţii de pe puntea lui *Mab,* date de sol de la sateliţii pe care-i desfăşuraseră şi fluxuri multiple de la Odiseu. Moravecii nu numai că ticsiseră îmbrăcămintea omului cu nanocamere şi transmiţători moleculari, ci-l şi sedaseră uşor în decursul ultimei sale perioade de somn şi începuseră să-i picteze emiţători de imagini de mărime celulară pe pielea frunţii şi a mâinilor, dar descoperiseră, şocaţi, că avea deja nanocamere în pielea de acolo. Canalele auriculare îi fuseseră de asemenea modificate – cu mult înainte să fi venit la bordul *Reginei Mab,* înţeleseră ei, cu receptori nanocite. Moravecii le modificară pe toate, astfel încât să trimită imaginile şi sunetele la înregistratoarele navei. Alţi senzori îi fuseseră instalaţi pe corp, astfel încât, chiar dacă ar fi murit în timpul joncţiunii, datele despre situaţia din jurul său ar fi continuat să sosească la moraveci.

În clipa aceea, Odiseu stătea pe punte cu prim-integratorul Asteague/Che, Retrograd Sinopessen, navigatorul Cho Li, generalul Beh bin Adee şi ceilalţi moraveci de comandă de acolo.

Orphu şi Mahnmut tresăriră simultan când *Regina Mab* retransmise în timp real date radio de la comunicaţiile navei.

– Soseşte mesaj maser, anunţă Cho Li.

– *TRIMITEŢI-L PE ODISEU SINGUR,* se auzi glasul feminin senzual din oraşul asteroidal, *ÎNTR-O NAVETĂ CARE SĂ NU FIE ÎNARMATĂ. DACĂ DETECTEZ ARME LA BORD SAU DACĂ VA FI ÎNSOŢIT DE ORICINE DE NATURĂ ORGANICĂ SAU ROBOTICĂ, VĂ VOI DISTRUGE VEHICULUL SPAŢIAL.*

– Situaţia se complică, spuse Orphu de Io pe banda comună a navetei de coborâre.

Moravecii din navetă priviră cu o întârziere de numai o secundă cum Retrograd Sinopessen îl escortă pe Odiseu până la

compartimentul de lansare numărul opt. Întrucât toate avionetele erau înarmate, doar una dintre cele trei navete pentru construcţii de la Phobos aflate încă la bordul *Reginei Mab* satisfăcea cerinţele Vocii.

Naveta pentru construcţie era minusculă – un ovoid telecomandat, în care abia dacă aveai loc să înghesui o fiinţă omenească, lipsit de orice sisteme de susţinere biotică, cu excepţia furnizării aerului şi menţinerii temperaturii; când îl ajută pe luptătorul aheu să se strecoare în spaţiul ticsit de cabluri şi plăci cu circuite, Retrograd Sinopessen întrebă:

– Eşti sigur că vrei să faci asta?

Odiseu rămase privindu-l o vreme pe moravecul ca un păianjen de pe Amalthea. În cele din urmă, vorbi în greacă:

– Simt iarăşi dor de ducă – voi bea viaţa până la drojdii. Mult m-am veselit întotdeauna, mult am îndurat, cu-ai mei sau singur, pe uscat, de-asemenea când prin a norilor grozave trâmbe ploioasele Hyade dojeneau pâcloasa mare – sunt acum un nume! Tot pribegind cu inima-nsetată, multe-am văzut şi cunoscut; meleaguri, cetăţi, moravuri, sfaturi şi domnii, cinstit de toţi, sorbind plăcerea luptei pe vânzolitele câmpii troiene. Din tot ce-am întâlnit, sunt azi o parte; dar experienţa e un arc prin care se vede lumea nebătătorită cu margini ce se şterg mereu când merg.

E trist să stai deoparte, ruginind în loc să străluceşti prin folosinţă! De parcă a sufla înseamnă viaţă! Vieţi peste vieţi şi încă-ar fi puţin, iar dintr-a mea nu mai rămâne mult; însă fiecare ceas poate scăpa de veşnica tăcere; şi în anii cât voi mai vieţui e-o mârşăvie să stau şi să adun… închide uşa-asta blestemată, păianjenule!

– Dar asta-i… începu Orphu de Io.

– Odiseu a fost în biblioteca din *Mab*… începu şi Mahnmut.

– Linişte! ceru Suma IV.

Se uitară cum naveta fu etanşată. Retrograd Sinopessen rămase în compartimentul ei de lansare, ancorându-se de o traversă pentru a nu fi târât în spaţiu atunci când incinta avea să fie golită complet de atmosferă, apoi naveta ovoidală ieşi în spaţiu pe jeturi silenţioase de peroxid. Vehiculul în formă de ou se rostogoli, se stabiliză, îşi orientă botul spre oraşul-asteroid orbital – de la depărtarea aceasta, se zărea doar ca o scânteie strălucitoare printre miile de alte scântei din inelul-p – şi ţâşni

către Voce.

– Ne apropiem de Ierusalim, anunţă Suma IV prin intercom.

Mahnmut reveni cu atenţia la monitoarele video şi senzorii navetei de coborâre.

Spune-mi ce vezi, vechiul meu prieten, emise Orphu pe fascicul îngust.

Bun... continuăm să fim la altitudinea de peste douăzeci de kilometri. Pe vederea neamplificată, văd Marea Mediterană secată la şaizeci-optzeci de kilometri spre vest – este o împestriţare de rocă roşie, sol întunecat şi ceva ce par ogoare verzi. Apoi în lungul coastei este craterul uriaş care a fost Fâşia Gaza – un crater de impact, scobit în semilună în marea secată –, după care terenul se ridică în munţi şi Ierusalimul este acolo, pe înălţimi, el însuşi ca un deal. Cum arată?

Stai să transfochez niţel... aşa. Suma IV face o suprapunere cu fotografii vechi de la sateliţi şi este evident că au dispărut suburbiile şi părţile mai recente ale oraşului... dar Oraşul Vechi, cetatea înconjurată de ziduri, există. Pot zări Poarta Damascului... Zidul de Apus... Muntele Templului şi Domul Stâncii, iar acolo se vede o structură nouă, care nu exista în fotografiile vechi de la sateliţi. Ceva înalt, făcut din sticlă multifaţetată şi piatră lustruită. Raza albastră se ridică din ea.

Trec în revistă datele despre raza albastră, emise Orphu. *În mod clar este un fascicul de neutrino cu o teacă de tahioni. N-am niciun indiciu despre funcţia pe care poate s-o fi avut şi pun prinsoare că nici savanţii noştri nu ştiu nimic.*

Ia, stai niţel... emise Mahnmut. *Am transfocat pe Oraşul Vechi şi... viermuieşte de viaţă.*

Oameni?

Nu.

Făpturile acelea robo-organice cu gheb şi fără cap?

Nu. Mă laşi, te rog, să le descriu la viteza mea?

Scuză-mă.

Sunt mii – mai mult de atât – de creaturi amfibii cu gheare şi picioare palmate, despre care tu ai sugerat că seamănă cu Caliban din Furtuna.

Ce fac?

În esenţă, se-nghesuie pe-acolo, emise Mahnmut. *Ba nu, stai, pe Drumul lui David, lângă Poarta Jaffa, sunt trupuri... alte trupuri sunt pe Tariq el-Wad, în vechiul cartier evreiesc, lângă Piaţa*

Zidului de Apus...

Trupuri de oameni? emise Orphu.

Nu... chestiile robo-organice gheboase şi fără cap. Sunt destul de sfârtecate... multe par eviscerate.

Hrană pentru monştrii Caliban?

Habar n-am.

– Vom survola raza albastră, anunţă Suma IV prin intercom. Toţi să rămâneţi bine fixaţi – trebuie să plasez câţiva senzori chiar în rază.

Este înţelept? îl întrebă Mahnmut pe Orphu.

Vechiul meu prieten, nimic din expediţia aceasta pe Pământ nu este înţelept. Noi n-avem un maggid *la bord.*

Un ce?

Maggid. *Vechii evrei, din trecut – cu mult înaintea războaielor califatului şi a rubiconului, pe vremea când oamenii purtau blănuri de urs şi tricouri – spuneau că orice persoană înţeleaptă are un* maggid – *un fel de consilier spiritual din altă lume.*

Poate că noi suntem maggid. *Noi toţi suntem de pe altă lume.*

Este adevărat. Dar noi nu suntem foarte înţelepţi. Mahnmut, ţi-am zis vreodată că eu sunt gnostic?

Spune-mi pe litere.

Orphu de Io se conformă.

Ce dracu' este un gnostic? întrebă micul moravec. În ultima vreme avusese câteva revelaţii despre vechiul său prieten – inclusiv faptul că era expert în James Joyce şi alţi scriitori din Epoca Pierdută, nu numai în Proust – şi nu era sigur că ar fi fost pregătit pentru altele.

Nu contează ce este un gnostic, dar cu o sută de ani înainte ca Giordano Bruno să fi fost ars pe rug de creştini în Veneţia, tot creştinii au ars în Mantova un gnostic, pe magul sufist Solomon Molkho. Acesta le preda discipolilor săi că atunci când va veni schimbarea, Dragonul va fi distrus fără arme şi totul *de pe Pământ şi din ceruri va fi transformat.*

– Dragoni? Magi? rosti Mahnmut cu glas tare.

– Poftim? făcu Suma IV din bula cockpitului.

– Mai zi o dată, ceru centurionul Mep Ahoo din scaunul său ejectabil aflat în modulul de transport al trupelor.

– Te rog să repeţi, se auzi vocea cu accent britanic a prim-integratorului Asteague/Che din *Regina Mab,* anunţându-l pe Mahnmut că nava-mamă le monitoriza pălăvrăgelile prin

intercom, nu doar transmisiunile oficiale.

Totuşi, speră el cu disperare, nu le intercepta şi conversaţiile pe fascicul îngust.

Nu contează, emise Mahnmut. *O să întreb altă dată despre dragon, magi şi chestii de-astea.*

Prin intercom, europanul rosti:

– Scuze… nimic… gândeam pur şi simplu cu glas tare.

– Să-ncercăm să menţinem disciplina radio! se răsti Suma IV.

– Da… ăăă… domnule, spuse Mahnmut.

În adâncul calei, Orphu de Io hurui în subsonic.

Naveta de construcţie a lui Odiseu se apropie lent de oraşul din sticlă puternic iluminat, care înconjura asteroidul. Senzorii navetei confirmară că asteroidul din nichel-fier avea aproximativ forma unui cartof lung de douăzeci de kilometri, cu diametrul de aproape unsprezece kilometri. Fiecare metru pătrat al suprafeţei sale era acoperit de oraşul din cristal, cu turnurile şi bulele din oţel, sticlă şi buckycarbon ridicându-se la înălţimea maximă de jumătate de kilometru. Senzorii arătau că întreaga structură era presurizată la valoarea celei terestre standard la nivelul mării, că moleculele de aer care scăpau în mod inevitabil prin sticlă sugerau o atmosferă compozită din oxigen-azot-bioxid de carbon normală pentru Pământ şi că temperaturile din interior ar fi fost confortabile pentru un om care trăise în vecinătatea Mării Mediterane înainte de schimbările de la sfârşitul Epocii Pierdute… de pildă, pentru cineva din epoca lui Odiseu.

Pe puntea *Reginei Mab,* la o mie de kilometri distanţă, toţi ’vecii de comandă îşi monitorizară senzorii şi ecranele cu şi mai mare atenţie, când un tentacul invizibil de câmp de forţă energetic se extinse din oraşul de cristal asteroidal, prinse naveta şi o trase către o deschidere asemănătoare unei ecluze, aflată sus pe cel mai înalt turn din sticlă.

– Oprire jeturi şi autopilotul navetei, ordonă Cho Li.

Retrograd Sinopessen, care monitoriza biotelemetria lui Odiseu, anunţă:

– Prietenul nostru uman se simte bine. Aţâţat… ritmul cardiac a crescut niţel şi nivelurile de adrenalină urcă… poate să vadă afară pe ferestruică… dar altfel sănătos.

Imagini holografice pâlpâiră deasupra consolelor şi mesei hărţilor, când naveta fu adusă mai aproape şi apoi trasă în

dreptunghiul întunecat al ecluzei. O uşă din sticlă glisă, închizându-se. Senzorii navetei înregistrară un câmp de forţă diferenţial care o împingea în „jos” – substituind o gravitaţie de 0,68 din cea terestră standard –, după care înregistrară atmosfera care năvăli în incinta mare a ecluzei pneumatice. Era la fel de respirabilă ca aerul de la Ilion.

– Datele radio, maser şi telemetrice sunt destul de clare, anunţă Cho Li. Sticla pereţilor oraşului nu le blochează.

– Încă n-a intrat în oraş, mârâi generalul Beh bin Adee. Deocamdată este în ecluză. Să nu fiţi surprinşi dacă Vocea stopează transmisiunile după intrarea lui Odiseu.

Prin intermediul videocamerelor de pe piele, priviră – la fel ca toţi cei din naveta de coborâre, aflată la cincizeci de mii de kilometri depărtare – cum Odiseu se descolăci din spaţiul strâmt, se întinse şi porni spre o uşă interioară. Chiar dacă purta combinezonul moale pe care-l avusese în interiorul lui *Mab,* omul insistase, în ciuda protestelor moravecilor, să-şi aducă scutul rotund şi spada scurtă. Scutul era ridicat acum, iar spada pregătită, când bărbatul bărbos se apropie de uşa puternic iluminată.

– Dacă nimeni nu vrea să mai studieze Ierusalimul sau raza de neutrino, voi stabili cursul către Europa, anunţă Suma IV prin intercom.

Nimeni nu protestă, deşi Mahnmut era ocupat să-i descrie lui Orphu culorile Oraşului Vechi din Ierusalim: nuanţele roşietice ale soarelui sfârşitului după-amiezii pe clădirile străvechi, scânteierile aurii ale moscheii, străzile în tonurile lutului şi umbrele cenuşiu-închis ale fundăturilor, ici şi colo verdele şocant de neaşteptat al livezilor de măslini, şi peste tot verdele lucios, umed, slinos, al creaturilor amfibii.

Naveta de coborâre acceleră la trei mach şi se îndreptă către nord-est, spre vechea capitală Dimashq, în ceea ce se numise cândva Siria sau Provincia Han Ho Tep din Nyainqêntanglha Shan West, cu Suma IV păstrând distanţa faţă de domul de energie anulativă de deasupra Mediteranei secate. După ce parcurseră lungimea vechii Sirii şi virară către vest, în lungul Peninsulei Anatolia, peste osemintele vechii Turcii, cu vehiculul în stare complet stealth şi gonind silenţios cu 2,8 mach la altitudinea de treizeci şi patru de mii de metri, Mahnmut rosti brusc:

– Am putea să încetinim şi să survolăm în apropierea coastei Mării Egee, la sud de Dardanele?

– Da, răspunse Suma IV prin intercom, însă am rămas în urma graficului temporal pentru cercetarea oraşului din gheaţă albastră din Franţa. Există ceva pe coasta aceea care să merite ocolul şi timpul nostru?

– Situl Troia. Ilionul.

Naveta începu să decelereze şi să piardă din altitudine. Când se târî cu numai trei sute de kilometri pe oră – cu cafeniul şi verdele Mediteranei secate apropiindu-se iute şi cu apele Dardanelelor în nord –, Suma IV retractă aripile delta butucănoase şi deplie aripile multiplan de tip peliculă, lungi de o sută de metri, cu elice care se roteau lent.

Mahnmut cântă încetişor pe intercom:

Se spune că Ahile s-a clintit în beznă...
Iar Priam şi cei cincizeci de fii ai săi
Veghează, cu mirare, auzind zgomot de arme
Şi se cutremură pentru Troia din nou.[10]

Cine-i ăsta? emise Orphu. *Nu recunosc versurile.*

Rupert Brooke, răspunse Mahnmut pe fascicul îngust. *Poet britanic din epoca Primului Război Mondial. A scris asta în drum spre Gallipoli... dar n-a mai ajuns niciodată la Gallipoli. Pe drum, a murit de boală.*

– Eu zic, bubui generalul Beh bin Adee pe banda comună, că nu pot spune lucruri prea grozave despre disciplina ta radio, micuţule europan, însă poezia aia-i a naibii de bună.

În oraşul din cristal de pe orbita polară, uşa ecluzei glisă, deschizându-se, şi Odiseu pătrunse în oraşul propriu-zis. Era plin de lumină solară, copaci, iederă, păsări tropicale, pâraie, o cascadă rostogolindu-se de pe un afloriment înalt de piatră acoperită cu licheni, ruine vechi şi forme micuţe de viaţă sălbatică. Odiseu zări o ciută roşcată care se opri din păscut, înălţă capul, privi omul care se apropia înapoia scutului său cu spada ridicată, apoi se îndepărtă calmă.

– Senzorii indică apropierea unei forme umanoide – încă nu este vizibilă prin frunziş, transmise Cho Li prin radio spre naveta

[10] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

de coborâre.

Odiseu auzi paşii înainte s-o vadă – tălpi desculţe pe sol bătătorit şi stâncă şlefuită. Coborî scutul şi vârî spada în cheotoarea de la brâul său lat, când ea apăru la vedere.

Femeia era frumoasă mai presus de cuvinte. Până şi moravecii inumani în cochiliile lor din oţel şi plastic, cu inimi organice bătând alături de inimile lor hidraulice, creiere organice şi glande cuibărite lângă pompe din plastic şi servomecanisme nanocite – până şi moravecii aflaţi la o mie de kilometri depărtare care se holbau la hologramele lor recunoscură cât de incredibil de frumoasă era femeia.

Pielea ei era maroniu bronzat, părul lung şi negru, cu şuviţe blonde, în cârlionţi care-i curgeau pe umerii goi. Purta un costum infim din două piese de mătase strălucitoare, dar diafană, care-i accentua sânii plini şi grei, şi şoldurile voluptuoase. Era desculţă, însă avea brăţări din aur în jurul gleznelor zvelte şi o sumedenie de brăţări pe încheieturile mâinilor, dar şi clame din aur şi argint pe părţile superioare, netede, ale braţelor.

Pe măsură ce se apropia Odiseu, moravecii care se zgâiau din spaţiu şi moravecii care se zgâiau pe când descriau cercuri deasupra Troiei antice văzură că sprâncenele femeii se arcuiau în curbe senzuale deasupra ochilor ei uimitor de verzi şi că genele îi erau lungi şi negre; ceea ce, de la trei metri depărtare, păruse a fi machiaj în jurul ochilor acelora uimitori se defini în umbre fireşti şi tonuri ale pielii, când ea ajunse la mai puţin de un metru de Odiseu care încremenise stupefiat. Buzele îi erau moi, pline şi foarte roşii.

În greaca perfectă a epocii lui Odiseu, cu un glas la fel de lin ca briza printre palmieri sau ca foşnetul unor clopoţei de vânt perfect calibraţi, femeia frumoasă rosti:

– Bun sosit, Odiseu. Te aşteptam de mulţi ani. Numele meu este Sycorax.

68

În a doua seară a călătoriei sale prin Breşa Atlantică alături de Moira, Harman se pomeni gândindu-se la multe lucruri.

Ceva din mersul printre cele două ziduri înalte de apă – Atlanticul avea adâncimea de peste o sută cincizeci de metri aici, în a doua lor zi de umblat, la aproape o sută cincisprezece

kilometri de coastă – era mesmerism curat. Un grup de memorii proteinice, stocate în spirale ADN modificate situate undeva în apropierea şirei spinării, trase pedant de conştiinţa lui Harman şi dori să completeze detaliile – *(cuvântul mesmerism provine de la Franz Anton Mesmer, născut pe 23 mai 1734, în Iznang, Şvabia, decedat pe 5 martie 1815, în Meersburg, Şvabia – medic german al cărui sistem terapeutic cunoscut ca mesmerism, în care controla sistemul nervos simpatic al pacienţilor săi, a fost premergătorul practicii ulterioare a hipnotismului...) –,* dar mintea bărbatului, pierdută în labirintul gândirii, alungă întreruperea. Devenea tot mai priceput în oprirea vocilor neesenţiale care-i urlau în minte şi în jurul ei, totuşi capul continua să-l doară îngrozitor.

Zidurile de apă înalte de o sută cincizeci de metri, aflate de o parte şi cealaltă a cărării uscate de optzeci de metri, erau de asemenea înspăimântătoare, iar cele două zile petrecute deocamdată în Breşă nu-l obişnuiseră cu senzaţia de claustrofobie şi teama colapsului iminent. De fapt, el mai fusese o dată în Breşa Atlantică, cu doi ani în urmă, când îşi sărbătorise a nouăzeci şi opta zi de naştere – plecase de la nodul-fax 124 de lângă Domeniul Loman, de pe fosta coastă New Jersey a Americii de Nord, şi mersese două zile înainte şi două zile înapoi, dar fără să fi parcurs nici pe departe distanţa pe care o străbătuse acum cu Moira –, însă pe atunci zidurile de apă şi penumbrele adânci din canionul acesta nu-l tulburaseră atât de mult. *Bineînţeles,* gândi, *pe atunci eram mai tânăr. Şi credeam în magie.*

El şi Moira nu vorbiseră de câteva ore, dar ritmul paşilor li se potrivea în mod firesc şi mergeau bine laolaltă în tăcere. Harman analiza unele dintre informaţiile care-i umpleau actualmente universul, însă în principal se gândea la ce putea şi ce trebuia să facă dacă izbutea vreodată să se întoarcă la Ardis.

Îşi dădu seama că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi ceară scuze Adei din adâncul inimii fiindcă plecase în călătoria aceea idioată la Golden Gate din Machu Picchu. Soţia lui însărcinată şi pruncul nenăscut ar fi trebuit să fie pe primul loc. Pe atunci fusese conştient de asta, dar acum *ştia.*

În continuare încercă să schiţeze un plan pentru a-şi salva iubita, copilul nenăscut, prietenii şi specia. Asta nu mai era la fel de uşor.

Mai uşor, cu milioanele de volume de informaţii care-i fuseseră

turnate – literalmente – în cap, era să distingă o serie de opţiuni.

În primul rând, erau funcţiile retrezite – aproape o sută – pe care mintea şi corpul său continuau să le exploreze. Cea mai importantă dintre ele, cel puţin pe termen scurt, era funcţia de faxare liberă. În locul căutării nodurilor şi activării de maşinării, nanomaşinile prezente în toţi oamenii de stil-vechi, şi pricepute acum de Harman, îi puteau faxa de oriunde spre oriunde pe planeta Pământ şi chiar – dacă interdicţiile aveau să fie anulate – de pe suprafaţa planetei către puncte selectate din cele 1 108 303 de obiecte, maşini şi oraşe de pe orbită. Faxarea liberă i-ar fi salvat pe toţi de voynicşi – şi de Setebos şi *calibanii* săi, ba până şi de Caliban însuşi –, însă numai dacă maşinile pentru faxare şi modulele de stocare de pe orbită erau reactivate pentru oameni.

În al doilea rând, cunoştea acum câteva moduri prin care să revină în inelele orbitale, ba avea chiar şi o înţelegere vagă a creaturii-vrăjitoare-extraterestre numite Sycorax, care conducea actualmente fostul univers orbital post-oameni de sus, dar nu avea niciun indiciu despre felul în care el şi alţii să-i învingă pe Sycorax şi Caliban – deoarece era sigur că Setebos îşi trimisese singurul fiu conceput în inele ca să stopeze funcţia de faxare. Iar dacă totuşi ar fi învins, Harman ştia că ar fi fost nevoit să se înece în alte vitrine de cristal înainte de a avea toate informaţiile tehnice necesare reactivării complicaţilor sateliţi senzori şi faxării.

În al treilea rând, pe măsură ce studie numeroasele funcţii care-i erau disponibile acum – dintre care multe se ocupau cu monitorizarea propriului său corp şi a minţii şi găsirea datelor stocate acolo –, bărbatul ştiu că dăruirea informaţiilor sale nou-găsite nu va fi o problemă. Una dintre funcţiile pierdute era o simplă funcţie de partajare – un fel de siglare inversată –, prin care el putea să atingă alt om de stil-vechi, să selecteze pachetele de memorie ARN-ADN în cuşti proteinice pe care dorea să le descarce şi informaţiile aveau să-i curgă prin carne şi piele spre cealaltă persoană. Funcţia fusese perfectată pentru prototipurile Omuleţilor Verzi, cu aproape două mii de ani în urmă, şi fusese rapid adaptată la funcţia nanocită umană. Toţi oamenii de stil-vechi aveau această abilitate nano-indusă de memorie legată de ADN şi toţi oamenii de stil-vechi aveau cele o sută de funcţii latente în corpurile şi minţile lor, dar pentru a

demara repornirea abilităţilor umane era necesară o persoană informată.

Harman nu se putu abţine să nu surâdă. Moira probabil a fost… ba nu, *era…* iritantă cu multele glumiţe care aveau sens doar pentru ea, însă bărbatul înţelegea acum de ce-i spunea întruna „tânărul meu Prometeu”. Potrivit lui Hesiod, *Prometeu* însemna „prevestitor” sau „profetic”, iar la Eschil, ca şi în operele lui Shelley, Wu şi alţi mari poeţi, era Titanul revoluţionar, care furase cunoaştere esenţială – focul – de la zei şi o adusese pe pământ, mizerabilei rase umane, ridicând-o la un statut aproape asemănător zeilor. Aproape…

– De aceea ne-aţi deconectat de la funcţiile noastre, rosti, fără să-şi dea măcar seama că vorbea cu glas tare.

– Poftim?

O privi pe femeia post-om care mergea alături, în penumbra care se îndesea.

– N-aţi vrut ca noi să devenim zei. De aceea nu ne-aţi activat niciodată funcţiile.

– Bineînţeles.

– În acelaşi timp însă toţi post-oamenii, cu excepţia ta, au ales să plece în altă lume sau dimensiune şi să se joace de-a zeii.

– Bineînţeles.

Harman pricepu. Prima necesitate şi prerogativă pentru un zeu, cu „z” mic sau „Z” mare, era ca înaintea lui să nu existe alţi zei. Se concentră iarăşi asupra propriilor sale gânduri.

Gândirea i se schimbase după momentul vitrinei de cristal. Dacă înainte se focalizase asupra lucrurilor, locurilor, oamenilor şi emoţiilor, acum era majoritar figurativă – un dans complicat de metafore, metonimii, ironii şi sinecdoce. Având miliarde de date – lucruri, locuri şi oameni – instalate în celulele sale, gândurile i se concentraseră pe partea de conexiuni, umbre, nuanţe şi recunoaştere a lucrurilor. Emoţiile continuau să existe – ba chiar mai puternice –, dar, pe când în trecut sentimentele lui răbufneau aidoma unui bas uriaş şi bubuitor, care copleşeşte restul orchestrei, ele dansau în prezent după un delicat, însă puternic, solo de vioară.

Mult prea multe metafore mocirloase menite unei mutre mizerabile, gândi Harman privind cu ironie la prezumţia propriilor lui gânduri. *Şi o avalanşă de aliteraţii aparţinând acestui anxios amărât.*

În ciuda autoironiei, ştia că deţinea acum darul de a fi capabil să privească totul – oameni, locuri, lucruri, sentimente, pe sine însuşi – cu genul de recunoaştere care poate proveni doar din maturizarea în nuanţă, din creşterea interioară şi din învăţarea felului în care să accepţi ironiile, metaforele, sinecdocele şi metonimiile nu numai în limbaj, ci şi în cablarea hard a universului.

Dacă s-ar fi reconectat cu semeni săi, dacă s-ar fi întors în orice enclavă a oamenilor de stil-vechi, nu doar la Ardis, noile lui funcţii ar fi schimbat omenirea pentru vecie. El nu avea să le bage cu de-a sila pe gâtul nimănui, dar fiindcă iteraţia aceasta de *Homo sapiens* se găsea foarte aproape de a fi eradicată din lumea aceasta post-postmodernă, bărbatul se îndoia că cineva atacat de voynicşi, *calibani* şi un creier uriaş sugător-de-suflete care se deplasa pe o sumedenie de mâini ar fi obiectat prea susţinut faţă de posibilitatea de a câştiga abilităţi şi puteri noi, şi un avantaj pentru supravieţuire.

Oare funcţiile acestea reprezintă – pe termen lung – un avantaj pentru supravieţuirea speciei mele? se întrebă Harman.

Răspunsul, care sosi în propria-i voce mentală, fu strigătul clar al unui maestru Zen care aude o întrebare prostească de la un discipol – „Mu!” – care înseamnă aproximativ „Ia înapoi întrebarea, prostule”. Silaba aceasta era adesea urmată de tot atât de monosilabicul „Qwatz!”, care definea strigătul maestrului Zen, simultan cu sărirea şi lovirea ucenicului prost peste cap şi umeri cu toiagul greu al învăţătorului.

Nu. Aici nu există niciun „pe termen lung” – asta vor decide fiii şi fiicele mele şi copiii lor. În clipa de faţă, totul – totul – *există pe termen scurt.*

Iar ameninţarea de a fi eviscerat de un voynix ghebos tinde să focalizeze mintea în mod minunat. Dacă funcţiile erau reactivate – Harman ştia motivul pentru care funcţiile vechi, incluzând depistarea, allnet, proxnet, farnet şi siglarea, nu mai mergeau – cineva de sus, din inelele orbitale, decuplase transmisiunile, la fel cum dezactivase maşinile pentru faxare.

Dacă funcţiile ar fi fost reactivate…

Dar cum?

O dată în plus, bărbatul studie problema revenirii în inele şi repornirii a tot ce fusese oprit: energie, servitori, faxare, toate funcţiile.

Trebuia să ştie dacă acolo mai existau şi alţii în afară de Sycorax şi ce defensive aveau. Milionul de cărţi pe care le ingerase în vitrina de cristal nu avea nicio opinie despre această întrebare crucială.

– De ce nu vreţi, tu sau Prospero, să mă teleportaţi în inele?

Se întoarse s-o privească pe Moira şi-şi dădu seama că abia o vedea în lumina tot mai slabă. În majoritate, chipul femeii era iluminat de inele.

– Aşa am ales, spuse ea în cel mai înnebunitor stil Bartleby, despre care bărbatul ştia acum că fusese un personaj al scriitorului Melville.

Harman se gândi la arma aruncătoare de gloanţe din rucsacul pe care-l purta în spate. Oare dacă ar fi îndreptat-o spre ea... şi i-ar fi îngăduit să-i citească sinceritatea de pe faţă, fiindcă post-oamenii aveau propriile lor funcţii pentru citirea şi înţelegerea reacţiilor oamenilor –, oare combinaţia aceea ar fi convins-o să-l teleporteze la Ardis sau la inele?

Ştia că răspunsul era negativ. Femeia nu i-ar fi dat niciodată arma dacă ar fi însemnat o ameninţare pentru ea. Poate că în armă exista înglobată o contra-măsură – ceva care s-o împiedice să tragă pur şi simplu prin forţa gândirii ei post-om, un banal circuit de unde cerebrale încorporat în mecanismul de aprindere – sau poate că avea încorporat chiar în corp ceva împotriva accidentelor şi gloanţelor.

– Tu şi magul v-aţi chinuit atâta ca să mă răpiţi, să mă expediaţi peste India până în Himalaya, doar ca să mă vârâţi în vitrina de cristal, să mă înecaţi şi să mă educaţi.

Fuseseră cele mai multe cuvinte pe care le rostise succesiv de când începuseră să meargă prin Breşă şi-şi dădu seama cât de banale şi redundante erau.

– De ce aţi procedat aşa, dacă nu vreţi să-l înving pe Setebos şi pe ceilalţi ticăloşi?

Moira nu mai zâmbi.

– Dacă eşti menit să ajungi la inele, o să găseşti o cale într-acolo.

– „Menit” sună ca un fel de predestinare calvinistă, rosti Harman, păşind peste o bucată de coral uscat.

Deocamdată Breşa fusese surprinzător de uşor de parcurs – existau punţi din fier peste puţinele abisuri de pe fundul oceanului pe care le întâlniseră, poteci detonate sau tăiate cu

lasere în creste din stâncă sau coral, pante în majoritate line şi cabluri metalice care să-i ajute să suie ori să coboare dacă parcursul era prea abrupt –, aşa că el nu trebuia să piardă mult timp uitându-se cu atenţie pe unde călca. Era totuşi greu să distingă detalii în lumina care pierea iute.

Moira nu-i răspunsese şi nici nu reacţionase vizibil la umorul lui incert, aşa că bărbatul urmă:

– Există şi alte firmerii.

– Prospero ţi-a spus deja.

– Da, însă abia acum am priceput. Noi, oamenii de stil-vechi, *nu trebuie* să murim ori să reinventăm medicina de la zero. Acolo sus mai există multe cuve de reîntinerire.

– Da, bineînţeles. Post-oamenii au pregătit posibilitatea de deservire a unei populaţii de un milion de oameni de stil-vechi. Există într-adevăr alte firmerii şi cuve cu viermi albaştri pe alte insule orbitale, atât în inelul ecuatorial, cât şi în cel polar. Asta-i evident.

– Da, evident, însă nu uita că eu am simţul practic al unui nou-născut.

– N-am uitat.

– Nu deţin date specifice despre locurile unde se găsesc celelalte firmerii. Mi le poţi indica?

– Ţi le voi indica după ce vom stinge focul din seara asta, răspunse sec Moira.

– Nu, mă refeream la o hartă a inelelor.

– Tu *ai* o hartă a inelelor, tânărul meu Prometeu? Face cumva parte din ceea ce ai mâncat şi băut în Taj?

– Nu, dar tu ne poţi desena una – cu coordonate orbitale, cu tot ce trebuie.

– Aşadar te gândeşti la nemurire la aşa scurt timp după naştere?

Asta fac? se întrebă Harman. După aceea îşi aminti că ultimul său gând înainte de înţelegerea că alte firmerii existau în inelele post-oamenilor fusese la Ada, gravidă şi rănită.

– De ce erau funcţionale toate cuvele de vindecare pentru intrare/ieşire prin faxare de pe Insula lui Prospero?

Chiar în clipa când puse întrebarea aceea văzu răspunsul ca pe amintirea unui coşmar uitat.

– Prospero a aranjat asta pentru a-l hrăni pe Caliban, pe care-l ţinea captiv, spuse Moira.

Harman simţi cum i se răzvrăteşte stomacul. Pe de o parte, ca reacţie la faptul că avusese vreodată gânduri prieteneşti sau iertătoare faţă de magul avatar al logosferei. Totuşi, majoritatea valului brusc de greaţă provenea din faptul că el nu mâncase nimic de la cele două muşcături din batonul alimentar al acelei zile, înainte de a se crăpa de zori, iar în ultimele ore uitase până şi să bea din tubul hidrator.

– De ce te opreşti? o întrebă pe femeie.

– Este prea întuneric să mai continuăm. Haide să facem focul, să ne frigem cârnăciorii, să perpelim nişte ciupercuţe şi să cântăm cântece de drumeţie. Apoi poţi să te bucuri de câteva ore de somn şi să visezi la viaţa veşnică în viitorul luminos al cuvelor cu viermi albaştri.

– Ştii, uneori eşti realmente al dracu' de iritantă cu sarcasmu-ăsta.

Acum Moira îi surâse. Zâmbetul îi era ca al pisicii Cheshire, aproape unicul detaliu pe care-l distingea din femeie în întunericul canionului Breşei.

– Când multele mele surori erau aici, zise ea, înainte ca toate să se ducă şi să devină zei – multe dintre ele zei *masculi,* ceea ce mi s-a părut o regresie –, obişnuiau să-mi spună acelaşi lucru. Acum scoate din raniţă lemnele şi algele alea uscate pe care le-am cules toată ziua şi fă-ne un foc bun... ăsta-i priceputul meu om de stil-vechi!

69

Mami! Mammmmiiii! Mi-e frică. E frig şi-ntuneric aici jos. Mami! Vino şi-ajută-mă să ies. Te rog, mami!

Ada se trezi la numai o jumătate de ceas după ce adormise în orele timpurii şi reci ale dimineţii întunecoase de iarnă. Glăsciorul de copil din mintea ei se simţea ca o mână mică, rece şi nedorită pe sub haine.

Te rog, mami. Nu-mi place-aici. E frig şi rece şi nu pot să ies. Piatra-i prea tare. Mi-e foame. Te rog, mami, ajută-mă să ies de-aici. Mammiiii.

Deşi epuizată, Ada se sili să iasă de sub plapumă în aerul friguros. Supravieţuitorii – erau patruzeci şi opt acum, la o săptămână şi cinci zile de la revenirea lor la ruinele Ardisului – făcuseră corturi din prelatele recuperate şi Ada dormea cu alte

patru femei. Pâlcul de corturi şi şopronul iniţial de lângă puţul pentru apă formau centrul unei palisade noi, cu ţăruşii ascuţiţi înfipţi la doar treizeci de metri depărtare de mijlocul aşezării din corturi şi resturile sfărâmate ale Palatului Ardis originar.

Mammiiii... te rog, mami...

Glasul se auzea acum în majoritatea timpului şi, cu toate că învăţase să-l ignore în general cât era trează, o împiedica să doarmă. În noaptea asta – în această perioadă întunecată dinaintea zorilor – era mult mai rău ca de obicei.

Îşi îmbrăcă pantalonii, cizmele şi puloverul gros şi ieşi din cort, mişcându-se cât putea mai silenţios pentru a nu le trezi pe Elle şi pe celelalte femei. Lângă focul din mijlocul taberei stăteau câţiva oameni – ca întotdeauna pe toată durata nopţii –, iar pe zidurile noi se aflau santinele, dar zona dintre Ada şi Groapă era pustie şi întunecată.

Era foarte întuneric; nori groşi împiedicau lumina stelelor şi a inelelor orbitale şi în văzduh se simţea iz de zăpadă. Păşi cu grijă, mergând spre Groapă – după ce croiseră şi căptuşiseră saci de dormit şi plăpumi mai bune, unii preferau să doarmă în continuare sub cerul liber. Nu dorea să calce peste cineva. Aflată abia în a cincea lună de sarcină, femeia se simţea deja grasă şi stângace.

Ura glasul acela blestemat. Deoarece în interiorul ei creştea un copil adevărat, nu putea tolera vocea de erzaţ-copil, scâncitoare şi imploratoare, a creaturii din Groapă, chiar dacă nu era decât un ecou mental. Se întrebă dacă sistemul neural aflat în dezvoltare al propriului ei prunc recepta invazia aceea telepatică. Spera că nu.

Te rog, mami, lasă-mă să ies. Aici jos e-ntuneric.

Deciseseră ca la Groapă să existe permanent un paznic, iar în noaptea asta era Daeman. Femeia recunoscu silueta zveltă şi musculoasă, cu arma cu fleşete atârnată pe umăr, chiar înainte să-i fi desluşit chipul. Se întoarse când Ada veni la marginea Gropii.

– Nu poţi să dormi? îi şopti.

– Nu mă lasă, îi răspunse în acelaşi fel femeia.

– Ştiu. O aud de fiecare dată când îşi dirijează rugăminţile către tine. Slab, dar audibil – ca o atingere uşoară în fundul minţii. O aud strigând „Mammiii'' şi-mi vine să trag tot încărcătorul de fleşete în ea.

– Probabil c-ar fi o idee bună.

Privi în jos la grătarul metalic sudat şi prins în piroane în rocă deasupra Gropii. Grătarul era mare, greu şi cu ochiuri dese – îl luaseră de la vechiul rezervor de apă de lângă ruinele Palatului Ardis –, dar pruncul Setebos crescuse deja într-atât încât îşi putea strecura mâinile rătăcitoare pe lujeri prin ochiurile sale. Groapa în sine era adâncă de numai patru metri, săpată şi detonată de ei în piatra compactă. Oricât de puternică ar fi fost creatura monstruoasă de acolo – partea sa creier cu mii-de-mâini şi mii-de-ochi atingea acum lungimea de un metru şi douăzeci, iar mâinile îi deveneau mai puternice pe zi ce trecea –, nu era totuşi îndeajuns de puternică să smulgă bolţurile grătarului şi piroanele sudate, îngropate în stâncă. Nu încă.

– O idee bună, cu excepţia faptului că la cinci minute după ce l-am omorî ne-am trezi cu douăzeci de mii de voynicşi pe capul nostru, murmură Daeman.

Adei nu trebuia să i se reamintească asta, însă auzul cuvintelor rostite cu voce tare îi spori frigul şi fiorii de greaţă. Sonieul îşi descria cercurile lente de recunoaştere prin văzduh, în bezna noroasă. Veştile erau aceleaşi în fiecare zi – voynicşii păstrau distanţa, dispuşi într-un cerc aproape perfect cu raza de trei kilometri, faţă de probabil ultima aşezare omenească de pe Pământ… totuşi numărul lor sporea întruna. Greogi estimase că ieri după-amiază în păduri existau minimum douăzeci-douăzeci şi cinci de mii de făpturi argintiu-mat. La revărsatul zorilor aveau să fie mai multe. Numărul lor creştea de la o zi la alta. Era o certitudine, la fel ca răsăritul soarelui lipsit de putere. Era o certitudine, la fel ca faptul că vocea mentală insinuantă, rugătoare, scâncitoare din Groapă nu avea să se oprească până nu-şi câştiga libertatea.

Şi atunci ce se va întâmpla? se întrebă Ada.

Putea să-şi imagineze. Simpla prezenţă a creaturii îi apăsa pe supravieţuitorii de la Ardis. Era şi aşa greu pur şi simplu să faci faţă unei zile – construirea şi extinderea micilor lor corturi şi barăci, recuperarea posibilelor obiecte utile din ruine, îmbunătăţirea micuţului şi jalnicului lor fort din bârne, ca să nu mai amintească de procurarea mâncării –, fără să auzi în minte scâncetele jalnice ale pruncului Setebos.

Hrana reprezenta o problemă serioasă. În timpul masacrului, toate vitele fuseseră alungate, iar incursiunile sonieului găsiseră

doar stârvurile lor putrezind pe câmpuri îndepărtate şi în pădure. Voynicşii le măcelăriseră şi pe ele. Iar fiindcă solul era îngheţat şi speranţa grădinilor, recoltelor sau cultivărilor se afla la luni depărtare, fiindcă conservele depozitate în beciurile Palatului Ardis fuseseră transformate în mormane topite sub sfărâmături carbonizate, cei patruzeci şi opt de supravieţuitori de la Ardis depindeau de vânătorii care plecau zilnic cu sonieul. În interiorul cercului de şase kilometri al armatei voynicşilor nu mai exista niciun vânat, astfel încât doi bărbaţi sau femei, cu arme cu fleşete, riscau zilnic o călătorie dincolo de voynicşi – o călătorie care devenea tot mai lungă de la o zi la alta, pe măsură ce căprioarele şi vânatul mare fugeau din regiune – şi în fiecare seară, dacă avuseseră noroc, un cerb sau un porc sălbatic era învârtit la proţap deasupra focului central. În ultima vreme însă nu mai fuseseră la fel de norocoşi – nu mai aveau carne proaspătă în fiecare zi şi tot mai puţine expediţii de vânătoare găseau un animal pe care să-l omoare în interiorul razei tot mai mari a zborurilor lor, de aceea conservau tot ce puteau cu fum şi cu restul de sare preţioasă recuperată din magazii, molfăiau monoton pastrama aceea cu gust prost, priveau voynicşii care continuau să se comaseze şi starea de spirit li se înnegura tot mai mult în fiece zi şi noapte, cu pruncul Setebos trimiţându-şi constant mâinile albe moi şi lipicioase şi tentaculele de telepatie în creierele lor. Chiar şi în timp ce dormeau. Şi, precum vânatul pe care-l urmăreau din sonie, somnul devenea tot mai greu de găsit.

– Peste câteva zile, rosti Daeman încet, cred că va fi în stare să iasă din cuşcă.

Luă torţa arzătoare din nişa ei, aflată la câţiva metri mai încolo, şi o ridică deasupra Gropii. De mărimea unui viţeluş, cu suprafaţa creierului lucind de mucus umed, cenuşiu, pruncul lui Setebos atârna de grătar. Şase mâini cu tentacule strângeau zăbrelele din fier. Opt-zece ochi galbeni se mijiră, clipiră şi se închiseră sub iluminarea bruscă. Două guri de hrănire pulsară, deschizându-se, şi Ada privi fascinată şirurile de dinţi mici şi albi din fiecare.

– Mami, chiţăi el.

În ultima săptămână începuse să vorbească, dar glasul lui real nu semăna nici pe departe cu unul de om sau de copil, aşa cum era vocea telepatică.

– Da, şopti femeia. Azi vom convoca o adunare generală. Să

voteze toţi în privinţa momentului. Cu toate acestea, în curând va trebui să facem pregătirile finale pentru plecare.

Planul nu-l încânta aproape pe niciunul dintre ei, dar era cel mai bun la care reuşiseră să se gândească. În vreme ce Daeman şi alţi câţiva păzeau pruncul, ei aveau să înceapă evacuarea materialelor şi oamenilor pe o insulă pe care o descoperiseră la cincizeci şi cinci de kilometri în aval de Ardis. Nu era insula paradiziacă pe care dorise Daeman să se faxeze, undeva de cealaltă parte a Pământului, însă insuliţa aceasta stâncoasă se găsea în centrul râului, curenţii erau rapizi în jurul ei şi, cel mai important, terenul putea fi apărat.

Toţi presupuneau că voynicşii se faxau aici cumva, de undeva – deşi verificările zilnice ale nodului-fax Ardis arătau că era tot inoperabil. Asta însemna că exista posibilitatea ca voynicşii să-i urmeze cu uşurinţă, chiar să se faxeze pe insulă. Totuşi cei patruzeci şi opt de supravieţuitori s-ar fi restrâns şi şi-ar fi instalat tabăra într-o depresiune ierboasă aflată în mijlocul insuliţei – cât să vâneze şi să-şi aducă hrana cu sonieul, aşa cum procedau în prezent –, iar insula era atât de mică, încât voynicşii ar fi avut dificultăţi să se faxeze mai mulţi de câteva sute o dată. Pe atâţia, oamenii i-ar fi omorât sau alungat.

Ultimii bărbaţi şi femei care aveau să plece de la Ardis – şi Ada era decisă să fie ultima femeie – aveau să ucidă progenitura Setebos. După aceea voynicşii se vor revărsa peste locul acesta sacru, aidoma unor lăcuste cuprinse de frenezie, dar supravieţuitorii aveau să fie pe insulă şi în siguranţă. În siguranţă pentru câteva ore… bănuia.

Puteau voynicşii să înoate? Ada şi ceilalţi îşi cercetaseră amintirile, căutând orice clipă fugară în care văzuseră unul dintre foştii lor sclavi înotând, de mult, în trecutul îndepărtat dinainte de căderea cerului cu zece luni în urmă, dinainte ca Harman, răposata Savi şi Daeman să fi distrus firmeria împreună cu Insula lui Prospero. Înainte de sfârşitul lumii lor prosteşti de petreceri, faxări permanente şi protecţie. Nimeni nu era sigur dacă văzuse vreodată un voynix înotând.

Dar în adâncul inimii, Ada ştia. Voynicşii înotau. Dacă ar fi fost nevoie, mergeau pe fundul râului, pe sub apă şi prin curenţii puternici. După ce pruncul Setebos murea, vor ajunge la oamenii de pe insuliţă.

Şi atunci supravieţuitorii, dacă aveau să mai existe, trebuiau să

fugă din nou – dar unde? Ea se pronunţase pentru Golden Gate din Machu Picchu, fiindcă îşi reamintea bine că Petyr descrisese voynicşii de acolo care nu puteau intra în bulele ambientale verzi, adunate în ciorchini pe turnurile şi cablurile de suspensie ale podului. Majoritatea celorlalţi nu doriseră însă să meargă la Podul pe care nu-l văzuseră niciodată – era prea departe, călătoria ar fi durat prea mult, aveau să fie captivi în interiorul structurilor din sticlă, sus, la mare înălţime deasupra solului, înconjuraţi de voynicşi.

Ada le povestise că Harman, Petyr, Hannah şi Nimeni/Odiseu ajunseseră la Pod în mai puţin de o oră, ridicându-se mult, la frontiera spaţiului cosmic, după care plonjaseră în atmosferă deasupra continentului sudic. Explicase că sonieul păstrase în memorie planul acela de zbor – un drum la Golden Gate din Machu Picchu avea să dureze doar cu câteva minute mai mult decât coborârea pe râu până la insula stâncoasă.

Dar ei tot nu doriseră să încerce posibilitatea respectivă. Nu încă.

Ada şi Daeman continuau totuşi să facă planuri pentru evacuarea aceea pe distanţă mare.

Pe neaşteptate, de deasupra liniei negre a copacilor din sud-vest se auzi un sunet – un fel de şuierat zăngănit.

Daeman luă puşca de pe umăr şi-i trase piedica.

– Voynicşi! strigă el.

Ada îşi muşcă buza şi uită o secundă de creatura Setebos de la picioarele ei, ale cărei rugăminţi mentale fură acoperite de zgomotele reale. Lângă focul central, cineva suna clopotul principal de alarmă. Oamenii se împleticeau afară din şopronul mare şi din celelalte corturi şi răcneau pentru a-i trezi pe ceilalţi.

– Nu cred! spuse femeia, aproape strigând, astfel ca Daeman s-o audă peste hărmălaie. Nu aşa fac ei.

Când clopotul încetă să dăngănească şi strigătele se stinseră, Ada putu să audă mai clar – era un zgomot mecanic, metalic, scrâşnit… nu asemenea şuierăturilor salturilor şi foşnetelor atacului produse de o mie de voynicşi.

Apoi deveni vizibilă o lumină – un reflector care se lăsa din cer, de la şaizeci-şaptezeci de metri, cu raza şi cercul de lumină dezvăluind ramuri goale, iarbă îngheţată şi înnegrită de foc, zidurile palisadei şi santinelele şocate de pe meterezele rudimentare de acolo.

Sonieul nu avea reflector.

– Luaţi armele! strigă Ada spre grupul care se strânsese în apropiere de focul central.

Unii le aveau deja. Ceilalţi le înhăţară şi le pregătiră.

– Împrăştiaţi-vă! răcni Daeman, alergând către mulţimea adunată laolaltă şi fluturând din braţe. Adăpostiţi-vă!

Ada îi dădu dreptate. Indiferent ce ar fi fost obiectul acela zburător, dacă avea intenţii ostile, nu era nevoie să-l ajute, grupându-se împreună ca nişte ţinte mari şi stupide.

Zumzetul şi scrâşnetul sporiră în asemenea măsură, încât acoperiră până şi clopotul de alarmă, pe care cineva, în mod redundant şi sălbatic, reîncepuse să-l bată.

Ada putea distinge acum un obiect zburător mecanic, mult mai mare decât sonieul lor, dar în acelaşi timp mult mai lent şi mai greoi, care nu avea ovalul alungit al sonieului, ci semăna cu două cercuri neregulate, cu raza reflectorului ţâşnind din cercul frontal. Obiectul se legăna şi oscila, parcă gata să se prăbuşească, totuşi trecu peste zidurile scunde ale palisadei – o santinelă se aruncă pe burtă, ca să evite protuberanţele vehiculului –, patină brutal peste iarba îngheţată, nu tocmai departe de Groapă, se ridică din nou în aer, apoi se aşeză greoi.

Daeman şi Ada porniră în fugă spre el. Ea alerga pe cât de bine îi îngăduiau cele cinci luni de sarcină şi torţa din mână, iar el ridicase arma automată cu fleşete şi o aţintise către formele întunecate care coborau acum din maşinăria de pe sol.

Formele întunecate erau oameni – opt, după numărătoarea rapidă a Adei. Zări feţe pe care nu le recunoscu, însă ultimele două care ieşiră din vehicul, cele care fuseseră la comenzile din partea anterioară a cercului metalic frontal, erau Hannah şi Odiseu – sau Nimeni, aşa cum ceruse să fie numit în ultimele luni înainte să fi fost rănit şi transportat la Pod.

Apoi Ada şi Hannah se îmbrăţişară; amândouă plângeau, dar nou-sosita suspina aproape isteric. Când se opriră, pentru a se uita una la cealaltă, icni:

– Palatul Ardis? Unde-i? Unde-s restul? Ce s-a-ntâmplat? Petyr a păţit ceva?

– Petyr a murit, spuse Ada, simţind indiferenţa propriei ei reacţii emoţionale faţă de cuvinte.

Prea multe orori se petrecuseră într-o perioadă prea scurtă; îşi simţea sufletul maltratat.

– Voynicşii au atacat în forţă la scurt timp după plecarea voastră. Au trecut peste ziduri, folosind pietre ca proiectile. Clădirea a ars. Reman a murit. Peaen a murit…

Recită lista prietenilor vechi care muriseră în decursul atacului şi după aceea.

Hannah – care fusese dintotdeauna subţirică, dar care părea şi mai slabă în lumina torţei – îşi acoperi gura, îngrozită.

– Haide, zise Ada, atingând încheietura lui Nimeni, după care o cuprinse cu braţul pe Hannah pe după umeri. Păreţi înfometaţi. Haideţi la foc – în curând vor fi zorii. Ne faceţi cunoştinţă cu prietenii voştri şi vă dăm ceva de mâncare. Vreau s-aud totul.

Rămaseră în jurul focului până ce răsări soarele iernii, schimbând informaţii pe cât de impasibili reuşeau să fie în circumstanţele acelea. Laman găti o tocană săţioasă şi o mâncară, apoi, din căni din cositor, băură aproape ultima cafea aromată şi tare pe care o găsiseră într-una dintre magaziile doar parţial arse.

Cei cinci oameni noi, trei bărbaţi şi două femei, se numeau Beman, Elian, Stefe, Iyayi şi Susan. Elian era conducătorul, un bărbat complet chel, care avea autoritatea vârstei şi putea să fi fost la fel de bătrân ca Harman. Toţi erau bandajaţi sau fuseseră uşor răniţi şi, în vreme ce ceilalţi vorbeau, Tom şi Siris le îngrijiră rănile cu puţinele spiţerii care mai rămăseseră.

Ada povesti foarte rapid tinerei ei prietene – care, cumva, nu mai părea atât de tânără – şi tăcutului Nimeni despre saga Masacrului Ardis, zilele şi nopţile de pe Piatra Flămândă, nodul-fax care nu mai funcţiona, comasarea voynicşilor, ieşirea din ou a pruncului Setebos şi întemniţarea sa.

– L-am simţit în minte încă dinainte să fi aterizat, rosti încet Nimeni.

Când Hannah începu povestea ei, grecul cu piept de taur şi barbă sură, înveşmântat, în ciuda gerului, doar în tunica lui grosolană, se apropie de Groapă şi privi înăuntru.

– Odiseu a ieşit din crio-nişa de recuperare la trei zile după ce Ariel l-a luat pe Harman, spuse tânăra cu păr negru şi ochi strălucitori. Voynicşii au continuat să încerce să intre, dar Odiseu m-a liniştit că nu vor reuşi atât timp cât era activat câmpul de fricţiune nulă. Am mâncat, am dormit…

Aici Hannah îşi plecă ochii câteva momente şi Ada ştiu că cei

doi făcuseră mai mult decât să doarmă.

– Îl aşteptam pe Petyr să se-ntoarcă şi să ne ia, aşa cum promisese, dar după o săptămână Odiseu a început să lucreze, încercând să asambleze fragmentele de sonieuri şi alte maşini zburătoare pe care le văzusem în garaj... hangar... nu ştiu ce nume poartă. Eu am făcut majoritatea sudurilor, iar el s-a ocupat de plăcile de circuite şi a pus în funcţiune sistemul de propulsie. Când n-am mai avut componente, am scotocit prin restul bulelor de la Golden Gate şi prin încăperile secrete. Odiseu a reuşit să facă vehiculul să plutească şi să zboare niţel în interiorul hangarului – în principal, este alcătuit din două maşini zburătoare de tip servitor numite plutaeriene, care n-au fost concepute pentru călătorii pe distanţe mari –, însă am întâmpinat probleme cu sistemele de direcţie şi comandă. Până la urmă Odiseu a trebuit să demonteze o parte dintr-o IA secundară, care opera o parte din bucătăria Podului: a păstrat secţiunile pentru gătire şi reţete, dar le-a supus lobotomiei ca să se poată ocupa de navigaţie şi păstrarea altitudinii. Nu-i prea amuzant să zbori cu ea – vrea întruna să ne pregătească micul dejun şi sugerează reţete.

Ada şi câţiva oameni râseră. Pe Hannah o ascultau mai bine de o duzină de supravieţuitori, printre care Greogi, ciungul Laman, Ella, Edide, Boman şi cei doi medici. Cei cinci nou-sosiţi răniţi mâncau tocană caldă şi ascultau în tăcere. Zăpada al cărei iz îl simţise Ada cu ore în urmă sosi acum sub forma unei ninsori line, fără să se depună însă pe sol. Printre norii ce alergau pe cer se strecurară chiar şi raze de soare.

– În cele din urmă, când am fost siguri că Ariel nu-l mai aducea pe Harman şi că nici Petyr sau vreunul dintre voi nu se întorcea să ne recupereze, am umplut pluta cu provizii – am adus şi mai multe arme, pe care le-am găsit în altă încăpere secretă –, am deschis uşile hangarului şi am pornit spre nord, sperând că repulsoarele ne vor menţine în văzduh şi că sistemul rudimentar de navigaţie ne va aduce aproximativ în vecinătatea Ardisului.

– Când a fost asta, ieri? întrebă Ada.

– Acum nouă zile, răspunse Hannah.

Văzând reacţia de şoc a Adei, tânăra continuă:

– Aparatul ăsta zboară *foarte* încet, cu viteza maximă de optzeci, poate cel mult o sută de kilometri pe oră. Şi a avut probleme. Am pierdut majoritatea proviziilor de alimente, când

am căzut realmente în mare, acolo unde Odiseu spune că a fost cândva Istmul Panama. Din fericire, el ataşase flotoare plutei, astfel că a funcţionat ca o plută adevărată pentru câteva ore, până am lestat şi Odiseu a repus în funcţiune sistemele de zbor.

– Pe atunci îi aveaţi cu voi pe Elian şi pe ceilalţi? întrebă Boman.

Hannah clătină din cap, mai sorbi cafea şi se ghemui peste cana fierbinte din cositor, ca şi cum i-ar fi oferit căldura necesară.

– După ce am traversat Marea Istmului, a trebuit să ne oprim pe coastă. Acolo exista o comunitate nod-fax – cred că tu ai fost acolo, Ada: Hughes Town. Era un zgârie-nori din plasbeton, acoperit cu multă iederă.

– Am fost cândva acolo, la o petrecere Trei Douăzeci, încuviinţă ea.

Îşi aminti vederea mării de pe o terasă aflată tocmai în vârful turnului acela. Era tânără, încă nu împlinise cincisprezece ani, cam în perioada în care-l întâlnise prima dată pe dolofanul „văr” Daeman, şi-şi reamintea din vremea aceea trezirea propriei ei senzualităţi.

Elian îşi drese glasul. Bărbatul avea cicatrice livide pe faţă, antebraţe şi mâini, iar hainele îi erau mai degrabă o masă de zdrenţe rupte, însă degaja o autoritate vădită.

– Când voynicşii au atacat acum o lună, rosti el cu glas blând, dar profund, eram peste două sute de oameni. Nu aveam arme, dar Turnul principal din Hughes Town era prea înalt ca ei să sară pe el, ceva de pe suprafaţa lui exterioară le îngreuna căţăratul, iar terasele ieşite în cornişă uşurau apărarea într-o măsură mai mare ca oricare alt loc în care ne-am fi putut retrage. Am baricadat scările – energia elevatoarelor dispăruse desigur de mult, la Căderea Cerurilor – şi am folosit drept arme orice am găsit: scule ale servitorilor, răngi de fier, arcuri şi săgeţi rudimentare, încropite din cabluri metalice, şi arcuri în foi de la landouri şi droşte – absolut orice. Voynicşii i-au omorât pe cei mai mulţi dintre noi, vreo şase au reuşit să ajungă la pavilionul pentru faxare şi au plecat după ajutor înainte ca faxarea să înceteze, iar alţi cinci şi cu mine am rămas la ultimul etaj din Hughes Town, blocaţi de cinci sute de voynicşi. De cinci zile nu mai aveam mâncare şi de două zile nu mai aveam apă, când am văzut plutaeriana lui Nimeni şi Hannah apărând greoaie

deasupra golfului.

– A trebuit să lestăm alte alimente şi produse medicale, ba chiar şi majoritatea armelor şi muniţiei, pentru a compensa surplusul de greutate, spuse Hannah ruşinată. Şi a trebuit să mai aterizăm de trei ori ca să facem reparaţii. Dar în cele din urmă ne-a adus aici.

– Cum a ştiut sistemul de navigaţie să găsească Ardisul? întrebă Casman.

Supravieţuitorul slab şi bărbos din Ardis fusese dintotdeauna interesat de maşinării.

– N-a ştiut, izbucni Hannah în râs. Abia dac-a găsit ceea ce Odiseu numeşte America de Nord. El ne-a călăuzit aici – Odiseu –, urmând mai întâi un râu mare, căruia i-a spus Mississippi, apoi râul nostru Ardis, căruia îi spune Leanoka sau Ohio. După care v-am văzut focul.

– Aţi zburat noaptea? întrebă Ada.

– N-am avut încotro. În pădurile din sudul Ardisului erau prea mulţi dinozauri şi machairodus pentru a risca să aterizăm mult timp. Am pilotat toţi pe rând, în vreme ce Odiseu moţăia. Acum însă n-am mai închis ochii de peste şaptezeci şi două de ore.

– Pare a fi iarăşi… bine, zise Ada.

Hannah încuviinţă.

– Crio-nişa de recuperare i-a vindecat majoritatea rănilor cauzate de voynicşi. A fost bine că l-am dus la Pod. Altfel ar fi murit.

Ada rămase tăcută un minut, gândindu-se la felul în care decizia aceea i-l luase pe Harman. Parcă citindu-i gândurile, tânăra urmă:

– L-am căutat pe Harman. Deşi Odiseu era sigur că Ariel l-a teleportat cuantic undeva hăt departe – asta-i ca un fel de faxare, dar mai puternică, aşa cum făceau zeii în drama turin –, am survolat ruinele Machu Picchu de jos, de sub Golden Gate, ba am căutat chiar şi în lungul râurilor, cascadelor şi văilor. N-am văzut nicio urmă.

– El trăieşte, rosti Ada simplu.

Îşi atinse pântecul bombat, când spuse cuvintele acelea. Aşa făcea mereu – nu era doar o parte din legătura ei cu Harman, ci părea să-i confirme corectitudinea intuiţiei. Era aproape ca şi cum copilul nenăscut al Adei ştia că Harman trăia… undeva.

– Da, zise Hannah.

– Aţi văzut şi alte comunităţi nod-fax? întrebă Loes. Alţi supravieţuitori?

Hannah scutură din cap. Ada observă că părul întotdeauna scurt al tinerei ei prietene crescuse.

– Ne-am oprit la alte două noduri între Hughes Town şi Ardis. Noduri de populaţie mică: Stejarul Viu şi Hulmanica. Ambele fuseseră atacate de voynicşi – mai rămăseseră doar carcase ale creaturilor şi oseminte umane, nimic mai mult.

– Câţi oameni crezi c-au murit acolo? întrebă Ada încetişor.

Hannah strânse din umeri şi sorbi restul de cafea.

– Patruzeci-cincizeci cu totul, răspunse ea, cu lipsa totală de sentimente comună tuturor supravieţuitorilor din Ardis. Nici pe departe ca dezastrul de aici, adăugă, şi privi în jur. Simt ceva care-mi zgândăreşte mintea ca o amintire neplăcută.

– Ăla-i micul Setebos, explică Ada. Vrea să intre în minţile noastre şi să iasă din Groapă.

Întotdeauna se gândea la temniţa creaturii ca fiind „Groapa”, cu „G” mare.

– Nu vă temeţi că mama... tatăl lui... mă rog, orice ar fi creatura din Craterul Paris pe care-a văzut-o Daeman, va veni după el?

Ada privi către Daeman, care stătea lângă Groapă şi vorbea cu Nimeni.

– Marele Setebos încă nu şi-a făcut apariţia. Ne îngrijorează mai mult ce va face cel mic.

Le descrise felul în care creatura cu mii-de-mâini părea să sugă energie din pământul pe care vreun om murise în mod tragic.

Hannah se înfioră, deşi razele soarelui deveniseră mai puternice.

– Am văzut voynicşii în păduri, cu reflectorul, zise ea încet. Erau nenumăraţi. Şiruri după şiruri. Stăteau pur şi simplu locului, sub copaci şi în lungul coamelor; cei mai apropiaţi de noi cred că erau la vreo trei kilometri. Ce intenţionaţi să faceţi?

Ada îi povesti planul cu insula. Elian îşi drese din nou glasul.

– Scuză-mă, rosti el, nu este treaba mea şi ştiu că nu votez aici, dar mi se pare că insula aceea v-ar aduce în situaţia pe care am avut-o noi în turn. Voynicşii vor veni întruna – iar aici, în jurul vostru, sunt mult mai mulţi decât am avut noi – şi veţi muri, unul câte unul. Pare mai logic un loc cum este Podul despre care ne-a povestit Hannah.

Ada aprobă din cap. Deocamdată nu dorea să argumenteze strategiile – prea mulţi dintre supravieţuitorii de la Ardis care ascultau, stând în jurul lor, ar fi votat pentru insulă.

– Ba *vei vota* aici, Elian, alese ea să spună. Voi toţi veţi vota. Acum faceţi parte din comunitatea noastră – la fel ca oricare alt refugiat pe care-l vom mai găsi – şi aveţi acelaşi drept la vot ca mine. Îţi mulţumesc pentru opinia ta. La masa de la amiază, vom discuta toţi despre asta, ba chiar şi santinelele vor vota prin intermediari. Până atunci însă cred c-ar trebui să vă odihniţi.

Elian, Beman, blonda Iyayi – care, cumva, rămăsese frumoasă, în ciuda zgârieturilor şi zdrenţelor –, femeia scundă şi tăcută numită Susan şi voinicul bărbos Steve încuviinţară şi plecară cu Tom şi Siris să caute nişte paturi goale sub prelată.

– Şi tu ar trebui să te culci, zise Ada atingând antebraţul lui Hannah.

– Ce-ai păţit la mână?

Ada îşi privi ghipsul grosolan şi pansamentul murdar.

– Mi-am scrântit-o în timpul luptelor de-aici. Nimic grav. Este interesant faptul că voynicşii au dispărut de la Golden Gate din Machu Picchu. Mă face să mă gândesc că ne războim cu un număr finit de creaturi… vreau să spun, dacă voynicşii trebuie să se mute dintr-un loc în altul.

– Un număr finit, fu de acord Hannah. Totuşi, Odiseu este de părere că există peste un milion de voynicşi, pe când noi, oamenii, nu suntem nici o sută de mii.

Făcu o pauză scurtă, apoi adăugă:

– O sută de mii înainte să fi început masacrele.

– El are vreo idee despre motivul pentru care ne ucid? întrebă Ada, ţinând-o acum de mână.

– Cred că da, însă nu mi-a zis. Sunt multe lucruri pe care le ţine doar pentru el.

Ăsta-i eufemismul numărul unu din Primul Douăzeci, gândi Ada. Cu glas tare, rosti:

– Îmi pari epuizată, scumpo. Cred c-ar trebui neapărat să te culci.

– Când se culcă şi Odiseu, răspunse Hannah, privind-o cu sfiala, sfidarea şi mândria unei tinere îndrăgostite.

Ada aprobă fără un cuvânt. Daeman se apropie de foc.

– Ada, putem discuta un minut?

Femeia o atinse pe Hannah pe umăr, după care se sculă greoi

şi-l urmă până la Groapă, unde rămăsese Nimeni. Fără să fie mult mai înalt decât ea, bărbatul căruia îi ziceau cândva Odiseu era atât de solid şi de musculos, încât radia putere. Prin tunica deschisă, îi zărea firele sure de păr creţ de pe piept.

– Ne admirai animalul de companie?

Nimeni nu zâmbi. Se scarpină în barbă, privi în Groapă la creatura straniu de liniştită, apoi reveni cu ochii săi negri spre ea.

– Trebuie să-l omorâţi.

– Asta intenţionăm.

– Cât mai repede. Făpturile astea nu sunt atât copii ai adevăratului Setebos, cât mai degrabă păduchi.

– Păduchi? repetă Ada. Îi aud gândurile…

– Şi le veţi auzi tot mai tare, până va ieşi de-aici – probabil că este deja în stare, dacă ar vrea – şi vă va suge energia şi sufletele din trupuri.

Ada clipi şi se uită în Groapă. Creierul cu două emisfere al pruncului se zărea numai ca o strălucire sură. Acum era pe fundul Gropii, cu tentaculele şi mâinile retrase, cu mâinile mobile cuibărite sub corpul său acoperit de mucus, ţinându-şi închişi ochii numeroşi.

– După ce ouăle au clocit, din ele ies făpturile astea, continuă Nimeni/Odiseu, care sunt un fel de cercetaşi pentru adevăratul Setebos. Nu cresc mai mult de şase metri în lungime. Ele găsesc… mâncarea… în sol şi după aceea se întorc la adevăratul Setebos. Nu ştiu cum călătoresc atât de departe, probabil prin Găuri Brane – asta nu-i încă destul de mare ca să deschidă una –, iar când îi raportează, marele Setebos le mulţumeşte pentru informaţie şi le mănâncă, absorbind răul şi teroarea pe care… copiii… ăştia le-au supt din lume.

– De unde ştii atât de multe despre Setebos şi… păduchii lui?

Nimeni clătină din cap, ca şi cum ar fi fost un amănunt prea lipsit de importanţă pentru a se ocupa acum de el.

Şi când intenţionezi s-o tratezi pe Hannah cea dulce cu iubirea şi atenţia pe care le merită, porc de bărbat ce eşti? gândi Ada.

– Nimeni vrea să ne spună… să ne roage… ceva important, interveni Daeman, părând îngrijorat.

– Trebuie să iau sonieul, zise Nimeni.

Femeia clipi iarăşi.

– Unde?

– Sus, la inele.
– Pentru cât timp?
Se gândea *Nu poţi să iei sonieul!* şi era convinsă că Daeman gândea la fel.
– Nu ştiu, răspunse Odiseu cu accentul său aparte.
– Ei bine, începu Ada, nici nu se pune problema să-l iei. Avem nevoie de el ca să scăpăm de-aici. Avem nevoie de el pentru vânătoare. Avem nevoie de el pentru…
– Trebuie să iau sonieul, repetă Nimeni. Este unica maşină de pe continentul ăsta care mă poate duce sus şi n-am timp să zbor în China sau altundeva, să caut alta. Iar din cauza *calibanilor,* de acum este imposibil de intrat în Bazinul Mediteranean.
– Ei bine, repetă Ada, auzind tonul de încăpăţânare dur ca piatra care-i susţinea rareori vocea, pur şi simplu nu poţi să iei sonieul. O să murim toţi.
– Asta nu-i atât de important în clipa de faţă, rosti războinicul cu barbă sură.
Femeia începu să râdă, însă sfârşi doar prin a se holba, cu gura parţial deschisă de uimire.
– Pentru *noi,* este important. Noi vrem să trăim.
El clătină din cap, de parcă femeia nu înţelesese.
– Niciun om de pe planeta asta nu va mai trăi, dacă nu ajung sus la inele… şi încă azi. Am nevoie de sonie. Dacă pot, o să-l aduc înapoi sau o să vi-l trimit. Dacă nu… oricum n-o să mai conteze.
Ada regretă că nu avea o armă cu fleşete. Se uită la a lui Daeman – încă n-o pusese pe umăr, ci o ţinea nepăsător în mână. Odiseu nu părea să aibă vreo armă asupra lui, dar ea ştia cât de puternic era.
– Am nevoie de sonie, repetă Nimeni. Azi. Acum.
– Nu, zise Ada.
În adâncul Gropii, orfanul cu mii-de-mâini începu brusc să emită un sunet tânguitor, pufnitor şi tuşit, care se sfârşi într-un zgomot care semăna foarte mult cu un râset omenesc.

70

O furtună se dezlănţuise hăt deasupra lor. Inelele orbitale şi stelele dispăruseră de mult şi fulgerele luminau pereţi verticali de apă din ambele părţi, ca şi spintecătura alburie a Breşei, care

se întindea atât de mult în depărtare spre est şi vest, încât un fulger nu dura suficient pentru a-i arăta imensitatea.

Acum însă licăririle fulgerelor se suprapuneau, cu tunetele explodând şi răsunând în ecouri în lungul coridorului restricţionat energetic prin apă, şi, întins pe spate, confortabil în sacul de dormit din mătase subţire şi termopidermă, Harman putea să vadă valurile la cincizeci de etaje deasupra, ridicându-se vreo alţi treizeci de metri şi spărgându-se, în vreme ce Oceanul Atlantic era lovit de frenezia vijeliei. Norii învolburaţi şi şfichiuiţi de vânt se aflau la numai o sută de metri deasupra valurilor uriaşe. Şi în timp ce adâncurile întunecate de ambele părţi rămâneau calme, aici, la peste o sută cincizeci de metri sub suprafaţă, putea distinge straturile agitate, mult deasupra sa. La fel de agitate erau şi punţile-pâlnie – nu avea un nume mai bun pentru tuburile şi conurile de apă, transparente şi restricţionate energetic, care conectau Atlanticul din sudul Breşei cu cel din nordul ei, iar Moira le numea simplu „conducte”. Asemenea punţi-pâlnie erau vizibile la şaizeci de metri deasupra fundului uscat al Breşei, vizibilă când fulgerul licărea, la opt sute de metri către vest de locul unde campaseră şi la un kilometru şi jumătate în urma lor, spre est. Ambele tuneluri erau în plină activitate, cu cantităţi uriaşe de apă înspumată năvălind dintr-o parte a Breşei către cealaltă. Bărbatul se întrebă dacă volumul de apă împins peste Breşă era mai mare în timpul furtunilor. Cu certitudine, mai multă apă cădea acum peste ei – zidurile energetice opreau talazurile înalte să se reverse şi să-i înece, dar picăturile pluteau în jos ca o ceaţă fină. Harman îşi vârâse hainele în rucsac, care era complet impermeabil, aşa cum descoperise, la fel ca sacul de dormit subţire ca pielea, totuşi păstrase deschisă masca osmotică din gluga termopidermei şi faţa îi era umedă. De câte ori îşi lingea buzele, simţea gustul sării.

Trăsnetul lovi fundul Breşei la nici o sută de metri de ei. Şocul tunetului vibră molarii bărbatului.

– N-ar trebui să plecăm de-aici? strigă el spre Moira, care era în propria-i termopidermă – se dezbrăcase în pielea goală şi îmbrăcase termopiderma în faţa lui, fără nicio stânjeneală, ca şi cum ar fi fost amanţi, ceea ce, îşi dădu el seama, înroşindu-se, fuseseră.

– Ce? ţipă femeia.

Vocea lui se pierduse în spargerea talazurilor şi mugetele

tunetelor.

– *N-AR TREBUI SĂ PLECĂM DE-AICI?*

Ea se trase cu sacul de dormit mai aproape şi se întinse pentru a-i vorbi chiar în ureche. Îşi lăsase şi ea faţa dezvelită şi stătea întinsă peste sac, iar pâcla îmbibase stratul exterior al termopidermei perfect mulate pe piele, punându-i în evidenţă toate coastele şi proeminenţele oaselor bazinului.

– Singurul loc sigur unde-am putea pleca, rosti Moira tare lângă urechea bărbatului, este sub apă. Acolo, pe fundul oceanului, am fi feriţi de trăsnete. Vrei?

Harman nu voia. Gândul de a păşi prin bariera de câmp de forţă în bezna aceea aproape absolută şi în presiunea teribilă – chiar dacă termopiderma fermecată avea să-l ferească de înec sau strivire – nu era unul pe care să dorească să-l aplice în noaptea asta. În plus, furtuna parcă se mai domolise. Valurile păreau înalte doar de douăzeci-douăzeci şi cinci de metri.

– Nu, mulţumesc! îi strigă Moirei. Îmi asum riscul de-aici.

Se şterse pe faţă şi-şi puse masca osmotică subţire cât o peliculă. Îi venea mai uşor să se concentreze dacă nu simţea usturimea sării în ochi şi în gură.

Şi trebuia să se concentreze asupra foarte multor lucruri. Încă se străduia să-şi ordoneze noile funcţii.

Multe dintre funcţiile acelea recent dobândite – deşi „identificate” ar fi fost un cuvânt mai potrivit – îi fuseseră interzise laolaltă cu capacitatea de faxare liberă. De pildă, vedea clar în ce fel putea să acceseze logosfera pentru a obţine informaţii sau pentru a comunica, de oriunde, cu oricine, însă funcţiile respective fuseseră întrerupte de entitatea care controla în prezent inelele orbitale.

Alte funcţii îşi îndeplineau rolul perfect, dar nu-i sporeau neapărat liniştea sufletească. Exista o funcţie de monitorizare medicală, care, când era interogată, îl anunţa şi-i arăta că dieta din batoane alimentare şi apă va duce la avitaminoză, dacă o continua mai mult de trei luni. Îl informa de asemenea că în rinichiul stâng i se acumula calciu – care va duce într-un an, sau mai puţin, la un calcul –, că de la ultima sa vizită în firmerie îi apăruseră doi polipi în colon, că muşchii i se deteriorau din cauza vârstei – la urma urmelor, trecuseră zece ani de la precedenta lui „reglare” în firmerie, că un virus streptococic nu izbutea să-şi dezvolte o colonie în gâtul lui din cauza defensivelor sale

genetice, că tensiunea arterială era prea ridicată şi că pe plămânul stâng exista o umbră foarte slabă, care ar fi necesitat atenţie imediată din partea senzorilor firmeriei.

Grozav, gândi Harman, şi-şi frecă pieptul acoperit de termopidermă, de parcă umbra foarte slabă despre care era sigur că era cancer pulmonar începuse deja să doară. *Ce să fac cu informaţiile astea? Actualmente firmeriile îmi sunt niţel cam inaccesibile.*

Alte funcţii serveau scopuri imediate. În ultimele zile bărbatul descoperise că deţinea o funcţie reluare prin intermediul căreia putea retrăi cu claritate uimitoare – mult mai apropiată de o trăire reală decât de o rememorare – orice clipă sau eveniment din viaţa sa, indicând cu precizie amintirea într-un fascicul proteinic de memorie, în loc s-o facă în creier, încărcând-o şi pornind reluarea din secunda dorită. Rederulase deja de nouă ori câteva minute din prima lui întâlnire cu Ada (memoria nu i-ar fi putut spune că ea purtase o rochie albastră în seara când o cunoscuse la o petrecere faxare) şi rederulase de peste treizeci de ori momente din ultimul lor act de iubire. Moira chiar comentase asupra privirii lui fixe şi mersului de robot, când rederula. Ea ştia ce făcea bărbatul, mai ales că nici termopiderma, nici hainele exterioare nu-i ascunseseră reacţia corpului.

Harman avea destulă inteligenţă ca să înţeleagă că funcţia aceasta clădea dependenţă şi că trebuia s-o folosească cu foarte, foarte multă grijă – mai ales când mergea pe fundul oceanului –, totuşi revenise la unele dialoguri pe care le purtase cu Savi, pentru a extrage date suplimentare din ceea ce le spusese ea despre trecut, sau despre inelele orbitale, sau despre lume – lucruri care atunci păruseră lipsite de sens ori misterioase, dar care erau mult mai clare acum, după vitrina de cristal. Înţelese de asemenea, cu mare tristeţe, că Savi lucrase cu informaţii incomplete în secolele în care încercase să ajungă la inelele orbitale pentru a negocia cu post-oamenii, şi că nu avusese habar despre adevăratele nave spaţiale depozitate în Bazinul Mediteranean sau despre modul adecvat de a-l contacta pe Ariel prin intermediul conexiunilor private ale lui Prospero din logosferă.

Vederea aşa de clară a lui Savi în reluare îl făcu de asemenea să înţeleagă cu cât era mai tânără această iteraţie-Moira a

trupului şi feţei ei, dar în acelaşi timp şi cât de mult semănau cele două femei.

Harman parcurse şi celelalte funcţii. Proxnet, farnet şi allnet nu mai erau accesibile, alături de faxare şi logosferă – în mod evident, funcţiona tot ce era intern şi nu funcţiona nimic din ceea ce necesita utilizarea sistemului planetar de sateliţi, acumulatorilor masici orbitali, transmiţătoarelor de date şi faxări şi aşa mai departe.

Dar de ce îl anunţau indicatorii lui interni că funcţia-siglare nu mergea? Harman ar fi crezut că siglarea era la fel de dependentă de corp ca monitorizarea medicală, care funcţiona perfect. Oare funcţia-siglare depindea cumva de sateliţii-relee? Datele căpătate de la vitrina de cristal nu-i explicau asta.

– Moira? strigă el.

Abia atunci îşi dădu seama că furtuna trecuse aproape complet şi că, exceptând bubuiturile valurilor de hăt deasupra, vacarmul încetase. De asemenea, purta masca osmotică, cu microfon înglobat, astfel că sărmana femeie îi auzise ţipătul în căştile glugii.

Îşi scoase masca osmotică şi inspiră din nou izul bogat al oceanului.

– Ce este, plămân-de-oţel? replică Moira cu glas încet.

Sacul ei de dormit era la nici un metru şi jumătate depărtare.

– Dacă folosesc funcţia de partajare prin atingere cu soţia mea – cu Ada –, când ajung acasă, copilul meu încă nenăscut va primi de asemenea informaţiile respective?

– Ce faci, tânărul meu Prometeu, îţi numeri fetuşii puişori înainte să fi ieşit din găoace?

– Răspunde-mi dracu’ la-ntrebare, da?

– Va trebui să-ncerci. În clipa asta nu-mi reamintesc parametrii de design şi n-am partajat niciodată prin atingere cu gravidele, iar noi, post-oamenii zei, nu putem rămâne însărcinaţi – în privinţa asta nu ne-ajută deloc faptul că toţi am fost femei –, aşa că-ncearcă, dacă şi când ajungi acasă. Îmi reamintesc totuşi că în funcţia genetică partajare prin atingere existau filtre de protecţie. Nu poţi să reverşi informaţii dăunătoare peste un fetus sau copil – de exemplu, să-i rederulezi momentul concepţiei sale. Nu vrem ca ţâncul să-şi petreacă următorii treizeci de ani în terapie, nu?

Harman ignoră sarcasmul. Îşi frecă obrajii ţepoşi. Se bărbierise

înainte de a începe călătoria aceasta – cu mai bine de zece luni în urmă, pe Insula lui Prospero, învăţase că gluga termopidermei nu era prea confortabilă peste barbă –, însă două zile de tuleie îi hârşâiau sub palmă.

– Tu ai toate funcţiile pe care ni le-aţi dat? i se adresă Moirei, adăugând abia în ultima secundă inflexiunea urcătoare a întrebării.

– Dragul meu, toarse femeia. Ne crezi proşti? Crezi că le vom da simplilor oameni de stil-vechi vreo abilitate pe care n-am avea-o noi?

– Prin urmare, aveţi mai multe decât noi. Mai multe decât suta asta pe care ne-aţi implementat-o?

Moira nu răspunse.

Harman descoperise nanocamere şi receptoare audio complexe încorporate în celulele pielii sale. Anumite fascicule proteinice legate prin ADN-uri puteau stoca datele lor vizuale şi audio. Alte celule fuseseră modificate în transmiţători bioelectronici – adecvaţi doar pe rază scurtă, deoarece funcţionau pe baza energiei propriilor lui celule, totuşi suficient de puternici pentru ca semnalul să fie receptat, amplificat şi retransmis.

– Drama turin, rosti el cu glas tare.

– Ce-i aia? întrebă Moira somnoroasă.

Femeia post-om moţăia deja.

– Am priceput cum aţi transmis imaginile din Ilion – mai exact, cum au procedat surorile tale zei travestite – şi cum le-am putut noi recepta prin intermediul ţesăturilor turin.

– Da… bravo, zise Moira şi adormi la loc.

Harman înţelese că lui nu-i mai trebuia o ţesătură turin ca să recepteze asemenea transmisiuni. Utilizând protocoalele vocale ale logosferei şi conexiunea aceasta multimedia, putea partaja date atât vocale, cât şi complet senzoriale, cu orice altă fiinţă umană care oferea voluntar fluxul input pentru o legătură ascendentă.

Cum ar fi oare să fiu legat cu Ada, în timp ce facem dragoste? se întrebă, apoi se mustră că era un bătrân pervers. *Un bătrân pervers şi obsedat,* se corectă el.

Pe lângă funcţia logosferă, putea declanşa altă funcţie care oferea o interfaţă senzorială complicată cu biosfera. Deoarece depindea de sateliţi şi era pusă momentan sub semnul

interdicţiei, se limită la a emite presupuneri asupra felului în care acţiona şi era percepută. Oare semăna cu o conversaţie cu Ariel sau deveneai pur şi simplu totuna cu păpădiile şi păsările colibri? Ar fi putut să comunice direct şi la distanţă cu Omuleţii Verzi? Redevenit serios, îşi aminti că Prospero spusese că Ariel îi folosea pe OV ca să ţină la respect miile de *calibani* ce atacau sudul Vechii Europe şi întrezări imediat felul în care ar fi utilizat conexiunea respectivă pentru a-i ruga pe *zeki* să-i ajute în lupta împotriva voynicşilor.

Căutarea funcţiilor îi sporea durerea de cap. Aproape accidental, îşi verifică funcţia de monitorizare medicală şi văzu că, într-adevăr, nivelurile de adrenalină şi tensiune arterială îi erau îndeajuns de ridicate ca să-i dea migrena de care suferea de două săptămâni. Accesă altă funcţie medicală – mai practică decât simpla monitorizare – şi, cu grijă, îngădui unor substanţe chimice să-i fie eliberate în sistem. Vasele de sânge din gât i se dilatară şi relaxară. Căldura reveni în vârfurile îngheţate ale degetelor. Migrena se diminuă.

Un adolescent ar beneficia din plin de funcţia asta, să îndepărteze orice erecţii nedorite, gândi Harman. Îşi dădu seama că era cu adevărat un bătrân pervers şi obsedat.

Deşi nu chiar atât de bătrân, îşi spuse. Monitorul medical îl anunţase că avea corpul unui bărbat obişnuit de treizeci şi unu de ani… este drept, uşor ieşit din formă fizică.

Alte funcţii îi plutiră pe lista mentală: rezoluţia ambiguităţii figurilor, amplificarea empatiei, o alta pe care o numi funcţia „luptătorului în transă” – o creştere temporară la niveluri maxime a adrenalinei şi a tuturor celorlalte capacităţi fizice şi de multiplicare a puterii, probabil pentru a fi folosită ca atu final într-o luptă, ori dacă trebuia să ridici o greutate de o tonă sau două de pe copilul tău. Pe lângă funcţia de reluare a memoriei, deja utilizată şi răsutilizată, Harman constată că putea să rederuleze şi date căpătate de la altă persoană prin intermediul funcţiei partajare. O altă funcţie îi îngăduia să-şi treacă corpul într-un soi de hibernare, o încetinire temporară a metabolismului până în punctul de stază. Îşi dădu seama că acela nu constituia un mod rapid de a moţăi, ci fusese gândit în scopul folosirii cu un artefact de felul sicriului de cristal din Taj Moira, dacă trebuia să rămâi viu, însă nemişcat perioade lungi – în cazul Moirei, perioade *foarte* lungi –, fără să suferi de escare, atrofii musculare, halenă

şi celelalte efecte secundare ale obişnuitei stări de inconştienţă umane. Harman înţelese imediat că adevărata Savi utilizase funcţia aceasta de multe ori în crio-nişa ei temporală din Golden Gate din Machu Picchu, şi din alte părţi, pentru a supravieţui şi prospera în cele paisprezece secole cât se ascunsese de voynicşi şi de post-oameni.

Existau multe alte funcţii – unele dintre ele extrem de ciudate –, dar concentrarea necesară să le exploreze îi readucea migrena. Harman închise partea aceea a creierului său restul nopţii.

Imediat asupra lui se revărsară informaţii senzoriale mai puternice. Bubuiturile talazurilor de deasupra.

O strălucire fotoluminescentă-fitoplanctonică din straturile superioare ale Atlanticului, care, pentru ochii lui obosiţi, aducea cu o auroră boreală subacvatică.

Cerul de deasupra oceanului era de asemenea un spectacol de lumină – însă acum nu erau trăsnete cer-apă, ci fulgere în interiorul norilor, explozii silenţioase, care arătau complexitatea fractală a norilor învolburaţi, de parcă ar fi fost iluminaţi pe dinăuntru. Pulsaţiile şi exploziile acestea de lumină erau tăcute – nici cel mai vag indiciu de tunet nu ajungea la micul lui sac de dormit de pe fundul Breşei Atlantice –, aşa încât Harman încrucişă palmele la ceafă şi se mulţumi să privească spectacolul, apreciind în acelaşi timp şi efectul fulgerelor din nori peste suprafaţa în continuare clocotitoare a oceanului.

Configuraţii… Configuraţii peste tot… Toate aparţineau naturii şi universului, toate dansau pe muchia haosului, stopate de graniţe fractale şi de un miliard de protocoale algoritmice ascunse şi cablate fizic în totul şi în toate interacţiunile, însă frumoase – oh, atât de frumoase! Îşi dădu seama că exista cel puţin o funcţie pe care n-o explorase şi care-i putea ordona majoritatea acestor configuraţii mult mai bine decât simplele simţuri şi sensibilităţi umane evoluate, dar probabil că ar fi fost o funcţie inaccesibilă, care necesita conexiuni cu inelele orbitale, şi în plus… Harman nu avea nevoie de o funcţie amplificată genetic să aprecieze frumuseţea pură a acestui spectacol silenţios din mijlocul Atlanticului, pus în scenă exclusiv pentru el.

Stătu pe fundul Breşei, cu mâinile la ceafă, şi rosti o rugăciune pentru Ada şi posibilul lui fiu sau fiică. (Funcţiile Adei, când ea avea să le activeze, aveau să-i comunice sexul fătului.) Îşi dorea

să poată fi alături de ea acum. Se rugă Domnului, la care nu se gândise de fapt aproape niciodată – Zeul Tăcere, de care Setebos şi sluga lui, Caliban, se temeau mai mult ca de orice, după cum spusese monstrul pe Insula lui Prospero – şi se rugă doar ca iubita lui Ada să rămână bine şi sănătoasă şi pe cât de fericită o îngăduiau circumstanţele teribile ale acestor vremuri şi despărţirea lor.

Pe când adormea, Harman auzi şuierăturile şi sforăitul Moirei. Surâse, lunecând în somn. O mie de ani de nanocite post-oameni şi rearanjare inteligentă a ADN-ului nu-i vindecase de sforăit. Dar, desigur, vina o purta corpul omenesc al lui Savi, care…

Bărbatul adormi în mijlocul gândului.

71

Ahile îşi doreşte să fie mort.

Aerul este atât de otrăvitor şi dens aici, în Tartar, plămânii îi ard în asemenea hal, ochii îi lăcrimează şi-l dor atât de rău, pielea şi măruntaiele se simt ca şi cum ar fi gata, şi simultan, să facă explozie şi implozie din cauza presiunii, femeia-monstru Oceanidă îl poartă aşa de strâns, zdrobindu-i coastele în pumnul cu degete cât coapsa ucigaşului-de-oameni, iar perspectiva lui despre viitor este atât de nenorocit de-nceţoşată, încât îşi doreşte să poată muri odată şi să termine cu toate.

Însă Ursitele cuantice nu-i vor permite opţiunea aceasta. Căţeaua lui de mamă zeiţă, ştoalfa de Thetis, care pretinsese iubire pentru tatăl lui – bărbatul pe care el îl cinstise întotdeauna ca fiindu-i tată, Peleus – şi după aceea se culcase cu Zeus, ca o târfă acvatică ce era, îl ţinuse în Focul Celest şi crease un punct de singularitate cuantică pentru moartea lui – la care se ajungea doar prin acţiunea lui Paris din Ilion, acum mort şi incinerat – şi asta, cum se zice, asta era şi gata.

Aşa încât el suferă şi încearcă să se concentreze asupra celor ce se întâmplă în exteriorul sferei lui de durere şi disconfort, strâmtă şi care va face rapid implozie.

Cele trei fiice ale lui Okeanos – Titanele gigantice Asia, Pantea şi Ione – păşesc iute prin tenebrele otrăvitoare spre o strălucire mai puternică, care ar putea fi erupţia unui vulcan, cu Ahile ţinut zdravăn în pumnul uriaş şi asudat al Asiei. Când este în stare să-şi deschidă ochii, care-l ard, şi să întrezărească frânturi din peisaj

printre lacrimi – lacrimi cauzate de substanţele chimice toxice din aer, nu de emoţii –, Ahile vede imagini înceţoşate ale unor creste stâncoase înalte, aşa cum este cea pe care cele trei Oceanide înaintează acum, vulcani tunători, hăuri adânci umplute cu lavă şi monştri cu forme stranii, o escortă de gigantice creaturi-miriapode care trebuie să fie înrudite cu Vraciul de pe Olimp, siluete ocazionale care sunt probabil alţi Titani, izbindu-se şi mugind prin pâcle, şi un cer acoperit de nori portocalii, fulgere sălbatice şi alte spectacole electrice.

Brusc, Titana gigantică numită Pantea rosteşte:

– Oare pe-arătarea care şade pe-acel tron de abanos, c-un văl înfăşurată, o căutăm noi?

Asia răspunde cu voce rea, care bubuie aidoma bolovanilor ce se prăbuşesc pe o pantă stâncoasă (Ahile nu are puterea de a-şi acoperi urechile îndurerate cu palmele opărite de acid).

– Ea iaşte. Căzut-a vălul.

– Văd o mare umbră cum împle tronul, iar în jurul ei ţâşnesc, ca din a soarelui văpaie, întunecate raze. Dar Demogorgon însuşi rămâne nevăzut şi-amorf, fără de membre, formă sau contur; totuşi noi trei simţim că iaşte un Duh viu.

Demogorgon vorbeşte apoi şi Ahile îşi îngroapă faţa în palma uriaşă şi aspră a Asiei, în încercarea zadarnică de a înăbuşi durerea subsonică a vocii atotcopleşitoare.

– *ÎNTREBAŢI CE POFTIŢI A ŞTI, OCEANIDELOR.*

Asia ridică palma pe care se zvârcoleşte Ahile.

– Ne poţi spune ce formă şi fel de lucru iaşte aista pe care l-am prins? Pare mai degrabă stea-de-mare decât om, totuşi se zbate şi chiţăie ca unul.

Demogorgon rage din nou.

– *NU IAŞTE DECÂT UN OM MURITOR, DEŞI FĂCUT NEMURITOR PRIN SMINTEALA FOCULUI CELEST. SE NUMEŞTE AHILE ŞI IAŞTE HĂT DEPARTE DE CASĂ. PÂNĂ-N ZIUA ACEASTA NICIUN MURITOR N-A SOSIT VREODATĂ ÎN TARTAR.*

– Aha, zice Asia, părând să piardă interesul faţă de jucăria ei şi-l lasă pe Ahile, brutal, pe un bolovan arzător de fierbinte.

Aheul simte arşiţa de jur împrejur, iar când deschide ochii poate zări şi mai departe, graţie strălucirii lavei şi erupţiei, însă este îngrozit să vadă că lava curge de o parte şi cealaltă a bolovanului aburind pe care stă. Când ridică ochii spre Demogorgon de pe tron – tronul este un munte mai înalt decât

vulcanii ce erup, iar non-forma înveşmântată în văluri de pe el pare să se ridice kilometri şi kilometri –, amorfismul acestuia îi trezeşte greaţa. Aşa că vomită. Niciuna dintre Oceanide nu pare să-l bage în seamă.

– Ce altceva poţi a dzice? întreabă Asia forma uriaşă.

– *ORICE AŢI ÎNTREBA.*

– Cine a creat lumea aiasta?

Ahile a decis deja că ea este cea mai vorbăreaţă, dacă nu cea mai inteligentă, dintre cele trei Oceanide idioate.

– *DOMNUL.*

– Cine-a creat tot ce-i cuprins într-însa? Gândul? Patima? Raţiunea? Voinţa? Închipuirea?

– *DOMNUL. DOMNUL ATOTPUTERNIC.*

Ahile decide că Demogorgon este o creatură care foloseşte puţine cuvinte. Şi că are şi mai puţine gânduri în cap... dacă are un cap. Ar fi în stare să dea orice ca să se poată ridica şi să-şi tragă spada de la brâu şi scutul din spate. Mai întâi l-ar omorî pe Demogorgon, apoi pe cele trei surori Titane... încet.

– Dar simţul care (deşteptat arar de vânturile primăverii, sau de amintirea unui glas iubit din tinereţe), întreabă Asia cu vocea ei bubuitoare şi pârâitoare, ne-neacă ochii-n lacrimi ce-ntunecă privirea senin-a florilor şi, când dispare, preface-aist pământ într-un pustiu?

Ahile vomită iarăşi. De data aceasta este mai degrabă o declaraţie estetică, decât o reacţie faţă de ameţeala optică. Decide că le va ucide totuşi mai întâi pe Oceanide. I-ar face plăcere s-o omoare de mai multe ori pe nenorocita aia de Asia. Se imaginează scobindu-i ţeasta şi folosind-o ca pe o casă, cu găvanele ochilor în rol de ferestre rotunde.

– *TOT DOMNUL CEL ÎNDURĂTOR,* intonează Demogorgon.

Nu există un termen grecesc pentru „idem”, însă Ahile apreciază că Demogorgon ar trebui să inventeze unul. Aheul nu este defel surprins că Oceanidele şi duhul fără de formă din negurile din adâncul Tartarului vorbesc în dialectul său de greacă. Ele sunt creaturi stranii, mai exact monştri, dar în experienţa lui până şi monştrii vorbesc greaca. La urma urmelor, nu sunt barbari.

– Dar cine zamislit-a sminteala, remuşcarea, omorul, groaza, continuă Asia cu glas la fel de neabătut ca bolboroseala unui ţânc de doi ani care tocmai a învăţat cum să susţină o

conversaţie cu un adult întrebând „De ce?” de o sută de ori. Care-n uriaşa înlănţuire-a lucrurilor sunt verigi ce-apasă-asupra fiecărui gând al omului, încât aista merge spre moarte, poticnindu-se mereu? Cine-a creat nădejdea înşelată, iubirea care-n ură se preface şi-acel dispreţ de sine, mai amar ca sângele? Cine-a creat durerea al cărei geamăt se aude zilnic? Dar… Se opreşte.

Ahile speră că este vreun cataclism tartarean care va pune capăt lumii lor şi le va înghiţi pe Asia şi pe cele două surori ale ei, urlând ca nişte aperitive glazurate cu miere la un ospăţ al mirmidonilor, totuşi când se sileşte să deschidă ochii, vede că-i doar un cerc de lumină care se măreşte ca un iris, revărsând sclipire orbitor de albă prin negurile roşietice.

O Gaură Brană.

Ceva cu totul îndepărtat de uman se conturează pe fundalul luminii care ţâşneşte prin deschiderea aceea. Forma îi este aproximativ omenească, însă este alcătuită din sfere metalice – nu numai o sferă acolo unde ar trebui să fie capul, ci sfere şi pentru trunchi, sfere pentru braţele întinse, sfere pentru picioarele care se leagănă. Doar labele picioarelor şi mâinile – învelite într-un metal mai uşor decât bronzul – par măcar vag umanoide.

Făptura se apropie şi două lumini orbitoare ţâşnesc din sferele mici care-i sunt umerii. O lumină roşie, subţire ca o suliţă, îi sare din mâna dreaptă şi trece peste Surorile Oceanide, a căror carne sfârâie şi trosneşte. Titanele se împleticesc îndărăt şi plescăie prin lavă, în mod evident nevătămate de raza roşie, ci ferindu-şi chipurile şi ochii de lumina dureros de albă care debordează din Gaura Brană.

– Ce dracu’, Ahile, n-ai de gând să te scoli de-acolo?

Este Hefaistos. Aheul vede acum că sferele din fier formează un fel de costum protector, cu picioare încălţate în fier şi mâini înmănuşate ieşind din şirul de globuri. Pe spinare poartă un fel de raniţă din care ies aburi şi eructaţii, prin care respiră, iar bula cea mai de sus este din sticlă Limpede; în reflexiile de la reflectoarele de pe umeri şi laserul din mână, Ahile poate distinge acum faţa hâdă şi bărboasă a zeului-pitic. Izbuteşte un chiţăit slab.

Hefaistos râde şi zgomotul neplăcut este amplificat de difuzoarele din costumul presurizat.

– Nu-ţi plac aerul şi gravitaţia de-aici, este? Bine. Bagă-te-n asta. Se numeşte termopidermă şi-o să te-ajute să respiri.

Zeul focului şi făurarilor aruncă un veşmânt imposibil de subţire pe bolovan, lângă Ahile.

Eroul încearcă să se mişte, dar aerul se rarefiază şi-l arde. Nu poate decât să tremure, să tuşească şi să vomite.

– Of, băga-mi-aş pula, zice zeul schilod. Cred că va trebui să te-mbrac ca pe-un prunc. Mă temeam de-asta. Stai locului, nu te mai agita atâta. Să nu te caci sau să borăşti pe mine, cât te dezbrac şi te bag în chestia asta.

După zece minute – cu o tapiserie de înjurături ale lui Hefaistos atârnând acum în aer ca fumul strălucitor al vulcanilor –, Ahile stă în picioare pe rocă solidă lângă zeul focului, îmbrăcat într-o termopidermă aurie pe sub platoşă, respirând cu uşurinţă prin membrana transparentă a glugii termopidermei – zeul-pitic a numit-o mască osmotică –, ţinând în mâini scutul ciuruit de acid şi spada încă strălucitoare, privind în sus la masa uriaşă, însă tot indistinctă, numită Demogorgon şi simţindu-se din nou invulnerabil şi niţel sictirit. Speră doar ca Oceanida numită Asia să înceapă iarăşi cu una dintre întrebările ei nesfârşite, ca să aibă scuza s-o eviscereze ca pe un peşte.

– Demogorgon, strigă Hefaistos utilizând amplificatorul încorporat în casca sa asemănătoare unui acvariu globular, noi ne-am mai întâlnit o dată, acum mai bine de nouăsprezece secole, în timpul Războiului Olimpienilor cu Giganţii! Numele meu este Hefaistos…

– *TU IAŞTI OLOGUL,* bubuie Demogorgon.

– Da. Drăguţ din partea ta că-ţi reaminteşti. Ahile şi cu mine am venit în Tartar să te căutăm pe tine şi pe Titani – Cronos, Rhea, toţi Cei Bătrâni – şi să vă cerem ajutorul.

– *DEMOGORGON NU-I AGIUTĂ PE SIMPLII ZEI ŞI MURITORI.*

– Nu, sigur că nu, spune Hefaistos, cu glasul scrâşnit amplificat de o sută de ori de difuzoarele costumului. Căcat. Ahile, vrei să te bagi tu? A vorbi cu-ăsta e ca şi cum ai vorbi cu propriu-ţi cur.

– Muntele ăsta de nefiinţă mă poate-auzi? îl întreabă aheul pe zeul micuţ.

– *TE-AUD.*

Ahile priveşte spre cer, concentrându-se asupra norilor roşii învolburaţi, puţin într-o parte a non-feţei lipsite de trăsături,

acoperite cu văl, a non-creaturii care se ridică deasupra lui.

– Demogorgon, când zici „Domnul”, te referi la Zeus?

– *CÂND SPUN DOMNUL, MĂ REFER LA DOMNUL.*

– Înseamnă atunci că te referi la Zeus, deoarece chiar acum fiul lui Cronos şi Rhea îi cheamă pe toţi zeii supravieţuitori să se adune pe Olimp şi anunţă că el – Zeus – este Zeul Zeilor, Stăpânul Întregii Creaţii, Domnul Acestui Univers şi al Tuturor Universurilor.

– *ATUNCI FIE CĂ EL MINTE, FIE CĂ TU MINŢI, FIU AL OMULUI. DOMNUL STĂPÂNEŞTE. DAR NU PE OLIMP.*

– Atunci Zeus i-a înrobit pe toţi ceilalţi zei şi muritori, spune Ahile, şi glasul din difuzorul termopidermei sale şi emisia radio trezesc ecouri din versanţii vulcanului şi de pe cornişele de zgură.

– *E SCLAV ORICINE RĂUL ÎL SLUJEŞTE: TU ŞTII DE ZEUS IAŞTE AŞA SAU NU.*

– Eu ştiu. Zeus este un pui de căţea lacom şi nemuritor – fără s-o jignesc pe Rhea, dacă-i pe-undeva pe-acolo-n umbre şi ascultă. Cred că-i un laş şi-un intimidator. Dar dacă tu-l consideri Domn, atunci va domni pe Olimp şi în univers de-a pururi şi pe vecie.

– *VORBIT-AM CA ŞI TINE: ZEUS IAŞTE SUVERAN ASUPRA-NTREGII VIEŢI.*

– Dar cine-i al sclavului stăpân?

– Aha, asta a fost bună, şopteşte-şuieră Hefaistos. Asta a fost foarte bună…

– Gura! se răsteşte Ahile.

Demogorgon huruie. Sunetul este atât de puternic, încât, la început, aheul crede că vulcanul cel mai apropiat a început să erupă. După aceea uruiturile se modulează în cuvinte.

– *O, DACĂ-ABISUL TAINA ŞI-AR SCUIPA-O! DAR N-ARE GLAS, IAR ADEVĂRU-ADÂNC E FĂRĂ GRAI. ŞI-APOI, LA CE-AR SLUJI SĂ FII POFTIT SĂ PRIVEŞTI ACEASTĂ ROSTOGOLIRE-A LUMILOR? SĂ-NCEPI A POMENI DE TIMP, DE ÎNTÂMPLARE, DE SOARTĂ, DE SCHIMBARE? LA CE BUN? ACESTOR LUCRURI TOATE LI-S SUPUSE, AFARĂ DE IUBIREA FĂRĂ MOARTE ŞI DE PERFECŢIUNEA TĂCERII.*

– O fi cum spui tu, zice Ahile, însă pe când noi flecărim, Zeus se autoproclamă Stăpânul Întregii Creaţii şi în curând va cere ca toată creaţia aceea – nu doar lumea lui micuţă de la poalele Olimpului – să-i aducă tribut lui şi numai lui. La revedere,

Demogorgon.

Se întoarce să plece, îl prinde pe zeul făurarilor, care se bâlbâie, de braţul său din sfere metalice şi-l trage, îndepărtându-se de masa amorfă care se înalţă deasupra lor.

– *OPREŞTE!… AHILE, FALS FIU AL LUI PELEUS, ADEVĂRAT FIU AL LUI ZEUS, POTENŢIAL FĂPTUITOR DE DEICID ŞI PATRICID. AŞTEAPTĂ.*

Aheul se opreşte, se întoarce şi aşteaptă alături de Hefaistos. Oceanidele se ghemuiesc, acoperindu-şi capetele ca şi când s-ar feri de un potop de cenuşă fierbinte venit din înălţimi.

– *ÎI VOI CHEMA PE TITANI DIN CRĂPĂTURILE ŞI GROTELE LOR, ÎI VOI SCOATE DIN UNGHERELE ÎN CARE DÂRDÂIE. VOI PORUNCI ORELOR NEMURITOARE A-I ADUCE.*

Cu un sunet care face ca toate celelalte sunete insuportabile să pară neînsemnate, rocile din jurul tronului lui Demogorgon se despică în noaptea purpurie, strălucirea lavei sporeşte şi se lăţeşte, un curcubeu de culori imposibile se arcuieşte prin bezna Tartarului şi care de luptă de mărimea unor munţi apar de nicăieri, trase de armăsari gigantici care nu sunt cai – nu seamănă cu caii, nu aduc nici măcar pe departe cu caii –, unii sunt cravaşaţi de vizitii cu ochi sălbatici, care nu sunt oameni sau zei, iar alţii se uită în urma lor cu ochi arzători, plini de teamă. Vizitiii înşişi sunt aproape imposibil de privit de ochi muritori, aşa încât Ahile îşi fereşte uitătura. Se gândeşte că n-ar fi înţelept să vomite din nou, cât timp este ferecat înapoia vizierei termopidermei.

– *AISTEA SUNT ORELE NEMURITOARE PE CARI LE-AI CERUT A-ŢI AUZI VOROAVA,* bubuie Demogorgon. *ELE-I VOR ADUCE PE CRONOS ŞI STIRPEA LUI AICI, ÎN LOCUL ISTA.*

Aerul face implozie într-o suită de boomuri sonice, Oceanidele zbiară de frică şi uriaşele care de luptă dispar în cercuri de văpăi.

– Ei bine… rosteşte Hefaistos prin intermediul radioului din costum, dar nu continuă.

– Acum aşteptăm, zice Ahile, vârându-şi spada la brâu şi punându-şi scutul pe spate.

– Nu mult timp.

Văzduhul se umple iarăşi cu cercuri de foc. Carele gigantice se întorc cu sutele – ba nu, cu miile – şi în toate se află forme uriaşe, unele cu aspect uman, multe nu.

– *POŢI A VEDEA!* grăieşte Demogorgon.

– E şi greu să nu văd, răspunde Ahile.

Se propteşte în picioare şi-şi trece pe antebraţ scutul cel mare şi frumos.

Carele de luptă ale Titanilor se apropie.

72

Moira dispăruse când Harman se trezi. Ziua se arăta cenuşie şi rece şi ploua puternic. Hăt deasupra, oceanul clocotea înspumat, totuşi nu erau asalturile violente de lanţuri muntoase lichide pe care le văzuse la lumina fulgerelor în noaptea trecută. Bărbatul nu dormise bine; avusese vise insistente şi ameninţătoare.

Îşi rulă sacul de dormit subţire ca mătasea – ştia că se va usca de la sine – şi-l puse în rucsac, lăsându-şi hainele în punga impermeabilă; îşi trase peste termopidermă doar ciorapii şi bocancii.

În seara trecută, înainte de începerea furtunii, făcuseră un foc de tabără – desigur, fără cârnăciori şi ciupercuţe, Harman cunoştea înţelesul acelor cuvinte numai din cărţile absorbite în Taj –, iar el mâncase a doua jumătate din batonul alimentar insipid şi băuse apă lângă flăcările pâlpâitoare.

Acum cenuşa era udă leoarcă şi sură, fundul Breşei se transformase în noroi printre bolovani şi corali, iar Harman îşi dădu seama că se învârtea în jurul locului de campare, căutând vreo ultimă urmă a Moirei… poate un bilet.

Nu exista nimic.

Îşi ridică raniţa mai sus pe umeri, coborî gluga termopidermei, astfel încât lentilele să fie aliniate corespunzător, le şterse de ploaie şi porni spre vest.

În loc să se lumineze odată cu creşterea zilei, cerul se întunecă, ploaia răpăi şi mai tare, iar pereţii de apă din ambele părţi crescură, mai înalţi şi mai oprimatori. Bărbatul se învăţase cu iluzia optică a perspectivei în care nu fundul oceanului cobora, ci pereţii verticali de apă aflaţi de o parte şi cealaltă deveneau mai înalţi. Îşi continuă drumul pe o potecă ce fusese săpată prin detonaţii în creste de rocă neagră, trecea peste crevase adânci sau poduri înguste şi lunecoase din fier negru fără balustrade şi suia pieptiş alte creste din stâncă. Deşi înălţimea crestelor acelora îl aducea mai aproape de vârful pereţilor laterali de apă – Harman aprecie că aici oceanul avea adâncimea maximă de

şaizeci de metri –, ascensiunea era istovitoare şi trezea chiar mai multă claustrofobie decât anterior, deoarece pereţii de piatră din ambele părţi ale cărării înguste îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost strâns în ziduri aflate în interiorul altor ziduri.

La amiază – pe care i-o anunţă doar funcţia sa temporală internă, deoarece soarele era complet inexistent şi ploaia cădea atât de sălbatic, încât bărbatul se gândi cu toată seriozitatea să-şi tragă masca osmotică peste nas şi gură –, poteca Breşei ieşise din ţinutul muntos subacvatic şi se întindea rectilinie şi plată în faţă. Asta ajută la îmbunătăţirea stării de spirit mohorâte a lui Harman – dar numai puţin.

Salută acum secţiunile stâncoase ori de coral ale cărării, fiindcă fundul oceanului, care în zilele aride avea consistenţa plăcută a solului bătătorit, devenise o uliţă de noroi clefăitor. În cele din urmă obosi să mai meargă – era trecut de amiază, potrivit necunoscutului timp local de acolo, din sudul Angliei –, aşa că se aşeză pe un bolovan scund care ieşea din partea nordică a oceanului restricţionat de câmpul de forţă şi-şi scoase batonul alimentar zilnic pe care să-l molfăie, în timp ce sorbea apă rece din tubul hidratorului.

Batoanele alimentare – câte unul pe zi – îl lăsau flămând. Şi aveau un gust despre care îşi imagina că era la fel cu cel de talaş. În plus, îi mai rămăseseră doar patru. Habar nu avea ce sperau Prospero şi Moira din partea lui să facă după ce le termina – presupunând că-l mai aşteptau alte şaptezeci-optzeci zile de drumeţie. Oare arma funcţiona cu adevărat sub apă? În caz afirmativ, era posibil să omoare un peşte mare şi să-l târască apoi prin peretele de câmp de forţă, până în Breşă? Bucăţile de lemne şi algele uscate aruncate de oceanul de deasupra începuseră deja să se rărească… cum va găti peştele acela teoretic? Aprinzătorul îi era în raniţă, ca parte din obiectul cu funcţii multiple briceag-lingură-furculiţă, şi avea de asemenea un recipient metalic pe care-l putea metamorfoza într-o tigaie, prin atingerea în locurile corespunzătoare, însă oare chiar trebuia să-şi petreacă zilnic atâtea ore ca să pescuiască…

Harman observă altă stâncă la vreo opt sute de metri spre vest. Era uriaşă – de dimensiunea unora dintre crestele mai zimţate prin care trecuse – şi ieşea din peretele nordic al Atlanticului imediat înainte ca fundul uscat al Breşei să coboare în altă crevasă adâncă, totuşi roca aceea, sau recif de coral ce o

fi fost, avea o formă ciudată. În loc să traverseze Breşa şi să fie străbătută de potecă, ea părea să coboare din apă, înfigându-se chiar în nisipul şi mâlul Breşei. Mai mult, părea straniu de rotunjită, mai netedă decât bazaltul vulcanic prin care umblase în ultimele trei zile.

Bărbatul învăţase cum să activeze comenzile de transfocare şi mărire ale ochelarilor termopidermei şi le utiliză acum.

Nu era o stâncă. Din peretele nordic al Breşei ieşea un soi de obiect artificial gigantic, cu botul afundat în pământ. Era uriaş, lărgindu-se înapoi de la o provă care semăna cu un cioc de delfin – metal boţit şi traverse expuse – prin curbe sinuoase ce se lăţeau precum coapsa unei femei, şi dispărea prin câmpul de forţă.

Harman puse în raniţă restul batonului alimentar, scoase arma şi o ataşă de peticul aderent de pe centura termopidermei, după care porni către nava scufundată.

Se opri sub obiect – mult mai mare decât evaluase de la aproape un kilometru depărtare – şi aprecie că fusese un tip de submarin. Prova era spartă, traversele expuse păreau ruginite mai degrabă de ploaie, decât de ocean, totuşi majoritatea carcasei netede, cu aspect cauciucat, părea mai mult sau mai puţin intactă, ridicându-se în sus prin câmpul de forţă şi dispărând în bezna de la amiază a oceanului. Putea să distingă silueta navei încă zece metri prin apă, dar numai atât.

Rămase privind breşa mare din carcasă, în apropierea provei – o breşă într-o Breşă, gândi prosteşte, cu ploaia răpăindu-i pe glugă şi ochelari –, şi fu convins că ar fi reuşit să intre în submarin prin spărtura aceea. Era la fel de convins că ar fi fost o idioţenie pură să procedeze aşa. Treaba lui nu era să exploreze epave vechi de două mii de ani, ci să ajungă naibii la Ardis, sau cel puţin la altă comunitate de stil-vechi, cât mai repede – şaptezeci şi cinci de zile, o sută de zile, trei sute de zile –, nu conta. Unica lui treabă era să continue să meargă spre vest. Nu ştia ce se găsea în maşinăria aceea blestemată din Epoca Pierdută, însă ceva din interiorul ei l-ar fi putut ucide şi nu vedea în ce fel vreo descoperire de acolo l-ar fi iluminat mai mult decât fusese prin scufundarea în vitrina de cristal.

Şi totuşi…

Harman nu avusese nevoie de iluminarea prin scufundarea în vitrina de cristal ca să ştie că – oricât fusese de modificată

genetic şi consolidată cu nanocite – specia lui evoluase din cimpanzei şi hominizi.

Curiozitatea ucisese nenumăraţi dintre acei nobili strămoşi care se deplasau în patru labe, dar în acelaşi timp îi ridicase în două picioare.

Aşeză raniţa la câţiva metri de provă – era impermeabilă, însă nu ştia şi dacă era protejată împotriva presiunii –, trase pistolul vechi de pe peticul aderent, activă cele două zone proiectoare de pe partea superioară a pieptului şi se strecură pe lângă metalul sfâşiat, în coridoarele întunecate ale maşinii moarte.

73

Grecii nu vor rezista până diseară.

În ritmul acesta, nu vor rezista nici măcar până la prânz. Şi nici eu.

Aheii se retrag într-un semicerc tot mai strâns, luptându-se ca diavolii, cu marea în spate şi apa înroşindu-se, dar atacul lui Hector este neabătut. Cel puţin cinci mii de ahei au căzut de la începerea asaltului, imediat după răsăritul zorilor; printre ei nobilul Nestor – viu, însă purtat fără cunoştinţă în cortul său, doborât din carul de luptă de o lance care i-a străpuns umărul şi a zdrobit osul. Bătrânul erou care încercase să completeze lipsa giganţilor absenţi sau morţi – Ahile, Agamemnon, Menelau, Marele Aias, şiretul Odiseu – făcuse tot ce putuse, dar vârful lăncii îl găsise.

Fiul lui Nestor, Antilocus, cel mai brav dintre ahei în aceste zile din urmă, este mort, cu măruntaiele sfredelite de săgeata bine plasată a unui arcaş troian. Celălalt fiu comandant al lui Nestor – Trasimedes – a dispărut în luptă, tras într-o tranşee plină cu troieni, cu trei ceasuri în urmă. Tranşeele sunt acum în mâinile însângerate ale lui Hector.

Micul Aias este rănit, o tăietură urâtă de spadă pe ambele gambe, imediat lângă apărătorile pentru picioare, şi a fost evacuat de pe câmpul de luptă chiar acum câteva minute până la non-siguranţa corăbiilor arse. Podaleirius, căpetenie de luptători şi vraci iscusit, fiul legendarului Asclepios, este mort – sfârtecat de atacatorii conduşi de Deifobos. Ei au hăcuit în bucăţi trupul strălucitului medic şi i-au târât platoşa însângerată înapoi în Troia.

Alastor, căpetenia şi prietenul lui Teucer, care a preluat comanda de la Trasimedes în decursul teribilei bătălii a măgurii dindărătul tranşeelor abandonate, a căzut în faţa oamenilor săi – continuând să blesteme şi să se zvârcolească minute bune, cu o duzină de săgeţi în el. Cinci argivi au luptat pentru a-i recupera corpul, dar toţi au fost omorâţi de gărzile lui Hector care avansau. Teucer însuşi plângea, în timp ce-i ucidea pe ucigaşii lui Alastor, trăgând săgeată după săgeată în ochii şi pântecele lor, pe măsură ce se retrăgea încet cu ceilalţi greci.

Nu mai avem unde să ne retragem. Suntem înghesuiţi aici, pe plajă, fluxul ne clipoceşte sub sandale, iar ploaia de săgeţi este constantă. Toţi caii grecilor au murit nechezând în zbierete, cu excepţia acelora puţini pe care stăpânii lor, plângând, i-au dezlegat şi i-au cravaşat spre linia inamicilor care avansa. Alte trofee pentru troieni.

Dacă rămân aici, voi fi ucis. Când eram scoliast, mai ales când am fost scoliastul agent secret al Afroditei, echipat din cap până în picioare cu harnaşament pentru levitaţie, armură de impact, brăţară pentru metamorfozare, baston taser, Cuşma lui Hades pentru invizibilitate – şi orice alte chestii mai aveam pe-atunci cu mine –, mă simţeam de-a dreptul invulnerabil, chiar şi când mă găseam moderat de aproape de bătălii. Cu excepţia săgeţilor, care pot ucide de la depărtări uluitoare, în războiul acesta nu prea se omoară de la distanţă. Oamenii simt mirosul sudorii şi răsuflării duşmanilor, şi sunt împroşcaţi de sângele, creierii şi saliva lor, când le vâră oţelul – sau, în majoritatea cazurilor, bronzul – în măruntaie.

Eu însă am fost cât pe-aici să fiu tras în ţeapă de trei ori în ultimele două ore: o dată de o lance care a trecut peste liniile de apărători şi a fost gata să-mi poarte testiculele cu ea – am sărit în sus ca s-o evit şi când s-a înfipt în nisipul ud şi eu am căzut călare peste ea, mânerul vibrând m-a pocnit în gonade. Apoi o săgeată mi-a făcut cărare prin păr, iar după încă un minut, altă săgeată, una dintre miile care întunecă cerul şi se ridică din nisip ca o pădure miniaturală în jur, m-ar fi nimerit drept în gât, dacă un argiv pe care nici măcar nu-l cunosc nu şi-ar fi ridicat scutul rotund, s-ar fi aplecat şi ar fi deviat săgeata ghimpată şi otrăvită.

Trebuie să plec de-aici.

În orele care au trecut din zori, mâna mi-a atins medalionul TC de o sută de ori, totuşi nu m-am teleportat. Nu sunt sigur de ce.

Ba da, sunt. Nu vreau să-i abandonez pe oamenii aceştia. Nu vreau să fiu în siguranţă în sala de baie a Elenei sau în vârful vreunul deal din apropiere, ştiind că aheii pe care am i-am privit zece ani, cu care am stat de vorbă, am frânt pâine şi am băut vin, sunt măcelăriţi ca proverbialele vite pe peticul acesta de plajă îmbibat în sânge.

Dar nu-i pot salva.

Sau o pot face?

Înhaţ medalionul, mă concentrez asupra unui loc în care am fost, răsucesc medalionul de aur cu jumătate de rotaţie şi când deschid ochii, mă prăbuşesc printr-un puţ foarte, foarte lung de elevator.

Nu, nu cad, ci îmi dau seama – îmi dau seama prea târziu, fiindcă am urlat deja de două ori – că sunt în imponderabilitate în coridorul de pe puntea principală a *Reginei Mab,* sau cel puţin pe coridorul de pe puntea unde am avut cabina. Pe atunci însă aici existase gravitaţie. Acum este numai prăbuşirea aceasta, o cădere rostogolită prin spaţiu, care nu-i de fapt cădere, fiindcă agit din braţe ca să ajung la uşa cubiculumului sau la bula de astrogaţie aflată cu douăzeci de metri mai jos – sau mai sus – pe coridor.

Doi moraveci de Centură negri şi chitinoşi, soldaţi cu armuri negre încorporate, cu ţepi şi capete ca nişte măşti, se propulsează, împingându-se în picioare, dintr-un puţ de elevator din apropiere – în el nu există nicio cabină de elevator – şi mă prind de braţe. Rocvecii ţâşnesc înapoi spre puţ şi înţeleg că ei se pot mişca în imponderabilitate nu numai pentru că sunt obişnuiţi cu ea – trebuie să fie aproape de nivelul lor nativ de gravitaţie din Centura de Asteroizi –, ci şi pentru că au propulsii silenţioase înglobate în carapacele lor, care pulsează jeturi de ceva ce poate fi pur şi simplu apă. Indiferent ce ar fi, le îngăduie să se mişte fluid şi rapid în lumea aceasta de gravitaţie zero. Fără un cuvânt, ei mă trag în puţul care se întinde pe toată lungimea *Reginei Mab* – imaginaţi-vă că aţi sări într-un puţ de elevator de la înălţimea lui Empire State Building –, aşa încât fac unicul lucru pe care l-ar face orice om sănătos – urlu din nou.

Cei doi soldaţi mă poartă zeci de metri în sus sau în jos prin puţul acesta răsunător – în care răsună doar zbieretele mele –, apoi mă trec printr-un fel de membrană din câmp de forţă într-o încăpere animată. Chiar şi cu capul în jos aşa cum sunt, o

recunosc, este puntea navei. Am fost pe punte numai o dată cât am stat aici, dar este imposibil să confund funcţia acestei săli – moraveci pe care nu i-am mai văzut niciodată monitorizează cu multă atenţie console de comandă tridimensionale, alţi soldaţi rocveci stau lângă proiecţiile holografice şi-i recunosc pe generalul Beh bin Adee, pe ’vecul păianjen – nu-mi reamintesc în clipa asta numele lui –, pe navigatorul cu aspect ciudat, Cho Li, şi pe prim-integratorul Asteague/Che.

Fără niciun efort aparent, prim-integratorul se propulsează către mine prin puntea aflată în stare de imponderabilitate, în timp ce soldaţii mă aşază ferm într-un scaun din plasă şi mă leagă, astfel încât să nu pot scăpa. Ba nu, îmi dau seama, nu mă leagă ca pe un captiv, ci mă fixează cu centuri din plasă, care să mă ţină în loc. Îmi este de folos; simplul fapt că stau locului îmi conferă orientarea de „sus” şi „jos”.

– Doctor Hockenberry, nu ne aşteptam să te întorci, spune micul moravec, care are aproximativ aceleaşi formă şi mărime ca Mahnmut, însă este făcut din materiale plastice, metale şi polimeri colorate diferit. Îmi cer scuze pentru absenţa gravitaţiei. Nu ne deplasăm accelerat. Aş putea aranja astfel încât câmpurile de forţă interne să exercite o diferenţă de presiune care să simuleze gravitaţia pentru tine – într-un fel –, dar adevărul este că staţionăm lângă inelul polar al Pământului şi nu dorim să exhibăm o modificare majoră în utilizările energiei interne decât dacă vom fi neapărat nevoiţi s-o facem.

– Mă simt foarte bine, rostesc, sperând că nu mi-au auzit răcnetele în puţul elevatorului. Trebuie să vorbesc cu Odiseu.

– Odiseu este… ăăă… indisponibil în clipa de faţă.

– Trebuie să vorbesc cu el.

– Mă tem că nu va fi posibil, zice moravecul, care este cam de aceeaşi mărime cu prietenul meu Mahnmut, dar care arată şi vorbeşte atât de diferit; glasul lui deţine o calitate liniştitoare reală.

– Este imperativ să…

Mă opresc în mijlocul frazei. L-au omorât pe Odiseu. Este evident că aceste creaturi pe jumătate roboţi au făcut *ceva* teribil cu unicul om din nava lor. Nu ştiu de ce l-ar fi ucis pe aheu, dar la urma urmelor n-am înţeles niciodată două treimi din ceea ce fac sau nu moravecii.

– Unde-i? întreb, străduindu-mă să par sigur pe mine şi

autoritar, deşi sunt prins de scaun în centuri. Ce i-aţi făcut?

– Nu i-am făcut nimic fiului lui Laertes, spune Asteague/Che.

– De ce i-am fi făcut vreun rău oaspetelui nostru? întreabă ’vecul ca o cutie cu picioare de păianjen al cărui nume nu mi-l pot reaminti… ba nu, acum mi-l amintesc, Retrograd Jogenson sau Gunderson sau ceva scandinav.

– Atunci aduceţi-l aici.

– Nu putem, repetă prim-integratorul Asteague/ Che. Nu este în navă.

– Nu-i în navă? rostesc eu, dar apoi mă uit la un display holografic amplasat într-o nişă a fuzelajului unde ar trebui să se găsească o fereastră.

La dracu’, din câte mă pricep, *chiar este* o fereastră! Sfera alb-albastră se roteşte dedesubt, umplând videcranul.

– Odiseu a coborât pe Pământ? Pe Pământul *meu?* Este însă Pământul meu? Da, eu am trăit şi am murit acolo, dar cu mii de ani în urmă, dacă este să le dau crezare zeilor şi moravecilor.

– Nu, Odiseu n-a coborât pe suprafaţa Pământului. S-a dus să viziteze Vocea care ne-a contactat nava în timpul tranzitului… Vocea care l-a cerut în mod explicit.

– Arată-i doctorului Hockenberry, zice generalul Beh bin Adee. Va înţelege de ce nu poate vorbi cu Odiseu în clipa aceasta.

Asteague/Che pare să reflecteze asupra sugestiei. După aceea moravecul europan se întoarce să-l privească pe navigatorul Cho Li – presupun că între ei a avut loc un soi de transmisiune – şi Cho Li deplasează un tentacul-braţ. La o jumătate de metru în faţa mea se deschide o fereastră holografică tridimensională largă de doi metri.

Odiseu face dragoste cu cea mai senzuală femeie pe care am văzut-o în viaţa mea – poate doar cu excepţia Elenei din Troia, bineînţeles. Egoul meu masculin crezuse că episoadele mele de amor – mă rog, sexuale – cu Elena fuseseră pline de energie şi imaginaţie. Dar după ce privesc treizeci de secunde, cu gura căscată, la acuplările dintre Odiseu în pielea goală – cu corp acoperit de cicatricele bătăliilor, bronzat, cu piept lat ca de taur, însă scund, şi femeia palidă, exotică, cu sâni plini, senzuală şi uşor hirsută, cu machiaj incredibil al ochilor –, înţeleg că eforturile mele cu Elena fuseseră domestice, lipsite de imaginaţie şi în ralanti prin comparaţie cu ceea ce fac sportivii aceştia erotici.

– Ajunge, spun cu gura uscată. Opreşte.

Fereastra pornografică dispare.

– Cine este această… doamnă? izbutesc să zic.

– Ea afirmă că se numeşte Sycorax, răspunde Retrograd Cumva-son.

De fiecare dată mi se pare bizar că aud glasul acela puternic răsunând din cutiuţa metalică de pe picioarele lungi şi subţiri.

– Lăsaţi-mă să vorbesc cu Mahnmut şi Orphu de Io. Pe cei doi ’veci îi cunosc de cel mai mult timp şi Mahnmut este cea mai umană dintre toate aceste maşini-oameni. Dacă pot convinge pe cineva din *Regina Mab,* atunci el este acela.

– Mă tem că nici asta nu va fi posibil, spune Asteague/Che.

– De ce? Fac sex cu nişte gagicuţe moravece sau ce?

Aud cât de idioată îmi este tentativa de spirit, când răsună mental în secundele prelungi de tăcere dezaprobatoare ce urmează.

– Mahnmut şi Orphu au intrat în atmosfera Pământului într-o navetă care transportă submersibilul.

– Nu-i putem contacta prin radio sau în alt fel? Adică nu putem conversa prin radio, aşa cum se făcea pe vremea mea, în secolele douăzeci şi douăzeci şi unu?

– Ba da, suntem în legătură cu ei, zice Retrograd Nu-ştiu-cum. Dar în clipa de faţă naveta lor este atacată şi nu dorim să-i distragem cu comunicaţii nu neapărat necesare. Supravieţuirea lor este în cel mai bun caz problematică.

Aş vrea să pun mai multe întrebări – cine de pe Pământ îmi atacă prietenii? de ce? cum? –, totuşi înţeleg că un asemenea dialog n-ar face decât să mă abată de la motivul real pentru care mă aflu aici.

– Trebuie să creaţi o Gaură Brană pe plaja de lângă Ilion, le spun.

Generalul Beh bin Adee îşi mişcă braţele cu ţepi negri într-un mod care ar putea sugera o întrebare.

– De ce? vorbeşte el.

– Pentru că grecii sunt măcelăriţi până la ultimul de către troieni şi nu merită să fie nimiciţi în felul ăsta. Vreau să-i ajutăm să scape.

– Nu. Şi de ce crezi că noi am deţine capacitatea de a crea Găuri Brane după voie?

– Fiindcă v-am văzut făcând-o o dată. Voi aţi creat toate

Găurile alea prin care aţi sărit de la Centura de Asteroizi la Marte, apoi accidental la Pământul-Ilionului. Acum mai bine de zece luni. Eram acolo, mai ţii minte?

– Tehnologia noastră nu este adecvată efortului de a crea Găuri Brane spre universuri diferite, intervine Cho Li.

– Dar aţi *făcut-o,* ce dracu'?! îmi pot auzi scâncetul din glas.

– Nu, n-am făcut-o, zice Asteague/Che. De fapt, la momentul respectiv am... este greu de descris şi nu sunt savant sau inginer, deşi avem mulţi... La momentul respectiv am pus sub interdicţie conexiunile Găurii Brane a aşa-zişilor zei şi am pătruns prin efect de tunel cu unele dintre conexiunile noastre în matricea cuantică creată de ei.

– Atunci, mai faceţi-o o dată. Vieţile a zeci de mii de oameni depind de asta. Şi dacă tot o faceţi, puteţi aduce înapoi şi cele câteva milioane de greci şi alţii care au dispărut în Europa Pământului-Ilionului – cei trimişi în spaţiu într-o rază albastră.

– Nici asta nu ştim să facem.

Atunci ce pizda mă-sii ştiţi să faceţi? sunt ispitit să întreb. Mă abţin.

– Tu însă eşti în siguranţă aici, doctor Hockenberry, continuă prim-integratorul.

Îmi vine iarăşi să urlu la creaturile acestea din plastic şi metal, dar îmi dau seama că el are dreptate. Eu sunt în siguranţă aici, în *Regina Mab.* Cel puţin faţă de troieni. Şi poate că gagicuţa desfrânată care şi-o trage cu Odiseu are o soră...

– Trebuie să mă-ntorc, mă aud rostind.

Unde să te-ntorci, idiotule? La Ultima Rezistenţă a Grecilor?

– Vei fi omorât, spune generalul Beh bin Adee.

Creatura-soldat mare, neagră şi umanoidă, nu pare câtuşi de puţin afectată de posibilitatea respectivă.

– Nu, dacă mă ajutaţi.

Moravecii par din nou să comunice silenţios între ei. Văd că unul dintre monitoarele-ferestre holografice din partea opusă a punţii este setat pe femeia exotică şi Odiseu care continuă să se reguleze ca iepurii. Femeia este acum deasupra şi văd că-i chiar mai frumoasă şi ispititoare decât sugerase prima ei imagine. Mă concentrez să nu am o erecţie în faţa moravecilor. Dacă o vor observa, şi tind să observe o sumedenie de detalii despre noi, oamenii, ar fi posibil s-o interpreteze eronat.

– Te vom ajuta, dacă putem, zice în cele din urmă

Asteague/Che. Ce doreşti?

– Trebuie să merg undeva fără să fiu văzut, răspund, şi încep să le descriu Cuşma lui Hades, pe care am pierdut-o, şi vechea mea brăţară de metamorfozare.

– Tehnologia de metamorfozare – cel puţin aşa cum se aplică organismelor vii – depăşeşte capacităţile noastre tehnologice, spune Retrograd… Sinopessen… mi-am amintit acum. Ea manipulează realitatea la un nivel cuantic pe care deocamdată nu-l înţelegem complet. Suntem departe de a fi capabili să creăm maşini pentru a altera forma aceea de colapsare a probabilităţii.

– Şi nu avem niciun indiciu despre felul în care Cuşma lui Hades oferă invizibilitate reală, adaugă Cho Li. Deşi dacă este în concordanţă cu alte tehnologii ale olimpienilor – sau ale acelor forţe aflate înapoia olimpienilor –, implică probabil o decalare cuantică minoră de natură temporală, nu spaţială.

– Nu puteţi improviza aşa ceva pentru mine?

Îmi dau seama că nu există niciun motiv convingător ca moravecii aceştia ocupaţi să facă *orice* pentru mine.

– Nu, zice Asteague/Che.

– I-am putea adapta nişte ţesătură cameleonică, spune generalul Beh bin Adee.

– Grozav! fac eu. Ce este ţesătura cameleonică?

– Un polimer de camuflaj cu stealth activ, răspunde generalul. Primitiv, totuşi eficient, dacă nu te mişti prea iute între fundaluri foarte diferite între ele. În linii mari este acelaşi material cu care a fost acoperită nava cu care aţi venit voi la Marte, atât doar că permite să respiri prin el şi este invizibil pentru infraroşii. Ocularele sunt nanocitice, aşa că nu vor exista întreruperi ale adaptării cameleonice.

– Zeii ne-au văzut şi ne-au doborât nava de pe orbita lui Marte, precizez eu.

– Mda… zice generalul Beh bin Adee. Trebuie ţinut seama şi de asta.

– Ţesătura asta cameleonică este lucrul cel mai bun pe care-l puteţi face?

– Pe termen scurt, rosteşte Asteague/Che.

– Atunci o iau. Cât va dura ca oamenii tăi… vreau să spun… moravecii tăi să mă echipeze cu acest costum cameleonic şi să-mi arate cum să-l utilizez?

– Am ordonat departamentului de inginerie ambientală să

înceapă lucrul la un asemenea costum în clipa în care am început să discutăm despre el. Avem în arhivă toate datele despre tine. Produsul final ar trebui să fie adus în trei minute.

– Minunat, zic, întrebându-mă dacă-i chiar aşa.

Unde exact o să mă duc? Cum să-i conving pe cei la care mă duc să-i ajute pe greci să scape? *Unde* s-ar putea duce grecii? Familiile, servitorii, prietenii şi sclavii lor au fost toţi absorbiţi în raza albastră care se ridică din Delfi. Parcă anticipând plecarea de aici, încep să mă joc cu medalionul de aur care-mi atârnă la gât, pipăind cercul glisant care-l activează.

– Apropo, spune Cho Li, medalionul tău de teleportare cuantică nu funcţionează.

– Cum?! exclam, şi mă smulg din legături, plutind staţionar. Ce dracu' tot vorbeşti?

– Examinarea noastră când ai fost anterior în navă a arătat că discul este realmente nefuncţional.

– Mănânci rahat! Mai devreme mi-aţi zis că nu-l puteaţi copia ca să-l utilizaţi şi voi… că era codificat după ADN-ul meu, sau aşa ceva.

Prim-integratorul Asteague/Che emite un sunet timid, care seamănă uimitor cu al unui bărbat ce-şi drege glasul stânjenit.

– Doctor Hockenberry, între medalionul pe care-l ai la gât şi celulele şi ADN-ul tău există într-adevăr un fel de… comunicaţie. Însă medalionul în sine nu are nicio funcţie cuantică. El nu te teleportează prin spaţiul Calabi-Yau.

– Asta-i o aiureală, repet eu, străduindu-mă să-mi controlez limbajul; continui să am nevoie de ajutorul moravecilor şi de costumul de reptilă ca să părăsesc nava. Am *ajuns* aici, nu? Tocmai din universul Pământului-Ilionului.

– Da, consimte Cho Li. Aşa ai făcut. Fără nici cel mai mic ajutor din partea medalionului de aur gol care-ţi atârnă la gât. Este un mister.

În uşa puţului elevator deschis apare un soldat moravec, purtând costumul cameleonic. Acesta nu pare deloc special. Ba chiar îmi aminteşte de o versiune cu câteva numere mai mari a unui aşa-numit „costum disco", pe care fusesem îndeajuns de prostovan să-l deţin în anii şaptezeci. Are până şi acelaşi guler stupid cu colţuri ascuţite şi luciul verde de vomă de maimuţă.

– Gulerul se extinde într-o glugă completă, spune Asteague/Che, parcă citindu-mi gândurile. Costumul în sine este

incolor. Verdele este pur şi simplu o culoare prestabilită, pentru a putea găsi materialul.

Iau costumul de la soldatul ’vec şi fac greşeala să încerc să-l trag pe mine. În câteva secunde mă rostogolesc scăpat de sub control, rotindu-mă în jurul propriei axe în imponderabilitate, agăţându-mă de veşmântul inutil de parcă aş flutura un drapel, dar neizbutind nimic altceva.

Generalul Beh bin Adee şi soldatul său mă prind, mă fixează – ei par să ştie exact unde anume să-şi proptească picioarele de console pentru a nu fi supuşi unei reacţiuni egale şi de sens opus –, după care mă îndeasă fără ceremonial în costumul cameleonic. Apoi prind una dintre centurile scaunului de costum, fixându-mă de un petic de arici pe care nu-l pot zări. Mă ţine locului.

Ridic gulerul într-o glugă şi mi-o trag complet peste cap.

Nu-i nici pe departe la fel de confortabil ca atunci când îmi puneam Cuşma lui Hades şi dispăream. În primul rând, este groaznic de fierbinte în acest costum de reptilă. În al doilea rând, nano-nu-ştiu-cum care-mi îngăduie să văd prin materialul din faţa ochilor nu asigură o focalizare tocmai perfectă. După o oră de holbare prin el, voi avea migrena cea mai teribilă din viaţa mea.

– Cum e? întreabă prim-integratorul Asteague/Che.

– Grozav, mint eu. Mă puteţi vedea?

– Da, spune Asteague/Che, dar numai prin intermediul radarului gravitaţional şi al altor benzi ale spectrului de lumină non-vizibilă. Pentru toate intenţiile şi scopurile vizuale, te-ai contopit cu fundalul. Mai precis, cu generalul bin Adee. Personajele din locul unde vei călători vor utiliza radar gravitaţional, imagistică termică negativă amplificată sau alte tehnici similare?

O vor face oare? N-am habar. Cu glas tare, zic:

– Există însă o problemă.

– Da? Poate reuşim s-o reparăm.

Prim-integratorul sună binevoitor, ba chiar preocupat de rezolvarea problemei. Soţiei mele îi plăcea James Mason.

– Ca să mă teleportez cuantic, trebuie să răsucesc medalionul TC, rostesc eu, întrebându-mă cât de înăbuşit mi se aude glasul în exterior.

De acum transpiraţia mi se rostogoleşte pe tâmple, obraji şi

coaste.
– Nu-l pot răsuci fără să desfac costumul şi…
– Ţesătura cameleonică este croită pentru a fi foarte largă, mă întrerupe Beh bin Adee, care pare întotdeauna uşor dezgustat de mine. Poţi introduce braţul în costum, ca să atingi medalionul. Ambele braţe, dacă este necesar.
– Ah, da…
Îmi trag braţul drept din mânecă, îl introduc în costum şi, cu această contribuţie finală la conversaţia noastră, răsucesc medalionul şi mă teleportez departe de *Regina Mab.*
Funcţionează într-adevăr! sunt ispitit să strig, când mă materializez în locul din spaţiul/timpul pe care l-am vizualizat. Apoi îmi amintesc însă că am uitat să le cer moravecilor o armă. Şi nişte hrană şi apă. Şi poate o armură de impact.
Dar n-ar fi momentul potrivit să deschid gura.
Am apărut în Sala Mare a Zeilor de pe Muntele Olimp şi toţi zeii par să fie aici – mai puţin Hera, al cărei tron mai micuţ este împodobit cu panglici negre, funerare. Zeus este înalt de cincisprezece metri, pe propriul lui tron din aur.
Toţi ceilalţi zei sunt aici – mai mulţi chiar decât văzusem la ultimul lor mare conclav, pe care-l dădusem peste cap pe când purtam infinit mai confortabila Cuşmă a lui Hades. Pe mulţi dintre ei nici măcar nu-i ştiu, nu-i pot identifica în ciuda faptului că am petrecut zece ani raportând zilnic la Olimp, cu plăcuţe-cuvântătoare şi relatări de acţiune. Sunt sute şi sute de zei, în mod cert peste o mie.
Şi toţi tac. Îl aşteaptă pe Zeus să li se adreseze.
Încercând să nu respir zgomotos ori să leşin din cauza căldurii înăbuşitoare din blestematul de costum reptilă, sperând că niciunul dintre aceşti Nemuritori Olimpieni nu utilizează radar gravitaţional sau imagistică termică negativă amplificată, stau perfect nemişcat, aproape cot la cot cu gloata de zei şi zeiţe, nimfe, Furii, Erinii şi semizei şi aştept să aud ce are Zeus de spus.

74

Chiar înainte să fi păşit prin spărtura din carcasă, pătrunzând în prova navei naufragiate, Harman avea o idee destul de bună despre ce anume era obiectul. Pachetele de date proteinice

legate prin ADN-uri din corpul lui conţineau o mie de referinţe la mii de tipuri de ambarcaţiuni din zece mii de ani de istorie a omenirii. Privind numai prova avariată, zona de sfărâmături din jurul ei şi învelişurile perforate de material elastic stealth pentru sonar care acopereau oţelul-inteligent metamorfozabil al carcasei în sine, n-avea cum să identifice tipul, însă era destul de evident că intra într-un submarin de la sfârşitul Epocii Pierdute: posibil de după eliberarea rubiconului, dar înainte ca primii post-oameni să fi fost creaţi genetic. Vremurile Demente…

Odată ajuns înăuntru, pe când înainta pe un coridor doar puţin înclinat şi respira prin masca osmotică, deşi partea aceasta din nava scufundată era uscată, fu convins că se găsea într-un submarin.

Harman stătea într-o incintă care se abătea numai cu zece grade de la verticală, totuşi impactul străvechi cu fundul oceanului de aici, la doar şaizeci de metri sub suprafaţa oceanului – cu mult înainte să fi existat Breşa Atlantică –, boţise metalul şi răsturnase şase canistre lungi din suporturile lor. Bărbatul n-avea nevoie de arma pe care o purta. Nimic nu trăia în carcasa aceasta. Apăsă pistolul de peticul adeziv de pe şoldul drept şi extinse puţină termopidermă elastică peste el, asigurându-l la fel de bine ca şi cum ar fi purtat unul dintre tocurile de armă pe care le văzuse în cărţi prin intermediul vitrinei de cristal.

Îşi aşeză palma dreaptă pe marginea curbată a unei butelii răsturnate, curios să descopere dacă funcţia lui de căutare de date va acţiona prin termopiderma subţire cât o moleculă a mănuşilor.

Funcţia acţiona.

Se afla în compartimentul torpilelor unui submarin de război clasa *Mahomed.* IA din sistemul de ghidare al torpilei – „torpilă” nefiind un termen sau concept pe care Harman să-l fi întâlnit până în milisecunda aceasta – murise cu peste două mii de ani în urmă, însă în microcircuitele moarte exista suficientă memorie reziduală pentru ca bărbatul să înţeleagă că palma i se găsea la câţiva centimetri deasupra unui focos nuclear introdus în extremitatea unei torpile de cincisprezece mii de kilograme, de mare viteză, cu autocavitaţie, din modelul vânează-până-ucizi-ceva. Acest focos – „focos” fiind alt termen pe care nu-l mai întâlnise niciodată până în clipa aceasta – era o simplă armă de

fuziune, conţinând numai patru sute şaptezeci şi cinci de kilotone, echivalentul detonării a patru sute treizeci de milioane de kilograme de TNT. Într-o milionime de secundă, explozia sferei de mărimea unei perle aflate la centimetri sub palma sa avea să ajungă la o temperatură de zeci de milioane de grade. Harman aproape că putea simţi razele gama şi neuronii letali ghemuiţi acolo, invizibili ţipari-dragoni letali, pregătiţi să sară în toate direcţiile cu viteza luminii, să ucidă şi să infecteze orice bucăţică de ţesut sau nerv omenesc pe care ar fi întâlnit-o, trecând prin ea ca glonţul prin unt.

Îşi trase iute mâna şi o frecă de coapsă, de parcă şi-ar fi curăţat-o de mizerie.

Întregul submarin era un instrument conceput în mod unic pentru uciderea oamenilor. Întâlnirea lui extrem de scurtă cu IA de ghidare îi spusese că focoasele torpilelor erau irelevante pentru adevărata misiune a navei şi echipajului. Dar ca să înţeleagă care era misiunea aceea, trebuia să iasă din compartimentul torpilelor, să suie pe coridorul înclinat, să treacă prin careul ofiţerilor şi cantină, să suie o scară şi să coboare pe un coridor pe lângă postul sonarului şi sala comună integrată, apoi să suie altă scară în centrul de comandă şi control.

Însă tot ceea ce se afla dincolo de jumătate din compartimentul torpilelor se găsea sub apă.

Razele de lumină ale proiectoarelor sale de pe piept îi arătară unde începea peretele nordic al Breşei, la nici cinci metri depărtare. Submarinul zăcuse în lungul acestei creste oceanice, la şaizeci de metri sub suprafaţă şi complet umplut cu apă vreme de multe secole înainte ca, prin crearea Breşei, apa să fie absorbită din compartimentele frontale, totuşi nimic nu mai trăia aici, nici măcar o scoică uscată nu mai rămăsese din nenumăratele forme de viaţă submarină care trebuie să fi prosperat vreme de secole, şi nu existau nici urme de oseminte omeneşti sau de alte rămăşiţe ale echipajului. Câmpul de forţă care ţinea în loc Oceanul Atlantic nu retezase fizic prin metalul metamorfozabil al carcasei submarinului sau prin structura metalică – reflectoarele lui Harman dezvăluiau linia solidă şi neîntreruptă a punţii de deasupra –, însă bărbatul putea să vadă complet felia ovală de ocean dinăuntrul carcasei navei. Peretele nordic din câmp de forţă al Breşei stăvilea apa în toate spaţiile deschise, dar la numai un pas îndărătul său… îşi imagina

presiunea de acolo, la adâncimea de şaizeci de metri, şi vedea peretele întunecat din faţă, proiectoarele sale oglindindu-se în el ca într-o suprafaţă negru-mat, dar încă reflectantă.

Brusc, fu cuprins de o teroare bolnavă şi teribilă. Fu nevoit să se prindă de torpila odioasă ca să nu se clatine, să nu cadă pe plăcile corodate ale punţii. Dorea să fugă din nava aceasta veche de război, să iasă la aer şi la lumina soarelui, să-şi smulgă masca osmotică şi să vomite dacă ar fi fost nevoie, pentru a scăpa de otrava care-i umpluse pe neaşteptate corpul şi mintea.

Se rezema de o simplă torpilă, proiectată să distrugă alte nave, eventual un port, totuşi puterea sa termonucleară era de trei ori mai mare decât cea explozivă totală aruncată peste Hiroshima – alt cuvânt şi imagine care tocmai pătrunseseră în mintea ameţită a bărbatului –, capabilă să distrugă totul de pe o suprafaţă de două sute cincizeci de kilometri pătraţi.

Harman – priceput dintotdeauna la estimarea distanţelor şi mărimilor, chiar şi în epoca sa, care nu necesita asemenea abilităţi – văzu cu ochiul minţii o zonă pătrată cu latura de cincisprezece kilometri în centrul Craterului Paris, sau cu Palatul Ardis în mijlocul ţintei imaginare. La Ardis o asemenea explozie nu numai că ar fi vaporizat într-o microsecundă conacul şi noile acareturi, ci şi palisadele construite cu trudă, şi şi-ar fi rostogolit globul de foc pentru a purta cu sine pavilionul pentru faxare aflat la doi kilometri depărtare, peste nici o secundă, transformând râul de la poalele dealurilor în abur şi pădurea în cenuşă, dilatându-se într-un cerc de distrugere instantanee, care ar fi ajuns spre nord dincolo de Piatra Flămândă pe care o văzuse în întrezărirea Adei şi a celorlalţi în ţesătura turin.

Activă funcţii de biofeedback adormite – prea târziu – şi căpătă mesajul de care se temea. Compartimentul torpilelor era plin de radiaţie latentă. Focoasele torpilelor de fuziune avariate coborâseră de mult sub niveluri letale de scurgere, dar în decursul procesului respectiv iradiaseră totul din partea frontală a submarinului.

Ba nu – senzorii îl anunţară că radiaţia era şi mai periculoasă drept înainte, la pupa faţă de compartimentul torpilelor – direcţia în care ar fi trebuit el să meargă, dacă dorea să afle mai multe despre acest instrument al morţii. Poate că reactorul de fuziune care propulsase nava dezgustătoare avusese pierderi lente în toate aceste secole. În faţa lui se găsea un iad radioactiv.

Bărbatul ştia destule despre noile lui funcţii biometrice, pentru a înţelege că putea interoga monitoarele de date. O făcu acum, însă doar cu cea mai simplă întrebare posibilă: *Mă va proteja termopiderma de radioactivitate?*

Răspunsul îi sosi în propriul glas al minţii sale şi fu lipsit de echivoc: *Nu.*

Era o nebunie să înainteze. De asemenea, nu avea *curajul* să înainteze prin peretele negru de apă, în maelstromul de radiaţie, prin restul compartimentului torpilelor scufundat, în sus prin întunericul şi frigul din careul ofiţerilor şi cantină, unde contoare Geiger străvechi înnebuniseră deja, cu ácele indicatoare lipite de extremitatea cadranelor, apoi mai sus, printr-un coridor, pe lângă postul sonarului şi cel de comunicaţii, în sus pe altă scară, pe distanţa aceea imposibilă, terifiantă, ucigătoare de celule, până la centrul de comandă şi control inundat.

Era literalmente o nebunie să rămână în carcasa malignă, cu atât mai mult să înainteze în interiorul ei. Însemna moartea – moartea lui, a speranţelor speciei lui, a încrederii Adei în întoarcerea sa, a nevoii de un tată pe care copilul său încă nenăscut o nutrea în aceste vremuri teribile şi periculoase. Moartea tuturor viitorurilor.

Totuşi el trebuia să afle. Rămăşiţele cuantice ale IA a focosului torpilei îi spuseseră îndeajuns ca să fie nevoit să afle răspunsul la o unică şi teribilă întrebare. Aşa încât Harman înaintă – câte un pas îngrozit pe rând.

După trei zile şi nopţi petrecute în Breşă, era prima dată când trecea prin peretele din câmp de forţă. Era semipermeabil, precum cele de pe insula orbitală a lui Prospero – şi bărbatul ştia acum că „semipermeabil'' însemna că fusese conceput pentru a le permite oamenilor de stil-vechi sau post-oamenilor să traverseze un ecran altfel impenetrabil –, dar de data aceasta trecea de la aer şi căldură la frig, presiune şi beznă.

Harman avea încredere că termopiderma îl va proteja, ţinându-l în viaţă, de efectele adâncurilor, chiar dacă nu ale radiaţiei, şi aşa se şi întâmplă; el refuză până şi să apeleze date despre care ştia că le deţinea despre construcţia termopidermei şi despre felul în care funcţiona. Nu-i păsa în ce fel izbutea să anuleze presiunea oceanului – doar că o făcea.

Reflectoarele de la piept îşi sporiră în mod automat luminozitatea, pentru a face faţă reflexiilor şi apei dense, bogate

în particule.

Pe cât fuseseră de sterile părţile uscate din compartimentul torpilelor, pe atât abundau în organisme vii părţile scufundate ale submarinului. Indiferent ce anume trăia acum aici, nu numai că supravieţuia în potopul de radiaţii, ci se ospăta cu acesta, prospera de pe urma sa. Toate suprafeţele metalice fuseseră ascunse sub straturi de fungi coraliferi mutanţi şi mase de materie vie strălucitoare, verde, roz şi gri-albăstrui, ale căror franjuri şi lujeri se legănau uşor sub curenţii insesizabili. Creaturi similare unor crabi fugiră grăbite dinaintea luminii. Un ţipar roşu ca sângele se repezi dintr-o gaură care fusese chepengul pupa al compartimentului torpilelor, apoi îşi retrase fulgerător capul, lăsându-şi doar şirurile de dinţi să scânteieze în lumină. Harman îl ocoli cu grijă, când se strecură prin chepengul incrustat cu sedimente.

AI moartă a focosului îi oferise o schemă aproximativă a navei – suficient pentru a ajunge la centrul de comandă şi control –, dar scara pe care ar fi trebuit să suie la careul ofiţerilor şi cantină nu mai exista. Majoritatea submarinului fusese construită din superaliaje care aveau să dureze alte două mii de ani, chiar şi aici, în adâncul oceanului, însă scara – se numea *scara de bord* îl anunţară fasciculele de proteine – fusese corodată de foarte mult timp.

Afundându-şi degetele în mâlul şi evantaiele legănătoare aflate de ambele părţi ale puţului înclinat al casei scării, şi sperând că nu-şi vâra degetele în botul altui ţipar, Harman se trase încet în sus prin supa verde a oceanului. Particule şi ciorchini de particule vii radioactive i se prindeau de termopidermă şi trebuiau şterse de pe ochelari şi masca osmotică.

Era în pragul hiperventilaţiei când ajunse la nivelul careului ofiţerilor. Din experienţă ştia că masca osmotică îl va alimenta cu oxigen bun şi proaspăt, dar senzaţia de presiune pe fiecare centimetru pătrat al corpului îl nelinişte. Nu trebuia să acceseze module de memorie pentru a şti că termopiderma îl va proteja de asemenea împotriva frigului şi presiunii – acelaşi model de costum îl menţinuse viu în presiunea zero a spaţiului cosmic –, însă în spaţiul cosmic se simţise *mai curat.*

Mă întreb dacă slinul ăsta care-mi acoperă ochelarii a făcut cândva parte din bărbaţii şi femeile de la bordul navei.

Alungă genul acela de gânduri. Nu erau numai morbide, ci şi

absurde. Dacă echipajul se scufundase odată cu submarinul, locuitorii mereu flămânzi ai oceanului le curăţaseră oasele în doar câţiva ani, după care mâncaseră şi descompuseseră oasele înseşi în următorii, nu mulţi, ani.

Şi totuşi…

Harman se concentră asupra înaintării spre pupa prin haosul de plante oceanice şi cuşete colapsate. Putea şti că aceasta fusese o zonă pentru dormit doar graţie planului din moleculele de memorie aflate în descompunere ale focosului; acum semăna cu o criptă lăsată în paragină, cu rafturile acoperite de fungi groşi, suri, adăpostind creaturi-crabi mutanţi şi creaturi-ţipari ce se temeau de lumină, nu trupuri putrezite de Montague sau Capulet.

Va trebui să citesc *realmente mai multe chestii de individul ăsta, Shakespeare. Foarte multe lucruri din pachetele de date sunt conectate cu gândurile şi scrierile lui,* îşi spuse Harman când trecu printr-un chepeng deschis, înlătură stalagmite de slin şi pluti în fosta zonă pentru mâncat. Resturile unei mese lungi îi reamintiră dintr-un motiv necunoscut de masa canibalică a lui Caliban de pe Insula lui Prospero, cu atâtea luni în urmă. Poate din cauză că fungii şi moluştele de aici suferiseră mutaţii, transformându-şi culoarea în roz-sângeriu.

În capătul îndepărtat al cavernei roz pentru mâncat, ştia, trebuia să suie o scară verticală – o scară adevărată, de data aceasta, nu o scară de bord înclinată – până la postul integrat de comunicaţii, înainte de a trece spre pupa prin postul sonar, către centrul de comandă şi control.

Scara nu mai exista. Tubul îngust al unui coridor vertical era ticsit actualmente de organisme marine verzi şi albastre, reamintindu-i bărbatului de descrierea pe care Daeman o făcuse transformării Craterului Paris într-un cuib de gheaţă albastră.

Însă formele de viaţă oceanică pământeană ţesuseră plasa aceasta, oricât de mutantă, şi Harman începu s-o sfâşie, smulgând secole de uzurpare şi avansare lentă a vieţii în pumni mari, icnind şi regretând permanent că nu avea un topor. Terciul ticsise într-atât apa din jur, încât nici măcar nu-şi putea distinge mâinile. Ceva prelung şi lunecos – alt ţipar? vreun soi de şarpe marin? – alunecă pe lângă toată lungimea corpului său şi dispăru dedesubt. Bărbatul continuă să smulgă smocuri şi bucăţi de material gros, moale, radioactiv, luptându-se să urce prin negura

care-l orbea.

Se simţea ca şi cum ar fi fost renăscut, dar de data aceasta într-o lume mult mai teribilă.

Strădaniile erau atât de intense, încât, pentru câteva clipe după ce-şi croise drum sus, la nivelul postului de comunicaţii, nu ştiu că ajunsese acolo. Lujeri verzi atârnau peste tot, apa abunda în asemenea măsură în particule plutitoare, încât propriile-i raze ale proiectoarelor îl orbeau, şi Harman rămase în sedimentele acelea primordiale, simţindu-se prea epuizat să se mişte.

După care – reamintindu-şi că fiecare moment pe care-l petrecea în această carcasă a morţii însemna o probabilitate mai mare de moarte pentru el –, se ridică în genunchi, îşi trase de pe umeri şi de pe spate lianele de iederă şi tentaculele plantelor bătrâne, apoi porni încet către pupa.

Postul de comunicaţii nu murise.

Încremeni când descoperi asta. Funcţii din corpul său pe care nici măcar nu le catalogase receptară pulsaţiile dispoziţiei pentru contact şi comunicare ale maşinilor ascunse sub covorul gri-verzui viu din încăpere. Nu însă faţă de el. IA-urile acestui post de comunicaţii nu-i recunoşteau prezenţa – capacitatea lor de a interacţiona cu fiinţe omeneşti murise de mult, odată cu defazările miezului cuantic al calculatoarelor lor.

Ele doreau totuşi să comunice cu *cineva* – mai presus ca orice, să primească comenzi de la *cineva,* de la *ceva.*

Ştiind că aici, în postul integrat de comunicaţii, nu va găsi ceea ce trebuia să afle, păşi pe jumătate şi înotă pe jumătate spre pupa, pe lângă consola incrustată de sedimente a sonarului şi GPS-ului.

Dacă s-ar fi gândit vreodată la submarine, ceea ce nu făcuse niciodată, ar fi ghicit probabil că ambarcaţiunile acestea fuseseră construite pentru a călători sub apă – ştia că IA a focosului preferase cuvântul „ambarcaţiune” în loc de „navă” –, că fuseseră construite din multe compartimente mici, fiecare închis cu o uşă, un chepeng, etanş la apă, separat. Nu şi submarinul acesta. Spaţiile erau mari comparativ cu volumul navei în sine, nu excesiv de împărţite în capsule sau compartimentate. Dacă oceanul găsea o cale de a intra – aşa cum găsise în mod evident –, moartea femeilor şi bărbaţilor din maşina aceasta n-ar fi survenit prin înecare lentă, horcăind pentru aer în apropierea plafoanelor, ci în urma unui val de implozie masiv, care i-ar fi

ucis pe toţi în câteva secunde. Era aproape ca şi când cei care activaseră aici preferaseră opţiunea morţii instantanee în spaţii largi, în locul înecării lente în spaţii mici.

Harman încetă să mai înoate şi-şi lăsă picioarele să coboare pe tăbliile punţii, când îşi dădu seama că se afla în mijlocul centrului de comandă şi control.

Aici plantele oceanice erau mai puţine şi predomina metalul neacoperit. Din desenul simplu făcut de IA a focosului, putea să identifice centrele de control ale lansării torpilelor şi armamentului – coloane metalice verticale care ar fi proiectat o multitudine de comenzi virtuale holografice când nava era în stare de luptă. Se deplasă prin spaţiul acela, atinse metalul şi plasticul cu palma învelită în termopidermă şi îngădui creierelor cuantice moarte înglobate în material să-i vorbească.

Nu exista niciun scaun, fotoliu sau tron pentru căpitan. Persoana respectivă stătuse aici, lângă masa centrală a hărţilor holografice, drept în faţa unei console display – virtuală în condiţii corespunzătoare, respectiv proiectată din interiorul panourilor LCD de plastic, dacă sistemul virtual era avariat –, pe care erau direcţionate şi afişate toate sistemele şi funcţiile navei.

Îşi mişcă mâna înmănuşată prin obscuritatea verzuie şi-şi imagină displayuri sonar apărând… *aici.* Displayuri tactice în stânga lui… *acolo.* La câţiva metri în spate, în direcţia din care venise, ciuperci din mâl cenuşiu indicau taburetele pe care membrii echipajului se ghemuiseră în faţa displayurilor virtuale care se modificau constant, controlând şi raportând despre balast şi echilibru, radar, sonar, relee GPS, controale de sonde telecomandate, starea torpilelor şi controalele de lansare, roţile fizice pentru controlul planurilor de scufundare… Îşi retrase iute mâna. Nu era necesar să cunoască toate rahaturile alea. El trebuia să ştie doar… *Acolo!*

Era un monolit din metal negru, aflat la pupa faţă de postul căpitanului. Nicio scoică, moluscă, coral sau slin nu se ataşase de suprafaţa lui. Obiectul era atât de negru, încât proiectoarele lui Harman nu reflectaseră din el la primele câteva treceri prin partea aceea din centrul de comandă.

Aceasta era IA centrală a ambarcaţiunii, construită pentru a interfaţa într-o sută de moduri cu căpitanul şi echipajul submarinului. Harman ştia că un calculator cuantic, chiar şi din acea Epocă Pierdută, chiar şi unul mort de peste două milenii, ar

fi fost mai viu la capacitatea de unu la sută decât majoritatea lucrurilor vii de pe planetă. Minţile cuantice artificiale muriseră greu şi muriseră lent.

Bărbatul ştia că el nu avea codurile de accesare a băncilor acestei IA centrale, poate nici chiar limbajul pentru a înţelege codurile pe care nu le cunoştea, însă mai ştia că asta era lipsit de importanţă. Funcţiile lui îi fuseseră dezvoltate şi programate nanogenetic în ADN cu mult după moartea acestei maşini. N-ar fi avut niciun secret faţă de el.

Gândul îl îngrozi.

Harman dorea să iasă din cripta aceasta inundată. Dorea să se îndepărteze de radiaţia care probabil îi sfredelea pielea, creierul, testiculele, măruntaiele şi ochii, chiar pe când stătea aici, încremenit în indecizie.

Dar trebuia să afle.

Îşi aşeză palma pe monolitul de metal negru.

Submarinul se numea *Iataganul lui Allah.* Plecase din portul său în data de…

Harman trecu peste intrările din jurnal, date, motive pentru războiul străvechi – zăbovi numai atât cât să confirme că fusese după eliberarea rubiconului, în anii Demenţei, când Califatul Global se apropia de sfârşit, democraţiile Occidentului şi Europei erau deja moarte, Noua Uniune Europeană, o ficţiune de state vasale care icnea sub Hanatul ce se ridica…

Nimic din toate astea nu conta. Conta doar ceea ce se găsea în pântecul acestui submarin, la fel de real ca fetusul care creştea în pântecul soţiei lui, Ada.

Harman se opri totuşi pentru a asculta o derulare rapidă a ultimului testament al celor douăzeci şi şase de membri ai echipajului *Iataganului lui Allah.* Submarinul de clasa *Mahomed* cu rachete balistice era atât de automatizat, încât necesita un echipaj de numai opt oameni, dar existaseră atât de mulţi voluntari, încât douăzeci şi şase dintre Aleşi fuseseră acceptaţi să plece în ultima sa misiune.

Toţi fuseseră bărbaţi. Toţi fuseseră evlavioşi. Toţi îşi încredinţaseră sufletele lui Allah când li se apropiase sfârşitul – un cordon format din submarine de atac ale Hanatului, nave aeriene, cosmice şi terestre, din câte putea înţelege Harman. Bărbaţii ştiau că mai aveau doar câteva minute de trăit – că Pământul mai avea numai câteva minute până la distrugere.

Căpitanul dăduse ordinul de lansare. IA primară îl confirmase şi-l transmisese.

De ce nu fuseseră lansate rachetele? Harman scotoci IA până în măruntaiele-i cuantice, dar nu găsi niciun motiv al nelansării lor. Ordinul oamenilor fusese dat, cele patru seturi de chei fizice fuseseră răsucite, comenzile IA privind coordonatele grupurilor de ţinte şi comenzile de lansare individuale fuseseră confirmate şi transmise, rachetele fuseseră marcate în secvenţa cuvenită de lansare, contactele – atât virtuale, cât şi materiale – fuseseră închise. Toate chepengurile din metal masiv ale rachetelor fuseseră deschise succesiv de mecanisme hidraulice redundante – doar un dom subţire din fibră de sticlă albastră mai separase tuburile rachetelor de ocean, şi toate lansatoarele fuseseră umplute cu azot pentru a egaliza presiunea care să împiedice apa să năvălească înăuntru până în momentul real al lansării. Cele patruzeci şi opt de rachete ar fi trebuit să fi fost propulsate din leagănele lor de către generatoare de azot gazos şi o tensiune de două mii cinci sute de volţi ar fi aprins descărcarea de azot. În mai puţin de o secundă, gazul în sine ar fi produs o presiune de peste şase tone pe centimetru pătrat, expediind rachetele în sus, însoţite de propriile lor bule ascendente de azot, până ce ar fi ţâşnit din apă aidoma unor dopuri de plută, iar în clipa în care ar fi atins aerul de deasupra oceanului s-ar fi aprins carburantul solid din fiecare rachetă. Existau iniţiatori redundanţi şi dublu-redundanţi pentru aprindere şi lansare. Rachetele ar fi mugit şi ar fi pornit în zbor către ţintele lor. Toate indicatoarele de lansare ale IA erau roşii. În toate cele patruzeci şi opt de silozuri ale rachetelor din pântecul borţos al *Iataganului lui Allah,* secvenţa se derulase corespunzător, de la ATENŢIE, la MARCARE, la LANSARE şi apoi LANSARE CONFIRMATĂ.

Totuşi rachetele rămăseseră în tuburile lor. IA moartă şi în curs de dezintegrare ştia asta şi comunică ceva similar ruşinii şi tristeţii prin palma furnicătoare a lui Harman.

Inima bărbatului bubuia atât de tare, iar el respira atât de întretăiat, încât masca osmotică reduse inputul de oxigen pentru a nu suferi de hiperventilaţie.

Patruzeci şi opt de rachete. Patruzeci şi opt de platforme de focoase. Fiecare focos conţinea şaisprezece vehicule separate de reintrare. Practic existau şapte sute şaizeci şi opt de focoase, toate armate, pregătite, cu siguranţele dezactivate, gata de

detonare. Fuseseră aţintite spre şapte sute şaizeci şi opt dintre oraşele rămase ale lumi, monumentele antice şi aşezările, tot mai mici, populate de supravieţuitorii rubiconului.

Însă acestea nu erau simple focoase termonucleare, precum cele din torpilele *Iataganului lui Allah.*

Fiecare dintre cele şapte sute şaizeci şi opt de focoase reale încă aflate la bordul submarinului conţinea o gaură neagră precar restricţionată. Arma finală a rasei umane şi a Califatului Global în acel moment temporal – *detergentul final,* gândi Harman cu un sunet care era parţial suspin, parţial chicotit.

Găurile negre în sine erau mici. Niciuna nu era mai mare decât „mingea de fotbal cu care am crescut jucându-mă în jurul ruinelor lui Karachi”, aşa cum o descrisese în discursul lui religios şi persuasiv de adio un membru al echipajului mort. Însă când aveau să scape din sferele lor restrictive şi să cadă asupra ţintelor, rezultatul avea să fie mai teribil decât al unei simple arme termonucleare.

Gaura neagră avea să pătrundă în sol, creând un orificiu de mărimea unei mingi de fotbal în centrul oraşului-ţintă la care sosea. Dar în secunda de expunere avea să declanşeze o implozie de plasmă de o mie de ori mai puternică decât o explozie termonucleară. În decursul coborârii, gaura neagră avea să transforme solul, rocile, apa şi magma din faţa ei într-un nor ascendent de aburi şi plasmă, absorbind în acelaşi timp prin spate oamenii, clădirile, vehiculele, arborii şi structura moleculară reală a oraşului-ţintă şi a sute de kilometri pătraţi din jurul său.

Gaura neagră care crease deschiderea largă de un kilometru din centrul Craterului Paris nu avusese diametrul de nici un milimetru şi fusese instabilă – se autodevorase înainte să fi ajuns în miezul Pământului. Harman ştia acum că unsprezece milioane de oameni muriseră din cauza eşecului acelui experiment străvechi.

Găurile negre de aici nu fuseseră concepute pentru a se autodevora. Ele trebuiau să se deplaseze aidoma unor mingi într-un meci de ping-pong, înainte şi înapoi prin Pământ, ieşind în atmosferă, pentru a plonja după aceea înapoi în planetă. Şapte sute şaizeci şi opt de sfere de plasmă înconjurate de radiaţii ionizante de distrugere totală, sfredelind şi re-sfredelind crusta, mantaua, magma şi nucleul Pământului, din nou şi din nou,

vreme de luni sau ani, până ce toate ajungeau să se oprească în centrul dragului şi bunului Pământ şi să înceapă să consume însăşi planeta.

Vocile celor douăzeci şi şase de membri de echipaj pe care le ascultase Harman celebraseră toate rezultatul acela al misiunii lor. Ei toţi urmau să se reîntâlnească în Paradis. Slăvit fie Domnul!

Dorind doar să vomite în interiorul măştii sale osmotice limitatoare, Harman se sili să rămână cu palma pe monolitul negru al IA încă un minut întreg, nesfârşit, etern. Trebuiau să existe nişte instrucţiuni pentru a găsi o cale de dezamorsare a acestor găuri negre activate.

Câmpurile restrictive ale focoaselor lor fuseseră foarte puternice, proiectate să reziste şi secole dacă ar fi fost necesar.

Ele rezistaseră peste două milenii şi jumătate, dar erau extrem de instabile. Odată ce una dintre ele ar fi scăpat, ar fi urmat-o şi restul. Nu conta câtuşi de puţin dacă şi-ar fi început călătoria spre centrul Pământului, şi mai departe, de la ţinta prestabilită sau din locul acesta de lângă peretele nordic al Breşei Atlantice. Finalul ar fi fost acelaşi.

În IA şi în *Iataganul lui Allah* nu existau instrucţiuni pentru dezamorsarea lor. Singularităţile existau – existaseră timp de aproape două sute cincizeci de Cinci Douăzeci standard ale lui Harman –, iar într-o lume în care tehnologia cea mai avansată a oamenilor de stil-vechi o reprezenta arbaleta nu exista niciun mod prin care câmpurile lor restrictive să poată fi resetate. Bărbatul îşi retrase palma.

Ulterior nu-şi mai aminti cum găsise ieşirea din partea inundată a submarinului, sau cum se împleticise prin compartimentul uscat al torpilelor, prin deschiderea din carcasă, afară pe fâşia însorită de noroi care era Breşa Atlantică.

Îşi amintea totuşi că-şi smulsese gluga şi masca osmotică, se prăbuşise în patru labe şi vomitase minute lungi. Continuă să icnească, vomitând doar fiere, mult timp după ce-şi golise puţinele substanţe din stomac – batoanele alimentare erau nutritive, însă lăsau puţine reziduuri.

După aceea fu prea slăbit pentru a mai sta chiar şi în patru labe, aşa că se târî de lângă propria-i vomă, se prăbuşi şi se întoarse pe spate, privind în sus, la panglica lungă şi îngustă de cer albastru. Inelele orbitale erau vagi, totuşi clare, rotindu-se,

încrucişându-se, mişcându-se ca limbile alburii ale unui mecanism dezgustător de ceasornic care număra invers orele, zilele, lunile sau anii până ce sferele restrictive ale focoaselor aflate la numai câţiva metri de Harman aveau să se dezintegreze până la colaps.

Ştia că ar fi trebuit să plece de lângă epava radioactivă – să se târască spre vest, dacă ar fi fost nevoie –, însă inima lui nu dorea s-o facă.

În cele din urmă, după ce trecuseră probabil ore bune – panglica de cer se întuneca spre seară –, activă funcţia de interogare a biomonitoarelor sale.

Aşa cum bănuise, dozajul pe care-l receptase fusese letal. Ameţeala pe care o simţea acum avea să se înrăutăţească. Vărsăturile aveau să revină în curând. Sângele i se comasa deja sub piele. În câteva ore – procesul începuse deja –, celulele din intestinele şi organele interne aveau să înceapă să se desprindă cu miliardele. După aceea avea să urmeze diareea cu sânge – intermitentă la început, dar apoi constantă, pe măsură ce corpul său ar fi început realmente să-şi excreteze măruntaiele dizolvate. După care sângerarea avea să devină în primul rând internă – pereţii celulelor se dezintegrau complet, sisteme întregi colapsau.

Ştia că va trăi îndeajuns ca să vadă şi să simtă toate astea. Peste o zi va fi prea slăbit ca să mai poată măcar înainta, împleticindu-se, între accesele de diaree şi vomă. Va zăcea în Breşă, cu nemişcarea întreruptă doar de apoplexii involuntare. Harman ştia că nu va fi în stare nici măcar să privească cerul albastru sau stelele pe când murea – biomonitoarele raportau de acum dezvoltarea de cataracte induse de radiaţii pe suprafaţa ambilor ochi.

Nu se putu abţine să nu rânjească. Nu era de mirare că Prospero şi Moira îi dăduseră batoane alimentare numai pentru câteva zile. Ştiuseră că nu avea nevoie nici măcar de ele.

De ce? De ce să fi făcut din mine un Prometeu al rasei umane, cu toate funcţiile astea, cu toate cunoştinţele astea, cu toate promisiunile astea pe care să le ofer Adei şi speciei mele, doar pentru a mă lăsa să mor singur aici... în felul ăsta?

Bărbatul era încă întreg la minte şi îndeajuns de conştient să ştie că miliarde de oameni cu nimic mai aleşi decât el trimiseseră gânduri finale similare către cerurile rămase tăcute în orele şi

minutele dinaintea morţii lor.

De asemenea, acum era îndeajuns de înţelept ca să răspundă la propria-i întrebare. Prometeu furase focul de la zei. Adam şi Eva gustaseră fructul cunoaşterii din Grădină. Toate miturile străvechi ale creaţiei spuneau versiuni ale aceleiaşi poveşti, expuneau acelaşi adevăr teribil – *dacă vei fura foc şi cunoaştere de la zei, vei deveni ceva mai mult decât animalele din care ai evoluat, însă în acelaşi timp vei rămâne mult, mult inferior oricărui zeu adevărat.*

În secunda aceea Harman ar fi dat orice ca să scape de cele douăzeci şi şase de ultime testamente religioase şi personale ale fanaticilor din echipajul *Iataganului lui Allah.* În cuvintele acelea pasionale de adio, simţise întreaga greutate a poverii pe care fusese pe punctul de a o aduce Adei, lui Daeman, lui Hannah, prietenilor săi, speciei sale.

Înţelese că tot ce se petrecuse în ultimul an – povestea Troiei din ţesătura turin, care fusese micul dar glumeţ al lui Prospero pentru oamenii de stil-vechi, continuat de Odiseu şi Savi, căutările lor nebuneşti, aventura letală din Insula lui Prospero din inelul-e, descoperirea făuririi armelor de către oamenii de la Palatul Ardis, a realizării unor începuturi rudimentare de societate, a politicii, ba chiar a bâjbâielilor spre un soi de religie…

Toate acelea îi făcuseră din nou oameni.

Rasa umană revenise pe Pământ după mai bine de paisprezece secole de comă şi indiferenţă.

Harman înţelese că pruncul său şi al Adei ar fi fost complet uman – poate primul om adevărat care să se nască după atâtea secole de stază confortabilă, inumană, supravegheată de falşi zei post-oameni –, s-ar fi confruntat cu pericole şi moarte la fiecare răspântie, ar fi fost silit să inventeze, ar fi fost nevoit să creeze legături cu alte fiinţe omeneşti doar pentru a supravieţui voynicşilor, *calibanilor,* lui Caliban însuşi şi creaturii Setebos…

Ar fi fost incitant. Ar fi fost terifiant. Ar fi fost *real.*

Şi toate ar fi dus, ar fi putut duce, ar fi fost posibil să ducă înapoi la *Iataganul lui Allah.*

Bărbatul se întoarse pe o parte şi vomită iarăşi. De data aceasta voma constă în majoritate din sânge şi mucozităţi.

Mai repede decât crezusem.

Închizând ochii înaintea durerii – împotriva tuturor varietăţilor

de durere, dar în mod special împotriva durerii noii sale înţelegeri –, Harman îşi pipăi şoldul drept. Pistolul continua să fie prins în siguranţă acolo.

Îi desfăcu cureluşa, trase arma de pe peticul adeziv, folosi cealaltă mână pentru a vârî glonţ pe ţeavă în felul în care-i arătase Moira, ridică siguranţa şi duse ţeava la tâmplă.

75

Demogorgon umple jumătate din cerul acoperit de flăcări. Asia, Pantea şi tăcuta soră Ione continuă să stea ghemuite. Stâncile, coamele şi piscurile vulcanice din apropiere se acoperă de forme gigantice, care se înalţă mult – Titani, Duhurile Orelor, armăsari monstruoşi, monştri monstruoşi, miriapode colosale de tipul Vraciului, Vizitii inumani, alţi Titani, toţi sosind pe poziţiile lor precum juraţii care se prezintă la un proces pe treptele unui templu grecesc. Ochelarii termopidermei îi îngăduie lui Ahile să vadă totul şi el aproape că-şi doreşte să nu-i fi îngăduit.

Monştrii din Tartar sunt prea monstruoşi; Titanii prea lăţoşi şi titanici; Vizitiii şi creaturile cărora Demogorgon le-a spus Duhurile Orelor sunt practic imposibil de focalizat pe deplin. Ei îi reamintesc lui Ahile de momentul în care a spintecat pântecul şi pieptul unui troian dintr-o lovitură de spadă şi a văzut un homuncul omenesc mic care-l privea, cu ochii albaştri părând să clipească spre el printre coastele fărâmate şi măruntaiele revărsate. Fusese singura dată când vomitase pe câmpul de bătălie. Duhurile Orelor şi Vizitiii erau la fel de greu de privit.

În timp ce Demogorgon aşteaptă ca juraţii monstruoşi să se orânduiască şi să se adune, Hefaistos scoate o frânghiuţă subţire din coiful rotund al costumului său absurd şi-i prinde capătul în gluga termopidermei lui Ahile.

– Mă poţi auzi acum? întreabă zeul-pitic olog. Dispunem de câteva minute ca să vorbim.

– Da, te-aud, însă nu te poate auzi şi Demogorgon? Mai devreme te-a auzit.

– Nu, asta-i o linie cablată fizic. Demogorgon ăsta-i o grămadă de chestii, dar nu şi J. Edgar Hoover.

– Cine?

– Nu contează. Ascultă-mă, fiul lui Peleus, trebuie să ne potrivim în ceea ce-i vom spune lui Demogorgon şi gloatei ăsteia

de giganţi. Multe depind de asta.

– Nu-mi mai zice aşa, mârâie Ahile, cu o căutătură care încremenise duşmanii pe câmpul de luptă.

Hefaistos chiar face un pas alarmat înapoi, întinzând fără să vrea cablul de comunicaţii dintre ei.

– Cum să nu-ţi mai zic?

– Fiul lui Peleus. Nu mai vreau s-aud niciodată expresia asta.

Zeul făurarilor ridică mâinile cu mănuşi masive, cu palmele către Ahile.

– Perfect! Totuşi trebuie să discutăm. Dispunem de un minut, maximum două, până-ncepe parodia asta de proces.

– Ce-nseamnă „parodie”?

Pe Ahile începe să-l obosească vorbirea în dodii a minizeului. Ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat are spada în mână. Nutreşte bănuiala că pentru a-l ucide pe acest aşa-zis nemuritor ar fi îndeajuns să despice costumul de metal al idiotului bărbos, după care să se retragă şi să privească cum zeul focului se sufocă în aerul acid. Pe de altă parte, Hefaistos este *totuşi* un nemuritor olimpian, chiar şi fără cuvele de tămăduire ale insectei mari de pe Olimp. Aşa că poate, aşa cum s-a întâmplat cu Ahile însuşi, vulgarul schilod bărbos, expus la aerul acid al Tartarului, doar ar tuşi, ar horcăi, ar vomita şi s-ar răşchira în durere o eternitate, până l-ar înfuleca o Oceanidă. Ahile simte imboldul puternic de a afla dacă bănuiala lui e corectă.

Rezistă imboldului.

– Nu contează, răspunde Hefaistos. Ce-i vei spune lui Demogorgon? Să vorbesc eu pentru amândoi?

– Nu.

– Perfect, însă trebuie să ne punem la punct povestea. Ce le vei cere lui Demogorgon şi Titanilor să facă, în afară de a-l omorî pe Zeus?

– Nu-i voi cere creaturii Demogorgon să-l omoare pe Zeus, rosteşte Ahile ferm.

Zeul-pitic bărbos pare surprins înapoia sticlei globului care-i înveleşte capul.

– Nu? Crezusem că de-asta suntem aici.

– Pe Zeus o să-l omor chiar eu. Şi-o să-i arunc ficatul lui Argos, câinele lui Odiseu.

– Bine, suspină Hefaistos. Totuşi pentru ca eu să stau pe tronul Olimpului – târgul pe care mi l-ai oferit şi cu care Nyx a fost de-

acord –, trebuie să-l convingem pe Demogorgon să intervină. Iar Demogorgon este nebun.

– Nebun?

Majoritatea formelor monstruoase par acum să-şi fi ocupat poziţiile, printre creste, conuri de zgură şi torente de lavă.

– N-ai auzit chestia aia despre Zeul suprem?

– Nu ştiu despre care zeu vorbeşte Demogorgon, dacă nu este Zeus.

– Demogorgon vorbeşte despre un zeu unic şi suprem al întregului univers, spune Hefaistos, şi glasul lui deja răguşit se aude şi mai dogit prin cordonul de comunicaţii. Un zeu cu „Z” mare şi absolut niciun altul.

– Asta-i absurd.

– Da, încuviinţează zeul focului. De-aia rasa lui Demogorgon l-a exilat în lumea asta temniţă a Tartarului.

– Rasă? repetă Ahile, nevenindu-i să creadă. Vrei să zici că există mai mulţi Demogorgoni?

– Bineînţeles. Nimic din ceea ce-i viu nu există doar într-un singur exemplar. Până şi tu, Ahile, trebuie să fi învăţat asta. Demogorgon ăsta-i la fel de nebun ca un şobolan dintr-o căcăstoare troiană. El venerează un zeu unic atotputernic cu „Z” mare şi uneori îi spune „Tăcerea”.

– Tăcerea?

Ahile încearcă să-şi imagineze vreun zeu care să fie tăcut. Cu siguranţă, conceptul îi depăşeşte experienţa.

– Da, mârâie Hefaistos în căştile glugii. Numai că „Tăcerea” aceasta nu-i în totalitate zeul unic atotputernic cu „Z” mare, ci doar una dintre multele Sale manifestări… cu „S” mare.

– Ajunge cu majusculele. Aşadar, Demogorgon *crede* în mai mult de un singur zeu.

– Nu, insistă zeul focului şi făurarilor. Însă acest Zeu mare are multe feţe sau avatare sau forme, cam aşa ca Zeus când vrea să futămuritoare. Dacă mai ţii minte, o dată Zeus s-a preschimbat în lebădă ca să…

– Şi ce pula mea de legătură au toate astea cu judecata care-o să-nceapă-n *treizeci de secunde-n pizda mă-sii?* urlă Ahile în microfonul termopidermei sale.

Hefaistos îşi lipeşte palmele peste locurile din globul de sticlă unde ar trebui să-i fie urechile.

– Şşş, şuieră zeul-pitic prin intercom. Fii atent, are *toate*

legăturile cu argumentele prin care să-l convingem pe Demogorgon să-i elibereze pe Titani şi pe ceilalţi de-aici, ca să-l atace pe Zeus, să-i nimicească pe actualii olimpieni şi să mă instaleze pe mine ca noul rege de pe Olimp.

– Dar tocmai ai spus că Demogorgon este prizonier aici.

– Aşa-i. Însă Nyx – Noaptea – a deschis Gaura Brană dintre Olimp şi locul ăsta. Ne putem întoarce prin ea, dacă nu cumva se-nchide înainte să-nceapă blestemata asta de judecată, audiere, adunarea oraşului sau ce-o fi. În plus, cred că Demogorgon poate să plece oricând doreşte.

– Ce fel de temniţă este aceea care-ţi îngăduie să pleci oricând doreşti?

Începe să se întrebe dacă nu cumva zeul-pitic bărbos este adevăratul nebun de aici.

– Trebuie să ştii niţeluş despre rasa lui Demogorgon, zice capul-glob de deasupra corpului-glob din fier. Ceea ce-i tot ce ştie cineva despre ea – niţeluş. Acest Demogorgon este întemniţat aici fiindcă aşa i s-a spus. El se poate teleporta cuantic oriunde, oricând… dacă crede că-i destul de important ca s-o facă. Trebuie doar să-l convingem că este.

– Dar avem Gaura Brană. Şi cu ce se alege Nyx de-aici? La palatul lui Odiseu, înainte de a-l deştepta pe Zeus, mi-ai zis că Noaptea va deschide Gaura şi te-am crezut, însă de ce? Ce-are ea de câştigat?

– Supravieţuirea, răspunde Hefaistos, şi priveşte în jur.

Toate formele monstruoase par să-şi fi ocupat poziţiile. Tribunalul e gata să-şi înceapă şedinţa. Toţi îl aşteaptă pe Demogorgon să vorbească.

Ahile vede şi el asta.

– Ce vrei să spui prin „supravieţuire”? şuieră el prin interfon. Tu însuţi mi-ai zis că Nyx este singura zeiţă de care se teme Zeus. Ea şi blestematele ei de Ursite. Că el nu-i poate face niciun rău.

Globul de sticlă se mişcă înainte şi înapoi când Hefaistos clatină din cap.

– Zeus nu, ci Prospero şi Sycorax şi… oamenii… fiinţele care au ajutat la crearea lui Zeus, a mea, a celorlalţi zei, chiar şi a Titanilor. Şi nu mă refer la Uranus, zeul cerului, care s-a-mperecheat cu Gaia, mama-Pământ. Înainte de ei…

Ahile încearcă să cuprindă cu mintea conceptul că altcineva

decât Pământul şi Noaptea i-ar fi creat pe Titani şi pe zei. Nu izbuteşte.

– Timp de zece ani, continuă Hefaistos, ei au ţinut în captivitate o creatură numită Setebos pe Marte şi pe Pământul-Ilionului tău.

– Cine sunt „ei”? întreabă aheul, de acum complet năucit. Ce este o Setebos? Şi ce legătură poate avea asta cu ce trebuie să-i spunem noi lui Demogorgon peste un minut?

– Ahile, tu cunoşti destul din istoria noastră ca să ştii felul în care Zeus şi ceilalţi olimpieni tineri i-au înfrânt pe tatăl lui, Cronos, şi pe ceilalţi Titani, deşi Titanii erau mai puternici.

– Da, ştiu, zice el, simţindu-se din nou ca un copil, dăscălit de Chiron, centaurul care-l crescuse. Zeus a învins în războiul dintre zei şi Titani apelând la ajutorul unor creaturi teribile împotriva cărora Titanii erau neputincioşi.

– Şi care-a fost cea mai teribilă dintre acele creaturi teribile? întreabă zeul-pitic bărbos prin intercom.

Tonul lui profesoral îl face pe Ahile să-şi dorească să-l eviscereze pe loc.

– Cel cu *o sută de braţe,* răspunde el, folosindu-şi ultimul dram de răbdare.

Demogorgon va vorbi dintr-o clipă în alta şi nimic din toată pălăvrăgeala asta nu l-a ajutat să ştie ce să-i vorbească.

– Creatura monstruoasă cu mii-de-mâini căreia voi zeii i-aţi spus *Briareu,* adaugă el, dar căreia primii oameni îi ziceau *Aigaion.*

– Creatura numită Briareu şi Aigaion se numeşte în realitate Setebos, şuieră Hefaistos. Vreme de zece ani ea a fost distrasă de la intenţiile-i flămânde, lăsată să se hrănească din jalnicul vostru război uman între troieni şi ahei. Însă acum şi-a recăpătat libertatea şi temeliile cuantice ale întregului sistem solar sunt dezechilibrate. Nyx este îngrijorată că ei vor distruge nu numai Pământul lor, ci şi noua planetă Marte şi întreaga ei dimensiune întunecată. Găurile Brane leagă totul laolaltă. Ei au fost prea nesăbuiţi, aceşti Sycorax, Setebos, Prospero şi stirpea lor. Ursitele prezic distrugere cuantică totală, dacă nu intervine ceva sau cineva. Nyx m-ar prefera pe mine – piticul schilod – pe tronul Olimpului, decât să rişte o topire cuantică totală.

Ahile rămâne tăcut, deoarece n-are nici cea mai vagă idee despre ce bolboroseşte zeul-pitic.

Demogorgon pare să-şi dreagă non-gâtlejul pentru a reduce la

tăcere ultimele murmure şi foieli din mulţimea de Titani, Duhurile Orelor, Vizitii, Vraci şi alte siluete diforme.

– Vestea bună, şuieră Hefaistos prin intercom, şoptind acum de parcă masa uriaşă, informă şi învăluită de deasupra lor i-ar putea auzi în ciuda cordonului de comunicaţii, este că Demogorgon şi zeul lui – Tăcerea – îl halesc pe Setebos ca pe-o gustărică.

– Nu Demogorgon e nebunul de-aici, răspunde Ahile tot în şoaptă. Tu eşti cel descreierat ca un şobolan dintr-o căcăstoare troiană.

– Cu toate acestea, mă vei lăsa să vorbesc în numele nostru? replică Hefaistos şi insistenţa i se citeşte în fiecare silabă.

– Da. Dar dacă zici ceva cu care nu-s de acord, o să-ţi retez costumaşul ăsta frumuşel în globuri de fier separate şi dup-aia o să-ţi tai şi globurile pe care le porţi între picioare şi-o să ţi le dau să le-nghiţi prin vasul ăla de sticlă.

– Mi se pare corect, zice Hefaistos şi smulge cordonul de comunicaţii, eliberându-l.

– *PUTEŢI ÎNCEPE PLEDOARIA,* bubuie Demogorgon.

76

Deciseră să voteze dacă Nimeni va împrumuta sonieul. Întrunirea fu stabilită la amiază, când numărul de străji era minim şi se încheiaseră majoritatea corvezilor obligatorii de peste zi, astfel că puteau participa cei mai mulţi dintre supravieţuitorii de la Ardis – incluzându-i pe cei şase nou-sosiţi şi pe Hannah, numărul lor ajungea la cincizeci şi cinci –, însă natura solicitării lui Odiseu/Nimeni ajunsese deja chiar până la santinelele cele mai îndepărtate şi consensul era clar împotrivă.

Hannah şi Ada petrecură dimineaţa punându-se la curent cu restul evenimentelor. Femeia mai tânără era aproape distrusă de pierderea prietenilor lor şi a Palatului Ardis în sine, dar Ada îi reaminti că Palatul putea fi reconstruit – cel puţin o versiune grosolană a sa.

– Tu crezi c-o să trăim s-apucăm să vedem asta? întrebă Hannah.

Ada nu avu un răspuns. O strânse de mână.

Vorbiră despre Harman, despre detaliile dispariţiei lui stranii de la Golden Gate împreună cu creatura Ariel şi despre senzaţia Adei că el continua să trăiască.

Vorbiră despre fleacuri – despre felul cum preparau acum mâncarea şi despre speranţele Adei de a mări tabăra înainte ca voynicşii să fi început să se adune aşa cum făceau.

– Ştiţi motivul pentru care-i ţine la depărtare copilul Setebos? întrebă Hannah.

– Niciunul dintre noi n-are vreo dovadă reală.

O conduse pe tânăra sculptoriţă la Groapă. Creatura-Setebos – Nimeni spusese despre ea că era un soi de păduche – stătea pe fundul puţului, cu mâinile şi tentaculele strânse dedesubt, însă ochii ei galbeni priveau în sus cu o indiferenţă inumană mult mai rea decât simpla răutate.

Hannah se prinse de tâmple.

– Oh... Doamne... Dumnezeule... îşi bagă ghearele-n mintea mea, vrea să intre...

– Aşa face, rosti Ada încet.

Venise cu o armă cu fleşete şi acum o îndreptă nepăsător spre masa de ţesut cenuşiu-albăstrui şi mâini trandafirii aflată la câţiva metri mai jos.

– Şi dacă... preia controlul? întrebă Hannah.

– Adică dacă începe să ne controleze pe noi? Să ne asmută unul împotriva celuilalt?

– Da.

Ada înălţă din umeri.

– Ne cam aşteptăm ca asta să-nceapă dintr-o clipă în alta, în orice zi sau noapte. Am discutat... Deocamdată noi toţi auzim doar vag strigătele acestui copil Setebos – ca pe un miros urât care dăinuie pe fundal –, dar când atacă în forţă, aşa cum tocmai a făcut cu tine, o face numai asupra câte unei persoane pe rând. Dacă şi restul îl pot auzi şi simţi în cazurile respective, este ca un... nu ştiu... ca un ecou.

– Deci tu crezi că dacă va prelua controlul, o s-o facă doar cu câte un om pe rând.

Ada strânse iarăşi din umeri.

– Aşa ceva.

Hannah se uită la arma grea din mâna Adei.

– Însă dacă ar începe să te controleze în chiar clipa de faţă, m-ar putea omorî – ar putea omorî pe mulţi dintre noi – înainte să...

– Da. Am discutat şi despre asta.

– Şi-aţi făcut vreun plan?

– Da, repetă ea foarte încet, privind în Groapă. Vom ucide

făptura asta abominabilă înainte să se ajungă la aşa ceva.

Hannah aprobă din cap.

– Dar va trebui să-i evacuaţi pe toţi de-aici înainte s-o faceţi. Înţeleg acum de ce nu vrei să-i împrumuţi sonieul lui Odiseu.

Ada suspină involuntar.

– Tu ştii de ce vrea să-l ia?

– Nu. N-o să-mi spună. Sunt multe lucruri pe care nu mi le spune.

– Totuşi îl iubeşti.

– Din prima zi când l-am văzut pe Pod.

– Hannah, tu ai fost sub ţesătura turin pe vremea când funcţiona. Ştii că Odiseu *acela* era însurat. L-am auzit vorbind cu alţi ahei despre soţia lui, Penelopa. Despre fiul lui adolescent, Telemah. Graiul în care vorbeau era ciudat, dar, cumva, îl înţelegeam întotdeauna sub turin.

– Da.

Hannah plecă privirea.

La Groapă, copilul Setebos începu să se deplaseze înainte şi înapoi pe multele lui mâini roz. Cinci tentacule şerpuiră în sus pe marginea puţului şi alte mâini prinseră grătarul, trăgând de metal până păru să-l încovoieze. Numeroşii ochi galbeni ai creaturii erau foarte strălucitori.

Daeman se întorcea din pădure, îndreptându-se către adunarea de la amiază, când văzu fantoma. Bărbatul purta în spate un sac mare croit din prelată, plin cu lemne pentru foc, şi-şi dorea să fi fost de santinelă sau în echipa de vânătoare din ziua aceea, în loc să taie şi să transporte lemne, când o femeie ieşi din pădure la numai o duzină de metri de el.

La început o văzu doar cu vederea periferică – îndeajuns ca să ştie că era o fiinţă omenească, femeie, şi astfel membră a comunităţii Ardis, nu voynix – şi câteva secunde continuă să meargă, cu arma cu fleşete în mâna dreaptă, dar aţintită în jos, cu ochii coborâţi, concentrat asupra desagii grele din spate, însă când se întoarse la ea să o salute încremeni locului.

Era Savi.

Daeman se îndreptă şi povara uriaşă de lemne din sacul improvizat din pânză de cort fu cât pe-aici să-l răstoarne pe spate. N-ar fi fost defel o reacţie exagerată. Nu putea face altceva decât să se holbeze.

Era Savi – însă nu Savi cea bătrână, cu păr sur, pe care o văzuse cum fusese omorâtă şi târâtă de Caliban în grotele de sub iadul insulei orbitale a lui Prospero, cu aproape un an în urmă –, ci o Savi mai tânără, mai palidă, mai frumoasă.

O Savi reînviată? Nu.

O *fantomă,* fu fiorul dublu de gândire şi spaimă care-l străbătu pe Daeman. Epoca lui de oameni de stil-vechi nu credea în fantome, mai precis nici nu avea conceptul de fantome; el nu auzise niciodată despre stafii în afara menţionărilor din drama turin, nici nu auzise vreo poveste cu stafii până nu începuse să sigleze cărţile vechi din Conacul Ardis în toamna trecută.

Însă aceasta trebuia să fie o fantomă.

Tânăra Savi nu părea complet materială. Ceva din ea era… pâlpâitor… când îl zări, se întoarse şi porni drept spre el. Daeman îşi dădu seama că putea să vadă prin ea, chiar mai bine decât fusese în stare să vadă prin holograma lui Prospero de pe insula orbitală.

Totuşi cumva ştia că aceasta nu era o hologramă. Era… ceva… real, real şi viu, chiar în vreme ce sesiza strălucirea slabă şi alburie pe care o radia întregul ei corp şi faptul că picioarele nu păreau să-i apese pe sol, pe când venea către el prin iarba înaltă şi maronie. Ea purta o termopidermă şi nimic altceva. Din propria sa experienţă, Daeman ştia că termopidermele – care aveau grosimea unei pelicule de vopsea – te făceau să te simţi mai dezbrăcat decât dacă ai fi fost dezbrăcat, iar acum aşa părea ea, venind spre el. Dezbrăcată. Termopiderma era bleu-pal, însă etala funcţionarea tuturor muşchilor, în timp ce umbla, accentuând mai degrabă decât camuflând legănarea uşoară a sânilor. Daeman se obişnuise să-o vadă pe Savi în termopidermă, dar în vreme ce bătrâna Savi avusese sâni atârnaţi, fese căzute şi coapse descărnate, apariţia aceasta avea sâni ridicaţi, abdomen plat şi muşchi tineri şi puternici.

Bărbatul îşi eliberă braţele din curele, lăsă povara de lemne de foc să cadă pe jos şi prinse arma cu fleşete în ambele mâini. Din locul în care se afla putea să vadă noua palisadă interioară la peste două sute de metri depărtare, ba chiar şi un cap întunecat care se deplasa deasupra liniei parilor, însă în rest nu se zărea ţipenie de om. El şi fantoma erau singuri în câmpul vântos de la marginea pădurii.

– Salut, Daeman.

Era glasul lui Savi. Mai tânăr, mai vibrant de viaţă decât vocea fascinantă pe care şi-o reamintea, dar în mod clar a lui Savi.

Bărbatul nu spuse un cuvânt până ce ea nu se opri la distanţă de un braţ. Însăşi materialitatea îi părea pâlpâitoare – într-o secundă era completă, pentru ca în secunda următoare să fie transparentă şi lipsită de substanţă. Când deţinea substanţă, bărbatul îi putea vedea chiar şi areolele din jurul sfârcurilor uşor ridicate. Tânăra Savi era foarte frumoasă.

Ea îl cercetă de sus până jos cu ochii negri, familiari, pe care el şi-i reamintea atât de bine.

– Arăţi bine, îi zise. Ai slăbit mult. Ai pus muşchi pe tine.

Daeman tot nu vorbi. Toţi cei care intrau în pădure aveau asupra lor unul dintre fluierele de mulţi decibeli pe care le dezgropaseră din ruine. Al său îi atârna pe un şnur în jurul gâtului. Trebuia doar să-l ridice şi să sufle, şi în mai puţin de un minut o duzină de bărbaţi sau femei înarmate ar fi alergat încoace.

Savi surâse.

– Ai dreptate. Nu sunt Savi. Noi doi nu ne-am mai întâlnit niciodată. Eu te cunosc numai din descrierile lui Prospero şi din videoînregistrări.

– Cine eşti? întrebă el.

Glasul îi sună răguşit, emoţionat, încordat, chiar şi pentru propriile-i urechi.

Apariţia strânse din umeri ca şi cum identitatea ei ar fi fost de mică importanţă.

– Mă numesc Moira.

Numele nu însemna nimic pentru el. Savi nu menţionase niciodată pe cineva cu numele Moira. Şi nici Prospero. Vreme de o clipă nebunească, bărbatul se întrebă dacă nu cumva Caliban îşi putea schimba forma.

– Ce eşti tu? întrebă în cele din urmă.

– Ah! lansă ea silaba în mijlocul unui râs răguşit, asemănător cu al lui Savi. O întrebare minunat de inteligentă. Nu „De ce semeni cu prietena mea Savi care a murit?”, ci „Ce eşti tu?” Prospero a avut dreptate. N-ai fost niciodată atât de prost pe cât păreai, nici chiar acum un an.

Daeman atinse fluierul de pe piept şi aşteptă.

– Sunt un post-om, rosti apariţia Savi.

– Nu mai există post-oameni, zise Daeman.

Cu mâna stângă ridică uşor fluierul.

– Nu *au mai existat* post-oameni, spuse femeia pâlpâitoare. Acum există. Unul. Eu.

– Ce cauţi aici?

Ea întinse lent mâna şi-i atinse antebraţul drept. Daeman se aşteptase ca mâna să treacă prin el, dar atingerea îi era la fel de solidă şi de reală ca a oricărui supravieţuitor de la Ardis. Simţea apăsarea degetelor ei lungi prin ţesătura jachetei. În acelaşi timp, percepea un soi de furnicătură electrică.

– Vreau să vin cu tine şi să asist la discuţiile şi apoi la votarea despre posibilitatea ca Nimeni să vă împrumute sonieul, zise ea încetişor.

De unde dracu' ştie despre asta? se întrebă bărbatul. Cu glas tare, vorbi:

– Până şi Odi… Nimeni… va dori să afle cine eşti, de unde vii, ce doreşti.

Ea ridică iarăşi din umeri.

– Poate. Dar niciunul dintre ceilalţi nu mă va zări. Voi fi vizibilă doar pentru tine. Este o mică şmecherie pe care Prospero a încorporat-o în surorile mele când au plecat să devină zei, iar eu am decis s-o păstrez. La răstimpuri, este utilă.

Daeman mângâie fluierul cu mâna stângă, strecură arătătorul mâinii drepte în garda trăgaciului puştii cu fleşete şi privi femeia care trecea lin de la focalizare completă la transparenţă şi înapoi la focalizare completă. Cuvintele pe care tocmai i le zisese conţineau prea multe date ca să-i îngăduie măcar să formuleze întrebările cuvenite în momentul acesta. Intuiţia îi spunea că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era s-o păstreze lângă el. Nu reuşea să-şi explice nici măcar lui însuşi motivul pentru care asta i se părea logic.

– De ce ai dori să participi la discuţii?

– Mă interesează rezultatul.

– De ce?

– Daeman, rosti ea zâmbind, dacă pot să fiu invizibilă pentru celelalte cincizeci şi cinci de persoane de acolo, inclusiv pentru Nimeni, atunci cu certitudine aş fi putut rămâne nevăzută şi pentru tine. Eu însă doresc să ştii că sunt acolo. După discuţii şi după votare, noi doi vom sta de vorbă.

– Despre ce?

Bărbatul văzuse cadavrele mumificate, cafenii, ale celor despre

care el, Savi şi Harman consideraseră că erau ultimii post-oameni, în aerul rarefiat şi stătut al tărâmului muribund al lui Prospero de pe orbită. Toate fuseseră de sex feminin. Majoritatea mestecate de Caliban cu secole în urmă. Bărbatul nu avea nicio dovadă că apariţia aceasta era ceea ce revendica. În ochii lui semăna mai degrabă cu zeiţele din drama turin pe care o urmărise numai ocazional – cu Atena poate, sau cu o Hera mult mai tânără. Nu atât de frumoasă ca Afrodita, pe care o întrezărise de câteva ori. Brusc, îşi reaminti că, aproape cu un an în urmă, în Craterul Paris se vorbea despre altare stradale ridicate în cinstea zeilor din drama turin a Războiului Troian.

Dar acum toţi cei din Craterul Paris erau morţi, inclusiv mama sa. Omorâţi şi mâncaţi de Caliban. Oraşul fusese îngropat de Setebos în mizeria de gheaţă albastră. Dacă oamenii din oraşul lui natal se rugaseră vreodată la zeii şi zeiţele din turin, nu-i ajutase cu nimic. Dacă aceasta era o zeiţă din dramă, era convins că n-avea să-l ajute pe el cu nimic.

– Putem sta de vorbă despre locul unde se află prietenul tău Harman, rosti personajul spectral care-şi spunea Moira.

– Unde-i? Ce-i cu el?

Daeman îşi dădu seama că strigase.

– Stăm de vorbă după votare, îi răspunse cu un surâs.

– Spune-mi cel puţin motivul pentru care votarea asta este atât de importantă, încât tu să vii din… locul de unde ai venit ca s-o urmăreşti, ceru Daeman, cu vocea sunându-i pe atât de dur, pe cât devenise el în ultimul an.

Moira aprobă din cap.

– Am venit s-o urmăresc, fiindcă este într-adevăr importantă.

– De ce? Pentru cine? În ce fel?

Ea nu mai adăugă nimic. Zâmbetul îi dispăruse. Daeman dădu drumul fluierului.

– Este important ca noi să-i dăm sonieul lui Nimeni sau este important să *nu* i-l împrumutăm?

– Eu doresc doar să asist, rosti fantoma Savi care-şi spunea Moira. Nu să votez.

– N-am întrebat asta.

– Ştiu, răspunse creatura cu vocea lui Savi.

Răsună clopotul pentru reuniune. Oamenii se adunau în jurul zonei centrale, între locul de gătit, şopron şi corturi.

Daeman nu se grăbea să ajungă acolo. Ştia că dacă ar fi dus în

tabără un voynix viu, acela putea să fi fost o ameninţare mai mică decât prezenţa fantomei. Mai ştia de asemenea că dispunea de foarte puţin timp ca să ia o decizie.

– De ce mi te-ai arătat, dacă poţi să asişti la întrunire fără să fi văzută? întrebă el cu glas scăzut.

– Ţi-am zis că a fost alegerea mea. Sau poate că sunt ca un vampir – n-am cum intra prima dată într-un loc dacă nu sunt invitată.

Daeman nu ştia ce era un vampir, însă nu credea că era ceva important în clipa aceea.

– Nu. Nu te voi invita în zona noastră sigură până nu-mi oferi un motiv convingător pentru care s-o fac.

– Prospero şi Harman au mai spus şi că eşti încăpăţânat, dar nu mi-am închipuit că poţi să fi *atât* de încăpăţânat, rosti ea oftând.

– Vorbeşti ca şi cum l-ai fi văzut pe Harman. Povesteşte-mi ceva despre el – ce face, unde este – ceva care să mă convingă că l-ai întâlnit.

Moira continuă să-l fixeze cu privirea şi bărbatul simţi că aerul din jurul uităturilor lor care se duelau ar fi trebuit să sfârâie.

Clopotul încetă să mai sune. Reuniunea începuse.

– Bine, încuviinţă ea, surâzând iarăşi uşor. Prietenul tău are o cicatrice prin părul pubian, imediat deasupra penisului. Nu l-am întrebat de unde s-a ales cu ea, dar probabil s-a petrecut după ultimul lui Douăzeci. Cuvele de vindecare din Insula lui Prospero n-ar fi lăsat-o acolo.

Daeman nu clipi.

– Nu l-am văzut niciodată pe Harman în pielea goală. Va trebui să-mi spui altceva.

– Minţi! făcu Moira, şi râse destins. Când Prospero şi cu mine i-am dat termopiderma pe care o poartă acum, a zis că ştie s-o îmbrace – după cum ştii, nu sunt tocmai uşor de îmbrăcat – şi că voi doi le-aţi purtat săptămâni la rând pe Insulă. A mai spus că odată a trebuit să vă dezbrăcaţi în pielea goală în faţa lui Savi ca să vă puneţi termopidermele. L-ai văzut dezbrăcat şi cicatricea este vizibilă.

– De ce poartă o termopidermă? Unde-i?

– Du-mă la întâlnire. Îţi promit că după aceea îţi voi povesti despre el.

– Ar trebui să vorbeşti cu Ada. Ei sunt… căsătoriţi.

Cuvântul straniu nu-i veni uşor pe buze.

Moira zâmbi.

– O să stau cu tine de vorbă şi tu-i vei putea spune ei, dacă o să crezi că se cuvine. Mergem?

Întinse braţul stâng, niţel îndoit din cot, ca şi cum bărbatul avea s-o escorteze la un dineu oficial. El o luă de braţ.

– … aşa că ăsta-i începutul şi sfârşitul cererii mele, zicea Nimeni/Odiseu, când Daeman pătrunse în cercul de cincizeci şi patru de oameni.

Majoritatea erau aşezaţi pe saltele de dormit ori pe pături. Unii erau în picioare. Daeman se opri îndărătul acestora.

– Vrei să împrumuţi sonieul – singurul obiect care ne oferă o şansă de supravieţuire aici, rosti Boman, şi n-o să ne spui de ce-l vrei, sau cât de mult s-ar putea să-l ţii.

– Corect, încuviinţă Nimeni. S-ar putea să am nevoie de el doar câteva ore – îl pot programa să se întoarcă singur. Este posibil însă ca vehiculul să nu se întoarcă deloc.

– Vom muri toţi, vorbi unul dintre supravieţuitorii din Hughes Town, o femeie pe nume Stefe.

Nimeni/Odiseu nu răspunse.

– Spune-ne de ce ai nevoie de el, zise Siri.

– Nu, este o chestiune personală.

Unii dintre cei care stăteau aşezaţi, în genunchi ori în picioare, chicotiră, ca şi când grecul bărbos făcuse o glumă. Dar el nu zâmbi. Era la fel de serios pe cât îi era şi ţinuta.

– Du-te şi caută-ţi alt sonie! strigă Kaman, aşa-zisul lor expert militar.

El le zisese celorlalţi că nu se încrezuse niciodată în *adevăratul* Odiseu din drama turin, pe care o urmărise zilnic timp de zece ani înainte de Cădere şi că era pregătit să se încreadă şi mai puţin în această versiune mai vârstnică.

– Aş căuta, dacă aş putea, răspunse Nimeni cu glas egal, netulburat. Însă cele mai apropiate pe care le ştiu se găsesc la mii de kilometri de aici. Ar dura prea mult ca să ajung până acolo cu plutaeriana improvizată pe care am construit-o, dacă ar ajunge măcar aşa departe. Eu trebuie să folosesc sonieul azi. Acum.

– De ce? întrebă Laman, frecându-şi absent mâna dreaptă, cu degetele lipsă, încă bandajată.

Nimeni/Odiseu rămase tăcut.

Ada, care stătuse în picioare lângă grecul cu piept lat după ce anunţase începerea reuniunii şi făcuse prezentările, rosti încet:

– Nimeni, ne poţi spune ce am avea noi de câştigat, dacă te-am lăsa să împrumuţi sonieul?

– Dacă reuşesc ceea ce doresc să fac, este posibil ca nodurile-fax să reînceapă să funcţioneze. În numai câteva ore. În maximum câteva zile.

În rândul mulţimii se auzi clar un icnet colectiv.

– Este şi mai posibil, continuă el, să nu funcţioneze.

– Deci acesta este motivul pentru care iei sonieul? întrebă Greogi. Ca să repui în funcţiune pavilioanele pentru faxare?

– Nu. Este doar un eventual efect secundar al călătoriei mele. Nici măcar unul probabil.

– Dar… împrumutarea de către tine a sonieului… ne-ar ajuta şi în alt mod? întrebă Ada.

În mod limpede, ea privea mai favorabil cererea lui Nimeni decât majoritatea încruntată a ascultătorilor zdrenţăroşi.

Nimeni/Odiseu strânse din umeri.

În următoarele secunde linişte fu atât de totală, încât Daeman auzi două santinele care se strigau una pe cealaltă la aproape cinci sute de metri spre sud. Se întoarse – Moira spectrală era tot în picioare lângă el, cu braţele încrucişate peste sânii acoperiţi cu termopidermă. În mod incredibil, nimeni dintre cei care ridicaseră ochii pentru a-i privi pe ei doi apropiindu-se de grup – inclusiv Ada, Nimeni/Odiseu şi Boman, care se uitase la el din clipa în care intrase pe poarta palisadei – n-o văzuse pe femeie.

Grecul îşi întinse braţele groase şi puternice, cu degetele răşchirate, de parcă ar fi dorit să ajungă la ei toţi… sau poate să-i împingă pe toţi în lături.

– Vreţi să auziţi că voi înfăptui un miracol pentru voi, rosti el cu ton scăzut, totuşi glasul lui puternic şi antrenat în retorică reverberă din palisadă. Nu există un astfel de miracol. Dacă veţi rămâne aici cu sonieul, veţi fi omorâţi mai devreme sau mai târziu. Chiar dacă v-aţi evacua pe insula aceea pe care vă gândiţi să fugiţi, voynicşii vă vor urmări acolo. Ei se pot încă faxa şi nu numai prin nodurile-fax despre care ştiţi voi. În momentul acesta sunteţi înconjuraţi de zeci de mii de voynicşi, masaţi la trei kilometri de locul ăsta – iar pe tot Pământul ultimii supravieţuitori, câteva mii, fie fug, fie sunt asediaţi în grote, turnuri sau ruinele vechilor lor comunităţi. Voynicşii îi atacă. Voi

aveţi avantajul că n-o să atace cât timp această… *creatură…* Setebos din puţ este prizoniera voastră. Însă peste câteva zile, dacă nu ore, păduchele-Setebos va fi îndeajuns de puternic pentru a-şi croi drum afară din puţ şi a vă intra în minţi. Credeţi-mă, nu veţi dori să simţiţi asta. Iar în cele din urmă voynicşii vor veni oricum.

– Cu atât mai multe motive ca să păstrăm sonieul! strigă Caul.

Nimeni/Odiseu întoarse mâinile cu palmele în sus.

– Poate că da. Dar în curând nu va mai exista niciun loc de pe Pământul acesta unde să fugiţi. Credeţi că sunteţi singurii care au funcţia depistare? Funcţiile voastre nu mai pot fi apelate… dar nu şi ale voynicşilor şi *calibanilor.* Vă vor găsi. Până şi Setebos vă va găsi, după ce va termina să se îmbuibe din istoria planetei voastre.

– Se pare că nu ne oferi nicio şansă, rosti Tom, medicul taciturn.

– Nu, spuse Nimeni/Odiseu, ridicând acum vocea. Nu eu sunt cel care să vă ofere o şansă, deşi este posibil ca această călătorie a mea să vă poată aduce una, accidental, dacă voi avea succes. Totuşi şansele mele de succes sunt reduse – n-o să vă mint. Meritaţi să ştiţi adevărul. Pe de altă parte, dacă nu se schimbă ceva important, cu sau fără sonie, şansele *voastre* de succes – de supravieţuire – sunt zero.

Daeman, care jurase să păstreze tăcerea în timpul discuţiilor, se auzi strigând:

– Putem merge la inele? Sonieul ne-ar duce acolo câte şase odată. Pe mine m-a readus acasă de la Insula lui Prospero din inelul-e. Am fi în siguranţă în inelele orbitale?

Toate feţele se întoarseră la el. Nici măcar o singură privire nu se deplasă către locul în care Moira pâlpâitoare stătea la doi metri în dreapta sa.

– Nu. Nu veţi fi în siguranţă în inele.

Edide, femeia cu păr negru, se ridică brusc în picioare. Părea să plângă şi să râdă simultan.

– Nu ne dai nici măcar o *şansă*-n pizda mă-sii!

Pentru prima dată – iritant, înnebunitor – Odiseu/ Nimeni surâse şi dinţii i se desluşiră albi pe fundalul bărbii în majoritate sură.

– Nu eu sunt cel care să vă dea *vouă* o şansă, rosti el aspru. Ursitele vor alege fie s-o facă, fie să n-o facă. Astăzi trebuie să

decideţi dacă-mi veţi da *mie* o şansă… sau nu.

Ada făcu un pas înainte.

– Să votăm. Cred că nimeni nu trebuie să se abţină la votarea aceasta, deoarece totul poate să depindă de un singur vot. Îi rog pe cei care sunt pentru a-i îngădui lui Odiseu… scuză-mă, voiam să zic Nimeni… să împrumute sonieul să ridice mâna dreaptă. Cei care se opun să rămână cu mâna jos.

77

Cetatea şi câmpul de bătălie al Troiei – Ilionul antic – nu ofereau cine ştie ce privelişte de la altitudinea de cinci mii de metri.

– Ăsta-i locul? întrebă centurionul Mep Ahoo de pe puntea de transport al trupelor. Acolo ne-am luptat cu grecii şi troienii? Pe dealul ăla cu tufe şi bucăţica aceea de teren?

– Acum şase mii de ani, spuse Mahnmut din cabina de comandă a *Doamnei Brune* aflate în cala navetei de coborâre.

– Şi în alt univers, adăugă Orphu din colţul său din cala *Doamnei Brune.*

– Nu arată prea interesant, zise Suma IV de la comenzile navetei. Putem trece mai departe?

– Să mai descriem un cerc, te rog, ceru Mahnmut. Putem coborî mai mult? Să zburăm peste câmpia dintre coamă şi mare? Sau peste plajă?

– Nu, răspunse Suma IV. Foloseşte-ţi opticele ca să amplifici. Nu sunt de acord să mă apropii atât de mult de domul câmpului de interdicţie de peste Mediterana secată şi nici să cobor atât de mult.

– Mă gândisem să ne mai apropiem niţel pentru a permite imagisticii radar şi termice a lui Orphu să obţină semnale mai bune.

– Este perfect, hurui prin intercom glasul din cală.

Naveta de coborâre mai descrise un ocol la altitudinea de cinci mii de metri, partea cea mai vestică a cercului respectiv fiind deasupra ruinelor de pe vârful dealului şi totuşi la peste un kilometru depărtare de începutul Bazinului Mediteranean. Mahnmut îşi transfocă imaginea primită de la fluxul videocamerei primare, închise celelalte inputuri şi privi în jos cu o ciudată senzaţie de tristeţe.

Sfărâmăturile ruinelor zidurilor străvechi unde se ridicase cândva Ilionul se găseau pe un platou care mergea spre vest, către curba ţărmului Mării Egee – nu era tocmai un golf, ci numai o scobitură largă în care corăbiile antice amaraseră de stâlpi, folosind ancore din bolovani. Şi unde Agamemnon şi toţi eroii greci îşi trăseseră sutele de corăbii negre.

Spre vest, mările Egee şi Mediterană se întinseseră pe atunci la nesfârşit – marea întunecată ca vinul – dar acum, prin pâlpâiala vagă a câmpului interdictiv creat de post-oameni care ar fi oprit într-o milisecundă toată puterea navetei de coborâre, dacă ar fi zburat în el, se întrezăreau doar ţărână, alte pietre, ogoare verzi îndepărtate – Bazinul Mediteranean cel arid. De asemenea, către vest se vedeau lesne insulele antice care se ridicaseră odată din mare – insule pe care Ahile le cucerise înainte să fi asaltat Troia: Imbros, Lemnos şi Tenedos, vizibile sub forma unor dealuri abrupte şi împădurite, ale căror poale stâncoase porneau de pe fundul nisipos al Bazinului.

Între Marea Egee actualmente secată şi platoul pe care se aflau ruinele Troiei, Mahnmut putea să vadă o câmpie aluvionară lată de un kilometru şi jumătate. În prezent era acoperită cu o pădurice de arbuşti, totuşi micul moravec şi-o amintea cu uşurinţă aşa cum era când el însuşi fusese acolo cu Odiseu, Ahile, Hector şi ceilalţi luptători – cinci kilometri de mare puţin adâncă, al cărei ţărm curbat era mărginit de mlaştini şi întinderi aluvionare nisipoase, plaja ticsită de oameni, dunele care înghiţiseră atâta sânge în anii de bătălii, miile de corturi viu colorate de deasupra plajei, apoi câmpia lată dintre plajă şi cetate – împădurită acum, însă golită de orice copăcel pe atunci, după un deceniu de defrişări pentru lemne de foc şi ruguri funerare.

Spre nord încă se zărea apă: strâmtoarea cândva numită Dardanele, sau Hellespont, zăgăzuită de mâini strălucitoare din câmp de forţă similare celor dintre Gibraltar şi Africa, la extremitatea vestică a Mediteranei secate.

Ca şi cum ar fi studiat aceeaşi zonă cu radarul şi celelalte instrumente ale sale, Orphu i se adresă pe circuitul lor privat:

– Probabil că post-oamenii au construit un sistem de drenare subteran uriaş, altfel toată regiunea asta ar fi inundată deja.

– Da, expedie Mahnmut, nu tocmai interesat de aspectele inginereşti sau fizice ale reliefului.

Se gândea la lordul Byron, la Alexandru Macedon şi la toţi ceilalţi care făcuseră pelerinaj la Ilion, Troia, locul acesta sacru în mod ciudat.

Fiecare piatră de aici poartă un nume. Cuvintele părură să fi apărut pur şi simplu în mintea sa. Cine le scrisese? Lucan? Poate. Probabil.

Pe creasta dealului se vedeau actualmente numai câteva cicatrice alb-cenuşii de bolovani mişcaţi din locurile lor, un vălmăşag de pietre lipsite toate de nume. Mahnmut înţelese că se uita la ruinele unor ruine – unele dintre brazdele şi cicatricele acelea datau probabil tocmai de pe vremea săpăturilor neglijente şi excavaţiilor brutale ale lui Schliemann, fanaticul obsedat de Troia şi arheolog amator care-şi începuse activitatea aici în 1870 – cu peste trei mii de ani în urmă pe acest adevărat Pământ.

Acum era un loc cu nimic special. Ultimul nume pe care-l purtase pe vreo hartă a oamenilor fusese Hisarlâk. Stânci, tufărişuri, o câmpie aluvionară, un platou înalt care mergea în nord spre Dardanele şi în vest către Marea Egee.

Dar în ochiul minţii sale, Mahnmut putea vedea cu precizie locul unde oştile se încleştaseră pe Câmpia lui Scamandros şi pe Câmpia lui Simois. Putea să vadă locurile unde zidurile şi turnurile fără vârfuri ale Ilionului se înălţaseră mândre, acolo unde platoul lung cobora spre mare. Încă putea să distingă o măgură acoperită de tufişuri între cetate şi mare – grecii îi spuseseră Batieia, însă preoţii şi preotesele din templele Troiei se refereau adesea la ea ca fiind „mormântul amazoanei Myrina ce-saltă-neîncetat” – şi-şi reamintea cum privise chipul lui Zeus înălţându-se în sud aidoma unei ciuperci atomice, nu cu aşa multe luni în urmă.

Cu şase mii de ani în urmă.

Când naveta îşi încheie ultimul ocol la mare altitudine, Mahnmut văzu locul unde marea Poartă Scheiană îi ţinuse locului pe grecii urlători – în *Iliada* pe care o văzuse în mod direct nu existase vreun cal mare din lemn, şi drumul principal, măreţ, din interior, dincolo de piaţă şi de fântânile centrale, care mergea spre palatul lui Priam, distrus în bombardament cu peste zece luni în urmă, în timpul lui, iar imediat la nord-est de palat marele Templu al Atenei. Acolo unde acum aşteptau doar pietroaie şi creşteau tufe, Mahnmut de pe Europa putea să vadă unde fusese animata Poartă Dardanică, principalul foişor de observaţie, şi

principalul puţ de alimentare cu apă al cetăţii, imediat în nordul său, acolo unde, odată, Elena…

– Nu există nimic, rosti Suma IV prin intercom. Plec de aici.

– Da, spuse Mahnmut.

– Da, hurui Orphu pe aceeaşi linie de comunicaţii. Zburară către nord, retractând aripile de zbor lent şi depăşind din nou bariera sunetului. Ecoul boomului sonic se revărsă neauzit de ambele părţi ale strâmtorii Dardanele pustii.

– Eşti surescitat? îşi întrebă Mahnmut prietenul pe linia lor privată. În câteva minute vom vedea Parisul.

– Un crater acolo unde a fost centrul Parisului, răspunse Orphu. Cred că gaura acea neagră de acum un mileniu a înghiţit apartamentul lui Proust.

– Cu toate acestea, este locul unde a scris el. Şi, pentru o vreme, şi un alt individ, pe nume James Joyce, dacă-mi reamintesc corect.

Ionianul hurui.

– De ce nu mi-ai spus niciodată că Joyce te obsedează în aceeaşi măsură ca Proust? insistă Mahnmut.

– N-a venit niciodată vorba.

– Şi totuşi de ce aceştia doi reprezintă interesul tău principal?

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru despre Shakespeare. De ce te preocupă sonetele lui, şi nu piesele? De ce Doamna Brună şi Tânărul, în loc de, să zicem, *Hamlet?*

– Nu, tu trebuie să-mi răspunzi. Te rog.

Urmă o tăcere. Mahnmut ascultă motoarele stato-reactoare dinapoia şi de deasupra lor, şuieratul oxigenului prin cordoane ombilicale şi ventilatoare, pustiul electrostatic al principalelor linii de comunicaţii.

În cele din urmă, Orphu vorbi:

– Mai ţii minte discursul meu din *Mab,* despre felul în care marii artişti umani – singularităţile geniului – pot materializa realităţi noi? Sau, cel puţin, ne pot permite să ajungem la ele prin Brane universale?

– Cum să-l uit? Niciunul dintre noi nu ştia dacă vorbeşti serios.

– Vorbeam foarte serios. Deoarece interesul meu faţă de fiinţele omeneşti era focalizat asupra secolului douăzeci, până la al douăzeci şi doilea, numărând de la Hristos, decisesem de mult că Proust şi Joyce fuseseră conştiinţele care ajutaseră la moşirea

acelor veacuri.

– Dacă-mi reamintesc corect istoria, nu-i o recomandare tocmai pozitivă, zise Mahnmut încetişor.

– Nu. Adică da.

Zburară în tăcere alte câteva minute.

– Vrei să auzi un poem peste care am dat când eram puişor de moravec, proaspăt ieşit din incintele de creştere şi latexurile fabricilor?

Mahnmut încercă să-şi închipuie un Orphu de Io nou-născut. Renunţă la efort.

– Da, rosti el. Spune-mi-l.

Europanul nu-şi mai auzise niciodată prietenul huruind poezie până atunci. Era un sunet plăcut în mod straniu…

NĂSCUT MORT

I.

Micul Rudy Bloom, cu obrajii roşii în burtă la mama lui
Lumina roşie-i pătrunde pânda somnoroasă, ceţoasă,
Molly clincheteşte din andrele împletind lâna roşie pentru el
Pe când simte cum picioruşele lui o împung pe dinăuntru
Mici vise de făt îl consumă, îl pregătesc pentru mirosul păturilor

II.

Un bărbat îi şterge uşor buzele cu un şerveţel roşu
Ochii aţintiţi la marea de nori lunecând prin spatele coşurilor înalte de cărămidă
Cufundat în amintirea bruscă a tulpinilor de păducel care se freacă una de alta în furtună
Întinzând mânuţele spre petalele roz fluturând
Mireasma zilelor demult trecute se roteşte sub aripile lăsate ale nărilor sale

III.

Unsprezece zile. De unsprezece ori viaţa unei făpturi minuscule care iese din cocon
Unsprezece dimineţi tăcut colorate de căldură şi umbre pe scândurile podelei
Unsprezece mii de bătăi ale inimii înaintea nopţii, raţele

abandonate pe lac departe
Unsprezece pe când îl strângea pe el la piept, unsprezece arăta axul mare şi axul mic
Unsprezece zile au privit trupul lui trandafiriu dormind în lână roşie

IV.

Fragmentele romanului s-au fost legat în imaginaţia lui
Dar prin coridoarele întunecate ale minţii îi zburau foi desprinse,
Unele goale, pe altele doar note de subsol
Cu lehamite şi-a îndurat contracţiile imaginaţiei
Dar odată aşternute în cerneală, amintirile nu au supravieţuit nopţii.[11]

Când uruitul ionianului se stinse pe intercom, Mahnmut tăcu puţin, încercând să evalueze calitatea poemului. Avu dificultăţi în privinţa aceasta, însă ştia că însemna mult pentru Orphu – glasul moravecului gigantic aproape că tremurase la final.

– Cine este autorul? întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse Orphu. O poetesă din secolul douăzeci şi unu, al cărei nume s-a pierdut odată cu restul Epocii Pierdute. Nu uita, am întâlnit poemul când eram tânăr – înainte să-l fi citit *cu adevărat* pe Proust sau Joyce sau oricare alt scriitor-om serios –, dar pentru mine versurile acestea i-au cimentat laolaltă pe Joyce şi Proust ca pe două faţete ale unei singure conştiinţe. O singularitate de geniu şi intuiţie umană. Niciodată n-am depăşit realmente percepţia respectivă.

– Pare să semene cu prima mea întâlnire cu sonetele lui Shakespeare… începu Mahnmut.

– Activaţi-vă fluxurile video retransmise de la *Regina Mab,* le ceru Suma IV tuturor celor de la bordul navetei.

Mahnmut activă fluxul.

Două fiinţe umane se împreunau sălbatic pe un pat larg cu aşternuturi din mătase şi tapiserii de lână viu colorate. Energia şi ardoarea lor erau uimitoare pentru Mahnmut, care citise destul despre raporturile sexuale ale oamenilor, dar nu se gândise niciodată să caute o înregistrare video în arhive.

– Ce este asta? întrebă Orphu pe linia lor privată. Datele

[11] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

telemetrice sunt nebuneşti… creşterea nivelurilor presiunii sangvine, valuri de dopamină, adrenalină, bubuituri ale inimilor… o luptă pe viaţă şi pe moarte undeva?

– Ăăă… făcu Mahnmut.

Apoi siluetele se rostogoliră, tot acuplate şi mişcându-se ritmic, aproape frenetic, iar moravecul văzu limpede pentru prima oară chipul bărbatului.

Odiseu. Femeia părea să fie persoana Sycorax care-l primise pe pasagerul lor aheu în oraşul asteroidal de pe orbită. Lipsite de veşminte, sânii şi fesele ei păreau acum chiar şi mai mari, deşi în clipa aceasta sânii femeii erau turtiţi de pieptul lui Odiseu.

– Ăăă… făcu Mahnmut din nou.

Suma IV îl salvă.

– Nu inputul acela este important. Comutaţi pe camerele frontale ale navetei de coborâre.

Europanul se conformă. Ştia că Orphu examina informaţiile termice, radar şi celelalte date imagistice pe care era capabil să le recepteze.

Se apropiau de Paris cu craterul găurii negre, însă, la fel ca în imaginile luate din *Regina Mab,* nu se zărea niciun crater, ci doar o catedrală-dom, aparent ţesută din panglici de gheaţă albastră.

Suma IV emise prin radio spre *Mab:*

– Unde este prietenul nostru cu mii-de-mâini care a construit asta?

– De pe orbită nu vedem nicăieri vreo Gaură Brană, replică prompt Asteague/Che. N-o găsesc nici obiectivele noastre, nici cele ale sateliţilor pe care i-am desfăşurat. Creatura pare să fi terminat deocamdată cu ospăţul din Auschwitz, Hiroshima şi celelalte locuri. Poate că s-a întors acasă, în Paris.

– Aşa este, spuse Orphu pe frecvenţa comună. Verificaţi imagistica termică. Ceva foarte mare şi foarte urât este cuibărit chiar în centrul plasei albastre de păianjen, imediat sub partea cea mai înaltă a domului. În zona aceea există multe răsuflători termice – se pare că-şi încălzeşte cuibul cu căldură din crater –, dar este acolo, da, da. În imagistica termică profundă aproape că se pot distinge sutele de degete uriaşe de sub zonele calde ale creierului strălucitor.

– Cel puţin, zise Mahnmut pe linia lor privată, este Parisul tău. Oraşul lui Proust…

Ulterior europanul nu avea să înţeleagă niciodată cum de

reacţionase atât de rapid Suma IV, chiar dacă era cuplat la calculatorul central şi la comenzile navetei de coborâre.

Cele şase fulgere ţâşniră în sus din puncte diferite din jurul domului albastru uriaş. Doar altitudinea navetei şi reflexele instantanee ale pilotului îi salvară.

Naveta comută de pe jeturile statoreactoare pe jeturi supersonice, se înclină într-o parte într-un viraj la şaptezeci şi cinci *g,* pică, descrise un tonou, apoi sui către nord, însă cele şase dâre de fulgere de un miliard de volţi o ratară abia cu câteva sute de metri. Implozia de aer şi şocul undei de tunet rostogoli naveta de două ori peste cap, totuşi Suma IV nu-i pierdu nicio clipă controlul. Aripile se retraseră în aripioare butucănoase şi goni cu disperare.

Suma IV înclină naveta în alt viraj, execută încă un tonou deliberat, declanşă stealth complet activ, lansă rachete de semnalizare şi ticsi văzduhul de deasupra catedralei-dom de gheaţă albastră din Paris cu interferenţe electronice.

O duzină de fulgere globulare se ridicară din oraşul îngropat în gheaţă, vuind spre cer cu trei mach, căutându-i… căutându-i… accelerând… căutându-i.

Mahnmut privi datele radar cu ceva mai mult decât un interes nepăsător şi ştiu că Orphu, cu fluxul său radar senzorial direct, *simţea* probabil rachetele cu plasmă apropiindu-se de el.

Proiectilele nu găsiră naveta. Suma TV îi adusese deja la cinci mach şi se ridica la peste treizeci şi doi de mii de metri, suind la graniţa spaţiului cosmic. Meteorii globuri de foc explodară la diferite altitudini sub ei şi undele de şoc se suprapuseră aidoma unei duzini de unde circulare violente pe suprafaţa unui iaz.

– Futu-i… începu Orphu.

– Linişte! se răsti Suma IV.

Naveta se rostogoli, pică, viră spre sud, îşi extinse sfera radar şi de interferenţe electronice, după care sui din nou către spaţiul cosmic. Niciun glob de foc sau fulger nu se înălţă dinspre oraşul care rămânea atât de rapid în urmă – aflat deja la şase sute de kilometri mai jos şi în spate, se micşora cu fiecare secundă.

– Cred că prietenul nostru cu mii-de-mâini are arme, zise Mahnmut.

– Avem şi noi, interveni Mep Ahoo prin intercom. Cred c-ar trebui să-i ardem o nucleară… să-i încălzim cuibuşorul. Cinci milioane de grade Celsius ar merge pentru început.

– Tăcere! se răsti Suma IV din cockpit.

Glasul prim-integratorului Asteague/Che se auzi pe frecvenţa comună:

– Prieteni, noi… voi… aveţi o problemă acolo jos.

– Nu mai spune, hurui Orphu de Io, uitând că rămăsese pe legătura radio comună.

– Nu, urmă prim-integratorul. Nu mă refer la atacul creaturii cu mii-de-mâini asupra voastră. Mă refer la o problemă mult mai serioasă. Şi imediat dedesubtul traiectoriei voastre curente. Poate că senzorii noştri nici n-ar fi detectat-o, dacă nu v-ar fi urmărit.

– Mai serioasă? emise Mahnmut.

– *Mult* mai serioasă, răspunse prim-integratorul Asteague/Che. Şi mă tem că nu este doar o singură problemă serioasă… ci şapte sute şaizeci şi opt.

78

– *ÎNCEPEŢI PLEDOARIA,* bubuie Demogorgon. Hefaistos îl înghionteşte pe Ahile pentru a preciza că el va vorbi, execută o plecăciune stângace – o serie de sfere din fier şi un glob din sticlă care se mişcă-n sus şi-n jos – şi rosteşte:

– Demogorgoneala Voastră, Stăpâne Cronos şi alţi respectaţi Titani, Nemuritoare Duhuri ale Orelor şi… onorabile alte creaturi. Prietenul meu Ahile şi cu mine am venit azi aici nu pentru a susţine o pledoarie, nu pentru a vă cere o favoare, ci pentru a împărtăşi informaţii esenţiale cu voi toţi. Informaţii pe care trebuie să le cunoaşteţi şi pe care veţi dori să le cunoaşteţi. Informaţii care…

– *VORBEŞTE ODATĂ, ZEU OLOG.*

Hefaistos îşi sileşte un surâs prin barbă, scrâşneşte puternic din dinţi şi-şi repetă preambulul.

– *VORBEŞTE ATUNCI.*

Ahile se întreabă dacă Cronos şi ceilalţi Titani, ca să nu mai amintească de entităţile uriaşe şi indescriptibile care-i înconjoară, creaturi cu nume bizare ca Duhurile Orelor Nemuritoare şi Vizitiii, vor lua parte activă la această întrunire, sau dacă Demogorgon o prezidează până ce el… ea… indică în mod oficial pe altcineva sau altceva care să vorbească.

După care Hefaistos îl surprinde.

Din raniţa lui voluminoasă – un cadru grosolan din fier şi pânză groasă care conţine ceea ce aheul a bănuit că trebuie să fie rezervoare de aer –, zeul făurarilor scoate un ovoid din alamă împănat cu lentile din sticlă. Aşază cu grijă dispozitivul pe vârful unui bolovan între el şi imensul Demogorgon şi meştereşte cu diverse comutatoare şi butoane. După aceea zeul-pitic rosteşte, strigând şi amplificându-şi la maximum difuzoarele căştii:

– Demogorgoneala Voastră, nobile şi înspăimântătoare Duhuri ale Orelor, măreţi Titani şi Titane – Cronos, Rhea, Krios, Koios, Hyperion, Iapetus, Theia, Helios, Selena, Eos şi toţi ceilalţi de convingere Titanică adunaţi aici – Vraci cu multe braţe, Vizitii cu forme butucănoase, toate Făpturile preacinstite de acolo din ceaţă şi cenuşi, în loc să-mi susţin propriu-mi caz astăzi, pledoaria pentru înlăturarea pretendentului Zeus de pe tron pentru tentativa de uzurpare a întregii divinităţi, înglobând-o în sine, rugându-vă să-l detronaţi, sau cel puţin să vă opuneţi revendicării lui sfidătoare că toate lumile şi universurile îi aparţin de azi înainte şi până la sfârşitul timpului, vă voi oferi posibilitatea de a viziona un eveniment real. Deoarece, chiar în vreme ce noi ne-am strâns aici, pe căcatu-ăsta de lume ciuruit de lavă, Zeus i-a convocat pe toţi nemuritorii olimpieni în Sala Mare a Zeilor. Mi-am lăsat videocamera pitită acolo, dar emiţând live spre o staţie repetitoare din Bazinul Hellas; Gaura Brană a nemuritoarei Nyx ne permite să receptăm emisia aceasta cu un decalaj mai mic de o secundă. Priviţi!

Hefaistos moşmondeşte alte comutatoare şi trage o manetă.

Nu se întâmplă nimic.

Zeul focului îşi muşcă buza, înjură în microfon şi piguleşte în continuare la dispozitivul din alamă. Acesta licăreşte, se învolburează, pâlpâie şi se stinge din nou.

Ahile începe să-şi tragă tăişul ucigător de zei de la brâu.

– Priviţi! strigă Hefaistos, utilizând iarăşi amplificarea totală.

De data aceasta, dispozitivul din alamă proiectează un dreptunghi lung de aproape o sută de metri în aerul de deasupra lor, în faţa lui Demogorgon şi a sutelor de forme mătăhăloase, în lumina roşie a lavei şi în fumul din jurul lor. Dreptunghiul nu arată nimic, doar paraziţi şi purici.

– Să-mi bag pula, mârâie Hefaistos, şi fiecare cuvânt se aude perfect prin difuzoarele căştii sale.

Se grăbeşte la dispozitiv şi trage nişte vergele metalice care-i

reamintesc lui Ahile de urechile unui iepure.

Imaginea uriaşă de deasupra lor tresare şi devine perfect clară. Este o proiecţie holografică, foarte adâncă, complet tridimensională, în culori vii, care izbeşte ochiul ca o fereastră largă deschisă chiar în Sala Zeilor. Imaginile sunt însoţite de sunet *surround* – Ahile poate auzi murmurele apropiate ale sutelor şi sutelor de sandale ale zeilor care aşteaptă, foindu-se încetişor pe marmură. Când Hermes sloboade un vânt uşor, este audibil pentru toţi cei de aici.

Titanii, Titanele, Duhurile Orelor, Vizitiii, Vracii insectoizi, formele monstruoase nenumite – toţi, cu excepţia lui Demogorgon – icnesc, fiecare în felul său inuman. Nu faţă de nedelicateţea lui Hermes, ci faţă de caracterul direct şi impactul proiecţiei holografice, care continuă să se lăţească şi să-i încercuiască. Când banda de lumină şi mişcare se închide în jurul lor, iluzia de a fi printre nemuritorii din Sala Mare a Zeilor este foarte puternică. Ahile chiar se gândeşte că Zeus de pe tronul său din aur şi cei o mie de zei olimpieni care stau în jurul lor vor auzi cu siguranţă zgomotul tăişului pe care-l trage el de la brâu şi se vor întoarce, pentru a-i vedea pe toţi strânşi laolaltă aici în duhoarea şi tenebrele Tartarului.

Zeii olimpieni nu se întorc. Este o transmisiune cu sens unic.

Zeus – înalt de cel puţin cincisprezece metri pe tronul său – se apleacă înainte, face o grimasă către rândurile şi rândurile de zei, zeiţe, Furii şi Erinii şi începe să vorbească. Ahile aude limpede nou-găsita importanţă de sine a zeului în cadenţa arhaică a fiecărei silabe pronunţate lent:

Voi, zeităţi cereşti, care-mpărţiţi
Cu cel pe care îl slujiţi, puterea
Şi fala lui – vă bucuraţi, căci sunt
Atotputernic de aci-nainte!
Supus-am lumea toată; numai omul
Mai are-un suflet, ca un foc nestins
În care ard – spre cer – mustrări cumplite,
Şi îndoieli, şi bocete, şi rugi
Rostite-n silă. Sufletul acesta
Aţâţă o răscoală ce-ar putea
Să surpe vechea noastră-mpărăţie,
Deşi-i clădită pe un crez străvechi

Şi pe o spaimă care e de-o vârstă
Cu Iadul. În zadar cad în văzduh
Blestemele-mi, ca fulgii de zăpadă
Pe-o culme stearpă, goală – ţintuindu-l:
Chiar dacă, de mânia mea împins,
Se caţără pe ale vieţii stânci
Şi sângeră, împuns de ghimpii gheţii –
Îşi domină mereu nenorocirea,
Cutezător şi dârz. Dar va cădea
Curând!

Zeus se ridică brusc şi strălucirea care se revarsă dinspre el este atât de sclipitoare, încât o mie de zei nemuritori şi un om foarte muritor într-un costum cameleonic asudat – bărbatul în costum stealth este vizibil pentru videocamera lui Hefaistos şi astfel pentru toţi cei de aici, din Tartar – se trag un pas şovăitor îndărăt, când Zeus urmează:

Ne toarnă, Ganimed, cerescul vin
Dedalicele cupe să ne umple,
Ca focul. Armonii triumfătoare,
Vă ridicaţi din plaiul înflorit
Al cerului, ca roua pământească
Sunt stelele amurgului. Beţi, zei!
Prin vine să vă curgă bucuria
Pe care-o dă nectarul, până-n clipa
Când va ţâşni-ntr-un glas hohotitor
Ca vânturile mari, elizeene.
Şi tu, urcă – alături de mine –,
Învăluită-n razele dorinţei
Ce ne uneşte-n veci pe când devin
Zeu stăpânitor, unicul pentru voi,
Adevăratul Zeu Omnipotent,
Atotputernic, netăgăduit Stăpân al Veşniciei!

Hefaistos închide proiectorul din alamă şi sticlă. Fereastra circulară uriaşă care lega Tartarul de Sala Zeilor de pe Olimp dispare din existenţă şi totul revine la zgură, funingine, miasme şi tenebre roşietice.

Ahile îşi mai depărtează puţin picioarele, îşi cântăreşte scutul

şi ascunde îndărătul său cuţitul ucigător de zei. Habar n-are ce se va întâmpla mai departe.

Pentru câteva momente parcă interminabile nu se întâmplă nimic. Aheul se aşteaptă la strigăte, ţipete, solicitări ca Hefaistos să demonstreze că imaginile şi vocile fuseseră reale, mugete de Titani, mişunat de uriaşi gândaci Vraci peste roci… dar nu vede nicio mişcare, nu aude niciun sunet dinspre sutele de siluete gigantice, care continuă să fie adunate în jur. Aerul este atât de încărcat de fum, strălucirea roşie a lavei atât de distorsionată de cenuşa din aer, încât le mulţumeşte în gând zeilor – sau cuiva – pentru ochelarii termopidermei pe care-i poartă şi care-i îngăduie să vadă ce se-ntâmplă. Trage cu ochiul spre Gaura Brană despre care Hefaistos a spus că i-a deschis-o Nyx – zeiţa Noapte însăşi. Gaura este tot acolo, la două sute de metri depărtare, înaltă poate de cincisprezece metri. Dacă începe o luptă, dacă Demogorgon decide să-i înfulece pe zeul-pitic şi pe eroul aheean ca gustare, Ahile intenţionează s-o ia la goană către Gaura Brană, deşi ştie că va trebui să-şi croiască drum cu spada pentru fiecare palmă de teren printre giganţi şi făpturile bestiale. Este pregătit.

Tăcerea se prelungeşte. Vânturi întunecate urlă peste stânci diforme şi peste alte siluete diforme înzestrate cu raţiune. Vulcanul bolboroseşte şi eructează, dar Demogorgon nu scoate niciun sunet.

În cele din urmă, vorbeşte:

– *E SCLAV ORICINE RĂUL ÎL SLUJEŞTE: TU ŞTII DE ZEUS IAŞTE AŞA SAU NU.*

– Răul?? mugeşte Titanul Cronos. Fiul meu este *nebun!* Este uzurpatorul uzurpatorilor.

Rhea, mama lui Zeus, are un glas şi mai răsunător.

– Zeus este preschimbat în ruinele propriei lui voinţe. Este batjocura pământului şi blestemul Olimpului. Trebuie să sufere surghiunul propriului său abandon. Trebuie să se vestejească în chinul ursit şi să fie spânzurat de infern în propriile-i lanţuri de adamant.

Monstrul Vraci vorbeşte şi Ahile este şocat să audă cât de feminin îi este glasul.

– Zeus a-ntins coarda prea mult. Mai întâi le-a maimuţărit şi-acum le măscăreşte pe-Ursite înseşi.

Unul dintre Duhurile Orelor Nemuritoare bubuie din înaltul

cornişei sale stâncoase:

– Prăbuşirea nu cere nume mai hulit decât acesta – Zeus Uzurpatorul.

Ahile se prinde de cel mai apropiat bolovan care se cutremură, crezând că a erupt vulcanul dinapoia lui Demogorgon, însă n-a fost decât uruitul mut al Făpturilor adunate.

Fratele lui Cronos, lăţosul Titan Krios, rosteşte din locul în care se află, în mijlocul unui torent de lavă:

– Pretendentu-acesta trebuie afundat sub valurile-adânci ale propriei sale pierzanii. Eu însumi voi sui pe Olimp, unde noi am domnit cândva, şi voi târî jos în infern fiinţa aceasta deşartă, cum vulturul şi şarpele, sleiţi de-o luptă grea, se prăbuşesc în mare.

– Cumplită arătare! strigă un Vizitiu cu multe braţe către Demogorgon. Vorbeşte!

– *DOMNUL ÎNDURĂTOR DOMNEŞTE,* răsună glasul gigantului amorf printre piscurile şi văile Tartarului. *ZEUS NU IAŞTE DOMNUL ATOTPUTERNIC. ZEUS NUMAI TREBUIE A DOMNI PE OLIMP.*

Ahile fusese sigur că Demogorgon cel acoperit de văluri nu avea membre, dar, cumva, gigantul fără membre ridică un braţ acoperit de robă, care nu fusese vizibil cu o secundă mai devreme, şi extinde ceva aidoma unor degete teribile.

Gaura Brană, aflată la două sute de metri în spatele lui Hefaistos, se ridică parcă la comandă, pluteşte staţionar deasupra lor, se lăţeşte şi începe să coboare.

– *CUVINTELE SUNT DOAR IUŢEALĂ ŞI CAPRICIU,* bubuie Demogorgon pe când cercul de flăcări roşii-arzătoare ce continuă să se lărgească coboară în jurul lor. *UNICUL RĂSPUNS SIGUR ŞI FINAL TREBUIE SĂ FIE SUPLICIU.*

Hefaistos îl prinde pe Ahile de braţ. Zeul-pitic rânjeşte sălbatic, dement, prin barba-i dezordonată.

– Ţin-te bine, puştiule, spune el.

79

Era o răsturnare îngrozitoare, aproape nebunească, a cursului evenimentelor, dar Mahnmut n-ar fi putut să fi fost mai fericit.

Naveta coborâse foarte mult şi lansase submersibilul lui, *Doamna Brună,* la aproximativ cincisprezece kilometri nord de coordonatele singularităţii critice. Suma IV explicase că nu dorea

ca amerizarea să declanşeze cele şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre detectate – probabil în focoase din submarinul străvechi scufundat care fusese de asemenea detectat – şi nimeni nu-l contrazisese.

Dacă micul moravec ar fi avut gură de om, atunci ar fi zâmbit cu ea până la urechi de încântare, ca un idiot. *Doamna Brună* era conceput şi construit pentru activităţi de explorare şi salvare sub gheaţă, în condiţii de beznă ca-n fundul iadului şi de presiune teribilă pe satelitul jupiterian Europa, totuşi funcţiona minunat în Oceanul Atlantic al Pământului.

Mai mult decât minunat.

– Păcat că nu poţi să vezi asta, spuse Mahnmut pe linia lor privată de comunicaţii.

El şi Orphu de Io rămăseseră iarăşi pe cont propriu. Niciunul dintre ceilalţi moraveci nu dovedise vreun interes prea mare în a se apropia de cele şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre în stare semi-critică şi naveta de coborâre plecase deja, continuându-şi misiunea de recunoaştere – de data aceasta a ţărmului estic al Americii de Nord.

– Pot „să văd” radarul, sonarul, datele termice şi altele, zise Orphu.

– Da, dar nu-i acelaşi lucru. Aici, în oceanul Pământului, este foarte multă *lumină.* Chiar şi la adâncimea de peste douăzeci de metri. Nici la strălucirea maximă, Jupiter nu mi-a iluminat vreodată oceanele – dacă deasupra exista un canal de apă expusă – mai adânc de câţiva metri.

– Sunt sigur că-i frumos.

– Este *cu adevărat* frumos, vorbi aţâţat Mahnmut, neobservând sau nepăsându-i dacă prietenul lui masiv vorbise ironic. Lumina soarelui coboară în stâlpi, iluminând totul într-o strălucire verzui-pestriţă. *Doamna* nu-i sigură cum s-o interpreteze.

– O observă?

– Bineînţeles. Sarcina ei este de a-mi raporta totul, de a alege datele şi fluxurile senzoriale corespunzătoare la momentul corespunzător, şi este îndeajuns de evoluată pentru a sesiza toate deosebirile de lumină, gravitaţie şi frumuseţe din oceanul ăsta. Şi îi plac.

– Bravo, hurui Orphu. N-ar fi bine să-i strici buna dispoziţie, spunându-i motivul pentru care suntem aici şi obiectul spre care ne îndreptăm.

– Le cunoaşte, rosti Mahnmut, neîngăduindu-i moravecului mare să-i strice încântarea.

Privi sonarul care anunţa o creastă în faţă – creasta pe care se afla epava –, care se înălţa de pe fundul acoperit de mâl fin la nici optzeci de metri sub suprafaţă. Tot nu-i venea să creadă cât de puţin adâncă era partea aceasta din oceanul terestru. În mările europane nu existau puncte mai puţin adânci de o mie de metri, pentru ca aici o creastă să aducă fundul Oceanului Atlantic la numai şaizeci de metri de suprafaţă.

– Am rulat programul complet al protocolului de dezamorsare pe care ni l-au descărcat Suma IV şi Cho Li, anunţă Orphu. Ai avut timp până acum să studiezi detaliile?

– Nu tocmai.

Mahnmut avea protocolul cel lung în memoria lui activă, dar fusese ocupat cu supravegherea ieşirii *Doamnei Brune* din naveta de coborâre şi cu adaptarea la mediul acesta minunat, superb. Iubitul lui submersibil funcţiona ca nou – ba chiar mai bine decât unul nou. ’Vecii mecanici de pe Phobos făcuseră o treabă excelentă. Iar sistemele care funcţionaseră bine pe Europa, înaintea amerizării lor devastatoare în Oceanul Tethys marţian de anul trecut, funcţionau mai mult decât bine în apele blânde ale Pământului.

– Vestea bună în privinţa dezamorsării focoaselor cu găuri negre este că, teoretic vorbind, este fezabilă, zise Orphu de Io. Avem la bord instrumentele necesare – inclusiv arzătorul de tăiere la zece mii de grade şi generatoarele de câmp de forţă focalizat – şi în multe dintre etapele de lucru pot fi braţele tale, în timp ce tu vei fi ochii mei în spectrul vizibil al luminii. Va trebui să lucrăm împreună la fiecare focos în parte, însă teoretic ele pot fi dezamorsate.

– Asta este vestea bună, repetă Mahnmut.

– Vestea rea este că dacă lucrăm încontinuu, fără pauze de cafea sau vizite la toaletă, vom avea nevoie de niţel mai mult de nouă ore pentru fiecare gaură neagră – atenţie, nu pentru fiecare proiectil, ci pentru fiecare gaură neagră ajunsă aproape de starea critică.

– Iar la şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre, asta înseamnă…

– Şase mii nouă sute douăsprezece ore. Şi fiindcă suntem pe Pământ şi timpul moravec standard este aici timpul planetar

real, înseamnă două sute patruzeci şi şapte de zile şi douăsprezece ore, *dacă* totul merge conform planului şi nu dăm peste probleme reale…

– Ei bine… Cred că putem aborda factorul ăsta când vom găsi epava şi vom vedea dacă reuşim măcar să ajungem la focoase.

– Este straniu să receptez direct inputul sonarului, zise Orphu. Nu-nseamnă deloc un auz mai bun, ci mai degrabă ca şi cum pielea mi s-ar fi lărgit în mod brusc la…

– Asta-i, îl întrerupse Mahnmut. O văd. Epava.

Perspectiva şi orizontul vizual difereau aici, desigur – Pământul era mult mai mare decât planeta Marte cu care aproape că se obişnuise, ba şi mai disproporţionat faţă de distanţele percepute pe minusculul satelit Europa, unde micul moravec îşi petrecuse toţi ceilalţi ani standard ai existenţei sale. Totuşi, citirile sonarului, radarul de adâncime, dispozitivele pentru detecţie masică şi propriii săi ochi îi spuseră că pupa epavei se afla cam la cinci sute de metri drept în faţă, pe fundul mâlos, puţin mai jos de adâncimea de şaptezeci de metri la care se găsea *Doamna Brună,* şi că submarinul naufragiat avea lungimea de cincizeci şi cinci de metri.

– Doamne Dumnezeule, şopti Mahnmut. Poţi s-o vezi pe radar şi sonar?

– Da.

Epava zăcea pe partea ventrală, cu prova aplecată în jos, însă prova în sine era invizibilă dincolo de câmpul de forţă pâlpâitor care oprea Oceanul Atlantic să se reverse peste fâşia uscată de sol care mergea din Europa până în America de Nord. Motivul pentru care Mahnmut se holba uluit era lumina provenită de la peretele Breşei în sine. Aici, la adâncimea de şaptezeci de metri, unde chiar şi în oceanele terestre luminate de soare fundul ar fi trebuit să fie negru ca tuşul, raze solare iluminau pestriţ locul unde se sfârşea apa şi pătau carcasa acoperită de vegetaţie verzuie a submarinului scufundat.

– Văd ce l-a făcut să naufragieze, vorbi Mahnmut. Radarul şi sonarul tău receptează porţiunea aceea spartă din carcasă, deasupra probabilei săli a motoarelor? Imediat după locul în care carcasa se curbează în sus către compartimentul lung al torpilelor?

– Da.

– Cred că acolo a explodat o mină submarină de adâncime, o

torpilă sau un proiectil. Vezi că toate plăcile carcasei sunt curbate spre interior? A rupt baza velei şi în acelaşi timp a îndoit-o înainte.

– Care velă? întrebă Orphu de Io. Te referi la o velă precum cea triunghiulară de la feluca aceea cu care am navigat către vest prin Valles Marineris?

– Nu. Mă refer la partea aceea care se ridică mult în faţă, aproape până la peretele din câmp de forţă. În perioada de început a submarinelor i se spunea chioşc sau punte de comandă. În secolul douăzeci, după ce au început să construiască submarine nucleare ca boomerul ăsta, i-au spus velă.

– De ce?

– Nu ştiu. Sau, mai precis, am informaţia undeva prin băncile de memorie, dar nu-i importantă. Nu vreau să pierd timpul, dând o căutare.

– Ce este un boomer?

– Numele de alint pe care oamenii de la începutul Epocii Pierdute îl dădeau submarinelor cu rachete balistice ca ăsta.

– Dădeau nume de alint unor maşini construite exclusiv în scopul de a distruge oraşe, vieţi omeneşti şi planeta?

– Da. Boomerul acesta a fost construit probabil cu un secol sau două înainte de a se scufunda aici. Poate că a fost construit de una dintre puterile majore de pe atunci şi apoi vândut unui grup mai mic. Ceva l-a scufundat aici cu mult înainte de crearea făgaşului acestuia prin Oceanul Atlantic.

– Putem ajunge la focoasele cu găuri negre? întrebă Orphu.

– Ţin-te bine. O să aflăm imediat.

Mahnmut avansă foarte puţin cu *Doamna Brună.* Nu dorea să aibă de-a face cu peretele din câmp de forţă şi cu aerul de după el, aşa încât nu se apropie de el mai mult decât compartimentul torpilelor epavei. Reflectoarele puternice ale submersibilului baleiară întregul submarin scufundat, în timp ce instrumentele îi cercetau interiorul.

– Nu-i în regulă, murmură el pe linia lor privată.

– Ce anume?

– Submarinul este năpădit de anemone şi alte forme de viaţă oceanică, interiorul abundă de asemenea în vegetaţie similară, însă pare ca şi când s-ar fi scufundat cu un secol sau două în urmă, nu acum două milenii şi jumătate, când s-a petrecut

probabil evenimentul.

– Nu s-ar fi putut ca altcineva să fi navigat în el cu doar un secol în urmă?

– Nu. Numai dacă toate observaţiile noastre au fost greşite. În ultimii două mii de ani, oamenii de stil-vechi au fost aproape complet lipsiţi de tehnologie pe Pământ. Chiar dacă cineva ar fi găsit submarinul ăsta şi ar fi izbutit să-l lanseze, cine l-a scufundat?

– Post-oamenii?

– Nu cred, răspunse Mahnmut. Ei n-ar fi utilizat ceva atât de rudimentar ca o torpilă sau o mină de adâncime. Şi n-ar fi lăsat focoasele cu găuri negre să ticăiască aici.

– Dar focoasele sunt aici. Le pot vedea vârfurile pe radarul de adâncime – şi au înăuntru câmpurile restrictive ale găurilor negre critice. Mai bine am trece la treabă.

– Aşteaptă.

Expediase în epavă sonde telecomandate nu mai mari decât palma sa, iar acum datele reveneau prin cordoane ombilicale microsubţiri. Una dintre sonde accesase IA a centrului de comandă şi control.

Mahnmut şi Orphu ascultară ultimele cuvinte ale celor douăzeci şi şase de membri ai echipajului care se pregăteau să lanseze rachetele balistice ce aveau să le distrugă planeta.

După ce testamentele şi fluxul de date încetară, cei doi moraveci rămaseră tăcuţi mai bine de un minut.

– Ce lume, şopti Orphu în cele din urmă, este aceea care are asemenea oameni în ea?

– O să cobor în cală, rosti europanul cu glas monoton şi inexpresiv, să te pregătesc pentru activitate extravehiculară. Vom examina problema de aproape.

– Ne uităm în zona uscată? În interstiţiu?

– Nu mă apropii de el. Câmpul de forţă ne-ar putea distruge – instrumentele *Doamnei* nu reuşesc nici măcar să decidă din ce este făcut câmpul – şi te anunţ că submersibilul nostru nu-i bun la nimic în aer şi pe sol uscat. Nu ne apropiem de breşă.

– Ai examinat fotografiile provei epavei făcute de naveta de coborâre?

– Bineînţeles. Le am chiar acum pe ecranul din faţa mea. Prova a fost avariată serios, dar asta nu-i grija noastră. Ajungem la rachete şi de aici din spate.

– Nu, mă refeream la celelalte obiecte de pe solul uscat de afară. Poate că datele mele radar nu sunt la fel de bune ca imaginile tale optice, însă pare ca şi cum una dintre formele de acolo ar fi o fiinţă umană.

Mahnmut privi cu atenţie ecranul. Naveta de coborâre făcuse o mulţime de fotografii înainte de plecare şi el le examina acum pe toate.

– Dacă *a fost* o fiinţă umană, zise în cele din urmă, a murit de mult. Este turtită, cu membrele răschirate nenatural, deshidratată. Nu cred însă că a fost o fiinţă umană – cred că minţile noastre încearcă pur şi simplu să vadă forma respectivă, imaginându-şi un tipar inexistent din nişte rămăşiţe împrăştiate de fapt aleatoriu. Acolo-i un adevărat câmp de sfărâmături.

– Bine, spuse Orphu, conştient în mod evident de priorităţile lor. Eu ce trebuie să fac pentru a mă pregăti aici?

– Nu te mişca de unde eşti. Cobor să te iau. O să ieşim împreună.

Doamna Brună stătea pe picioarele ei butucănoase la nici zece metri vest de pupa epavei. Ionianul se întrebase cum vor ieşi prin uşile calei aflate în partea ventrală a submersibilului european, dacă nava stătea pe fundul oceanului, dar îşi căpătase răspunsul când Mahnmut extinsese picioarele-suporturi de fixare.

Micul moravec pătrunsese în cală prin ecluza pneumatică interioară şi stabilise contact de comunicaţii direct cu ionianul, în timp ce inundase cu atenţie incinta cu apa oceanului terestru, egalizase presiunile şi după aceea deschisese uşile calei. Împreună deconectaseră diversele cordoane ombilicale ale lui Orphu şi coborâseră laolaltă, lin, spre fundul Atlanticului.

În ciuda faptului că era fisurată şi foarte veche, carapacea lui Orphu nu înregistra scurgeri. Când îşi manifestă curiozitatea faţă de citirile de presiune consemnate de carcasa sa şi de alte părţi ale corpului, Mahnmut îi explică.

Presiunea atmosferică pe o plajă teoretică de deasupra, sau pur şi simplu la nivelul oceanului de aici, se menţinea în mod relativ la 1,033 kilograme pe centimetru pătrat, adică o atmosferă. La fiecare zece metri, presiunea aceea creştea cu încă o atmosferă. Astfel, la zece metri adâncime, fiecare centimetru pătrat de pe integumentul exterior al moravecilor avea să simtă o apăsare de două kilograme. La douăzeci de

metri, ei aveau să fie supuşi unei presiuni de trei atmosfere şi aşa mai departe. La adâncimea acestei epave – peste şaptezeci de metri –, presiunea oceanului era de opt atmosfere, adică exercita o apăsare de opt kilograme pe fiecare centimetru pătrat de pe fuzelajul *Doamnei Brune* şi de pe corpurile moravecilor.

Ei fuseseră construiţi să reziste la presiuni mult mai mari, deşi Orphu era obişnuit cu diferenţe *negative* de presiune, întrucât lucra în spaţiul cosmic ticsit de sulf şi radiaţii din jurul satelitului Io.

Şi, apropo de radiaţii, nivelul lor era foarte ridicat în preajmă. Amândoi îl observară, iar *Doamna* îl monitorizase şi le transmisese citirile efectuate. Nu era periculos pentru modelul lor de moraveci, totuşi senzaţia neutronilor şi razelor gama ce se revărsau prin ei le atrase atenţia.

Mahnmut explică faptul că la presiunea aceea, dacă ar fi fost oameni şi dacă ar fi respirat aer terestru standard din butelii – un amestec de douăzeci şi unu la sută oxigen şi şaptezeci şi nouă la sută azot –, bulele de azot care s-ar fi înmulţit şi dilatat la presiunea de opt atmosfere ar fi făcut prăpăd, cauzând narcoza azotului, distorsionându-le judecata şi emoţiile şi neîngăduindu-le să iasă la suprafaţă decât după ore de decompresie lentă la diverse paliere de adâncime. Însă moravecii respirau O-doi pur şi sistemele lor de respirare compensau presiunea suplimentară.

– Să ne privim adversarii? întrebă Orphu de Io.

Mahnmut o luă înainte. În ciuda faptului că sui cu multă grijă peste carcasa curbată a epavei, mâlul fin se ridică în jurul lor aidoma unei furtuni de nisip terestre.

– Mai poţi vedea ceva pe radarul fin? se interesă el. Porcăria asta îmi orbeşte toate frecvenţele vizuale. Am citit despre neajunsul ăsta în toate istoriile de scufundare de pe vechiul Pământ. Primul scufundător ajuns pe fundul apei sau înăuntrul unei epave mai apucă să vadă ceva – toţi ceilalţi au vizibilitate zero – cel puţin până se depun mâlul şi toate mizeriile.

– Vizibilitate zero, da? Bun sosit în club, *amigo!* Radarul detaliat pe care-l folosesc în vidul ticsit de sulf de lângă Io serveşte perfect la străpungerea norişorilor ăstora de mâl. Văd carcasa, cocoaşa compartimentului torpilelor, nu-ştiu-cum – vela aia ruptă – la treizeci de metri spre prova… Dacă ai nevoie de ajutor, ajunge să mă strigi şi-o să te conduc de mânuţă.

Mahnmut mormăi şi-şi comută vederea primară pe frecvenţele

termice şi radar.

Plutiră peste compartimentul torpilelor, la cinci metri deasupra focoaselor, şi ambii moraveci îşi utilizară propulsiile încorporate pentru a manevra, fiind atenţi să nu le îndrepte jeturile în direcţia focoaselor împrăştiate.

Fiindcă erau într-adevăr împrăştiate. Existau patruzeci şi opt de tuburi lansatoare şi patruzeci şi opt de trape de tuburi lansatoare deschise.

Trapele astea par grele, zise Mahnmut pe fasciculul lor îngust.

Bineînţeles, tot ce spuneau şi vedeau, inclusiv comunicaţiile pe fascicul îngust, erau retransmise la *Regina Mab* şi naveta de coborâre prin intermediul unei balize releu-radio pe care europanul o lansase din *Doamna Brună.*

Orphu prinse una dintre trapele uriaşe – avea diametrul cât ionianul – şi rosti vocal:

– Şapte tone.

Chiar şi după ce echipajul ordonase lui IA a submarinului să deschidă trapele tuburilor lansatoare ale celor patruzeci şi opt de rachete, proiectilele în sine rămăseseră acoperite de capace din fibră de sticlă albastră care le despărţeau de ocean. Mahnmut văzu dintr-o privire că rachetele – încărcături uriaşe de azot gazos le propulsau către suprafaţă, urmând ca motoarele să li se aprindă abia după ce ajungeau în atmosferă – ar fi trecut fără nicio problemă prin capacele acelea.

Totuşi proiectilele nu explodaseră din tuburile lor lansatoare, însoţite de nori de bule de azot, şi nici motoarele nu li se aprinseseră. Domurile din fibră de sticlă se dezintegraseră de mult; rămăseseră doar fragmente albastre casante.

– Ce mizerie, zise Orphu.

Mahnmut încuviinţă. Ceea ce lovise pupa *Iataganului lui Allah* îi rupsese partea dorsală chiar deasupra sălii maşinilor, retezase jeturile propulsoare şi lăsase oceanul să năvălească înăuntru pe toată lungimea boomerului ca un talaz de undă de şoc şi apă sărată, spărsese compartimentele de proiectile şi răsturnase rachetele. Talmeş-balmeşul lor semăna cu un maldăr de paie vechi. La unele dintre ele focoasele rămăseseră îndreptate aproximativ în sus, dar la altele motoarele lor corodate şi carburantul solid se găseau deasupra, iar focoasele erau îngropate în mâl.

Poţi să dai uitării cele şase mii nouă sute douăsprezece ore de

muncă uşoară, emise Orphu pe fascicul îngust. *Vom avea nevoie de timpul respectiv exclusiv pentru a ajunge la unele focoase. Şi există probabilitatea copleşitoare ca orice tăietură serioasă sau răsucire a unuia să-l detoneze pe altul.*

Mda, spuse Mahnmut. Mâlul nu-i mai oculta acum vederea şi examina haosul în primul rând pe frecvenţele optice.

– Are vreunul dintre voi vreo sugestie? întrebă prim-integratorul Asteague/Che.

Micul moravec aproape că tresări. Ştiuse că erau monitorizaţi de toţi cei din *Mab,* dar fusese atât de absorbit de inspectarea epavei, încât legătura respectivă îi fugise din minte.

– Da, rosti Orphu de Io comutând pe banda comună. Iată ce vom face.

Descrise procedura pe cât de succint şi non-tehnic putu. În loc să încerce să dezamorseze fiecare focos prin protocolul lung pe care îl descărcaseră prim-integratorii, ionianul intenţiona ca Mahnmut şi el să acţioneze în mod rapid şi grosolan. Europanul urma s-o aducă pe *Doamna Brună* deasupra epavei şi să-i extindă picioarele de fixare la lungime maximă, până ar fi stat deasupra boomerului ca o cloşcă pe cuibar. Toate proiectoarele de pe partea ventrală a submersibilului aveau să le ilumineze frontul de muncă. După aceea ei aveau să utilizeze arzătoarele pentru a desprinde fiecare focos de pe racheta sa, să ridice conurile acelea, utilizând un sistem simplu de lanţ şi scripete, direct în cala *Doamnei Brune* şi să le aşeze în suporturile de depozitare de acolo precum ouăle într-un cofraj.

– Nu există o probabilitate însemnată ca găurile negre să atingă pragul critic în decursul acestui proces de manipulare brutală? întrebă Cho Li de pe puntea *Reginei Mab.*

– Ba da, hurui Orphu, dar probabilitatea este de sută la sută că una dintre găurile negre se va activa, dacă vom petrece un an sau mai mult frecându-le încetişor. Ăsta-i felul în care vom proceda.

Mahnmut atinse unul dintre manipulatoarele ionianului şi încuviinţă în semn de aprobare, ştiind că gestul îi va fi receptat de radarul pe rază scurtă al lui Orphu.

Glasul sever al lui Suma IV interveni în conversaţie:

– Şi ce propuneţi să faceţi cu cele patruzeci şi opt de focoase şi cu cele şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre ale lor, după ce le încărcaţi în submersibil?

– Ne veţi prelua voi, răspunse Mahnmut. Naveta de coborâre o va ridica pe *Doamna Brună* şi pântecul ei letal în spaţiul cosmic şi vom expedia găurile pe drumul lor.

– Naveta de coborâre nu este configurată pentru a zbura dincolo de inelele orbitale, se răsti Suma IV. Iar dronele robotice de atac leucocitare din inelele-e şi -p ne vor asalta cu certitudine în decursul ascensiunii.

– Asta-i problema voastră, hurui Orphu. Noi ne-apucăm acum de treabă. Tăierea, eliberarea şi încărcarea focoaselor în *Doamna Brună* ar trebui să dureze între zece şi douăsprezece ore. Când ieşim la suprafaţă, ar fi bine să aveţi un plan. Ştim că în misiunea asta aveţi şi alte nave decât *Mab* – în stare stealth, dincolo de inele... nu contează. Ar fi bine să pregătiţi una care să facă joncţiune cu naveta de coborâre pe o orbită terestră joasă, să ne ia mizeria asta din mâini. Nu vrem să fi bătut atâta cale până la Pământ, doar pentru a-l distruge.

– V-am receptat transmisia, spuse Asteague/Che. Vreau să ştiţi că avem un musafir. Chiar pe când vorbesc, un vehicul spaţial mic – un sonie, cred – face joncţiune cu insula orbitală a lui Sycorax.

80

Plecarea lui Nimeni nu fusese însoţită de vreo ceremonie. Pălăvrăgise cu Daeman, Hannah şi Tom, care stăteau lângă sonieul ce plutea staţionar, pentru ca, brusc, aparatul să se încline aproape vertical, cu câmpul de forţă apăsându-l pe grec de capitonaj, şi să ţâşnească spre cer ca o fleşetă, dispărând în câteva secunde printre norii joşi şi suri.

Ada se simţea înşelată. Ar fi dorit ca ea să fi schimbat ultimele cuvinte cu prietenul pe care-l cunoscuse cândva ca Odiseu.

Votarea care-i îngăduise lui Nimeni să împrumute sonieul fusese decisă de un singur vot. Ultimul vot – cel decisiv – îi aparţinuse lui Elian, liderul chel al celor şase refugiaţi din Hughes Town care veniseră cu Hannah şi Nimeni pe plutaeriană, nici măcar unui supravieţuitor de la Ardis.

Cei din Ardis, care votaseră împotriva pierderii sonieului, erau furioşi. Se ceruse renumărarea voturilor. Ba chiar fuseseră ridicate cu furie puşti cu fleşete, însoţind glasurile stridente.

Ada păşise în mijlocul meleului şi anunţase cu voce sonoră şi

calmă că votarea decisese irevocabil. Lui Nimeni avea să i se îngăduie să împrumute sonieul, dar trebuia să-l returneze cât mai repede cu putinţă. Între timp, ei aveau să dispună de plutaeriana înjghebată de el şi Hannah în Golden Gate din Machu Picchu; sonieul transporta doar şase persoane odată, plutaeriana ducea până la paisprezece, dacă ar fi fost nevoiţi să fugă spre insulă. Nicio discuţie în privinţa respectivă nu-şi mai avea rostul.

Puştile cu fleşete fuseseră coborâte, dar mormăiturile continuaseră. Prieteni vechi ai Adei refuzaseră s-o privească în ochi în orele următoare şi ea ştiu că-şi utilizase ultimele fărâme de capital ca lideră a supravieţuitorilor din Ardis.

Acum Nimeni şi sonieul plecaseră, iar ea nu se simţise niciodată mai singură. Îşi atinse pântecul numai uşor proeminent şi gândi: *Mică persoană, fiul sau fiica lui Harman, dacă aceasta a fost o greşeală care-ţi va pune viaţa în pericol, o voi regreta până în ultima clipă a vieţii mele.*

– Ada? rosti Daeman. Putem discuta ceva între patru ochi?

Merseră dincolo de palisada nordică, către locul unde funcţionase cândva cuptorul înconjurat de schele al lui Hannah. Daeman îi povesti despre întâlnirea cu post-omul care-şi spunea Moira. Îi descrise faptul că semăna exact cu Savi tânără şi că fusese invizibilă pentru toţi, când stătuse lângă el în timpul întrunirii şi votării.

Femeia clătină încetişor din cap.

– Tot ce-mi spui pare lipsit de logică. De ce ar apărea un post-om în corpul lui Savi… şi ar rămâne invizibil faţă de noi ceilalţi? *Cum* a putut face asta? *De ce* ar fi făcut-o?

– Nu ştiu, răspunse el.

– A mai zis şi altceva?

– Mi-a promis – înainte de întrunire – că-mi va povesti ceva despre Harman… după discuţii şi dacă participă la ele.

– Şi? făcu Ada.

Îşi simţea inima bubuind atât de sălbatic, încât ar fi putut să fi fost copilul care se mişca în ea, la fel de doritor să audă veştile.

– Tot ce mi-a spus după aceea fantoma-Moira a fost „Nu uita că sicriul lui Nimeni a fost sicriul lui Nimeni.”

Ea îi ceru să repete de două ori cuvintele acelea.

– Şi asta mi se pare la fel de lipsit de sens.

– Ştiu, încuviinţă Daeman, părând dezamăgit, cu umerii gârboviţi. Am încercat s-o fac să explice, dar apoi… a dispărut. A

pierit pur şi simplu.
Ada îl fixă pătrunzător cu privirea.
– Eşti sigur că toate astea s-au întâmplat cu adevărat? Toţi trudim din greu, dormim prea puţin, ne facem prea multe griji… Eşti sigur că această fantomă-Moira a fost reală?
Bărbatul o privi furios de autojustificator, tot aşa cum ea fusese furios de îndoielnică, însă nu mai zise nimic.
– Nu uita că sicriul lui Nimeni a fost sicriul lui Nimeni, murmură ea.
Privi în jur. Oamenii plecau spre corvezile de la începutul după-amiezii, totuşi acum echipele se împărţiseră în grupuleţe după felul în care votaseră.
Niciuna dintre tabere nu vorbea cu pleşuvul Elian. Îşi înfrână impulsul de a izbucni în plâns.

Nici Nimeni, nici sonieul nu se întoarseră în ziua aceea. Nici în ziua următoare. Nici în ziua de după aceea.
În a treia zi, Ada sui în plutaeriana oscilantă, pilotată de Hannah, şi însoţi echipa de vânătoare a lui Daeman dincolo de cercul de voynicşi, încercând să estimeze câţi ucigaşi cu carapace şi fără capete existau. Dimineaţa era frumoasă – senin perfect, cu cer albastru şi vânt mai cald, care promitea primăvară – şi femeia văzu cu uşurinţă că numărul voynicşilor care se strânseseră pe o rază de trei kilometri în jurul Gropii crescuse.
– Îmi vine greu să ghicesc, îi şopti ea lui Daeman, deşi se aflau la trei sute de metri deasupra monştrilor, în lunca aceea trebuie să fie trei-patru sute. N-am fost niciodată nevoiţi să ţinem socoteala unor numere mari aflate în creştere continuă… Tu ce zici? Cincisprezece mii în toată masa care ne înconjoară? Mai mulţi?
– Cred că mai mulţi, răspunse el calm. Cred că în jurul nostru sunt treizeci-patruzeci de mii de creaturi.
– Oare nu obosesc să stea acolo? Nu trebuie să mănânce? Să bea?
– În mod evident, nu. Pe vremea când îi credeam servitori-maşinării, eu nu l-am văzut pe niciunul mâncând, bând sau fiind obosit. Dar tu?
Ada nu răspunse. Vremurile acelea păreau prea îndepărtate pentru a se gândi la ele, chiar dacă luaseră sfârşit cu niciun an în

urmă.

– Cincizeci de mii, murmură Daeman. Poate că sunt acum cincizeci de mii, dar şi mai mulţi sosesc, faxându-se zilnic.

Hannah îi purtă mai departe către vest, pentru a găsi vânat şi carne proaspătă.

În ziua a patra, pruncul Setebos din Groapă crescuse la dimensiunile unui viţel de un an – viţeii lor fuseseră desigur măcelăriţi de voynicşi, dar un viţel care nu era decât un creier cenuşiu pulsatil, cu douăzeci de mâini roz pe pântece, ochi galbeni, orificii pulsatorii şi alte mâini cu trei degete care se deplasau pe tentacule sure.

Mami, mami, şoptea creatura în mintea Adei, în minţile tuturor. *Acum este timpul să ies. Groapa asta-i prea mică şi eu sunt prea flămând să mai rămân aici.*

Era spre începutul serii; rămăsese mai puţin de o oră până la amurg şi altă noapte lungă şi întunecoasă de iarnă. Grupul se strânse lângă Groapă. Bărbaţii şi femeile continuau să stea în grupuri după felul în care votaseră în privinţa împrumutării sonieului. Acum toţi purtau asupra lor armele cu fleşete, deşi arbaletele erau păstrate la îndemână, ca rezervă.

Casman, Kaman, Greogi şi Edide stăteau pe marginea Gropii, cu puştile îndreptate către creatura mare dinăuntru. Alţii li se alăturară.

– Hannah, rosti Ada, plutaeriana este pregătită?

– Da. Toate lăzile pentru primul zbor sunt încărcate şi mai este loc pentru zece oameni. La zborurile următoare putem îmbarca de fiecare dată câte paisprezece persoane.

– Care-i timpul la care aţi ajuns cu antrenamentele de zbor până la insulă şi descărcarea lăzilor?

– Patruzeci şi două de minute, răspunse Laman, frecându-şi cioturile degetelor lipsă de la mâna dreaptă. Treizeci şi cinci de minute, dacă transportăm numai oameni. Durează câteva minute până suie şi coboară toţi.

– Nu-i suficient de bine, zise Ada.

Hannah se apropie de focul pe care-l menţineau permanent lângă Groapă.

– Zborul până la insulă durează cincisprezece minute dus şi tot atâtea întors. Plutaeriana nu poate fi făcută să meargă mai repede.

– Sonieul ar fi ajuns acolo în mai puţin de un minut, rosti Loes, unul dintre cei mai furioşi supravieţuitori de la Ardis. În nici zece minute, am fi fost toţi pe insulă.

– Acum nu avem sonieul, replică Ada, auzindu-şi tonul inexpresiv al vocii.

Fără să vrea, privi către sud-vest, în jos spre râu şi insulă, dar şi spre pădurile unde aşteptau cincizeci-şaizeci de mii de voynicşi.

Nimeni/Odiseu avusese dreptate. Chiar dacă întreaga colonie de oameni de aici s-ar fi refugiat pe insulă, voynicşii ar fi ajuns acolo în câteva ore – poate minute. Deşi nodul-fax Ardis tot nu funcţiona – ei ţineau doi oameni la pavilion zi şi noapte, pentru a-l testa permanent –, voynicşii se faxau. Cumva, se faxau. Ada înţelese că nu exista niciun loc de pe Pământ unde ei să fi fost feriţi de ucigaşi.

– Să ne-ntoarcem la pregătirea cinei, rosti cu glas tare, acoperind murmurele din jur.

Toţi simţeau în minţi vocea neplăcut de rece şi cleioasă a progeniturii lui Setebos.

Mami, tati, acum este timpul să ies. Deschideţi grătarul, tati, mami, altfel o s-o fac eu. Acum sunt mai puternic. Acum sunt flămând. Acum vreau să ies şi să vă cunosc.

Greogi, Daeman, Hannah, Elian, Boman, Edide şi Ada rămaseră vorbind până târziu în noapte. Deasupra lor, inelele polar şi ecuatorial se roteau silenţios, aşa cum o făcuseră dintotdeauna. Ursa Mare era coborâtă în nord. Luna se întrevedea ca o seceră.

– Eu spun ca mâine dimineaţă, cum se crapă de ziuă, să abandonăm ideea insulei, rosti Ada, şi să-ncepem să evacuăm cât de mulţi oameni putem la Golden Gate din Machu Picchu. Ar fi trebuit s-o fi făcut cu săptămâni în urmă.

– Ar dura săptămâni până ce idioata asta de plutaeriană s-ajungă la Golden Gate din Machu Picchu, zise Hannah. Şi este posibil să se defecteze din nou şi să nu mai ajungă niciodată acolo. Fără Nimeni care s-o repare, cei de pe ea vor fi naufragiaţi.

– Tot moartea ne-aşteaptă şi dacă se defectează aici, interveni Daeman, şi o atinse pe Hannah pe umăr, când tânăra păru să se încovoieze brusc. Ai făcut o treabă extraordinară menţinând-o în funcţiune, totuşi este o tehnologie pe care pur şi simplu n-o-

nţelegem.

– Şi ce tehnologie *înţelegem?* murmură Boman.

– Arbaletele, făcu Edide. Devenim al naibii de iscusiţi în construirea de arbalete.

Nu râse nimeni. După câteva minute, Elian vorbi:

– Mai spuneţi-mi o dată de ce nu pot pătrunde voynicşii în partea locuibilă a podului de la Machu Picchu.

– Bulele-habitate sunt aidoma boabelor dintr-un ciorchine de strugure, explică Hannah, care petrecuse acolo mai mult timp decât oricare dintre ei. Dar conectate între ele. Sunt acoperite de un plastic transparent, sau aşa ceva. Este o tehnologie de la sfârşitul Epocii Pierdute, poate chiar a post-oamenilor – un fel de câmp de forţă imediat peste suprafaţa sticlei. Voynicşii lunecă pur şi simplu pe el.

– Am avut ceva similar pe parbrizul tractorului cu care Savi ne-a dus de la Ierusalim în Bazinul Mediteranean, rosti Daeman. Ea a zis că era un câmp de frecare zero, care să oprească pătrunderea ploii. Funcţiona însă şi pentru voynicşi şi *calibani.*

– Mi-ar plăcea să văd unul dintre *calibanii* ăia, vorbi Elian. Ca şi pe creatura Caliban pe care ai descris-o.

Gura şi alte trăsături faciale ale bărbatului pleşuv păreau întotdeauna să denote forţă şi curiozitate.

– Nu, răspunse Daeman încetişor, nu ţi-ar plăcea să-l vezi pe niciunul dintre ei. Cu atât mai puţin pe adevăratul Caliban. Crede-mă pe cuvânt în privinţa asta.

Greogi întrerupse tăcerea care urmă, pronunţând lucrul la care se gândiseră toţi.

– Va trebui să tragem la sorţi... cumva. Paisprezece oameni să meargă la Golden Gate. Ei pot lua arme, apă şi un minimum de raţii – să vâneze pe drum –, astfel ca plutaeriana să plece complet încărcată. Restul rămânem.

– Vor mai supravieţui paisprezece din cincizeci şi patru? spuse Edide. Nu pare corect.

– Hannah va fi una dintre cei care pleacă, urmă Greogi. Dacă cei paisprezece ajung la Pod în prima călătorie, ea se întoarce cu plutaeriana.

Tânăra clătină din cap.

– Greogi, şi tu o pilotezi la fel de bine ca mine. Îi putem învăţa pe toţi cei de aici s-o piloteze la fel de bine ca mine. Nu fac parte în mod automat din prima călătorie şi ştiţi... ştiţi *bine...* că nu va

exista o a doua călătorie. În niciun caz cu starea în care se află plutaeriana. În niciun caz cu voynicşii care continuă să se adune acolo, în beznă. În niciun caz cu creatura Setebos care devine tot mai puternică în fiecare oră. Cei paisprezece care vor câştiga la sorţi, indiferent cum vom proceda, vor avea o şansă de a trăi. Restul vor muri aici.

– Atunci vom decide imediat ce se luminează, zise Ada.

– E posibil să apară conflicte, rosti Elian. Oamenii sunt furioşi, flămânzi, ranchiunoşi. Este posibil să nu dorească să tragă la sorţi pentru a vedea cine trăieşte şi cine moare. S-ar putea să se repeadă la plută imediat ce au pierdut la tragerea la sorţi.

Ada aprobă din cap.

– Daeman, ia zece dintre oamenii tăi cei mai buni şi dispune-i în jurul plutei – s-o protejeze –, chiar înainte să convoc consiliul. Edide, tu şi prietenele tale încercaţi să colectaţi cât mai multe dintre armele suplimentare.

– Majoritatea dorm acum cu puştile cu fleşete lângă ei, spuse femeia blondă. Nu le dau drumul din mâini.

Ada încuviinţă iarăşi.

– Faci ce poţi. Eu voi sta de vorbă cu toţi. O să le explic motivul pentru care aceasta este unica speranţă.

– Cei care au pierdut vor dori să fie transportaţi pe insulă, zise Greogi. În cazul cel mai fericit.

Boman dădu din cap.

– Eu aş dori. Ba chiar *o voi şi face,* dacă pierd.

Ada suspină.

– Nu ne va face niciun bine. Sunt convins că insula nu-i decât alt loc în care să murim… voynicşii vor sosi acolo la câteva minute după ce ajungem noi, dacă nu există creatura Setebos care să ne protejeze. Dar putem face asta. Să-i transportăm pe cei care doresc să meargă, apoi să-i lăsăm pe cei paisprezece să se îndrepte către Golden Gate.

– Va fi o pierdere de timp, spuse Hannah. În plus, plutaeriana va fi supusă unor eforturi suplimentare.

Ada întinse mâinile în faţă, cu palmele în sus.

– I-ar opri pe oamenii noştri să se ucidă între ei. Oferă o şansă la paisprezece persoane, iar restul pot opta unde să lupte şi să moară. Asta înseamnă ceva – iluzia alegerii, dacă nimic altceva.

Nimeni nu mai avu nimic de adăugat. Se despărţiră, îndreptându-se către corturile şi adăposturile fiecăruia.

Hannah o urmă pe Ada şi-i atinse braţul pe întuneric, înainte să fi ajuns la cortul ei.

– Am sentimentul că Harman este încă în viaţă, îi şopti ea. Sper că vei fi printre cei paisprezece.

Ada surâse – şi dinţii albi îi sclipiră în lumina inelelor orbitale.

– Scumpa mea, şi eu am acelaşi sentiment. Însă nu mă voi număra printre cei paisprezece. Am decis deja că nu voi participa la tragerea la sorţi. Pruncul meu şi cu mine vom rămâne la Ardis.

În cele din urmă, niciunul dintre planurile lor nu mai avu vreo importanţă.

Imediat după răsăritul soarelui, Ada tresări şi se deşteptă, simţind mâini reci în minte şi în pântec.

Mami – îl am aici pe băieţelul tău. Va mai rămâne înăuntru câteva luni, şi-n timpul ăla îl voi învăţa unele lucruri – lucruri minunate –, dar ies ca să mă joc.

Ada zbieră, simţind cum mintea din Groapă atinse mintea în dezvoltare a fetusului dinlăuntrul ei.

Era în picioare şi alerga, purtând două arme cu fleşete, înainte ca oricare alt supravieţuitor de la Ardis să se fi trezit pe deplin.

Copilul Setebos îndoise în sus barele grătarului şi-şi strecura creierul cenuşiu printre zăbrelele şi grilajul deformat. Deja trimisese tentacule la cinci metri în lateral, cu mâinile cu trei degete afundate adânc în pământ. Trei dintre orificiile sale de hrănire erau deschise şi apendicele lungi şi cărnoase, aidoma unor trompe, sorbeau deja suferinţă, teroare şi istorie din solul Ardisului. Numeroşii ochi galbeni erau foarte strălucitori şi, când se ridică din Groapă, degetele de pe mâinile mari şi trandafirii se legănau ca anemonele marine sub un curent puternic.

Mami, e-n regulă, şuieră-gândi creatura pe când se trase afară din Groapă, eliberându-se. *Tot ce-o să fac e…*

Ada îi auzi pe Daeman şi pe alţii alergând îndărătul ei, însă nu privi peste umăr când se opri, smulse arma cu fleşete de pe umăr şi trase un încărcător întreg în creatura Setebos.

Aceasta se răsuci, când mii de săgeţi din cristal îi ferfeniţiră parţial lobul stâng. Tentacule şfichiuiră spre femeie.

Ada se feri, vârî al doilea încărcător şi-l goli în creierul care se zbătea.

Mammmmmmmiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Ada azvârli prima armă când al doilea încărcător se goli, ridică

cealaltă puşcă, o trecu pe foc automat, se mai apropie cu trei paşi, pătrunzând între tentaculele care se chirceau, şi trase tot încărcătorul de fleşete între ochii galbeni din partea frontală a creierului.

Progenitura lui Setebos urlă – urlă cu multele lui guri reale – şi căzu pe spate în Groapă.

Femeia păşi pe marginea Gropii, vârî un alt încărcător şi trase, ignorând ţipetele şi răcnetele dindărătul ei. După ce-l descarcă, vârî încă unul, ţinti spre masa cenuşie însângerată din puţ şi trase iarăşi. Şi iarăşi. Şi iarăşi. Creierul se despică în lungul emisferelor şi ea ciurui fiecare emisferă terciuită de parcă ar fi zdrobit un dovleac. Mâinile roz şi lujerii lungi zvâcniră, dar prăsila lui Setebos era moartă.

Ada o simţi murind. Toţi o simţiră. Ultimul său zbieret mental – în niciun grai, doar al durerii – se stinse şuierând în tăcere în minţile lor, aidoma unei ape murdare care se scurge la canal.

Toţi, cu excepţia santinelelor, ieşiră din adăposturi şi rămaseră grupaţi în jurul Gropii, privind în jos, simţind absenţa, dar nevenindu-le să creadă.

– Ei bine, presupun că nu mai trebuie să adun paie pentru trasul la sorţi, spuse Greogi către Ada, aplecându-se şi aproape şoptindu-i la ureche în tăcerea consternată.

Brusc, de jur împrejurul lor se auzi un zgomot – un zgomot înspăimântător, zumzete, fluierături, bâzâituri, îndepărtate, totuşi sporind în intensitate, răsunând în ecouri râcâitoare şi tropăitoare prin pădure şi dealurile din jur.

– Ce dracu’… începu Casman.

– Voynicşii, zise Daeman.

Luă puşca din mâna Adei, îi vârî un încărcător nou de fleşete şi i-o restitui.

– Vin toţi odată.

81

Iată-mă, privind şi ascultând cum un zeu înnebuneşte.

Nu ştiu ce ajutor crezusem că pot căpăta aici, pe înălţimile Olimpului, pentru aheii mei asediaţi şi ucişi, însă acum m-am băgat singur în cursă, în acelaşi fel în care greoi de pe plaja lor, cu troienii strângând întruna rândurile, sunt prinşi într-o cursă letală, iar eu stau aici în costumul cameleonic asudat, umăr la

umăr cu o mie de nemuritori, străduindu-mă să-mi ţin răsuflarea ca să nu mă trădeze, şi privesc şi ascult cum Zeus, deja rege al zeilor, se proclamă singurul şi unicul Zeu Etern şi Atotputernic.

N-ar trebui să-mi fac griji că voi fi observat. Zeii din jurul meu se holbează cu gurile nemuritoare căscate, cu maxilarele nemuritoare atârnându-le tâmp şi cu divinii ochi olimpici zgâiţi.

Zeus a înnebunit. Iar ochii lui negri par că mă sfredelesc, când scuipă despre noua lui ascendenţă la statutul de Divinitate finală. Sunt sigur că mă poate vedea. Ochii lui au răbdarea încântată de sine a unei pisici cu un şoricel între labe.

Îmi pun mâna acoperită de îmbrăcăminte groasă pe medalionul TC de pe piept, sub costumul cameleonic lipicios.

Dar unde să merg? Întoarcerea pe plaja aheilor înseamnă moarte sigură. Întoarcerea în Ilion, pentru a o vedea pe Elena, înseamnă plăcere şi supravieţuire, totuşi voi trăda… pe cine voi trăda? Grecii nici măcar nu observau când umblam printre ei, cel puţin de când Ahile şi Odiseu dispăruseră amândoi de partea greşită a Găurii Brane care se închidea. De ce ar fi trebuit să simt loialitate faţă de ei, când ei nu au aşa ceva… Dar eu am.

Vorbind despre Odiseu – şi imagini interzise minorilor îmi apar în minte când mă gândesc la el –, ştiu că mă pot teleporta cuantic înapoi în *Regina Mab.* Acela e posibil să fie locul cel mai sigur pentru mine, deşi de fapt *nu am* un loc printre moraveci.

Nimic nu mi se pare bun. Orice acţiune mi se pare a fi o trădare laşă.

Trădarea cui, pentru Dumnezeu? mă întreb, luând numele Domnului în deşert, chiar în timp ce noul şi unicul Domn Atotputernic al universului mă priveşte în ochi şi-şi sfârşeşte delirul prin împroşcare de salivă şi agitare de pumni.

Domnul Stăpân Zeus nu-şi încheie discursul prin *EXISTĂ ÎNTREBĂRI?* – însă ar fi putut s-o facă foarte bine, judecând după pătura groasă de tăcere care coboară acum peste Sala Mare a Zeilor.

După care, brusc, inexplicabil – ţinând seama de teroarea în timp real a situaţiei –, pedantul peren din mine, viitorul universitar mai degrabă decât fostul scoliast, îşi aminteşte un vers miltonian rostit de Lucifer: *Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilţul meu…*

Ceva smulge complet acoperişul şi nivelurile superioare ale

Sălii Mari a Zeilor, dezvăluind cerul şi o siluetă lipsită de formă. Vânt şi glasuri mugesc.

Peretele se năruie spre interior. Siluete uriaşe, unele vag umane, zdrobesc ziduri, răstoarnă pilaştri, coboară din cer şi-i atacă pe zeii adunaţi. Orice nemuritor cu capul pe umeri se teleportează cuantic sau o ia la fugă. Eu încremenesc locului.

Zeus sare în picioare. Armura lui din aur şi armele sunt stivuite la nici şase metri de locul în care stă, dar asta înseamnă prea departe. Prea multe forme se apropie prea rapid ca Părintele Zeilor să aibă timp să se înarmeze.

Ridică braţul musculos şi-l duce îndărăt pentru a azvârli trăsnete, pentru a dirija tunete. Nu se întâmplă nimic.

– Vai! Vai! strigă, privindu-şi mâna dreaptă goală, de parcă nu i-ar fi dat ascultare. Nu mă mai ascultă stihiile!

– *NICI O SCĂPARE NU-I!* bubuie o voce din masa de nori de furtună mişcători care se adună deasupra clădirii dezagregate, zeilor războitori şi formelor. *VINO JOS CU MINE ACUM, UZURPATORULE. ACEIA CARE RĂMÂN NU IUBESC ALTARE, TEMNIŢE, TRONURI, TRIBUNALE, TOATE ACELE HIDOASE ARĂTĂRI, CARE-S URÂTE DE OM ŞI DUMNEZEU DEOPOTRIVĂ. VINO, UZURPATORULE, TIRAN AL LUMII, VINO LA NOUL TĂU SĂLAŞ CIUDAT, CRUNT, GROAZNIC, ÎNTUNECAT ŞI DEZGUSTĂTOR.*

În ciuda volumului său tunător, glasul teribil este cu atât mai teribil din cauza calmului său.

– Nu! răcneşte Zeus şi se teleportează cuantic.

Îi aud pe nemuritorii care se luptă lângă mine răcnind „Titani” şi „Cronos”, apoi o iau la goană, rugându-mă să rămân invizibil în costumul cameleonic moravec, fugind printre coloanele care se răstoarnă, pe lângă forme încleştate în bătălie, prin fulgere reale, afară, sub cerurile albastre sfâşiate de foc ale vârfului Olimpului.

Unii dintre zeii olimpieni s-au suit deja în carele lor de luptă zburătoare şi de acum se confruntă în bătălie cu care mai mari şi mai stranii, ai căror vizitii n-au cum fi descrişi. Pe malurile Lacului Caldeira, zei se luptă cu Titani – zăresc o formă care poate fi doar Cronos care se înfruntă în acelaşi timp cu Apollo şi Ares –, monştri se luptă cu zei şi zei fug.

Brusc, sunt înşfăcat. O mână puternică mă opreşte smucit, îmi ţintuieşte braţul drept înainte de a-mi atinge medalionul TC şi-mi smulge costumul cameleonic, aşa cum cineva ar rupe ambalajul

de Crăciun de pe un cadou împachetat superficial.

Văd că este Hefaistos, zeul-pitic bărbos al focului, Făurar-şef al lui Zeus şi al zeilor. Înapoia lui pe iarbă se văd un şirag de ghiulele din fier şi un acvariu sferic.

– Ce faci aici, Hockenberry? mârâie zeul şleampăt.

Deşi pitic printre ceilalţi olimpieni, este mult mai înalt ca mine.

– Cum m-ai văzut? reuşesc să îngaim.

La cincizeci de metri mai departe, Cronos pare a-l fi ucis pe Apollo cu o măciucă uriaşă. Făptura-nor-de-furtună care plutea deasupra Sălii Mari a Zeilor fără acoperiş pare să se disipeze sub vânturile puternice care suflă în jurul piscului Olimpului.

Hefaistos râde şi bate cu degetul într-un fel de lentilă din sticlă şi bronz care-i atârnă la vestă printre o sută de alte gadgeturi.

– Bineînţeles că te-am văzut. Ca şi Zeus, de altfel. De aceea m-a pus să te construiesc, Hockenberry. Totul trebuia să ducă spre *observarea* ascensiunii sale de azi la statutul de Divinitate absolută – observare care să fie efectuată de cineva care *putea s-o scrie-n pizda mă-sii.* După cum ştii, noi toţi suntem post-literaţi.

Înainte de a mă mişca sau vorbi, Hefaistos îmi înhaţă medalionul TC masiv, mi-l smulge – rupând lanţul – şi-l striveşte în mâna lui murdară cu degete masive şi boante.

OhIisuseDumnezeuleAtotputernicnu izbutesc să gândesc, iar zeul focului îşi desface pumnul numai într-atât încât să lase sfărâmăturile de aur să cadă într-un buzunar al vestei pe care l-a deschis larg.

– Nu te căca-n pantaloni, face zeul, râzând. Chestia asta n-a funcţionat niciodată. Vezi – nu-i *niciun mecanism* în pula mea! Doar cadranul pe care-l puteai răsuci. A fost dintotdeauna o falsă cârjă pentru tine.

– A funcţionat… mereu… eu am venit de la… îl foloseam ca să…

– Nu, n-a funcţionat. Te-am construit cu nanogenele necesare pentru teleportarea cuantică – ca pe băieţii cei mari. La fel nouă, zeilor. Atât doar că n-ar fi trebuit să ştii despre asta decât când sosea momentul cuvenit. Afrodita a pornit prea devreme – ţi-a dat medalionul fals să te manipuleze în complotul ei de-a o ucide pe Atena.

Mă uit în jur agitat. Sala Mare a Zeilor a colapsat. Flăcări ling în sus printre coloanele răsturnate. Luptele se răspândesc peste

tot, dar piscul se goleşte pe măsură ce tot mai mulţi zei dispar pentru a se ascunde pe Pământul-Ilionului. Găuri Brane se deschid ici şi colo, iar Titanii şi entităţile monstruoase îi urmăresc pe fugari. Făptura Nor-de-furtună care smulsese acoperişul şi cele trei niveluri superioare ale Sălii Mari a dispărut.

– Trebuie să m-ajuţi să-i salvez pe greci, rostesc, şi dinţii îmi clănţănesc realmente.

Hefaistos râde din nou şi se freacă cu dosul palmei murdare de funingine peste gura unsuroasă.

– I-am absorbit deja-n cer pe toţi ceilalţi oameni de pe Pământul ăla cu căcatu’ de istorie a Ilionului, spune el. De ce-ar i-aş salva pe greci? Sau chiar pe troieni? Ce-au făcut ei pentru mine, recent? În plus, voi avea nevoie de nişte oameni pe-aici care să m-aduleze când voi prelua tronul Olimpului, peste câteva zile.

Nu pot decât să mă holbez la el.

– *Tu* i-ai absorbit pe oameni în cer? *Tu* ai băgat populaţia de pe Pământul-Ilionului în raza albastră care se ridică din Delfi?

– Da’ cine dracu’ crezuseşi c-a făcut-o? Zeus? Care-i zero la tehnică?

Hefaistos clatină din cap. Titanii fraţi Cronos, Iapetus, Hyperion, Krios, Koios şi Okeanos vin către noi. Sunt acoperiţi cu sângele ichor auriu al zeilor.

Ahile îşi face apariţia pe neaşteptate dintre ruinele care ard. Este complet echipat în armura din aur, cu scutul minunat împroşcat de asemenea de sânge nemuritor, spada lungă este scoasă din teacă, ochii îi privesc aproape nebuni dinapoia fantelor din coiful de aur pătat şi mânjit. Mă ignoră şi răcneşte spre Hefaistos:

– Zeus a fugit!

– Bineînţeles, răspunde zeul focului. Ce te-aşteptai, să stea ca Demogorgon să-l târască în fundul Tartarului?

– Nu-l pot găsi nicăieri pe localizatorul holografic! urlă Ahile. Am silit-o pe mama Afroditei, Dione, să m-ajute cu localizatorul. Mi-a zis că-l va găsi oriunde-n univers. Când n-a făcut-o, am tăiat-o-n bucăţi. *Unde-i* el?

– Ucigaşule-de-oameni-cu-pas-avântat, mai ţii minte singurul loc în care Zeus se ascunsese de toţi ochii, când Hera a vrut să-l futăntr-un somn etern? spune Hefaistos, surâzând.

Ahile îl înşfacă de umăr şi aproape că-l ridică de pe sol.

– Palatul lui Odiseu! Du-m-acolo! Imediat! Ochii zeului focului se îngustează în fante defel amuzate.

– Muritorule, tu nu-i ordoni în felul ăsta viitorului Stăpân al Olimpului. Chiar dacă eşti o singularitate, trebuie să-ţi tratezi superiorii cu mai mult respect.

Ahile dă drumul vestei din piele a lui Hefaistos.

– Te rog. Du-mă acum. Te rog.

Hefaistos încuviinţează, apoi mă priveşte.

– Vii şi tu, scoliast Hockenberry. Zeus a dorit ca azi să fii aici. Te-a dorit ca martor. Martor vei fi.

82

Moravecii de la bordul *Reginei Mab* au receptat următoarele în timp real – nanocamerele şi transmiţătorii lui Odiseu funcţionau perfect –, dar Asteague/Che a decis să nu le retransmită lui Mahnmut şi Orphu de Io, care lucrau sub oceanul Pământului. Cei doi Veci intraseră în a şasea din cele douăsprezece ore pe care le estimaseră pentru tăierea, eliberarea şi încărcarea celor şapte sute şaizeci şi opt de focoase cu găuri negre critice şi nimeni din *Mab* nu dorea să-i distragă.

Iar ceea ce se petrecea acum s-ar fi putut încadra în categoria distragerilor.

Drăgostirea – dacă asta era copulaţia aproape violentă între Odiseu şi femeia care se identificase ca Sycorax – se găsea în una dintre stările ei temporare de pauză. Cei doi zăceau răşchiraţi, goi, pe perne azvârlite alandala, beau vin din pocale mari cu două toarte şi mâncau fructe, când o creatură monstruoasă – branhii de amfibie, colţi, gheare, picioare palmate – dădu în lături draperiile şi lipăi în odăile lui Sycorax.

– Maică, dânsul socoate că da, dânsul trebuie să-nştiinţeze că pe când se gătea să terciuiasc-o tărtăcuţă, Caliban a desluşit ciclul ecluzei pneumatice. Acolo-i ceva care a venit să te vadă, Mamă. Dânsul zice c-are toată carnea pe nas şi degete ca pietre boante. Zice, Mamă, şi-n numele Lui voi sfâşia carnea gustoasă a acestei lucrări de pe oasele-i moi ca creta.

– Nu, mulţumesc, Caliban, scumpule, spuse femeia în pielea goală, cu sprâncenele colorate în purpuriu. Pofteşte-l înăuntru pe vizitatorul nostru.

Creatura amfibie numită Caliban făcu un pas într-o parte. În

încăpere pătrunse o versiune mai vârstnică a lui Odiseu.

Toţi moravecii – chiar şi aceia care uneori aveau dificultăţi în a-i deosebi pe oameni între ei – observară asemănarea. Tânărul Odiseu, trântit gol-puşcă pe pernele din mătase, se holbă prosteşte la mai vârstnicul Odiseu. Versiunea mai bătrână avea aceeaşi statură scundă şi piept lat, dar mai multe cicatrice şi fire sure în barba deasă, şi se purta mai grav decât o făcuse pasagerul lor din *Mab.*

– Odiseu, rosti Sycorax.

Din câte puteau deduce circuitele de analiză auditivă a emoţiilor oamenilor utilizate de moraveci, ea părea realmente surprinsă.

Bărbatul clătină din cap.

– Numele meu este acum Nimeni. Sunt încântat să te revăd, Circe.

– Aşadar, amândoi ne-am schimbat, făcu ea, zâmbind. Pentru întreaga lume, dar şi pentru mine, eu sunt acum Sycorax, Odiseul meu foarte brăzdat de cicatrice.

Odiseu mai tânăr dădu să se ridice, cu mâinile încleştate în pumni, dar Sycorax făcu o mişcare din palma stângă şi el căzu înapoi pe perne.

– Tu eşti Circe, rosti bărbatul care-şi spunea Nimeni. Ai fost mereu Circe. Vei fi mereu Circe.

Sycorax strânse uşor din umeri şi sânii plini i se legănară. Tânărul Odiseu zăcea răşchirat în stânga ei. Ea bătu cu palma pernele neocupate din dreapta.

– Vino şi stai lângă mine, atunci… Nimeni.

– Nu, mulţumesc, Circe, răspunse bărbatul îmbrăcat în tunică, şort şi sandale. Voi rămâne în picioare.

– *Vei veni şi te vei aşeza lângă mine,* zise Sycorax cu glas apăsat.

Execută un gest complicat cu mâna dreaptă, mişcând degetele în moduri deloc aleatorii.

– Nu, mulţumesc, voi rămâne în picioare.

Ea clipi din nou de surprindere. De data aceasta surprinderea era mai accentuată, apreciară analizoarele emoţiilor faciale utilizate de moraveci.

– Molü, spuse Nimeni. Cred c-o cunoşti. O substanţă extrasă dintr-o rădăcinoasă neagră, rară, care poartă o floare albă ca laptele în fiecare toamnă.

– Ohoho, ai călătorit departe, vorbi Sycorax, încuviinţând încetişor. Dar n-ai aflat? Hermes este mort.

– Asta nu contează.

– Nu, cred că nu contează. Cum ai ajuns aici, Odiseu?

– Nimeni.

– Cum ai ajuns aici, Nimeni?

– Am folosit sonieul cel vechi al lui Savi. Am avut nevoie de aproape patru zile să mă furişez de la un bolovan orbital la următorul, ferindu-mă întruna de roboţii tăi distrugători de intruşi sau gonind mai iute decât ei în mod stealth. Renunţă la chestiile alea, Circe. Sau sonieurile trebuie să includă şi facilităţi pentru toaletă.

Sycorax râse uşor.

– Şi de ce oare aş dori să elimin interceptorii?

– Deoarece îţi cer.

– Şi de ce oare aş face orice mi-ai cere tu, Odi… Nimeni?

– O să-ţi spun după ce-ţi voi comunica toate doleanţele mele.

Îndărătul lui Nimeni, Caliban mârâi. Bărbatul ignoră zgomotul şi creatura.

– Bineînţeles. Continuă cu doleanţele tale.

Surâsul ei arăta cât de puţină atenţie era pregătită să le acorde acestora.

– În primul rând, aşa cum am zis, să elimini interceptorii orbitali. Sau cel puţin să-i reprogramezi, astfel ca vehiculele spaţiale să se poată deplasa din nou în siguranţă în inele şi printre ele…

Zâmbetul lui Sycorax nu tremură. Nici privirea ochilor ei violeţi pictaţi în purpuriu nu se încălzi.

– În al doilea rând, continuă Nimeni, aş dori să înlături câmpul interdictiv de deasupra Bazinului Mediteranean şi să dezactivezi câmpurile Mâinile lui Hercule.

Vrăjitoarea râse încetişor.

– Ce rugăminte ciudată… Tsunamiul care ar rezulta ar fi devastator.

– O poţi face treptat, Circe. Ştiu că poţi. Re-umple Bazinul.

– Înainte de a continua, vorbi ea rece, oferă-mi un singur motiv pentru care să fac chestia asta.

– În Bazinul Mediteranean există lucruri pe care oamenii de stil-vechi n-ar trebui să le deţină prea curând.

– Te referi la depozite. Navele spaţiale, armele…

– Multe lucruri. Lasă marea întunecată ca vinul să reumple Bazinul Mediteranean.

– Poate că n-ai observat, deoarece ai fost ocupat cu călătoriile, zise Sycorax, dar oamenii de stil-vechi sunt în pragul extincţiei.

– Am observat. Te rog totuşi să reumpli Bazinul Mediteranean – cu grijă, încet. Şi dacă tot te-apuci de treaba asta, elimină nebunia care este Breşa Atlantică.

Sycorax scutură din cap şi ridică pocalul cu două toarte ca să soarbă vin. Nu-i oferi şi lui Nimeni. Tânărul Odiseu zăcea pe spate pe perne, cu privirea sticloasă, aparent incapabil să se clintească.

– Asta-i tot? întrebă ea.

– Nu. Îţi mai cer să reactivezi toate nodurile-fax pentru oamenii de stil-vechi, toate legăturile pentru funcţii, la fel cuvele de reîntinerire rămase în inelele polar şi ecuatorial.

Sycorax nu spuse nimic.

– În cele din urmă, rosti Nimeni, vreau să-ţi trimiţi jos monstrul îmblânzit ca să-i zică lui Setebos că Tăcerea vine pe Pământul acesta.

Caliban şuieră şi mârâi.

– Socoate c-a sosit vremea să smulg picioarele homunculului şi să-i las cioate să cumpănească. Socoate, Dânsul puternic e şi Domn şi-acest beteag va căpăta un vierme, ba nu, doi viermi, fiindcă l-a luat numele-n deşert.

– Taci! se răsti Sycorax şi se ridică, părând mai regală în goliciunea ei decât puteau fi alte regine cu toate însemnele regalităţii. Tăcerea vine *cu adevărat* pe Pământ, Nimeni?

– Da, aşa cred.

Ea păru să se relaxeze. Ridică un ciorchine de strugure din tipsia de pe perne şi-l aduse lui Nimeni, oferindu-i-l. El clătină din cap.

– Pentru un bătrân şi non-Odiseu, îmi ceri multe, rosti încet Sycorax, plimbându-se înainte şi înapoi prin spaţiul dintre patul acoperit cu perne şi bărbat. Şi tu ce mi-ai da în schimb?

– Poveştile călătoriilor mele.

– Îţi cunosc călătoriile, spuse ea, şi râse din nou.

– Nu şi pe acestea de acum. Acum au trecut douăzeci de ani, nu zece.

Chipul frumos al vrăjitoarei se schimonosi într-o expresie pe care moravecii o interpretară ca fiind de batjocură.

– Cauţi mereu acelaşi lucru… Penelopa ta.

– Nu, răspunse Nimeni. Nu de data asta. Când l-ai trimis pe eul meu tânăr prin poarta Calabi-Yau, călătoriile mele prin spaţiu şi timp – douăzeci de ani pentru mine – au fost în căutarea ta.

Sycorax se opri din mers şi-l privi.

– A ta, repetă el. Circe a mea. Ne-am iubit cu-adevărat unul pe altul şi am făcut dragoste bine de multe ori în aceşti douăzeci de ani. Te-am găsit în iteraţiile tale ca fiind Circe, Sycorax, Alis şi Calypso.

– Alis? spuse vrăjitoarea.

Nimeni încuviinţă mut.

– Pe atunci aveam o strungăreaţă mică?

– Da.

– Minţi, făcu Sycorax, clătinând din cap. În toate liniile realităţii se întâmplă la fel, Odiseu-Nimeni. Eu te salvez, te scot din mare, te sprijin, te hrănesc cu bucate-alese şi vin îndulcit cu miere, îţi îngrijesc rănile, te îmbăiez, îţi arăt iubire fizică de un fel la care doar ai visat, îţi ofer nemurire şi tinereţe veşnică, iar tu pleci de fiecare dată. Mă părăseşti de fiecare dată pentru căţeaua aia de ţesătoare Penelopa. Şi pentru fiul tău.

– Mi-am văzut fiul în aceşti douăzeci de ani care au trecut. A crescut şi este un bărbat grozav. Nu trebuie să-l revăd. Doresc să rămân cu tine.

Sycorax se întoarse la pernele ei şi bău din pocalul mare cu două toarte.

– Mă gândesc să-i transform pe toţi marinarii tăi moraveci în porci, rosti ea în cele din urmă.

Nimeni strânse din umeri.

– De ce nu? Ai făcut asta cu toţi ceilalţi oameni ai mei din toate celelalte lumi.

– Ce fel de porci crezi că vor fi moravecii? întrebă vrăjitoarea pe un ton de conversaţie nepăsătoare. Oare vor semăna cu un şir de purceluşi-puşculiţe din plastic?

– Moira este trează din nou, spuse Nimeni.

Vrăjitoarea clipi repede.

– Moira? De ce să fi ales să se trezească tocmai acum?

– Nu ştiu, dar este în trupul tânăr al lui Savi. Am văzut-o în ziua în care am părăsit Pământul, însă n-am vorbit cu ea.

– Trupul lui Savi? repetă Sycorax. Ce intenţionează Moira? Şi de ce tocmai acum?

– Socoate, rosti Caliban, dinapoia lui Nimeni, Dânsul a făcut-o pe bătrâna Savi din lut dulce pentru fiul Lui să muşte şi mănânce, i-adauge păstăi şi miere, mestecându-i beregata până ce spuma se ridică, iute, iute, până ce capul mi se umple de gărgăuni.

Sycorax se sculă şi se plimbă iarăşi, se apropie de Nimeni şi ridică mâna parcă pentru a-i atinge pieptul gol, apoi se îndepărtă. Caliban şuieră şi se ghemui, cu palmele pe granit, cu spatele gârbovit, cu braţele drept în jos între picioarele îndoite şi puternice, cu ochii galbeni răutăcioşi. Nu se clinti totuşi din locul în care ea îi ceruse să rămână.

– Ştii că nu-mi pot trimite fiul jos pentru a-i spune tatălui său, Setebos, despre Tăcere, rosti ea încet.

– Ştiu că… *creatura…* asta nu-i fiul tău. L-ai plămădit din căcat şi ADN imperfect într-o cuvă de slin verzui.

Caliban şuieră şi începu să delireze din nou în graiul lui teribil de sâsâit. Sycorax îi făcu semn să tacă.

– Ştii că prietenii tăi moraveci ridică pe orbită şapte sute de găuri negre, chiar în timp ce noi vorbim?

Nimeni strânse din umeri.

– N-am ştiut, dar am sperat c-o vor face.

– De unde le-au luat?

– Ştii bine de unde trebuie să fi provenit. Şapte sute şaizeci şi opt de focoase cu găuri negre? Există un singur loc.

– Imposibil. Am etanşat epava aia într-un ovoid de stază cu-aproape două milenii în urmă.

– Iar Savi şi eu i-am anulat etanşarea acum mai bine de un secol, spuse Nimeni.

– Da, m-am uitat cum tu şi căţeaua aia vă grăbeaţi să vă puneţi în aplicare planurile jalnice şi lipsite de speranţe. Ce dracu-aţi sperat să realizaţi cu conexiunile alea la Ilion făcute prin intermediul ţesăturilor turin?

– Pregătiri.

– Pentru ce? hohoti Sycorax. Doar nu crezi, nu-i aşa, că alea două rase ale speciei umane se vor întâlni vreodată? Nu poţi să gândeşti serios aşa ceva. Grecii, troienii şi stirpea lor îi vor mesteca fără să clipească pe micii şi naivii tăi oameni de stil-vechi.

Nimeni ridică din umeri.

– Opreşte războiul ăsta cu Prospero şi haide să vedem ce se-

ntâmplă.
Sycorax trânti pocalul cu vin pe o masă din apropiere.
– Să părăsesc câmpul înaintea ticălosului? se răsti ea. Nu cred că vorbeşti serios.
– Ba da. Bătrâna entitate numită Prospero este nebună. Zilele i s-au sfârşit. Tu însă poţi pleca înainte să te cuprindă aceeaşi nebunie. Circe, haide să plecăm din locul ăsta, tu şi cu mine.
– Să plecăm?
Glasul vrăjitoarei era aproape şoptit, neîncrezător.
– Ştiu că asteroidul ăsta are motoare cu propulsie prin fuziune şi generatoare de Găuri Brane care ne-ar trimite spre stele… dincolo de stele. Dacă ne plictisim, păşim prin poarta Calabi-Yau şi facem dragoste prin întregul univers al istoriei – ne întâlnim la vârste diferite, ne purtăm corpurile diferite la vârste diferite cu aceeaşi uşurinţă cu care ne-am schimba veşmintele, călătorim prin timp să ne alăturăm nouă înşine în vreme ce facem dragoste, să-ncremenim timpul în sine ca să participăm la propria noastră drăgostire. Aici există destulă mâncare şi aer ca să trăim confortabil vreme de o mie de ani – zece mii de ani, dacă-ţi face plăcere.
– Uiţi ceva, spuse Sycorax, ridicându-se şi reîncepând să se plimbe. Tu eşti un om muritor. Peste douăzeci de ani îţi voi schimba chiloţii murdari şi te voi hrăni cu linguriţa. Peste patruzeci de ani, vei fi mort.
– Odată mi-ai oferit nemurirea. Cuvele de reîntinerire sunt tot aici, pe insula ta.
– Tu *ai refuzat* nemurirea! zbieră ea.
Ridică pocalul greu şi-l azvârli către el. Nimeni se feri, dar fără a-şi mişca picioarele din loc.
– *Ai refuzat-o iar şi iar!* ţipă ea, smulgându-şi părul din cap şi zgâriindu-şi obrajii cu unghiile. Mi-ai aruncat-o-n faţă ca să te-ntorci la preţioasa ta… *Penelopa…* iar şi iar. Ba chiar ai râs de mine.
– Acum nu râd. Haide să plecăm împreună.
Expresia ei era sălbatică de furie.
– Ar trebui să-l pun pe Caliban să te-omoare şi să te mănânce chiar aici, în faţa mea. Voi râde când o să-ţi sugă măduva din oasele fărâmate.
– Vino cu mine, Circe, zise Nimeni. Reactivează faxările şi funcţiile, abandonează vechile Mâini ale lui Hercule şi celelalte

jucării inutile şi vino cu mine. Fii iarăşi iubita mea.

– Eşti *bătrân,* pufni ea. Bătrân, acoperit de cicatrice şi cu părul sur. De ce-aş alege un bătrân, în locul unuia mai tânăr şi plin de vitalitate?

Mângâie coapsa şi penisul flacid al mai tânărului Odiseu, care era nemişcat, părând hipnotizat.

– Fiindcă acest Odiseu bătrân nu va pleca prin poarta Calabi-Yau peste o săptămână, sau o lună, sau opt ani, aşa cum va face cel tânăr. Şi fiindcă acest Odiseu bătrân te iubeşte.

Sycorax scoase un sunet sugrumat care se auzi ca un mârâit. Caliban îl repetă.

Nimeni vârî mâna sub tunică şi scoase un pistol greu din locul unde-l ascunsese sub brâul său lat, la spate.

Vrăjitoarea se opri din mers şi se holbă la el.

– Doar nu crezi că-mi poate face vreun rău chestia aia?

– Nu am adus-o să-ţi fac rău ţie, replică Nimeni. Ea îşi întoarse privirea violetă spre tânărul Odiseu încremenit.

– Eşti nebun? Ştii ce daune ar provoca asta la nivel cuantic? Te joci cu *kaosul,* numai dacă te gândeşti la aşa ceva. Ar distruge un ciclu care se derulează pe o mie de fire de o mie de…

– Se derulează de prea mult timp.

Trase de şase ori şi fiecare detunătură păru mai sonoră decât cea dinaintea ei. Cele şase gloanţe grele pătrunseră în trupul gol al lui Odiseu, sfârtecându-i cuşca toracică, terciuindu-i inima, lovindu-l în mijlocul frunţii.

Corpul bărbatului mai tânăr tresăltă sub impacturi şi lunecă pe pardoseală, lăsând dâre roşii pe pernele din mătase şi o băltoacă tot mai mare de sânge pe dalele din marmură.

– Decide, zise Nimeni.

83

Nu ştiu dacă am ajuns aici graţie propriei mele abilităţi, fără ajutorul medalionului, sau dacă am venit pur şi simplu cu Hefaistos, deoarece îi atinsesem mâneca atunci când s-a teleportat cuantic. Nu contează. Sunt aici.

„Aici” înseamnă palatul lui Odiseu. Un câine latră nebuneşte la noi, când zeul, Ahile şi cu mine ne materializăm, dar o singură privire din partea aheului cu coiful însângerat trimite potaia scheunând afară în curte, cu coada între picioare.

Ne aflăm într-o antecameră din care se vede marea sală de ospeţe a lui Odiseu de pe insula Itaca. Un fel de câmp de forţă bâzâie deasupra clădirii şi curţii. Nu există peţitori obraznici, care să-şi treacă vremea în încăperea mare, la masa lungă, nici Penelopa care să tărăgăneze, nici tânărul neputincios Telemah care să urzească, nici slujitori care s-alerge înainte şi înapoi, servindu-le secăturilor indolente bucatele şi vinul absentului Odiseu. Totuşi, sala arată de parcă Măcelul Peţitorilor s-ar fi petrecut deja – scaunele sunt răsturnate, o tapiserie uriaşă a fost smulsă de pe perete şi zace acum aruncată peste masă şi podea, îmbibându-se cu vinul vărsat, ba chiar şi arcul cel mare al lui Odiseu – cel pe care, potrivit legendei, numai el putea să-l încordeze, un arc atât de minunat şi de rar, încât decisese să nu-l ia cu el la Troia – se găseşte pe pardoseala din piatră, în mijlocul multora dintre faimoasele sale săgeţi de vânătoare cu ghimpi otrăviţi.

Zeus se răsuceşte. Gigantul poartă aceleaşi veşminte moi pe care le-a avut pe Tronul Olimpului, dar nu mai este atât de gigantic. Însă chiar restrâns pentru a încăpea în spaţiul acesta, tot este de două ori mai înalt ca Ahile.

Făcându-ne semn să rămânem pe loc, ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat îşi ridică scutul, îşi pregăteşte spada şi intră în sala de ospeţe.

– Fiul meu, bubuie Zeul Tunetelor, scuteşte-mă de mânia ta copilăroasă. Doreşti să comiţi deicid, tiranicid şi patricid printr-o singură şi teribilă lovitură?

Ahile înaintează până ce doar masa lată îl desparte de Zeus.

– Luptă, bătrânule.

Zeus continuă să zâmbească, aparent deloc alarmat.

– Gândeşte, Ahile cel-cu-pas-avântat. Foloseşte-ţi şi tu o dată creierul, nu numai muşchii de pe sulă. Ai prefera ca ologul *ăla* inutil să stea pe tronul de aur al Olimpului?

Arată din cap spre locul unde Hefaistos stă tăcut în prag, alături de mine. Ahile nu întoarce capul.

– Gândeşte şi tu o dată, repetă Zeus şi vocea lui profundă vibrează vasele de lut din bucătăria apropiată. Alătură-te mie, Ahile, fiul meu. Devino una cu prezenţa pătrunzătoare care este Zeus, Părintele Tuturor Zeilor. Astfel reuniţi, tată şi fiu, nemuritor şi nemuritor, două spirite măreţe, contopindu-se, vor face un al treilea, mai măreţ decât oricare dintre ele – o treime coalizată,

Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, noi vom domni peste ceruri şi Troia şi-i vom alunga pe Titani pentru totdeauna în hăurile lor.

– Luptă, spune Ahile. Moş corditor de scroafe.

Chipul lătăreţ al lui Zeus trece prin câteva nuanţe de roşu.

– Copil minune detestat! Chiar şi aşa, lipsit de controlul tuturor stihiilor, te voi călca-n picioare!

Prinde marginea mesei lungi şi o aruncă în aer. Cincisprezece metri, de scânduri groase şi suporturi din lemn zboară, rostogolindu-se, către capul lui Ahile. Omul se apleacă şi masa se izbeşte în peretele dinapoia lui, distrugând o frescă şi împroşcând aşchii peste tot.

Aheul face doi paşi înainte.

Zeus deschide braţele şi desface palmele, arătându-le.

– Mă vei ucide aşa cum sunt, oh, tu, *omule?* Neînarmat? Sau ne vom lupta corp la corp ca eroii în arenă, până ce unul nu se mai ridică şi celălalt ia laurii?

Ahile şovăie doar o secundă. După aceea îşi trage de pe cap coiful din aur şi-l aşază deoparte. Îşi scoate scutul rotund de pe braţ, pune spada în concavitatea sa, îi alătură pieptarul din bronz şi apărătoarele de gambe, şi-i dă un şut, proiectându-l spre noi, la uşă. Acum poartă numai cămaşa, fusta scurtă, sandalele şi brâul lat din piele.

La doi metri şi jumătate de Zeus, desface braţele în postura de deschidere a unui luptător şi se ghemuieşte.

Zeus surâde atunci şi – cu o mişcare aproape prea rapidă pentru a fi percepută de către mine – se apleacă şi ridică arcul lui Odiseu şi o săgeată otrăvită, cu coada din pene negre.

Şterge-o! am timp mental să strig la Ahile, dar eroul blond şi musculos nu se clinteşte.

Zeus încordează complet arcul, îndoindu-l cu uşurinţă într-un fel în care nimeni de pe Pământ, cu excepţia lui Odiseu, n-ar fi trebuit s-o poată face, aţinteşte vârful lat şi otrăvit al săgeţii drept spre inima lui Ahile aflată la doi metri şi jumătate depărtare şi dă drumul coardei.

Săgeata ratează.

Este imposibil să rateze – nu de la depărtarea aceea – tija săgeţii pare să fie dreaptă şi elastică, coada din pene negre este completă –, însă dă greş cu vreo treizeci de centimetri şi se îngroapă adânc în masa spartă, care formează un unghi cu peretele. Aproape că pot simţi cum veninul teribil, despre care se

zvonea că ar fi fost colectat de Hercule de la şerpii cei mai ucigători, se scurge în lemnul mesei.

Zeus se holbează. Ahile nu se clinteşte.

Zeus se ghemuieşte fulgerător, revine cu altă săgeată, face un pas mai aproape, o înstrunează, încordează, trage.

Ratează. De la un metru şi jumătate depărtare, săgeata otrăvită ratează.

Ahile nu se clinteşte. Priveşte cu ură în ochii acum panicaţi ai Părintelui Tuturor Zeilor.

Zeus se mai ghemuieşte o dată, înstrunează săgeata cu precizie precaută, încordează din nou complet, cu muşchii puternici strălucind acum de transpiraţie, solicitaţi în mod vizibil, şi arcul puternic aproape că zumzăie de forţa acumulată în extensie. Regele Zeilor înaintează până ce vârful săgeţii este la numai treizeci de centimetri de pieptul lat al lui Ahile.

Trage.

Săgeata ratează.

Este imposibil, totuşi văd săgeata înfiptă în peretele dinapoia lui Ahile. N-a trecut prin Ahile şi nici nu l-a ocolit, dar cumva – imposibil – absolut – l-a ratat.

Ahile sare atunci, lovind arcul şi înlăturându-l din calea sa, şi-l prinde de gât pe zeul de două ori mai înalt.

Zeus se împleticeşte prin sală, străduindu-se să înlăture mâinile puternice de pe beregata sa, lovindu-l pe Ahile cu un pumn zeiesc care este cât jumătate din spinarea lată a ucigaşului-de-oameni. Acesta se ţine strâns, în timp ce Stăpânul Zeilor se zvârcoleşte, zdrobind grinzi, masa, arcada uşii, peretele însuşi. Seamănă cu un bărbat în toată puterea cuvântului de care s-a agăţat un copil, însă Ahile continuă să se agaţe.

După care zeul mult mai mare îşi vâră degetele puternice sub degetele mult mai mici ale lui Ahile şi desface mai întâi mâna stângă a muritorului, apoi pe cea dreaptă. Acum Zeus se izbeşte, se loveşte şi se trânteşte în mod deliberat de obiecte, cu un scop letal, ţinând antebraţele aheului în propriile sale mâini masive; muritorul se leagănă când Zeus îl pocneşte cu capul – sunetul răsună precum coliziunea dintre doi bolovani mari – şi după aceea îşi proiectează ca pe un berbec pieptul zeiesc în coastele muritoare, pentru ca în cele din urmă amândoi să se prăbuşească în peretele care nu cedează şi în uşa aflată vizavi de noi, arcuind spinarea lui Ahile pe piatra inflexibilă a canatului.

Cinci secunde de asemenea apăsare şi spatele bărbatului va fi frânt ca un arc făcut din lemn ieftin de balsa.

Aheul nu aşteaptă cinci secunde. Nici trei.

Cumva, ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat şi-a eliberat mâna dreaptă pentru o clipită, în vreme ce Zeus îl îndoia spre spate, tot mai mult spre spate, hârşâindu-i spinarea de piatra verticală.

Cele ce se petrec în continuare sunt atât de rapide, încât le văd doar în post-imaginile retinale.

Mâna lui Ahile se ridică de la propriul său pântece şi brâu, ţinând în pumn o lamă scurtă.

Înfige pumnalul sub bărbia bărboasă a lui Zeus, îl răsuceşte, îl împlântă şi mai adânc, îl roteşte cu un răcnet chiar mai puternic decât zbieretul de oroare şi durere al Stăpânului Zeilor.

Zeus se împleticeşte îndărăt prin coridor, bubuind în încăperea următoare. Hefaistos şi cu mine alergăm după ei.

Sunt acum în iatacul lui Odiseu şi Penelopa. Ahile smulge cuţitul şi Părintele Tuturor Zeilor îşi duce ambele braţe masive către propriul gât, către propria faţă. Ichor auriu şi sânge roşu pulsează deopotrivă prin aer, curgându-i din nări şi din gura larg căscată, umplându-i cu auriu şi roşu barba albă.

Zeus cade pe spate în pat. Ahile duce cuţitul mult înapoi, îl vâră adânc în pântecul zeului, apoi îl trage în sus şi spre dreapta, până ce lama fermecată scrâşneşte pe cutia toracică.

Zeus urlă din nou, dar înainte de a-şi putea coborî braţele mai jos, pentru a le încleşta peste rană, Ahile a smuls afară metri de maţe cenuşii – intestine zeieşti strălucitoare – şi le-a petrecut de câteva ori în jurul unuia dintre cei patru stâlpi ai patului măreţ al lui Odiseu, legându-le iute într-un nod marinăresc ferm.

Acest stâlp este măslinul viu în jurul căruia Odiseu a construit patul şi iatacul acesta, gândesc ca prin ceaţă. Versurile din *Odiseea* îmi revin din traducerea lui Fitzgerald pe care am citit-o prima dată în copilărie, Odiseu adresându-se neîncrezătoarei sale Penelopa…

În ogradă
Crescuse un măslin cu frunze late,
Vânjos şi verde, gros la trunchi ca stâlpul.
În jurul lui eu mi-am zidit iatacul
Cu pietre dese şi-am făcut deasupra-i
Acoperiş şi-am pus canaturi strânse

Şi îmbucate bine la intrare.
Am retezat din ramuri tot măslinul
Şi l-am tăiat apoi din rădăcină,
I-am netezit tulpina cu arama
Frumos, cu şart şi drept pe ciripie.
Din trunchi făcui picior de pat cu sfredel
Îl sfredelii şi începui de-aicea
Şi meşterii deasupra lui crivatul
Cu flori de-argint, de aur şi de fildeş.
Şi peste dânsul mai lăţii curele
Strălucii de porfiră.

Acum nu numai curelele sunt strălucii de porfiră, când Zeus se zbate pentru a se elibera de cordoanele limitatoare ale propriilor sale intestine înnodate, cu ichor auriu şi sânge roşu perfect omenesc curgându-i din gâtlej, faţă şi pântece. Orbit de propria-i durere şi de sânge, Măreţul Zeus bâjbâie după călăul său, rotindu-şi braţele. Fiecare pas şi smucitură în căutarea lui Ahile smulge şi mai mult din maţele gri-sclipitoare. Răcnetele îl fac până şi pe netulburatul Hefaistos să-şi acopere urechile.

Ahile dănţuieşte cu agilitate, îndepărtându-se, apoi saltă şi se apropie, doar pentru a hăcui braţele, picioarele, coapsele, penisul şi tendoanele zeului orbit.

Zeus se prăbuşeşte pe spate, încă legat de stâlpul patului din măslin viu prin zece metri sau mai bine de intestine gri înnodate, însă făptura nemuritoare continuă să se zvârcolească şi să ragă, împroşcând ichor pe tavan în complicate configuraţii Rorschach de jeturi arteriale divine.

Ahile părăseşte încăperea şi revine cu spada sa de bătălie. Cu un picior încălţat în sandală ţintuieşte braţul stâng care se zbate al lui Zeus, ridică spada şi o coboară cu atâta forţă, încât sar scântei din podea după ce trece prin beregata Părintelui Tuturor Zeilor.

Capul i se desprinde şi se rostogoleşte sub pat.

Ahile se lasă pe un genunchi mânjit de sânge şi pare să-şi îngroape faţa în gigantica rană deschisă care fusese pântecul bronzat şi musculos al lui Zeus. Vreme de o secundă absolut oribilă sunt convins că Ahile mănâncă măruntaiele duşmanului său căzut, cu faţa aproape complet ascunsă în cavitatea abdominală – un om transformat în prădător pur, un lup care

face ravagii. Însă el doar căuta.

– Aha! răcneşte ucigaşul-de-oameni-cu-pas-avântat şi smulge o masă purpurie uriaşă, încă pulsatorie, din vălmăşagul de cenuşiu lucios.

Ficatul lui Zeus.

– Unde-i nenorocitu-ăla de câine al lui Odiseu? întreabă cu ochi scânteietori.

Ne părăseşte pentru a duce ficatul afară, la câinele Argos care se ascunde undeva prin curte.

Hefaistos şi cu mine ne tragem iute în lături, să-i facem loc să treacă.

Când sunetele paşilor ucigaşului-de-oameni – ucigaşului-de-zei – se sting, atât eu, cât şi zeul focului privim prin iatac.

Niciun centimetru pătrat de pat, podea, tavan sau perete nu pare să fi rămas nestropit.

Corpul uriaş, decapitat, de pe pardoseala din piatră, încă legat de stâlpul-măslin, continuă să se zbată şi să tresară, iar degetele lui însângerate se flexionează.

– Să-mi bag pula, murmură Hefaistos.

Aş vrea să-mi desprind privirea, dar nu pot. Aş vrea să părăsesc încăperea, să mă duc să vomit, ascuns, undeva, totuşi nu pot.

– Ce… cum… de este… încă… parţial… viu? icnesc.

Hefaistos îşi afişează rânjetul cel mai dement.

– Nu uita că Zeus e nemuritor. Acum e-n în agonie. Voi arde bucăţile în Focul Celest.

Se apleacă şi recuperează cuţitul scurt pe care-l folosise Ahile.

– O să ard şi tăişul ăsta ucigător de zei al Afroditei. O să-l topesc şi-o să torn din el ceva nou – poate o plăcuţă comemorativă pentru Zeus. N-ar fi trebuit să fi făurit niciodată cuţitul ăsta pentru scârba aia-nsetată de sânge.

Clipesc şi scutur din cap, apoi îl prind pe diformul zeu al focului de vesta lui din piele grea.

– Ce se va-ntâmpla acum? îl întreb.

Hefaistos ridică din umeri.

– Exact ce am convenit. Nyx şi Ursitele, care au condus dintotdeauna universul – cel puţin, acest univers – îmi vor îngădui să stau pe tronul de aur al Olimpului după ce se va termina al doilea război nebun cu Titanii.

– De unde ştii cine va-nvinge?

El îmi arată dinţii albi şi neregulaţi de sub barba neagră.

Dinspre curte răsună un glas poruncitor:

– Ia – cuţu… aici, Argos… aici, băiatu'. Cuminte căţel! Am ceva pentru tine… bravo, cuţi.

– Nu le spune degeaba „Ursite”, urmează Hefaistos. Va fi un război lung şi păcătos, luptat mai mult pe Pământul-Ilionului decât pe Olimp, însă puţinii olimpieni supravieţuitori vor învinge… din nou.

– Dar creatura… creatura-nor… creatura Voce…

– Demogorgon s-a întors acasă în Tartar, huruie Hefaistos. Nu-l doare nici în pulă de ce se-ntâmplă acum pe Pământ, Marte sau Olimp.

– Semenii mei…

– Frumuşeii tăi prieteni greci sunt fututi în cur, zice Hefaistos, apoi zâmbeşte de propriul lui spirit. Dar, dacă asta te-ncălzeşte cu ceva, acelaşi lucru se poate spune despre troieni. Oricine va rămâne pe Pământul-Ilionului va fi în bătaia focului următorii cincizeci-o sută de ani, cât va continua războiul ăsta.

Îl strâng şi mai tare de vestă.

– Trebuie să ne-ajuţi…

Îmi îndepărtează mâna cu uşurinţa cu care un bărbat matur ar îndepărta mânuţa unui copil de doi ani.

– Nu *trebuie* să fac absolut nimic, Hockenberry.

Îşi şterge gura cu dosul palmei, se uită la făptura care zvâcneşte în spatele nostru pe podea şi rosteşte:

– Însă în cazul ăsta o voi face. Teleportează-te înapoi la aheii tăi jalnici şi la femeia ta, Elena, din cetate şi spune-le să-şi mişte cururile rapid din toate turnurile înalte, de pe ziduri, de pe clădiri. În foarte puţine minute, în vechea cetate Ilion va fi un cutremur de nouă grade. Eu trebuie să ard… chestia… asta şi să-l duc pe eroul nostru înapoi pe Olimp, ca să poată-ncerca să-l convingă pe Vraci să i-o reînvie pe proasta aia blondă.

Ahile se întoarce. Fluieră şi aud ghearele lui Argos ţăcănind pe piatră, când câinele îl urmează cu zel.

– Du-te! zice Hefaistos, zeul focului şi al făurarilor.

Ridic mâna spre medalion, îmi dau seama că nu-i acolo, îmi dau seama că n-am nevoie de el şi mă teleportez cuantic departe.

84

Cele douăsprezece ore de muncă fără întrerupere pe care le estimaseră au fost în realitate ceva mai mult de optsprezece. Cele patruzeci şi opt de rachete răsturnate şi lansatoarele lor au fost mai dificil de sortat, separat şi tăiat, decât ar fi putut bănui Orphu sau Mahnmut. Unele dintre carcasele metalice ale focoaselor se crăpaseră şi căzuseră complet, lăsând doar suporturile din aliaj-plastoid ale vehiculelor separate de reintrare şi câmpurile restrictive în sine, care străluceau albastru de la propriile lor radiaţii Cerenkov.

Imaginea ar fi fost interesantă, dacă ar fi privit-o şi altcineva decât moravecii tăcuţi din *Regina Mab:* submersibilul *Doamna Brună* era cu picioarele de fixare desfăcute peste fuzelajul submarinului ucigaş scufundat, iluminând cu proiectoarele ventrale o lume în majoritate plină de mâl, anemone unduitoare, cabluri rupte, fire răsucite, rachete şi focoase letale, acoperite de vegetaţie submarină verde. Mai strălucitoare decât lumina pestriţă a zilei care se infiltra prin zidul Breşei, mai strălucitoare decât reflectoarele orbitoare super-halogene aţintite către zona de lucru, mai strălucitoare decât soarele însuşi erau focurile aparatelor de tăiere la cinci mii de grade Celsius, pe care Orphu cel orb şi Mahnmut cel orbit de mâl le manipulau cu delicateţea unor bisturie.

Traversele, vinciurile, scripeţii şi lanţurile fuseseră instalate şi erau utilizate din plin, iar cei doi moraveci şi *Doamna Brună* în sine supervizau ridicarea fiecărui focos cu vehicule separate de reintrare, după ce fusese tăiat de pe racheta purtătoare. Cala submersibilului europan al lui Mahnmut nu era de fapt niciodată complet goală; avea la interior un fagure din plastic spongios programabil, care se automodela în contraforturile canelate ale unei catedrale, pentru ranforsare internă împotriva presiunilor teribile atunci când cala era „goală” de cargo, dar care putea să curgă strâns în jurul oricărei încărcături, fixând-o – inclusiv în jurul ionianului, când călătorea în colţul calei. Plasticul spongios se adapta acum pentru a proteja şi susţine toate proeminenţele diforme ale focoaselor, în timp ce le ridicau şi blestemau, prinzându-le la locurile lor.

La un moment dat, puţin după jumătatea perioadei de muncă epuizantă, Mahnmut se prefăcu că mângâie focosul din câmpul

restrictiv strălucitor, pe când plasticul spongios curgea în jurul său, şi rostise:

Din ce plămadă ai crescut sub soare
Că umbre fără număr te-nconjor?

– Vechiul tău prieten Will? întrebă Orphu când ambii moraveci reveniră în mâlul agitat de pe fund, pentru a tăia următorul focos.

– Da. Sonetul LIII.

Peste două ore, imediat după ce asiguraseră alt focos care strălucea albăstrui în cala acum ticsită – plasau găurile negre cât de departe puteau între ele –, ionianul spuse:

– Acest răspuns la problema noastră te costă nava ta. Îmi pare rău, Mahnmut.

Europanul aprobă, având credinţa că radarul profund al prietenului său uriaş va detecta mişcarea. Imediat ce Orphu îi sugerase soluţia aceasta, înţelesese că însemna să-şi piardă definitiv iubita *Doamnă Brună* – era imposibil să-şi asume riscul de a scoate focoasele din cala căptuşită cu plastic a submersibilului şi a le transfera în altă cală. Acum scenariul cel mai favorabil era ca moravecii să vină cu alt vehicul spaţial pe o orbită terestră joasă, care s-o ducă pe *Doamna Brună* şi încărcătura ei letală pentru planetă departe de Pământ, în adâncul spaţiului cosmic, lin, însă cât mai rapid cu putinţă.

– Simt că abia o recâştigasem, zise Mahnmut, auzind tonul patetic din propria-i voce radiodifuzată.

– Într-o bună zi îţi vor construi alta.

– Nu va fi la fel.

Petrecuse mai mult de un secol şi jumătate în submersibilul micuţ.

– Nu, încuviinţă Orphu. După toate astea, nimic nu va mai fi la fel.

La sfârşitul celor optsprezece ore, după ce ultimul grup de găuri negre pe cale de născare, strălucind Cerenkov, fusese încărcat şi fixat cu plastic spongios, iar uşile calei *Doamnei Brune* fuseseră închise, ambii moraveci erau într-o stare de epuizare fizică şi nervoasă aproape totală, pe când pluteau deasupra epavei boomerului.

– Mai există ceva ce ar trebui să investigăm ori să aducem din *Iataganul lui Allah?* întrebă ionianul.
– Nu de data aceasta, răspunse prim-integratorul Asteague/Che din *Regina Mab.*
În ultimele optsprezece ore, nava păstrase o tăcere remarcabilă.
– Nu mai vreau să văd niciodată blestemăţia asta, zise Mahnmut, prea obosit ca să-i pese că vorbea pe canalul comun. Este o atrocitate.
– Amin, rosti centurionul Mep Ahoo, din naveta de coborâre care descria ocoluri deasupra.
– Aţi avea să ne spuneţi ceva despre ce s-a întâmplat cu Odiseu şi prietena lui în ultimele optsprezece ore? întrebă Orphu.
– Nu de data aceasta, zise din nou prim-integratorul Asteague/Che. Aduceţi focoasele sus. Aveţi grijă.
– Amin, repetă Mep Ahoo şi în glasul soldatului ’vec nu părea să existe vreo ironie.

Suma IV era un pilot al naibii de bun, asta trebuia să i se recunoască – iar Orphu şi Mahnmut i-o recunoşteau. Suma IV menţinu chiar naveta în plutire staţionară, astfel încât *Doamna Brună* rămase în submersie completă, în timp ce uşile mult mai mari ale calei celuilalt vehicul se închiseră sub ea. După aceea, evacuă lent apa oceanului, dar numai pe măsură ce plasticul spongios al navetei îi lua locul, închistând submersibilul şi încărcătura sa albăstrui-strălucitoare în alt strat de protecţie.
Orphu de Io utilizase deja cabluri pentru a se sui şi a prinde de partea dorsală a navetei de coborâre înainte ca *Doamna Brună* să fi fost ingerată, însă Mahnmut îşi părăsise incinta ambientală doar în ultimul moment, îngăduind submersibilului să se stabilizeze şi automonitorizeze în timpul delicatelor operaţii de ridicare şi plasare. Simţi că ar fi trebuit să spună nişte cuvinte de adio când îşi părăsi pentru totdeauna vehiculul, dar mai mult de un *La revedere, Doamnă* expediat către IA a submersibilului pe fascicul îngust, la care nu primi răspuns, nu rosti nimic.
Naveta de coborâre se ridică din ocean, cu apa curgând din tuburile de purjare a calei, şi micul moravec îşi folosi ultimele fărâme de putere – mecanică şi organică – să se suie pe partea dorsală a fuzelajului, ca de acolo să coboare prin cel mai mic dintre chepengurile de acces în cala purtătoare de trupe.

În orice alte circumstanţe, haosul din secţiunea respectivă ar fi fost comic, totuşi în clipa aceea destul de puţine lucruri i se păreau amuzante. Retrăgându-şi toate manipulatoarele şi antenele, Orphu abia fusese în stare să se strecoare prin cel mai mare dintre chepengurile de acces, dar acum masa lui umplea majoritatea spaţiului în care cei douăzeci de soldaţi rocveci fuseseră cocoţaţi pe scaune din plasă. Soldaţii se revărsaseră în coridorul îngust de acces către cockpit, rocveci cu ţepi negri şi armele răşchirate în toate direcţiile, iar Mahnmut fu nevoit să se târască peste formele lor chitinoase pentru a li se alătura lui Mep Ahoo şi Suma IV în cockpitul strâmt.

Suma IV pilota manual naveta aflată în plutire staţionară, utilizând întruna joystickul pentru a echilibra vehiculul şi conţinutul său mişcător, operând tastele jeturilor aşa cum pianiştii umani cântau probabil, cândva, la instrumentele lor.

– Nu mai avem centuri de siguranţă, i se adresă Suma IV lui Mahnmut, fără să se întoarcă spre el. Cu ultima l-am fixat pe prietenul tău cel mare în spaţiul purtător de trupe. Extinde, te rog, ultimul scaun ejectabil şi fixează-te magnetic de fuzelaj.

Mahnmut făcu aşa cum i se spusese. Îşi dădea seama că era prea obosit să mai stea în picioare – gravitaţia Pământului era, totuşi, teribilă – şi, din cauza eliberării de substanţe chimice după ultimele optsprezece ore de eforturi totale şi încordare, se simţea ca şi cum ar fi izbucnit în plâns.

– Ţin-te bine, anunţă Suma IV.

Motoarele navetei vuiră şi ei se ridicară lent, pe verticală, metru cu metru, fără şocuri, fără surprize, până ce Mahnmut văzu prin fereastra principală a cockpitului că ajunseseră la altitudinea de doi kilometri, unde începură să se deplaseze orizontal – motoarele schimbară orientarea impulsurilor. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o maşină putea fi manipulată cu atâta delicateţe.

Existau, cu toate acestea, zguduituri, şi la fiecare dintre ele se pomeni ţinându-şi răsuflarea, simţind cum inima organică îi bubuia, în vreme ce aştepta ca găurile negre din pântecul calei navetei să atingă nivelul critic. Ar fost suficient s-o facă una singură şi într-o milionime de secundă toate celelalte ar fi colapsat.

Europanul încercă să-şi închipuie rezultatul imediat – mini-găurile negre contopindu-se instantaneu şi picând prin fuzelajul

Doamnei Brune şi al navetei de coborâre, cu masa respectivă accelerând către centrul Pământului cu 9,81 metri pe secundă, absorbind cu ea masa celor două vehicule moravece, apoi moleculele de aer, apoi oceanul, apoi fundul oceanului, apoi roca, apoi crusta Pământului în sine, pe măsură ce găurile negre plonjau spre centrul planetei.

Câte zile sau luni ar fi ricoşat mini-gaura neagră, formată din toate cele şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre ale focoaselor, ca o minge de ping-pong prin Pământ, revenind în spaţiul cosmic – oare cât de departe? – la fiecare ping sau pong? Partea de calcul electronic din mintea lui îi oferi răspunsul, deşi nu-l dorea, partea fizică a creierului său fiind prea istovită ca să-l înţeleagă. Îndeajuns de departe ca găurile negre să absoarbă cele peste un milion de obiecte din inelele orbitale în prima sută de ping-ponguri prin planetă, însă nu atât de departe încât să ronţăie Luna.

Toate astea n-ar fi contat absolut deloc pentru Mahnmut, Orphu şi ceilalţi moraveci, ba nici chiar pentru cei din *Regina Mab.* Moravecii din naveta de coborâre ar fi fost spaghetificaţi aproape instantaneu, moleculele le-ar fi fost întinse către centrul Pământului odată cu mini-gaura în timp ce cădea, după aceea mai departe, elasticându-se – oare există cuvântul ăsta? se întrebă Mahnmut obosit – înapoi prin ele înseşi, când gaura neagră tăia altă fâşie, întorcându-se prin miezul topit şi rotitor al planetei.

Îşi închise ochii virtuali şi se concentră asupra respiraţiei, asupra perceperii accelerării line, dar constante, a navetei care suia. Parcă s-ar fi aflat pe o rampă de sticlă lucioasă ce urca spre cer. Suma IV era *foarte bun.*

Cerul se schimbă din albastrul după-amiezii în negrul vidului cosmic. Orizontul se curbă ca arcul unui săgetător. Stelele apărură atât de brusc, încât parcă fusese o explozie.

Mahnmut îşi activă vederea şi privi prin fereastra cockpitului, dar şi prin fluxul imagistic al navetei, prin intermediul conexiunii ombilicale de la postul său ejectabil.

Nu suiau spre *Regina Mab,* asta era evident. La altitudinea de trei sute de kilometri – aproape imediat deasupra atmosferei –, Suma IV redresă naveta şi acţionă jeturile pentru a aduce Pământul în ferestrele cockpitului de deasupra capetelor lor, astfel încât lumina solară completă cădea pe uşile calei. Inelele

orbitale şi *Mab* se găseau la treizeci de mii de kilometri mai sus, iar în clipa aceea nava spaţială atomică a moravecilor se afla de cealaltă parte a planetei.

Mahnmut închise o secundă fluxul virtual, percepând imponderabilitatea ca pe o eliberare fizică de la gravitatea muncii lor din ultimele optsprezece ore, şi privi în sus, prin panourile transparente, la terminatorul care se deplasa peste fosta Europă, la apele albastre şi masele de nori albi ale Oceanului Atlantic – de la altitudinea sau din unghiul acesta, interstiţiul-breşă nu se zărea nici măcar ca o liniuţă subţire – şi nu pentru prima dată în ultimele optsprezece ore, se întrebă cum fusese posibil ca o specie dăruită cu o planetă natală atât de frumoasă să fi înarmat un submarin, pe ei înşişi sau orice maşină cu asemenea arme de distrugere dincolo de orice închipuire. Ce ar fi justificat, în orice univers mental, uciderea a milioane de oameni, nemaivorbind de distrugerea unei întregi planete?

Mahnmut ştia că nu scăpaseră încă de pericol. Practic vorbind, puteau fi încă tot pe fundul oceanului, fiindcă aceste câteva sute de kilometri nu-i ajutau cu nimic. Dacă oricare dintre găurile negre s-ar fi activat acum, declanşându-le pe celelalte în singularitate, sfârşitul lucrurilor prin ping-pongul sfâşietor derulat prin inima Pământului ar fi fost la fel de cert, la fel de neîndoios. Faptul că se găseau în imponderabilitate nu însemna că părăsiseră câmpul gravitaţional planetar. Focoasele ar fi trebuit să ajungă departe – în tot cazul, dincolo de orbita Lunii, întrucât era evident că în locul acela continua să domnească gravitaţia Pământului –, la milioane de kilometri depărtare, înainte de a înceta ameninţarea la adresa planetei. Ştia că unica diferenţă la această altitudine jalnică ar fi fost că viteza de spaghetificare a moravecilor ar fi putut creşte cu câteva procente în primele minute.

O navă spaţială negru-mat necamuflată, fără stealth şi fără câmp de forţă, ieşi din ascunzătoare – la naiba, Mahnmut nu avea un termen pentru asta! – *se ivi* la nici cinci kilometri de ei în partea luminată de soare. Nava avea design evident moravec, dar mai avansat decât orice design de navă spaţială văzuse el vreodată. Dacă *Regina Mab* păruse un artefact din secolul douăzeci din Epoca Pierdută a Pământului, această navă tocmai apărută părea cu secole mai avansată decât orice deţineau moravecii în prezent. Cumva, forma neagră izbutea să pară

simultan butucănoasă şi letal de aerodinamică, atât simplă, cât şi imposibil de complicată în geometrii fractale aripă-de-liliac, şi în mintea lui Mahnmut nu exista absolut nici cea mai mică îndoială că avea la bord armament copleşitor.

Pentru câteva momente, europanul se întrebă dacă prim-integratorii vor risca realmente pierderea uneia dintre navele lor stealth de război, dar… nu… chiar pe când se întreba, văzu o deschidere metamorfozându-se în pântecul curbat al navei şi un dispozitiv lung, care semăna cu o mătură de vrăjitoare, ieşi propulsat de peroxid, se roti în jurul propriei sale axe, se alinie cu naveta şi utiliză jeturi secundare amplasate de ambele părţi ale unei duze absurd de supradimensionate pentru a porni silenţios în direcţia lor.

De ce să ne mirăm? emise Orphu pe fascicul îngust către el. *Prim-integratorii au dispus de peste optsprezece ore să inventeze ceva şi noi, moravecii, am prăsit întotdeauna ingineri buni.*

Mahnmut nu putu decât să fie de acord. Pe măsură ce coada de mătură se apropia, încetinind şi rotindu-se iarăşi, apoi frânând, păstrând jeturile propulsiilor cât mai departe de pântecul navetei, văzu că obiectul avea şaizeci de metri în lungul axei, cu un mic nod cerebral IA amplasat în centrul masei, ca o şa pe un căluţ slăbănog, o sumedenie de manipulatoare argintii şi clame de fixare masive din metal, ca şi un motor de mare propulsie imediat în faţa duzei uriaşe, alături de zeci de grupuri de jeturi mici pentru poziţionare.

– Eliberez acum submersibilul, rosti Suma IV pe banda comună.

Prin intermediul videocamerelor de pe fuzelajul navetei, Mahnmut privi cum se deschiseră uşile compartimentului lung al calei şi *Doamna Brună* pluti lin afară, impulsionată de un norişor de gaze minuscul. Iubitul lui submersibil se roti foarte lent şi, întrucât propriul său sistem de stabilizare fusese dezactivat, nici măcar nu încercă să se stabilizeze. Micul moravec se gândi că nu văzuse niciodată ceva care să fie atât de nelalocul său într-un mediu, pe cât era *Doamna* în spaţiul cosmic, la trei sute de kilometri deasupra oceanului terestru strălucitor de albastru în pragul serii.

Nava-robot ca o coadă de mătură nu îngădui submersibilului să se rostogolească prea mult timp. Acceleră cu grijă, corelă perfect vitezele, o apropie pe *Doamna Brună,* mişcând braţele

manipulatoare cu gingăşia unui amant după o îndelungă absenţă de lângă persoana iubită, după care o fixă cu clame solide, construite pentru a se fixa în prizele de andocare şi fantele submersibilului. Cu aceeaşi grijă iubitoare, IA a cozii de mătură – sau moravecul din nava de război care o controla – extinse o pătură din folie de aur strălucitor cu grosimea de o moleculă şi precaut, foarte, foarte precaut, o boţi împrejurul submersibilului. Inginerii nu doreau ca găurile negre să fie declanşate de modificări ale temperaturii.

Jeturi dispuse în stea se declanşară şi forma de insectă călugăriţă a navei-robot şi masa învelită în folie a *Doamnei Brune* se îndepărtară de navetă, iar robotul se alinie în lungul axei sale astfel încât duza motorului să fie orientată *în jos,* spre oceanul albastru, norii albi şi terminatorul care se deplasa vizibil peste Europa.

– Ce vor face în privinţa micilor leucocite-laser? întrebă Orphu de Io pe banda comună.

Mahnmut se gândise şi el la asta – cum vor opri roboţii-lasere care se ocupau de curăţenia orbitală să nu declanşeze focoasele? –, însă nu fusese problema lui, aşa că nu încercase să-i găsească o soluţie în ultimele optsprezece ore.

– *Walkiria, Nestăpânitul* şi *Nimitz* vor însoţi nava-robot şi vor distruge orice leucocite care s-ar apropia, spuse Suma IV. În timp ce navele noastre de război vor rămâne în stare stealth, bineînţeles.

Orphu hohoti sonor pe banda comună.

– *Walkiria, Nestăpânitul* şi *Nimitz!* hurui el. Vai, vai, dar noi, moravecii iubitori de pace, devenim tot mai înfricoşători cu fiecare clipă ce trece, nu-i aşa?

Nu-i răspunse nimeni. Ca să rupă tăcerea, Mahnmut zise:

– Asta… cum se nume… nu, stai, a dispărut.

Liliacul fractal negru-mat reintrase în stealth şi prezenţa lui nu era nici măcar sugerată de ocultarea vreunui petic de câmp stelar sau din inelele orbitale.

– Aceea a fost *Walkiria,* răspunse Suma IV. Zece secunde.

Nimeni nu numără cu glas tare. Toţi, Mahnmut era convins, numărau în gând.

La zero, duza motorului de mare propulsie fu iluminată de o strălucire albastră vagă, care-i reaminti europanului de sclipirea radiaţiei Cerenkov a focoaselor. Călugăriţa-coadă de mătură

începu să se mişte, începu să suie – cu o încetineală agonizatoare. Moravecul ştia însă că orice vehicul aflat suficient de mult timp sub acceleraţie constantă va atinge în curând o viteză teribilă, chiar pe când suia, ieşind din puţul gravitaţional al Pământului, şi mai ştia că nava-robot îşi va mări acceleraţia pe măsură ce urca. Probabil că până ce nava şi fuzelajul mort şi învelit în pătură termică al *Doamnei Brune* ajungeau la orbita pustie a Lunii, ansamblul va fi atins viteza de evadare. Chiar dacă găurile negre s-ar fi activat după momentul acela, singularităţile ar fi reprezentat un risc doar în spaţiul cosmic, n-ar mai fi însemnat moartea Pământului.

În scurt timp, nava-robot dispăru pe fundalul inelului mişcător. Mahnmut nu zări nici cel mai mic indiciu de jeturi de fuziune sau ionice de la cele trei nave spaţiale moravece aflate în stealth care ar fi trebuit s-o escorteze.

Suma IV închise uşile calei.

– Atenţie, toată lumea! rosti el. S-au petrecut unele lucruri stranii, în vreme ce prietenii noştri au lucrat în adâncul oceanului de apă planetar. Trebuie să ne întoarcem la *Regina Mab.*

– Dar misiunea noastră de recunoaştere… începu Mahnmut.

– Poţi să descarci fluxul înregistrat în timp ce suim, îl întrerupse Suma IV. În clipa de faţă prim-integratorii doresc să revenim la bord. *Mab* pleacă pentru o vreme… cel puţin se retrage pe orbita selenară.

– Nu, zise Orphu de Io.

Pe linia de comunicaţii silaba păru să răsune ca dangătul unic al unui clopot uriaş.

– Nu? făcu Suma IV. Acelea sunt ordinele pe care le-am primit.

– Trebuie să coborâm înapoi la interstiţiul, breşa aceea din Atlantic… nu ştiu cum a fost numiţi. Trebuie să coborâm imediat.

– Trebuie să taci şi să te ţii bine, rosti ganymedeanul cel mare de la comenzi. Duc naveta înapoi la *Mab,* aşa cum mi s-a ordonat.

– Uitaţi-vă la imaginile pe care le-aţi fotografiat de la zece mii de metri, spuse Orphu şi prin intermediul cordonului ombilical de comunicaţii expedie imaginile acelea tuturor celor de la bord.

Mahnmut le privi. Era de fapt o singură imagine, aceeaşi pe care o văzuse înainte de a începe tăierea focoaselor: fanta uimitoare din ocean, prova avariată a submarinului care ieşea din peretele ei nordic şi o mulţime de gunoaie şi sfărâmături.

– Eu sunt orb la frecvenţele optice, zise ionianul, totuşi am manipulat imagistica radar asociată şi ceva este ciudat acolo. Acestea sunt cea mai bună amplificare şi cea mai bună clarificare pe care le-am putut obţine pe fotografia vizuală. Spuneţi-mi dacă acolo există ceva care să merite o examinare mai amănunţită.

– Îţi spun că nimic din ceea ce vedem acolo nu mă va determina să mă-ntorc cu naveta, declară sec Suma IV. Voi doi încă n-aţi aflat, însă insula asteroidală – asteroidul uriaş la care l-am dus pe Odiseu – pleacă. Şi-a reorientat deja axa şi se aliniază, iar rachetele de fuziune se activează chiar acum, pe când vorbim. Iar prietenul vostru Odiseu este mort. Şi reînvie peste un milion de sateliţi din inelele polar şi ecuatorial – acumulatori masici, dispozitive de fax-teleportare, alte chestii. Plecăm.

– *UITĂ-TE LA BLESTEMATELE-ALEA DE FOTOGRAFII,* bubui Orphu de Io.

Toţi moravecii de la bord, chiar şi cei fără urechi, încercară să şi le acopere.

Mahnmut se uită la următoarea fotografie din seria digitală. Nu numai că fusese amplificată mult dincolo de imaginea originală, dar şi pixelii fuseseră curăţaţi.

– Acolo, pe fundul uscat al breşei, este un fel de raniţă, zise el. Şi alături…

– Un pistol, interveni centurionul Mep Ahoo. Dacă apreciez corect, un aruncător de gloanţe care funcţionează cu praf de puşcă.

– Şi se pare că lângă raniţă zace un corp omenesc, rosti un soldat din chitină neagră. Ceva care a murit de multă vreme – este complet mumificat şi turtit.

– Nu, răspunse Orphu. Am verificat cea mai bună imagistică radar. Acela nu este un corp omenesc, ci doar o termopidermă a oamenilor.

– Şi? făcu Suma IV din scaunul de comandă de la consola de control. Un pasager sau nişte obiecte ale vreunui om aruncate afară din epava submarinului. Fac parte de acum din gunoaiele de pe fundul breşei.

Ionianul pufni sonor.

– Şi mai dăinuie după douăzeci şi cinci de secole standard? Mă-ndoiesc, Suma. Uită-te la pistol. Nici urmă de rugină. Uită-te la rucsac. Nici urmă de putrezire. Partea aceea din breşa-interstiţiu

este supusă elementelor naturii – inclusiv luminii soarelui şi vântului –, totuşi obiectele acestea nu s-au degradat.

– Asta nu dovedeşte nimic, zise Suma IV şi tastă coordonatele de joncţiune cu *Regina Mab,* iar jeturile întoarseră naveta în alinierea corectă pentru declanşare şi suire. În ultimii câţiva ani, vreun om de stil-vechi a intrat acolo şi a murit. În clipa de faţă avem chestii mai importante de care să ne ocupăm.

– Uitaţi-vă în nisip, spuse Orphu.

– Poftim? rosti pilotul.

– Uitaţi-vă la a cincea imagine pe care am prelucrat-o. În nisip. Eu nu pot *vedea,* însă radarul a fost foarte bun până la trei milimetri. Voi ce *vedeţi* acolo – cu ochii voştri?

– O urmă de pas, răspunse Mahnmut. Urma de pas a unui picior omenesc desculţ. Mai multe urme de paşi. Toate perfect distincte în solul noroios şi în nisipul moale. Toate se îndreaptă către vest. Ploaia ar fi şters urmele acelea în câteva zile. Un om a fost acolo în ultimele patruzeci şi opt de ore sau mai puţin – poate chiar în timp ce noi recuperam focoasele.

– Nu contează, zise Suma IV. Am primit ordinul să ne întoarcem la *Regina Mab* şi o să...

– Coboară cu naveta înapoi la Breşa Atlantică, ordonă prim-integratorul Asteague/Che, de la treizeci de mii de kilometri mai sus, de cealaltă parte a Pământului. Examinarea imaginilor pe care le-am fotografiat în grabă la ultima orbită arată în Breşă ceva care poate fi corpul unei fiinţe umane, la aproximativ douăzeci şi trei de kilometri vest de epava submarinului. Mergeţi imediat acolo şi recuperaţi-l.

85

Mă materializez şi-mi dau seama că m-am teleportat în sala de baie privată a Elenei, în adâncul palatului pe care obişnuise să-l împartă cu răposatul ei soţ, Paris, şi pe care-l împarte actualmente cu fostul ei socru, regele Priam. Ştiu că dispun de numai câteva minute în care să acţionez, dar nu ştiu ce să fac.

Roabe şi slujnice ţipă când trec dintr-o odaie în alta, strigând numele Elenei. Le aud chemând străjile şi înţeleg că poate fi necesar să mă teleportez rapid, dacă nu doresc să sfârşesc în vârful unei lănci troiene. Apoi zăresc un chip familiar în încăperea următoare. Este Hipsipile, sclava din Lesbos pe care Andromaca

o folosise ca gardă personală pentru nebuna Casandra. Este posibil ca ea să ştie unde se află Elena, fiindcă Elena şi Andromaca erau foarte apropiate ultima dată când le-am zărit. Şi cel puţin roaba aceasta nu fuge sau nu cheamă străjile.

– Ştii unde-i Elena? întreb când mă apropii de femeia masivă.

Chipul necioplit are expresivitatea unei tărtăcuţe.

Parcă drept răspuns, Hipsipile îşi duce piciorul înapoi şi-mi trimite un şut în boaşe. Mă ridic în aer, mă prind cu mâinile de locul lovit, cad pe dalele pardoselii, mă rostogolesc în agonie şi chiţăi.

Ea pregăteşte alt şut, care m-ar decapita, dacă n-aş eschiva, aşa că încerc să eschivez, primesc lovitura în umăr şi sfârşesc prin a mă rostogoli într-un colţ, fără a mai putea acum nici să chiţăi, cu umărul şi braţul stâng amorţite până în vârfurile degetelor.

Mă străduiesc să mă ridic şi mă ghemuiesc, iar femeia uriaşă se apropie cu o privire care arată că-i pusă pe treabă.

Teleportează-te undeva, idiotule, mă sfătuiesc. *Unde?*

Oriunde, însă nu rămâne aici!

Hipsipile mă prinde de pieptul tunicii, rupe tunica şi repede spre faţa mea un pumn cât o pulpă de porc. Ridic antebraţele să blochez lovitura şi impactul pumnului ei cu încheieturi mari şi osoase aproape că-mi fărâmă radiusul şi cubitusul în ambele braţe. Ricoşez din perete, iar ea mă înhaţă din nou de cămaşă şi mă izbeşte în stomac.

Brusc, sunt iarăşi în genunchi, vomitând, încercând să mă ţin simultan de burtă şi de testicule, nemaiavând suflu în mine nici cât să chiţăi o ultimă dată.

Hipsipile îmi trage un şut în coaste, rupându-mi cel puţin una, şi cad pe o parte. Aud lipăitul sandalelor străjilor care suie în goană scara principală.

Acum îmi amintesc. Ultima dată când am văzut-o pe Hipsipile, o proteja pe Elena, iar eu am păcălit-o şi am ameţit-o ca s-o iau pe Elena cu mine.

Sclava mă ridică de parcă aş fi o păpuşă din cârpe şi mă pălmuieşte, întâi cu palma, apoi cu dosul palmei, apoi iar cu palma. Îmi simt dinţii clătinându-se şi constat că sunt fericit că nu port ochelarii mei obişnuiţi pentru citit.

Iisuse Hristoase, Hockenberry! urlă o parte a minţii mele. *Tocmai l-ai privit pe Ahile omorându-l pe Zeus-Stăpânul-Norilor-*

de-Furtună în luptă corp la corp, iar acum o amărâtă de lesbiană te bate de te caci pe tine.

Străjile năvălesc în odaie, cu vârfurile lăncilor ridicate spre mine. Hipsipile se întoarce către ele, ţinându-mi într-o mână uriaşă tunica mototolită – ating podeaua doar cu vârfurile picioarelor –, şi mă întinde, oferindu-mă suliţelor lor.

Ne teleportez cuantic pe amândoi, pe vârful zidului cel mare.

O explozie de lumină solară de jur împrejur. La câţiva metri depărtare, războinici troieni exclamă răsunător şi sar înapoi. Hipsipile este atât de uluită de schimbarea instantanee a locului, încât îmi dă drumul din mână.

Folosesc cele câteva secunde de confuzie ale ei pentru a-i trage un şut puternic în glezne. Se lasă în patru labe, dar – fiind tot pe spate – îmi ghemuiesc picioarele la piept, le încordez şi-o propulsez dincolo de meterezele deschise în cetatea de dedesubt.

Asta o să te-nveţe minte, vacă mare şi musculoasă, să te mai pui cu Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice…

Mă scol în picioare, mă scutur de praf şi privesc în jos de pe metereze. Vaca mare şi musculoasă a aterizat pe tenda din pânză a unei tarabe din piaţă, care era lipită de zid, trecuse prin pânză, a aterizat după aceea pe un maldăr din ceva ce par a fi cartofi şi în clipa de faţă aleargă spre scara de lângă Poarta Scheiană, pentru a sui la mine.

Căcat!

O iau la fugă pe metereze către locul unde o văd pe Elena alături de ceilalţi membri ai familiei regale, pe balconul larg pentru trecerea în revistă a oştilor care se extinde din zid, lângă Templul Atenei. Atenţia tuturor este îndreptată asupra bătăliei de pe plajă – ultima rezistenţă menită eşecului a aheilor mei, ajunsă în mod evident în etapele finale –, aşa că nimeni nu mă opreşte, înainte de a o prinde pe Elena de frumosul ei braţ alb.

– Hock-en-ber-iiii, rosteşte ea minunându-se. Ce este? De ce-ai…

– Trebuie să-i evacuăm pe toţi din cetate! gâfâi eu. Acum! Imediat!

Elena clatină din cap. Străjerii s-au întors şi s-au repezit către lănci sau spade, însă ea le face semn să se îndepărteze.

– Hock-en-ber-iiii… este minunat… învingem… argivii cad ca pleava sub secera noastră… dintr-un moment în altul, Nobilul

Hector va…

– *Trebuie să-i evacuăm pe toţi din clădiri, de pe ziduri, din cetate!* răcnesc eu.

Zadarnic. Străjile ne-au înconjurat complet, gata să-i protejeze pe Elena, regele Priam şi ceilalţi membri ai familiei regale, ucigându-mă sau târându-mă imediat de aici. N-o voi convinge niciodată pe Elena ori pe Priam să avertizeze cetatea în timp util.

Gâfâind, conştient de paşii apăsaţi din alergarea Hipsipilei, care se apropie pe meterez îndărătul nostru, horcăi:

– Sirenele… Unde-au pus moravecii sirenele pentru alarmă aeriană?

– Sirenele? spune Elena.

Acum pare alarmată, ca şi cum nebunia mea trebuie rezolvată iute.

– Sirenele pentru alarmă aeriană. Cele care urlau cu luni în urmă, când zeii atacau cetatea din văzduh. Unde-au pus moravecii – făpturile jucării-maşini – sirenele pentru alarmă aeriană?

– Ah, în antecamera Templului lui Apollo, dar Hock-en-ber-iiii, de ce…

Ţinând-o ferm de partea superioară a braţului, vizualizez treptele de la Templul lui Apollo din Ilion şi ne teleportez pe amândoi acolo cu o clipă înainte ca gărzile şi o femeie voinică şi furioasă din Lesbos să mă poată înhăţa.

Elena icneşte când ne materializăm pe treptele albe, însă eu o târăsc repede sus, în antecameră. Aici nu există străji. Toţi cei din cetate par să fie pe ziduri sau în alt loc înalt de unde să asiste la sfârşitul războiului care se dă pe plajă, spre vest.

Echipamentele de alertă sunt în cămăruţa în care discipolii îşi schimbă straiele, lângă antecamera principală a templului. Avertismentul sirenelor pentru alarmă aeriană era declanşat automat de posturile radar şi rachete antiaeriene ale moravecilor – dispărute acum –, din exteriorul cetăţii, dar, aşa cum ţineam minte, inginerii lor puseseră şi un microfon lângă dispozitivele electronice de aici, în eventualitatea în care regele Priam sau Hector ar fi dorit să se adreseze întregii populaţii troiene prin intermediul celor treizeci de difuzoare uriaşe dispuse în interiorul zidurilor cetăţii.

Studiez echipamentul alte câteva secunde – a fost conceput suficient de simplu ca să fie utilizat şi de un copil, astfel încât

troienii să se descurce neajutaţi, iar tehnologia simplă pentru copii este exact genul cu care se poate descurca doctor Thomas Hockenberry.

– Hock-en-ber-iiii…

Răsucesc comutatorul etichetat ACTIVARE SISTEM EMISIE, împing întrerupătorul cu manetă etichetat ANUNŢ PRIN DIFUZOARE, ridic microfonul cu aspect arhaic şi încep să bolborosesc, auzindu-mi cuvintele cum răsună în ecouri din o sută de clădiri şi din zidurile cele mari…

– ATENŢIE! ATENŢIE! CĂTRE TOŢI OAMENII DIN ILION… REGELE PRIAM TRANSMITE UN AVERTISMENT DE CUTREMUR… CARE INTRĂ ÎN VIGOARE IMEDIAT! PĂRĂSIŢI TOATE CLĂDIRILE… *IMEDIAT!* COBORÂŢI DE PE ZIDURI… *IMEDIAT!* FUGIŢI DIN CETATE PE CÂMP, DACĂ PUTEŢI. DACĂ SUNTEŢI ÎN TURNURI, EVACUAŢI-LE… *IMEDIAT!* UN CUTREMUR VA LOVI ILIONUL DINTR-UN MOMENT ÎN ALTUL. REPET, REGELE PRIAM TRANSMITE UN AVERTISMENT DE CUTREMUR CARE INTRĂ ÎN VIGOARE IMEDIAT… PĂRĂSIŢI TOATE CLĂDIRILE ŞI CĂUTAŢI SPAŢII DESCHISE *IMEDIAT!*

Continui să bubui vreme de încă un minut asurzitor, apoi dezactivez difuzoarele, o înşfac pe Elena care se holbează cu gura deschisă şi o târăsc afară din Templul lui Apollo în piaţa centrală.

Oamenii se strâng şi vorbesc, zgâindu-se spre locurile difuzoarelor de unde s-a auzit anunţul meu răsunător, dar nimeni nu pare să iasă din cetate. Câţiva apar din clădirile mari care mărginesc piaţa aceasta centrală, însă aproape nimeni nu fuge către Poarta Scheiană deschisă şi câmpurile de afară, aşa cum le-am poruncit.

– Băga-mi-aş… rostesc eu.

– Hock-en-ber-iiii, eşti foarte încordat. Vino-n odăile mele şi vom bea nişte vin îndulcit cu miere, apoi…

O trag după mine. Chiar dacă nimeni altcineva nu se îndreaptă spre poarta deschisă şi nu iese din clădiri, acela-i ţelul meu. Şi intenţionez s-o salvez pe Elena, indiferent dacă ea doreşte sau nu.

Derapez şi mă opresc imediat, înainte să intru în străduţa îngustă din capătul vestic al pieţei uriaşe. Ce fac? Nu trebuie să fug ca un idiot. Ajunge să vizualizez Batieia, aflată mult dincolo de ziduri şi să ne teleportăm acolo…

– Băga-mi-aş, repet.

Deasupra noastră, pe orizontală, părând largă de mulţi kilometri, coboară rapid genul de Gaură Brană pe care o văzusem mai devreme deasupra Olimpului – un cerc plat, mărginit de flame. Prin Gaură pot să văd cer negru şi stele.

– La dracu'!

În ultimul moment decid să nu teleportez – probabilitatea de a fi prinşi în spaţiul cuantic tocmai când ne izbeşte Gaura Brană este prea mare.

O smucesc pe Elena, care continuă să se holbeze oripilată, o duzină de metri înapoi către centrul pieţei uriaşe. Cu niţel noroc vom fi în afara razei de prăbuşire a zidurilor şi clădirilor.

Bucla de foc cade în jurul nostru, pe lângă Ilion, pe lângă colinele înconjurătoare, câmpiile, mlaştinile şi plaja, pe un cerc cu diametrul de minimum trei kilometri, iar la o clipă după ce cade, cădem şi noi. Am senzaţia că întreaga cetate se află într-un lift care scapă brusc din cabluri, şi peste două secunde se dezlănţuie infernul.

Mult mai târziu, inginerii moraveci aveau să-mi spună că toată cetatea Ilion căzuse pe o înălţime de un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri înainte să aterizeze pe solul Pământului din prezent. Toţi cei care luptau pe plajă – peste o sută cincizeci de mii de bărbaţi încleştându-se, asudând şi urlând – căzuseră de asemenea în mod brusc pe înălţimea de un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri, dar nu aterizaseră pe nisipul moale al plajei, ci pe pietroaiele şi tufişurile încâlcite care luaseră locul nisipului după ce linia ţărmului se retrăsese trei sute de metri spre vest.

Pentru mine şi Elena, aflaţi în piaţa mare a Ilionului, acele ultime minute ale cetăţii au fost aproape şi ultimele noastre minute.

Turnul fără vârf din apropierea zidului de după colţul sud-estic al pieţei – acelaşi turn avariat şi cu partea superioară distrusă unde Elena mă înjunghiase parcă în urmă cu o eternitate – a căzut acum peste clădirile mai scunde, răsturnându-se şi colapsând ca giganticul coş de fum al unei fabrici, năruindu-se direct către noi, care ne ghemuisem în piaţa deschisă, lângă fântâna arteziană.

Fântâna în sine ne-a salvat viaţa. Structura cu trepte numeroase, cu bazin şi obelisc central – înalt de numai trei metri

şi jumătate –, a fost îndeajuns de mare pentru a despica torentul de sfărâmături rostogolitoare provenit din turn, lăsându-ne tuşind într-un nor de praf şi fragmente mai mici, însă deviind blocurile mari de piatră şi ricoşându-le prin piaţă.

Am rămas ca paralizaţi. Lespezile uriaşe ale pavajului pieţei în sine fuseseră sparte de căderea de peste un metru şi jumătate. Obeliscul fântânii se înclinase la treizeci de grade şi fântâna încetase pentru totdeauna să mai funcţioneze. Întreaga cetate era ascunsă într-un nor de praf care nu s-a risipit complet vreme de peste şase ore. Până ce eu şi Elena ne-am ridicat şi am început să ne scuturăm hainele, tuşind şi străduindu-ne să ne degajăm căile respiratorii din nas şi gât de colbul alb atotpătrunzător, alţi oameni fugeau deja – în general, aleatoriu, cuprinşi de panică pură, întrucât acum era prea târziu să mai fugă de pericol –, iar câţiva, puţini, începuseră chiar să sape în ruine şi sfărâmături, pentru a-i găsi şi a-i ajuta pe alţii.

Peste cinci mii de oameni au murit în Căderea Cetăţii. Cei mai mulţi fuseseră prinşi în clădirile mari – atât Templul Atenei, cât şi Templul lui Apollo colapsaseră şi numeroasele lor coloane crăpaseră şi zburaseră în toate părţile ca nişte beţe rupte. Palatul lui Paris, actualmente reşedinţa lui Priam, era un maldăr de năruituri. Nimeni de pe terasa Templului Atenei nu supravieţuise, cu excepţia Hipsipilei, care încă mă căuta atunci când colapsase partea ei din zid. Mulţi oameni fuseseră pe meterezele principale din vest şi sud-vest, care nu se fărâmaseră în totalitate, dar se răsturnaseră spre exterior sau interior în multe locuri, aruncând corpuri către bolovanii de pe Câmpia lui Scamandros sau în cetate, peste dărâmături. Regele Priam a fost unul dintre cei care au murit în felul acela, alături de alţi membri ai familiei regale, printre care ghinionista Casandra. Andromaca – soţia lui Hector şi cu adevărat o supravieţuitoare prin excelenţă – a scăpat fără nicio zgârietură.

În Antichitate, zona în care se afla Troia era la fel de seismică pe cât este actualmente regiunea respectivă a Turciei, astfel că oamenii ştiau cum să reacţioneze faţă de cutremure cam în acelaşi fel în care o fac şi în prezent, iar anunţul meu probabil că i-a salvat pe mulţi. Destui au fugit sub cadre solide de uşi sau au ajuns în spaţii deschise, unde au evitat clădirile care se prăbuşiseră. Ulterior s-a estimat la câteva mii numărul celor care chiar au ieşit pe câmpie înainte de căderea cetăţii, răsturnarea

turnurilor şi surparea zidurilor.

Eu unul am rămas holbându-mă în jur, privind cu neîncredere paralizată. Cea mai magnifică cetate, această supravieţuitoare a zece ani de asediu din partea aheilor şi a luni de război cu zeii înşişi, fusese transformată în majoritate în ruine. Focuri ardeau ici şi colo – nu flăcările omniprezente într-un oraş modern din epoca mea după un seism, întrucât aici nu existau conducte de gaze care să se fisureze –, totuşi destule focuri din coşurile de cărbuni, vetre şi bucătării, şi de la torţele simple din coridoarele fără ferestre, care erau acum deschise către cer. Destul de multe focuri. Fumul se contopea cu vălătucii de fum, astfel că sutele de oameni care ne înghesuiam în piaţă tuşeam întruna şi ne ştergeam ochii.

– Trebuie să-l găsesc pe Priam… pe Andromaca… a rostit Elena printre accesele de tuse. Trebuie să-l găsesc pe Hector!

– Tu caută-i pe-ai tăi aici, i-am spus tuşind. Eu o să merg pe plajă să-l caut pe Hector.

M-am întors să plec, dar m-a prins de braţ şi m-a oprit.

– Hock-en-ber-iiii… ce-a făcut asta? Cine-a făcut asta?

I-am zis adevărul.

– Zeii.

Se profeţise de mult că Troia nu va cădea până nu va fi dislocată piatra de deasupra uriaşei Porţi Scheiene şi, când m-am împins spre ieşire alături de mulţimile care fugeau, am văzut că porţile din lemn se crăpaseră şi că buiandrugul cel mare se prăvălise.

Nimic nu mai era aşa cum fusese cu zece minute mai devreme. Nu numai că cetatea fusese distrusă într-o clipită de cercul de foc, ci şi zona din jur fusese modificată, cerul se schimbase, vremea se schimbase. Nu mai eram în Kansas, Toto!

Eu predasem *Iliada* mai bine de douăzeci de ani la Universitatea Indiana şi în alte părţi, dar nu mă gândisem niciodată să merg la Troia – la ruinele Troiei de pe coasta Turciei. Văzusem totuşi destule fotografii de-acolo la sfârşitul secolului douăzeci şi începutul secolului douăzeci şi unu. Locul acesta în care Ilionul aterizase forţat precum casa lui Dorothy aducea mai degrabă cu ruinele Troiei din secolul douăzeci şi unu – o zonă mică numită Hisarlâk –, decât cu centrul animat al imperiului care fusese Troia.

Pe când priveam la decorul schimbat – şi la cerul schimbat,

deoarece grecii opuseseră ultima rezistenţă pe la începutul după-amiezii, iar acum era amurg –, mi-am amintit un cânt din *Don Juan* de Byron, scris când poetul vizitase locul acesta, în 1810, şi simţise atât legătura existentă cu istoria eroică, cât şi depărtarea faţă de ea...

Gorgane fără lespezi, fără nume –
Câmpie vastă strânsă-n crug de munte,
Cu Ida-n zare (dacă-i el, anume,)
Şi a bătrânului Scamandru frunte –
Un loc parcă făcut pentru renume
Şi unde oşti pot şi-astăzi să se-nfrunte;
Dar oi pasc unde sta al Troiei zid
Şi dorm ţestoase pe un sol arid.

Nu vedeam nicio oaie, dar când m-am uitat îndărăt către cetatea năruită, linia coamei platoului era cam la fel – deşi, evident, cu un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri mai jos, acolo unde cetatea tocmai căzuse peste sfărâmăturile ruinelor arheologului amator Schliemann. Mi-am amintit fulgerător că romanii din Antichitate retezaseră metri întregi din înălţimea platoului aceluia pentru a-şi construi propria cetate Ilion, la mai bine de un mileniu după dispariţia Troiei originare, şi mi-am dat seama că noi avuseserăm noroc, întrucât căzuserăm doar un metru şi cincizeci şi şapte de centimetri. Dacă peste ruinele greceşti n-ar fi existat năruiturile romane, căderea ar fi fost mult mai dezastruoasă.

Spre nord, unde Câmpia lui Simois se întinsese pe mulţi kilometri, fund un loc perfect pentru păşunatul şi alergările faimoşilor cai troieni, creştea acum o pădure. Neteda Câmpie a lui Scamandros, zona din vest dintre cetate şi ţărm, câmpia pe care urmărisem desfăşurarea majorităţii luptelor în ultimi unsprezece ani, era un vălmăşag, brăzdat de viroage, puieţi de stejar, pini şi mlaştini noroioase. M-am îndreptat către plaja aceea, suind ceea ce troienii numeau Batieia, fără măcar să recunosc unde mă găseam, însă îndată ce am ajuns pe colina puţin înaltă, m-am oprit uluit.

Marea dispăruse.

Nu era vorba doar despre înaintarea cu vreun kilometru şi jumătate a ţărmului, pe care o ştiam din amintirile vieţii mele

anterioare din secolul douăzeci şi unu, ci *toată Marea Egee dispăruse-n pizda mă-sii!*

M-am aşezat pe bolovanul cel mai înalt pe care l-am putut găsi pe Batieia şi am căzut pe gânduri. M-am întrebat nu numai *unde* ne trimiseseră Nyx şi Hefaistos, ci şi *când.* Tot ce puteam spune în clipa de faţă, în amurgul obscur, era că nicio lumină electrică nu era vizibilă oriunde spre interiorul uscatului sau în lungul coastei şi că fundul fostei Mări Egee era presărat acum de tufişuri şi arbori bătrâni.

Toto, nu numai că nu mai suntem în Kansas, ci nu mai suntem nici măcar în Oz.

Cerul serii era complet înnorat, totuşi rămăsese destulă lumină ca să pot vedea miile de bărbaţi înghesuiţi într-un semicerc de opt sute de metri în lungul fostei plaje de acum cincisprezece minute. La început am fost convins că încă se luptau – desluşeam alte mii de trupuri căzute de ambele părţi –, după care am înţeles că se mişcau pur şi simplu de colo-colo şi că dispăruseră toate fronturile de bătălie, tranşeele, liniile defensive, comunicaţiile şi disciplina. Ulterior aveam să aflu că aproape o treime dintre luptători, troieni şi ahei deopotrivă, suferiseră fracturi – în principal ale picioarelor – în urma căderii de la un metru şi jumătate înălţime pe stânci şi viroage care nu existaseră acolo cu o secundă în urmă. În scurt timp aveam să constat că oameni care încercaseră să-şi spintece măruntaiele şi să-şi crape ţestele reciproc cu numai câteva minute mai devreme zăceau gemând laolaltă sau încercau să se ajute unii pe ceilalţi să se ridice.

M-am grăbit să cobor colina şi să traversez câmpia aluvionară lată de un kilometru şi jumătate, care fusese mult mai uşor de străbătut pe când fusese bătătorită şi defrişată de bătălii. Până am ajuns în ariergarda frontului troian – în măsura în care se putea vorbi despre aşa ceva –, se făcuse aproape întuneric.

Imediat am început să întreb de Hector, însă l-am găsit abia după încă o jumătate de oră, iar până atunci toate activităţile se desfăşurau la lumina torţelor.

El şi rănitul său frate Deifobos se sfătuiau cu comandantul temporar al argivilor – Idomeneu, fiul lui Deucalion şi comandant al eroilor cretani – şi cu Micul Aias din Locri, fiul lui Oileos. Micul Aias fusese adus la sfat pe o targă, deoarece ambele gambe îi fuseseră tăiate până la os mai devreme în cursul zilei. La discuţii

participa şi Trasimedes, bravul fiu al lui Nestor despre care crezusem că fusese ucis în cursul zilei – dispăruse în timpul bătăliei pentru ultima tranşee şi fusese presupus mort printre cadavrele de acolo, dar, aşa cum aveam să aflu peste un minut, fusese doar rănit, pentru a treia oară, însă avusese nevoie de ore bune ca să-şi scurme o ieşire din şanţul umplut cu leşuri, după care se pomenise printre troieni. Ei îl luaseră prizonier – unul dintre puţinele acte de milostenie din ziua aceasta, sau din oricare altă zi din cei aproape unsprezece ani de război între cele două tabere – şi acum se folosea de o lance ruptă drept cârjă, în vreme ce negocia cu Hector.

– Hock-en-ber-iiii, a rostit Hector, aparent, şi în mod bizar, încântat să mă vadă. Fiul lui Duane! Mă bucur că ai supravieţuit acestei nebunii. Ce a cauzat-o? Cine a cauzat-o? Ce s-a-ntâmplat?

– Zeii au cauzat-o, i-am răspuns sincer. Mai precis, zeul focului Hefaistos şi Noaptea – Nyx –, zeiţa misterioasă care trăieşte şi lucrează cu Ursitele.

– Ştiu că ai fost apropiat de zei, Hock-en-ber-iiii, fiu al lui Duane. De ce au făcut ei asta? Ce vor să facem noi?

Am clătinat din cap. Torţele destrămau şi sfâşiau noaptea sub briza puternică ce sufla dinspre vest – din direcţia unde fusese cândva Mediterana, dar vântul aducea acum numai iz de vegetaţie.

– Nu contează ce vor zeii. Nu-i veţi mai vedea niciodată. Au plecat pentru totdeauna.

Cei o sută sau două sute de bărbaţi strânşi în jurul nostru n-au spus nimic şi vreme de un minut s-au auzit doar zgomotele torţelor şi gemetele răniţilor din beznă.

– De unde ştii? a întrebat Micul Aias.

– Tocmai vin de pe Olimp. Ahile al vostru l-a ucis pe Zeus în luptă corp la corp.

Murmurele ar fi sporit la nivelul unui vuiet, dacă Hector nu i-ar fi redus pe toţi la tăcere.

– Continuă, fiu al lui Duane.

– Ahile l-a omorât pe Zeus şi Titanii au revenit pe Olimp. Hefaistos va domni în cele din urmă – Noaptea şi Ursitele au hotărât deja –, dar vreme de un an Pământul vostru ar fi fost un câmp de bătălie pe care n-ar fi supravieţuit niciun simplu muritor. De aceea, Hefaistos v-a trimis pe voi – Ilionul,

supravieţuitorii din cetate, aheii şi troienii – aici.

– Unde este aici? a întrebat Idomeneu.

– Habar n-am.

– Când ni se va îngădui să ne-ntoarcem? a întrebat Hector.

– Niciodată.

Eram sigur de asta şi vocea mi-a reflectat certitudinea aceea. Nu cred că până atunci sau de atunci am mai rostit vreodată silabele respective cu atâta încredinţare.

În momentul acela s-a petrecut al doilea dintre cele trei lucruri imposibile ale zilei – primul fiind, după numărătoarea mea, căderea Ilionului într-un univers diferit.

Fusese înnorat încă din clipa în care cetatea aterizase pe platou – un plafon solid de nori care se întindea de la est la vest – şi întunericul amurgului se lăsase mai repede din cauza norilor. Însă acum vântul care purtase izul de vegetaţie deplasa întreaga masă noroasă de la vest spre est, limpezind cerul începutului de seară de deasupra noastră.

I-am auzit pe bărbaţi – atât pe ahei, cât şi pe troieni – exclamând vreme de secunde bune, înainte să ne dăm seama că priveau şi arătau bolta.

Am devenit conştient de lumina stranie chiar înainte să mă uit la cer. Era mai strălucitoare decât orice altă noapte cu lună plină pe care o cunoscusem vreodată şi era o lumină mai bogată, mai lăptoasă şi, curios, cumva mai fluidă. M-am pomenit privind în jos, la multiplele noastre umbre mişcătoare de pe piatra de sub tălpi – umbre care nu mai erau proiectate de torţe –, până ce Hector însuşi m-a înghiontit în braţ, îndemnându-mă să ridic ochii spre firmament.

Norii dispăruseră complet. Cerul nopţii continua să fie cel al Pământului – puteam zări Brâul lui Orion, Pleiadele, Steaua Polară şi Carul Mare, coborât către orizontul nordic, şi toate constelaţiile se găseau mai mult sau mai puţin în locurile obişnuite –, însă cerul acela familiar de sfârşit de iarnă şi semiluna care se înălţa deasupra Troiei ruinate din est păleau, lipsite de importanţă, sub noua sursă de lumină.

Două benzi late şi mişcătoare de stele se deplasau şi se încrucişau deasupra noastră, una în sud faţă de noi şi rotindu-se în mod evident cu iuţeală de la vest spre est, iar cealaltă direct deasupra noastră, care se rotea de la nord la sud. Inelele erau strălucitoare şi lăptoase, dar nu înceţoşate – în fiecare

distingeam mii şi mii de stele sclipitoare individuale, chiar în clipa în care o amintire demult pierdută dintr-o rubrică ştiinţifică din nu mai ştiu ce ziar mi-a reamintit că în nopţile cele mai senine, din majoritatea locurilor de pe Pământ se zăresc doar aproximativ trei mii de stele distincte. Acum acolo erau vizibile zeci, poate sute de mii de stele individuale – toate mişcându-se laolaltă şi încrucişându-se deasupra noastră în două inele strălucitoare, iluminând cu uşurinţă totul din jur şi oferindu-ne un fel de semilumină de seară, genul de semilumină la care îmi închipuisem mereu că se juca baseball la miezul nopţii în Anchorage din Alaska. Poate că era lucrul cel mai frumos pe care-l văzusem în două vieţi.

– Fiu al lui Duane, a rostit Hector, ce sunt stelele acestea? Sunt zei? Sunt stele noi? Ce sunt ele?

– Nu ştiu, am răspuns.

În momentul acela, când peste o sută cincizeci de mii de bărbaţi împlătoşaţi, lipiţi aproape umăr la umăr, se holbau cu gurile căscate şi temători la uimitorul cer nou al acestui alt Pământ, cei aflaţi cel mai aproape de plajă au început să strige despre altceva. Mi-au trebuit câteva minute să înţeleg că la extremitatea vestică a mulţimii de luptători se petrecea ceva, după care noi, participanţii la sfatul lui Hector, am avut nevoie de alte minute să ne croim drum către vest până la o ridicătură pietroasă – poate marginea plajei iniţiale de aici, cu mii de ani în urmă, pe vremea Ilionului –, pentru a vedea de ce continuau să strige aheii.

Am văzut prima dată că sutele de corăbii negre arse erau tot aici, trecuseră prin Gaura Brană odată cu noi – epavele scorojite nu se mai găseau acum lângă apă, ci erau eşuate de-a pururi pe movilele pline cu tufişuri, sus, deasupra mlaştinii aluvionare din vest – şi atunci am văzut de ce răcneau sutele de oameni.

Ceva negru ca smoala, însă care reflecta luminile rotitoare ale stelelor de deasupra, se târa dinspre vest peste fundul mării dispărute, înainta silenţios către noi pe fundul bazinului arid, se prelingea şi luneca spre est cu certitudinea subtilă, lentă, dar inevitabilă a Morţii. Pe când priveam, a umplut zonele cele mai adânci, apoi a încercuit vârfurile măgurilor împădurite din depărtare, spre orizont – lesne vizibil în lumina noilor inele de pe cer – şi în câteva minute vârfurile acelor măguri au fost înconjurate de mişcare întunecată, până ce au încetat să mai fie

vârfuri de măguri şi au redevenit insulele Lemnos, Tenedos şi Imbros.

Aceea a fost a treia minune a zilei acesteia aparent nesfârşite.

Marea întunecată ca vinul revenea la ţărmurile Ilionului.

86

Harman ţinu doar câteva secunde pistolul la frunte. Chiar înainte ca degetul să-i fi atins trăgaciul armei, ştiu că n-avea să sfârşească lucrurile în felul acela. Era scăparea unui laş şi, oricât de îngrozit s-ar fi simţit faţă de iminenţa morţii sale, nu dorea să părăsească viaţa ca un laş.

Pivotă, ţinti spre prova masivă a submarinului străvechi în locul prin care ieşea din peretele nordic al Breşei şi apăsă trăgaciul până ce pistolul ţăcăni în gol, după nouă gloanţe. Mâna îi tremura atât de rău, încât nu ştiu nici măcar dacă nimerise ţinta uriaşă, dar actul în sine al tirului focaliză şi în acelaşi timp exorciză o parte din furia şi repulsia sa faţă de nebunia propriei lui specii.

Dezbrăcă încet termopiderma murdărită. Nici măcar nu se gândi să încerce s-o spele, ci o azvârli pur şi simplu cât colo. Încă tremura după accesul de vomă şi diaree, dar nu-şi îmbrăcă hainele obişnuite, nici nu-şi trase bocancii, când se ridică, îşi găsi echilibrul şi porni către vest.

Nu trebuia să-şi interogheze noile funcţii biometrice pentru a şti că murea repede. Putea simţi radiaţia în măruntaie şi intestine, în testicule şi oase. Slăbiciunea finală creştea în el ca un homuncul dezgustător care se foia. Aşa că Harman merse spre vest, spre Ada şi Ardis.

Câteva ore, mintea îi fu minunat de inactivă, intrând în funcţiune numai pentru a-l ajuta să evite să calce pe ceva ascuţit ori să-l conducă spre cărarea corectă printre muchiile de corali sau stânci. În mod vag, bărbatul era conştient că pereţii Breşei creşteau mult în ambele părţi – oceanul era mai adânc aici – şi că aerul din jurul său se răcise. Totuşi, soarele amiezii continua să-l atingă. O dată, pe la mijlocul după-amiezii, Harman coborî privirea, văzu că picioarele şi coapsele îi erau încă murdare, în majoritate de sânge, se împletici până la peretele sudic al Breşei, întinse mâna neprotejată prin câmpul de forţă – degetele îi simţiră presiunea teribilă şi frigul – şi culese din ocean suficientă

apă sărată pentru a se curăţa. Merse mai departe, clătinându-se, spre vest.

Când reîncepu să gândească, fu încântat să observe că nu reflecta doar la obscenitatea submarinului şi a încărcăturii sale de moarte planetară, care rămăseseră mult în urma lui de acum şi nu mai puteau fi zărite. Se gândea la propria sa viaţă, la cei o sută de ani ai ei.

La început, gândurile îi fură amare – bărbatul se mustră fiindcă irosise atâtea decerni cu petreceri, distracţii şi serii de faxări lipsite de ţintă de la un eveniment monden la altul –, totuşi în scurtă vreme se iertă. Existaseră şi momente bune, clipe autentice chiar în mijlocul existenţei aceleia false, iar ultimul an de prietenii adevărate, dragoste reală şi dedicaţie sinceră compensase, cel puţin parţial, toţi anii de superficialitate.

Se gândi la rolul pe care-l jucase el însuşi în evenimentele din anul trecut şi găsi capacitatea de a se ierta şi în privinţa aceea. Post-omul care-şi spunea Moira îl tachinase, zicându-i Prometeu, dar Harman se considera mai degrabă ca o combinaţie între Adam şi Eva, care – găsind singurul Fruct Oprit din perfecta Grădină a Indolenţei – îşi alungase pentru totdeauna specia din locul acela sănătos şi lipsit de griji.

Ce oferise el în schimb Adei, prietenilor, rasei sale? Cititul? Oricât de esenţiale ar fi fost cititul şi cunoaşterea pentru Harman, se întrebă dacă acea unică abilitate – potenţial, mult mai puternică decât suta de funcţii ce-i fuseseră deşteptate în corp – compensa teroarea, durerea, incertitudinea şi moartea care aşteptau.

Poate că, înţelese bărbatul, nici nu trebuia să compenseze.

Pe măsură ce seara întunecă fâşia lungă de cer de deasupra, se împletici spre vest şi începu să se gândească la moarte. Propria sa moarte, ştia, se găsea la numai câteva ore depărtare, chiar mai puţin, însă ce să spună despre conceptul de moarte, pe care el şi semenii lui nu fuseseră niciodată nevoiţi să-l examineze până în lunile recente?

Îşi îngădui să caute prin toate datele ce-i fuseseră stocate după vitrina de cristal şi descoperi că moartea – teama de moarte, speranţa de a supravieţui morţii, curiozitatea despre moarte – fusese catalizatorul central pentru aproape toată literatura şi religia din cele nouă milenii de informaţii pe care le stocase. Harman nu putea înţelege pe deplin părţile de religie – avea prea

puţin context, cu excepţia groazei sale actuale faţă de prezenţa morţii. Văzu dorinţa disperată din o mie de culturi, de-a lungul a mii de ani, de a căpăta asigurarea – orice formă de asigurare – că viaţa individului continuă chiar şi după ce viaţa a dispărut în mod foarte evident. Clipi iute, în timp ce mintea îi sortă conceptele vieţii de apoi – Valhalla, Raiul, Iadul, Paradisul islamic, în care echipajul submarinului din spatele său fusese atât de nerăbdător să intre, sentimentul de a fi trăit o viaţă virtuoasă, care să dăinuie în minţile şi amintirile altora –, după care privi nenumăratele versiuni ale temei renaşterii într-o viaţă pământeană, mandala, reîncarnarea, Poteca Wu-Nouă către Centru. Pentru mintea şi inima lui, totul era minunat şi la fel de diafan şi lipsit de substanţă ca o plasă de păianjen abandonată.

Pe când se poticnea spre vest în umbrele reci ce se îndeseau, înţelese că reacţia sa faţă de viziunile oamenilor despre moarte, stocate acum în celulele lui muribunde şi chiar în ADN, era în realitate faţă de tentativele literare şi artistice de a exprima latura umană a întâlnirii aceleia – un fel de sfidare a geniului. Bărbatul se uită la imaginile stocate ale ultimelor autoportrete ale lui Rembrandt şi plânse înaintea înţelepciunii teribile de pe acel chip. Îşi ascultă propria minte citind fiecare cuvânt din versiunea integrală a lui *Hamlet* şi înţelese că – aşa cum pricepuseră multe generaţii înaintea sa – prinţul acela înveşmântat în negru fusese probabil singurul emisar adevărat din Tărâmul Necunoscut.

Harman îşi dădu seama că plângea şi că n-o făcea pentru sine, ori pentru sfârşitul lui iminent – nici chiar pentru pierderea Adei şi a copilului său încă nenăscut, care nu-i părăseau de fapt niciodată mintea –, ci pur şi simplu fiindcă nu avusese niciodată ocazia de a urmări un spectacol cu o piesă de Shakespeare. Înţelese că dacă ar fi revenit acasă la Ardis sănătos şi în formă, nu ca un schelet sângerând şi muribund, ar fi insistat ca toţi cei din comunitate să pună în scenă una dintre piesele lui Shakespeare, bineînţeles, dacă izbuteau să supravieţuiască voynicşilor.

Dar care piesă?

Încercarea de a găsi răspuns la întrebarea aceasta interesantă îi distrase atenţia suficient de mult timp ca să nu observe că cerul de deasupra se întuneca în tonuri profunde de amurg; nu observă nici când felia de cer deveni doar câmp de stele şi

mişcări de inele orbitale şi nici nu constată imediat că frigul din canionul adânc prin care se clătina către vest îi pătrunsese mai întâi în piele, apoi în carne şi în cele din urmă în oase.

În cele din urmă nu mai putu să meargă. Se împiedica întruna de pietroaie şi alte lucruri nevăzute. Nu reuşea să zărească nici măcar unde începeau pereţii Breşei. Totul era teribil de rece şi beznă totală – o primă degustare a morţii.

Harman nu voia să moară. Nu încă. Nu acum. Se ghemui în poziţie de fetus pe fundul nisipos al Breşei şi simţi cum nisipul şi prundişul îi julesc pielea dureros, anunţându-l că era în viaţă. Cu dinţii clănţănind, îşi frecă umerii cu palmele, îşi ridică genunchii mai sus la piept şi-i cuprinse cu braţele, tremurând din tot corpul, dar asigurat că încă trăia. Se gândi chiar cu nostalgie la rucsacul pe care-l lăsase atât de departe în urmă, la sacul de dormit cu pătură termică şi la hainele lui. Mintea îi înfăţişa cu interes batoanele alimentare rămase înăuntru, însă stomacul nu mai dorea să audă de aşa ceva.

De câteva ori în timpul nopţii bărbatul trebui să se târască afară din cuibarul pe care-l făcuse în nisip cu trupul lui ghemuit şi să tremure în patru labe, în vreme ce vomita din nou, şi din nou… însă numai spasme şi icneli în gol. Tot ce avusese ieri în stomac dispăruse de mult. După aceea se târa înapoi, încet, laborios, la gropiţa lui în formă de fetus, anticipând puţina căldură pe care avea s-o regăsească după ce se ghemuia acolo, în felul în care, cândva, ar fi anticipat nişte delicii culinare.

Care piesă? Prima pe care o citise fusese *Romeo şi Julieta,* şi ea îşi păstra afecţiunea primei întâlniri. Acum trecu în revistă *Regele Lear – niciodată, niciodată, niciodată niciodată niciodată –,* şi o găsi perfect adecvată pentru un muribund ca el, fie şi unul care nu trăise îndeajuns să-şi vadă fiul sau fiica, totuşi putea să fie prea dificilă pentru familia Ardis la prima întâlnire cu Shakespeare. Deoarece oamenii de acolo ar fi fost şi actorii, se întrebă cine să-l interpreteze pe bătrânul Lear… Odiseu-Nimeni era unicul chip care părea potrivit. Se întrebă ce mai făcea.

Harman îşi întoarse chipul în sus şi privi inelele orbitale rotindu-se prin faţa stelelor, o frumuseţe pe care n-o apreciase niciodată ca în noaptea aceasta groaznică. Un fulger sclipitor – mai strălucitor decât restul stelelor inelului laolaltă –, o dâră apăsată pe onix negru, se deplasă peste inelul-p şi pătrunse printre stelele adevărate înainte de a dispărea îndărătul zidului

sudic al Breşei. Nu avea habar ce-o fi – durase prea mult să fie un meteor –, însă ştia că era atât de foarte, foarte departe, încât nu putea să aibă nicio legătură cu el.

Gândindu-se la moarte şi la Shakespeare, încă indecis asupra primei piese care ar fi trebuit să fie pusă în scenă, întâlni câteva versuri interesante stocate în adâncul ADN-ului său. Le rostea Claudio, cel din *Măsură pentru măsură,* confruntat cu propria-i execuţie:

Da, dar să mori, să nu ştii unde mergi;
Să zaci în frig şi-ncet să putrezeşti;
Mişcarea caldă-a sângelui să piară
În bulzi de humă şi sărmanul suflet
Să-noate-n mări de foc sau să trăiască
Pe-al gheţii pântecoase trist tărâm;
Să te-ncolţească vânturi nevăzute
Şi să te poarte-avan în jurul lumii
Ce-atârnă-n gol, sau să ajungi mai rău
Decât acei pe care poeţi păgâni
’I închipuie urlând grozav – vai, vai!
Cea mai urâtă şi chinuitoare viaţă
La care vârsta, chinul, sărăcia
Şi-ntemniţarea pot supune firea
E-un rai faţă de groaza morţii.

Harman îşi dădu seama că plângea – ghemuit, înfrigurat şi înlăcrimat –, dar nu din cauza fricii de moarte sau a iminenţei pierderii a toate şi toţi, ci plângea de recunoştinţă că provenea dintr-o rasă ce produsese un om care putuse scrie cuvintele acelea, putuse gândi gândurile acelea. Aproape că – aproape – compensa gândurile oamenilor care concepuseră, proiectaseră, lansaseră şi deserviseră submarinul dinapoia lui, cu cele şapte sute şaizeci şi opt de găuri negre care aşteptau să devoreze toate viitorurile pentru toţi.

Pe neaşteptate, bărbatul izbucni în râs sonor. Mintea lui făcuse propriul ei salt la *Odă la o privighetoare* de John Keats şi înţelese – nu îi fu arătat, ci înţelese singur – salutul discret al tânărului Keats în direcţia lui Shakespeare în versurile despre pasărea cântătoare…

Ai mai cânta – dar prea-ţi aud puţin
Recviemul înalt – azi colţ de iarbă!

– Trei urale pentru combinaţia dintre bulzii de humă ai lui Claudio şi colţul de iarbă surd al lui Johnny! strigă Harman.

Încercarea bruscă de a vorbi îl făcu să tuşească din nou şi, când îşi privi mâna în lumina inelului, văzu că tuşise sânge roşu şi trei dinţi.

Gemu, se ghemui iarăşi în uterul lui din nisip, tremură şi nu se putu abţine să nu surâdă încă o dată. Minţii lui febrile îi era imposibil să nu revină la Shakespeare, tot aşa cum limbii îi era imposibil să nu revină la explorarea celor trei goluri din gingii unde fuseseră dinţii. Cupletul din *Cymbeline* îl făcu acum să zâmbească...

Flăcăi şi fete bălaie, toţi cată
Ca şi homarii s-ajungă
La pulbere odată.

Abia cum înţelesese jocul de cuvinte. Ce fel de specie de geniu este cea care, se întrebă el, poate să pună un asemenea joc de cuvinte copilăros şi jucăuş într-un bocet atât de trist?

Cu acel ultim gând, Harman lunecă într-un somn rece, insensibil la ploaia rece care începuse să cadă peste el.

Se trezi.

Aceea fu prima minune. Deschise pleoapele lipite de sânge într-o dimineaţă cenuşie, friguroasă, dinaintea zorilor, cu pereţii din ocean încă întunecaţi ai Breşei ridicându-se la peste o sută cincizeci de metri de o parte şi alta. Dar dormise şi acum se deşteptă.

A doua minune fu că putu să se mişte, până la urmă, şi doar cumva. Avu nevoie de cincisprezece minute să se scoale în patru labe, dar după ce o făcu se târî până la bolovanul cel mai apropiat care se înălţa din nisip şi în alte zece minute izbuti să stea în picioare, fără să cadă.

Era gata să pornească din nou spre vest, însă nu ştia încotro era vestul.

Se simţea complet derutat. Breşa lungă se întindea dintr-o parte în alta, totuşi nu exista niciun indiciu despre est sau vest.

Tremurând, clănţănind, încercat de dureri pe care nu şi-ar fi imaginat vreodată că pot exista, Harman se bălăbăni în cerc, căutându-şi propriii paşi din noaptea anterioară, dar mare parte din fundul oceanului era aici stâncos şi ploaia care aproape că-l ucisese prin frigul ei ştersese oricum toate urmele tălpilor lui desculţe.

Clătinându-se, făcu patru paşi într-o direcţie. Convins că revenea la submarin, se întoarse şi făcu opt paşi în direcţia opusă.

Zadarnic. Plafonul noros atârna jos şi compact deasupra deschiderii Breşei. Nu avea nicio idee unde putea fi estul sau vestul. Harman nu suporta gândul de a se întoarce la submarinul cu pântecul plin de moarte, de a anula distanţa pe care o străbătuse cu atâta greutate ieri spre Ada şi Ardis.

Se împletici până la peretele Breşei – nu mai ştia acum dacă era peretele nordic sau cel sudic – şi îşi privi reflexia în lumina dinaintea zorilor, care sporea treptat.

O creatură care nu era Harman îl privi înapoi. Corpul gol arăta deja scheletic. Avea hematoame peste tot – pe obrajii scofâlciţi, pe piept, sub pielea antebraţelor, pe picioarele care-i tremurau, ba chiar şi unul uriaş în partea inferioară a pântecului. Când tuşi iarăşi, scuipă alţi doi dinţi. În oglinda apei părea ca şi cum ar fi plâns cu lacrimi de sânge. Parcă într-o încercare de a se face mai prezentabil, îşi pieptănă părul cu degetele într-o parte.

Bărbatul rămase câteva clipe prelungi şi lipsite de gânduri şi-şi privi mâna. Un smoc uriaş de păr îi rămăsese în pumn. Era de parcă ar fi ţinut o creatură mică şi moartă, făcută complet din păr. O aruncă pe jos şi-şi pieptănă din nou părul cu degetele. Alte smocuri se desprinseră. Harman se uită la reflexia sa şi văzu că mortul umblător era deja chel pe o treime din cap.

O căldură îi atinse spinarea.

Se răsuci şi fu cât pe-aici să cadă.

Era soarele – care se ridica direct în apertura Breşei înapoia sa. Soarele, înălţându-se perfect în deschiderea îngustă a Breşei, cu razele aurii scăldându-l în căldură în cele câteva secunde dinainte ca norii să înghită sfera portocalie. Care era probabilitatea ca soarele să răsară direct în lungul Breşei în dimineaţa aceasta anume – ca şi când el ar fi fost un druid, care aştepta răsăritul echinocţial la Stonehenge?

Harman se simţi atât de ameţit, încât ştiu că va uita direcţia

din care răsărise soarele, dacă nu acţiona imediat. Întorcându-se în direcţia opusă, astfel încât căldura să-l lovească pe spate, reluă împleticirea către vest.

Până la amiază – între averse, norii se despărţeau şi ofereau crâmpeie de lumină solară –, mintea lui nu se mai simţea conectată de trupul care înainta bălăbănindu-se. Făcea de două ori mai mulţi paşi decât ar fi trebuit, clătinându-se între zidul nordic şi cel sudic al Breşei, fiind nevoit să atingă uşor cu palmele câmpul de forţă care zumzăia şi-l scutura, pentru a porni iarăşi prin şanţul nesfârşit.

În timp ce mergea, se întrebă care putea fi – sau care putuse fi – viitorul semenilor lui. Nu doar al supravieţuitorilor de la Ardis, ci al tuturor oamenilor de stil-vechi care ar fi supravieţuit atacurilor brutale ale voynicşilor. Acum, după ce lumea veche pierise pentru totdeauna, oare ce formă de guvernare, religie, societate, cultură, politică ar fi creat ei?

Un modul proteinic de memorie cuibărit adânc în codificarea ADN-ului său – o memorie care nu avea să moară decât mult după ce majoritatea celorlalte celule din corpul lui Harman muriseră şi se dezintegraseră – îi oferi un fragment din *Caietele din închisoare* ale lui Antonio Gramsci – „Criza constă tocmai în faptul că ceea ce e vechi moare, iar noul nu se poate naşte; în acest interregn se dezvoltă o mare varietate de simptome morbide.”

Harman hohoti sonor şi acel singur lătrat de râs îl costă alt dinte din faţă. Simptome morbide, într-adevăr. Scanarea superficială a contextului îi spuse că acest Gramsci fusese un intelectual care susţinuse revoluţia, socialismul şi comunismul – ultimele două teorii muriseră şi putreziseră pe la jumătatea Epocii Pierdute, nefiind decât nişte rahaturi naive –, totuşi problema interregnurilor dăinuise cu certitudine, iar acum reapăruse.

Înţelese că Ada îşi condusese oamenii spre un soi de democraţie ateniană imatură în săptămânile şi lunile înainte de a-şi fi părăsit prosteşte iubirea însărcinată. Nu discutaseră niciodată despre asta, dar era conştient de faptul că femeia ştia că cei patru sute de oameni din comunitatea Ardis de atunci – înainte de măcelărirea lor de către voynicşi pe care o văzuse prin intermediul ţesăturii turin roşii pe *eiffelbahn* – se întorseseră

către ea pentru a-i conduce, iar Ada detesta rolul acela, deşi îl juca perfect natural. Supunând la vot toate acţiunile, ea încerca în mod evident să pună bazele unei viitoare democraţii în eventualitatea în care Ardis ar fi supravieţuit.

Dar dacă turinul roşu îi oferise imagini adevărate – şi Harman credea că aşa stăteau lucrurile –, Ardis nu supravieţuise ca o comunitate. Patru sute de oameni formau o comunitate, însă despre cincizeci şi patru de supravieţuitori înfometaţi, în zdrenţe, nu se mai putea spune acelaşi lucru.

Radiaţiile păreau să fi raşchetat mare parte din mucoasa care căptuşea gâtul bărbatului şi acum tuşea sânge de fiecare dată când înghiţea. Asta îl distrăgea. Încercă să încetinească ritmul înghiţirilor la una la fiecare zece paşi. Mâna dreaptă, bărbia şi pieptul, ştia, îi erau mânjite de sânge.

Ar fi fost interesant de văzut ce structuri sociale şi politice ar fi dezvoltat rasa lui. Poate că populaţia, chiar şi înainte de atacul voynicşilor, nu fusese niciodată – cu numai o sută de mii de bărbaţi şi femei – suficientă pentru a genera dinamici reale, aşa cum erau politica, ceremoniile religioase, armatele sau ierarhiile sociale.

Totuşi, Harman nu credea asta. În numeroasele lui bănci de memorie proteinice el văzu exemplele Atenei, Spartei şi ale entităţilor greceşti care existaseră mult înaintea ascensiunii Atenei şi Spartei. Drama turin – despre care acum ştia că era *Iliada* lui Homer – îşi împrumutase eroii din regate atât de mici pe cât fusese insula Itaca a lui Odiseu.

Gândindu-se la drama turin, îşi aminti de altarul pe care-l întrevăzuse fugar în călătoria lor la Craterul Paris cu un an în urmă, imediat după ce Daeman fusese mâncat de un dinozaur; acela fusese închinat unuia dintre zeii olimpieni, deşi el uitase căruia anume. Post-oamenii slujiseră, cel puţin în ultimul mileniu şi jumătate, ca substituentul pentru zei, sau pentru Dumnezeu, al semenilor săi, dar ce forme şi ceremonii avea să adopte în viitor nevoia de credinţă? Viitorul…

Harman se opri, gâfâind, se rezemă de un bolovan negru de înălţimea umărului său, care ieşea din peretele nordic al Breşei şi încercă să se gândească la viitor.

Picioarele îi tremurau violent. Era de parcă muşchii lor i s-ar fi dizolvat în timp ce-i privea.

Icnind, silindu-se să respire prin gâtul care i se bloca de sânge,

privi înainte şi clipi.

Soarele era cocoţat exact deasupra despicăturii Breşei. Pentru o secundă teribilă, Harman crezu că era tot răsăritul şi că el mersese în direcţia greşită, apoi înţelese că umblase toată ziua ca în transă. Soarele coborâse din nori şi se pregătea să apună la capătul coridorului lung al Breşei.

Mai făcu doi paşi şi căzu cu faţa în jos.

De data aceasta nu mai putu să se scoale. Avu nevoie de toată energia, doar pentru a se propti în cotul drept şi a privi apusul.

Mintea îi era foarte limpede. De acum nu se mai gândea la Shakespeare sau Keats sau religii sau rai sau moarte sau politică sau democraţie. Bărbatul se gândea la prietenii lui. O văzu pe Hannah râzând în ziua turnării metalului lângă râu – îşi reaminti detaliile entuziasmului ei tineresc şi voioşia prietenilor ei, când turnaseră primul obiect din bronz creat… după câte mii de ani? Îl văzu pe Petyr confruntându-se cu Odiseu, în zilele în care bărbosul luptător grec îşi susţinea lungile declaraţii filozofice, alternate cu perioade de întrebări şi răspunsuri, pe colina ierboasă dinapoia Ardisului. Sesiunile acelea fuseseră pline de energie şi veselie.

Harman îşi reaminti glasul răguşit şi cinic al lui Savi, şi râsetul ei şi mai răguşit. Îşi aminti perfect ovaţiile şi strigătele lor când Savi îi scosese pe el şi pe Daeman din Ierusalim în tractor, urmăriţi zadarnic de mii de voynicşi. Şi văzu chipul prietenului său Daeman ca prin două lentile: bărbatul-băiat durduliu, egocentric, pe care-l cunoscuse prima dată şi versiunea zveltă, serioasă – un ins în mâinile căruia îţi puteai încredinţa viaţa – pe care o văzuse ultima oară, cu câteva săptămâni în urmă, în ziua când părăsise Ardisul în sonie.

Şi când soarele pătrunse în Breşă atât de perfect, încât marginile sale abia îi atinseră pereţii – Harman surâse, închipuindu-şi un şuierat crescător de aburi şi chiar i se păru că-l aude cu auzul care-l părăsea –, se gândi la Ada.

Se gândi la ochii ei, la surâsul ei şi la glasul blând, îşi reaminti râsul ei şi atingerea ei şi ultima dată când fuseseră în pat. Îşi îngădui să-şi reamintească felul în care, după ce se îndepărtaseră când sosise somnul, reveniseră în scurtă vreme, ghemuindu-se unul în celălalt pentru căldură – Ada lipită de spatele lui, cuprinzându-l cu braţul drept, apoi el însuşi, mai târziu în cursul nopţii, lipit de spatele Adei, cu un fior de excitare

trezindu-i-se în trup chiar pe când luneca în somn, cu braţul stâng în jurul ei, cu palma stângă cuprinzându-i sânul.

Bărbatul îşi dădu seama că pleoapele îi erau incrustate în asemenea măsură în cheaguri de sânge uscat, încât nu mai putea clipi, nu-şi mai putea închide ochii. Soarele care apunea – partea lui inferioară coborâse deja sub orizontul Breşei – îi ardea ecouri portocalii şi roşii pe retină. Nu conta. Ştia că după apusul acesta nu va mai fi niciodată nevoit să-şi folosească ochii. De aceea se concentra s-o păstreze pe iubita lui Ada în minte şi inimă şi să privească ultima jumătate a discului solar dispărând direct în vest.

Ceva se mişcă şi blocă ultimele imagini ale apusului.

Pentru câteva secunde, mintea muribundă a lui Harman nu putu procesa informaţia respectivă. Ceva *se mişcase în câmpul lui vizual şi-i blocase vederea ultimelor imagini ale apusului.*

Continuând să se sprijine în cotul drept, se folosi de dosul mâinii stângi pentru a-şi şterge o parte din cheagurile de sânge de pe ochi.

Ceva stătea în Breşă la şase metri la vest de el. Probabil că ieşise prin peretele nordic de apă al Breşei. Avea mărimea unui copil de opt-nouă ani şi avea oarecum forma unui copil, însă purta un costum straniu din metal şi plastic. Văzu un vizor negru, acolo unde ar fi trebuit să fi fost ochii băieţaşului.

În pragul morţii, când creierul încetează să mai funcţioneze din cauza lipsei de oxigen, îl anunţă neîntrebată o moleculă proteinică de memorie, *halucinaţiile nu constituie un fenomen neobişnuit. De aceea, în mod frecvent, unele victime resuscitate relatează despre un „tunel lung” care se sfârşeşte printr-o „lumină strălucitoare” şi...*

Hai sictir! gândi Harman. El privea printr-un tunel lung spre o lumină strălucitoare, deşi mai rămăsese doar marginea de sus a soarelui, iar ambii pereţi ai Breşei erau vii de lumină – suprafeţe argintii, sclipitoare, de oglinzi cu milioane de faţete de lumini dansând.

Însă băiatul în costumul din plastic şi metal roşu şi negru era real.

Şi pe când se holba la el, ceva mai mare şi mai straniu se împinse prin peretele nordic al Breşei.

Câmpul de forţă este semipermeabil doar pentru oameni şi pentru ceea ce poartă ei, gândi bărbatul.

Dar această a doua apariţie nu aducea nici pe departe cu vreun om. Era de două ori mai masivă decât cea mai mare droşcă şi semăna mai degrabă cu un crab robotic monstruos şi gigantic, din cauza cleştilor mari, a numeroaselor picioare din metal şi a carapacei uriaşe şi ciupite de coroziune, de pe care acum se revărsau pârâiaşe de apă.

Nimeni nu mi-a spus că ultimele minute dinaintea morţii vor fi aşa amuzante vizual, gândi Harman.

Forma de băieţaş se apropie. Vorbi în engleză şi glasul i se auzi blând şi destul de copilăros, aducând poate mult cu cel al viitorului fiu al lui Harman.

– Domnule, rosti el, vă putem fi de folos?

87

Era imediat după răsăritul soarelui şi cincizeci de mii de voynicşi năvăleau din toate direcţiile. Ada se opri pentru a privi în urmă, la Groapa în care zăcea nemişcat cadavrul sfârtecat al progeniturii Setebos.

Daeman o atinse pe braţ.

– Nu te lăsa copleşită de regrete. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l omorâm.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi pare câtuşi de puţin rău, îi răspunse, apoi strigă spre Greogi şi Hannah: Porniţi plutaeriana!

Era prea târziu. Mai bine de jumătate dintre supravieţuitori intraseră în panică la auzul vacarmului declanşat de atacul voynicşilor; creaturile erau încă invizibile în pădure, dar de acum raza de trei kilometri trebuie să se fi redus la jumătate. Aveau să ajungă la Ardis în mai puţin de un minut.

– Nu! Nu! ţipă femeia, când treizeci de oameni înspăimântaţi încercară să suie la bordul plutaerienei care se înălţa lent.

Hannah se afla la comenzi, străduindu-se să menţină vehiculul în plutire staţionară la un metru înălţime, însă alţi şi alţi oameni se străduiau să se urce.

– Decolează! răcni Daeman. Hannah! Decolează imediat!

Prea târziu. Aparatul îngreunat emise un geamăt mecanic, se înclină în dreapta şi căzu pe sol, aruncându-şi pasagerii în toate părţile.

Ada şi Daeman porniră în fugă într-acolo. Hannah ridică ochii

îngrozită.

– Nu mai funcţionează. S-a stricat ceva.

– Nu contează, vorbi Ada cu glas calm. N-ar fi reuşit să facă nici măcar o singură călătorie până la insulă.

O strânse uşor pe Hannah de umăr şi ridică vocea:

– *Toată lumea la ziduri! Imediat! Aduceţi toate armele. Şansa noastră este să le respingem primul atac.*

Se întoarse şi porni în fugă spre zidul vestic, iar peste un minut şi ceilalţi făcură la fel, alegând locuri goale din palisada circulară. Toţi îi urmară exemplul, înarmându-se cu cel puţin două puşti cu fleşete şi o arbaletă, alături de o geantă grea din prelată cu încărcătoare şi săgeţi.

Ada se instală într-o nişă de tragere şi descoperi că Daeman rămăsese alături de ea.

– E bine, zise bărbatul.

Ea încuviinţă din cap, deşi habar nu avea la ce se referise.

Cu foarte multă grijă, şi fără să se grăbească, femeia vârî un încărcător plin, ridică piedica siguranţei şi îndreptă arma către liziera aflată la cel mult două sute de metri depărtare.

Zgomotul de foşnituri, şuierături şi clicăituri făcut de voynicşii care se apropiau crescu asurzitor şi constată că trebuia să se împotrivească impulsului de a arunca puşca şi a-şi acoperi urechile. Îi bubuia capul şi simţea o greaţă uşoară, aproape aşa cum se întâmplase în perioada de început a sarcinii, totuşi nu-i era frică. Nu încă.

– Toţi anii ăia de dramă turin, spuse ea, fără să-şi dea seama că vorbise cu glas tare.

– Poftim? întrebă Daeman, aplecându-se pentru a auzi mai bine.

Ea scutură din cap.

– Mă gândeam la drama turin. Potrivit lui Harman, Odiseu a zis că el şi Savi ar fi început-o – adică ei au distribuit ţesăturile turin acum zece ani. Poate că ideea a fost să ne-nveţe cum să murim cu bravură.

– Aş fi preferat să ne fi dat ceva care să ne-nveţe cum să-nvingem într-o luptă cu cincizeci de mii de căcaţi de voynicşi, replică Daeman.

Ridică piedica de siguranţă a propriei sale puşti. Ada râse.

Sunetul râsului ei se pierdu în vuiete, când voynicşii ieşiră din pădure – unii sărind de pe ramurile arborilor, în vreme ce alţii

goneau pe dedesubt –, un perete cenuşiu de carapace şi gheare, năvălind către ei cu o sută de kilometri pe oră. Erau atât de mulţi, încât de data aceasta Ada avu greutăţi în a distinge corpuri individuale în masa care se ridica şi cobora. Privi peste umăr şi văzu acelaşi coşmar venind spre ei din toate părţile – zeci de mii de voynicşi care reduceau distanţa cu viteza lor maximă. Nimeni nu strigă *Foc,* dar, brusc, toţi începură să tragă. Ada rânji în ghearele unui soi de teroare feroce când arma cu fleşete îşi goli primul încărcător, izbindu-i umărul cu o serie de ricoşeuri dure. Aruncă încărcătorul şi introduse altul plin.

Fleşetele izbeau cu miile, faţetele de cristal scânteiau în soarele care răsărea, însă proiectilele nu păreau să joace vreun rol decisiv. Poate că voynicşi cădeau, dar erau atât de multe mii care continuau să sară, să tropăie, să alerge, să gonească în patru labe, încât nici măcar nu-i vedea prăbuşindu-se pe răniţi şi morţi. Peretele sur-argintiu de moarte parcursese în câteva secunde jumătate din distanţa de la copaci şi peste alte câteva secunde avea să escaladeze zidurile scunde ale palisadei.

Poate că Daeman trecu primul peste zid – Ada n-ar fi băgat mâna în foc, deoarece păru să fie o decizie aproape simultană. Înhăţând o armă şi răcnind, bărbatul sări de pe parapet, se împinse peste vârfurile parilor, ateriză, se rostogoli şi porni în fugă către voynicşi.

Ada râse şi plânse. Brusc, lucrul cel mai important din lume pentru ea era să se alăture şarjei acesteia – lucrul cel mai important din lume era să moară atacând inamicul lipsit de minte, nemilos, stupid, programat să ucidă, şi nu să aştepte aici, îndărătul zidurilor, să fie omorâtă tremurând.

Manifestând o grijă absurdă faţă de sarcina ei în cinci luni, Ada sări, se rostogoli pe sol, se sculă în picioare şi alergă după Daeman, trăgând. Auzi un glas familiar urlând în stânga ei şi se întoarse doar atât cât să le vadă pe Hannah şi Edide fugind nu departe în urma ei, oprindu-se ca să tragă, apoi reluând alergarea.

Acum zărea cocoaşele de pe corpurile cu carapace sure ale voynicşilor. Parcurgeau câte şapte-opt metri dintr-un salt, cu ghearele ucigaşe extinse. Ada alergă şi trase. Nu mai ştia că zbiera sau ce cuvinte ar fi putut zbiera. Scurt, foarte, foarte scurt, apelă o imagine a lui Harman şi încercă să expedieze un mesaj în direcţia lui – *îmi pare rău, iubitule, îmi pare rău de copil*

–, după care fu atentă doar să alerge şi să tragă, iar formele cenuşii aproape că ajunseseră la ei, ridicându-se deasupra lor aidoma unui talaz sur-argintiu…

Exploziile o azvârliră trei metri înapoi şi-i pârliră sprâncenele.

Bărbaţi şi femei zăceau în jurul ei, proiectaţi în spate odată cu ea, prea năuciţi ca să vorbească ori să se ridice. Unii încercau să-şi stingă hainele care le luaseră foc. Unii îşi pierduseră cunoştinţa.

Ardis era înconjurat de un zid de flăcări care se înălţă cincisprezece… douăzeci… treizeci de metri în aer.

Un al doilea val de voynicşi apăru, alergând şi sărind prin flăcări. Mai multe explozii erupseră în lungul liniei aceleia de siluete sur-argintii care fugeau. Ada clipi şi se uită la carapacele şi ghearele, picioarele şi cocoaşele care zburară în toate părţile.

Apoi Daeman o trase în picioare. Gâfâia şi faţa îi era băşicată de arsuri.

– Ada… trebuie să… ne-ntoarcem… la…

Femeia îşi eliberă braţul şi privi cerul. În văzduhul de deasupra poieniţei Ardisului se vedeau cinci maşini zburătoare şi niciuna nu era un sonie – patru aparate mai mici, cu aripi de liliac, aruncau obiecte către lizieră, în timp ce unul mult mai mare, cu aripi, cobora spre centrul curţii lor apărate de palisadă – zidurile acesteia erau acum în majoritate răsturnate către interior de exploziile multiple.

Cabluri coborâră brusc din formele-lilieci şi siluete negre umanoide, dar nu umane, şuierară în jos pe ele, atinseră solul mai rapid decât ar fi putut-o face vreun om şi apoi alergară pentru a se dispune într-un perimetru defensiv. Când unele dintre siluetele acelea înalte şi negre trecură în goană pe lângă Ada, ea văzu că nu erau oameni – nici măcar oameni în costume speciale de luptă –, ci creaturi mai înalte, cu articulaţii bizare, acoperiţi cu ghimpi, ţepi şi o armură chitinoasă ca abanosul.

Alţi voynicşi trecură prin flăcări.

Siluetele negre dintre ea şi voynicşi se lăsară într-un genunchi şi ridicară arme ce păreau prea grele pentru a fi măcar clintite de oameni. Armele înviară brusc – *ciuga-cink-giuga-ciuga-gink –,* sunând ca un soi de dispozitiv tăietor acţionat de lanţ, şi impulsuri de energie albastră pură brăzdară rândurile de voynicşi care soseau. Orice voynix atins de un impuls albastru exploda.

Daeman o târî înapoi spre curtea Ardisului.

– Ce-i? strigă ea peste vacarm. Ce-i?

Bărbatul scutură din cap. Fie că n-o putea auzi, fie că nu ştia el însuşi răspunsul.

Altă repriză de explozii îi trânti din nou la pământ pe oamenii care se retrăgeau. De data aceasta ciupercile de foc se înălţară aproape o sută de metri în aerul rece al dimineţii. Toţi copacii din vestul şi estul Ardisului ardeau.

Voynicşii săreau prin foc. Soldaţii negri chitinoşi îi împuşcară cu zecile, apoi cu sutele.

După aceea una dintre formele negre se ivi lângă Ada, dominând-o prin înălţime. Întinse un braţ lung şi ghimpat şi extinse o mână care părea formată din cleşti negri.

– Ada *Uhr?* rosti cu glas calm şi profund. Sunt centurionul Mep Ahoo. Soţul tău are nevoie de tine. Echipa mea şi cu mine te vom însoţi înapoi în curte.

Nava mare aterizase lângă Groapă. Aparatul acesta zburător era prea masiv pentru palisadă şi doborâse în timpul coborârii majoritatea restului zidului care rezistase. Stătea pe picioare metalice înalte, multiplu articulate, şi în pântec i se deschiseră nişte uşi.

Harman se afla pe o targă pe pământ, înconjurat de multe creaturi diferite. Ada ignoră creaturile şi se repezi către el.

Capul iubitului ei stătea pe o pernă şi corpul îi fusese învelit cu o pătură, totuşi femeia trebui să-şi ridice fulgerător palma la gură ca să nu ţipe. Faţa lui era o ruină, obrajii scofâlciţi, gingiile complet lipsite de dinţi. Ochii îi sângerau. Buzele îi crăpaseră într-atât, încât păreau că fuseseră zdrenţuite de mestecare. Antebraţele goale îi erau vizibile deasupra păturii şi Ada vedea hematoamele – piele roşie care se jupuia de parcă ar fi fost teribil de arsă de soare.

Daeman, Hannah, Greogi şi alţii se adunară lângă ea. Ada prinse mâna lui Harman şi simţi o apăsare foarte slabă ca răspuns la strângerea ei blândă. Muribundul de pe targă se strădui să-şi focalizeze asupra ei ochii acoperiţi de cataractă şi încercă să vorbească. Nu reuşi decât să tuşească sânge.

O formă umanoidă mică învelită în metal şi plastic negru şi roşu i se adresă:

– Tu eşti Ada?

– Da.

Nu se întoarse să se uite la băiatul-maşină. Privirea ei era ţintuită numai asupra lui Harman.

– A reuşit să spună numele tău şi să ne dea coordonatele acestui loc. Ne pare rău că nu l-am găsit mai devreme.

– Ce… începu ea şi nu ştiu ce să întrebe.

Una dintre creaturile-maşini din apropiere era uriaşă. Ţinea cu delicateţe un flacon de perfuzie din care ceva picura în braţul atrofiat al lui Harman.

– A primit o doză letală de radiaţii, rosti forma de mărimea unui băiat cu glasul său blând. În mod aproape sigur de la un submarin cu care s-a întâlnit în Breşa Atlantică.

Submarin, repetă Ada în gând. Cuvântul nu însemna nimic pentru ea.

– Ne pare rău, dar pur şi simplu nu deţinem facilităţi medicale pentru oamenii aflaţi în starea aceasta, rosti mica persoană-maşină. Când am văzut problemele pe care le aveţi aici, am chemat avionetele din *Regina Mab* şi au adus calmante şi perfuzii intravenoase, însă nu putem face nimic în privinţa efectelor distrugătoare ale radiaţiilor în sine.

Ada nu înţelegea realmente nimic din ceea ce-i zicea persoana micuţă. Ţinea mâna lui Harman între palmele ei şi-l simţea murind.

Bărbatul tuşi, nu izbuti să scoată sunetele articulate pe care încerca în mod vădit să le pronunţe, tuşi din nou şi încercă să-şi elibereze mâna. Ada nu-i dădu drumul, însă muribundul era insistent, o trăgea…

Ea înţelese că apăsarea strânsorii ei îl durea probabil. Îi dădu drumul mâinii.

– Iartă-mă, iubitule.

Îndărătul lor răsunară alte explozii, acum mai îndepărtate. Maşinile zburătoare cu aspect de lilieci trăgeau în pădurile înconjurătoare cu zgomotul constant de zăngănit de lanţ. Soldaţii înalţi şi chitinoşi alergau înainte şi înapoi prin tabără – unii îi îngrijeau pe oamenii uşor răniţi, în principal pentru arsuri cauzate de explozii.

Harman nu-şi trase mâna dreaptă spre el, ci o ridică spre faţa Adei.

Ada încercă să i-o apuce iarăşi, dar el îi împinse mâinile, folosindu-se de braţul stâng. Femeia rămase cu mâinile nemişcate şi-l lăsă să-i atingă gâtul, obrazul – Harman îşi lipi

palma de fruntea ei, apoi îşi folosi toată puterea pentru a o curba după forma craniului ei, strângând-o aproape cu disperare.

Începu înainte ca Ada să se poată măcar gândi să se tragă îndărăt.

Nimic, nici chiar explozia care tocmai o azvârlise trei metri înapoi prin aer, n-o izbise vreodată cu atâta putere.

Mai întâi auzi glasul limpede al lui Harman – *Este în regulă, iubita mea, scumpa mea. Relaxează-te. Totu-i în regulă. Trebuie să-ţi dau darul ăsta cât mai pot.*

Iar după aceea totul din jurul Adei dispăru, cu excepţia apăsării mâinii distruse şi degetelor sângerânde ale iubitului ei, care revărsau imagini în ea – nu doar în mintea ei, ci o umpleau cu cuvinte, amintiri, imagini, poze, date, alte amintiri, funcţii, citate, cărţi, volume întregi, alte cărţi, alte amintiri, iubirea lui pentru ea, gândurile lui despre ea şi copilul lor, dragostea lui, alte informaţii, alte voci şi nume şi date şi gânduri şi fapte şi idei şi…

– Ada? Ada?

Tom era îngenuncheat deasupra ei şi o stropea cu apă pe faţă, în timp ce o pălmuia uşor. Hannah, Daeman şi alţii erau în apropiere. Harman îşi coborâse braţul. Micuţa persoană din metal şi plastic continua să se agite peste el, însă iubitul ei părea mort.

Ada se ridică în picioare.

– Daeman! Hannah! Veniţi aici. Apropiaţi-vă mult.

– Ce-i? întrebă Hannah.

Ada scutură din cap. Nu avea timp pentru explicaţii. Nu avea timp pentru nimic altceva decât să împărtăşească.

– Ai încredere în mine, spuse ea.

Întinse ambele mâini, prinse fruntea lui Daeman cu palma ei stângă şi pe a lui Hannah cu cea dreaptă şi activă funcţia Partajare.

Nu dură mai mult de treizeci de secunde – nu mai mult decât avusese nevoie Harman să-i împărtăşească ei funcţiile şi datele esenţiale, datele pentru care el petrecuse orele cât mersese spre vest prin Breşă, clasificându-le şi pregătindu-le pentru transmisie – cele treizeci de secunde îi păruseră Adei treizeci de veşnicii. Dacă ea ar fi putut să facă singură partea următoare, nu s-ar mai fi obosit, n-ar mai fi pierdut timpul – nici chiar dacă viitorul rasei umane ar fi depins de asta –, dar nu putea face singură partea următoare. Avea nevoie de o persoană care să continue

Partajarea şi de o persoană care s-o ajute să încerce să-l salveze pe Harman. Termină.

Toţi trei – Ada, Daeman, Hannah – căzură în genunchi, cu ochii închişi.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Siris.

Cineva intră în goana mare, strigând, în curte. Era unul dintre voluntarii de la pavilionul aflat la doi kilometri depărtare. Nodul-fax funcţiona! Reîncepuse să funcţioneze, strigă mesagerul, tocmai când voynicşii atacaseră Ardisul.

Nu avem timp pentru pavilionul de faxare, gândi Ada. Şi, de asemenea, nu aveau unde să meargă la nodurile-fax numerotate. Peste tot oamenii se retrăgeau sau erau atacaţi direct. În niciunul dintre nodurile cunoscute nu exista vreun loc unde să poată fi salvat iubitul ei.

Creatura mare care semăna cu un fel de crab-potcoavă gigantic din metal hurui în engleză:

– Pe orbită există cuve de reîntinerire pentru oameni. Dar singurele despre care ştim cu certitudine sunt cele de pe asteroidul orbital al lui Sycorax, care tocmai a trecut de Lună în plină acceleraţie. Ne pare rău că nu cunoaştem alte…

– Nu contează, spuse Ada şi îngenunche iarăşi lângă Harman.

Îi atinse antebraţul. Bărbatul nu reacţiona, totuşi ea putea simţi ultimii tăciuni de viaţă din el – biomonitoarele lui comunicau cu noile ei funcţii biometrice.

Ea căută cu disperare prin miile de noduri de faxare liberă, prin înseşi procedurile funcţiei de faxare liberă.

În Bazinul Mediteranean existau depozite de stocare ale post-oamenilor – aveau medicamente chiar şi pentru bolile letale cauzate de radiaţii –, însă depozitele erau sigilate în stază şi Ada văzu de la monitoarele allnet că Mâinile lui Hercule dispăruseră lent, reumplând Mediterana. Ar fi avut nevoie de maşini – de submersibile – ca să ajungă la depozitele de acolo. Ar fi durat prea mult. Existau şi alte zone de depozitare ale post-oamenilor – stepele din China, în apropierea Văii Secate din Antarctica… dar ajungerea până la oricare dintre ele ar fi durat mult, iar procedurile medicale erau prea complicate. Harman n-ar mai fi trăit suficient ca să…

Ada prinse braţul lui Daeman şi-l trase jos lângă ea. Bărbatul părea ameţit, transfigurat.

– Toate funcţiile noi… începu el.

Ada îl zgâlţâi.
– Mai spune-mi o dată ce-a zis fantoma Moira!
– Poftim?
Până şi privirea îi era defocalizată.
– Daeman, mai spune-mi o dată ce ţi-a zis fantoma Moira în ziua în care am votat să-l lăsăm pe Nimeni să plece. A fost ceva de genul „Nu uita…”. Spune-mi!
– Ah… a zis… „Nu uita că sicriul lui Nimeni a fost sicriul lui Nimeni.’’ Cum ar putea asta…
– Nu! strigă Ada. Al doilea „lui Nimeni” trebuia să însemne „al nimănui”. „Sicriul lui Nimeni a fost sicriul nimănui.” Hannah, tu ai aşteptat până ce sarcofagul de la Golden Gate din Machu Picchu l-a vindecat pe Odiseu. Tu ai fost la Pod mai mult ca oricare dintre noi. O să vii cu mine? O să-ncerci?
Hannah avu nevoie de numai o secundă pentru a înţelege ce-i cerea prietena ei.
– Da, îi răspunse.
– Daeman, rosti Ada, grăbindu-se nu doar împotriva timpului, ci şi împotriva morţii, care se afla deja printre ei, care-l ţinea deja pe Harman în ghearele ei întunecate, tu trebuie să partajezi cu toţi cei de-aici. Imediat.
– Da, încuviinţă el, şi se îndepărtă iute, chemându-i pe ceilalţi la el.
Soldaţii moraveci – Ada îi cunoştea acum pe toţi după formă, chiar dacă nu după nume – continuau să tragă în jurul perimetrului defensiv, continuau să-i ucidă pe ultimii voynicşi atacatori. Niciun voynix nu trecuse printre ei.
– Hannah, urmă Ada, vom avea nevoie de targă, dar dacă ea nu se faxează liber, pune-ţi pătura lui Harman pe umăr şi ne vom folosi de ea dacă va fi nevoie.
– Hei! strigă micul moravec europan, când Hannah trase violent pătura de pe pacientul lor uman muribund. Are nevoie de asta! Tremură…
Ada atinse braţul micului moravec şi percepu umanitatea şi sufletul chiar şi prin metal şi plastic.
– Este în regulă, rosti ea în cele din urmă şi-i extrase numele din memoria lui cibernetică. Este în regulă, prietene Mahnmut. Ştim ce facem. După atâta vreme, ştim în sfârşit ce facem.
Le semnaliză celorlalţi să rămână locului.
Hannah îngenunche de o parte a tărgii, cu o mână pe umărul

lui Harman şi cu cealaltă pe mânerul metalic al tărgii. Ada făcu la fel în partea opusă.

– Cred că ajunge să vizualizam sala principală – cea în care l-am întâlnit pe Odiseu – şi coordonatele sosesc singure, zise Ada. Este important că amândouă am fost acolo.

– Da, spuse Hannah.

– La trei? făcu Ada. Unu, doi… trei!

Ambele femei, targa şi Harman dispărură brusc.

Deşi muribundul Harman părea că n-ar fi cântărit aproape nimic, cele două femei avură nevoie de toată forţa lor să-l transporte pe el şi targa din zona muzeului principal din Golden Gate din Machu Picchu, să coboare câteva paliere prin bula verde în zona sarcofagelor, pe lângă vechiul sarcofag al lui Savi, şi mai jos, pe ultimul palier spiralat de trepte, până la sicriul lui Odiseu-Nimeni.

Palma Adei abia mai găsi un licăr de răspuns de viaţă, când o lipi de pieptul distrus al iubitului ei, dar nu mai irosi timp să caute viaţă.

– Din nou – la trei! gâfâi ea.

Hannah încuviinţă din cap.

– Unu, doi… trei!

Îl ridicară cu gingăşie pe Harman de pe targă şi-i coborâră corpul dezbrăcat în sicriul lui Nimeni. Hannah lăsă capacul şi-l închise.

– De unde ştii… începu Ada cuprinsă de panică.

Ar fi putut interoga diversele maşinării de aici, noile ei funcţii îi spuseră asta, însă ar fi durat prea mult…

– Odiseu/Nimeni mi-a arătat după ce a reînviat.

Degetele ei de sculptoriţă apăsară o serie de butoane virtuale strălucitoare. Funcţiile oamenilor de stil-vechi interacţionară cu comenzile crio-nişei.

Sicriul suspină, apoi începu să zumzăie. O ceaţă pătrunse în incinta soporifică prin fante nevăzute şi ascunse corpul lui Harman aproape complet vederii. Cristale din gheaţă se formară pe capacul transparent. Se aprinseră câteva luminiţe noi. Una clipi roşu.

– Ah… făcu Hannah.

Glasul îi era stins.

– Nu, zise Ada. Nu. Nu. *Nu.*

Aşeză palma pe centrul de comandă din plastic al sicriului, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu maşinăria.

Luminiţa roşie clipi, se schimbă în chihlimbariu, după aceea redeveni roşie.

– Nu, repetă Ada ferm.

Luminiţa roşie pâlpâi, se diminuă, comută la chihlimbariu. Rămase chihlimbarie.

Degetele celor două femei se întâlniră pentru o clipă deasupra sicriului, după care Ada reveni cu palma la curba strălucitoare a centrului IA.

Luminiţa rămase chihlimbarie.

După câteva ore, când norii sfârşitului după-amiezii apărură pe cer, întunecând mai întâi nunele lui Machu Picchu, apoi calea rulantă a podului suspendat aflat la două sute de metri mai jos, Ada spuse:

– Hannah, întoarce-te la Ardis. Mănâncă ceva. Odihneşte-te.

Hannah scutură din cap. Ada surâse.

– Atunci du-te măcar în zona alimentară şi adu-ne nişte fructe sau ceva. Apă.

Luminiţa rămase chihlimbarie toată după-amiaza. Imediat după apusul soarelui, când văile Anzilor erau scăldate în reflecţiile roşietice ale razelor, Daeman, Tom şi Siris faxară liber, dar zăboviră foarte puţin timp.

– Am ajuns deja la treizeci dintre celelalte comunităţi, o anunţă Daeman pe Ada.

Ea încuviinţă, fără să-şi desprindă niciun moment privirea de la luminiţa chihlimbarie.

În cele din urmă ceilalţi faxară, promiţând să revină dimineaţă. Hannah se înveli cu pătura şi adormi acolo, pe podea, lângă sicriu.

Ada rămase – uneori în genunchi, alteori aşezată, dar mereu gândind, mereu cu palma pe centrul de comandă al sicriului, înştiinţând întruna asupra prezenţei şi rugăciunilor ei prin intermediul circuitelor care o separau pe ea şi pe Harman al ei, şi mereu cu ochii pe luminiţa chihlimbarie de monitorizare.

Cândva după trei noaptea, ora locală, luminiţa chihlimbarie deveni verde.

Partea a 4-a

88

O săptămână după Căderea Ilionului:

Ahile şi Pentesilea apărură pe platoul pustiu care se ridica între Câmpia lui Scamandros şi Câmpia lui Simois. Aşa cum promisese Hefaistos, îi aşteptau doi cai: un armăsar negru, puternic, pentru aheu, şi o iapă albă mai scundă, dar şi mai musculoasă, pentru amazoană. Cei doi încălecară şi porniră să inspecteze ce rămăsese. Nu rămăseseră prea multe.

– Cum poate să dispară o cetate-ntreagă ca Ilionul? rosti Pentesilea, cu glas la fel de arţăgos ca întotdeauna.

– Toate cetăţile dispar, răspunse Ahile. Asta le este ursita.

Amazoana pufni. Ahile observase deja că pufnetul femeii blonde era similar cu al iepei ei albe.

– Ele n-ar trebui să dispară într-o zi… un *ceas.*

Comentariul suna ca o plângere, o lamentare. La numai două zile după resurecţia Pentesileei în cuvele Vraciului, Ahile începuse să se obişnuiască cu tonul acela constant de lamentare.

Vreme de o jumătate de oră, cei doi le îngăduiră cailor să-şi aleagă singuri drumul prin haosul de bolovani care se întindea trei kilometri pe platoul unde se înălţase cândva măreaţa Troia. Nu mai rămăsese nici măcar o piatră de temelie. Magia divină care luase Troia o retezase de la treizeci de centimetri dedesubtul celor mai vechi fundaţii ale cetăţii. În urmă nu rămăsese nici măcar o lance pierdută sau un stârv putrezit.

– Zeus este cu-adevărat puternic, zise Pentesilea.

Ahile oftă şi clătină din cap. Ziua era caldă. Sosea primăvara.

– Ţi-am spus, amazoano. Nu Zeus a făcut asta. Pe Zeus l-am omorât cu mâna mea. Asta este lucrarea lui Hefaistos.

– N-o să cred niciodată că schilodu-ăla pitic şi obsedat sexual căruia îi pute gura ar putea face-aşa ceva, vorbi ea, pufnind. Eu nici măcar nu cred că el e zeu adevărat.

– El a făcut-o, repetă aheul.

Cu ajutorul lui Nyx, adăugă în gând.

– Asta grăieşti tu, fiul lui Peleus.

– Ţi-am zis să nu-mi mai spui aşa. Nu mai sunt fiul lui Peleus. Sunt fiul lui Zeus, chit că asta nu-nseamnă cine ştie ce laudă pentru niciunul dintre noi.

– Asta grăieşti tu. Ceea ce-ar însemna că ai comis patricid, dacă laudele-ţi sunt adevărate.

– Da. Şi nu mă laud niciodată.

Amazoana şi iapa ei albă pufniră la unison. Ahile dădu pinteni armăsarului său negru şi o luă înainte, coborând de pe platou pe drumul de miazăzi cu făgaşe care mersese de la Poarta Scheiană – ciotul stejarului uriaş care existase acolo de la crearea cetăţii rămăsese, dar porţile mari nu mai erau – pe Câmpia lui Scamandros ce despărţea cetatea de plajă.

– Dacă amărâtu-ăsta de Hefaistos este-acum regele zeilor, rosti Pentesilea cu glas sonor şi iritant ca scrâşnetul unghiilor pe o ardezie netedă, de ce-a stat ascuns în peştera lui tot timpul cât am fost noi pe-Olimp?

– Ţi-am spus – aşteaptă să se termine războiul dintre zei şi Titani.

– Dacă el e urmaşul lui Zeus, de ce, pentru numele lui Hades, nu-i pune el însuşi sfârşit, poruncind tunetelor şi trăsnetelor?

Ahile tăcu. Descoperise că, uneori, dacă nu zicea nimic, amazoana avea să-şi ţină gura.

Câmpia lui Scamandros – bătătorită şi tocită în cei unsprezece ani cât fusese câmp de bătălie – părea de parcă solul n-ar fi fost retezat, totuşi aici continuau să existe urmele a mii de bărbaţi încălţaţi cu sandale şi sângele închegat pe pietre – însă toţi oamenii vii, caii, carele de luptă, armele, leşurile şi alte artefacte dispăruseră, exact aşa cum îi descrisese Hefaistos lui Ahile. Pieriseră până şi corturile aheilor şi epavele arse ale corăbiilor lor negre.

Aheul le îngădui cailor să se odihnească câteva minute pe plajă, în timp ce el şi amazoana priveau valurile limpezi ale Mării Egee rostogolindu-se pe nisipul pustiu. El nu i-ar fi spus-o niciodată căţelei de lângă el, dar îl durea sufletul la gândul că nu-şi va mai revedea niciodată camarazii de arme – şiretul Odiseu, Marele Aias cel răsunător, zâmbăreţul arcaş Teucer, credincioşii lui mirmidoni, ba chiar şi prostovanul roşcovan Menelau şi fratele lui intrigant – duşmanul lui Ahile – Agamemnon. Ciudat, gândi, cum până şi inamicii devin atât de importanţi pentru tine după ce i-ai pierdut…

Aşa ajunse să se gândească la Hector şi la cele ce-i spusese Hefaistos despre *Iliada* – despre celălalt viitor al său, al lui Ahile –, iar asta îi sui disperarea în gâtlej ca fierea. Întoarse calul spre

miazăzi şi bău din burduful de vin legat la oblânc.

– Şi n-o să cred niciodată că zeu-ăla schilod şi bărbos chiar avea căderea să ne căsătorească, bombăni Pentesilea dinapoia lui. A mâncat căcat cu polonicul.

– El este regele tuturor zeilor, replică Ahile obosit. Cine altul ar fi fost mai potrivit să ne sanctifice jurămintele de nuntă?

– N-are decât să mă sanctifice-n cur. De ce mergem către miazăzi prin răsărit? Ce-i într-acolo? De ce plecăm de pe câmpul de bătaie?

Ahile nu rosti nimic, până peste cincisprezece minute, când trase hăţurile, oprindu-şi calul.

– Vezi râul acesta, femeie?

– Sigur că-l văd. Crezi că-s oarbă? E amărâtul de Scamandros – prea vârtos să-l bei, prea rărit să-l ari – fratele lui Simois, cu care se uneşte peste câţiva kilometri mai sus.

– Aici, la râul acesta căruia noi îi spunem Scamandros şi căruia zeii îi spun sacrul Xantus, aici, potrivit lui Hefaistos, care l-a citat pe biograful meu, Homer, eu aş fi purtat *aristeia* mea măreaţă – lupta care m-ar fi făcut nemuritor chiar înainte să-l fi ucis pe Hector. Aici, femeie, m-aş fi luptat de unul singur cu întreaga oaste troiană – şi cu râul însuşi, ridicat şi umflat de zei! – şi aş fi strigat cerurilor „Muriţi, troienilor, muriţi!... pe toţi măcelări-vă-voi până la sfânta Troie!” Chiar acolo, femeie, vezi locul unde clocotesc undele peste pragurile acelea? Chiar acolo i-aş fi ucis ca un vârtej pe Tersilocus, Midon, Astiplus, Mnesus, Trasius, Enius şi Ofelestes. Iar după aceea paionii m-ar fi atacat din spate şi i-aş fi omorât şi pe ei. Şi apoi, dincolo de râu, pe malul troian, l-aş fi omorât pe ambidextrul Asteropaios, eu cu o singură lance din frasin de pe muntele Pelion, faţă de două lănci ale lui. Amândoi ne-am ratat aruncările, însă eu l-am hăcuit cu sabia, în vreme ce-ncerca să-mi smulgă suliţa din mal, ca s-arunce iarăşi...

Ahile se opri. Pentesilea descălecase şi dispăruse înapoia unui tufiş ca să urineze. Zgomotul vulgar pe care-l producea îl făcu să-şi dorească s-o ucidă pe amazoană atunci şi acolo şi să-i lase trupul pradă ciorilor negre cocoţate pe ramurile tufişului de lângă râu. Hrana zilnică de carne moartă a păsărilor hrăpăreţe dispăruse acum şi n-ar fi vrut să le lase dezamăgite.

Nu-i putea însă face rău amazoanei. Farmecul de iubire al Afroditei continua să acţioneze asupra lui, păstrându-i încolăcită

în măruntaie dragostea faţă de jigodia asta, la fel de dătătoare de greaţă ca şi un vârf din bronz de lance înfipt în maţe. *Unica ta speranţa este ca feromonii să dispară în timp,* spusese Hefaistos, când amândoi se îmbătaseră în acea ultimă noapte în peşteră, ridicând pocalele mari cu două toarte şi destăinuindu-se unul celuilalt aşa cum numai fraţii sau beţivii o pot face.

Când amazoana reîncălecă, Ahile deschise calea peste Scamandros, cu caii păşind cu grijă. În locurile cele mai adânci, apa nu le depăşea înălţimea genunchilor. Aheul se îndreptă către sud.

– Unde mergem? întrebă Pentesilea. De ce plecăm de-aici? Ce-ai de gând? Am şi eu vreun cuvânt de spus sau măreţul Ahile va decide-ntotdeauna orice fleac? Să nu crezi c-o să te urmez orbeşte, fiu al lui Peleus. S-ar putea să nu te-urmez deloc.

– Îl căutăm pe Patrocle, răspunse Ahile fără să se întoarcă în şa.

– Ce?

– Îl căutăm pe Patrocle.

– Pe prietenul tău? Prietenul tău poponar? Patrocle e mort. L-a omorât Atena. Ai văzut cu ochii tăi şi-ai zis-o tu însuţi. De-aia ai început războiul cu zeii.

– Hefaistos a spus că Patrocle este viu.

Mâna îi strângea mânerul spadei, cu încheieturile degetelor înălbite, dar nu trase arma.

– Nu l-a inclus în raza albastră, când i-a strâns pe toţi ceilalţi de pe pământ, şi nici când a trimis pentru întotdeauna Ilionul de aici. Patrocle este viu şi trăieşte undeva dincolo de mare, iar noi îl vom găsi. Asta va fi ţinta mea.

– Ce să-ţi zic, *a spus Hefaistos,* pufni amazoana. Acum orice a spus Hefaistos trebuie să fie adevărat? Nemernicu-ăla de pitic schilod nu te-ar putea minţi?

Ahile nu rosti nimic. Urma drumul vechi spre miazăzi din lungul coastei, drumul care fusese călcat de-a lungul veacurilor de mulţi cai crescuţi de troieni, iar recent fusese străbătut către miazănoapte de mulţi dintre aliaţii Troiei la uciderea cărora dăduse şi el o mână de ajutor.

– Şi Patrocle trăieşte undeva *dincolo de mare,* îl parodie Pentesilea. Pe numele lui Hades, cum vom trece peste mare, fiu al lui Peleus? Şi, de fapt, *care mare?*

– Vom găsi o corabie, rosti Ahile, fără să se întoarcă pentru a o

privi. Sau vom construi una.

Cineva pufni, fie amazoana, fie iapa ei. În mod evident, femeia încetase să-l mai urmeze – auzea doar copitele propriului său cal răsunând pe piatră – şi ridică glasul ca el s-o poată auzi.

– Ce mai suntem acum, nişte căcaţi de constructori de corăbii? *Tu* ştii cum să construieşti o corabie, ucigaşule-de-oameni-cu-pas-avântat? Mă-ndoiesc. Tu eşti bun să ai pas-avântat şi s-omori oameni – şi amazoane care-s de două ori mai bune decât tine –, nu să construieşti ceva. Pun pariu că n-ai construit nimic în toată viaţa ta deşartă… aşa-i? Aşa-i? Bătăturile alea pe care le văd sunt de la lănci şi cupe de vin, nu de la… fiu al lui Peleus! M-asculţi?

Ahile se îndepărtase cu cincisprezece metri. Nu privea îndărăt. Iapa albă şi uriaşă a Pentesileei stătea acolo unde o oprise ea, dar lovea cu o copită în pământ derutată, voind să se alăture armăsarului din faţă.

– Ahile, fir-ai al naibii! Să nu crezi c-o să vin după tine! Nu ştii nici măcar unde mergi, aşa-i? Recunoaşte!

Ahile continuă să călărească, cu ochii fixaţi pe linia înceţoşată a dealurilor de la orizont, în apropiere de mare, hăt, hăt, hăt departe spre miazăzi. Îl durea îngrozitor capul.

– Să nu crezi c-o să… blestema-te-ar zeii! zbieră Pentesilea în timp ce el şi armăsarul lui se îndepărtau încetişor, ajunşi acum la o sută de metri.

Nemernicul de fiu al lui Zeus nici nu privi înapoi.

Una dintre ciorile de pe tufa de lângă sacrul Xantus bătu din aripi şi se înălţă în văzduh, ocolind câmpul de bătălie pustiu; ochiul său ager observă că nu mai rămăsese nici măcar cenuşa rugurilor funerare – un loc unde de obicei găsea o bucăţică peste zi.

Pasărea zbură spre miazăzi. La o mie de metri înălţime, se roti deasupra celor doi cai şi doi oameni vii – singurele făpturi în viaţă de pe sol, cât putea zări cioara neagră în depărtare – şi, mereu optimistă, decise să-i urmeze.

Mult dedesubtul ei, calul alb şi călăreţul său rămaseră nemişcaţi, pe când calul negru şi călăreţul său mergeau spre miazăzi. Cioara privi şi auzi, însă ignoră zgomotele neplăcute pe care le făcea omul aflat mai în spate, când calul alb fu brusc îndemnat la galop pentru a-l ajunge pe celălalt.

Laolaltă, cu calul alb doar cu puţin mai în spate, cei doi cai şi

cei doi oameni merseră către miazăzi, urmând curba Mării Egee, iar cioara – plutind leneş şi cu uşurinţă pe curenţii termici puternici ai după-amiezii calde – îi urmă plină de speranţă.

89

Nouă zile după Căderea Ilionului:

Generalul Beh bin Adee conduse personal atacul împotriva Craterului Paris, utilizând naveta de coborâre drept centru de comandă, în timp ce trei sute dintre cei mai buni soldaţi ’veci ai săi din Centură se lăsară în rapel în oraşul-stup din gheaţa albastră, din şase avionete de luptă.

Generalul bin Adee nu se pronunţase în favoarea participării la bătălia aceasta de pe Pământ – recomandarea lui fusese să nu se declare pentru niciuna dintre tabere –, dar prim-integratorii deciseseră şi hotărârea lor fusese finală. Misiunea lui era de a o găsi şi distruge pe creatura Setebos. La momentul respectiv sfatul generalului fusese de a lansa de pe orbită bombe nucleare asupra catedralei din gheaţă albastră de deasupra Craterului Paris – explicând că era unicul mod de a se asigura că nimiceau creatura Setebos –, însă prim-integratorii îi respinseseră sfatul.

Milenionul Mep Ahoo condusese principala echipă de asalt. După ce zece echipe coborâseră pe funii şi-şi croiseră drum prin detonări prin suprafaţa exterioară a oraşului din gheaţă albastră, stabilind un perimetru defensiv şi confirmându-l prin canalul tactic de comunicaţii – creatura nu mai putea scăpa acum –, Mep Ahoo şi cei douăzeci şi cinci de soldaţi rocveci pe care şi-i alesese personal săriră din avioneta principală care plutea staţionar la trei mii de metri, activaseră repulsoarele în ultima secundă, folosiseră încărcături cumulative pentru a detona o gaură în acoperişul domului-catedrală din gheaţă albastră şi coborâseră înăuntru – cu cablurile de derulare rapidă ancorate de pitoane fixate chiar în gheaţă.

– Este gol, emise prin radio milenionul Mep Ahoo. Niciun Setebos.

Generalul bin Adee vedea şi singur asta pe imaginile retransmise de nanotransmiţătorii şi videocamerele din costumele celor douăzeci şi şase de soldaţi.

– Caroiere şi căutare, comandă el pe banda tactică primară.

Acum soseau rapoarte de la toate echipele de pe perimetru.

Gheaţa albastră în sine se descompunea – o lovitură de pumn putea colapsa peretele unui tunel. Tunelurile şi coridoarele începuseră deja să se năruie.

Echipa lui Mep Ahoo reveni la deplasarea pe repulsoare şi-şi desfăşură căutarea în caroiaj prin caverna centrală de deasupra craterului străvechii găuri negre. Porniră de sus – asigurându-se că nimic nu se ascundea în vreun balcon din gheaţă albastră sau în crăpăturile de sus –, dar în scurt timp planară jos peste fumarole şi cuiburile secundare abandonate.

– Cuibul principal a colapsat, raportă Mep Ahoo pe canalul tactic comun. A căzut în craterul vechi al găurii negre. Trimit imagini.

– Le vedem, răspunse generalul Beh bin Adee. Există vreo posibilitate ca făptura Setebos să poată fi ea însăşi în craterul găurii negre?

– Nu, domnule. În clipa de faţă investigăm craterul cu radar profund şi ajungem până la magmă. Nu există răsuflători sau caverne laterale. Cred c-a plecat, domnule.

Glasul lui Cho Li se auzi pe banda comună:

– Confirmă teoria noastră că evenimentul cuantic de acum patru zile a fost deschiderea unei Găuri Brane finale chiar în catedrala din gheaţă albastră.

– Să verificăm, spuse generalul Beh bin Adee.

Pe fasciculul îngust de comandă tactică, trimise spre Mep Ahoo: *Verifică toate cuiburile. Am înţeles, domnule.*

Şase rocveci din echipa primară de asalt a lui Mep Ahoo verificară ruinele colapsate ale cuibului central al lui Setebos, apoi se răspândiră în evantai, plutind pe repulsoare deasupra podelei catedralei care se prăbuşea, pentru a cerceta fumarolele aflate în stare de dezintegrare şi cuiburile înmuiate.

Un strigăt răsună brusc de la una dintre echipele de pe perimetru care tocmai intrase în domul central.

– Aici este scris ceva, domnule.

Şase soldaţi, printre care milenionul Mep Ahoo, se îndreptară către punctul aflat sus pe peretele sudic al domului. Acolo exista o terasă prin care coridorul cel mai larg pătrundea în dom, iar în perete, unde coridorul se lăţea în aşa-zisa catedrală, ceva sau cineva scrisese în gheaţa albastră, folosindu-se aparent de unghii sau gheare: *Socoate, Tăcerea soseşte. Maica lui chibzuieşte că Tăcerea zidit-a atâtea câte sunt, iar Setebos doar le strică, dar*

Dânsul chibzuieşte altfel. Acel ce le-a făcut firave-a vrut să fie-aşa, ca Dânsul să le poată strica. Dar socoate, de ce atunci iaşte Setebos de-aicea zădărât să fugă? Socoate, poate Puterea fi zădărâtă vreodată să fugă de Slăbiciune? Socoate, iaşte Dânsul în adevăr singurul Unic? Tăcerea soseşte.

– Caliban, rosti prim-integratorul Asteague/Che din *Regina Mab,* aflată pe noua ei orbită geosincronă.

– Toate tunelurile şi cavernele au fost cercetate şi găsite pustii, sosi raportul unui centurion pe canalul tactic comun.

– Foarte bine, spuse generalul Beh bin Adee. Pregătiţi-vă să folosiţi încărcăturile cu termită pentru a topi complexul din gheaţă albastră până la ruinele originare ale Craterului Paris. Asiguraţi-vă să nu fie avariată niciuna dintre structurile iniţiale. Ele vor fi cercetate în continuare.

Aici este ceva, anunţă Mep Ahoo pe fasciculul îngust tactic. Imaginile care sosiră în monitoarele din naveta de coborâre arătau proiectoarele de piept ale soldaţilor îndreptate spre un cuib fumarola răsturnat. Toate ouăle din cuibul acela se deschiseseră sau colapsaseră către interior… cu o excepţie. Milenionul coborî, se ghemui lângă ou, puse pe el mâinile sale în mănuşi negre, apoi îşi lipi capul de găoace şi ascultă.

Domnule, raportă Mep Ahoo, *cred că înăuntru se află ceva încă viu. Ordine?*

Standby, lătră generalul Beh bin Adee. Pe fasciculul său îngust spre *Regina Mab,* întrebă: *Ordine?*

– Standby, rosti ofiţerul de punte vorbind în numele prim-integratorilor.

În cele din urmă prim-integratorul Asteague/Che se făcu auzit în mod direct:

– Care este recomandarea ta, generale?

– Să-l ardem. Să ardem totul de aici… de două ori.

– Mulţumesc, generale. O secundă, te rog.

Urmă tăcere, întreruptă doar de uşoare urme de paraziţi. Bin Adee putea auzi răsuflările celor trei sute zece soldaţi ai săi în microfoanele lor din costume.

– Dorim colectarea oului, spuse finalmente prim-integratorul Asteague/Che. Dacă este fezabil, folosiţi un cub de stază. Avioneta 9 să-l transporte pe orbită. Milenionul Mep Ahoo să însoţească oul în avioneta 9. Vom utiliza *Regina Mab* ca laborator de carantină. *Mab* s-a debarasat de toate armele şi materialele

fisionabile… crucişătoarele de atac stealth vor monitoriza studierea oului.

Generalul Beh bin Adee tăcu câteva clipe, apoi spuse:

– Am înţeles.

Deschise fasciculul îngust spre milenionul Mep Ahoo şi retransmise ordinele. Echipa din catedrala albastră avea deja pregătit un cub de stază.

Suntem siguri în această privinţă, domnule? emise Mep Ahoo. *De la Ada şi supravieţuitorii din Ardis ştim de ce era capabil copilul Setebos al lor. Până şi oul neclocit deţine o putere. Mă îndoiesc că Setebos ar fi lăsat în urmă în mod accidental un ou viabil.*

– Implementaţi ordinele, rosti generalul Beh bin Adee pe banda tactică comună.

După aceea deschise fasciculul său îngust privat către Mep Ahoo şi emise: *Şi multă baftă, fiule.*

90

Şase luni după Căderea Ilionului, în a noua zi a lunii Av:

Daeman se afla la conducerea raidului asupra Ierusalimului. Fusese plănuit cu atenţie.

O sută de oameni de stil-vechi complet funcţionali faxară liber în aceeaşi secundă, sosind cu trei minute înaintea celor patru avionete moravece care transportau alţi o sută de voluntari din Ardis şi alte comunităţi de supravieţuitori. Soldaţii moraveci îşi oferiseră serviciile pentru acest raid cu luni în urmă, dar Daeman jurase cu un an înainte că el îi va elibera pe oamenii de stil-vechi întemniţaţi în raza albastră din Ierusalim – toţi prietenii evrei şi rudele lui Savi – şi continua să considere că era o responsabilitate a oamenilor. Acceptase totuşi împrumutul pe termen lung de costume de luptă, repulsoare, raniţe, armuri de impact şi arme energetice. Cei o sută de bărbaţi şi femei din avionete – pilotate de moraveci care altfel nu aveau să se alăture luptei – aduceau armele prea grele pentru a fi transportate în faxare liberă.

Daeman şi echipa sa – oameni şi moraveci deopotrivă – avuseseră nevoie de peste trei săptămâni pentru a verifica şi reverifica toate coordonatele GPS specifice ale străzilor din Oraşul Vechi, uliţelor, pieţelor şi răspântiilor, până la distanţe de

centimetri, pentru a plănui suta de zone de sosire ale celor care faxau liber şi locurile destinate aterizării avionetelor.

Aşteptară până în august, la sărbătoarea evreiască din a noua zi a lumi Av. Daeman şi voluntarii lui faxară liber la zece minute după apus, când raza albastră avea intensitate maximă.

Potrivit operaţiilor de supraveghere şi recunoaştere aeriană ale *Reginei Mab,* Ierusalimul era unic printre celelalte locuri de pe Pământ prin faptul că era locuit atât de voynicşi, cât şi de *calibani.* În Oraşul Vechi, ţinta lor din seara aceasta, voynicşii ocupau străzile aflate la nord şi nord-vest de Muntele Templului, în zone aproximativ echivalente cu vechile cartiere musulman şi creştin, iar *calibanii* umpleau străduţele înguste şi clădirile din sud-vestul Domului Stâncii şi Moscheii Al-Aksa din zonele numite cândva cartierul evreiesc şi cartierul armean.

Din imaginile de recunoaştere – inclusiv radarul profund –, se estimase că în Ierusalim existau laolaltă douăzeci de mii de voynicşi şi *calibani.*

– O sută la unu, spusese Greogi strângând din umeri. Am avut parte şi de rapoarte de forţe mai proaste.

Se faxară aproape silenţios, stârnind doar un curent slab în aer. Daeman şi echipa lui apărură în piaţa îngustă din faţa lui Kotel… Zidul Plângerii. Lumina era încă destulă pentru a vedea, dar Daeman îşi folosea imagistica termică şi radarul profund, pe lângă ochi, pentru a găsi ţinte. Aprecie că numai în piaţă şi pe zidurile şi acoperişurile aflate imediat în vestul ei erau tolăniţi, întinşi, în picioare şi înghesuiţi aproximativ cinci sute de *calibani.* În câteva secunde toţi cei zece comandanţi de grupe raportară sosirea prin intercomurile din costumele de luptă.

– Foc de voie, ordonă el.

Armele energetice fuseseră programate să distrugă doar ţesuturi vii – *calibani* sau voynicşi –, nu şi clădiri. Pe măsură ce ţintea şi trăgea, privind cum se prăbuşeau sau explodau în mii de fragmente de carne *calibanii* cu gheare lungi care alergau şi săreau, Daeman se simţi mulţumit pentru programarea respectivă. Nu doreau să nimicească aşezarea aceasta pentru a o salva.

Oraşul Vechi din Ierusalim deveni un maelstrom de fulgere de energie albastră, urlete de *calibani,* apeluri strigate prin radio şi carne plesnită.

Echipa lui ucisese toate ţintele pe care le putuse zări, când

Daeman văzu pe cronometrul vizorului că era momentul sosirii avionetelor. Îşi declanşă raniţa repulsoare, se înălţă la nivelul Muntelui Templului – era singur, nu trebuia ca văzduhul să fie plin de oameni – şi privi cum primele două avionete apărură, aterizară, îşi debarcară oamenii şi încărcătura, apoi decolară. După treizeci de secunde sosiseră şi ultimele două avionete, iar bărbaţii şi femeile în costume de luptă se revărsau peste pietrele Muntelui, purtându-şi armele grele pe tripoduri şi blocajele repulsoare. Cele două avionete dispărură.

– Muntele Templului este asigurat, anunţă Daeman prin radio către toţi conducătorii de grupe. Puteţi zbura când sunteţi gata. Staţi în afara liniilor de foc prestabilite de la Munte.

– Daeman? vorbi Elian de la poziţia sa de deasupra lui Bab al-Nazir, în vechiul cartier musulman. Văd mase de voynicşi care vin pe Drumul Crucii şi grupuri de *calibani* care se îndreaptă spre voi din est, pe Drumul lui David.

– Mulţumesc. Ocupaţi-vă de ei pe măsură ce sosesc. Armele mari pot deschide foc de…

Daeman fu asurzit de focul armelor grele de pe Munte, imediat sub picioarele sale. Toţi oamenii de pe zidurile şi acoperişurile de acolo trăgeau în toate direcţiile către formele cenuşii şi verzi care înaintau. Sub raza verticală albastră şi miile de fulgere albastre ale armelor energetice, întregul Ierusalim Vechi era scăldat într-o strălucire azurie de arc de sudură. Filtrele ochelarilor din costumul de luptă al bărbatului intrară în acţiune, reducând nivelul de luminozitate.

– Toate grupele, foc de voie, raportaţi orice străpungeri în sectoarele voastre, spuse Daeman.

Se înclină pe repulsoarele raniţei de zbor şi lunecă prin văzduh spre nord-est, acolo unde clădirea mai înaltă şi mai modernă a razei albastre se ridica imediat înapoia Domului Stâncii. Descoperi cu interes că inima îi bubuia atât de sălbatic, încât trebuia să se concentreze pentru a nu intra în hiperventilaţie. Repetaseră acţiunile acestea de cinci sute de ori în ultimele două luni, faxând liber în duplicatul Ierusalimului pe care moravecii îi ajutaseră să-l construiască nu departe de Ardis. Nimic însă nu l-ar fi putut pregăti pe Daeman pentru o luptă de asemenea dimensiuni, cu aceste arme, în acest oraş al oraşelor.

Hannah şi grupa ei de zece oameni îl aşteptau când sosi la uşa sigilată a clădirii razei. Daeman ateriză, îi salută din cap pe

Laman, Kaman şi Greogi, care erau alături de Hannah în amurgul blând şi spuse:

– Haideţi s-o facem.

Lucrând iute cu mâna sa stângă teafără, Laman fixă încărcătura de plastic exploziv. Cei doisprezece oameni se adăpostiră după colţul clădirii din aliaj metalic, după care explozia aruncă uşa în aer.

Interiorul nu era cu mult mai mare decât dormitorul lui Daeman din Ardis, iar comenzile erau – slavă oricărui Domn ar fi existat pe undeva – aproape aşa cum le bănuise din examinarea tuturor datelor partajate disponibile în vitrina de cristal din Taj Moira.

Hannah făcu treaba propriu-zisă; degetele ei îndemânatice zburară peste tastatura virtuală, introducând codurile din şapte cifre de câte ori îi erau cerute de IA primitivă a clădirii.

Pe neaşteptate un zumzet profund – majoritar subsonic – le clănţăni dinţii şi le vibră oasele. Displayurile de pe peretele IA licăriră verde, apoi muriră.

– Toată lumea, afară, rosti Daeman.

El ieşi ultimul din antecamera clădirii razei şi o făcu la timp – după o secundă, antecamera, peretele metalic şi întreaga latură a clădirii se pliară de două ori în sine şi dispărură, devenind un dreptunghi negru.

Daeman, Hannah şi ceilalţi se retraseră chiar pe pietrele Muntelui Templului şi priviră raza albastră care coborî din înalturi, cu zumzetul sporind în profunzime – dureros – pe măsură ce dispărea. Daeman se pomeni închizând ochii şi încleştând mâinile în pumni, simţind subsonicele cum îi dispăreau prin abdomen şi testicule, dar şi prin oase şi dinţi. După aceea sunetele joase încetară.

Îşi coborî gluga costumului de luptă, fără să fi decuplat căştile şi microfonul şi-i vorbi lui Hannah:

– Perimetru defensiv aici. Cheamă avionetele imediat ce iese prima persoană.

Femeia aprobă şi se alătură celorlalţi, care trăgeau de pe înălţimile Muntelui Templului.

Într-un moment al pregătirilor pentru noaptea aceasta, cineva – poate să fi fost Ada – glumise că ar fi fost politicos ca Daeman şi ceilalţi participanţi la raid să fi memorat feţele şi numele tuturor celor 9 113 bărbaţi şi femei capturaţi în raza albastră cu

paisprezece secole în urmă. Toţi râseseră, însă Daeman ştiuse că ar fi fost posibil din punct de vedere teoretic; vitrina de cristal din Taj Moira îi oferise lui Harman mare parte din datele acelea.

Aşa se face că în ultimele cinci luni de când deciseseră cum şi când să întreprindă raidul, Daeman *consultase* imaginile şi numele acelea stocate. Nu le memorase pe toate 9 113 – ca toţi supravieţuitorii, fusese mult prea ocupat pentru aşa ceva –, dar nu fu surprins când îi recunoscu pe primul bărbat şi femeie care ieşiră împleticindu-se prin uşa dreptunghiului negru din reasamblatorul fasciculului de neutrino-tahioni.

– Petra, rosti el. Pinchas. Bine aţi revenit.

Prinse bărbatul subţirel şi femeia înainte să poată cădea. Daeman avu timp să observe că toţi cei care ieşeau prin uşa neagră, doi câte doi, ca animalele din Arca lui Noe, păreau mai degrabă ameţiţi, decât prudenţi.

Femeia cu părul negru numită Petra – Daeman ştia că era o prietenă a lui Savi – se uită în jur cu o privire parcă drogată şi întrebă:

– Cât a trecut?

– Prea mult, răspunse Daeman. Pe aici. Spre nava aceea, te rog.

Prima avionetă aterizase, aducând alţi treizeci de oameni de stil-vechi, a căror misiune era doar de a însoţi şi ajuta la încărcarea şirurilor lungi de oameni care reveniseră. Daeman se uită cum Stefe se apropie şi-i conduse pe Petra şi Pinchas peste pietrele străvechi, la rampa avionetei.

Daeman îi salută pe toţi cei care coborâră pe rampă din clădirea razei, recunoscându-i pe mulţi din vedere – al treilea fu bărbatul Graf, partenera lui, care se numea tot Hannah, unul dintre prietenii lui Savi, pe nume Stephen, Abe, Kile, Sarah, Caleb, William… Îi salută pe toţi după nume şi-i ajută cei câţiva paşi către ceilalţi care-i aşteptau să-i conducă la avionete.

Voynicşii şi *calibanii* continuară să atace. Oamenii continuară să-i omoare. În repetiţii, avuseseră nevoie de peste patruzeci şi cinci de minute – într-o seară bună – pentru a încărca 9 113 oameni în avionete, chiar considerând un interval de numai câteva clipe între încărcarea şi plecarea unei avionete şi sosirea următoarei –, dar în seara aceasta, în condiţii de atac, reuşiră s-o facă în treizeci şi trei de minute.

– Perfect! anunţă Daeman pe toate canalele. Toată lumea

părăseşte Muntele Templului.

Echipele cu arme grele îşi încărcară echipamentul în ultimele două avionete, care pluteau staţionar lângă marginea estică a Muntelui. Apoi avionetele acelea plecară – urmându-le spre vest pe zecile anterioare – şi rămaseră doar Daeman şi grupele sale iniţiale.

– Trei-patru mii de voynicşi vin dinspre Biserica Sfântului Mormânt, anunţă Elian.

Daeman îşi puse gluga şi-şi muşcă buza. Fără armele grele, ar fi fost mai greu să ucidă creaturile acelea.

– În regulă, rosti el pe canalul de comandă. Sunt Daeman. Faxaţi de aici... acum! Comandanţii de grupe, raportaţi când v-au plecat toţi oamenii.

Greogi anunţă că grupa lui plecase şi faxă.

Edide anunţă şi faxă de la poziţia ei de pe strada Bab al-Hadid.

Boman raportă că grupa lui faxase de pe poziţia sa de pe Bab al-Ghawanima, apoi Boman dispăru.

Loes raportă de lângă Poarta Leilor şi plecă.

Elle raportă de la Poarta Grădinii şi faxă.

Kaman anunţă că grupa sa faxase cu succes – Daeman considera că lui Kaman îi plăceau cam prea mult acţiunile acestea milităreşti –, după care ceru permisiunea, redundant, să faxeze acasă.

– Şterge-o de-aici, îi transmise Daeman.

Oko raportă că grupa ei plecase şi o urmă. Caul raportă de sub Moscheea Al-Aksa şi dispăru. Elian raportă, grupa faxă liber acasă, după aceea el faxă de asemenea.

Daeman îşi adună grupa, inclusiv pe Hannah, şi-i urmări, dispărând unul câte unul, din umbrele ce sporeau în Piaţa Zidului de Apus.

Ştia că toţi plecaseră acum, că clădirea razei fusese golită, totuşi trebuia să verifice.

Tastând cu degetul mijlociu comenzile din palmă pentru raniţa repulsoare, bărbatul decolă, descrise un cerc în jurul clădirii razei, privi prin uşa deschisă în pustietatea dinăuntru, ocoli Domul Stâncii părăsit şi piaţa goală, după care zbură în cercuri mai largi şi mai joase, verificând toate punctele din cele patru cartiere din Oraşul Vechi în care grupele sale asiguraseră perimetrul defensiv, fără să piardă un singur om înaintea atacurilor voynicşilor şi *calibanilor.*

Ştia că ar fi trebuit să plece – voynicşii şi *calibanii* năvăleau prin străduţele vechi şi înguste aidoma apei într-un vapor ciuruit –, dar în acelaşi timp ştia de ce rămânea.

Piatra aruncată fu cât pe-aici să-l decapiteze. Îl salvă radarul costumului de luptă – detectă obiectul aruncat, invizibil în penumbrele amurgului, şi preluă pe control prioritar comenzile raniţei, rostogolindu-l pe Daeman peste cap şi redresându-l la câţiva metri deasupra pardoselii Muntelui Templului.

Ateriză, îşi activă integral armura de impact şi ridică puşca energetică. Toate simţurile costumului şi toate simţurile sale omeneşti îi spuseră că forma mare, nu tocmai umană, care stătea în uşa neagră a Domului Stâncii nu era un simplu *caliban.*

– Daemannnnnn, gemu creatura.

Daeman se apropie, cu arma ridicată, ignorând imperativul de deschidere a focului din partea sistemului de ţintire al costumului, străduindu-se să-şi controleze respiraţia şi gândurile.

– Daemannnnn, suspină forma amfibie uriaşă din pragul uşii. Socoate, chiar aşa, deşi-ai voi ca Dânsul să se-nşele, lui Caliban acesta care-atât trudeşte şi-ndură, dori-ai tu să-i faci rău?

– Doresc să-l *omor!* urlă bărbatul.

Tot corpul îi tremura de furie veche. Auzea fojgăielile şi zgrepţănările miilor de voynicşi şi *calibani* care înaintau, mişunând ca un roi, sub Munte.

– Vino şi luptă, Caliban!

Umbra râse.

– Socoate, omul nutreşte nădejdea că răul trebuie uneori să se vindece, la fel cum pier negii şi bubele-s tămăduite cu mâl, aşşşa-i?

– Vino şi luptă-te cu mine, Caliban.

– Socoate, lăsa-va el arma-i micuţă şi-l va-nfrunta pe ucenicul Dânsului în luptă dreaptă, mână şi gheară-mpotrivă la mână şi gheară?

Daeman şovăi. Ştia că nu va exista o luptă dreaptă. În zece secunde o mie de voynicşi şi *calibani* aveau să fie aici, sus pe Muntele Templului. Auzea deja tropăituri şi zăngănituri în Piaţa Zidului de Apus şi pe trepte. Ridică puşca, comută pe ochire automată şi auzi în căşti tonul de confirmare al ţintei.

– Socoate, Daemannnnnn nu va trage, nuu, gemu Caliban în umbrele uşii Muntelui Templului. El îi iubeşte prea mult pe Caliban şi pe stăpânul său Setebos ca duşmani pentru a trage…

O! O!… s-a lăsat cortina peste lume, aşşşa-i? Nuuu? Daeman trebuie s-adaste pentru altă zi ca vântul să mâne colbul colonadei, să-nfrunte lăcaşul morţii care s-a urnit şi…

Daeman trase. Trase încă o dată.

Voynicşi săriră pe zidurile Muntelui Templului în faţa sa. *Calibani* urcară în goană treptele Muntelui Templului înapoia sa. În Ierusalim era acum întuneric, dispăruse până şi strălucirea razei albastre – permanentă vreme de o mie patru sute douăzeci şi unu de ani. Monştrii stăpâneau iarăşi oraşul.

Daeman nu trebuia să privească prin ocularul termic al puştii ca să ştie că ratase – Caliban se teleportase cuantic. Trebuia să înfrunte creatura din nou, în altă zi ori noapte, într-o situaţie mult mai puţin avantajoasă pentru el decât cea de azi.

În mod ciudat, în taină, în inima inimii sale, Daeman era încântat la gândul acela.

Voynicşi şi *calibani* deopotrivă săriră spre el peste pietrele antice ale Muntelui Templului.

Cu o secundă înainte ca ghearele lor să-l poată ajunge, Daeman faxă liber acasă, la Ardis.

91

Şapte luni şi jumătate după Căderea Ilionului:

Alis şi Ulise – prietenii lui îi spuneau Sam – le ziseseră părinţilor lor că mergeau la cinematograful drive-in Lakeshore, ca să vadă un program de două filme, *Să ucizi o pasăre cântătoare* şi *Dr. No.* Era octombrie şi Lakeshore rămăsese unicul cinematograf drive-in deschis, întrucât avea la standuri radiatoare portabile pentru interiorul automobilelor şi difuzoare, şi de obicei, sau cel puţin în ultimele patru luni de când Sam îşi luase permisul auto, fusese îndeajuns pentru pasiunea lor, dar în seara aceasta, în seara aceasta specială, ei merseră cu maşina prin lanurile de porumb care aştepta să fie cules spre un loc privat, de la capătul unui drumeag lung.

– Şi dacă mami şi tati mă-ntreabă despre subiectul filmelor? întrebă Alis.

Purta bluza albă obişnuită, puloverul cafeniu aruncat neglijent peste umeri, fusta neagră, ciorapii lungi cu jartiere şi pantofii destul de oficiali pentru o întâlnire de mers la cinema. Avea părul strâns la spate în coadă de cal.

– Doar ştii cartea *Să ucizi o pasăre cântătoare,* nu? Spune-le pur şi simplu că Gregory Peck este grozav în rolul lui Atticus Finch.

– *El* este Atticus Finch?

– Păi cine altul ar putea fi? zise Sam. Negrul?

– Şi celălalt film?

– Este un film cu spioni despre-un englezoi… James Bond mi se pare că-l cheamă. Preşedintelui i-a plăcut cartea după care s-a făcut filmul. Spune-i lui taică-tău că a fost foarte captivant, plin de-mpuşcături şi chestii de-astea.

Sam opri Chevroletul tatălui său, model Bel Air 1957, la capătul drumeagului, dincolo de ruine, de unde se vedea lacul. Trecuseră pe lângă cinematograful drive-in Lakeshore şi ocoliseră lacul mare de la care îşi trăgea numele. Departe, peste apă, Sam putea să distingă dreptunghiul alb şi mic al ecranului cinematografului, iar dincolo de el, strălucirea luminilor orăşelului lor pe cerul jos de octombrie, iar şi mai departe strălucirea şi mai puternică a oraşului adevărat la care taţii lor făceau zilnic naveta. Cândva demult, probabil pe vremea crizei din anii 1930, la capătul acestui drumeag existase o fermă, însă acum casa dispăruse – rămăseseră numai temeliile năpădite de buruieni şi şirurile de copaci care marcau drumul de acces către clădire. Arborii se scuturau de frunze. Pe măsură ce se apropiau de Halloween, se făcea tot mai frig.

– Nu poţi să laşi motorul deschis? întrebă Alis.

– Ba cum să nu.

Sam porni iarăşi motorul.

Începură să se sărute aproape imediat. Sam o trase pe fată spre el, îşi puse palma stângă pe sânul ei drept şi în câteva secunde gurile le erau calde, deschise şi umede, iar limbile ocupate. Descoperiseră plăcerea aceasta abia în cursul verii.

El moşmondi cu nasturii bluzei fetei. Erau prea mici şi se desfăceau invers. Ea lăsă să-i cadă puloverul de pe umeri şi-l ajută cu nasturele cel mai buclucaş, cel de sub guleraşul moale şi cu colţuri rotunjite.

– Ai văzut discursul preşedintelui din seara asta de la televizor?

Sam nu dorea să discute despre preşedinte. Lăsând încheiaţi nasturii cei mai de jos ai bluzei lui Alis, respirând repede, îşi strecură mâna în interiorul bluzei ei largi şi-i cuprinse sânul din sutienul mic şi destul de rigid.

– L-ai văzut? întrebă Alis.
– Da. Ne-am uitat toţi.
– Crezi c-o să-nceapă războiul?
– Noo, spuse Sam.
O sărută din nou, încercând s-o readucă la pasiunea iniţială, dar limba ei se ascunsese.
Când se descleştară doar atât cât ea să-şi scoată poalele bluzei din fustă şi să le lase să-i cadă în spate – trupul şi sutienul i se zăreau albicioase în lumina slab reflectată dinspre cer şi în strălucirea gălbuie a radioului şi cadranelor de pe bord –, Alis zise:
– Tata spunea c-ar putea să-nsemne război.
– Nu-i decât o porcărie de *carantină,* spuse Sam cu ambele braţe în jurul ei, cu degetele bâjbâind prin copcile încă stranii pentru el ale sutienului. Nu-nseamnă că noi *invadăm* Cuba sau altceva.
Nu reuşea deloc să desfacă blestemăţia aia.
Alis surâse în lumina slabă, îşi duse mâinile în spate şi sutienul căzu liber în mod miraculos.
Sam începu să-i dezmierde şi sărute sânii. Erau încă fragezi – mai mari şi mai fermi decât muguraşii unei adolescente, totuşi nu pe deplin formaţi. Areolele erau la fel de tumescente ca sfârcurile; Sam văzu asta în lumina de la cadranul radioului, apoi îşi coborî chipul congestionat, pentru a mozoli şi suge din nou.
– Uşor, uşor! spuse Alis. Nu aşa brutal. Întotdeauna eşti foarte brutal.
– Iartă-mă, zise Sam.
Reîncepu s-o sărute. De data asta buzele ei erau calde, limba era prezentă… şi animată. Se simţi tot mai excitat, pe măsură ce o împinse pe fată spre portiera Chevroletului. Locurile din faţă erau mai largi, mai adânci şi mai moi decât divanul din salonul lor de acasă. El trebuia să se strecoare pe sub volanul uriaş şi s-o facă cu multă atenţie – nici chiar aici, la capătul drumeagului cunoscut ca Miller's Lane, nu dorea să apese accidental pe claxon.
Întins pe jumătate peste ea, cu erecţia lipită de piciorul stâng al fetei, cu mâinile ocupate de sânii ei şi cu limba căutându-i incitată limba, Sam deveni atât de aţâţat, încât aproape că ejaculă în prima clipă când ea îşi puse degetele lungi pe coapsa pantalonilor lui reiaţi.

– Şi dacă ruşii atacă *totuşi?* şopti Alis, când el îşi ridică faţa pentru o secundă ca să răsufle.

În automobil era al naibii de cald. Cu mâna stângă, Sam răsuci cheia în contact.

– Termină, îi spuse.

Ştia ce făcea Alis. Ea alesese direcţia şi versiunea. Dorea ca el să se întrebe care putea fi. El voia doar să aprecieze ce gândea şi ce simţea băiatul-Sam.

– Au! zise Alis.

O împinsese atât de mult înapoi, încât mânerul mare al portierei îi intrase în omoplat. Sam îşi cobora faţa spre ea pentru alte săruturi, când fata şopti:

– Vrei să trecem pe bancheta din spate?

Sam abia dacă mai putea respira. În ultimele săptămâni întrebarea aceea fusese semnalul lor pentru chestiile serioase – nu numai să ajungă la intrare, ceea ce făcuse deja de câteva ori cu Alis, ci să meargă până la capăt, ceva de care ei se apropiaseră de două ori.

Alis ieşi pe portiera ei – îmbrăcându-şi pudică bluza, totuşi fără s-o încheie, observă el – şi Sam pe portiera şoferului. Plafoniera se aprinse până ce închiseră şi asigurară ambele portiere din spate. Sam coborî puţin geamul din partea sa, ca să intre niţel aer – continua să pară că avea o problemă cu respiratul normal – şi ca să poată auzi orice maşină care s-ar fi apropiat pe Miller’s Lane, în cazul în care se întâmpla ca Barney să vină aici în vechea lui maşină alb-negru de poliţie rămasă de dinainte de război.

Trebuiau să reînceapă totul, dar după câteva momente, el avea cămaşa deschisă, astfel ca să-i poată simţi sânii pe pieptul lui, iar Alis se întinsese pe bancheta lată, cu el jumătate deasupra, jumătate căzând, picioarele fetei parţial ridicate şi ale lui îndoite în chip ciudat, deoarece amândoi erau mai înalţi decât lăţimea banchetei.

Sam îşi strecură mâna dreaptă în sus pe piciorul ei şi simţi cum răsuflarea caldă a lui Alis se precipită pe obrazul lui, când se opri s-o sărute. Purta ciorapi lungi. Sam nu atinsese în viaţa lui ceva mai moale. Pipăi jartiera de care erau prinşi ciorapii din nailon…

– Haide, măi, spuse Ulise, râzând şi vorbind prin băiat fără să vrea. Ăsta trebuie să fie un anacronism.

Alis îi zâmbi şi el văzu femeia reală prin pupilele dilatate ale

fetei.

– Nu este, şopti ea, oferindu-i acum toată lungimea limbii şi coborându-şi mâna, frecându-i erecţia prin catifeaua reiată uşor umezită. Pe cuvânt, îi spuse, fără să se oprească din masare. Se numeşte portjartier şi asta poartă ea. Dresul încă n-a fost inventat.

– Taci, zise Sam, închizând ochii când o sărută şi-şi apăsă partea inferioară a trupului de palma ei jucăuşă. Taci, te rog.

Nu putea să scoată clama metalică din jurul bumbului rotund de prindere care ţinea banda elastică din partea de sus a ciorapului, despre care ulterior ea îi spuse că se numea „jartieră” – pur şi simplu, nu se clintea. Sam îşi mişca întruna degetele între picioarele ei – unde ţesătura era umedă, era sigur c-o putea simţi înfierbântându-se pentru el – şi porcăria aia blestemată de portjartier.

Alis chicoti.

– Îl pot scoate cu totul, îi murmură.

Când o făcu, Sam îşi dădu seama că aveau nevoie de mai mult spaţiu. Deschise portiera din spate din dreptul lui… lumina îi orbi…

– Sam!

El ridică mâna şi stinse plafoniera. Pentru un minut niciunul nu se clinti, două căprioare orbite în lumina farurilor, însă când Sam putu să audă vântul prin frunzele de la sfârşitul toamnei peste bubuiturile propriei sale inimi, se aplecă iarăşi peste fată.

Distragerea aceea îl oprise să ejaculeze prea repede. Îi gustă buzele, îşi coborî faţa spre sânii ei şi-i linse uşor. Alis îi trase capul mai aproape. Mâna ei coborî mai mult, îi desfăcu cu gesturi experte cureaua, descheie nasturele de sus şi trase fermoarul în jos prea iute pentru tihna lui.

Scăpă neatins şi pulsând.

– Sam? şopti fata, când el se ridică deasupra trupului ei.

Ciorapii şi chiloţii îi erau mototoliţi sub genunchiul lui. Sam aproape că icni când îi ridică fusta mai sus.

– Ce-i?

– Ai adus… ştii tu… o chestie…

– Dă-o-n pizda mă-sii *pe-aia!* izbucni el prin vocea băiatului, fără măcar să se mai prefacă.

Ea chicoti, dar Sam îi opri sunetele printr-un sărut cu gura deschisă. Inima îi ameninţa să-i iasă prin coaste, când îşi

schimbă centrul de greutate şi Alis depărta picioarele. El zări o imagine fugară a fustei ei negre ridicate până la sânii dezgoliţi, a coapselor albe, a smocului, mai degrabă vertical decât triunghiular, negru dintre coapse…

– Uşor, şopti Alis întinzându-se şi găsindu-l.

Îi cuprinse scrotul cu un gest cunoscător, mişcă mâna în sus pe toată lungimea penisului, prinse glandul cu vârfurile degetelor.

– Uşor, Odiseu, toarse ea.

– Eu sunt… Nimeni, şopti el printre gâfâieli.

Ea îl poziţionă. Lichidul pre-seminal din vârful penisului umezi coapsele fetei când îl manevră în unghiul optim. Sam putea simţi văpaia revărsându-se din ea.

Alis îl strânse – îndeajuns de puternic pentru a-l face să icnească, totuşi nu îndeajuns de puternic pentru a-l face pe adolescentul de şaisprezece ani să ejaculeze.

– Cum poţi spune asta, îi murmură în gură, când *asta* dovedeşte altceva?

Alis lipi capul tumescent al penisului de labiile ei umede şi strânse, apoi ridică palma pe obrazul lui. Sam simţi izul aţâţării fetei pe propriile ei degete şi asta fu cât pe-aici să-l facă să-şi dea drumul. Şovăi o secundă perfectă, înainte de a continua.

Fulgerul sosi chiar de deasupra maşinii, dinapoia ecranului cinematografului drive-in, şi nu era mai luminos decât o mie de sori, ci era mai luminos decât zece mii de sori. Transformă totul din întunericul înmiresmat într-un negativ fotografic – totul în negru-negru şi alb pur. Nu se auzi niciun sunet, nu încă.

– Cred că *glumeşti,* spuse el încordat deasupra lui Alis, ca şi cum ar fi făcut flotări, atingând-o acum doar cu vârful erecţiei.

– Oraşul e la şaizeci de kilometri depărtare, şopti fata trăgându-l în jos, încercând să-l tragă. Mai avem mult timp până ce unda de şoc ajunge aici. *Mult* timp.

Îi dădu gura şi-şi puse ferm mâinile pe spatele şi fesele lui, trăgându-l mai aproape.

El se gândi dacă să i se împotrivească. De ce ar fi făcut-o? Băiatul-Sam era atât de excitat, încât două-trei împingeri în pizda virgină şi perfectă a iubitei sale ar fi fost probabil tot ce ar fi reuşit oricum înainte de a erupe. Unda de şoc incineratoare şi orgasmele lor adolescentine ar fi sosit probabil în aceeaşi clipită. Ceea ce, înţelese el, era aproape cu certitudine exact aşa cum plănuise iubita lui nemuritoare.

Lumina păli puţin, încă destul de strălucitoare pentru a ilumina fardul purpuriu discret din jurul ochilor fetei de şaisprezece ani şi vederea sa îl făcu să-şi coboare faţa spre a ei pentru o ultimă sărutare fierbinte, când începu să împingă înainte şi înăuntru.

92

Un an după Căderea Ilionului:

Elena din Troia se trezi imediat după zori, într-o amintire de vis a sunetului sirenelor pentru alarmă aeriană. Pipăi peste pernele patului, dar amantul ei, Hockenberry, era plecat – plecase de peste o lună – şi acum rămăsese doar amintirea căldurii sale care o făcea să-l caute în fiecare dimineaţă. Încă nu dorea să-şi ia alt amant, deşi jumătate dintre troienii şi argivii rămaşi în Noul Ilion o doreau.

Îşi puse roabele, inclusiv pe Hipsipile, s-o îmbăieze şi parfumeze. Nu se grăbea. Odăile acestea din secţiunea reconstruită de lângă Palatul Coloanelor din apropierea prăbuşitei Porţi Scheiene nu se comparau cu cele din fostul ei palat, totuşi plăcerile vieţii începeau să revină. Folosi în baie ultima raţie din săpunul înmiresmat pe care îl drămuise cu grijă. Astăzi era o zi specială. Sfatul Comun avea să decidă în privinţa expediţiei la Delfi. Îşi puse sclavele s-o îmbrace în cele mai frumoase veşminte din mătase verde şi se împodobi cu colierele din aur pentru întrunirea de dimineaţă a Sfatului.

I se părea în continuare straniu să-i vadă pe argivi, ahei, mirmidoni şi ceilalţi invadatori în palatul Sfatului troian. Atât Templul Atenei, cât şi mai marele Templu al lui Apollo se năruiseră în ziua Căderii, dar pietrarii troieni şi greci ridicaseră un palat nou în locul unde fuseseră ruinele Templului Atenei, imediat în nordul drumului principal şi nu departe de locul unde palatul lui Priam se ridicase cu mândrele-i pridvoare şi pilaştri înainte ca zeii să-l fi distrus în bombardament.

Palatul cel nou – nu aveau altă denumire pentru clădirea lor civică centrală – încă mirosea a lemn proaspăt tăiat, piatră rece şi vopsea, însă era luminos şi însorit în această zi de la începutul primăverii. Elena intră şi-şi ocupă locul din apropierea familiei regale, lângă Andromaca. Aceasta-i aruncă un zâmbet scurt şi reveni cu atenţia la soţul ei.

Hector începuse să aibă fire sure în părul şaten-închis

cârlionţat şi în barbă. Toţi observaseră. Elena ştia că majoritatea femeilor apreciau că-i dădeau un aer şi mai distins, dacă aşa ceva era posibil. Hector deschidea întrunirile şi o făcu şi acum, salutându-i pe toţi demnitarii troieni şi oaspeţii ahei.

Agamemnon era prezent, dar încă se purta ciudat, aruncând ocazional privirea stăruitoare şi nefocalizată pe care o avusese atâtea luni după Cădere; redevenise totuşi îndeajuns de lucid pentru a fi ascultat în discuţiile Sfatului Comun. Iar corturile lui continuau să fie pline de comori.

Nestor era prezent, însă trebuia să fie purtat în cetate – adus din aşezarea de corturi a aheilor de pe plajă – pe un jilţ transportat de patru sclavi. Bătrânul înţelept Nestor nu-şi mai recăpătase niciodată folosinţa picioarelor după ultima zi a bătăliei teribile de pe plajă. Din tabăra ahee se mai aflau aici – rămăseseră în viaţă şaizeci de mii de războinici greci, îndeajuns pentru a fi îndrituiţi să voteze – Micul Aias, Idomeneu, Polixenus, Teucer şi chipeşul Trasimedes, fiul lui Nestor, recunoscut, chiar dacă nu încă în mod public, drept conducător al grecilor. Erau însoţiţi de câţiva bărbaţi pe care Elena nu-i recunoscu, printre care un tânăr înalt şi slăbănog cu păr şi barbă creţe.

Când fu prezentat de Nestor, Trasimedes privi în direcţia Elenei şi ea coborî ochii cu modestie, îngăduindu-şi în acelaşi timp să se îmbujoreze uşor. Unele obiceiuri pier greu, chiar şi aici, pe o altă lume şi în altă epocă.

În cele din urmă Nestor îl prezentă pe emisarul Ior din Ardis – nu Hockenberry, care încă nu revenise din călătoria în apus, ci un bărbat înalt, zvelt şi tăcut, pe nume Boman. În dimineaţa aceasta nu era prezent niciun moravec.

După ce termină saluturile, prezentările inutile şi frazele rituale, Hector anunţă motivele întrunirii aceleia şi ce trebuia decis înainte de a părăsi sala.

– Azi aşadar vom hotărî dacă să pornim expediţia spre Delfi, conchise nobilul Hector, şi, dacă o vom face, cine va pleca şi cine va rămâne. Va trebui de asemenea să hotărâm ce să facem, dacă va fi posibil să oprim raza albastră de acolo şi să aducem înapoi atâtea dintre neamurile argivilor. Trasimedes, oamenii tăi s-au ocupat de construirea corăbiilor lungi. Vrei să spui Sfatului ce progrese s-au înregistrat?

Trasimedes făcu o plecăciune, cu genunchiul ridicat puţin pe o treaptă şi coiful de aur ţinut pe picior.

– După cum ştiţi, începu el, de asta s-a ocupat cel mai bun dintre constructorii noştri de corăbii care au supravieţuit, Harmonid, adică „Fiul Maistrului”. Îl voi lăsa pe el să vă istorisească.

Harmonid, tânărul cu barbă creaţă pe care Elena îl observase cu câteva minute mai devreme, înaintă câţiva paşi, după care-şi coborî iute privirea spre propriile picioare, parcă regretând că atrăsese în felul acela atenţia asupra sa. Când vorbi, se dovedi că avea un uşor bâlbâit.

– Cele… treizeci de corăbii sunt… gata. Fiecare poate… purta… cincizeci de bărbaţi, armurile lor şi proviziile necesare pentru… a ajunge la Delfi. Ne apropiem de asemenea de… de terminarea… a alte douăzeci de corăbii… aşa cum a cerut Sfatul. Acestea sunt… mai late… decât corăbiile lungi, perfecte pentru… transportul de bunuri şi oameni, dacă vom găsi… bunuri şi oameni.

Harmonid se retrase iute în grupul de argivi.

– Ai lucrat foarte bine, nobile Harmonid, zise Hector. Noi îţi mulţumim şi Sfatul îţi mulţumeşte. Am cercetat corăbiile şi sunt frumoase – etanşe, solide, făcute cu precizie.

– Iar eu le mulţumesc troienilor pentru că au ştiut unde se găseşte cel mai bun lemn pe Muntele Ida, rosti Harmonid, îmbujorat la faţă, dar mândru de data aceasta şi fără urmă de bâlbâială.

– Prin urmare avem acum corăbii pentru a întreprinde călătoria, spuse Hector. Întrucât familiile dispărute de pe continent sunt ahee şi argive, nu troiene, Trasimedes s-a oferit voluntar să conducă expediţia către Delfi. Vrei să ne spui, Trasimedes, care îţi sunt planurile?

Înaltul Trasimedes îşi coborî piciorul, ţinând cu uşurinţă coiful greu într-o singură palmă, observă Elena.

– Noi propunem să pornim săptămâna viitoare, când vânturile primăverii ne vor binecuvânta drumul, zise el, şi glasul lui grav şi puternic ajunse până în colţurile îndepărtate ale sălii mari şi cu pilaştri a Sfatului. Toate cele treizeci de corăbii şi o mie cinci sute de oameni aleşi pe sprânceană – aventurierii troieni sunt invitaţi şi ei, dacă doresc să vadă lumea.

În sală răsunară chicote şi oamenii se veseliră.

– Vom naviga spre miazăzi în lungul coastei, pe lângă Colone cel pustiu, urmă Trasimedes, apoi la Lesbos, după care peste

apele întunecate către Chios, unde vom vâna şi ne vom aproviziona cu apă dulce. După aceea spre apus, prin miazăzi, peste marea adâncă, pe lângă Andros şi în strâmtoarea Genestius, dintre Catsilus de pe peninsulă şi insula Ceos. Acolo cinci dintre corăbiile noastre se vor despărţi de restul şi vor naviga în sus către Atena, urmând ca pe ultima parte a drumului oamenii să meargă pe jos. Ei vor căuta supravieţuitori pe acolo şi dacă nu vor găsi niciunul... vor continua pe jos spre Delfi, în vreme ce corăbiile lor se vor întoarce şi vor naviga pe lângă Golful Saronic, urmându-ne. Cele douăzeci şi cinci de corăbii care mi-au rămas vor naviga către miazăzi prin apus pe lângă Lacedemona, ocolind întregul Peloponez, strecurându-se prin strâmtorile dintre Citera şi continent, dacă vremea o va îngădui. Când vom vedea Zacintos în largul babordului, ne vom apropia din nou de continent, mergând de astă dată spre răsărit prin miazănoapte şi apoi din nou către răsărit, pătrunzând adânc în Golful Corintului. Imediat ce vom trece de locrienii din Ciolain şi înainte să fi ajuns la Beoţia, vom intra în port, vom trage corăbiile pe plajă şi vom mărşălui până la Delfi, unde moravecii şi prietenii noştri din Ardis ne asigură că raza albastră a templului îi conţine pe cei rămaşi vii din seminţia noastră.

Bărbatul numit Boman păşi în centrul spaţiului deschis. Greaca lui avea un accent oribil – mai rău chiar decât fusese al bătrânului Hockenberry, gândi Elena – şi el suna la fel de barbar pe cum era înveşmântat, dar se făcu înţeles în ciuda greşelilor de sintaxă care l-ar fi făcut să roşească pe mentorul unui copil de trei ani.

– Este un moment prielnic din an pentru asta, spuse Boman, ardiseanul înalt. Întrebarea este – dacă veţi urma într-adevăr procedurile noastre pentru readucerea oamenilor întemniţaţi în raza albastră – ce veţi face cu ei? Este posibil ca acolo să fie codificată toată populaţia Pământului-Ilionului – adică aproape şase milioane de oameni – inclusiv chinezii, africanii, amerindienii, pre-aztecii...

– Îmi cer iertare, Boman, fiul lui Ardis, îl întrerupse Trasimedes, însă noi nu înţelegem cuvintele acestea.

Bărbatul înalt se scărpină pe obraz.

– Înţelegeţi ideea de „şase milioane”?

Nimeni n-o înţelegea. Elena se întrebă dacă ardiseanul acesta era complet sănătos la minte.

– Imaginaţi-vă treizeci de cetăţi Ilion, când populaţia sa a fost cea mai numeroasă, zise Boman. Atâţia oameni este posibil să iasă din Templul Razei Albastre.

Cei mai mulţi din sala Sfatului râseră. Elena observă că nici Hector şi nici Trasimedes n-o făcură.

– De aceea noi vom fi acolo să v-ajutăm, urmă Boman. Credem că vă puteţi repatria oamenii – pe greci – fără prea mari probleme. Sigur că da, casele şi oraşele, templele şi animalele nu mai există, dar se găseşte destul vânat şi puteţi prăsi destul de iute populaţia de animale domesticite…

Boman se opri, fiindcă cei mai mulţi din sală râdeau sau chicoteau iarăşi. Hector îi făcu semn ardiseanului să continue, fără să-i explice greşeala. Când se referise la prăsirea animalelor domestice, bărbatul înalt folosise cuvântul pentru „a fute”, aşa cum se aplica doar oamenilor. Elena se pomeni ea însăşi amuzată.

– Oricum, noi vom fi acolo şi moravecii vor asigura transport acasă pentru aceşti… străini.

Folosi cuvântul corect, „barbari”, însă era evident că dorise să spună altul.

– Mulţumesc, zise Hector. Trasimedes, dacă toţi oamenii voştri sunt acolo – din Peloponez, din numeroasele insule, ca micuţa Itaca a lui Odiseu, din Attica, Beoţia, Molossi, Obeste, Caldice, Bottiei şi Tracia, din toate celelalte regiuni pe care grecii voştri îndepărtaţi le numesc „cămin”, ce vei face atunci? Îi vei avea pe toţi oamenii aceştia laolaltă, dar fără cetăţi, boi, case sau adăposturi.

Trasimedes încuviinţă din cap.

– Nobile Hector, planul nostru va fi să trimitem imediat cinci corăbii înapoi la Noul Ilion, pentru a vă înştiinţa asupra succesului nostru. Restul vom rămâne cu cei eliberaţi din raza albastră de la Delfi, organizând călătorii pentru familii înapoi în tărâmurile lor de baştină, găsind o cale de a-i hrăni şi adăposti pe toţi până la stabilirea ordinii.

– Asta s-ar putea să dureze ani, spuse Deifobos.

Fratele lui Hector nu fusese niciodată un susţinător al Expediţiei Delfi.

– S-ar putea într-adevăr să dureze ani, aprobă Trasimedes. Dar ce altceva putem face, decât să încercăm să ne eliberăm nevestele, mamele, bunicii, copiii, robii şi slujitorii? Este datoria

noastră.

– Ardisenii s-ar putea faxa acolo într-un minut şi să-i elibereze în două minute, se auzi glasul iritat de pe culcuşul pe care şedea.

Agamemnon…

Boman reveni în spaţiul deschis.

– Nobile Hector, rege Agamemnon, nobili şi stimabili ai acestui Sfat, noi am putea face aşa cum spune Agamemnon. Iar într-o bună zi voi vă veţi faxa de asemenea… nu faxare liberă aşa cum facem noi… ardisenii… ci faxare prin intermediul unor locuri numite noduri-fax. Aici nu vă găsiţi în apropierea vreunui asemenea loc, dar în Grecia veţi descoperi unul sau mai multe. Însă mă îndepărtez de subiect… noi am putea să ne faxăm la Delfi şi să-i eliberăm pe greci în ore şi zile, dacă nu minute, totuşi cred mă veţi înţelege când voi spune că nu-i corect s-o facem. Ei sunt oamenii *voştri.* Viitorul lor este grija *voastră.* Acum câteva luni noi am eliberat doar nouă mii de oameni de-ai noştri din altă rază albastră şi, deşi am fost recunoscători pentru surplusul de populaţie, am constatat că-i dificil să avem de grijă chiar şi de aşa puţini fără să fi existat o planificare anterioară detaliată. Prin lume hălăduiesc prea mulţi voynicşi şi prea mulţi *calibani,* ca să nu mai amintesc de dinozauri, Păsările Terorii şi alte ciudăţenii pe care le veţi descoperi când veţi părăsi ocrotirea Noului Ilion. Noi şi aliaţii noştri moraveci vă vom ajuta să dispersaţi populaţia non-greacă, dacă există în această rază albastră aşa ceva, dar viitorul poporului vorbitor de greacă trebuie să rămână în mâinile voastre.

Discursul scurt, chiar dacă barbar ca gramatică şi sintaxă, fu îndeajuns de elocvent pentru a-i câştiga ardiseanului înalt o rundă de aplauze. Elena li se alătură. Dorea să-l cunoască pe bărbatul acesta.

Hector păşi în centrul spaţiului deschis şi se răsuci, descriind un cerc complet şi privindu-i aproape pe toţi oamenii, pe rând, în ochi.

– Voi cere acum să votaţi. Decide majoritatea simplă. Cei care sunt de acord ca Trasimedes şi voluntarii săi să plece spre Delfi de îndată ce vânturile şi fluxul sunt favorabile să ridice pumnul. Cei care se împotrivesc expediţiei să îndrepte palma în jos.

Din Sfatul Comun făceau parte cu puţin peste o sută de oameni. Elena numără şaptezeci şi trei de pumni ridicaţi – inclusiv al ei –, şi doar douăsprezece palme în jos, printre care a

lui Deifobos şi, dintr-un motiv necunoscut, a Andromacăi.

Urmară prăznuiri la interior, iar când heralzii vestiră rezultatul pentru zecile de mii de oameni din piaţa centrală, ovaţiile răsunară din zidurile scunde ale Noului Ilion.

După ce ieşiră pe terasă, Hector se apropie de Elena. După câteva comentarii legate de vinul bine frapat, bărbatul rosti:

– Vreau foarte mult să plec şi eu. Nu suport gândul ca expediţia aceasta să plece fără mine.

Aha, gândi Elena, *acesta este motivul pentru votul negativ al Andromacăi.* Cu glas tare, spuse:

– Nobile Hector, nu se poate ca tu să pleci. Cetatea are nevoie de tine.

– Haide, haide, replică Hector sorbind ultimele picături de vin şi trântind cupa pe un bloc de piatră care nu fusese încă montat. Cetatea nu-i supusă niciunei ameninţări. De douăsprezece luni n-am văzut pe nimeni. Am petrecut vremea aceasta reconstruindu-ne zidurile – aşa cum sunt ele –, dar n-ar fi trebuit să ne fi sinchisit, în jur *nu există* alte popoare. Cel puţin nu în această regiune a întinsului Pământ.

– Cu atât mai multe motive pentru a rămâne şi a avea grijă de poporul tău, zise Elena surâzând uşor. Pentru a ne proteja de aceşti dinozauri şi de Păsările Teribile despre care ne-a povestit înaltul nostru ardisean.

Hector îi observă licărul şăgalnic din ochi şi-i răspunse la zâmbet. Elena ştia că între ea şi bărbat existase dintotdeauna o legătură aparte – parţial tachinare, parţial flirt, parţial ceva mai profund decât o legătură soţ-soţie.

– Nobilă Elena, spuse el, nu crezi că viitorul tău soţ va fi potrivit pentru a ne proteja cetatea de toate ameninţările?

Ea surâse din nou.

– Dragul meu Hector, îl stimez pe fratele tău Deifobos mai mult decât pe majoritatea bărbaţilor, dar nu am acceptat propunerea lui de căsătorie.

– Priam aşa ar fi dorit, zise Hector. Paris ar fi fost încântat.

Paris ar fi borât, gândi Elena. Cu voce tare, replică:

– Da, fratele tău Paris ar fi fost fericit să ştie că m-am măritat cu Deifobos… sau cu orice alt nobil frate din descendenţa lui Priam.

Zâmbi iarăşi către Hector şi fu mulţumită să-i vadă stânjeneala.

– Poţi să ţii un secret, dacă ţi l-aş spune? întrebă el, apropiindu-se şi vorbind aproape în şoaptă.

– Bineînţeles, murmură femeia, gândindu-se: *Dacă va fi în interesul meu s-o fac.*

– Intenţionez să plec cu Trasimedes, când expediţia lui va porni la drum, rosti Hector încetişor. Cine ştie dacă ne vom mai întoarce toţi? O să-mi lipseşti…

O atinse stângaci pe umăr.

Elena din Troia îşi aşeză mâna catifelată peste mâna lui aspră, strângând-o între umărul ei moale şi palma ei moale. Îl privi adânc în ochii cenuşii.

– Nobile Hector, dacă vei pleca în expediţia aceasta, îmi vei lipsi aproape la fel de mult pe cât îi vei lipsi frumoasei tale Andromaca.

Dar nu la fel de mult pe cât îi vei lipsi ei, gândi Elena, *deoarece eu voi fi pasager clandestin în călătoria asta, chiar dacă mă va costa ultimul diamant şi ultima perlă din averea mea deloc neînsemnată.*

Fără să-şi desprindă mâinile, ea şi Hector se apropiară de balustrada pridvorului lung din piatră al palatului Sfatului. Mulţimea din piaţa de dedesubt era în extaz.

În centrul pieţei, exact acolo unde se ridicase timp de secole vechea fântână arteziană, gloata de greci şi troieni beţi, amestecaţi laolaltă ca fraţi şi surori, trăsese un cal uriaş din lemn. Artefactul era atât de mare, încât n-ar fi încăput prin Poarta Scheiană, dacă aceasta ar mai fi existat. Poarta mai scundă, mai lată şi fără buiandrug, ridicată în grabă lângă locul unde fusese stejarul, nu avusese nicio dificultate în a se deschide larg pentru efigia aceasta.

Vreun pehlivan din mulţime decisese că acest cal va fi simbolul Căderii Ilionului şi azi, la aniversarea Căderii, planificaseră să-i dea foc. Lumea era animată.

Elena şi Hector priviră, cu mâinile tot atingându-se uşor – în tăcere, dar nu fără să comunice între ei –, cum gloata aduse o torţă la calul gigantic şi obiectul, realizat în majoritate din lemne uscate strânse de pe plajă, luă foc în câteva clipe, silind mulţimea să bată în retragere, aducându-i pe poliţai în goana mare cu scuturi şi lănci şi determinându-i pe nobilii şi pe femeile de pe pridvorul lung şi de pe balcoane să murmure dezaprobator.

Elena şi Hector râseră cu poftă.

93

Şapte ani şi cinci luni după Căderea Ilionului: Moira se teleportă cuantic pe pajişte. Era o zi minunată de vară. Fluturii pluteau în umbra pădurii înconjurătoare şi albinele bâzâiau deasupra trifoiului.

Un soldat moravec negru din Centură se apropie de ea precaut, îi vorbi politicos şi o conduse în sus pe colină, acolo unde un mic cort deschis – de fapt, mai degrabă un pavilion din pânză colorată montat pe patru stâlpi – fâlfâia lin în briza dinspre sud. La umbra pânzei se întindeau mese, iar peste ele erau aplecaţi şase moraveci şi oameni, care studiau sau curăţau zecile de cioburi şi artefacte de acolo.

Forma cea mai mică de la masă – avea propriul său taburet înalt – se întoarse, o zări, sări jos şi veni s-o întâmpine.

– Moira, ce plăcere, rosti Mahnmut. Haide, te rog, vino din soarele amiezii, să bei ceva rece.

Ea pătrunse în umbră alături de moravecul micuţ.

– Sergentul vostru mi-a spus că m-aşteptai.

– Încă de la conversaţia pe care am avut-o acum doi ani.

Se apropie de masa cu răcoritoare şi se întoarse cu un pahar de limonadă rece. Ceilalţi moraveci şi oameni de acolo o priviră curioşi, dar Mahnmut nu făcu prezentările. Nu încă.

Moira sorbi recunoscătoare din limonadă, se gândi că gheaţa era probabil teleportată cuantic sau faxată zilnic de la Ardis sau de la altă comunitate, şi privi peste pajişte. Întinderea ierboasă cobora un kilometru şi jumătate până la râu, între pădurea din nord şi terenul mult mai accidentat din sud.

– Aveţi nevoie de soldaţi moraveci care să-i ţină la depărtare pe gură-cască? întrebă ea. Gloatele de curioşi?

– Mai degrabă pentru a opri ocazionalele Păsări ale Terorii sau T-Rex tineri, răspunse Mahnmut. Aşa cum îi place lui Orphu să spună, oare ce naiba *au avut în minte* post-oamenii?

– Te mai vezi des cu Orphu?

– Zilnic. O să mă întâlnesc cu el diseară în Ardis, la piesă. Vii şi tu?

– S-ar putea, răspunse Moira. De unde ştiai c-am fost invitată?

– Draga mea, nu eşti singura care vorbeşte cu Ariel la

răstimpuri. Mai vrei limonadă?

– Nu, mulţumesc.

Moira se uită din nou la pajiştea lungă. Pe mai bine de jumătate din lungimea ei fuseseră îndepărtate primele straturi de sol – nu orbeşte, aşa cum ar fi făcut un buldozer mecanic, ci cu atenţie, cu dragoste, meticulos – brazdele fuseseră rulate spre înapoi, sfori şi ţăruşi minusculi marcau fiecare incizie, peste tot erau numere şi indicatoare micuţe, iar şanţurile variau în adâncime de la câţiva centimetri, până la câţiva metri.

– Crezi aşadar că l-ai găsit finalmente, prietene Mahnmut?

Micul moravec strânse din umeri.

– Este uluitor cât de dificil e să găseşti în arhive coordonatele precise pentru orăşelul acesta. Este aproape ca şi cum un fel de… forţă… ar fi înlăturat toate referinţele, coordonatele GPS, indicatoarele rutiere, cronicile. Este aproape ca şi cum un fel de… forţă… n-ar dori ca noi să găsim Stratford-on-Avon.

Moira îl privi cu ochii ei albastru-cenuşii limpezi.

– Şi de ce ar dori vreo forţă… sau putere… să nu găseşti ceea ce cauţi, dragă Mahnmut?

El ridică iarăşi din umeri.

– Ar fi doar o bănuială, dar aş zice că pe ei – mă refer la această ipotetică forţă sau putere – nu i-ar deranja ca oamenii să fie din nou liberi şi fericiţi şi să se înmulţească pe planetă, însă ar avea reţineri serioase faţă de revenirea unui anume *geniu* uman.

Moira nu spuse nimic.

– Uite, zise Mahnmut trăgând-o cu entuziasmul unui copil spre o masă din apropiere, uită-te la asta. Unul dintre voluntarii noştri a găsit-o ieri pe situl trei-zero-nouă.

Ridică o plăcuţă de piatră ruptă. Pe roca murdară se distingeau zgârieturi stranii.

– Nu prea pot să-nţeleg, recunoscu Moira.

– La început nici noi n-am putut, spuse Mahnmut. Doctor Hockenberry ne-a ajutat să înţelegem ce anume priveam. Vezi cum astea formează literele RJM, iar dedesubt US şi AER, şi aici ET?

– Dacă zici tu…

– Aşa-i. Acum ştim ce este. O parte dintr-o inscripţie aflată sub un bust – un bust al *lui* – care, potrivit arhivelor noastre, spune – *JUDICO PYLIUM, GENIO SCORATUM, ARTE MARONEM: TERRA TEGIT, POPULUS MAERET, OLYMPUS HABET.*

– Mă tem că nu stăpânesc prea grozav latina, zise Moira.

– La fel ca mulţi dintre noi. Traducerea este: *PĂMÂNTUL ÎL ACOPERĂ PE CEL CARE ESTE UN NESTOR ÎN JUDECATĂ; OAMENII JELESC UN SOCRATE ÎN GENIU; OLIMPUL ARE UN VERGILIU ÎN ARTĂ.*

– Olimpul, repetă Moira parcă reflectând.

– Făcea parte dintr-o inscripţie de sub un bust pe care locuitorii orăşelului i l-au făcut şi care a fost săpată în piatră în altarul bisericii Sfânta Treime, după ce a fost înhumat acolo. Restul inscripţiei este în engleză. Vrei s-o auzi?

– Bineînţeles.

STAI, TRECĂTORULE, DE CE TRECI CU PAS ATÂT DE GRĂBIT?
CITEŞTE, DACĂ ŞTII, PE CINE MOARTEA CEA GELOASĂ L-A PUS
ÎN ACEST MONUMENT: SHAKESPEARE ÎN CARE
NATURA IUTE S-A STINS; NUMELE LUI ÎMPODOBEŞTE MORMÂNTUL
MULT MAI PRESUS DE PREŢ; DE VREME CE TOT CE EL A SCRIS
LASĂ ÎN URMĂ ARTA VIE, NU DOAR PAGINA, SĂ SLUJEASCĂ SPIRITUL SĂU.[12]

– Foarte frumos, comentă Moira. Şi, bănuiesc, destul de util pentru căutarea ta.

Mahnmut ignoră sarcasmul.

– Poartă data zilei în care a murit: 23 aprilie 1616.

– Dar n-ai găsit şi mormântul.

– Nu încă, recunoscu Mahnmut.

– Nu exista însă şi o piatră funerară sau o inscripţie pe-acolo? întrebă ea inocent.

Mahnmut o privi cu atenţie pentru o clipă.

– Ba da, răspunse în cele din urmă. Ceva a fost tăiat în lespedea de mormânt aşezată peste osemintele lui.

– Şi nu scria ceva despre – ăăă… „Ferea, moraveci. Plecaţi acasă!”?

– Nu tocmai. Pe piatra funerară se spune că ar fi fost scris…

PRIETEN SCUMP, FEREŞTE-TE SĂ TULBURI
ŢĂRÂNA ÎNCUIATĂ AICI SUB PULBERI
BLAGOSLOVIT FI DE-NGRIJEŞTI DE TUMUL

[12] Traducere de Ioana Ieronim (n. red.).

ŞI BLESTEMAT DAC-AI SĂ-MI TULBURI SCRUMUL.

– Şi blestemul ăsta nu te-ngrijorează niţel? întrebă Moira.

– Nu. Mă confunzi cu Orphu de Io. Ştii, el era cel care se uita la toate filmele acelea horror bidimensionale de la Universal din secolul douăzeci. *Blestemul mumiei* şi toate chestiile alea.

– Totuşi…

– Moira, vrei să ne opreşti din a-l găsi?

– Dragul meu Mahnmut, de acum trebuie să ştii că noi nu dorim să ne amestecăm în treburile voastre, ale oamenilor de stil-vechi, ale noilor noştri oaspeţi din Grecia şi Asia… ale nimănui dintre voi. Am făcut-o până acum?

Mahnmut nu spuse nimic. Moira îl atinse pe umăr.

– Dar cu… proiectul acesta… Nu te simţi uneori ca şi cum ai juca rolul lui Dumnezeu? Doar niţel aşa?

– L-ai cunoscut pe doctor Hockenberry? întrebă Mahnmut.

– Sigur că da. Am vorbit cu el chiar săptămâna trecută.

– Ciudat, nu mi-a pomenit nimic… Thomas participă în mod voluntar la săpăturile de aici, cel puţin o zi sau două în fiecare săptămână. De fapt am dorit să spun că post-oamenii şi zeii olimpieni au jucat cu certitudine „rolul lui Dumnezeu” când au recreat corpul, personalitatea şi amintirile lui doctor Hockenberry din fragmente de oase, fişiere vechi de date şi ADN. Însă au reuşit perfect. El este o persoană minunată.

– În tot cazul aşa pare, încuviinţă Moira. Şi am înţeles că scrie o carte.

– Mda.

Moravecul părea să-şi fi pierdut şirul ideilor.

– Ei bine, mult noroc în continuare, zise Moira întinzând mâna. Şi transmite toate cele bune din partea mea prim-integratorului Asteague/Che când îl mai vezi. Spune-i neapărat că mi-a făcut multă plăcere ceaiul pe care l-am băut împreună în Taj.

Strânse mâna micului moravec şi porni către şirul de copaci din nord.

– Moira! strigă Mahnmut.

Ea se opri şi privi în urmă.

– Ai zis că vii la piesa de diseară?

– Da, cred c-o să vin.

– O să te văd acolo?

– Nu sunt sigură. Dar eu o să te văd.

Continuă apoi spre pădure.

94

Şapte ani şi cinci luni după Căderea Ilionului:

Mă numesc Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice, Hockenbush pentru prieteni. Nu mai am niciun prieten în viaţă care să-mi spună aşa. Mai exact, prietenii care odată mi-ar fi spus aşa – Hockenbush, o poreclă din vremea când eram asistent la Colegiul Wabash – s-au transformat de mult în ţărână pe lumea aceasta unde atât de multe lucruri s-au transformat în ţărână.

Am trăit vreo cincizeci de ani pe acel prim şi bun Pământ şi am fost dăruit cu niţel de mai mult de optsprezece ani bogaţi în această a doua viaţă – în Ilion, pe Olimp, într-un loc numit Marte, deşi n-am ştiut că era Marte până în ultimele zile pe care le-am petrecut acolo, şi acum înapoi aici. Acasă. Din nou pe dulcele Pământ.

Am multe de povestit. Vestea proastă este că am pierdut toate înregistrările pe care le făcusem vreme de doisprezece ani, atât în calitate de cărturar, cât şi de scoliast – plăcuţele-cuvântătoare pe care le predasem Muzei mele cu observaţiile zilnice asupra Războiului Troian, propriile mele însemnări mâzgălite, ba chiar şi recorderul moravec pe care l-am folosit pentru a consemna ultimele zile ale lui Zeus şi Olimpului. Le-am pierdut pe toate.

Cunoscătorii spun că unul dintre lucrurile cele mai minunate din *Iliada* lui Homer este că în epopeea aceasta nimeni n-a murit fără a-i fi pomenit numele. Toţi au căzut sângeros, eroii aceştia, eroii aceştia brutali, iar când au căzut, s-au prăbuşit, aşa cum a spus alt scoliast – şi parafrazez aici –, ei s-au prăbuşit cu răsunet, iar toate armele lor, armurile, bunurile, vitele, soţiile şi sclavii s-au prăbuşit odată cu ei. Şi cu numele lor. Nimeni n-a murit nenumit sau nesângeros în *Iliada* lui Homer.

Dacă aş încerca să-mi spun povestea, aş încerca să fac la fel.

Dar de unde să pornesc?

De va trebui să fiu corul antic al acestei poveşti – doritor sau nu –, atunci pot începe de oriunde aş alege. Aleg să încep de aici, spunându-vă unde trăiesc.

M-am bucurat de lunile cu Elena în Noul Ilion, în timpul

reconstruirii cetăţii; grecii au ajutat după înţelegerea cu Hector că troienii îi vor ajuta în schimb să-şi construiască corăbiile lungi, după ce zidurile cetăţii vor fi din nou în picioare. După ce cetatea va trăi iarăşi.

Ea n-a murit niciodată. Înţelegeţi? Ilion – Troia – însemna oamenii ei… Hector, Elena, Andromaca, Priam, Casandra, Deifobos, Paris… ce dracu’, până şi ţâfnoasa aia de Hipsipile. Unii dintre oamenii aceia au murit, dar alţii au supravieţuit. Cetatea a trăit atât timp cât au trăit şi ei. Vergiliu a înţeles asta.

Aşa că nu pot fi Homer pentru voi, şi nu pot fi nici măcar Vergiliu, spunându-vă povestea de după căderea Troiei… n-a trecut destulă vreme pentru ca partea aceea să devină cine ştie ce poveste, deşi aud că asta s-ar putea schimba. O să privesc şi-o să ascult, atât cât voi trăi.

Însă acum trăiesc aici. În Ardis Town.

Nu în Ardis. O clădire mare a reapărut pe pajiştea lată de sus de pe colină, la doi kilometri de vechiul pavilion pentru faxare, o clădire mare foarte aproape de locul în care se ridica odată Palatul Ardis, iar Ada locuieşte acolo împreună cu familia ei, dar locul acesta este Ardis Town, nu mai este Ardis.

În prezent în Ardis Town suntem peste douăzeci şi opt de mii de oameni, potrivit ultimului recensământ – care a avut loc cu cinci luni în urmă. Sus pe colină există o comunitate, în jurul noului cămin al Adei de la Casa Ardis, însă majoritatea aşezării este aici, jos, întinsă în lungul drumului nou care merge la pavilionul pentru faxare de lângă râu. Aici este filatura, şi piaţa adevărată, clădirile urât mirositoare ale tăbăcăriei, tipografia, prea multe baruri şi bordeluri, două sinagogi, o biserică, care poate fi cel mai bine descrisă ca Prima Biserică a Haosului, câteva restaurante bune, ocolurile pentru vite – care duhnesc aproape la fel de rău ca tăbăcăria –, o bibliotecă (eu am contribuit la înfiinţarea ei) şi o şcoală, cu toate că cei mai mulţi copii continuă să locuiască în Casa Ardis sau în jurul ei. Majoritatea elevilor din Ardis Town sunt adulţi, care învaţă să citească şi să scrie.

Cam jumătate dintre rezidenţi sunt greci şi jumătate sunt evrei. Tind să se înţeleagă bine. În majoritatea timpului.

Evreii au avantajul de a fi complet funcţionali; adică pot faxa liber oriunde ar dori să meargă şi oricând ar dori. (Şi eu pot face acelaşi lucru… nu faxându-mă, ci teleportându-mă cuantic. Este

în celulele şi în ADN-ul meu, a fost scris acolo de cine sau Ce m-a proiectat. Totuşi nu mă mai teleportez prea mult. Îmi plac formele mai lente de transport.)

Îl ajut într-adevăr pe Mahnmut cu proiectul lui „Găsirea lui Will”, cel puţin o dată pe săptămână, dacă pot. Despre asta aţi auzit deja. Nu cred că-l va găsi vreodată pe Will al lui şi bănuiesc că şi el suspectează acelaşi lucru. A devenit un fel de hobby pentru el şi Orphu de Io şi eu le dau o mână de ajutor în acelaşi spirit de „ce dracu'!”. Niciunul dintre noi – bănuiesc că nici chiar Mahnmut – nu crede că Prospero, Moira, Ariel, oricare dintre Cei Care Deţin Puterea… până şi această Tăcere despre care auzim atâtea… nu-i va îngădui micului nostru moravec să descopere şi să recombine osemintele şi ADN-ul lui William Shakespeare. Nu-i învinovăţesc pe Cei Care Deţin Puterea că se simt ameninţaţi.

Piesa va fi jucată diseară sus la Ardis. Aţi auzit deja şi despre asta. Mulţi dintre noi, cei din Ardis Town, vor sui dealul, deşi mărturisesc că-i un urcuş pieptiş, că drumul şi treptele sunt pline de praf şi s-ar putea să plătesc câţiva bănuţi pentru a călători în una dintre trăsurile cu abur ale companiei lui Hannah. Aş fi preferat doar ca blestemăţiile să nu fie atât de zgomotoase.

Vorbind despre a găsi şi a nu găsi pe cineva, nu cred că v-am spus cum l-am găsit pe vechiul meu prieten Keith Nightenhelser.

Ultima dată când îl văzusem, fusese cu un trib de indieni preistorici în sălbăticia regiunii care avea să fie cândva statul american Indiana – să zicem peste alte trei mii de ani. Era un loc infernal pentru el şi m-am simţit vinovat că l-am adus acolo. Ideea fusese să-l ascund în timpul războiului dintre eroi şi zei, dar după aceea, când m-am întors să-l caut pe moş Nightenhelser, indienii dispăruseră, şi el de asemenea.

Iar Patrocle – un Patrocle sictirit rău de tot – bântuia undeva prin jur şi am bănuit că Nightenhelser nu supravieţuise.

M-am faxat însă liber la Delfi acum trei luni şi jumătate, când Trasimedes, Hector şi gloata lui de aventurieri au oprit raza albastră de acolo şi, ce să vezi! cam în a opta oră de oameni care ieşeau buimăciţi din clădirea micuţă – îmi reamintea de vechiul număr de circ în care apărea o maşinuţă tare mică, din care coborau vreo cincizeci de clovni –, deci după opt ore de oameni, în majoritate greci, care ieşeau din clădirea aceea, a apărut amicul meu Nightenhelser. (Întotdeauna ne adresasem unul celuilalt pe numele de familie.)

Nightenhelser şi cu mine am cumpărat locul ăsta în care stau şi scriu acum. Suntem parteneri. (Vă rog, băgaţi de seamă – prin asta înţeleg parteneri de afaceri, şi prieteni buni, bineînţeles, dar nu *parteneri* în înţelesul straniu din secolul douăzeci şi unu al acestui cuvânt când este vorba despre doi bărbaţi. Vreau să spun că n-am trecut de la Elena din Troia la Nightenhelser din Ardis Town. Am problemele mele, însă nu în acest domeniu susceptibil de confuzii.)

Mă întreb ce ar crede Elena despre taverna noastră? Se numeşte „Dombey şi fiul” – numele a fost sugestia lui Nightenhelser, mult prea şmecher pentru gustul meu – şi merge bine de tot. Este destul de curată prin comparaţie cu celelalte localuri care se întind pe malul râului aidoma şindrilelor care se suprapun pe un acoperiş vechi. Chelneriţele noastre sunt chelneriţe, nu curve (cel puţin nu aici, sau în timpul serviciului, sau în taverna noastră). Berea este cea mai bună pe care o putem cumpăra – Hannah, despre care mi se spune că este prima milionară din noua epocă a Ardisului, deţine altă companie, care fabrică berea. Evident despre fermentarea berii a învăţat când a studiat sculptura şi turnarea metalului. Nu mă întrebaţi de ce a învăţat pe atunci aşa ceva.

Înţelegeţi motivul pentru care şovăi să relatez epopeea aceasta? Nu-mi pot menţine naraţiunea pe o linie dreaptă. Am tendinţa să deviez.

Poate c-o voi aduce pe Elena aici într-o bună zi şi o voi întreba ce crede despre locul ăsta.

Se zvoneşte însă că Elena şi-ar fi tăiat părul, s-ar fi îmbrăcat bărbăteşte şi ar fi plecat în aventura Delfi, cu Hector şi Trasimedes urmând-o ca nişte căţeluşi după un os. (Alt motiv pentru care ezit să încep relatarea acestei epopei – nu m-am priceput naibii niciodată la metafore sau comparaţii. Aşa cum a spus odată Nightenhelser – am probleme cu tropismele. Nu contează…)

Se zvoneşte, pe dracu’! *Ştiu* că Elena este cu Expediţia Delfi. Am văzut-o acolo. Arată bine cu părul scurt şi bronzată. Foarte bine! Nu ca Elena mea, dar sănătoasă şi foarte frumoasă.

V-aş putea spune mai multe despre localul meu şi mai multe despre Ardis Town – cum arată politica atunci când este în pruncie (aproape la fel de inutilă şi urât mirositoare ca un prunc) sau cum sunt oamenii aici, greci şi evrei, cu funcţii şi fără funcţii,

credincioşi şi cinici… însă asta nu face parte din povestea aceasta.

De asemenea, aşa cum voi descoperi mai târziu în decursul acestei seri, nu eu sunt adevăratul povestitor. Nu eu sunt Bardul ales. Ştiu că asta-i ceva lipsit de sens pentru voi acum, dar mai aşteptaţi niţel pe-aici şi veţi vedea ce vreau să spun.

Aceşti ultimi optsprezece ani n-au fost uşori pentru mine, mai ales primii unsprezece. Mă simt la fel de cicatrizat şi ciuruit din punct de vedere psihologic şi emoţional, precum, din punct de vedere fizic, carcasa bătrânului Orphu de Io. (În majoritatea timpului, el stă sus pe colină, la Ardis. O să-l vedeţi niţel mai târziu. Vine la piesă în seara asta, dar întotdeauna, în fiecare după-amiază, are întâlnire cu copiii. Asta m-a convins de faptul că nici chiar toţi anii pe care i-am petrecut în calitate de cărturar şi scoliast n-au făcut din mine alesul care să povestească această istorie anume, atunci când va sosi clipa să fie povestită.)

Da, aceşti ultimi optsprezece ani, mai ales primii unsprezece, au fost duri, însă apreciez că graţie lor mă simt mai împlinit. Sper că aşa vă veţi simţi şi voi când veţi auzi povestea. Dacă nu, nu-i vina mea – eu abdic ca povestitor, deşi memoriile mele sunt disponibile oricui doreşte să le împrumute.

Îmi cer scuze. Acum trebuie să plec. Sosesc clienţii de după programul de muncă – acel moment al zilei când iese schimbul de la tăbăcărie, le puteţi simţi mirosul? Una dintre chelneriţele mele este bolnavă, iar alta tocmai a şters-o cu unul dintre tinerii atenieni care au ales să vină aici după Delfi, şi… ei bine, n-am destul personal. Barmanul din tura de seară soseşte peste patruzeci şi cinci de minute, dar până atunci ar fi bine să umplu eu însumi halbele şi să feliez friptura rece pentru sandviciuri.

Mă numesc Thomas Hockenberry, doctor în studii clasice şi cred că sunt specialist în a „Pune Halba Draft”.

Scuze! Cu excepţia câtorva calambururi literare şi glume trase de păr, umorul n-a fost niciodată punctul meu forte.

Ne-ntâlnim la povestea de după-amiază, înainte de piesă.

95

Şapte ani şi cinci luni după Căderea Ilionului:

În ziua piesei, Harman avea treabă în Valea Secată. După prânz se îmbrăcă în costumul de luptă şi termopidermă,

împrumută o armă energetică din arsenalul Casei Ardis şi se faxă liber acolo.

Dezgroparea domului de stază al post-oamenilor se desfăşura bine. Mergând printre excavatoarele uriaşe şi evitând jetul descendent al unei avionete de transport care făcea transporturi spre nord, îi venea greu să creadă că în urmă cu opt ani şi jumătate sosise în valea aceasta aridă împreună cu tânăra Ada, cu incredibil de tânăra Hannah şi cu durduliul bărbat-băiat Daeman în căutarea de urme ale Evreicei Rătăcitoare – femeia misterioasă despre care aflase că se numea Savi.

De fapt, o parte din domul albastru de stază fusese îngropat chiar sub stânca pe care Savi îşi zgâriase indiciile ce-i conduseseră la locuinţa ei de pe Muntele Erebus. Savi ştiuse de atunci că Harman era unicul om de stil-vechi de pe Pământ care putea citi zgârieturile acelea.

Dezgroparea domului de stază era supervizată de Raman şi Alcinuous. Făceau treabă bună. Harman parcurse cu ei lista de control, pentru a se asigura că ştiau ce echipamente erau destinate cărei comunităţi – majoritatea armelor energetice plecau către Hughes Town şi Chom; termopidermele mergeau la Bellinbad; tractoarele fuseseră promise la Ulanbat şi Domeniul Loman; Noul Ilion licitase serios pentru armele mai vechi cu fleşete.

Harman surâse văzând asta. Încă zece ani şi troienii şi grecii aveau să utilizeze aceeaşi tehnologie ca oamenii de stil-vechi, folosind până şi pavilioanele noduri pentru a se faxa peste tot. Unii din grupul Delfi descoperiseră deja nodul de lângă Olimpia… oraşul antic unde se ţineau Jocurile, fără nicio legătură cu Muntele Olimp.

Ei bine, gândi el, unica soluţie era să rămâi înaintea lor – în tehnologie şi în orice altceva.

Era timpul să plece acasă. Mai avea însă de făcut o escală. Harman dădu mâna cu Alcinuous şi Raman şi faxă liber.

Se întoarse la Golden Gate din Machu Picchu, locul unde viaţa îi fusese restituită cu şapte ani şi jumătate în urmă. Faxă liber nu pe Pod în sine, ci pe o coamă muntoasă, de cealaltă parte a văii faţă de Pod şi de ruinele înalte de pe terasa Machu Picchu. Nu se plictisea niciodată să se uite la vechea structură, globulele verzi ale habitatelor abia dacă erau vizibile din depărtare, totuşi nu revenise numai din sentimentalism.

Venise aici pentru a se întâlni cu cineva.

Bărbatul se uită la norii de la începutul după-amiezii, care urcau prin vale din direcţia cascadei. Pentru o vreme lumina soarelui transformase pâclele în aur, ocultând pe jumătate ruinele lui Machu Picchu, făcându-le să apară aidoma unor pietre-trepte pe jumătate întrezărite, dincolo de arcul Podului. Oriunde ar fi privit, viaţa îşi câştiga bătălia anti-entropică împotriva haosului şi pierderii energiei – iarba de pe versanţii dealurilor, coronamentul arborilor din valea învăluită în ceţuri, condori ce descriau lent cercuri pe curenţii termici, zdrenţele de muşchi fluturat de vânt de pe cablurile de suspensie ale Podului în sine, până şi lichenii de culoarea ruginii de pe pietrele din jurul lui Harman.

Parcă pentru a-l distrage de la gândurile despre viaţă şi lucrurile vii, o navă spaţială cât se poate de artificială brăzdă ca o rachetă cerul de la sud spre nord, cu lunga ei dâră de condensare destrămându-se lent în vânturile puternice de deasupra Anzilor. Înainte ca Harman să poată fi sigur de construcţia şi modelul navei, pata sclipitoare dispăru după orizontul nordic, înapoia ruinelor, urmată de trei boomuri sonice. Fusese prea mare şi prea rapidă pentru a fi una dintre avionetele ce transportau echipamente către nord din Valea Secată. Harman se întrebă dacă nu cumva era Daeman, care revenea dintr-una din expediţiile lor comune cu moravecii ce măsurau şi înregistrau descreşterea perturbărilor cuantice între sistemul Pământ-Marte.

Acum avem propriile noastre nave spaţiale, gândi Harman şi surâse înaintea propriei sale îngâmfări. Totuşi gândul acela îi conferise o căldură interioară plăcută. După aceea îşi reaminti că *avem* propriile noastre nave spaţiale, dar încă nu putem *construi* propriile noastre nave spaţiale.

Bărbatul spera că va trăi suficient de mult ca să vadă asta. De acolo, gândurile îi săriră la căutarea de cuve pentru reîntinerire în inelele polar şi ecuatorial.

– Bună ziua, rosti un glas familiar îndărătul lui.

Harman ridică arma energetică din reflex şi antrenament, dar o coborî chiar înainte să se fi întors complet.

– Bună ziua, Prospero, răspunse el.

Bătrânul mag ieşi dintr-o nişă din rocă.

– Porţi costum de luptă integral, tânărul meu prieten. Te

aşteptai să mă găseşti înarmat?

Harman zâmbi.

– Nu te voi găsi niciodată fără arme.

– Dacă consideri agerimea minţii ca fiind o armă, replică Prospero.

– Sau şiretenia.

Magul îşi mişcă mâinile bătrâne acoperite de vene, parcă recunoscându-se înfrânt.

– Ariel a spus că doreşti să mă vezi. Este vorba despre situaţia din China?

– Nu, pe aceea o vom discuta mai târziu. Am venit să-ţi reamintesc de piesă.

– Ah, piesa...

– Ai uitat? Sau ai decis să nu vii? Dacă nu vii, toţi vor fi dezamăgiţi, mai puţin dublura ta.

Prospero surâse.

– Atât de *multe* versuri trebuie învăţate, tânărul meu Prometeu...

– Nu la fel de multe pe cât ne-ai dat tu.

Prospero deschise din nou braţele.

– Să-i spun dublurii că trebuie să continue? întrebă Harman. Ar fi în culmea încântării.

– Poate că mi-ar face plăcere să particip, la urma urmelor, zise magul. Dar trebuie neapărat să fie ca actor, nu ca invitat?

– Pentru piesa aceasta, trebuie să fie ca actor. Când vom pune în scenă *Henric al IV-lea,* poţi să fii invitatul nostru de onoare.

– De fapt, spuse Prospero, mi-am dorit mereu să-l interpretez pe Sir John Falfstaff.

Râsetul lui Harman născu ecouri din ţancuri şi faţa stâncii.

– Aşadar îi pot spune Adei că vei fi acolo şi vei rămâne la bufetul şi conversaţiile de după piesă?

– Abia aştept conversaţiile, rosti holograma solidă, chiar dacă nu şi tracul scenei.

– Ei bine... făcu Harman, baftă!

Încuviinţă din cap şi faxă liber.

La Casa Ardis, îşi predă arma şi costumul de luptă, îşi trase blugii din pânză groasă şi o tunică, încălţă pantofi uşori şi porni către pajiştea nordică, unde se derulau ultimele pregătiri din teatru. Bărbaţi întindeau luminile colorate care aveau să atârne

peste rândurile de bănci din lemn proaspăt rindeluite, deasupra grădinilor-berării şi în spaliere. Hannah era ocupată cu testarea sistemului audio al scenei. Câţiva voluntari aplicau un ultim strat de vopsea pe decoruri şi cineva trăgea cortina înainte şi înapoi.

Ada îl zări şi încercă să vină la el cu fetiţa lor de doi ani, Sarah, dar puştoaica era obosită şi nervoasă, aşa că femeia o luă în braţe şi o sui pe dealul ierbos, la tatăl ei. Harman le sărută pe amândouă, apoi o mai sărută o dată pe Ada.

Ea privi scena şi rândurile de bănci, îşi îndepărtă de pe obraz o şuviţă lungă de păr negru şi spuse:

– *Furtuna?* Crezi realmente că noi suntem pregătiţi pentru asta?

Harman strânse din umeri, după care îşi trecu braţul după mijlocul ei.

– Era următoarea.

– Chiar vine vedeta noastră? întrebă femeia, lăsându-se pe spate şi rezemându-se de el.

Sarah scânci şi-şi schimbă puţin poziţia, astfel că obrajii ei atingeau umerii ambilor părinţi.

– Aşa a spus, rosti Harman fără să creadă el însuşi.

– Ar fi fost bine dacă ar fi repetat cu ceilalţi.

– Acum… nu putem cere chiar totul.

– Nu? făcu Ada şi-i aruncă privirea graţie căreia Harman o etichetase ca fiind periculoasă cu peste opt ani în urmă.

Un sonie vâjâi jos peste copaci şi case, coborând către aşezare şi râu.

– Sper că ăla era unul dintre adulţii masculi idioţi, nu un băiat, comentă Ada.

– Apropo de băieţi, unde-i al nostru? Nu l-am văzut în dimineaţa asta şi voiam să-l salut.

– E pe verandă şi se pregăteşte pentru ora de poveşti.

– Ah, da, ora de poveşti, încuviinţă Harman.

Se întoarse pentru a se îndrepta spre vâlceaua din pajiştea sudică, acolo unde se desfăşura de obicei ora de poveşti, însă Ada îl prinse de braţ.

– Harman…

El o privi.

– Cu niţel timp în urmă a sosit Mahnmut. A zis că s-ar putea ca Moira să vină în seara asta la piesă.

Bărbatul o apucă de mână.

– Asta-i o veste bună… nu?

Ada aprobă din cap.

– Dar dacă Prospero este aici, şi Moira, iar tu spui că l-ai invitat pe Ariel, deşi el n-a vrut să-şi joace rolul… ce se va-ntâmpla dacă vine Caliban?

– El nu-i invitat, răspunse Harman.

Ea îl strânse de mână, pentru a-i arăta că vorbise serios.

Harman indică locurile din jurul teatrului, grădinilor-berării cu spaliere şi casei, unde aveau să fie postaţi paznici cu arme energetice.

– Dar la piesă vor fi şi copiii, zise Ada. Cei din oraş…

Bărbatul aprobă din cap, continuând s-o ţină de mână.

– Caliban se poate teleporta aici oricând doreşte, iubita mea. Deocamdată n-a făcut-o.

Ea încuviinţă uşor, totuşi nu-i dădu drumul mâinii. Harman o sărută.

– Elian a repetat de cinci săptămâni mişcările şi replicile lui Caliban, zise el.

Să nu te temi!
Ostrovu-i plin de zvonuri,
De sunete şi dulci cântări ce-mbată,
Dar rău nu fac.

– Aş vrea să fie mereu aşa, spuse Ada.

– Şi eu aş vrea asta, iubita mea. Dar amândoi ştim – tu mai bine decât mine – că lucrurile nu stau aşa. Să mergem, pentru a-l urmări pe John cum se bucură de ora de poveşti?

Orphu de Io era tot orb, dar părinţii nu se temeau niciodată că se va lovi de ceva sau că va lovi pe cineva, chiar şi când opt-nouă dintre copiii cei mai îndrăzneţi din Ardis se înghesuiau pe carapacea lui uriaşă, căţărându-se desculţi pentru a-şi găsi loc unde să se instaleze. Devenise o tradiţie ca puştii să-l călărească pe Orphu până la vâlcea, pentru ora de poveşti. John, care la puţin peste şapte ani se număra printre cei mai vârstnici, stătea în punctul cel mai de sus al carapacei aceleia.

Moravecul mare porni lent pe repulsoarele silenţioase, mişcându-se solemn – cu excepţia exploziilor de chicote din partea copiilor care-l călăreau şi a strigătelor celorlalţi copii care-

l urmau pe jos –, ducându-i de la verandă, în jos pe lângă ulmul bătrân, spre vâlceaua dintre tufăriş şi casele noi.

În adâncitura aceea mică, ascunşi de case şi de ceilalţi adulţi, cu excepţia părinţilor unora dintre cei de aici, copiii descălecară şi se întinseră pe malurile scobiturii ierboase. Ca întotdeauna, John stătea cel mai aproape de Orphu. Băiatul privi înapoi, îşi zări tatăl şi flutură din braţ către el, totuşi nu se duse să-l salute. Povestea era pe primul loc.

Stând tot alături de Ada, cu Sarah sforăindu-i acum în braţe – braţul Adei amorţise –, Harman îl zări pe Mahnmut în apropierea gardului viu. Încuviinţă din cap spre el, însă atenţia micului moravec era concentrată asupra vechiului său prieten şi a copiilor.

– Mai spune-ne o dată povestea cu Ghilgameş! strigă unul dintre băieţii de şase ani mai îndrăzneţi.

Uriaşul crab-monstru îşi mişcă înainte şi înapoi carapacea, ca şi cum ar fi scuturat din cap în semn de negaţie.

– Povestea aceea este terminată deocamdată. Azi vom începe una nouă.

Copiii ovaţionară.

– Aceasta va dura mult până o vom termina, zise Orphu, iar uruitul lui sună liniştitor şi făgăduitor chiar şi pentru Harman.

Copiii ovaţionară din nou. Doi băieţi se luară la trântă şi se rostogoliră încleştaţi pe deluşor.

– Ascultaţi cu atenţie.

Unul dintre manipulatoarele sale lungi şi articulate îi despărţi cu grijă pe băieţi şi-i aşează blând pe pantă, la câţiva metri depărtare. Atenţia lor se întoarse imediat către glasul bubuitor şi hipnotizator al moravecului.

Cântă, zeiţă, mânia ce-aprinse pe-Ahil Peleianul,
Patima crudă ce-aheilor mii de amaruri aduse;
Suflete multe viteze trimise pe lumea cealaltă,
Trupul făcându-le hrană la câni şi la feluri de pasări
Şi împlinită fu voia lui Zeus, de când Agamemnon,
Craiul născut din Atreu, şi dumnezeiescul Ahile
S-au dezbinat după cearta ce fuse-ntre dânşii iscată…

Mulţumiri

Doresc să-i mulţumesc lui Jean-Daniel Breque pentru îngăduinţa de a folosi detaliile uneia dintre plimbările sale favorite pe avenue Daumesnil şi restul acelei *Promenade Plantée.* O descriere completă a acestei delicioase plimbări poate fi găsită în eseul *Green Tracks* de Jean-Daniel, în *Time Out Book of Paris Walks,* publicată de Editura Penguin.

Doresc de asemenea să-i mulţumesc profesorului Keith Nightenhelser pentru sugerarea citatului „Renoir-creatorul” din *Guermantes.*

Finalmente, doresc să-i mulţumesc lui Jane Kathryn Simmons pentru permisiunea de a retipări poemul ei *Născut mort (Still Born),* aşa cum apare în capitolul 77.

Nota traducătorului

Cu excepţia versurilor traduse de Ioana Ieronim, menţionate ca atare în text, traducerea acestei cărţi s-a inspirat sau a folosit tălmăciri în limba română cuprinse în următoarele volume:

**** Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi,* Editura Minerva, 1983
Antonio Gramsci, *Opere alese,* Editura Politică, 1969
Biblia, Editura Institutului Biblic, Bucureşti, 1982
Byron, *Don Juan,* Editura Univers, 1987
Homer, *Iliada,* Editura Minerva, 1981
Homer, *Iliada,* Editura Univers, 1985
Homer, *Odiseea,* Editura pentru Literatură, 1963
Homer, *Odiseea,* Editura Univers, 1979
John Keats, *Scrisori,* Editura Univers, 1974
John Keats, *Versuri,* Editura Tineretului, 1969
Marcel Proust, *Captiva/Fugara,* Editura Leda, 2008
Marcel Proust, *Guermantes,* Editura pentru Literatură, 1969
Marcel Proust, *La umbra fetelor în floare,* Editura Leda, 2005
Ovidiu, *Metamorfoze,* Editura Ştiinţifică, 1959
Percy B. Shelley, *Prometeu descătuşat,* Editura pentru Literatură şi Artă, 1957
Robert Browning, *Versuri alese,* Editura Univers, 1972
Seneca, *Tragedii,* Editura Univers, 1984
Vergiliu, *Eneida,* Editura Albatros, 1978
William Blake, *Cărţile profetice,* Editura Institutul European, 1998
William Shakespeare, *Furtuna,* Editura Adevărul Holding, 2009
William Shakespeare, *Furtuna,* Editura Pandora-M, 2004
William Shakespeare, *Hamlet,* Editura Pandora-M, 2006
William Shakespeare, *Măsură pentru măsură,* Editura Adevărul Holding, 2009
William Shakespeare, *Opere vol. XI,* Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, 1955
William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* Editura Steaua Nordului, 2005
William Shakespeare, *Sonete şi poeme,* Editura Minerva, 1974